導演 林超賢

PHONG VÂN

Đan Thanh

Quyển 1

Chương 1: Phong (1)
Chương 2: 6)
Chương 3: 10)
Chương 4: Phụ Mãnh Như Hổ
Chương 5: Quỷ Tại Khốc (1, 2, 3)
Chương 6: Quỷ Tại Khốc (4, 5, 6)
Chương 7: 10)
Chương 8: Tuyết Tại Khốc (1)
Chương 9: Tuyết Tại Khốc (2)
Chương 10: Tuyết Tại Khốc (3)
Chương 11: Tuyết Tại Khốc (4)
Chương 12: Tuyết Tại Khốc (5)
Chương 13: Tuyết Tại Khốc (6)
Chương 14: Bất Khốc Tử Thần (1)
Chương 15: Bất Khốc Tử Thần (2)
Chương 16: Bất Khốc Tử Thần (3)
Chương 17: Bất Khốc Tử Thần (4)
Chương 18: Thỉnh Nhĩ Ký Đắc Ngã (1)
Chương 19: Thỉnh Nhĩ Ký Đắc Ngã (2)
Chương 20: Nhượng Ngã Nhất Khốc (1)
Chương 21: Nhượng Ngã Nhất Khốc (2)
Chương 22: Thần Ma Hội (1)
Chương 23: Thần Ma Hội (2)
Chương 24: Thần Ma Hội (3)
Chương 25: Tái Chiến Giang Hồ (1)
Chương 26: Tái Chiến Giang Hồ (2)
Chương 27: Hỏa Dị (1)
Chương 28: Hỏa Dị (2)
Chương 29: Hỏa Dị (3)
Chương 30: Thương Tâm Đích Đao (1)
Chương 31: Thương Tâm Đích Đao (2)
Chương 32: Thương Tâm Đích Đao (3)
Chương 33: Thiên Võng Khôi Khôi (*)
Chương 34: Thiên Võng Khôi Khôi (*) (Tt)
Chương 35: Thùy Lĩnh Phong Tao (1)
Chương 36: Thùy Lĩnh Phong Tao (*) (2)

https://thuviensach.vn

Chương 37: Thùy Lĩnh Phong Tao (3)
Chương 38: Thùy Lĩnh Phong Tao (4)
Chương 39: Nan Vi Tri Dĩ Nan Vi Địch (1)
Chương 40: Nan Vi Tri Dĩ Nan Vi Địch (2)
Chương 41: Vi Ma Độc Ngã. (1)
Chương 42: Vi Ma Độc Ngã. (2)
Chương 43: Đại Luân Hồi (1)
Chương 44: Đại Luân Hồi (2)
Chương 45: Đại Luân Hồi (3)
Chương 46: Đại Luân Hồi (4)

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 1

Phong (1)

Lời Dẫn

Phần I

Đao, dường như âm thầm than thở... Đây là một thanh đao không tầm thường.

Đao dài ba thước bảy tấc, sắc bén không tỳ vết, vừa nhìn đã biết là một thanh bảo đao tuyệt thế!

Bảo đao tuy tốt, song lúc này lại bám đầy bụi đất, mạng nhện giăng kín xung quanh, ánh sáng rực rỡ năm xưa từ lâu đã ra đi muôn đời không trở lại!

Trước kia, đao cũng từng trải qua quãng thời gian hiển hách. Nó từng nằm trong bàn tay cường tráng của chủ nhân, chém rơi đầu vô số cao thủ.

Nhưng giờ đây, nó lại bị treo lơ đãng trong một góc u ám của căn phòng hẹp này, hai bên chất đống nông cụ, hào quang trong quá khứ đã hoàn toàn bị bóng tối vùi lấp!

Nếu như nó chỉ là một thanh đao bình thường, thì cũng chẳng có gì đáng nói.

https://thuviensach.vn

Nhưng, nó lại là một thanh bảo đao tuyệt thế!

Thử hỏi một thanh đao như vậy, sao có thể khuất thân trong cái xó tăm tối này?

Chủ nhân của nó, người đang ở phương nào? Liệu y có giống thanh đao này, cũng khuất thân ở nơi không đáng khuất thân chăng?

Đao tên "Tuyết Ẩm", rốt cuộc nó muốn uống máu, hay muốn nuốt hận từ đây?

***

Nhiếp Phong lòng đầy hiếu kỳ không dời mắt khỏi Tuyết Ẩm, mới sáu tuổi đầu, vậy mà nó có thể chăm chú nhìn Tuyết Ẩm suốt ba thời thần rồi.

Cơn gió muộn khẽ lẻn vào căn nhà nhỏ dột nát, làm phất lên những sợi tóc trơn mềm của Nhiếp Phong. Gương mặt cậu nhỏ nhắn thanh tú, trong nét thanh tú lại ẩn chứa vài phần kiên nghị, cương nhu hài hòa.

Nó rất muốn nâng thanh đại đao này lên, thử xem nó nặng chừng nào.

Nó nhớ phụ thân đã từng nhấc bổng Tuyết Ẩm hết sức dễ dàng, thậm chí còn dùng nó để bổ củi!

Bảo đao dùng để bổ củi, lãng phí biết bao, đáng buồn biết bao. Nhưng đây là số phận của đao, chỉ trách chủ nhân nó lòng dạ sắt đá!

Tất nhiên Nhiếp Phong không hiểu nguyên nhân trong đó, trong suy nghĩ thơ ngây nó chỉ một lòng muốn học theo phụ thân, nâng được Tuyết Ẩm, để có thể giúp đỡ cha mình một tay.

Huống hồ thanh đao này không giống những con dao bổ củi bình thường, nó tỏa ra một thứ ánh sáng khó hiểu, vô cùng hấp dẫn Nhiếp Phong.

https://thuviensach.vn

Ngay cả phụ thân chưa từng cho phép cậu chạm vào Tuyết Ẩm, song tâm hồn bé bỏng vẫn luôn nôn nao muốn thử xem sao.

Dưới ánh nến bập bùng, Tuyết Ẩm tựa như dạ quỷ, lặng lẽ cám dỗ Nhiếp Phong... Nhiếp Phong nhíu chặt lông mày, tâm ý đã quyết, liền tìm một cái ghế thấp, đạp chân lên đó, vừa định lấy Tuyết Ẩm xuống, bỗng cảm thấy thanh đao này nặng một cách lạ thường, lại còn một cảm giác kỳ quái tràn vào trong tim... Đó là một cảm giác bất tường.

Đao dùng giết người, đa số đều mang theo cảm giác bất tường.

Nhiếp Phong biết chuyện không hay, nhưng đã muộn quá rồi.

***

Người, đích thực là một mỹ nhân tuyệt thế.

Nàng có một cái tên rất ôn nhu, nàng gọi là Nhan Doanh!

Nàng đang ở trong bếp của căn nhà sơ sài này, tay không ngừng băm một miếng thịt, tựa như muốn băm mãi cho đến khi đất trời héo mòn.

Người phụ nữ này chính là mẫu thân của Nhiếp Phong!

Ánh trăng sáng xuyên qua cửa sổ tìm vào trong bếp, lạc trên gương mặt nàng; gương mặt đó xinh đẹp khiến người ta nghẹt thở, mắt mày như trchàng vẽ, mặt như hoa sen, phảng phất nhỏ một giọt lệ cũng sẽ làm vỡ làn da nàng.

Còn trái tim nàng? Liệu trái tim nàng có mềm yếu như vậy không, một giọt lệ cũng làm nó tan vỡ ư?

Nữ nhân mỹ lệ này cũng giống Tuyết Ẩm, cùng thuộc về một nam nhân.

https://thuviensach.vn

Thiên hạ đệ nhất đao khách từng một thời lừng lẫy - Bắc Ẩm Cuồng Đao Nhiếp Nhân Vương!

Vừa nghĩ đến Nhiếp Nhân Vương, tay Nhan Doanh càng băm thịt mau hơn, dùng lực càng mạnh hơn, cứ như quyết băm nát nó thành thịt vụn.

Miếng thịt dưới lưỡi dao cũng như nỗi oán giận của nàng, nỗi oán giận hơn sáu năm trời... Nhớ khi xưa, nàng yêu Nhiếp Nhân Vương uy võ bất phàm, ngưỡng mộ y là nhân vật số một trong các đao khách, ai ngờ từ sau khi cùng y kết tình vợ chồng, ái lang bỗng phong đao quy điền, cả trái tim y cũng bị phong tỏa!

Áo vải thô sơ, không giấu nổi làn da ngọc ngà; sợi sợi khói bếp, không che nổi sắc đẹp khuynh thành.

Nàng, đích thực là mỹ nhân trong các mỹ nhân.

Một mỹ nhân dường này, vốn dĩ phải xứng với thiên hạ đệ nhất đao khách, sao chịu luân lạc làm một thôn phụ xoàng xĩnh, cả ngày làm bạn với việc bếp núc quét dọn, cuối cùng để củi lửa làm nhơ bẩn dung nhan?

Đúng là phẫn uất ngập lòng... Không cách nào xả hận, chỉ biết vung dao càng nhanh, thịt vụn càng thêm vụn.

Nàng đang suy nghĩ xuất thần, chợt nghe "keng" một tiếng! Âm thanh từ ngoài bếp vọng vào, Nhan Doanh thầm hoảng hốt, chạy vội ra ngoài xem chuyện gì.

Chỉ thấy Nhiếp Phong đứng trên ghế thấp, nghệt mặt nhìn Tuyết Ẩm rơi trên sàn nhà.

Nặng quá! Một hán tử khỏe mạnh muốn giương cao thanh đao này cũng cảm thấy trầy trật, huống chi Nhiếp Phong chỉ mới sáu tuổi, dù lấy được

https://thuviensach.vn

Tuyết Ẩm xuống cũng không tài nào nâng nổi, thế là tuột tay, Tuyết Ẩm va mạnh xuống đất, làm nứt ra một vết rạn trên mặt đất!

"Ôi, Phong nhi, con làm gì thế?" Nhan Doanh ôm chầm lấy Nhiếp Phong, song cậu bé huyết mạch bình hòa, sắc mặt không hề kinh hãi.

"Mẹ, bên trong thanh đao này hình như có thứ gì đáng sợ ý!" Nhiếp Phong không hiểu vì sao, hồn nhiên hỏi.

Nhan Doanh lảng tránh không trả lời, nói: "Thằng bé ngốc này, chẳng phải cha con đã dặn đừng chạm vào nó rồi còn gì? Sao con không nghe lời cha dạy?"

Giọng nói của nàng dịu dàng lạ thường.

"Con... con chỉ muốn giúp cha bổ củi!" Nhiếp Phong nhìn mẹ, dáng điệu ngây thơ khiến Nhan Doanh đổi giận thành cười.

Suy cho cùng, tuy Nhiếp Nhân Vương làm nàng thất vọng, nhưng nàng vẫn còn đứa con dễ thương này.

Nàng dắt tay Nhiếp Phong, nói: "Mẹ con mình đừng để cha con trông thấy, kẻo cha lại mắng cho đấy. Nào, mẹ nhặt lên cho!"

Nàng cúi mình định nhặt đao, nhưng bỗng phát giác nó nặng đến nỗi cả nàng cũng không nâng được; bất chợt, một thanh âm sâu trầm vang lên: "Đừng giúp nó! Để nó tự lo đi!"

Đó là một nam tử râu quai nón, thân hình cao lớn, mặc quần áo màu nâu, bề ngoài trông bình thường như một người nông dân, chỉ riêng khuôn mặt lại toát lên vẻ rắn rỏi khiến cả người như một con mãnh hổ, mãnh hổ trong các mãnh hổ!

"Cha!" Nhiếp Phong cất tiếng gọi.

https://thuviensach.vn

Hóa ra nam tử đó là phụ thân của Nhiếp Phong - Bắc Ẩm Cuồng Đao Nhiếp Nhân Vương!

Nhiếp Nhân Vương liếc nhìn tàn cục trên mặt đất, rồi nghiêng đầu nói với con trai: "Cha đã dặn con chớ đụng vào Tuyết Ẩm; nếu lần này con đã tự lấy nó xuống, vậy thì chính con phải treo nó lại lên tường!"

"Nhân Vương, Phong Nhi mới chỉ sáu tuổi, sao có thể treo lên được? Chàng không nói đùa đấy chứ?" Nhan Doanh hỏi vặn.

"Bất luận thế nào, thân là nam tử, phải gánh vác mọi trách nhiệm đối với những việc do mình gây ra!" Nhiếp Nhân Vương nhẹ vỗ vai trái Nhiếp Phong, hỏi: "Phong nhi, con hiểu chưa?"

Nhiếp Phong nửa hiểu nửa không, nhưng ánh mắt lộ ra sắc thái kiên nghị hiếm có ở một đứa bé, chầm chậm gật đầu.

"Tốt lắm!" Nhiếp Nhân Vương giãn nét mặt mỉm cười, nói tiếp: "Con còn nhớ Băng Tâm Quyết cha đã dạy con không?"

"Nhớ ạ! Tâm nhược băng thanh, thiên tháp bất kinh!" (Lòng như băng trong, trời sập không hoảng)

"Đúng rồi. Băng Tâm Quyết giúp cho tâm hồn thư thái, cha chỉ muốn con luyện thành thạo Băng Tâm Quyết, không muốn thấy con cầm thương múa đao lần nào nữa, biết chưa?"

Nhiếp Phong thắc mắc: "Tại sao ạ?"

"Trẻ con đừng hỏi nhiều, đợi sau này con lớn, tự nhiên sẽ hiểu nỗi khổ tâm của cha." Nhiếp Nhân Vương nói rồi quay mình hỏi Nhan Doanh đứng bên: "Doanh, nàng bảo có phải không?" Y nhẹ nhàng nắm tay nàng, nhưng chẳng rõ vì sao mặt nàng lộ sắc giận, hất luôn tay y ra.

https://thuviensach.vn

Nhiếp Nhân Vương mơ hồ cảm thấy không ổn.

Trong khi đó, Nhiếp Phong không để ý gì đến sự khác lạ của cha mẹ, chỉ đăm đăm nhìn Tuyết Ẩm, con mắt tròn xoe tựa như đang nói với thanh đao: "Tuyết Ẩm ơi Tuyết Ẩm! Ta nhất định có thể đặt mi về chỗ cũ!"

***

Nghĩ thì nghĩ vậy, song với sức lực nhỏ nhoi của Nhiếp Phong, muốn treo lại Tuyết Ẩm nào phải chuyện đơn giản?

Ngày thứ ba rồi, nó vẫn bền bỉ nỗ lực nâng Tuyết Ẩm, được nửa đường lại buộc phải buông xuống, lần này nối tiếp lần khác, không hề gián đoạn.

Nhan Doanh uể oải tựa nghiêng người bên cửa sổ, từ ngoài chỉ thấy nửa gương mặt xinh đẹp, mắt phượng đang theo dõi con trai mình thử hết cách này đến cách khác, nàng không khỏi cảm thấy đứa bé này đúng là ngốc nghếch thậm tệ.

Tính khí giống hệt phụ thân nó!

Nhiếp Nhân Vương lại đi làm ruộng, dường như y làm công việc này không biết chán; còn Nhan Doanh hàng ngày trừ việc vo gạo nấu cơm và quét dọn, quá nửa thời gian là buồn chán ngồi bên cửa sổ, ngẩn ngơ vươn hết tầm mắt ra bên ngoài, cũng chả biết mình đang nghĩ gì.

Có đôi lúc, nếu hàng xóm đi qua, họ đều thân thiện gọi nàng một tiếng "Nhiếp đại tẩu", Nhan Doanh lại phải miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, đương nhiên, nụ cười khá cứng nhắc.

Đúng vậy! Nàng không thích người khác gọi nàng như thế. Nàng vốn phải được gọi là "Nhiếp phu nhân" mà, nếu như Nhiếp Nhân Vương vẫn là thiên hạ đệ nhất đao khách... Tiếc rằng, Nhiếp Nhân Vương đã không còn

https://thuviensach.vn

là thiên hạ đệ nhất đao khách khi xưa, nàng cũng vĩnh viễn không phải là "Nhiếp phu nhân".

Ba chữ "Nhiếp đại tẩu" như khoan vào tai nàng, đúng là từng chữ như sấm!

Đối với nàng mà nói, cuộc sống nông thôn tuy nhạt nhẽo buồn tẻ, nhưng may mà nàng vẫn còn Nhiếp Phong, đứa bé này đem đến niềm vui cho nàng.

Nhiếp Phong không giống phần lớn những đứa trẻ khác! Nó không ưa nhiều lời, cũng không hỏi những vấn đề mà người ta không cách nào giải thích, nhưng điều quan trọng nhất là, cậu rất thích bám lấy Nhan Doanh.

Đây có lẽ là điểm di truyền nổi bật duy nhất từ thiên hạ đệ nhất đao khách.

Thấy Nhiếp Phong loay hoay đã lâu, Nhan Doanh không cầm được lòng thương con, liền khuyên: "Phong nhi, nghỉ ngơi một lát đã, đừng để mệt quá."

Nhiếp Phong vẫn không chịu bỏ cuộc giữa chừng, đáp: "Mẹ, con sẽ làm được."

Một mặt cậu vẫn ngoan cường kiên trì, song hơi thở đã ngày càng nặng nề.

Nhan Doanh cũng không nổi nóng, nàng thầm nghĩ tâm sức nó đã bỏ ra tất sẽ phí công vô ích, dù là mẹ nhưng nàng không hề tin rằng Nhiếp Phong có thể làm được.

Song nàng đã quá coi thường con trai mình, nếu nàng biết mấy tối vừa qua, mỗi khi đêm khuya thanh vắng, một bóng đen nhỏ bé vẫn không ngừng nỗ lực, chắc hẳn, nàng sẽ phải giật mình kinh ngạc!

https://thuviensach.vn

***

Vào buổi sáng ngày thứ năm, trời còn chưa bình minh, Nhan Doanh đã dậy trước vào bếp chuẩn bị bữa sáng.

Vừa bước ra khỏi phòng ngủ, nàng đã phát hiện ra một chuyện kỳ lạ, bất giác kêu to một tiếng!

Tuyết Ẩm đã được treo ổn định trên tường, Nhan Doanh không thể tin nổi vào mắt mình, nhìn trân trân không nói nên lời!

Nhiếp Nhân Vương nghe tiếng chạy ra, tình cảnh trước mắt cũng khiến y kinh ngạc.

Hai vợ chồng đưa mắt nhìn nhau.

"Phong nhi treo lên à?" Nhiếp Nhân Vương hỏi.

Nhan Doanh lắc đầu: "Ai biết được! Nó lấy đâu ra khả năng đấy?"

"Đi theo ta!" Nhiếp Nhân Vương vừa nói vừa cùng Nhan Doanh tiến vào phòng ngủ của Nhiếp Phong.

Trong căn phòng mờ tối, Nhiếp Phong vẫn đang say sưa nằm ngủ, thậm chí tiếng kêu ban nãy của Nhan Doanh cũng không làm cậu tỉnh giấc, xem ra cậu đã kiệt sức vì mệt mỏi.

Nhiếp Nhân Vương tỉ mỉ quan sát, thấy hai tay con trai bị ma sát rách cả da thịt, hiển nhiên đã bị té ngã vô số lần. Y xem hết những vết thương đó, rồi chợt nói: "Quả là một đứa trẻ bất khuất."

"Nhân Vương, ý chàng là..."

"Là nó làm đấy!" Nhiếp Nhân Vương mỉm cười tán thưởng, một đao khách tầm thường cũng không thể vung Tuyết Ẩm một cách dễ dàng, từ đó

https://thuviensach.vn

đủ thấy tiềm lực của Nhiếp Phong thâm sâu khó dò! Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, cậu đã có thể treo lại Tuyết Ẩm lên tường, mặc cho nhiều lần vấp ngã vì không đủ khí lực, cậu vẫn đứng dậy làm tiếp, nghiêm khắc hơn với chính mình, thực là một đứa trẻ hiếm thấy!

Nhan Doanh hớn hở khôn nguôi, vui mừng nói: "Hay quá! Nhân Vương, vậy từ giờ chàng đừng bắt con tập Băng Tâm Quyết gì đó nữa, truyền luôn cho con Ngạo Hàn Lục Quyết đi, để có ngày con nó sẽ nối nghiệp cha, trở thành một đao khách dương uy võ lâm!"

Nghe lời đề nghị của Nhan Doanh, Nhiếp Nhân Vương không trả lời ngay, trầm tư một lúc mới thận trọng nói: "Ta bắt Phong nhi treo đao, chỉ vì muốn rèn luyện nó trở thành một nam tử hán chân chính, chỉ vậy mà thôi. Còn học đao pháp, trái lại sẽ khiến nó dính líu đến giang hồ, một khi đã nhập giang hồ, nó sẽ khó mà quay đầu, thể nào cũng có ngày bỏ mạng dưới tay kẻ khác!"

"Nhưng Phong nhi tư chất thượng thừa, nếu được chàng dốc túi truyền thụ, đến lúc đó chỉ có kẻ khác chết dưới đao của nó, chứ làm gì có chuyện nó chết trong tay kẻ khác?" Nhan Doanh cõi lòng đầy khát vọng nói.

Nhiếp Nhân Vương chỉ lắc lắc đầu, y kiên quyết không truyền đao pháp cho Nhiếp Phong, thực sự là có nỗi khổ riêng.

Khóe mắt Nhan Doanh ánh lên vẻ thất vọng, phảng phất như trái tim cương quyết của y đã đâm nàng bị thương.

Nàng im lặng liếc nhìn Nhiếp Phong đang say ngủ, rất lâu sau mới chậm chạp quay người, đi về phía nhà bếp.

Nhiếp Nhân Vương theo sau, hỏi: "Doanh, nàng giận ta à?"

Nhan Doanh phớt lờ y, chỉ cúi đầu vo gạo, hồi lâu mới nói: "Đừng để bụng đói làm việc, ăn một ít rồi hãy ra đồng!"

https://thuviensach.vn

Câu nói này tuy nghe có vẻ quan tâm, nhưng ngữ điệu lại đặc biệt lạnh nhạt.

Nhiếp Nhân Vương không nén nổi một cơn đau nhói trong tim.

***

Giờ là giữa trưa, trời nắng như đổ lửa.

Mặt đất bốc lên hơi nóng thiêu đốt khó chịu, một đám mây đen đằng xa đang từ từ trôi đến, dường như là điềm báo trước cơn mưa.

Trên thửa ruộng bát ngát, nông phu đang chăm chỉ cấy mạ. Dù ai cũng mồ hôi mồ kê nhễ nhại, nhưng cứ nghĩ đến lúc thu hoạch sau cùng là lại thấy mọi vất vả đều đáng giá!

Đúng thế! Đối với những nhà nông thông thường, lao động để đổi lấy một vụ gặt hái tốt đẹp sau thu, hà cớ gì không làm?

Thế nhưng, đối với một đao khách từng uy chấn võ lâm, liệu y có cam lòng với thu hoạch ít ỏi, không đủ no ấm đó chăng?

Nhiếp Nhân Vương cũng đang cấy mạ cùng mọi người. Bận rộn suốt cả sáng, những người khác trông rõ mệt mỏi từ lâu rồi, riêng Nhiếp Nhân Vương vẫn làm việc mà mặt không đổi sắc.

Ánh nắng như lưỡi lửa hừng hực, nung nấu thân thể y. Áo quần y ướt đẫm, trán ròng ròng mồ hôi, cực khổ vô vàn.

Nhưng Nhiếp Nhân Vương không một lời oán thán, sau khi lấy Nhan Doanh y đã thề quy ẩn điền viên, vĩnh viễn không đặt chân vào giang hồ nữa!

Nếu còn lún sâu vào giang hồ, sợ rằng sớm muộn cũng sẽ liên lụy đến Nhan Doanh, y yêu nàng tha thiết, đương nhiên hy vọng nàng được sống

https://thuviensach.vn

lâu dài, vui vẻ, hạnh phúc... Đối với người có kinh nghiệm giang hồ phong phú như Nhiếp Nhân Vương, hai chữ hạnh phúc hóa ra lại xa lạ dị thường, nhưng Nhiếp Nhân Vương tin chắc rằng, chỉ có quay về với cuộc sống bình thường, mới có thể tìm được hạnh phúc chân chính.

Y kiên quyết vì tình phong đao, không chùn bước vì đạo nghĩa!

Bao nhiêu năm nay, đường đường là đệ nhất đao khách, y không nề hà hạ thấp thân phận, hàng ngày làm công việc đồng áng nặng nhọc, tất cả đều vì người bạn đời độc nhất vô nhị của y, song, sáng nay y mới biết rằng, nàng sống không vui chút nào!

Tại sao nàng không vui? Chẳng lẽ nàng còn không hiểu, cuộc sống bình phàm còn hạnh phúc hơn kiếp sống lưu vong giang hồ hay sao?

Nghĩ tới đó, đôi tay cấy mạ của Nhiếp Nhân Vương tức thì run rẩy.

May nhờ định lực cao, chỉ trong nháy mắt, y đã dẹp yên phiền loạn.

Nội lực thật thâm hậu! Đôi tay thật vững vàng!

Nông phu chỉ là người bình thường, đương nhiên không có được cánh tay vững vàng như vậy, nhưng trên con đường nhỏ cách bờ ruộng không xa, một người ăn vận sạch sẽ đang ngồi đó, tay của hắn, xứng đáng sánh ngang với tay của Nhiếp Nhân Vương!

Hán tử đó dáng vẻ gọn gàng, tay cầm một thanh trường kiếm chuôi xanh, một thân màu đỏ, đỏ như một quầng mặt trời gay gắt dưới mặt đất!

Chói gắt như lửa, khỏi cần hỏi cũng biết, hắn là một người không tầm thường; kiếm của hắn, cũng là một thanh kiếm không tầm thường.

Hắn là loại người giống Nhiếp Nhân Vương!

https://thuviensach.vn

Hán tử đó đã ngồi nửa ngày trời trên tảng đá bên đường, đám nông phu bắt đầu nổi lòng hiếu kỳ, có tay còn thầm thì với Nhiếp Nhân Vương: "Tiểu Nhiếp, cậu nhìn kìa! Người kia ngồi cả nửa ngày rồi mà thân thể không hề động đậy, kỳ quái à nha!"

Nhiếp Nhân Vương chỉ cười không đáp, y đã thấy hán tử áo đỏ từ lâu rồi, chẳng qua y chỉ vờ như không thấy, tiếp tục cấy mạ.

Thanh trường kiếm trong tay hắn như một ký hiệu người người đều hay, kẻ từng trải giang hồ như Nhiếp Nhân Vương làm sao không biết chủ nhân của nó là ai được?

Lúc này, từ xa vọng lại tiếng vó ngựa dồn dập.

Đám nông dân nhìn về hướng phát ra âm thanh, ngoài trăm trượng cát bay mù trời, chỉ thấy hai con ngựa đang tung vó chạy băng băng.

Hai hán tử mỗi người cưỡi một con, thần sắc dũng mãnh, uy võ phi thường!

Điều đáng kinh ngạc nhất là, hai con ngựa đó đang phi về phía mảnh ruộng này.

"Á! Chuyện gì thế?" Đám nông dân thất kinh, chân tay luống cuống, không biết phải làm sao.

Ngựa còn chưa đến, người trên ngựa đã xoay mình nhảy xuống mép ruộng, quát: "Bắc Ẩm Cuồng Đao!"

Mọi người được phen ngỡ ngàng, hai người đó rõ ràng miệng quát mặt hướng vào trong ruộng, nhưng ở đây toàn là những nông dân sáng đi làm ruộng, tối về nghỉ ngơi, đâu ra "Bắc Ẩm Cuồng Đao" gì đó?

https://thuviensach.vn

Nhưng nhìn theo ánh mắt hai người mới thấy, thì ra họ đang nhắm vào Tiểu Nhiếp vẫn đang lặng lẽ làm đồng.

Một trong hai hán tử nói: "Bắc Ẩm Cuồng Đao, ngươi đừng tưởng thoái ẩn nơi thâm sơn cùng cốc này thì huynh đệ họ Viên chúng ta không tìm được. Năm đó phụ thân bọn ta chết thảm dưới đao ngươi, chúng ta đã mất bảy năm ròng mới tìm ra chỗ ở của ngươi! Hôm nay, hãy dùng Ngạo Hàn Lục Quyết quyết sống mái với đao pháp họ Viên chúng ta mau!"

Người vừa nói là lão đại Viên Kinh.

Nhiếp Nhân Vương vẫn thờ ơ làm thinh, lão nhị Viên Chính nói: "Hừ! Ngươi khinh thường chúng ta hả?"

Lời còn chưa dứt, gã đã lấy đao gảy đất bùn trong ruộng hất vào mặt Nhiếp Nhân Vương.

Nhiếp Nhân Vương tựa như không biết tránh né, để bùn bắn tóe vào mặt, nói: "Hai vị đại hiệp, các vị tìm nhầm người rồi."

Huynh đệ họ Viên cười khà khà, Viên Kinh nói: "Năm đó bọn ta tuy còn nhỏ nhưng đến giờ vẫn nhận ra được dung mạo ngươi. Chớ vờ vĩnh nữa, nạp mạng đi!"

Hai người không để y phân bua, lập tức nhảy vọt lên cao, song đao hóa thành hai dải cầu vồng trên không, cùng bổ xuống đầu Nhiếp Nhân Vương!

Nhiếp Nhân Vương xem chừng không biết chống đỡ thật, mắt thấy sắp bị lưỡng đao phân thây... Chợt, bóng đỏ chớp động!

Kiếm, chớp mắt đã chắn trước thân Nhiếp Nhân Vương trong gang tấc!

"Rắc" một tiếng, kiếm còn chưa rời vỏ đã chấn gãy lưỡng đao tại trận!

Đường kiếm nhanh quá!

https://thuviensach.vn

Người sử kiếm, chính là hán tử áo đỏ!

Huynh đệ họ Viên mặt vàng như đất, trừng trừng nhìn thanh lục trường kiếm chuôi xanh trong tay người đó, đồng thời thất thanh: "Hỏa Lân kiếm? Ông, ông là..."

Người áo đỏ bình tĩnh nhàn nhã, thốt ra từng chữ một: "Nam Lân Kiếm Thủ."

"Cái gì? Ông chính là Nam Lân Kiếm Thủ Đoạn Soái? Ngươi... tại sao ngươi cứu hắn?" Huynh đệ họ Viên bất giác giật lùi một bước.

Đoạn Soái vẻ mặt hững hờ, nói: "Vì các ngươi không xứng!"

Huynh đệ họ Viên tức thì đứng đực ra đó, họ khó tưởng tượng nổi trên đời lại có người cuồng ngạo đến thế.

Đoạn Soái cao giọng nói: "Nam Lân Kiếm Thủ, Bắc Ẩm Cuồng Đao, tề danh võ lâm! Hôm nay kiếm của ta còn chưa rời vỏ đã chấn gãy song đao của các ngươi, thử hỏi các ngươi sao xứng được giao chiến với Nhiếp Nhân Vương? Còn không mau quay về khổ luyện thêm mười năm đi!"

Huynh đệ họ Viên mặt mũi trắng bệch, thầm hiểu hôm nay khó báo được đại cừu, đành im lặng tung mình lên ngựa, hậm hực rời đi.

Chỉ còn Đoạn Soái đứng quay lưng với Nhiếp Nhân Vương, còn đám nông dân thì đang thủ thỉ bàn tán.

"Đa tạ." Nhiếp Nhân Vương phá vỡ sự trầm mặc giữa hai người.

Đoạn Soái đột nhiên quay đầu, mắt như chim ưng, chòng chọc nhìn Nhiếp Nhân Vương, nói: "Nhiếp Nhân Vương! Đoạn mỗ đã ở đây quan sát nhiều giờ, tay của ngươi rất vững vàng, quả nhiên danh bất hư truyền! Ta và ngươi mỗi người nổi danh một phương, lẽ ra từ trước đã nên phân cao

https://thuviensach.vn

thấp, lần này ta lặn lội ngàn dặm tới đây, chỉ mong được quyết chiến cùng ngươi!"

Đuổi hổ cửa trước, sói vào cửa sau, Nhiếp Nhân Vương thầm kêu khổ, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên: "Ơn cứu mạng của đại hiệp, ngày khác nếu có cơ hội, tất sẽ xả thân báo đáp, có điều tại hạ thực sự không phải Bắc Ẩm Cuồng Đao gì cả! Mời đại hiệp về cho."

Thấy Nhiếp Nhân Vương vẫn một mực phủ nhận, Đoạn Soái không khỏi ngửa mặt than dài: "Nhiếp Nhân Vương! Ngươi là đối thủ cả đời khó tìm, lẽ nào ngươi nỡ bắt Đoạn mỗ cả đời cô độc thật sao?"

Nhiếp Nhân Vương không để ý đến hắn, lại xuống ruộng cấy mạ.

Đoạn Soái chẳng làm gì được, đành nói: "Nếu người còn nhớ rằng mình là một đao khách, sáng mai ở dốc Thốn Thảo, chúng ta đao kiếm tương quyết, mong ngươi sẽ không khiến ta thất vọng!"

Dứt lời hắn quay đầu bỏ đi.

Đoạn Soái đi rồi, Nhiếp Nhân Vương cũng ngừng tay, cuối cùng y đã có thể thở phào.

Y định lau mồ hôi trên trán, bỗng thấy trên ruộng hiện lên một chiếc bóng thướt tha, y ngẩng đầu nhìn, ra là Nhan Doanh!

Nàng xách một cái giỏ, bên trong là cơm và thức ăn. Nàng ra đây vốn để đưa cơm cho Nhiếp Nhân Vương.

Nhiếp Nhân Vương không tránh khỏi chột dạ, hỏi: "Nàng... nàng thấy hết rồi à?"

Nhan Doanh thẫn thờ nói: "Đúng vậy, thiếp còn thấy huynh đệ họ Viên hắt bùn vào mặt chàng, đáng lẽ chàng không nên chịu đựng sự xỉ nhục đó!"

https://thuviensach.vn

Nhiếp Nhân Vương cứng họng không nói gì, y rất muốn phân trần với Nhan Doanh, rằng y làm vậy cũng chỉ vì nàng!

Nhưng Nhan Doanh không cho y cơ hội cất lời, nàng tiếp: "Nếu chàng vẫn là nam nhân thì nên đi đi!"

Khác hẳn thường ngày, giọng nói của nàng vô cùng lạnh nhạt, không còn là người vợ rất mực thùy mị khi xưa nữa.

Nhiếp Nhân Vương gượng cười lắc đầu, Nhan Doanh nhíu đôi mày liễu, hàm răng cắn chặt, tức thì để giỏ cơm xuống, phất áo bỏ đi, đầu không ngoảnh lại.

Nhiếp Nhân Vương nhìn theo bóng lưng nàng dần xa, lòng ảm đạm khôn nguôi.

Lúc này, đám mây đen nơi chân trời đã bay đến, thoáng chốc đã che kín vầng thái dương nóng bỏng, ruộng đất chìm vào trong sắc trời u ám, thình lình tiếng sấm nổ vang, mưa rồi.

Đám nông dân hối hả chạy vào dưới tán cây trú mưa, chỉ có Nhiếp Nhân Vương mặc cho mưa quất vào thân, vẫn đứng đờ người tại chỗ.

Y ngẩn ngơ nhìn con đường Nhan Doanh đã đi.

Con đường phía trước một vùng thê lương.

Đây là một cơn mưa dai dẳng...

***

Màn đêm đã rủ, không ngờ cơn mưa rả rích đó cứ liên miên bất tuyệt, vẫn rơi tí tách, tí tách không ngừng. Vốn là một ngày nóng bức, bỗng chốc biến thành mát mẻ ; tim người, cũng dần trở nên giá lạnh. Nhiếp Phong ngồi trước cửa sổ, đếm từng hạt mưa lăn xuống từ trên mái nhà, rất nhàm

https://thuviensach.vn

chán. Nhưng trong mắt cậu bé, cha mẹ còn vô vị hơn cậu. Nhan Doanh vờ như đang vá áo, Nhiếp Nhân Vương từ lúc về nhà cứ lẳng lặng uống rượu liên tục ; hai người đối mặt không ai cất tiếng, phảng phất như chẳng còn gì để nói với nhau.

Nhiếp Phong thấy rất khó hiểu, sao cha mẹ cứ nặng nề tâm sự, vì cớ gì mà không thể sống vui vẻ hơn? Nhiếp Nhân Vương từng dạy cậu tập Băng Tâm Quyết, câu cửa miệng là "Tâm nhược băng thanh, thiên tháp bất kinh", vậy mà kết quả chính cha lại đứng ngồi không yên, là do đêm qua mẫu thân không ngó ngàng gì đến người ư? Hay vì lòng cha đã không còn được như băng trong?

Trong căn nhà nhỏ chật hẹp, Nhiếp Nhân Vương không dằn nổi, phá vỡ sự im lặng vô tận đó, nhìn Nhan Doanh và nói: "Nếu không đi, hắn thủy chung vẫn không chịu tuyệt vọng! Nếu đi ứng chiến theo ý hắn, e rằng ta phong đao đã lâu, không nắm chắc phần thắng, nếu ta chết, nàng và Phong nhi..."

Nhan Doanh cướp lời: "Nếu chàng chết, thiếp sẽ thay chàng chăm sóc Phong nhi!" Ánh mắt nàng lóe sáng.

Nhiếp Nhân Vương lảng tránh ánh mắt khát cầu của nàng, chỉ chúi đầu uống rượu. Nhan Doanh và y đã cùng chung sống nhiều năm, đương nhiên y hiểu ý nàng. Bỗng nhiên nàng buông quần áo trong tay xuống, không nói lời nào đi về phòng ngủ.

Bất ngờ là Nhiếp Nhân Vương không vào theo, chỉ từ từ hạ chén rượu, rất lâu sau, cuối cùng y hít sâu một hơi, dường như đã đưa ra một quyết định cực kỳ quan trọng, đột nhiên y đặt tay lên hai vai Nhiếp Phong, sắc mặt nghiêm túc nói: "Phong nhi, ngày mai con làm giúp cha một chuyện, được chứ?"

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong gật đầu. Cậu chợt phát giác tay phụ thân nặng quá, thậm chí còn nặng hơn Tuyết Ẩm.

***

Hôm nay không nắng gắt như hôm qua, cũng không đổ mưa như đêm qua.

Hôm nay chỉ có sự kham chịu, sự kham chịu của Đoạn Soái.

Đoạn Soái vẫn mặc bộ y phục đỏ, lặng thinh đứng đón gió trên dốc Thốn Thảo.

Đã tới giờ ngọ, vẫn chưa thấy bóng dáng Nhiếp Nhân Vương, Đoạn Soái buộc phải khổ sở chờ đợi; bình sinh hắn ghét nhất là chờ đợi, nhưng lần này người hắn chờ là đao khách đệ nhất thiên hạ không còn là một đao khách, hắn chỉ biết chờ và chờ.

Song Nhiếp Nhân Vương sẽ đến chăng?

Đoạn Soái nguyên sống ở vùng Lạc Sơn, phen này lặn lội đường xa vạn dặm, chỉ muốn quyết đấu cao thấp cùng Nhiếp Nhân Vương, nhằm giúp tu vi kiếm thuật của mình đạt đến trình độ siêu phàm hơn, nhưng hôm qua tận mắt trông thấy Nhiếp Nhân Vương chẳng khác nào một chàng nông dân thực thụ, hắn thầm lo không biết chuyến đi này liệu sẽ phí công vô ích hay không?

Hắn không hiểu, tại sao Nhiếp Nhân Vương lại chấp nhận cuộc sống hèn mọn như vậy?

Nếu y không đến thật, hắn sẽ phải làm gì?

Lại đi tìm y, hay là đành bỏ cuộc, quay về Lạc Sơn?

Đoạn Soái không muốn nghĩ tiếp.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, hắn bỗng nghe thấy tiếng gạt cỏ sau lưng.

Đoạn Soái là Nam Lân Kiếm Thủ, tu vi cực cao, dù chưa quay lại nhưng đã cảm nhận mãnh liệt thấy khí độ phi phàm của người đang đi đến; ở chốn thôn quê thuần túy này, có được khí độ phi phàm bậc đó, không ai khác ngoài Nhiếp Nhân Vương!

Hắn không khỏi vui mừng ra mặt, vừa xoay người vừa cười nói: "Tốt! Nhiếp Nhân Vương, cuối cùng ngươi cũng không quên mình là một đao khách, trong tim ngươi rốt cuộc vẫn có đao..." Chưa thốt hết câu, nụ cười của hắn đã đông cứng trên môi, người xuất hiện trước mắt khiến hắn kinh ngạc tột cùng.

Không phải Nhiếp Nhân Vương mà hắn trông chờ nãy giờ, mà đó là một đứa bé tầm sáu tuổi.

Đứa bé này khí độ giống hệt Nhiếp Nhân Vương, gương mặt cậu còn lộ vẻ bình tĩnh mà Nhiếp Nhân Vương cũng không có. Đoạn Soái ngạc nhiên hỏi dò: "Cháu... cháu là con trai của Nhiếp Nhân Vương?"

Nhiếp Phong nhẹ gật đầu, mái tóc phất phơ trong gió, nói: "Đoạn thúc thúc mặc đồ đỏ mà cha cháu bảo là thúc phải không? Cha cháu muốn mời thúc về nhà!"

Việc này đúng là vượt ngoài dự đoán của Đoạn Soái, chẳng biết Nhiếp Nhân Vương lại giở trò mê hoặc gì đây?

Song, bất luận Nhiếp Nhân Vương đã quyết định ra sao, Đoạn Soái vẫn sẽ đi gặp y, chuyến đi này tuyệt đối không thể ra về tay trắng.

Tuyệt đối không thể!

***

https://thuviensach.vn

Nếu khí độ của Nhiếp Phong khiến Đoạn Soái kinh ngạc khôn xiết, vậy thì tình cảnh trước mắt càng khiến Đoạn Soái suốt đời khó quên.

Khi hắn theo sau Nhiếp Phong vừa bước vào cửa nhà họ Nhiếp, hình ảnh đầu tiên hắn thấy là Nhiếp Nhân Vương đang đi ra từ nhà bếp, dọn thức ăn lên bàn, tay còn cầm một cái thìa.

Thiên hạ đệ nhất đao khách mà cũng xuống bếp, trong tay không phải đao mà lại là cái thìa!

Đoạn Soái cảm thấy quá ư khôi hài, không biết nên ứng phó thế nào trước tình cảnh này.

May nhờ có Nhiếp Phong đi đến nắm chéo áo phụ thân, nói: "Cha ơi, con dẫn Đoạn thúc thúc về rồi."

"Làm tốt lắm." Nhiếp Nhân Vương đáp qua một câu, đặt cái thìa sang một bên, ngoảnh lại nói với Đoạn Soái: "Đoạn huynh, mời ngồi."

Đoạn Soái đứng yên bất động, hỏi: "Nhiếp Nhân Vương, ngươi không đến dốc Thốn Thảo phó ước mà lại mời ta tới đây, rốt cuộc có dụng ý gì?"

Nhiếp Nhân Vương mỉm cười, không đáp.

"Dụng ý rất đơn giản, chàng ta muốn ông biết việc khó thành mà rút lui."

Giọng nói rất êm tai, nhưng ngữ điệu lại lạnh lùng.

Bấy giờ Đoạn Soái mới nhận ra một phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần đang ngồi cạnh bàn, đôi mắt thu thủy ngập tràn u oán, bèn hỏi: "Vị này là..."

"Đây là vợ ta, Nhan Doanh." Nhiếp Nhân Vương vội đáp, như đề phòng Nhan Doanh sẽ nói gì xằng bậy.

https://thuviensach.vn

Đoạn Soái cũng không hỏi thêm, Nhiếp Nhân Vương liền tiếp: "Đoạn huynh ngàn dặm bôn ba, Nhiếp mỗ hổ thẹn không có gì chiêu đãi, đành đích thân xuống bếp chuẩn bị ít rau cháo, hy vọng Đoạn huynh chớ trách, mời dùng."

Nhiếp Nhân Vương mời nài liên tục, Đoạn Soái khó mà dè dặt thêm, chỉ còn cách ngồi xuống.

Hai cha con Nhiếp Nhân Vương bưng bát đũa ăn to uống lớn, trong khi Nhan Doanh vẫn sầu não không vui, nàng ăn rất chậm, rất chậm... Đoạn Soái ngồi im ngay ngắn, tựa như không có ý định động đũa.

Nhiếp Phong đang ăn hăng hái bỗng thấy quái lạ, hỏi: "Đoạn thúc thúc, sao thúc vẫn chưa ăn? Rau cháo để nguội là ăn không ngon đâu."

Đoạn Soái xưa nay tự phụ là Nam Lân Kiếm Thủ, những thứ cơm canh đạm bạc này sao xứng lọt vào mắt? Nhưng hắn không nỡ từ chối tấm thịnh tình của cậu bé, bèn cố ăn một hớp cháo.

Ai dè miếng cháo vào miệng độ nhừ vừa phải, mùi gạo thơm nồng nàn, hắn bất giác buột miệng tấm tắc: "Cháo ngon!"

Nhiếp Nhân Vương cười tự hào, nói: "Đây là thành quả suốt một năm ròng theo học Khanh tẩu hàng xóm đấy."

"Cái gì? Một năm?" Đoạn Soái sững người, hắn không thể ngờ đao khách danh chấn một thời này bỏ ra một năm trời chỉ để nấu được món cháo này!

Nhiếp Nhân Vương đĩnh đạc nói: "Vật càng bình phàm, người giang hồ càng khó học, nấu cháo chỉ là một môn trong số đó mà thôi."

"Sao ngươi phải khiến mình trở nên bình phàm như vậy?" Đoạn Soái đột nhiên hỏi.

https://thuviensach.vn

Nhiếp Nhân Vương không đáp mà hỏi ngược lại: "Thế sao huynh phải khiến mình không bình phàm?"

Đoạn Soái nhất thời tắc tị, Nhiếp Nhân Vương không chờ hắn trả lời, tiếp tục nói: "Lần này đặc biệt mời huynh tới đây, thực ra chỉ mong huynh hiểu, mỗi người đều có con đường riêng mà mình muốn đi, đối với ta mà nói, danh lợi đã thành mây khói; bình phàm, mới là hạnh phúc chân chính."

Y vừa nói vừa nhìn khuôn mặt ưu tư buồn bã của Nhan Doanh, và cậu con trai tóc dài như tơ của y, nhu tình vô hạn dâng lên trong mắt.

Đoạn Soái không tài nào hiểu rõ, vì sao đối thủ mà y khao khát lại biến thành thế này? Trên gương mặt của Nhiếp Nhân Vương, hắn thậm chí không tìm nổi nét “cuồng” nào của vị đao khách.

Bất chợt, mắt Đoạn Soái bừng sáng.

Bởi vì, cuối cùng hắn đã thấy Tuyết Ẩm!

Tuyết Ẩm vẫn treo trong một góc tăm tối, xung qanh chất đầy đồ lặt vặt, cũng giống như một người có học không được trọng dụng tài năng, khốn đốn vì cùng đường, lang bạt giữa thành thị, chẳng được ai tôn trọng.

"Tuyết Ẩm đao?" Đoạn Soái ngẩn người, hắn không tưởng được Nhiếp Nhân Vương lại tùy ý vứt Tuyết Ẩm vào một xó nhà! Với một đao khách, đao, chính là tính mạng, đến chết cũng không buông không rời, trừ phi đao gãy... Nhiếp Nhân Vương cảm khái than: "Từ lâu lắm rồi, thanh đao này đã không còn là Tuyết Ẩm, nó đã thành một con dao bổ củi tầm thường, còn ta, cũng không còn là Nhiếp Nhân Vương trước kia nữa."

Đoạn Soái không cho là đúng, theo hắn, Tuyết Ẩm vốn dĩ chả phải dao bổ củi gì cả, chỉ có Nhiếp Nhân Vương mới thực sự không phải là Nhiếp Nhân Vương ngày xưa.

https://thuviensach.vn

Tuyết Ẩm vẫn còn, người đã thay đổi, rốt cuộc lòng yêu đao của Nhiếp Nhân Vương đã biến đâu mất rồi?

Đoạn Soái liếc nhìn Nhan Doanh và Nhiếp Phong, bỗng nhiên tỉnh ngộ, trái tim của Nhiếp Nhân Vương từ lâu đã dành trọn cho hai người, không còn chốn dung thân cho Tuyết Ẩm nữa... Tuyết Ẩm, một dạo từng là tính mạng y, tiếc thay trong tim y, thanh đao này đã chết rồi.

Đao chết, chiến ý cũng tiêu tan, chẳng trách trong mắt Nhiếp Nhân Vương không hề có chiến ý!

Đoạn Soái cảm thấy tiếc nuối sâu sắc, không hiểu là tiếc cho Tuyết Ẩm số phận lắm chông gai, hay tiếc vì từ nay về sau hắn lại phải chịu nửa đời người cô quạnh?

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến, chuyến đi này chỉ thu hoạch được một bát cháo do chính tay đối thủ nấu, vừa rồi hắn mới nếm một ngụm, giờ đây có thể nuốt trôi nữa không?

Để tỏ lòng kính trọng Nhiếp Nhân Vương, bát cháo này, hắn vẫn phải ăn tiếp.

Hắn buồn rầu bưng bát, một hơi hết sạch.

Từ nét mặt của Đoạn Soái, Nhiếp Nhân Vương cũng đoán được trong lòng hắn nghĩ gì, hỏi: "Đoạn huynh, cuối cùng huynh đã hiểu rõ?"

Đoạn Soái gượng cười gật đầu, nét cười hiện lên sự kham chịu độc hữu. "Hoàn toàn hiểu rõ! Nhiếp huynh, thứ lỗi Đoạn mỗ quấy rầy đã lâu, ta cũng không tiện ở thêm nữa, cáo từ!" Nói rồi hắn chắp tay cúi chào vợ chồng Nhiếp Nhân Vương, Nhiếp Nhân Vương lập tức hoàn lễ, Nhan Doanh vẫn ăn uống từ tốn, chẳng muốn động người.

https://thuviensach.vn

Đoạn Soái cũng không để tâm, chỉ nhẹ vuốt tóc Nhiếp Phong, nói: "Hổ phụ vô khuyển tử! Bé con có biết mình rất đặc biệt không, đáng tiếc lại bị mai một..." Hắn vừa nói vừa hiên ngang ra đi.

Nhiếp Phong chẳng hiểu gì cả, Đoạn thúc thúc cũng giống cha mẹ nó, sắc mặt chứa đầy ưu sầu, sao bọn họ ai cũng cái bộ dạng đấy nhỉ?

Đặc biệt là mẫu thân, nét mặt của mẹ luôn phức tạp hơn bất cứ ai khác, khi vui khi giận khi oán khi buồn, chả bao giờ tĩnh tại, song, vào lúc Đoạn thúc thúc ra về, trên mặt mẹ không còn chút biểu cảm.

Không có biểu cảm, đó mới là nét biểu cảm đáng sợ nhất.

Lúc này Nhan Doanh mặt mày trơ khấc nhìn Nhiếp Nhân Vương và Nhiếp Phong. Bỗng nhiên nàng buông bát đũa, lặng lẽ đứng dậy, bước ra khỏi phòng.

Nàng cứ đi miết, không quay đầu, có lẽ, nàng vốn chẳng muốn quay về nữa... Song, cuối cùng nàng cũng quay về.

Vào lúc chập tối, nàng đã về.

Nhưng Nhiếp Phong cảm nhận được, từ sau khi về, mẫu thân rất không thoải mái, tất cả đều hiện rõ trên gương mặt mẹ. Tuy vậy, mẹ vẫn như thường ngày vo gạo nấu cơm, ở nhà quét dọn, như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Mãi cho đến một buổi hoàng hôn, chuyện rốt cuộc đã xảy ra.

Một buổi hoàng hôn vô cùng đáng sợ...

***

Hoàng hôn hôm đó, Nhiếp Nhân Vương ở ngoài đồng chưa về, ngoài phòng, Nhiếp Phong đang tự gội mái tóc dài mượt của cậu, Nhan Doanh

https://thuviensach.vn

một mình gảy đàn trong phòng, bên cạnh đặt một bọc đồ, xem chừng sắp sửa đi xa.

Chiếc đàn này vốn là tín vật định tình Nhiếp Nhân Vương tặng nàng, chạm khắc tinh tế, hết sức tao nhã, nàng luôn trân trọng giữ gìn, thậm chí không cho con mình chạm vào, chỉ sợ nó bị tổn hại, dù chỉ chút xíu.

Đàn không chỉ là tín vật, nó còn đại diện cho tình nghĩa vợ chồng giữa nàng và Nhiếp Nhân Vương, có thể nói là vật khinh tình trọng.

Khúc nhạc nàng đang đánh, cũng do chính tay nàng soạn năm xưa vì cảm kích tấm lòng của Nhiếp Nhân Vương, giai điệu vô vàn hạnh phúc. Biết bao đêm nàng đã đàn khúc nhạc này cho hai cha con, cùng hưởng thụ niềm vui gia đình.

Nhưng hôm nay, vẫn làn điệu quen thuộc, nhưng tiếng đàn quẩn qanh hiu hắt; trái tim nàng, sao trở nên sắc bén đến thế, tàn nhẫn đến thế?

Nàng phải rời khỏi nó, vĩnh viễn rời khỏi nó! Khúc nhạc này, nàng không đàn tiếp được nữa.

Tiếng đàn im bặt, người phụ nữ đó không biết lấy đâu ra một chiếc kéo, kiên quyết kẹp vào dây đàn... Nàng phải hủy nó, nàng càng phải hủy đoạn tình này! Nhưng nàng có biết, làm vậy cũng sẽ hủy cả nàng?

Nàng mặc kệ.

"Tinh" một tiếng, dây đàn đã đứt; tình, cũng đứt theo dây!

Gương mặt mỹ lệ của người phụ nữ nở một nụ cười tàn khốc, sung sướng, cuối cùng nàng đã được giải thoát.

Nhưng còn Nhiếp Nhân Vương? Nhiếp Phong? Nàng có để ý đến cảm thụ của hai cha con họ?

https://thuviensach.vn

Nàng chưa kịp nghĩ sâu thêm, một đôi tay cường tráng đã ôm nàng từ phía sau, nhẹ nhàng không một tiếng động, đủ thấy người này võ nghệ cao cường.

Nhan Doanh quay đầu lại nhìn, tức thì tươi cười rạng rỡ, lời nói dạt dào vui mừng: "Chàng đến rồi?"

Ngoài phòng, Nhiếp Phong đang vừa gội đầu vừa lắng nghe tiếng đàn của mẫu thân, nhưng tiếng đàn thình lình chấm dứt, chẳng biết đã xảy ra chuyện gì?

Dù còn nhỏ, Nhiếp Phong cũng không khỏi thấp thỏm, liền lau khô tóc chạy vào trong nhà xem sao.

Vừa tới trước phòng cha mẹ, Nhiếp Phong phát hiện rèm cửa đã thả xuống, trong phòng ngủ thấp thoáng bóng người.

Bên trong mang máng có tiếng đàn ông: "Doanh, nàng quyết định chưa?"

Nhiếp Phong có thể khẳng định người này chắc chắn không phải cha cậu, giọng nói của người đàn ông này rất khàn, như bị mắc xương cá trong cổ họng.

Tiếp đó cậu lại nghe thấy giọng của mẫu thân: "Thiếp quyết định rồi! Đời người vốn như ván cờ, năm xưa thiếp ngàn khiêu vạn tuyển, chọn lấy quân cờ Nhiếp Nhân Vương, giờ tàn cuộc đã định, nhưng không sao, vì... chàng là nước cờ cuối cùng của thiếp!" Giọng điệu nàng chắc như đinh đóng cột.

"Được! Vậy chúng ta đi thôi!"

Đi? Đi đâu? Sao mẹ phải đi? Lẽ nào mẹ định bỏ rơi cha? Mẹ định bỏ rơi Phong nhi?

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong toan gọi mẫu thân, xin bà đừng đi, nhưng tiếng "mẹ" còn chưa thoát ra, một bàn tay đã bịt chặt miệng cậu.

Ai? Người này là ai?

Cậu vùng vẫy theo bản năng, người đó đột ngột nhảy vọt lên, Nhiếp Phong thấy toàn thân nhẹ bẫng, cả người đã bị kẹp chạy bay bay về phía trước.

Cảnh vật xung quanh loang loáng giật lùi, thân hình người đó giữa không trung nhanh như chớp giật, Nhiếp Phong tuy nhờ Băng Tâm Quyết nên không cảm thấy sợ hãi, nhưng cậu vẫn ra sức giãy giụa hòng thoát khỏi sự khống chế của đối phương.

Bỗng nhiên, Nhiếp Phong cảm thấy thân hình người đó đang run rẩy, một giọt lệ ngược gió tạt vào mặt cậu.

Giọt lệ nóng.

Cậu lập tức thôi quẫy đạp, vì cậu đã biết người này là ai rồi.

Ngoài phụ thân ra, còn ai rơi lệ vì mẫu thân bỏ đi?

Đúng lúc này, người đó có lẽ vì nhất thời lao lực quá độ, cả người loạng choạng, cùng Nhiếp Phong té nhào xuống bãi cỏ.

Lăn tròn vài vòng, đà lăn mới dừng, may nhờ lớp cỏ mềm mại như bông nên Nhiếp Phong mới không bị thương.

Không ngoài suy đoán của Nhiếp Phong, người này quả nhiên là phụ thân!

Chỉ thấy Nhiếp Nhân Vương như phát khùng, hai mắt giăng đầy tia máu, trán nổi gân xanh, ngửa mặt gào khóc: "Vì sao? Vì sao? Vì sao?"

https://thuviensach.vn

Trong tiếng kêu gào, y lồng lộn nện xuống bãi cỏ, nắm đấm dày đặc như mưa, khiến đám cỏ dại xung quchàng tung bay tứ phía. Vẫn không cách nào xả nỗi uất hận trong lòng, y bỗng đập trán xuống đất, toác da chảy máu!

Nhiếp Phong chỉ yên lặng đứng một bên, nhìn phụ thân không ngừng phát tiết cơn phẫn nộ, nhất thời không biết phải làm gì!

Nó mới sáu tuổi đầu, vẫn chỉ là một đứa trẻ không sự trợ giúp, đối diện với tình cảnh đáng sợ này, ngoại trừ sửng sốt, cậu còn làm gì được cơ chứ?

Tiếng "bịch bịch" vang lên đều đặn bên tai, phẩng phất như trời cao cũng sắp sập xuống bất cứ lúc nào; ai có thể thực sự đạt đến cảnh giới "Tâm nhược băng thanh, thiên tháp bất kinh"?

Không biết đã qua bao lâu, Nhiếp Nhân Vương đờ đẫn quỳ trên mặt đất, hai tay ôm đầu đầm đìa máu tươi, máu và lệ hòa lẫn làm một thấm đẫm mặt y, y vẫn nghẹn ngào độc thoại: "Doanh... vì nàng, ta không tiếc vứt bỏ mọi thứ, chăm chỉ làm việc đồng áng, chịu đủ sự khinh thường của võ lâm đồng đạo, sao nàng đối xử với ta như thế? Sao nàng đối xử với ta như thế?"

Không có lời đáp, câu hỏi của y, không ai trả lời được, thậm chí chính Nhan Doanh cũng không thể!

"Nhan Doanh..." Nhiếp Nhân Vương thần trí thất thường ngẩng đầu, chợt nhớ đến vừa nãy tận mắt chứng kiến thê tử tư thông cùng người đàn ông khác, nhất thời cấp bách, sợ bị phát hiện sẽ không biết giấu mặt vào đâu, lại sợ nàng sẽ thẹn quá hóa giận, bất chấp tất cả mà đi; y quá yêu nàng, bất luận thế nào cũng không thể mất nàng, do đó trong lúc luống cuống, y mới đem con trai lao đi điên cuồng, nhưng giờ mới giật mình nhớ ra, chẳng phải nàng nói sẽ đi cùng gã đàn ông đó sao? Trước sau gì nàng cũng muốn đi!

https://thuviensach.vn

Không! Nàng không được đi! Dù nàng có tư thông cùng người khác, y cũng không để bụng! Chỉ cần nàng lại bầu bạn bên y, sống với y suốt đời, y dứt khoát sẽ không để bụng!

"Doanh! Nàng không được đi! Nàng nhất định không được đi! Ta về ngay đây, nàng nhất định phải chờ ta!"

Nhiếp Phong cảm thấy phụ thân nói năng không đầu không đuôi rất lộn xộn, bỗng chốc, người cậu lại bị xách lên, Nhiếp Nhân Vương đã bế cậu lướt đi theo gió.

***

Quá muộn rồi!

Khi Nhiếp Nhân Vương cắp Nhiếp Phong xông vào trong nhà, phòng ốc sớm đã trống không.

Không còn thấy bóng dáng Nhan Doanh, chỉ còn mùi hương lưu lại từ mái tóc nàng thoảng bay khắp phòng, tim Nhiếp Nhân Vương đau đớn như muốn nổ tung.

Một bức thư ngắn đặt trên chiếc bàn cạnh cửa sổ, Nhiếp Nhân Vương hốt hoảng bóc ra đọc, trên giấy viết vài hàng chữ nhỏ: "Nhân Vương: thiếp không định thế này, tiếc rằng từ lâu chàng đã khiến thiếp quá sức thất vọng, Phong nhi dưới sự dìu dắt của chàng cũng khó mà thành tài. Đau lâu chẳng bằng đau phút chốc, từ nay sẽ không bao giờ gặp lại, mong hai cha con chàng tự bảo trọng. Nhan Doanh."

Bảo trọng? Tới nước này rồi nàng còn dặn bảo trọng gì nữa? nàng sớm đã không đếm xỉa gì đến họ, cao chạy xa bay rồi còn đâu!

Tay Nhiếp Nhân Vương run bần bật, y không sao ngờ được mình cũng có ngày hôm nay! Làm sao có thể?

https://thuviensach.vn

Nhưng bức thư trong tay y, giấy trắng mực đen chỉ ra trái tim đó đã thay đổi rồi, khác nào chứng cứ rành rành, hết đường bào chữa!

Hết rồi! Tất cả đều hết rồi!

Uổng công y đã hy sinh mọi thứ vì nàng, trong khi nàng lại gian díu tằng tịu, hồng hạnh xuất tường (*), chẳng lẽ nàng không mảy may nhớ tiếc tình xưa? Y không biết! Y chỉ biết từ nay trở đi, hàng đêm y đều phải đơn độc trong căn nhà thô sơ này, tưởng tượng nàng đang âu yếm quấn quýt cùng tình nhân!

Vừa nghĩ tới cảnh nàng cười tươi như hoa sà vào lòng gã đàn ông đó, Nhiếp Nhân Vương không kiềm chế nổi xé nát bức thư trong tay, nghiến răng phun ra hai chữ: "Dâm phụ!"

Phải! Ả là dâm phụ! Y căm hận ả dâm phụ này!

Lòng ghen tức khiến Nhiếp Nhân Vương lún dần vào cơn điên cuồng, y vung tay gạt phăng mọi thứ trên bàn, y phải phát tiết hết nỗi oán hận trong tim!

Tiếng đổ vỡ rung trời! Hàng xóm nghe tiếng đều lục tục chạy đến dòm ngó ngoài cửa, ai nấy đều lấy làm lạ bởi thái độ khác thường của Tiểu Nhiếp.

Quá yêu thành hận!

Nhiếp Nhân Vương chỉ cảm thấy huyết mạch toàn thân sôi trào, một ngọn lửa điên cuồng đang bùng cháy trong người y, không ngừng thúc giục y, đòi y đập nát mọi vật trên bàn!

Nhiếp Phong kinh sợ trước tình cảnh đó, vội cố sức kéo phụ thân, kêu gọi: "Cha! Đừng mà!"

https://thuviensach.vn

Nhưng Nhiếp Nhân Vương đã đánh mất lý trí, xoay tay tát Nhiếp Phong một cái, đánh cậu ngã văng ra đất, đoạn một tay rút Tuyết Ẩm trên tường... nàng đã không cần cái nhà này, vậy y còn cần nó làm gì?

Đố kị thiêu đốt cõi lòng y, hòa cùng cơn hận thù dời sông lấp biển, Nhiếp Nhân Vương ngửa mặt rú dài, hướng lên trời chém một đao vang rền!

Nhát đao này đã tích tụ nhiều năm!

Một tiếng nổ "Ầm!" Mái nhà đã bị một đao cắt hai, đao kình mạnh mẽ tung trào, ép cả căn nhà đổ dạt sang hai bên!

Nhất đao, lưỡng đoạn!

Gia phá, tình vong!

Ngôi nhà này, đã bị một người đàn bà hủy hoại hoàn toàn!

Dưới đống cát đá, Nhiếp Phong đứng lặng người chết trân, hoàn toàn không biết tránh né, cậu chưa từng nghĩ rằng Tuyết Ẩm ẩn chứa uy lực bá đạo nhường ấy, càng không ngờ phụ thân bỗng nhiên trở nên hung bạo đáng sợ đến thế!

Trong đống tường sụp ngói lở, Nhiếp Nhân Vương ngửa cổ sằng sặc khóc cười, Bắc Ẩm Cuồng Đao sống lại rồi! Tuyết Ẩm cũng sống lại rồi!

Tà dương chiếu nghiêng vào lưỡi đao, tỏa ra một thứ ánh sáng cuồng dại, như đang khoe khoang uy lực tiềm tàng của Tuyết Ẩm!

Thanh đao này, đã từng vào sinh ra tử cùng y, hôm nay vì duyên phận khó dứt, cuối cùng đã được tái sinh trong tay chủ nhân!

Lúc này hàng xóm đều đã bủa ra quây xem, tất cả kinh sợ ra mặt!

https://thuviensach.vn

Nhân lúc mọi người còn chưa hoàn hồn, Nhiếp Nhân Vương vung Tuyết Ẩm chạy nhanh về phía trước.

"Cha!" Nhiếp Phong như tỉnh giấc mộng, liền ổn định tinh thần, lật đật chạy theo cha. Cậu nhất định phải bắt kịp Nhiếp Nhân Vương, vì mẹ đã bỏ cha mà đi, cha đáng thương lắm rồi, nếu lại mất cả cậu thì cha chẳng còn gì nữa.

Bởi vậy Nhiếp Phong vẫn bạt mạng đuổi theo không rời, dù có phải đuổi đến tận chân trời.

Nhưng mà, đâu mới là chân trời?

Hết chương 1.

(*). Hồng hạnh xuất tường: Trước kia có một phụ nữ tên Hồng Hạnh, sau khi kết hôn chồng cô vào kinh đi thi một năm mới về, do đó tình yêu của cô dành cho chồng đã bị phôi phai. Hàng ngày chồng cô đều đi ngủ rất sớm, cũng chính vì vậy mà cứ đến đêm cô lại trèo tường ra ngoài hẹn hò với Vương Nhị, cho đến khi cô không trèo nổi nữa - Đó là năm sáu mươi tuổi.

Sau đó vào năm bảy mươi tuổi, bà lấy hết can đảm thú nhận chuyện này với chồng. Ông không hề nổi giận, ngược lại còn viết một bài thơ: "Mãn viên xuân sắc quan bất trụ, nhất chỉ hồng hạnh xuất tường lai." (Khắp vườn xuân sắc lên khơi, Một nhành hạnh đỏ rong chơi vượt tường) Sau đó câu chuyện của cô được lưu truyền cho đến ngày nay.

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 2

6)

Vân (mây) Vô thường định, khó biết rõ lại càng khó giữ được.

Kinh Vân, vừa là Kinh Giác, Hoắc Kinh Giác lại là Bộ Kinh Vân

Ai sẽ trở thành địch nhân của hắn?

Ai sẽ nguyện ý làm tri kỷ của hắn?

Khi Hoắc Bộ Thiên lần đầu thấy Bộ Kinh Vân, lúc đó chính là ngày thành thân

của hắn với mẫu thân của Bộ Kinh Vân – Ngọc Nùng.

Năm đó, Bộ Kinh Vân chỉ mới năm tuổi.

Ở trong đôi mắt của đứa nhỏ, Hoắc Bộ Thiên phảng phất nhìn thấy sự cô độc

Đó là một loại cô độc khiến người ta không cách nào hiểu rõ, không ngờ sự cô

độc đó lại xuất hiện trong mắt của một tiểu hài tử.

Bởi vì, hắn so với mọi người đều muốn cô độc hơn...

https://thuviensach.vn

Ngày đó, là một ngày đại hỉ khi trang chủ của Hoắc Gia Trang - Hoắc Bộ Thiên đi thêm bước nữa, trước cửa Hoắc gia giăng đèn kết hoa, cả sảnh đường tràn ngập tân khách uống rượu đàm tiếu tưng bừng, trên mặt mọi người đều tràn ngập vẻ hạnh phúc.

Chỉ có một gương một không có hạnh phúc!

Đó là gương mặt của một tiểu hài tử.

Đứa nhỏ này đang ôm gối ngồi ở một góc tịch mịch của Hoắc Gia Trang, ánh đèn lồng đỏ thắm chiếu lên người nó, hắt xuống mặt đất cái bóng nhỏ bé, tựa như rải rác khắp trên mặt đất là sự cô độc.

Chỗ nó ngồi cách xa mọi người đến lạ thường. Tâm của nó cũng thăm thẳm giống vậy.

Tất cả những loại vui sướng hạnh phúc của thế gian với nó đều không có duyên.

Cho nên, khi Hoắc Bộ Thiên cùng đám tân khách đang hân hoan vui sướng thì ở góc nhỏ kia, hắn lại nhìn thấy đứa nhỏ này, cũng như nhìn thấu sự cô độc trong nó.

Đứa nhỏ này vẫn đang lẳng lặng cúi đầu, cũng không biết suy tư cái gì, đột nhiên thoáng thấy một đôi chân to lớn đi cẩm ngoa bước lại, vừa cất đầu nhìn, nguyên lai là một hán tử có vầng trán cao xa lạ mặc cát phục đỏ tươi.

Hán tử này đúng là chú rể của hôn yến đêm nay – Hoắc Bộ Thiên.

Đứa nhỏ tựa như không có hứng thú với người trước mặt, chỉ đưa mắt nhìn một cái, rồi lại cúi đầu chìm vào trầm tư.

https://thuviensach.vn

Thật ra Hoắc Bộ Thiên không nhận ra đứa nhỏ này, chỉ là thấy vị khách khác biệt ngồi đây, sao lại có một tiểu hải tử đáng thương co ro ngồi ở đây, trong một góc không ai để ý tới? Cha mẹ nó thật tàn nhẫn, bèn bỏ qua đám tân khách tới đây xem đứa nhỏ này.

Hoắc Bộ Thiên hòa nhã hỏi :" Tiểu oa nhi, sao cháu lại ngồi một mình ở đây ?"

Không có trả lời.

Hoắc Bộ Thiên lập tức biết ý, hỏi :" Cháu không thích nói chuyện?"

Vẫn không trả lời.

"Cháu không thể nói chuyện?"

Hoắc Bộ Thiên hỏi lại.

Đứa nhỏ vội vàng ngẩng đầu nhìn chằm chằm hắn, vẻ mặt quật cường dị thường.

Nó có một đôi mắt rất lạnh lẽo rất lạnh.

Hoắc Bộ Thiên không có cách nào khác, chỉ đành tiếp tục hỏi: "Nếu cháu hiểu được, sao trước tiên không cho ta biết cha mẹ ngươi ở đâu nhỉ ?"

Khóe mắt đứa nhỏ hiện lên một tia thương cảm, nhìn theo gian phòng mặt phía tây chập chờn ánh nến.

Đó là gian phòng tân hôn của Hoắc Bộ Thiên và phu nhân – Ngọc Nùng, lúc này nàng đầu đội hồng cân, ở trong đó chờ đợi.

Hoắc Bộ Thiên xoay mình sửng sốt, đánh giá từ trên xuống dưới đứa nhỏ này, hỏi :" Cháu,,, cháu là – Kinh Vân?"

https://thuviensach.vn

Đứa nhỏ này xem ra cũng hiểu được hán tử trước mặt là ai, song trên mặt vẫn như cũ không hề có ý hưng phấn.

Hoắc Bộ Thiên kinh ngạc dị thường, đây là lần đầu tiên hắn gặp Bộ Kinh Vân. Dù trước đây, Ngọc Nùng đã từng nói qua với hắn là nàng có một nhi tử năm tuổi, nhưng từ đó không cho hắn cùng nhi tử mình gặp mặt. Nàng nói, nhi tử của nàng chỉ đem lại những điều bất hạnh.

Hôm này, rốt cục hắn có thể mặt đối mặt nhìn rõ ràng Bộ Kinh Vân.

Nhưng thấy đứa nhỏ này mày thô mắt sâu, đường nét không hề có một chút ngây thơ của trẻ nhỏ, cao lớn hơn so với những đứa bé cùng trang lứa, mặc dù không có người chăm sóc, cũng không buồn rầu, ngược lại còn lộ ra một cỗ khí chất khác hắn với người thường.

Bởi vì cỗ khí chất này, khiến hắn nhìn như là mây trên bầu trời phù du bất định, có thể nhìn mà không thể đến gần.

Tâm của hắn, có lẽ cũng như những đám mây mờ ảo, khó mà nắm được.

Vân (mây) thường vô định.

Mặc dù lúc này hắn thân mặc quần áo thô sơ cũ nát, cũng khó giấu nổi vẻ cứng cỏi đặc biệt của đôi lông mày, nó là một đứa nhỏ khác biệt dị thường.

Đột nhiên, Hoắc Bộ Thiên phát hiện ra điều gì đó, luôn miệng quát: “Phúc tẩu!”

Phúc tẩu nhanh chóng lên tiếng chạy đến, lão là nô bộc phụ trách chăm sóc cho mấy đứa nhỏ của Hoắc gia, dáng vẻ có chút hiền lành.

Hoắc Bộ Thiên mang theo ý trách móc nói: “-Phúc tẩu, sao ngươi không thay cho tân thiếu gia bộ đồ mới?”

https://thuviensach.vn

Phúc tẩu biết rõ tính tình của lão gia hòa nhã, nhưng lúc này lại giận giữ khác thường, biết rõ hắn rất coi trọng người này, sợ đến lắp bắp mà nói: “Là... là tân phu nhân bảo lão nô không cần để ý tới thiếu gia..”

“Sao lại có chuyện này ?” Hoắc Bộ Thiên trong lòng một trận kinh ngạc, còn không rõ Ngọc Nùng vì sao lại đối đãi với cốt nhục thân sinh như thế. Phúc tẩu nói tiếp :” Nhưng lão nô thấy đứa nhỏ này một thân lam lũ cũng rất thương cảm, vì vậy liền nghĩ thay cho nó bộ đồ mới, ai ngờ nó bất chấp ôm chặt thân thể, thế nào cũng không chịu để lão nô thay y phục cho nó.

“Nga?” Hoắc Bộ Thiên sau khi nghe xong xoay mặt nhìn về phía Bộ Kinh Vân, phát giác trên mặt hắn lại nổi lên vẻ quật cường.

Hoắc Bộ Thiên hỏi :” Cháu không thích mặc cẩm y tú phục?”

Bộ Kinh Vân cũng không để ý tới hắn.

Lúc này Hoắc Bộ Thiên chỉ vào quần áo rách nát trên người Bộ Kinh Vân, nói :” Cháu chỉ thích mặc thô y ma bố này sao?”

Bộ Kinh Vân thấy hắn chỉ vào xiêm y của mình, thoáng chốc vội nắm chặt lấy vạt áo mình, lộ ra một thái độ đề phòng, Hoắc Bộ Thiên ngây người, hắn không ngờ được lòng cảnh giác của đứa nhỏ này đột nhiên mãnh liệt như thế, nó cũng không muốn tiếp xúc với người khác.

Hoắc Bộ Thiên định thần nhìn kỹ ánh mắt của Bộ Kinh Vân, hắn muốn nhìn vào tâm tưởng nó, hắn muốn biết, trong đứa nhỏ này ngoại trừ cô độc ra, còn có những gì?

Nhưng, hắn chỉ nhìn thấy sự lạnh lẽo, lạnh khôn cùng.

Đến lúc này, Hoắc Bộ Thiên mới hiểu được Bộ Kinh Vân cũng không muốn tiếp nhận hảo ý của hắn, cũng không muốn tiếp nhận gia đình này.

https://thuviensach.vn

Đám tân khách kia lại thúc giục Hoắc Bộ Thiên qua đó, hắn tự biết lúc này thật khó nói hết với Bộ Kinh Vân, không nhịn được thở dài nói :" Nếu cháu không thích mặc bộ đồ mới, cháu cứ mặc y phục của mình cũng được."

Thật sự hắn vô kế khả thi, cũng không cho phép cưỡng bức Bộ Kinh Vân nghe theo.

Bộ Kinh Vân vừa nghe được, tuy không có ý cảm kích, nhưng hai mắt lại lấp lánh sáng ngời.

Hoắc Bộ Thiên lại không phát hiện, chỉ khoát tay với Phúc tẩu nói :" trước tiên ngươi phục đãi thiếu gia ăn một chút gì, sáng mai may cho nó vài bộ y phục giống vậy đi."

Phúc tẩu luôn miệng vâng vâng, Hoắc Bộ Thiên sau khi truyền đạt, nhìn mặt Bộ Kinh Vân cười, nói :" Đêm rồi! dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ, sao có thể chịu được đói rét đây? Ngọc Nùng cũng thật là quá mức mà."

Hắn vừa dứt lời lại bước về phía đám tân khách kia, bận rộn tiếp chuyện.

Đêm nay, khi Hoắc Bộ Thiên bước vào tân phòng, vén hồng cân trên đầu Ngọc Nùng lên, còn chưa kịp giao hoài hợp cẩn, bất ngờ hỏi nàng một câu :" Sao lại đối xử với con của mình như vậy?"

Ngọc Nùng thoạt đầu đôi mày liễu vừa nhíu, lập tức hiểu ý cười, nàng tuy không phải là tuyệt sắc, duy có lớn lên lại tiếu lệ động lòng người, xảo tiếu ngưng mắt như thế, tăng thêm vũ mị, Hoắc Bộ Thiên nhìn ở trong mắt tức giận cũng tiêu đi một nửa, chỉ nghe nàng láu lỉnh nói :" Chàng đã gặp nó chưa?"

Hoắc Bộ Thiên vuốt cằm, Ngọc Nùng liếc mắt nhìn hắn, hỏi :" Chàng quan tâm đến nó ?"

https://thuviensach.vn

Hoắc Bộ Thiên chánh sắc nói :" Hoắc mỗ ta tuy là một kẻ mãng phu, nhưng mọi việc làm đều không thẹn với lương tâm! Há có thể để cho nàng rẻ rúng nhi tử mình như vậy? ta nhất định sẽ vì Kinh Vân!"

Ngọc Nùng cười cười, trong nụ cười ẩn chứa ý không tin, nàng không tin trên đời này thật không có người không hề có tư tâm.

"Nàng còn chưa trả lời câu hỏi của ta." Hoắc Bộ Thiên kiên định, Ngọc Nùng cầm lấy bầu rượu, một bên rót rượu, một bên đáp :" Thiếp đối với nó như thế, tất cả vì thiếp chỉ ân hận đã sinh ra một đứa con như nó."

Hoắc Bộ Thiên kinh ngạc, hắn không nghĩ tới từ một người thân làm mẹ lại mở miệng nói ra lời ấy, chưa kịp hỏi, lại thấy Ngọc Nùng nhìn vào trong chén rượu, tựa như ở trong đó hiện lên những chuyện cũ mờ mịt, lại buồn bã nói...

"Bộ Uyên Đình cha của đứa nhỏ này, như trước đây thiếp đã nói với chàng, là một người thợ đúc kiếm nhất lưu, không ngày nào là không muốn sưu tầm tinh kỳ hàn thiết trên đời, mục đích chỉ là để đúc kiếm. Khi thiếp có mang đứa nhỏ này trong bụng, Uyên Đình đột nhiên nói muốn đi một chuyến đến nơi cực bắc xa xôi, tìm một khối hàn thiết chí bảo trong thiên hạ. Khi đó thiếp đã hoài thai được sáu tháng, rất cần có người chăm sóc chiếu cố, cố thử khẩn nài hắn ở lại. Đáng tiếc, tâm địa hắn thật tàn nhẫn ra đi mà không lời từ biệt. Thiếp không rõ vì sao hắn lại có thể vì đúc kiếm mà bỏ rơi vợ con, thiếp chỉ là một nữ lưu yếu đuối, ngày sinh nở gần kề, lại còn đảm đương gánh vác những trọng trách trong nhà, hắn có từng đặt thân ở vị trí ấy mà nghĩ cho thiếp, một nữ tử như thế sao có thể chịu đựng được?" Nói đến đây, giọng nói đã có chút nghẹn ngào.

Từ xưa đàn ông đều không nhạy cảm, Hoắc Bộ Thiên cho dù tuyệt không đồng ý với điều đó, nhưng giờ phút này lại khó tránh khỏi vì Bộ Uyênh Đình mà cảm thấy xấu hổ, không nghĩ đến trên thế gian lại có hán tử vì kiếm mà tuyệt tình như thế.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của Ngọc Nùng hiện lên một vẻ phiền muộn, tiếp tục nói :" Nguyên nhân chính là như thế, Thiếp trong lòng một mực thầm nghĩ nếu không phải có đứa nhỏ này, có lẽ cuộc sống cũng không gian khổ như thế, có lẽ còn có thể cùng với Bộ Uyên Đình đi tìm thiết! hết thẩy những bất hạnh này, đều là do đứa nhỏ này mang đến cho thiếp...

"Thật vất vả mới đến ngày đứa nhỏ lâm bồn, lại tưởng rằng có thể thở phào một hơi, ai ngờ đứa nhỏ này khi sinh ra không kêu không khóc, trong lòng thiếp vạn phần kinh nghi, có thể nào nó vừa sinh ra đã bị câm?"

Điểm ấy ngay cả Hoắc Bộ Thiên cũng khó kiềm chế lòng hiếu kỳ nói :" Nó quả nhiên bị câm sao?"

Đương nhiên không phải, bất quá nó cũng không giống những đứa trẻ bình thường một tuổi, hai tuổi mới bi bô học nói, mà khi ba tuổi thì mới biết nói, cũng không biết học được ở đâu, chữ đầu tiên nó nói cũng không phải là 'mẹ', mà là nhìn mây trên trời thét lớn một tiếng – Vân (mây)! Thiếp vốn định đợi Uyên Đình trở về rồi mới đặt tên cho nó, nhưng cha nó mãi chưa thấy trở về, nếu chữ đầu tiên nó nói là vân, thiếp liền đặt cho nó cái tên là Kinh Vân."

Hoắc Bộ Thiên nghe câu chuyện kỳ lạ, đột nhiên nghĩ đến cỗ khí chất mờ ảo khác người của Bộ Kinh Vân, không khỏi tán dương :" Tên rất hay."

Ngọc Nùng nói: " Cho dù tên hay thì cũng có ích gì! Đứa nhỏ này càng lớn lên càng cô độc, rất ít khi cùng người khác nói chuyện, cũng không hoạt bát, thường xuyên một mình ngồi ở góc tối, những người láng giềng cũng đều biết thiếp có một đứa con quái dị. Cho đến năm Kinh Vân được bốn tuổi, cha của nó rốt cục đã trở về, là do người khác về báo lại! rốt cuộc hắn không tìm thấy khối hàn thiết kia, còn đang nhiễm bệnh trên đường, trở về nhà không lâu sau liền đổ bệnh chết..."

https://thuviensach.vn

Hoắc Bộ Thiên bùi ngùi, vận mệnh của nữ tử này quá đau khổ! Nhi tử của nàng sao có thể không khổ cực đây?

“Ngày Uyên Đình hạ táng, thiếp khóc thành lệ nhân! Thiếp không biết là vì vong phu chết mà cảm thấy bi thương, hay là bi thương cho chính mình? Thiếp chỉ biết bản thân mình đau khổ hơn nhiều năm nay, tất cả là vì đứa con quái dị mà láng giềng châm biếm ban tặng, nhìn lại nó đang đứng bên cạnh thiếp, cha của nó đã chết mà nó cũng có thể trấn định như thế? Tuyệt nhiên ngay cả một giọt nước mắt cũng không có! Thiếp nhất thời lửa giận nổi lên, bất chấp tất cả láng giềng đang ở trước mặt, mở miệng mắng chửi nó là đồ súc sanh, lẽ thường mà nói, đứa nhỏ bị mẹ trách phạt sẽ sợ hãi gào khóc, song nó vẫn không khóc, thiếp lúc nhẫn tâm, đưa tay bạt tai nó vài cái thật mạnh, nó chỉ nhìn chằm chằm thiếp, không chỉ không khóc, mà còn một tiếng cũng không kêu! Thiếp vì vậy đánh nó chửi nó điên cuồng, nó cũng không có né tránh, cũng không có chống cự, thiếp một bên đánh, nhưng một bên trong lòng lại gào thét hàng trăm nghìn lần rằng :” Kinh Vân, cha mày đã chết, mẹ mày và mày sau này sẽ rất cô khổ a! mau khóc một chút đi, để cho mọi người đều biết ta không có sinh hạ một đứa con quái dị! nhưng, nó thủy chung vẫn cố chấp như cũ, có chết cũng không khóc! Sau đó đám láng giềng thấy thiếp càng đánh đập càng hung bạo, đều tiến lên ngăn cản. lúc này mới khuyên bảo bớt giận. Nhưng từ đó về sau, thiếp thật sự thất vọng với đứa nhỏ này, trước kia thiếp phát hiện tất cả những bất hạnh nó mang đến cho thiếp, sau đó lại vừa là người khó gần lập dị bị mọi người đàm tiếu, ngay cả cha nó hạ táng mà nó cũng không khóc, thiếp tin rằng nếu thiếp lâm chung thì nó cũng sẽ không vì thiếp mà nhỏ xuống nửa giọt nước mắt! thất vọng, thiếp không hề để ý tới nó, chỉ lo cho nó hai bữa ăn chỗ ngủ, để nó tự sanh tự diệt.

Ngọc Nùng nói xong câu cuối cùng thần sắc thảm thương, khóe mắt ẩn chứa lệ quang, Hoắc Bộ Thiên sau khi nghe xong tâm sự của nàng, cẩn thận suy nghĩ che chở nói :” Có lẽ, lúc đâu Kinh Vân không vì vong phụ mà khóc, bởi vì nó chưa bao giờ gặp qua cha nó, ở trong lòng nó, cha có thể

https://thuviensach.vn

còn xa lạ hơn so với láng giềng, thiết nghĩ, một đứa bé sao có thể có cảm tình đối với người xa lạ ?”

Ngọc Nùng im lặng, một hồi lâu mới nói :” Nếu đúng như thế, thiếp cay nghiệt với nó hơn nhiều năm, hai người cũng không có một chút cảm tình! Cho nên dù thiếp có chết trước mặt nó, nó cũng tuyệt đối không vì thiếp mà đau khổ nhỏ lệ!.

Nàng thủy chung tin rằng mình không sai khi tự trách đứa con quái dị của mình, Hoắc Bộ Thiên cũng hiểu nói nữa cũng chỉ vô dụng, ngược lại còn làm không khí thêm căng thẳng. Vì vậy đưa tay nâng chén rượu Ngọc Nùng vừa rót, cười nói :” Vô luận như thế nào, ta Hoắc Bộ Thiên còn sống một ngày, nàng và Kinh Vân không cần phải vì kế sinh nhai mà khuất tất! đêm nay là cuộc sống tươi đẹp của hai ta, bỏ lại những chuyện ưu phiền! nào! Ngọc Nùng, trước tiên hai ta cạn một chén.

Ngọc Nùng nhìn vẻ mặt hắn tràn ngập thâm tình, bất giác vô cùng cảm động, lập tức rơi nước mắt mỉm cười, cũng nâng rượu cùng hắn cạn chén, nữ hài tử này dù sao còn có chút phúc khí.

Nhưng, con của nàng thì sao? con của nàng liệu có thể có chút phúc khí ấy?

Sáng hôm sau khi hai người thành thân, trời còn rất sớm Bộ Kinh Vân đã bị Phúc tẩu đưa đến Hoắc gia đại đường.

Chỉ thấy trên thính đường, hai bên hai hàng ghế cũ, khi phái thanh nhã, có phong phạm thế gia giàu có, thói quen quan liêu của Hoắc gia cũng không ít.

Nhưng thật ra mấy năm gần đây, Hoắc gia trang dần dần đã có chút danh tiếng trong chốn giang hồ, một tay trang chủ Hoắc Bộ Thiên dựa vào Hoắc gia kiếp pháp, thật sự không thể xem thường.

https://thuviensach.vn

Giữa thính đường, Hoắc Bộ Thiên khôi ngô vạm vỡ đang ngồi, cùng với hắn là thể tử mới cưới Ngọc Nùng.

Đứng bên cạnh hai người là hai đứa bé, một lớn một nhỏ, đứa lớn khoảng mười một tuổi, đứa nhỏ khoảng mười tuổi.

Hoắc Bộ Thiên vừa thấy Bộ Kinh Vân, nhất thời mặt mày hớn hở, vẫy tay nói :" Đứa bé ngoan, con lại đây."

Bộ Kinh Vân chầm chậm bước đến gần, Hoắc Bộ Thiên lúc này mới phát giác nó bước rất chậm, phảng phất như mỗi bước chân đều trải qua sự cân nhắc cẩn thận sâu xa mới cất bước, để phòng ngừa sa ngã vào những cạm bẫy.

Thật vất vả mới đợi được Bộ Kinh Vân đến trước mắt mình, Hoắc Bộ Thiên nói :" Kinh Vân, ta muốn gặp con, nhưng thật ra là muốn con nói một câu."

Hắn nhìn thẳng vào Bộ Kinh Vân, nhưng Bộ Kinh Vân không có nhìn lại hắn

"Bắt đầu từ hôm nay, con đã danh chính ngôn thuận trở thành một thành viên của Hoắc gia, hy vọng con có thể cùng mọi người chung sống hòa thuận!" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Bộ Kinh Vân nổi lên một sắc vẻ vui sướng chưa bao giờ có, Hoắc Bộ Thiên cảm thấy mọi chuyện đúng như trong dự liệu. Hắn nói tiếp: " Bất quá, nhập gia phải tùy tục, con đã trở thành người của Hoắc gia, nếu lại tiếp tục gọi là Bộ Kinh Vân e rằng có chút không phải, lại càng không biết người thế tục sẽ nhìn con như thế nào..."

Vấn đề đương nhiên ở chỗ! Hoắc gia trang có thể nào nuôi dưỡng một đứa bé mang họ Bộ? người thế tục không khỏi đàm tiếu.

https://thuviensach.vn

Hoắc Bộ Thiên chỉnh giọng nói tiếp: ” Bởi vậy, con nên có một cái tên riêng, Kinh Vân con đã hiểu chưa?”

Bộ Kinh Vân vốn không có để ý hắn đang nói gì, lúc này chợt nghe muốn đổi sang tên khác, tức thì sắc mặt khẽ biến.

Nhưng Hoắc Bộ Thiên kéo hai nam hài bên cạnh qua nói :” Đây là trưởng tử của ta Ngô Giác, đây là con thứ hai Đồng Giác, tên của bọn chúng đều lấy Giác là gốc, phân biệt là Ngô, Đồng.”

Bộ Kinh Vân đưa mắt nhìn hai nhi tử của Hoắc Bộ Thiên, trên mặt hai người phát ra một cỗ khí thế kiêu ngạo, ánh mắt nhìn chằm chằm Bộ Kinh Vân không có thiện cảm.

Hoắc Bộ Thiên nói :” Nguyên danh của con là chữ Kinh, không bằng sau này sẽ gọi là ‘ Hoắc Kinh Giác, ý con như thế nào ?”

Hoắc Kinh Giác?

Bộ Kinh Vân hoàn toàn không có phản ứng

Ngọc Nùng nãy giờ ngồi im quan sát, nàng vốn sớm đã đáp ứng với Hoắc Bộ Thiên sẽ không có khó khăn gì với nhi tử của mình! Nhưng thấy Bộ Kinh Vân đối với Hoắc Bộ Thiên không nhìn không hỏi, trong lòng khó tránh khỏi tức giận, nhịn không được ngắt lời nói :” Kinh Vân, sao không trả lời cha con? con không thích sao ?”

Tiếp đó đột nhiên níu lấy vạt áo của nhi tử.

Bộ Kinh Vân lạnh lùng nhìn nàng, không có chống cự.

Ngọc Nùng càng nhìn gương mặt này, hỏa khí trong lòng càng bốc cao, căm hờn nói :” Ta ghét nhất chính là cái tính tình này của mày, mày luôn

https://thuviensach.vn

nhìn tao lạnh lùng, giống như tao cũng không phải là mẹ của mày vậy! tao ra lệnh cho mày! Mau mau trả lời cha mày!”

Bộ Kinh Vân xem ra gặp cường bạo càng cứng rắn, tuyệt không mở miệng.

Ngọc Nùng không thể nhịn được mở miệng mắng :” Giỏi! mày không đáp, tao cũng có biện pháp khiến mày mờ miệng!”

Nói thì chậm lúc đó thì nhanh, đưa tay liên tục vả lên mặt Bộ Kinh Vân!

Nhất thời mọi chuyện xảy ra ngoài ý liệu của Hoắc Bộ Thiên, không ngờ Ngọc Nùng lại oán hận nhi tử của mình như vậy, thật sự nói đánh là liền đánh thật, không lưu tình chút nào, ngay cả Phúc tẩu và hai nhi tử của Hoắc Bộ Thiên cũng cảm thấy ngạc nhiên.

“Bốp” một tiếng, kết quả là khuôn mặt nhỏ nhắn của Bộ Kinh Vân đã bị một cái bạt tai

Ngọc Nùng đang muốn đưa tay đánh tiếp, ngay lập tức, bàn tay khổng lồ rắn chắc của Hoắc Bộ Thiên bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng khuyên nhủ :” Nùng, đừng hung dữ với đứa nhỏ như vậy!”

Ngọc Nùng đang đánh hăng, đột nhiên hỏi lại :” Chàng còn bảo vệ nó sao? bây giờ nó đến đây còn chưa có mở miệng gọi chàng một tiếng cha đấy!”

Hoắc Bộ Thiên bị nàng nói đúng chỗ đau, tức thì sắc mặt đỏ lên, cười khổ nói :” Nùng, nó chỉ là một đứa nhỏ năm tuổi thôi, sao có thể trong thời gian ngắn tiếp nhận hoàn toàn sự thật? chúng ta thân làm cha mẹ, tốt nhất nên tha thứ cho nó mới phải.”

Ngọc Nùng thấy hắn bảo hộ con mình như vậy, cũng không biết nói sao, chỉ đành giật mạnh tay về, không hề nói thêm câu gì

https://thuviensach.vn

Hoắc Bộ Thiên nhìn năm vết ngón tay đỏ như máu in hằn lên má của Bộ Kinh Vân, thương xót nói :" Hài tử, ta biết con không muốn tiếp nhận mọi thứ nơi này, nhưng người sống trên đời, tất cả đều có vô số thất vọng, đau buồn và thay đổi, vô luận con không muốn, nhưng vẫn phải tiếp nhận nó, đối mặt với nó. Bởi vì..."

Hắn một bên nói, một bên nắm lấy thân thể nhỏ bé của bộ kinh vân, nói từng chữ :" Đây là số mệnh"

Hắn một phen khổ tâm thương xót nói như vậy, nhưng thật ra là hy vọng đứa nhỏ này có thể hiểu được tình cảnh của mình, có thể sống vui vẻ khoái hoạt. Song, hắn cũng sớm biết rõ, đứa nhỏ này tuyệt đối sẽ không hiểu được!.

Bởi vì Bộ Kinh Vân đã vượt qua mặt hắn mà đi.

Cứ như vậy lại qua vài ngày, hết thảy mọi thứ trong Hoắc gia trang vẫn như thường, kẻ đến người đi như cũ.

Toàn bộ đám tì bộc cũng không phát hiện trong trang có thêm một đứa nhỏ - Hoắc Kinh Giáp.

Ngược lại, mọi người lại biết rõ vị tân trang chủ phu nhân tên là Ngọc Nùng, bởi vì nàng thường xuyên sai bảo bọn họ làm việc này việc nọ, trên dưới Hoắc gia trang cũng đều sai bảo qua.

Nữ tử có chút tư sắc này, một khi bay cao lập tức cho mình là phượng hoàng, vội vàng thể hiện uy thế phu nhân, mọi người chỉ đành theo lệnh, chạy ngược chạy xuôi theo ý nàng ta

Chỉ có Phúc tẩu thấy tức giận bất bình, lão bộc này vốn phụ trách ăn ngủ của đám thiếu gia Hoắc gia, lão cũng biết rõ Ngọc Nùng tịnh không quan tâm đến nhi tử thân sinh của mình.

https://thuviensach.vn

Tân thiếu gia đã ở trong phòng được ba ngày, ba ngày cũng không có rời khỏi cửa phòng nửa bước! tân phu nhân từ trước đến giờ cũng không có đến tìm con, không biết tâm của nàng ở đâu?

Điều Phúc tẩu cảm thấy kỳ quái nhất chính là, tân thiếu gia tuổi còn nhỏ, lại không nói không rằng, không cười không đùa, ngồi buồn ở trong phòng ba ngày! Thật không biết nó vượt qua như thế nào?

Bởi vậy, Phúc tẩu ngoại trừ đưa thức ăn cho nó, có đôi khi, cũng đi vào bên trong phòng ở lại nói chuyện cùng nó, để cho đứa nhỏ này bớt buồn rầu.

Song, Bộ Kinh Vân lại giống như một kẻ câm, không nói không đáp, dường như nó không biết đi đi lại lại ở trong phòng, chỉ ngồi lẳng lặng, giống như người gỗ.

Thật là sự tĩnh lặng đáng sợ!

May thay đến ngày thứ tư thì nó đột nhiên tự đi ra hoa viên, nhưng cũng không phải đi tản bộ chung quanh, chỉ ngồi ở trên một tảng đá lớn trong hoa viên, ngẩng đầu ngắm nhìn mây trắng phía chân trời đến ngây người.

Phúc tẩu cuối cùng thấy nó chạy ra hoa viên, thầm thấy cao hứng, vội vàng đến phòng bếp chuẩn bị cơm trưa cho nó.

Bởi vậy, phiền toái liền tìm tới cửa.

Bộ Kinh Vân ngồi một lúc. Ngay lúc đó một một con chó nhỏ một bên sủa " Uông uông uông", một bên đưa chân chạy tới hướng nó. Lại thấy con chó này thần sắc sợ sệt, khắp mình đầy vết thương, hiển nhiên là vừa mới bị người ta đánh cho một trận, lúc này hoảng sợ không chọn đường, vội vàng chạy trốn đến núp phía sau tảng đá lớn Bộ Kinh Vân ngồi!

https://thuviensach.vn

Chợt lúc này, hai đứa nhỏ cầm gậy gỗ đuổi theo tới, đúng là nhi tử của Hoắc Bộ Thiên – Ngô Giác và Đồng Giác!

Hai người bọn họ giống như vì con chó nhỏ kia mà đến, nhưng đuổi đến nơi này đột nhiên mất đi bóng dáng của nó, Ngô Giác không khỏi giận dữ kêu :" Phi! Con tạp mao kia thật là cả gan! Bổn thiếu gia chỉ muốn xem nó dáng vẻ thế nào, ngược lại nó còn cắn ta một miếng, không đánh nó một trần nhừ tử, thật khó tiêu mối hận trong lòng!"

Đồng Giác phụ họa nói :" Thế này thì quá tiện nghi cho nó! Theo đệ thấy, tốt nhất đem nó chặt xương nấu da, sau đó đánh chén no nê một bữa

Ngô Giác hắc hắc cười nói :" Được! chúng ta đi tìm nó đi!"

Hai người lại tiếp tục tìm kiếm bốn phía trong hoa viên, tự nhiên phát hiện Bộ Kinh Vân đang ngồi ở trên tảng đá lớn.

Ngô Giác đi tới trước mặt Kinh Vân, nói :" Uy! Du Bình (1), ngươi có thấy một con chó nhỏ chạy qua đây không ?"

Vừa mở miệng đã khinh miệt dị thường.

Kỳ thật khi tiểu tạp mao sớm trốn phía sau tảng đá lớn, nhưng Bộ Kinh Vân ngay cả nửa cái lông mi cũng không động, chỉ sợ bở vậy mà tiệt lộ hành tung của tiểu tạp mao? Căn bản là hắn đối với bất kỳ mọi việc đều không quan tâm.

Bình thường hắn rất ít khi nói chuyện, bây giờ Ngộ Giác lại nói lời khiếm nhã, hắn càng quý chữ như vàng.

Đồng Giác lúc này cũng tiến lên hùa theo nói :" Đại ca ta hỏi ngươi, sao ngươi không đáp? đừng có mãi giả vẻ nữa."

https://thuviensach.vn

Ngô Giác nói :” Nhị đệ, hắn tịnh không phải giả vẻ gì, mà căn bản là đồng loại với tiểu tạp mao – Tiểu tạp chủng!”

Đồng Giác nói :” Ha ha! Chẳng trách khi phụ thân và hắn nói chuyện thì, hắn có miệng mà khó nói! Nguyên lại là miệng chó không nói được tiếng người a!”

Hai huynh đệ bọn họ một xướng một họa, mỉa mai châm biếm, Bộ Kinh Vân nghe xong một hồi, liền từ trên tảng đá nhảy xuống, chạy về phía phòng của mình.

Ngô Giác và Đồng Giác sao có thể để hắn đi dễ dàng như vậy? hai người thân hình vừa triển, trước sau bao vây, Ngô Giác như tia chớp bắt lấy cánh tay trái của Bộ Kinh Vân, bạo quát :” Tiểu tạp chủng, ta xem ngươi nhất định biết rõ tiểu tạp mao ẩn trốn ở đâu đúng không? Mau nói cho bọn ta biết, nếu không...”

Trong lúc ba người đang dây dưa, tiểu tạp mao kia có thể thấy Ngô Giác Và Đổng Giác đang phân tâm, vì vậy thừa cờ từ sau tảng đá vòng theo hướng khác chạy đi.

Đổng Giác ánh mắt lợi hại, vừa thấy tiểu tạp mao vội vàng hô :” Đại ca, tiểu tạp mao ngay bên kia !”

Ngô Giác chợt nghe đệ đệ nói, lập tức buông Bộ Kinh Vân ra, hai người đang muốn đưa chân cùng đuổi, đột nhiên đều bị Bộ Kinh Vân từ phía sau nắm chặt lấy lưng, hai huynh đệ một người lảo đảo ngã sấp về phía trước, Bộ Kinh Vân phía sau cũng ngã lăn xuống!

Ngô Giác nhìn tiểu tạp mao càng chạy càng xa, giận dữ nói :” Chó con (nguyên văn: Cẩu nương dưỡng), vừa rồi nhất định là ngươi bao che cho súc sanh kia, ngươi muốn chết sao?

(1) : Bình dầu, ý nói miệt thị.

https://thuviensach.vn

Trong khi quát mắt liền nâng mộc bổng trong tay hướng về Bộ Kinh Vân đánh tới.

Bộ Kinh Vân mặc dù gần được năm tuổi, cũng không hoảng hốt không vội vàng, xoay người né qua, một bổng này của Ngô Giác dĩ nhiên đã đánh phải lên chân nhỏ của Đổng Giác

Đổng Giác đau đến oa oa kêu to, Bộ Kinh Vân đang muốn đứng lên, nhưng lại bị Ngô Giác ngăn cản ôm chặt không tha.

Mặc dù Bộ Kinh Vân lớn lên cao lớn hơn so với những đứa trẻ cùng trang lứa, động tác cũng rất nhanh nhẹn, nhưng dù sao là đệ tử không có võ công, hơn nữa khí lực của một đứa nhỏ năm tuổi rốt cục cũng không bằng đứa nhỏ mười tuổi, trong lúc nhất thời dĩ nhiên cũng khó tránh thoát được!

Ngô Giác nói :" Hắc! muốn chạy trốn? Đổng Giác, mau dụng quyền đánh nó!

Đổng Giác ngây dại đứng tại chỗ, không biết xuống tay thế nào, run giọng hỏi :" Đại ca, nếu nói xú tiểu tử này có chút tổn thương, chỉ sợ sau khi mẫu thân phát hiện, sẽ trách phạt..."

Ngô Giác nói :" Sợ cái gì? Mẫu thân hắn cũng muốn cho hắn ăn đòn, có khi sau khi người biết lại còn có thể vỗ tay khen hay đấy! ngươi mau đánh mạnh cho ta!"

Ngô Giác nói như thế, lá gan của Đổng Giác cũng lớn lên nhiều, lập tức huy quyền hướng trên người và trên mặt Bộ Kinh Vân đánh điên cuồng, tức thì những âm thanh " ba ba ba" không dứt bên tai, cũng biết lực đạo mạnh đến cỡ nào.

Từng quyền vào người! Bộ Kinh Vân cắn chặt răng cố chịu đựng! hăn tuyệt không có kêu đau, không cầu xin tha thứ, chỉ là hung hăng trợn tròn mắt, trong ánh mắt lộ ra một tia lãnh ý.

https://thuviensach.vn

Thấy tia lãnh ý âm u này, Đồng Giác đang động thủ cũng không khỏi cảm thấy rét run trong lòng, không dám đánh tiếp!

Ngô Giác vừa định hỏi hắn vì sao dừng tay, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ mặt nào đó trong hoa viên truyền đến, nguyên lai là Hoắc Bộ Thiên vô tình đi tới.

Hai người mắt thấy người đến là cha mình, phút chốc kê phi cẩu tẩu (gà bay chó chạy), chọn bừa một chỗ trong hoa viên mau chóng trốn đi.

Chỉ còn lại một mình Bộ Kinh Vân đứngtrong hoa viên, cũng không có vì đau đớn mà ngã xuống!

Hoắc Bộ Thiên xa xa đã thoáng thấy hai nhi tử của mình lén lút rời đi, đến gần vừa nhìn, thấy Bộ Kinh Vân mặt đầy vết thương, không khỏi ngạc nhiên, nói :" A! Kinh Giác, con làm sao vậy ?"

Hắn vội vàng xem thương thế của đứa nhỏ này, không khỏi cau mày nói :" Ra tay tàn nhẫn như thế, là hai huynh đệ bọn chúng làm sao?"

Bộ Kinh Vân im lặng không nói.

Hoắc Bộ Thiên nói :" Có lần thứ nhất, tất nhiên sẽ có lần thứ hai. Bây giờ ta phải đi giáo huấn bọn chúng, để lần sau bọn chúng không dám khi dễ con nữa!"

Nói liền quay đầu muốn đi

Bỗng nhiên, một bàn tay nhỏ bé nắm lấy góc áo hắn, đúng là bàn tay của Bộ Kinh Vân.

Hoắc Bộ Thiên nhẹ nhàng nói :" Ngươi không muốn ta giáo huấn bọn chúng sao ?"

https://thuviensach.vn

Bộ Kinh Vân tuy không có trả lời, nhưng bàn tay nhỏ bé vẫn nắm chặt lấy góc áo của hắn.

“Tại sao?” Hoắc Bộ Thiên hỏi.

Thật ra, hắn hỏi lại cũng vô dụng, hắn sớm hiểu rõ tính tình của đứa nhỏ này, căn bản sẽ không trả lời câu hỏi nào.

Quả nhiên Bộ Kinh Vân như hắn sở liệu, xoay người bước về phòng của mình.

Hoắc Bộ Thiên nhìn theo bóng lưng của đứa nhỏ cô độc này, ánh mắt dần chuyển sang nhu hòa, bùi ngùi mà than thở :” Thật là một đứa nhỏ hiểu chuyện.”

Mặc dù Bộ Kinh Vân không có nói ra bị ai đánh, nhưng Hoắc Bộ Thiên đã sớm biết hết mọi chuyện, đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Đêm đó, hắn gọi ba huynh đề cùng vào trong tẩm cư gặp hắn.

Ba ngươi đến tẩm cử của phụ thân thì, Ngọc Nùng ở bên đang định dò xét, Hoắc Bộ Thiên vừa thấy ba người, liền nói với Ngọc Nùng :” Nùng, nàng trước tiên tạm lánh, ta có chuyện muốn nói với ba người bọn chúng.”

“Bộ Thiên...” Ngọc Nùng cảm thấy man mác, thật không rõ có chuyện gì mà mình không thể biết.

Dù sao cũng không cố chấp, nàng vẫn rất nghe lời đi ra, trước khi đi liếc mắt nhìn Bộ Kinh Vân, thầm nghĩ đứa nhỏ này vẫn cô độc như trước, vẻ mặt không có biểu tình gì.

Nhưng thật ra, lần này Hoắc Bộ Thiên muốn giáo huấn hai nhi tử của mình, bởi chuyện ở đây liên quan đến cốt nhục của Ngọc Nùng, nói nếu

https://thuviensach.vn

như nàng ở đây, chỉ sợ có nhiều bất tiện, cho nên mới muốn nàng trước tiên lánh mặt đi một hồi.

Hoắc Bộ Thiên đợi sau khi Ngọc Nùng rời khỏi đây, lập tức đóng cửa phòng, quát :" Ngô Giác, Đồng Giác quỳ xuống!

Ngô Giác và Đồng Giác vốn gây nên chuyện trong lòng sợ hãi, lúc này chợt nghe giọng nói phụ thân giận dữ như thế, dưới chân như nhũn ra, song song quỳ xuống.

Đồng Giác ghé vào tai Ngô Giác nói nhỏ :" Nguy rồi! đại ca, phụ thân có phải đã biết hết chuyện? làm sao cho tốt a?"

Ngô Giác dù sao tuổi cũng lớn hơn, đảm lượng cũng lớn hơn, không giận nói :" Đích thị là do tên chõ con kia mách lẻo với cha, hắc! chẳng biết xấu hổ! có gan lại đánh thêm trận nữa!"

Dứt lời trừng mắt ác độc nhìn Bộ Kinh Vân, nhưng Bộ Kinh Vân thần sắc bình thản, cũng không để ý tới bọn họ.

Hai người tuy là thì thầm, nhưng Hoắc Bộ Thiên sớm đã dồn toàn bộ tinh thần nghe được, vừa nghe xong, không khỏi thốt nhiên giận dữ, quát lên :" Làm càn! Cái gì tên chó con? Các ngươi có thể nhục mạ đệ đệ của mình như thế sao? ngay cả mẫu thân ngươi cũng dám mắng!"

Ngô Giác vẫn đang là một tiểu hài tử không hiểu chuyện, không suy nghĩ vội nói :" Không phải sao? Hắn là Du Bình!"

Hoắc Bộ Thiên trong lòng đau khổ con mình ngu ngơ không hiểu như thế, không kiềm nổi giận quát :" Súc sanh!"

Trong tiếng quát giận dữ, bàn tay to lớn đã vả lên mặt của Ngô Giác, cho hắn cái bạt tai thật mạnh.

https://thuviensach.vn

Ngô Giác bị một cái tát đến choáng váng đầu óc, hống hách chợt mất, phóng thanh khóc lớn.

Đồng Giác chưa từng thấy phụ thân nghiêm khắc lạnh lùng như thế, cũng sợ đến há hốc mồm, nói không ra lời.

Hoắc Bộ Thiên nói :" Lần này ta muốn nói cho các ngươi, Kinh Giác hắn sớm đã không có cha, rất đáng thương, tốt nhất hai ngươi nên coi hắn giống như thân đệ, ba huynh đệ một lòng hòa thuận, không nên khi dễ hắn như thế!"

Ngô Giác vừa khóc khó dừng, Hoắc Bộ Thiên mang theo lời biện giải, tự thấy ra tay quả thật hơi mạnh một chút, nhưng đã có lời, lại không thể không tiếp tục nói, bèn chánh sắc nói :" Nếu nghe nói hai ngươi còn ăn hiếp Kinh Giác lần nữa, cha đây tuyệt sẽ không khách khí, nhất định sẽ xử phạt các ngươi thật năng, đã rõ chưa ?"

Đổng Giác sớm đã sợ đến cúi găm, luôn miệng kêu vâng, Ngô Giác không cam lòng, vẫn đang khóc không ngừng.

Lúc này thì, Bộ Kinh Vân đã lâu không lên tiếng bỗng dưng mở miệng, từng chữ từng chữ nói :" Ta, không cần người khác thương cảm!"

Thanh âm của hắn rõ ràng trầm thấp như hài tử bình thường, có điều không hề có nửa phần ngây thơ.

Một câu nói vô cùng đơn giản, khiến cho ba cha con Hoắc Bộ Thiên kinh ngạc tại chỗ!

Hoắc Bộ Thiên lúc này mới chợt hiểu ra, đứa nhỏ này như thế nào cũng không chịu thổ lộ một chút chân tinh, không phải là cố ý bảo hộ hai người Đồng Giác, mà căn bản là hắn quật cường không cần đồng tình của bất luận kẻ nào.

https://thuviensach.vn

Những lời này, không chỉ ẩn chưa sự cô độc vô hạn, quật cường, mà còn lộ ra lời của người xa cách với trần thế, tuyệt không nên xuất hiện trong miệng của đứa nhỏ gần năm tuổi.

Những lời này, trong cả đời Hoắc Bộ Thiên cũng là lần đầu nghe thấy Bộ Kinh Vân nói – một câu nói.

Sau việc này, Ngô Giác và Đồng Giác đối với Bộ Kinh Vân càng ôm hận trong lòng, nếu không có Hoắc Bộ Thiên từng nghiêm lệnh hai người bọn họ tái phạm đến đứa ấu đệ này, bọn họ nhất định làm hắn đau đến chết đi sống lại.

Tuy nói thế, hai người vì hắn vẫn cố hết sức tìm cơ hội hiếm hoi. Có khi, Bộ Kinh Vân đang đi bên cạnh bọn họ thì, hai người kết hợp bất ngờ đưa chân vấp ngã, làm cho hắn sứt đầu mẻ trán, thậm chí có lúc thừa cơ bốn bề vắng lặng, đem Bộ Kinh Vân đẩy vào hồ nước trong hoa viên, khiến cho hắn y phục của hắn đều ướt hết, chật vật vô cùng.

Hoắc Bộ Thiên mỗi lần nhìn thấy Bộ Kinh Vân như thế, cũng sẽ tìm hai nhi tử tra hỏi chỉ là bọn chúng nhất nhất dùng lời phủ nhận, không bằng không chứng, hắn cũng không thể nào trách phạt

Mà Bộ Kinh Vân ngay cả chính mình bị hại, nhưng từ trước đến giờ cũng không đề cập tới,

Hắn xem ra cũng không quen sống ở Hoắc gia, hắn luôn thường xuyên ngồi ở ngoài đại môn Hoắc gia, nhìn mây trắng xa xa phía chân trời đến ngơ ngác xuất thần.

Ở chỗ sâu trong mây trắng kia, nhưng là đang có người chờ đợi hắn...

Một người vô luận gặp biến cố gì, vẫn sẽ có tri kỷ hiểu rõ hắn.

Nhưng là, có người nào đó nguyện làm tri kỷ vì hắn

https://thuviensach.vn

Thời gian thấm thoát, chúng sinh mơ hồ, giống như chưa kịp quay đầu nhớ lại năm tháng, lại qua ba năm.

Bộ Kinh Vân đã được tám tuổi.

Trong ba năm này, Hoắc Bộ Thiên đối với Bộ Kinh Vân vẫn không thay đổi, ngoại trừ lúc nào cũng bảo vệ hắn, còn đặc ý thuê một vị thục sư đến dạy hắn đọc sách viết chữ, tránh cho hắn học cùng một chỗ với nhi tử của mình, tránh khỏi xung đột.

Song, Bộ Kinh Vân cho dù khi học tập thì trước sau cũng không nói một lời, hắn vẫn lạnh băng như trước, ngay cả thục sư cũng không dám cường bức hắn mở miệng.

Hắn tựa hồ đối với bất cứ việc gì đều không hề hứng thú, nhưng mỗi khi Hoắc Bộ Thiên dạy Ngô Giác và Đồng Giác luyện kiếm thì, hắn luôn đứng ở một chỗ thật xa để nhìn, nhưng Hoắc Bộ Thiên vẫy tay gọi hắn đến cùng luyện thì, hắn lại rời tách ra xa.

Phúc tẩu phụ trách chăm sóc cho Bộ Kinh Vân cũng phát hiện đứa nhỏ này không thích đến gần người khác, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thường thường bao phủ một tầng sương lạnh, khiến Phúc tẩu cũng không dám đến quá gần hắn.

Không chỉ có Phúc tẩu, mọi người trên dưới Hoắc gia cũng vừa thấy hắn liền né tránh, tựa như đứa nhỏ này sẽ mang đến một loại bất hạnh. Mẫu thân hắn Ngọc Nùng sau khi xuất giá vào Hoắc gia, phảng phất đã hoàn toàn quên minh có một nhi tử như vậy, hai người rất khó ngẫu nhiên gặp gỡ trong hoa viên rộng lớn của Hoắc gia, gặp nhau cũng không nói gì, chỉ coi như người qua đường.

Nàng lạnh lùng.

Nó so với nàng còn lạnh lùng hơn

https://thuviensach.vn

Hắn lãnh lẽo giống như được điêu khắc từ một tòa núi băng, căn bản không giống một người sống.

Trong lòng một đứa nhỏ như vậy, rốt cục nghĩ cái gì?

Ai biết? Người nào muốn biết?

Có lẽ, chỉ có một người muốn biết Hoắc Bộ Thiên!

Cho đến một lần, hắn rốt cục đã biết.,

Một lần, Ngọc Nùng không biết sao nhiễm trọng bệnh, một bệnh không dậy nổi, nằm ở trên giường đã hơn mười ngày.

Hoắc Bộ Thiên vì thế mời không ít đại phu, đáng tiếc là căn bệnh này chữa trị không khỏi

Ngọc Nùng đáng thương hổn hển khó thở nằm dài ở trên giường, thống khổ vô cùng, người cũng mơ màng nặng nề.

Bộ Kinh Vân lẳng lặng nhìn mẫu thân của mình lăn lộn rên rỉ, trong ánh mắt không có chút tình cảm thương tiếc.

Hoắc Bộ Thiên đang đứng cạnh đó, mặt lộ vẻ ưu sầu

Hắn nghĩ Ngọc Nùng nửa đời góa phụ, sau khi xuất giá đến Hoắc gia, tưởng rằng cuộc sống sẽ tốt lên, ai ngờ, cuộc sống tươi đẹp của nàng cũng không được lâu, thật sự là mệnh bạc như hoa.

Hoắc Bộ Thiên buồn bã nói với Bộ Kinh Vân :” Kinh Giác, nghe đại phu nói, mẫu thân ngươi... nàng...”

Hắn muốn nói lại thôi, thanh âm có chút khàn khàn.

https://thuviensach.vn

“Nàng... không sống được lâu, hiện giờ ta chỉ dùng nhân sâm giúp nàng kéo dài, có lẽ... trong vài ngày nữa sẽ...”

Hắn không nói thêm gì nữam chỉ nhìn khuôn mặt của Bộ Kinh Vân, khuôn mặt của hắn trơ như gỗ không có biểu tình, không mang theo bất cứ thất tình lục dục gì.

Hắn từ từ đi ra khỏi phòng.

Một buổi tối hai ngày sau, rốt cục Ngọc Nùng phát bệnh

Mọi người trong Hoắc gia trang đều tập trung trong tẩm cư của trang chủ, mọi người vây quanh trang chủ phu nhân nhu nhược nằm trên giường, thần sắc đều đau buồn, cũng không biết đang đợi cái gì?

Chỉ có một người vẫn chưa đến.

Đó là Bộ Kinh Vân.

Hoắc Bộ Thiên ngồi ở mép giường, nắm chặt tay của Ngọc Nùng, hắn nhìn khắp mọi người, nhưng không thấy bóng dáng của Bộ Kinh Vân, vì vậy hỏi Phúc tẩu :” Phúc tẩu, Kinh Giác đâu ?”

Phúc tẩu mặt lộ vẻ xấu hổ, lập lờ đáp :” Ta... không biết, thiếu gia tựa hồ ở... hai ngày trước không thấy.”

“Cái gì?” Hoắc Bộ Thiên ngẩn ngơ, vừa định hỏi tiếp, Ngọc Nùng nằm ở trên giường lại chợt gượng dậy, hư nhược gọi khẽ :” Bộ Thiên...”

Hoắc Bộ Thiên vội vàng ghé sát tai cẩn thận lắng nghe, chỉ nghe Ngọc Nùng còn đang gọi :” Ngô Giác, Đồng Giác...”

Hắn không khỏi cảm thấy đau xót, nữ nhân này đối với hai nhi tử hắn rốt cục có tình, đến lúc chết còn kêu tên hai đứa bọn chúng.

https://thuviensach.vn

Ngô Giác và Đồng Giác chợt nghe kế mẫu gọi tên hai huynh đệ hắn như thế, cũng không thể kiềm mình, khóe mắt ướt át nhỏ lệ.

Những năm gần đây, Ngọc Nùng chỉ vì lấy lòng Hoắc Bộ Thiên mà đối đãi tốt với hai đứa nhỏ đó, cũng có thể nói là hết sức quan tâm đến chúng.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Ngọc Nùng ở trong mộng nói mê rên rỉ :" Kinh Vân... Kinh Vân..."

Hoắc Bộ Thiên sắc mặt biến đổi, hắn không nghĩ tới bình thường Ngọc Nùng hà khắc với con mình, giờ phút này vẫn suy nghĩ kêu tên nó, khó nói con người ta khi gần kề cái chết, lời nói cũng trở nên thân thiện?

Ngọc Nùng tuy là yếu nhược, nhưng hai chữ Kinh Vân cũng không ngừng trên miệng, nàng không còn nhớ tên Kinh Giác của con mình, ở trong tâm khảm nàng, hắn vẫn là Kinh Vân!

Trong lòng của nàng, thật ra còn có Kinh Vân.

Nàng kêu gào một lúc, chẳng biết khí lực ở đâu, bỗng dưng tinh thần rung lên, hai tròng mắt vừa mở, như hồi quang phản chiếu, ánh mắt tức thì lưu chuyển, tìm một người.

Một người khiến nàng nghĩ hối tiếc cả cuộc đời, rồi lại không thể giải thoát khỏi người đó.

Qua một lúc lâu, gương mặt Ngọc Nùng lộ vẻ thất vọng, nói với Hoắc Bộ Thiên :" Bộ Thiên, Kinh... Vân... đâu ?"

Nàng quan tâm vẫn là Kinh Vân!

Hoắc Bộ Thiên không biết trả lời với người cận kề cái chết trước mắt, nếu hắn nói thật không thấy Bộ Kinh Vân, chắc chắn sẽ khiến nàng buồn

https://thuviensach.vn

phiền gấp bội lần, nhưng nếu không nói, lại không biết tìm hắn ở đâu trở về.

Đang lúc chần chừ, chợt nghe người hầu bên cửa reo lên :" A! tốt quá, thiếu gia đã về rồi!"

Tất cả mọi người đều dồn ánh mắt lên trên người Bộ Kinh Vân đang tiến vào trong phòng, chỉ thấy y phục quanh người đều bị rách thủng, dơ dáy vô cùng, cũng không biết hai ngày nay đi đâu?

Ngọc Nùng vừa thấy con mình, khuôn mặt trắng bệch nhợt nhạt, nhất thời có chút tức giận, nhưng trông lại hắn y phục quanh người vừa rách nát vừa dơ bẩn, lại không nhịn được chế giễu mắng :" Ngươi... ngươi... đứa nhỏ này, rốt cục... đến đâu... chỗ quỷ quái nào... chơi đùa... vậy?

Nàng cùng hắn hình như có oán thù truyền kiếp, giờ phút này vẫn không quên mắng hắn.

Bộ Kinh Vân cũng không trả lời, ngây ngốc đứng cách trước giường vào thước, không có cất bước đến gần.

Hoắc Bộ Thiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của hắn, âm thầm dùng sức kéo hắn đến gần, ghé sát bên tai hắn thấp giọng khuyên nhủ :" Hài tử, không nên hàng động bốc đồng, mẹ ngươi... thật sự không được khỏe! mau nói vài câu tốt lành với nàng."

Bộ Kinh Vân bị Hoắc Bộ Thiên kéo mạnh lại trước giường, Ngọc Nùng bất lực nhìn cặp mắt lạnh lùng kia của hắn, nói :" Kinh Vân, ngươi... đối với ta... luôn... lạnh lẽo... như thế... ngươi... rất hận mẫu thân... sao ?"

Rốt cục cũng đã nàng đem nghi vấn vẫn luôn canh cánh trong lòng nói ra.

https://thuviensach.vn

Bộ Kinh Vân lặng yên không phản ứng, bất quá trong ánh mắt lại hiên lên một tia đau thương.

Đáng tiếc, Ngọc Nùng đang lúc thần trí mơ hồ vẫn không phát hiện tia thương xót đã thấm sâu vào tận xương tận tủy của hắn, nàng chỉ vươn cánh tay khô gầy run run, nhẹ vỗ về khuôn mặt của Bộ Kinh Vân, nói :" Mẹ... chết... ngươi... sẽ... khóc... chứ ?"

Nàng rốt cục không dám khẳng định.

Hoắc Bộ Thiên ở bên không khỏi biện hộ, tiếp lời nói :" Hài tử, ngươi theo ý mẫu thân ngươi một lần này, khóc đi!" Nói rồi hai hàng lệ rơi xuống.

Bộ Kinh Vân yên lặng nhìn nàng thống khổ, gương mặt u buồn, đang muốn đưa tay vào trong ngực, giống như muốn móc ra chút đồ, nhưng bàn tay lại đột nhiên bị bàn tay của Ngọc Nùng gắt gao nắm chặt.

Tay của hắn tuy nhỏ, nhưng lạnh lẽo, tâm của hắn, liệu có lạnh lẽo như băng giống vậy?

Ngọc Nùng không khỏi âm thầm thở dài, nói :" Ngươi... quả nhiên... không khóc!"

Nói rồi, bàn tay nắm chặt tay hắn lỏng dần.

"Nùng!" Hoắc Bộ Thiên trong lòng biết không ổn, vội càng tiến lên ôm nàng, Ngọc Nùng hơi thở mong manh, nhưng vẫn cười khổ nói :" Bộ Thiên... thiếp không có... trách nó... nó... thật sự... không có vì... thiếp mà nhỏ xuống... nửa giọt lệ..."

Dứt lời cánh tay buông thõng, hồn giờ đã lìa khỏi xác.

Nàng đến chết cũng không tin Bộ Kinh Vân không nhỏ lệ vì mình.

https://thuviensach.vn

Hoắc Bộ Thiên lập tức ôm chặt thi thể của nàng không buông, nước mắt già nua nhỏ xuống, hai huynh đệ Ngô Giác cũng gào khóc, còn lại đám tỳ bộc cũng không khỏi đẫm lệ.

Cả phòng lập tức tràn ngập một vẻ đau buồn.

Chỉ có Bộ Kinh Vân thần sắc như cũ, hắn cũng không nhúc nhích nhìn thi thể của Ngọc Nùng, nhìn vẻ mắt của mọi người đau buồn, cư nhiên không có chút cảm động, một lúc lâu thật lâu, mới lén lút lui ra ngoài, không muốn để bất cứ người nào phát hiện.

Nhưng, Hoắc Bộ Thiên đang đau buồn trong lúc vô ý lại liếc thấy vẻ mặt của hắn lúc này.

Đó là một loại vẻ mặt cổ quái vô cùng, một loại vẻ mặt so với người chết còn khó coi hơn.

Bởi vì vẻ mặt này của Bộ Kinh Vân, Hoắc Bộ Thiên cố nén đau xót, buông Ngọc Nùng, lập tức đi theo ra ngoài.

Mây đen che lấp mặt trăng.

Trăng đêm nay là trăng khuyết.

Dưới nửa ánh trăng tàn, Hoắc Bộ Thiên vẫn đi theo phía sau Bộ Kinh Vân, hắn muốn xem đứa nhỏ này sau khi mẫu thân chết, còn muốn đi đâu?

Đường nhỏ trước mắt ngoằn ngoèo khúc khủy, im lìm không tiếng động, thêm phần cô độc.

Hoắc Bộ Thiên cảm thấy con đường này quen thuộc vô cùng, hắn đột nhiên nhớ lại, con đường này thông với một hoang địa đầy mộ phần cách Hoắc gia một dặm.

https://thuviensach.vn

Hắn còn nhớ kỹ, khoảng một năm trước đây, hắn nhân vì cảm thấy Bộ Kinh Vân và Ngọc Nùng trong lúc hiềm khích càng sâu, bởi vậy chủ tâm đem hai mẫu tử này cùng nhau ra ngoài du ngoạn giải khuây, hy vọng có thể hóa giải tâm bênh của hai người bọn họ.

Ngọc Nùng trong lúc vô tình phát hiện một gốc dong thụ (gốc đa, gốc si) ở trong mộ viên này, nàng thấy cây dong thụ này rủ xuống ngàn sợi rễ, đặc biệt thích thú, vì vậy nhất thời nói đùa ngày sau khi chết đi, nếu có thể táng thân dưới tàng cây này, chết cũng không hối tiếc.

Hoắc Bộ Thiên nghĩ tới đây, thầm giật mình, đứa nhỏ này ngày đó cũng ở bên nghe mẫu thân nói, có thể hắn... lúc này, Bộ Kinh Vân đã bước đến dưới một gốc dong tùng, sắc mặt Hoắc Bộ Thiên không khỏi phát xanh, trốn ở trong bụi rậm chờ đợi xem diễn biến. Nơi này, đúng là chỗ táng thân theo như Ngọc Nùng nói.

Chỉ thấy Bộ Kinh Vân chậm rãi ngồi xổm trên mặt đất, bắt đầu sử dụng đôi tay nhỏ bé đào bới trên mặt đất.

Trong lòng Hoắc Bộ Thiên từ từ phát lạnh, đứa nhỏ này rốt cục muốn làm cái gì?

Bùn đất vốn không cứng lạnh, song Bộ Kinh Vân với sức của đôi tay nhỏ bé, nói muốn đào muốn bới thật sự là dễ vậy sao?

Ngay cả như thế, Bộ Kinh Vân cũng không dừng lại, hắn một mực bới, cố gắng không ngừng móc.

Nhưng huyết nhục con người sao chống chọi được với bùn đất, chỉ chốc lát, mười đầu ngón tay đã trầy xước, máu tuôn như suối.

Nhưng hắn vẫn như cũ không có nhỏ lệ.

https://thuviensach.vn

Hoắc Bộ Thiên trong lòng không khỏi nổi lên thương xót vô hạn, đang muốn tiến lên khuyên can, nhưng thấy Bộ Kinh Vân đột nhiên đưa tay vào ngực...

Ngay lúc Ngọc Nùng sắp chết thì, hăn cũng từng thấy nó đưa tay vào ngực, muốn lấy ra vật gì.

Vậy nên hắn ngừng lại.

Dưới ánh trăng ảm đạm, Bộ Kinh Vân lấy ra một vật giống như là gốc nhân sâm hoang dã.

Nhân sâm?

Hoắc Bột Thiên nhớ lại, hắn từng nói với đứa nhỏ này rằng chỉ có nhân sâm mới có thể kéo dài mạng sống của Ngọc Nùng. Hắn mất tích hai ngày trước đây, chẳng lẽ thật sự là đi hoang sơn dã lĩnh tìm nhân sâm?

Hoắc gia trang giàu có một phương, sao không mua nổi một cây nhân sâm? Nhưng ở trong lòng một tiểu hài tử, tất nhiên hy vọng tự mình tìm một gốc cây nhân sâm kéo dài mạng sống cho mẫu thân. Đương nhiên thấy đứa nhỏ này mà ngẫm lại, bất kể người nào cũng không có quyết tâm và dũng khí như vậy, trừ phi là đứa nhỏ đặc biệt mới có thể như thế.

Bộ Kinh Vân cũng không phải là một đứa nhỏ tầm thường.

Hoắc Bộ Thiên đột nhiên tỉnh ngộ, trong lòng một trận đau đớn thầm nghĩ :” Ngọc nùng, nàng cũng có hiểu lầm nhi tử của mình rồi.

Đang lúc đau lòng âm ỉ, Bộ Kinh Vân đã đem nhân sâm đặt xuống trong tiểu huyệt vừa đào bới, sau đó đem bùn đất lấp lại như cũ.

Cùng lúc đó, thân thể của hắn đột nhiên run rẩy kịch liệt, liền đó ngã trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

Biến đổi này thật sự nằm ngoài ý liệu của Hoắc Bộ Thiên, lập tức không cần ngẫm nghĩ, chạy ra khỏi bụi rậm, ôm lấy Bộ Kinh Vân vào trong lòng, chỉ thấy gương mặt hắn xanh xao tái nhợt, sớm đã ngất đi, thân thể lại nóng rực như lửa, hiển nhiên đứa nhỏ này đã nhiễm bệnh. Hắn không ngại lao khổ đi tìm nhân sâm hoang dã, sau khi về nhà lại sợ hãi nghe lời trăn trối, ngay cả tâm linh nhỏ bé vẫn có thể chịu được, nhưng dù sao thân thể vẫn là một đứa nhỏ.

Hoắc Bộ Thiên nhìn đôi tùng nê trên mặt đất, đột nhiên cảm khái thở dài :" Có đôi khi, con người đang ở lúc đau khổ nhất, thì cũng không nhất định phải chảy lệ, Ngọc Nùng nàng sao phải khổ sở đến chết vẫn muốn cưỡng cầu giọt lệ của con mình?" Hắn một bên cảm than một bên ôm lấy Bộ Kinh Vân buồn bã rời đi.

Bình mình dần dần chiếu vào trong phòng, nhẹ vỗ về khuôn mặt lạnh lùng của Bộ Kinh Vân, Hắn chậm rãi mở mắt, lập tức phát hiện Hoắc Bộ Thiên ngồi ở bên giường, đang lau lau mồ hôi trên trán hắn.

Vẻ mặt Hoắc Bộ Thiên vốn mệt mỏi, lúc này thấy Bộ Kinh Vân tỉnh dây, lấp tức che dấu vẻ ủ rũ, chấn hưng tinh thần, nặn ra một ý cười ấm áp, nhẹ giọng hỏi :" Ngươi đã tỉnh lại ?"

Bộ Kinh Vân vẫn như cũ không đáp, thầm muốn lấy tay chống người dậy, nhưng toàn thân vô lực, buộc phải nằm ở trên giường.

Hoắc Bộ Thiên mỉm cười nói :" Đừng nóng vội, ngươi đã hôn mê cả đêm, bây giờ đại phu mới đi sắc thuốc, hãy nghĩ ngơi thêm một chút đi."

Lúc này có tiếng gõ cửa, cửa mở ra, Phúc tẩu bưng một chén cháo loãng đến, nói :" Lão gia, người thức cả đêm không ngủ, thật khổ cực, không bằng để ta chăm sóc thiếu gia đi."

Hoắc Bộ Thiên tiếp lấy chén cháo, nói :" Không cần đâu, ngươi cứ lui trước đi!"

https://thuviensach.vn

Phúc tẩu thấy lão gia quân tâm thiếu gia như thế, cũng không biết nói gì, chỉ đành lui ra khỏi phòng.

Hoắc Bộ Thiên dùng thìa khuấy đều cháo lên, nhẹ nhàng thổi vài hơi, mới đưa đến bên mép Bộ Kinh Vân

Bộ Kinh Vân không có há miệng ăn cháo, lãnh ý trong mắt không vì Hoắc Bộ Thiên chăm sóc suốt đêm không ngủ mà mất đi

Hoắc Bộ Thiên không để ý những điều đó, đưa đến phía trước, nói :" Hài tử, trước tiên uống một ngụm... như vậy sẽ có ích cho ngươi."

Bộ Kinh Vân ngoảnh mặt đi, đột nhiên mạnh phát lực ngồi dậy, Hoắc Bộ Thiên ngăn cản đỡ hắn, ngạc nhiên nói :" Hài tử, ngươi muốn làm gì ?"

Bộ Kinh Vân không nhìn hắn, phun ra một chữ :" Đi "

Đây là câu thứ hai trong đời Hoắc Bộ THiên nghe hắn nói, hắn lập tức hỏi lại :" Đi? Ngươi vì sao phải đi ?"

Bộ Kinh Vân đơn giản nói câu thứ ba :" Mẫu thân đã chết."

Hoắc Bộ Thiên rốt cục hiểu được ý tứ của đứa nhỏ này, hắn vẫn cho rằng bản thân vì mẫu thân nên mới có thể ở Hoắc gia, hiện giờ Ngọc Nùng đã chết, Hoắc gia sẽ không có lý do lưu giữ hắn, bởi vậy phải rời đi.

Hoắc Bộ Thiên thản nhiê nói :" Ngươi không cần đi"

Bộ Kinh Vân ngạc nhiên.

Hoắc Bộ Thiên nói :" Ngươi một ngày là con ta, thì cả đời này cũng là con của ta! Chỉ cần Hoắc Bộ Thiên ta còn sống trên đời, Hoắc gia trang vĩnh viễn là nhà của ngươi, ngươi hiểu chưa ?"

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của hắn kiên định dị thường, Bộ Kinh Vân ngưng mắt nhìn kỹ hắn, như muốn nhìn thấu tâm của hắn.

Nỗi khổ tâm thiết tha này của hắn, như ánh bình minh xua tan màn đêm.

Hoắc Bộ Thiên thấy khuôn mặt của hắn đã không còn lạnh lẽo như trước, vì vậy nói :" Ta còn biết ngươi trong hai ngày mất tích từng lên núi kiếm tìm nhân sâm, ngươi đem nó chôn ở dưới gốc tán dong thụ.

Bộ Kinh Vân vừa nghe, hai mắt sáng ngời.

Hoắc Bộ Thiên nói tiếp :" Cho dù mọi người cho rằng ngươi không có nhân tính, ta cũng vẫn kiêu hãnh vì có một đứa con như thế."

Hai người đối mặt nhìn nhau, Hoắc Bộ Thiên phát hiện băng tuyết trong mắt Bộ Kinh Vân từ từ tan chảy, tâm của hắn cũng gần trong gang tấc, hết thảy đã hiểu rõ.

Đáng tiếc, chỉ trong khoảnh khắc, một cỗ sương mờ lạnh lẽo tràn ánh mắt hắn, thân thể hắn tuy chỉ gần trong gang tấc, song tâm của hắn lại như thiên nhai xa vời vợi.

Thân gần gang tấc, tâm ở thiên nhai.

Hoắc Bộ Thiên quả nhiên nói là làm, từ đó đến sau này, hắn đối với Bộ Kinh Vân quan tâm lo lắng hơn.

Bộ Kinh Vân cũng vậy, phảng phất vô luận Hoắc Bộ Thiên cố gắng như thế nào để thay đổi hắn, hắn vẫn lãnh đạm, chỉ có Hoắc Bộ Thiên tự mình hiểu rõ, lãnh ý trong mắt đứa nhỏ này đã có chút tiêu giảm, hắn cuối cũng thấy thỏa lòng.

Song, đối với những người khác bên trong trang, Bộ Kinh Vân vẫn như cũ mặc người chế nhạo, trầm mặc ít nói.

https://thuviensach.vn

Nguyên nhân chính là, Ngô Giác và Đồng Giác thủy chung nhìn không ra kiểu tác phong này của hắn, muốn tìm hắn gây phiền toái.

Có một lần, Hoắc Bộ Thiên như bình thường dạy hai huynh đệ bọn họ kiếm pháp, sau khi dặn dò hai người cần chăm chỉ luyện tập, liền để hai người bọn họ tự do luyện kiếm, mình thì đi vào nội đường giải quyết sự vụ trong trang.

Ngô Giác và Đồng Giác bản tính lười nhác, tư chất tầm thường, ngay cả Hoắc Bộ Thiên ở gần dạy bọn họ khởi đầu nhập môn của Hoắc gia kiếm pháp, nhưng hai người vẫn không thể lĩnh ngộ một nửa, càng không nói muốn học toàn bộ Hoắc gia kiếm pháp, bất quá hai người lại thấy thành công rất lớn, thậm chí còn diễu võ giương oai, lúc này vừa đợi Hoắc Bộ Thiên đi khỏi, liền lập tức ngồi ở một bên trốn tránh.

Ngô Giác dõi mắt chung quanh, phát hiện Bộ Kinh Vân đang đứng ở xa xa, đột nhiên trong lòng sinh ý niệm đùa bỡn, nói với Đồng Giác :" Nhị đệ, ngươi xem, Du Bình đang đứng ở bên kia!"

Đồng Giác nói :" Phải đấy! mỗi lần phụ thân dạy chúng ta kiếm pháp, thì hắn luôn ở xa nhìn lén, thật không biết xấu hổ!"

Ngô Giác đột nhiên đề nghị :" Được! để chúng ta trêu đùa hắn một chút!"

Đồng Giác chợt nghe Ngô Giác lại muốn gây, không khỏi hoảng sợ nói :" Đại ca, không phải cha đã dặn chúng ta không đi gây chuyện với hắn sao? Nếu lại trêu đùa hắn, chỉ sợ phụ thân sẽ..."

Đồng Giác còn chưa nói xong, Ngô Giác đã cướp lời nói :" Sợ cái gì, hiện giờ ta có một biện pháp danh chính ngôn thuận!"

Nói rồi ghé miệng bên tai Đồng Giác nói nhỏ một hồi, Đồng Giác nhất thời thầm cười, tiếp đó, Ngô Giác hướng Bộ Kinh Vân vẫy tay nói :" Này,

https://thuviensach.vn

thằng ăn bám! Mày lại đây!”

Hắn cư tâm phả trắc, trước tiên dùng lời nói kích Bộ Kinh Vân đến gần.

Bộ KInh Vân sớm thành thói quen với kiểu này, không có phản ứng.

Hai người không có cách nào khác với hắn, chỉ đành tay cầm mộc kiếm tiến đến, mũi kiếm mau chóng chỉ hướng Bộ Kinh Vân.

“Hắc, Du Bình đáng chết, ngươi mỗi ngày đều xem trộm chúng ta luyện kiếm, rốt cục là có ý đồ gì ?” Ngô Giác giận dữ lăng mạ.

“Phải đấy! phụ thân nói muốn dạy hắn học hắn lại không học, hắn nhất định tự cho là rất tài giỏi!” Đồng Giác cũng phụ họa theo.

Hai người rõ ràng có chủ tâm khiêu khích, Bộ Kinh Vân cũng hiểu rõ bọn họ, xoay người muốn đi.

Ngô Giác nhún mình đến trước mặt hắn, nói :” Không thể đi dễ dàng như vậy, hai huynh đệ ta hôm nay muốn xem ngươi có chỗ nào hơn người, muốn cùng ngươi luận bàn một chút!” Hắn nói rồi đưa kiếm che ngực, tạo ra một tư thế khiêu chiến kiêu căng không thể chịu nổi.

Bộ Kinh Vân ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một lần, chuyển hướng đi sang phía khác.

Ngô Giác cảm thấy hết sức nhục nhã, gầm lên :” Tiểu tạp chủng, dám coi thường sự khiêu chiến của ta, chẳng lẽ ăn phải gan báo chăng?” không để ý tới Bộ Kinh Vân trong tay không có mộc kiếm, mũi kiếm liền đâm tới phía sau lưng.

Bộ Kinh Vân lúc này gần chín tuổi, vô luận thân hình và khí lực của đứa nhỏ năm tuổi ban đầu nhập môn dĩ nhiên có thể so bì. Ngô Giác một kiếm này công tới, hắn mặc dù chưa bao giờ tập võ, cũng có thể tránh né theo

https://thuviensach.vn

bản năng, tốc độ như chớp này đúng là nhanh vô cùng, vượt ra khỏi thân thủ của một đứa nhỏ chín tuổi.

Ngô Giác không ngờ tới hắn như một người khác, không giận nói :" Phì, ngươi vừa rồi do may mắn mà thôi, nếm lại một kiếm!" nói xong vẽ kiếm nửa vòng, phi thân lên.

Một chiêu này Ngô Giác sớm đã thập luyện vô số lần, tự tin mười phần, ra chiêu mau chóng sắc bén, bộ vị càng chuẩn, Bộ Kinh Vân không thể né tránh, vội vàng trở tay bẻ cành khô của cây nhỏ bên cạnh, đưa cành khô lên nghênh tiếp.

"Ba" một tiếng, cành khô kịp thời vượt lên, bất ngờ ngăn chặn kiếm thế của Ngô Giác.

Ngô Giác ngẩn ngơ, tức giận :" Hảo a! đây không phải là kiếm pháp phụ thân dạy chúng ta sao? Ngươi có thật không nhìn trộm? " Nói rồi lại huy một kiếm.

Kiếm này chiêu thức đơn giản dị thường, pháp môn sử kiếm hoàn toàn dựa vào tu vi nội lực, Đồng Giác tự thị tuổi tác lớn hơn Bộ Kinh Vân, khi lực theo đó hơn xa hắn. một chiêu này nếu hắn có thể đỡ, cành khô tất phải rời tay!

Tuy nhiên, Bộ Kinh Vân đưa cành khô ra, cũng sử dụng cùng một kiếm pháp cản chiêu đang đến.

Đồng Giác ở bên nhìn thấy Bộ Kinh Vân sử xuất cùng một kiếm pháp, cũng không khỏi kêu "A" một tiếng.

Hai người kiếm thế giao nhau, mộc kiếm trong tay Ngô Giác văng ra ngoài ý muốn! bởi vì kiếp pháp hai người giống nhau, bởi vậy thắng thua rõ ràng, không thể che dấu, Bộ Kinh Vân rốt cục so với Ngô Giác cao hơn một bậc.

https://thuviensach.vn

Bộ Kinh Vân cũng không thừa thắng truy kích, chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

Ngô Giác xấu hổ không biết che mặt vào đâu, thẹn quá hóa giận, nâng kiếm trở lên, lúc này Đồng Giác mắt thấy không ổn, cũng triển thân gia nhập cuộc chiến, hỗn chiến xảy ra.

Mặc dù Bộ Kinh Vân học trộm mà được một hai thức kiếm pháp thô thiển, nhưng rốt cục chỉ do thiên phú y nhìn thấy mà sử dụng, chưa bao giờ chính thức học kiếm, một người còn có thể ứng phó dễ dàng, hai người cùng đến, không khỏi khiến hắn cảm thấy gắng sức phi thường, lần lượt gặp hiểm chiêu!

Ba người càng đấu càng ác liệt, Đồng Giác đột nhiên nhân có khe hở, kiếm di chuyển đến trung môn, vội vàng đâm tới cổ họng của Bộ Kinh Vân, kiếm này nhìn không ra chỗ lợi hại, nhưng Bộ Kinh Vân đang bận rộn với Ngô Giác tấn công cành khô, nhất thời không kịp phân thân, chỉ kịp vung cánh tay lên, nhất thời mộc kiếm của Đồng Giác bị chấn gãy.

Đồng Giác không ngờ tới khi lực của ấu đệ này lại mạnh mẽ như thế, cầm nửa đoạn kiếm ngơ ngác đứng tại chỗ, Ngô Giác bên kia rình đúng lúc Bộ Kinh Vân phân tâm, biết rõ không thể bỏ qua thời cơ, nhân lúc người gặp nguy, hồi kiếm hướng mắt phải đâm tới.

Một kiếm này quả thật không phải chuyện đùa, bởi vì Ngô Giác tuy là cầm mộc kiếm trong tay, nhưng nếu bị đâm trúng, mắt phải tất sẽ mù lòa không thể nghi ngờ, ngay cả Đồng Giác ngơ ngác đứng một bên, cũng cảm thấy kỳ huynh ra tay có phần quá tàn nhẫn!

Mắt thấy Bộ Kinh Vân quá trễ không kịp né tránh, mau chóng, một viên đá nhỏ phá không lao đến, “Ba” một tiếng, mộc kiếm ngay ở trước mắt Bộ Kinh Vân vài tấc bị đá bắn ra, thoáng chốc gãy làm hai đoạn.

Cùng lúc đó, một thân ảnh khôi ngô vội vàng phi thân tiến đến, Ngô Giác và Đồng Giác chưa kịp nhìn rõ là ai, hai má đã bị người kia “ bốp

https://thuviensach.vn

bốp” bạt tai bốn năm cái, đoạn kiếm trong tay cũng hoảng loạn vứt trên mặt đất.

Hoắc Bộ Thiên thật ra sớm đã quay lại, nhưng bất ngờ gặp ba con trai giao đấu, nhất thời tò mò muốn nhìn một chút thân thủ của Bộ Kinh Vân rốt cục như thế nào, vì vậy lánh vào một bên xem cuộc chiến, lúc này chỉ thấy hắn nhăn mày trợn mắt, bạo quát :” Súc sanh, lấy đông hiếp ít, thắng có gì là oai phong, ta dạy hai ngươi đạo luyện kiếm như thế nào ?”

Hai người sớm bị cha đánh cho choáng váng đầu óc, bây giờ nghe thấy cha lớn tiếng trách mắng, nhất thời xấu hổ không chịu nổi, cúi đầu câm như hến.

“Mau cút đi cho ta, ta không muốn thấy các ngươi nữa!” Hoắc Bộ Thiên cả giận nói.

Ngộ Giác và Đồng Giác sao dám không vâng lời, hai người giống như chó nhà có tang hầm hầm rời đi.

Hoắc Bộ Thiên lập tức quay đầu xem xét Bộ Kinh Vân có bị thương hay không, mới phát giác cánh tay hắn đánh gãy mộc kiếm của Đồng Giác cũng không tổn thương gì, không khỏi buông tảng đá lớn trong lòng, sau đó tâm trí hiện lên mới rồi hắn thân hình và kiếm pháp giao đấu với con mình, thầm nghĩ người này mỗi ngày chỉ ở bên theo dõi, đã có kết quả như thế này, chợt nảy sinh tỉnh cám ái tài, thốt lên khen :” Kinh Giác, xem ra ngươi trời sinh tài năng học võ, khó trách lúc ta lần đầu nhìn thấy ngươi, đã cảm thấy ngươi có một cỗ khí chất đặc biệt.”

Bộ Kinh Vân mặc dù được ca ngợi, nhưng trên mặt không hề có chút vui mừng, Hoắc Bộ Thiên cũng không để ý :” nếu nói ngươi nguyện ý, vậy bắt đầu từ ngày mai, ta chính thức truyền cho ngươi kiếm pháp, như thế nào ?”

https://thuviensach.vn

Hắn vừa nói vừa để ý vẻ mặt của Bộ Kinh Vân, nhưng thấy hắn im lặng không phản ứng, lại nói tiếp :" Không chỉ dạy hai huynh đệ bọn chúng khởi đầu nhập môn, còn có Hoắc gia kiếm pháp của ta! Hai đứa bọn chúng căn bản không có tư chất như vậy, chỉ có ngươi, ngươi nhất định có thể đem hết Hoắc gia kiếm pháp dung hội quán thông!"

Hắn tuệ nhãn hiếm thấy, tràn đầy nhiệt thành, một lòng hy vọng người này có thể gật đầu đáp ứng, ai ngờ Bộ Kinh Vân chỉ lạnh lùng liếc hắn một cái, tiếp đó liền xoay người đi trở về.

Hoắc Bộ Thiên không chấp nhận, dưới tình thế cấp bách, tức thì quát lớn :" Chậm đã!"

Bộ Kinh Vân vẫn không vì tiếng quát của hắn mà dừng lại, Hoắc Bộ Thiên thấy gọi hắn không được, người nóng nảy sinh trí, đột nhiên nói :" Kinh Giác, ta còn nhớ ngươi từng nói, không cần người khác cảm thương, ngươi... có thể sao ?"

Câu này quả nhiên sinh hiệu nghiệm, Bộ Kinh Vân lập tức dừng chân, nhưng vẫn không quay đầu lại.

Hoắc Bộ Thiên nói :" Một người nếu có ngạo cốt như thế, quả thật rất tốt! nhưng giả như nếu không có bản lãnh võ công, chân tài thực học, vậy, lúc gặp khó khăn và nguy hiểm, vẫn khó trách khỏi muốn dựa vào người khác hỗ trợ, cuối cùng vẫn tiếp nhận thương tình khác.

Ngôn từ của hắn đâm trúng chỗ, Bộ Kinh Vân mặc dù không có quay đầu lại, nhưng nhìn thấy thân thể của hắn run nhè nhẹ. Hắn biết rõ đứa nhỏ này rất khó động tâm, vì vậy tiếp tục khuyên nhủ :" Nhất là ngươi! Ngươi bản tính cô độc, không có bằng hữu, không có thân nhân, chỉ có ta đây không phải cha ruột! Ta còn sống thì có thể chăm sóc bảo vệ ngươi, nhưng nếu sau này ta chết, ngươi làm sao bây giờ ?"

Bộ Kinh Vân duy trì trầm mặc.

https://thuviensach.vn

Ta sớm biết ngươi tính cách quật cường, không dễ tiếp nhận ân huệ của người khác, ta cũng hết sức coi trọng tính cách này của ngươi, hơn nữa càng coi trọng tư chất của ngươi! Cho nên mới nghĩ truyền cho ngươi Hoắc gia kiếm pháp, bởi vì... ta muốn ngươi sau này có thể tự bảo vệ chính mình!”

Bộ Kinh Vân như cũ một mảnh trầm mặc.

Hoắc Bộ Thiên thấy hao phí không ít miệng lưỡi, vẫn không cách nào lay động Bộ Kinh Vân, trong lòng khó tránh khỏi nhụt chí, bức bách bất đắc dĩ nói :” Ta biết ngươi không thích nói, bởi vậy nói nếu ngươi nguyện ý học Hoắc gia kiếm pháp, nói nhiều vô dụng, chỉ cần ngươi quay đầu, còn nếu như không muốn, ngươi ngay lập tức trở về phòng đi."

Hắn vừa nói một bên dồn toàn bộ tinh thần nhìn kĩ bóng lưng đứa nhỏ này, thầm phỏng đoán khác nhau, rốt cục hắn sẽ quay đầu? Nhưng hắn không cần phỏng đoán nữa, hắn đột nhiên có được đáp án.

Bởi vì, hắn đã nhìn thấy gương mặt của Bộ Kinh Vân, cũng nhìn thấy con mắt của hắn, cặp mắt kia của hắn từ khi sinh ra đến nay vẫn lạnh lùng như băng.

Bộ Kinh Vân liền đi theo Hoắc Bộ Thiên học Hoắc gia kiếm pháp.

Hắn vẫn không nói một lời, mỗi lần học kiếm thì chỉ im lặng linh thính Hoắc Bộ Thiên giảng thuật yếu quyết sử dụng kiếm, cùng với theo dõi đem Hoắc gia kiếm pháp giải thích, nhiều khi Hoắc Bộ Thiên đem kiếm thức sử dụng một lần, Bộ Kinh Vân liền lập tức có thể diễn lại, có một trí nhớ phi thường.

Hoắc Bộ Thiên sau đó dạy hắn những điều thâm thúy trong kiếm pháp, Bộ Kinh Vân tuy là tiểu hài tử, nhưng rất tự nhiên không hề rụt rè, hợp tiêu chuẩn. Ngộ tính cao không thua gì kiếm sĩ bình thường mười năm tập luyện.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa, Hoắc Bộ Thiên còn phát hiện đứa nhỏ này có một ưa điểm rất lớn, chính là kiên địch không nản, hắn cố gắng không ngừng luyện kiếm, cho dù Hoắc Bộ Thiên có đi xa thì dù mưa gió cũng không thay đổi hắn tự mình luyện tập không gián đoạn, tuyệt không giống hai nhi tử thân sinh của mình lười biếng.

Cho nên chỉ trong một năm ngắn ngủi, Bộ Kinh Vân đã được tất cả chân truyền kiếp pháp và kiếm quyết của Hoắc gia, chỉ là nội lực còn thấp, hỏa hầu chưa đủ mà thôi. Hoắc Bộ Thiên cho rằng chỉ cần hắn kiên trì không ngừng luyện tập, dần dần đến một ngày, nhất định sẽ có thành tích.

Khi đó, Bộ Kinh Vân chỉ mới mười tuổi.

Hoắc Bộ Thiên thầm thỏa mãn, hắn biết, bản thân đem Hoắc gia kiếp pháp truyền cho Bộ Kinh Vân, quyết định này tuyệt đối không sai, song, hắn cũng không phải không băn khoăn, bởi vì hắn phát hiện ở Bộ Kinh Vân dưới đôi mắt lạnh lẽo kia, mơ hồ lộ ra một loại lệ khí, lệ khí này giống như người chịu đựng oan khuất nhiều năm tích tụ mà thành, rốt cục sẽ có một ngày giống như núi lửa phún trào, đến lúc đó, sát tính của đứa nhỏ này tất nhiên sẽ ngày càng tăng thêm.

Bởi vậy, có một lần khi cùng Bộ Kinh Vân luyện kiếm, Hoắc Bộ Thiên nói với Bộ Kinh Vân :” Kinh Giác, Hoắc gia kiếp pháp này nói cao không cao, nói thấp không thấp, bất quá kiếm ý lại lấy nhân nghĩa làm gốc, mục đích cứu người như tự cứu mình, ta hy vọng con có thể đáp ứng ta, sau này nhất định không thể dùng kiếm pháp này giết người !”

Hắn lần này nói chuyện nhưng thật ra thầm nghĩ, Bộ Kinh Vân ngày sau nếu có thành tựu như thế, tất phải ức chế lệ khí trong lòng, không thể lạm sát kẻ vô tội!

Bộ Kinh Vân không trả lời, nhưng cũng không có lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Hoắc Bộ Thiên đương nhiên hiểu rõ, đứa nhỏ này nếu không lắc đầu, có nghĩa là ngầm đồng ý.

Hắn khá an tâm, nhưng thật ra hắn sớm phát hiện ra ở trong đôi mắt lạnh lẽo của Bộ Kinh Vân lúc này cũng không phải hoàn toàn là lãnh ý, chỉ là đứa nhỏ này không thích cùng người khác ở chung mà thôi.

Mỗi lần Hoắc Bộ Thiên nhìn Bộ Kinh Vân nhất tâm nhất ý, tập trung tinh thần luyện kiếm, hắn không khỏi dâng lên suy nghĩ đứa nhỏ này từ khi rời khỏi bụng mẹ khổ cực hơn nhiều năm.

Cha của nó chết sớm, mẹ của nó hận nó, nó lúc này lại hiểu rõ nhờ người che chở, cuộc sống mười năm ngắn ngủn, từ không một chút quan tâm và thông cảm, nó so với bất cứ người nào càng phải được thông cảm, nhưng nó hết lần này tới lần khác không cần người khác thông cảm. Hoắc Bộ Thiên trong lòng thầm đưa ra quyết định, chỉ cần hắn còn sống một ngày, hắn nhất định sẽ làm tròn chức trách của một người cha, dưỡng dục hắn và nâng đỡ đứa nhỏ cô độc này thật tốt, hắn sẽ làm cho cho Bộ Kinh Vân có cuộc sống của gia đình bình thường, hắn muốn đem cho nó hạnh phúc.

Chỉ cần hắn còn sống một ngày...

Song, đứa nhỏ đặc biệt vận mệnh luôn khác hắn với người thường, hết thảy hết thảy, cũng không thể thoát khỏi!

Vân (mây) vốn vô thường, đáng tiếc, thế sự, càng vô thường.

Rốt cục có một ngày.

Ác vận đã tới!

Ngày đó, sáng sớm Hoắc Bộ Thiên đang giải quyết mọi việc trong trang. Ngày hôm sau là ngày đại thọ của hắn, hắn phân phó tỳ phó trong

https://thuviensach.vn

phủ làm việc, đang bận rộn hết sức, đột nhiên, cự môn đúc bằng sắt của Hoắc gia cao lớn rắn chắc như vậy bị người một cước đạp đổ, chủ nhân của cước này bất ngờ là một tên què.

Chỉ thấy thân hình mập mạp xông vào, dáng vẻ cổ quái, chân phải đã cụt, thay vào đó là một đoạn thiết quải, nhảy từng bước kích động tiến lên, cả người nhìn giống một con lợn đang nhảy.

Hoắc Bộ Thiên vừa thấy người này, không khỏi nhướng mày, lúc này hỏi :" Vị huynh đài này, Hoắc gia ta cùng ngươi không quen biết, tại sao không mời mà đến lại phá cửa mà vào ?"

Quái nhân nó hắc hắc cười mỉa hai tiếng, thần thái tỏa ra sự bỉ ổi, nói :" Ông nội ngươi là lão nhị của Liệt Diễm Song Quái – Xích Thử, lần đi này là phụng mệnh của Hùng Bá - Hùng bang chủ bá nghiệp vạn tải, đến đây báo tin"

Hoắc Bộ Thiên vừa nghe tên Hùng Bá, sắc mặt chợt biến, nháy mắt hóa xanh, xem ra Hùng Bá này cũng không phải là hạng người bình thường.

Hùng Bá này nguyên là bang chủ nhất đại bang –Thiên Hạ Hội mấy năm gần đây uy hiếp giang hồ.! Cứ nghe hắn khi mới nổi lên, đã có dã tâm hùng bá thiên hạ, bèn thay tên đổi họ là Hùng Bá, với lời thề trở thành một đại kiêu hùng, thật ra tên họ không rõ.

Năm gần đây, Hùng Bá không ngừng diệt trừ, cũng như không ngừng chiêu mộ nhân sĩ võ lâm, để tăng cường thế lực của mình, đối kháng với những đại bang trong võ lâm ngoài "Vô Song thành" không nghĩ tới, Hùng Bá lại nhìn trúng Hoắc gia trang.

Hoắc Bộ Thiên mạnh mẽ trấn định, hỏi :" Báo tin gì ?"

Xích Thử cười cười quỷ quyệt, nói :" Hùng bang chủ có lệnh, lệnh cho Hoắc gia trong ngày quy hàng, quy thuận Thiên Hạ hội, đời đời trung thành

https://thuviensach.vn

với Hùng bang chủ, không được phản trắc, nếu không...”

“Nếu không sẽ thế nào ?” Hoắc Bộ Thiên chánh sắc hỏi.

Xích Thử trừng mặt không chuyển, nói từng chữ :” Đem ngươi và toàn bộ Hoắc gia trang giết sạch, gà chó cũng không tha!”

Hoắc Bộ Thiên cười lạnh.

Hắn cũng không thèm suy nghĩ, lập tức dùng lời uy nghiêm nghĩa chính trả lời :” Được! Ngươi đem lời này về nói cho Hùng Bá! Hoắc gia trang không muốn cùng người tranh đoạt, chỉ muốn dốc lòng cứu giúp mọi mọi người, tuyệt không muốn dính líu vào đấu tranh quyền lực của giang hồ, càng không muốn tiếp nhận chiêu hàng của quý bang.”

Xích Thử nói :” Khẩu khí lớn! ngươi là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt sao ?”

Hoắc Bộ Thiên không đáp. Trên mặt lộ ra một cỗ lẫm nhiên chính khí nghiêm nghị.

Xích Thừ hắc hắc cười nói :” Vậy trước tiên để lão tử xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh ?”

Xích Thử dứt lời đề chưởng vận kình, đột nhiên đánh tới Hoắc Bộ Thiên!

Hoắc Bộ Thiên thấy hắn mới rồi một cước đá đổ thiết môn, cũng biết nội lực thâm hậu vô cùng, không dám chậm trễ, vội vàng tung mình nhảy tránh qua. Một chưởng này của Xích Thử vì vậy kích lên trên chiếc bàn tròn.

“Phanh” một tiếng, chiếc bàn lập tức bị Xích Thử phá nát vụn, mạt vụn còn mang theo tia lửa bắn tung tóe bốn phía, chúng gia đinh tì phó nhất thời

https://thuviensach.vn

bị dọa đến kê phi cẩu tẩu (gà bay chó chạy)!

“Liệt Diễm Thần Chưởng?” Hoắc Bộ Thiên chợt thấy uy lực của chưởng này, không khỏi động dung, hắn bản tính không muốn cùng người tranh đấu, chỉ khi giúp người thoát khỏi khốn khó thì mới dùng kiếm, bình thường cũng không mang theo bội kiến, Lúc này cường địch trước mặt, một kiếm thủ trong người lại không có kiếm, tình thế hung hiểm vạn phần.

Xích Thử ha ha cười nói :” Hoắc lão đầu, ngươi sợ rồi sao ?” nói rồi lại lay động song chưởng, điên cuồng phách tới Hoắc Bộ Thiên!

Hoắc Bộ Thiên vốn dĩ nức tiếng về kiếm, tịnh không am hiểu về chưởng pháp, trước công lực thâm hậu của đối thủ, không nên tay không đánh bừa. Vì vậy vụt qua trái né sang phải, mặc dù chưởng ảnh của Xích Thử chập chùng, biến chiêu rất nhanh, nhưng Hoắc Bộ Thiên thân pháp cực mau, chưởng chưởng của Xích Thử rơi vào khoảng không, trong lúc nhất thời không thể chiếm ưu thế.

Hai ngươi một đánh một né, đấu đến ngoài cửa nội đường, bất chợt một thân ảnh nhỏ bé đang từ nội đường đi ra.

Hoắc Bộ Thiên dưới nguy cấp liếc qua, chỉ thấy thân ảnh kia đúng là Bộ Kinh Vân, không khỏi chấn động, vội vàng hô :” Kinh Giác! Mau tránh ra!”

Bộ Kinh Vân có phần nào giống như lấp chặt tai không nghe, ngược lại còn đi tới phía bọn họ.

Xích Thử bây giờ mới nghe thấy Hoắc Bộ Thiên quát tháo người này như thế, trong lòng biết đứa nhỏ này tuyệt không đơn giản, có lẽ bắt giữ hắn liền có thể uy hiếp Hoắc Bộ Thiên quy hàng, lập tức thay đổi chủ ý, hóa chưởng thành trảo, chộp thẳng tới Bộ Kinh Vân!

https://thuviensach.vn

Bộ Kinh Vân dĩ nhiên cũng không sợ hãi né tránh, ngay khi Xích Thử đến gần, sắp chạm đến y phục, hắn lập tức đưa tay từ phía sau ra trước, không chỉ đưa tay ra, mà còn có một thanh chủy thủy ngắn, đâm thẳng tâm oa của Xích Thử!

Một chiêu đưa ra, đúng là một thức trong Hoắc gia kiếm pháp – Đãng Khí Hồi Tràng, Xích Thử không ngờ tới đứa nhỏ mười tuổi này đột nhiên xuất kiếm, càng không ngờ hắn lại tĩnh táo đến vậy, một kiếm này vị trí rất chuẩn, ngay cả cao thủ như hắn cũng khó né tránh, trong lúc kinh ngạc đột nhiên sử một chiêu Lý Ngư Phiên Thân, còn may là đoản kiếm của Bộ Kinh Vân ngắn, chiêu này hắn chật vật né qua, nhưng quần áo trước ngực của Xích Thử đã bị rách nát, chật vật vô cùng.

Song Xích Thử không hổ là sát thủ hàng đầu, ứng biến mau chóng, hai chân chấm đất đồng thời, Liệt Diễm chưởng lại mạnh như sóng phun ra, đột nhiên phách xuống trán Bộ Kinh Vân.

Ngay cả Bộ Kinh Vân tư chất cực cao, nhưng dù sao thì chỉ là một đứa bé, vừa rồi một kích không trúng, tự nhiên không kịp biến chiêu nhanh bằng Xích Thử lão luyện, dứt khoát không tránh được một kích này của Xích Thử, nhưng nếu đưa chưởng tương kháng, dùng công lực yếu ớt của nó, thật không biết lượng sức. (Nguyên văn: Đường tí đương xa: Cánh tay bọ ngựa chống xe)

Mắt thấy một chưởng muốn của Xích Thử muốn đánh nát tiểu não của nó, bỗng dưng, một thân ảnh khôi vĩ như tia chớp ngăn ở trước người Bộ Kinh Vân, người này đúng là Hoắc Bộ Thiên!

Hắn trong lòng biết Liệt Diễm chưởng pháp lợi hại, vốn không muốn chính diện cùng Xích Thử liều mạng, thầm nghĩ lui trở về phòng lấy kiếm nghênh chiến, nhưng giờ phút này Bộ Kinh Vân ngàn cân treo sợi tóc, nhất thời dưới tình thế cấp bách, gắng sức không quản thân mình cướp lấy phía trước, lấy thân thể mình ngăn cản hai chưởng này cho nó! “Phanh” một

https://thuviensach.vn

tiếng, Liệt Diễm chưởng kình kết thành hình cầu phách ở trên ngực Hoắc Bộ Thiên, ngay lập tức một tiếng nổ vỡ tim.

Sắc mặt Xích Thử biến đổi, ngược lại bị Hoắc Bộ Thiên đẩy lui xa vài trượng!

Hoắc Bộ Thiên trầm mã trạm ổn (thế đứng tấn), đứng yên bất động, trên vạt áo hắn, hằn sâu hai chưởng ấn cháy xém.

Qua một lúc lâu, Xích Thử lúc này mới phục hồi huyết khí, nhìn chằm chằm Bộ Kinh Vân vẫn bất động ngay sau Hoắc Bộ Thiên, thở dốc nói :" Hay... cho một tiểu tử xử thế không sợ hãi! Không thể ngờ được Hoắc gia trang lại sinh ra người dị bẩm này."

Hoắc Bộ Thiên lộ ra vẻ hãnh diện, nhưng vẫn như cũ không mất phong phạm kiếm khách, nói :" Khuyển nhi mới học được chút vỏ ngoài thô thiên của Hoắc gia kiếm pháp, Xích Huynh quá khen."

Xích Thử nói :" Ngươi đừng nên đắc ý, lần sau lão tử trở lại, sẽ cùng đại ca ta – Biên Bức đồng thời đến đây, đến lúc đó hợp lực của Liệt Diễm Song Quái ta, nhất định sẽ san bằng Hoắc gia của ngươi!"

Hoắc Bộ Thiên lạnh lùng đáp trả hắn một câu, nói :" Nếu quả thật như ngươi nói, sau không động thủ ngay bây giờ ?"

Xích Thử trên mặt lúc xanh lúc tím, như thầm lo lắng, giận dữ nói :" Hắc! các người hãy chờ xem!"

Dứt lời vận khởi thiết quải nhảy đi.

Sau khi Xích Thử đi, khuôn mặt Hoắc Bộ Thiên đang trấn định chợt biến hẳng giọng, từng giọt mồ hôi to như cái chén cuồn cuộn từ trên trán chảy xuống, đột nhiên hắn lật tay vỗ liên tục lên ngực, đau đến mức đột nhiên quỵ xuống!

https://thuviensach.vn

Đám tì phó thấy thế liền tiến lên vỗ lưng, đồng thanh nói :” Lão gia, người không sao chứ?”

Hoắc Bộ Thiên khóe miệng chạy ra một tia máu tươi, cắn chặt răng, cố nén đau đớn nói :” Liệt Diễm Thần Chưởng thật lợi hại! bất qúa Hoắc Bộ Thiên ta không tin, chỉ bằng vào hai huynh đệ hắn có thể san bằng Hoắc gia trang của ta, có gan thì cứ đến!”

Nhưng Bộ Kinh Vân lại im lặng không nói gì, hắn chỉ ngưng mắt nhìn Hoắc Bộ Thiên ôm hai chưởng ấn phía trước, giống như hai cái chưởng ấn vừa rồi mới là thứ gì đó đáng giá nhất khiến hắn nhìn!

Hai chưởng này của Xích Thử quả nhiên không phải chuyện đùa, Hoắc Bộ Thiên ở trong phòng bế quan chữa thương đã được hai ngày.

Liệt Diễm Song Quái chính là sát thủ khét tiếng trong chốn giang hồ, đại ca Biên Bức một tay Liệt Diễm Đao Pháp, người trong giang hồ nghe thấy đều táng đảm, nhị đệ Xích Thử lại am hiểu Liệt Diễm Thần Chưởng, từ khi xuất đạo tới nay cũng chưa bao giờ thất thủ, sau khi hai người tự nguyện quy thuận Hùng Bá, càng lúc càng kiêu căng, giết người vô số, rất tàn nhẫn

Lần này Hoắc Bộ Thiên cùng Xích Thử vội thử một chưởng, bởi vì không dùng kiếm, chỉ dùng thân hình liều mạng, liền bị thương nặng. Song Hoắc Bộ Thiên tuy là thân mang trọng thương, nhưng tự tin lại không giảm chút nào, bởi vì Hoắc gia kiếm pháp cũng không tầm thường, nếu nói có kiếm trong tay, vị tất sẽ thất bại bởi nhị quái này.

Đương nhiên việc cần làm đầu tiên, trước hết là trị liệu thương thế, để tránh hai người bọn họ dò xét đánh lén.

Bất quá hôm Xích Thử rời đi thì sắc mặt phát xanh, Hoắc Bộ Thiên thầm cân nhắc, luận về thương thế của Xích Thử so với hắn cũng rất nặng,

https://thuviensach.vn

đại khái cũng phải năm, sáu ngày mới có thể hồi phục, đến lúc đó cũng đã qua đại thọ của hắn.

Hắn một bên vận công chữa thương, một bên suy xét, đang lúc tập trung toàn bộ tinh thần, đột nhiên một đôi tay nhẹ nhàng xoa bóp sau lưng.

Trong lòng hắn cả kinh, nhưng lập tức cảm thấy hai tay kia cũng không có ý tập kích, có thể tại lúc hắn vận công chữa thương, cảm giác tê liệt, cùng với tạp niệm sinh ra, nếu không tuyệt sẽ không để người hồn nhiên tiến tới mà không phát hiện.

Đúng là như thế, người này bước không tiếng động, tay chân rất nhẹ nhàng.

Hai tay kia ở trên lưng Hoắc Bộ Thiên không ngừng xoa bóp, Hoắc Bộ Thiên chỉ cảm thấy thoải mái hưởng thụ nói không nên lời, cả người thư thái vô cùng, nhưng hồi tâm suy nghĩ, loại thôi huyệt pháp này giống như quá thôi huyệt chân truyền của Hoắc gia, hai gã con của mình bản tính ngu độn không thể lĩnh hội, chỉ có con trai thứ ba...

Đột nhiên Hoắc Bộ Thiên tâm thần vừa động, lập tức thu nhiếp vận công khí tức, quay đầu vừa nhìn, người sau lưng quả nhiên là Bộ Kinh Vân!

“Kinh Giác” hắn thầm cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì trước mắt ngoài trừ Bộ Kinh Vân, còn có một chén trà thuốc đặt cẩn thận trên bàn.

Phía sau vẻ lạnh lùng, mới chính là Bộ Kinh Vân!

Đây là điều mà Hoắc Bộ Thiên một mực kì đợi từ Bộ Kinh Vân!

Bộ Kinh Vân vẫn như cũ không có mở miệng nói chuyện, chỉ bưng chén trà thuốc, đưa cho Hoắc Bộ Thiên.

https://thuviensach.vn

Tại thời khắc thân thể suy yếu như thế, nhưng Hoắc Bộ Thiên cảm giác một cỗ nhiệt huyết công tâm, hốc mắt ươn ướt, nói :” Hài tử, thuốc này,,,,, là do con sắc sao ?”

Bộ Kinh Vân gật đầu.

Hoắc Bộ Thiên cảm động cùng cực mà cười, chậm rãi đón lấy chén trà thuốc, theo đó đem chén trà uống từng ngụm từng ngụm, trà thì đắng, nhưng hắn lại cảm thấy ngọt trong lòng. Chén trà này, biểu hiện tấm lòng của Bộ Kinh Vân

Hắn đem chén trà một ngụm uống cạn, ngưng mắt nhìn Bộ Kinh Vân, rốt cục hắn cảm thấy băng tuyết trong mắt đứa nhỏ này đã hòa tan, hết thảy không thể dùng lời mà nói. Giờ phút này, Bộ Kinh Vân đã chính thức là con của hắn.

Lệ trong hốc mắt của hắn không ngừng rơi xuống, tự muốn tràn qua vành mắt mà ra! Chỉ sợ đẫm lệ trước mặt đứa nhỏ này, Hoắc Bộ Thiên tránh khỏi ánh mắt của Bộ Kinh Vân, nói :” Cám ơn con!”

Bộ Kinh Vân mỉm cười không nói.

Hắn cười, giống như gió hiền của mùa đông, tuyệt đối không thể phát sinh.

Nhưng thực sự lại phát sinh trước mắt Hoắc Bộ Thiên, điều này trong cả đời hắn, lần đầu tiên nhìn thấy Bộ Kinh Vân tươi cười,

Có lẽ, cũng chỉ một lần duy nhất.

Bộ Kinh Vân giống như không muốn quấy rầy hắn vận khí chữa thương, đang muốn lui ra.

https://thuviensach.vn

Khi hắn lui đến cạnh cửa, Hoắc Bộ Thiên đột nhiên nói :” Kinh Giác, ngày mai là ngày đại thọ của ta, nếu con không ngại, ta hy vọng con có thể không giống trước đây một mình trốn ở trong phòng, ta hy vọng con có thể thay qua y phục, ngồi ở trên tiệc rượu, để ta đem con giới thiệu cho tất cả thân bằng môn nhân biết, Hoắc Bộ Thiên ta có một đứa con tuyệt vời!

Ở sâu trong tâm khảm của Hoắc Bộ Thiên, thì ra chỉ bình phàm như thế này, tâm nguyện nhỏ bé như thế không đáng nói sao?

Bộ Kinh Vân trầm mặc một lúc, rốt cục gật đầu

Đứa nhỏ mồ côi cô độc này, đến cuối cũng cũng bằng lòng gia nhập quần chúng.

Hoắc Bộ Thiên không khỏi cảm thấy được an ủi.

Trong nháy mắt, đại thọ của Hoắc Bộ Thiên, đêm đó.

Đại môn của Hoắc gia sớm đã sửa chữa ổn thỏa, giống như đêm đại hôn của Hoắc Bộ Thiên năm năm trước, vẫn như cũ giăng đèn kết hoa, tiếng chiêng trống inh ỏi rung trời chấn đất, cát khánh đầy cửa, không chỗ nào là không náo nhiệt.

Tất cả tân khác đến đều không phải là người trong võ lâm, là thân bằng hảo hữu của Hoắc gia trang, chỉ vì thương thế của Hoắc Bộ Thiên vừa mới khỏi, mặc dù cố hết sức, nhưng vẫn giữ vẻ mặt tươi cười, là do trong lòng vui mừng mà ra.

Bởi vì, ngay hôm nay, hắn muốn tất cả tân khách đều biết, hắn còn có một con trai – Hoắc Kinh Giác.

Trong lo lắng bận rộn, Phúc tẩu đột nhiên vội chạy đến, vội la lên :” Lão gia, không được rồi, không thấy tiểu thiếu gia a!”

https://thuviensach.vn

Hoắc Bộ Thiên không khỏi ngẩn người, một hồi lâu mới hiểu được chuyện, nói :” Cái gì ?”

Phúc tẩu nói :” Vừa rồi lão nô muốn đem tân y mang cho thiếu gia thay, mới phát hiện trong phòng hắn đã không có một bóng người.”

Ngô Giác và Đồng Giác ở bên nghe thấy tình hình như thế, khó tránh khỏi như thoát khỏi tai vạ mà vui mừng, Đồng Giác nói hỏ bên tai Ngô Giác :” Đại ca, xem ra Du Bình là người rất sợ đối mặt với nhiều người như vậy, mới không biết trốn đến chỗ quỷ quái nào.”

Ngô Giác mắt lộ ra vẻ khinh bỉ, nói :” Dù sao, chó rốt cục vẫn là chó, sao có thể bước đi bằng hai chân?”

Mặc dù hai người chỉ là thì thầm to nhỏ, nhưng với công lực của Hoắc Bộ Thiên, nghe được không sót mẩu chuyện, tức thì hai hàng lông mi không khỏi dựng lên, ánh mắt như đuốc nhìn hai con trai của mình, nói :” Thật là miệng chó không mọc được ngà voi!”

Hai người nghe cha nói, sắc mặt đỏ lên, cũng không nói nhiều.

Hoắc Bộ Thiên mắt lộ ra thần sắc kiên định, nói :” Ta tuyệt đối tin tưởng đứa nhỏ này! hôm qua nó đã gật đầu, tuyệt sẽ không hối hận nuốt lời! Phúc tẩu, ngươi thử đi ra bên ngoài tìm nó xem!”

Phúc tẩu thấy lão gia kiên định tin tưởng không chuyển như thế, chỉ phải theo lệnh mà làm, đang muốn cất bước đi ra cửa, đột nhiên, hơn mười gia đinh như cánh diều đứt dây bị ném đến.

Hơn mười tên gia đinh đã chết!

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 3

10)

Phần VII: Thảm Biến Hoắc Gia Trang.

Chúng tân khách chợt thấy thi thể của đám gia đinh này máu chảy ròng ròng, không khỏi ầm ĩ thét chói tai!

Hoắc Bộ Thiên trong lòng phát lạnh, hắn liếc mắt liền thấy mấy gia đinh này tất cả đều chết bởi đao, người cầm đao ra tay rất mau lẹ chuẩn xác, tất cả đều là một đao trí mạng!

Trong lúc kinh ngạc, hai nhân ảnh chợt hiện trước cửa, một người trong đó gây ấn tượng sâu sắc là Xích Thử ngày đó đến chiêu hàng, dung mạo của người kia khô quắt, hai mắt bị mù, tuy nhiên mã bộ trầm ổn, hiển nhiên là nhất lưu cao thủ.

Xích Thử dẫn đầu, đi nhanh lên phía trước, nhếch miệng cười nói với Hoắc Bộ Thiên :" Chúc mừng đại thọ của Hoắc trang chủ, lập tức mặt khóc như đưa tang, chuyển giọng nói :" Có lẽ mừng Hoắc trang chủ diệt môn!" dứt lời đột nhiên cử chưởng phát kình, đánh tới đám tân khách kia!.

Liệt Diễm Chưởng Pháp vô cùng bá đạo, đám tân khách kia lại không biết võ công, chưởng phong đảo qua trên người bọn họ, mau chóng bắt lửa, trong khoảnh khắc, không ít người bị thiêu sống, thảm khốc tận trời!

https://thuviensach.vn

Hoắc Bộ Thiên mắt thấy hắn ra tay hung tàn như vậy, cả giận nói :" Các ngươi chỉ vì Hoắc mỗ mà đến, không được lạm sát kẻ vô tội!"

Xích Thử nói :" Hoắc lão đầu, Hùng bang chủ sớm đã hạ lệnh giết sạch Hoắc gia ngươi, ngay cả gà chó cũng không chừa lại! Hôm nay mọi người trong Hoắc gia trang, tuyệt đối không người nào có thể còn sống!"

Hoắc Bộ Thiên nói :" Thật cuồng vọng! thương thế của ngươi đã khỏi hẳn chưa?"

Xích Thử hi hi cười nhăn mặt nói :" Đội ơn Hoắc trang chủ quan tâm, thương thế của tiểu đệ sớm được kỳ huynh chữa trị!"

Ánh mắt của Hoắc Bộ Thiên lúc này mới dời lên người mù kia, hỏi :" Vị này nhất định là Biên Bức tiên sinh nổi tiếng giang hồ sao?"

Biên Bức cười lạnh đáp :" Đúng vậy."

"Giang hồ đồn đại, Biên Bức làm việc chỉ vì ngân lượng mà giết người, tuyệt không vì lỗ vốn mà giết người vô tội, chẳng biết nói thế có đúng không?"

Biên Bức tĩnh táo đáp :" Đúng vậy"

Hoắc Bộ Thiên âm thầm thời dài, nói :" Vậy hôm nay Hoắc mỗ có thể yên tâm, Biên Bức tiên sinh sẽ không giết hại người nơi này, chỉ có ta cùng các ngươi giao đấu.

Biên Bức nói :" Ngươi sai rồi."

Hoắc Bộ Thiên sửng sốt

Đầu của mọi người nơi này đều có giá, Hùng bang chủ nói, một đầu người là ba ngàn lượng!" Biên Bức nói. Xích Thử ngắt lời nói :" Mà ngươi, Hoắc Bộ Thiên, cái đầu của ngươi trị giá đến ba vạn lượng."

https://thuviensach.vn

Chữ “lượng” vừa ra khỏi miệng đồng thời, Xích Thử phóng người lên, lại nhằm về phía đám người, huy chưởng muốn giết hết mọi người

Hoắc Bộ Thiên chấn động, vội vàng rút bội kiếm ra, không để ý đến thân thể, huy kiếm ngăn cản thế công của Xích Thử về đám tân khách, Biên Bức ở bên đồng thời ra tay!

Ánh đao chợt lóe!

Một đao này, bức khai một kiếm của Hoắc Bộ Thiên, Xích Thử không còn trở ngại, chưởng thế nhanh chóng đánh lên người mọi người

Trong lúc đó tức thì huyết hoa bốn phía, thêm thảm vô cùng.

Hoắc Bộ Thiên trong lòng băn khoăn đến an nguy của mọi người, trong lúc phân tâm, “Xoát” một tiếng, đã bị Bức Biên chém trúng một đao...

Một trường giết chóc ở Hoắc gia trang, trong lúc đó Bộ Kinh Vân đang ẩn nấp dò xét ở sườn núi nhỏ cách Hoắc gia trang không xa.

Hắn đang đợi, âm thầm chờ đợi

Âm thầm chờ đợi, tựa hồ là chuyện đặc biệt quan trọng của Y

Từ khi rời khỏi bụng mẹ đến nay, Y đã đợi mười năm nay, đợi một người chính thức quan tâm và hiểu rõ con người của mình, người này có thể là một người cha, có thể là một người mẹ, thậm chí là một tri kỉ, một bằng hữu!

Y cuối cùng cũng đã đợi được một người cha - Hoắc Bộ Thiên, bởi vậy y không cần đợi thêm người nào xuất hiện, hôm nay, y giống như đang đợi một loài gì đó – một con Hồ Ly!

Bộ Kinh Vân mỗi ngày đều ở trên tiểu cương tĩnh tọa, mỗi khi bóng đêm dần phủ xuống thì, một con Hồ Ly trắng muốt cũng sẽ tới sơn cương

https://thuviensach.vn

này tản bộ, vì vậy hôm nay y ẩn thân trong bụi cỏ, đợi nó xuất hiện.

Con bạch hồ này, sẽ là lễ vật chúc thọ của y dâng lên Hoắc Bộ Thiên

Bộ Kinh Vân làm như thế, cũng không phải là hy vọng Hoắc Bộ Thiên ở trước mặt tân khách tán dương y, mà là hy vọng hắn có thể ở trước mặt tân khách vì nhi tử mà vẻ vang! Nhưng y hy vọng lúc đưa bạch hồ cho Hoắc Bộ Thiên, y sẽ gọi một tiếng cha, đây có thể là một tiếng cha đầu tiên từ khi y sinh ra.

Hôm qua giúp Hoắc Bộ Thiên xoa huyệt thì, y vốn đã nghĩ gọi hắn làm cha, bất quá quay đầu vừa nghĩ, nếu ở tiệc thọ mới gọi, Hoắc Bộ Thiên nhất định sẽ vui vẻ gấp bội lần.

Ngay khi y nghĩ đến xuất thần, con bạch hồ kia thong thả nhởn nhơ đi đến.

Nó một bên nhàn nhã thong thả một bên tìm thức ăn, cũng như không biết tự mình đã rước lấy họa sát thân.

Bỗng dưng, một thanh đoản đao từ trong bụi cỏ bay ra, cắm vào giữa bụng của con bạch hồ, nhất thời nó gào thảm một tiếng, bốn chân như nhũn ra té xuống, giãy dụa vài cái, cuối cùng không nhúc nhích, ngọc mất hương tan.

Bộ KinhVân lúc này từ trong bụi cỏ nhảy ra, trên mặt tràn ngập một tầng lệ khí!

Y vốn không muốn giết nó, nhưng vì muốn Hoắc Bộ Thiên cao hứng, cũng bất chấp rất nhiều.

Ngay khi y dùng đoản đao phi trúng bụng bạch hồ, Hoắc gia trang không xa đột nhiên lửa cháy tận trời, bầu trời đêm đen nhánh hoảng hốt

https://thuviensach.vn

giống như phiêu đãng những tua máu, ngay cả sườn núi nhỏ chỗ Bộ Kinh Vân cũng bị chiếu đến đỏ bừng.

Bộ Kinh Vân dõi mắt nhìn xa, chỉ thấy Hoắc gia trang đã lâm vào trong biển lửa hừng hực

Trời, sao lại như vậy?

Trong lòng y không khỏi trầm xuống, y đột nhiên nhớ lại chuyện ngày đó Xích Thử phụng mệnh Hùng Bá đến chiêu hàng.

Ngay sau đó không chần chừ, lập tức vác lấy con bạch hồ, chạy vội trở về.

Máu, giống như nước sông tràn ra ngoài cửa!

Cặp đèn lồng lớn treo trước cửa cũng góp phần cho ngọn lửa thiêu đốt bên ngoài, buộc phải đổ sang một bên bốc cháy

Hoắc gia trang vốn không cùng người tranh đấu trong khoảnh khắc, thảm biến thành địa ngục nhân gian

Cho dù trước mắt là sông máu biển lửa, Bộ Kinh Vân cũng không sợ hãi, y muốn nhảy vào trong địa ngục nhân gian này, tìm về một người cha duy nhất của y – Hoắc Bộ Thiên!

Nhìn dọc theo, khắp nơi trên mặt đất là thi thể bị lửa thiêu cháy, Bộ Kinh Vân phát hiên thi thể của Ngộ Giác và Đồng Giác đang bị đốt cháy trong lửa đỏ, còn có Phúc tẩu, còn có mọi người thường xuyên ra vào Hoắc gia trang, hắn biết, hết thảy những điều này đều do Liệt Diễm Thần Chưởng của Xích Thử gây nên!

Không chỉ riêng Xích Thử, còn có kỳ huynh Biên Bức, và kẻ cầm đầu Hùng Bá, là bọn chúng đem Hoắc gia trang biến thành địa ngục nhân gian!

https://thuviensach.vn

Gương mặt của Bộ Kinh Vân vẫn như cũ trấn định như thường, y chỉ bận rộn lục tìm trong biển lửa, y nhất định phải tìm được Hoắc Bộ Thiên, y muốn đem bạch hồ trên vai đưa cho hắn, y còn muốn gọi hắn một tiếng cha...

Trong biển lửa hừng hực, Bộ Kinh Vân cuối cùng nhìn thấy Hoắc Bộ Thiên qua màn lửa.

Hoắc Bộ Thiên đang cùng Biên Bức và Xích Thử giao đấu, cả Hoắc gia trang, chỉ còn lại một mình hắn độc lực ứng chiến.

Tất cả mọi người đều chết hết, trên người hắn cũng đầy vết đao và chưởng ấn, hắn cách cái chết không xa, tất bại không thể nghi ngờ!

Hắn còn đang đánh cái gì? tại sao hắn vẫn cố chống đỡ?

Có chăng, hắn còn đang đợi một người? bởi vì hắn vẫn chưa phát hiện thi thể của người đó, trong lòng hắn thủy chung vẫn đang lo lắng về một người con? Một người không phải là con ruột của mình?

Trong lòng hắn không khỏi tuyệt vọng

Ngay khi Hoắc Bộ Thiên xoay người một cái, vừa định ngăn cản một đao của Biên Bức thì, con mắt giăng đầy tia máu của hắn, tức thì nhìn thấy người đó!

Bộ Kinh Vân tĩnh táo đứng nhìn, vẫn vác theo con bạch hồ, Hoắc Bộ Thiên như có tia chớp xẹt qua, hắn đột nhiên chợt hiểu.

Đứa nhỏ này cũng không thất tín, cũng không có làm hắn thất vọng.

Chỉ là hắn trở về quá sớm, hắn nên đợi sau khi Liệt Diễm Song Quái rời đi mới trở về.

https://thuviensach.vn

Bộ Kinh Vân không thể khống chế xúc động trong lòng, bất kể bản thân có chết hay không, y cũng muốn lao lên, y muốn gọi hắn một tiếng cha! Một tiếng cha ấp ủ đã lâu, y nhất định muốn gào ra, y nhất định muốn Hoắc Bộ Thiên nghe thấy!

Nhưng khi y vừa định vượt lửa mà qua thì, Thình lình nghe Hoắc Bộ Thiên "Hống" một tiếng, lợi đao của Biên Bức đã xuyên qua ngực hắn, mũi nhọn đỏ tươi vừa rút ra, Biên Bức như chớp thêm một đao, chiếc đầu to lớn của Hoắc Bộ Thiên đã bị chém rụng, từng vòng từng vòng lăn đến trước mặt Bộ Kinh Vân, con mắt của hắn vẫn đang tràn ngập ấm áp, như là kêu Bộ Kinh Vân mau chóng chạy trốn...

Máu của Bộ Kinh Vân như bị đông lại, y muốn tiêm khiếu! nộ khiếu! cuồng khiếu!

Hoắc Bộ Thiên! Hoắc Bộ Thiên! Hoắc Bộ Thiên! Hoắc Bộ Thiên! Hoắc Bộ Thiên!

Cha! Cha! Cha! Cha! Cha!

Nhưng y một chữ cũng không có cách nào gào ra, y ngơ ngác nhìn đầu của Hoắc Bộ Thiên dưới chân!

Cho dù bây giờ có thể gọi, cũng đã quá muộn.

Người này hết mực yêu thương bảo vệ y, khiến cho y cảm thấy nhân gian vẫn có tình người ấm áp. Bây giờ người đó không thể nhận được lễ vật, càng không thể nghe y khóc than và nói chuyện!

Y hối hận, hối hận vì sao bản thân trước khi Hoắc Bộ Thiên còn sống không cùng hắn nói vài câu! Cho đến khi hắn chết, y chỉ nói được ba câu!

Chỉ được ba câu!

https://thuviensach.vn

Là ai đã phá hủy chốn nương thân này của y? Là ai vội đập tan hạnh phúc trong tay y? Lại là ai đã một lần nữa đẩy y xuống vực sâu thăm thẳm cô quạnh, ánh bình minh muộn màng vẫn chưa ló dạng sau mỗi đêm tối khổ đau.

Là hai tên hung thủ đã mất hết nhân tính trước mắt, còn có tên Hùng Bá trời đánh kia!

Bộ Kinh Vân không kêu gào, bởi vì căn bản không ai nghe thấy những lời này!

Cũng không có một giọt nước mắt, bởi vì khóc cũng không giúp được gì.

Ychỉ nghĩ đến báo thù, vì Hoắc Bộ Thiên báo thù!

Lửa giận nhanh chóng lan nhanh khắp cơ thể y, song thân thể nhỏ bé của y bởi vậy mà run rẩy, khuôn mặt nhỏ bé của y yên lặng hơn so với thân thể, sự yên lặng chết chóc.

Giận dữ đáng sợ nhất, cừu hận đáng sợ nhất, là nét mặt trơ như gỗ không biểu cảm, cảnh ngộ trong năm lại sục sôi đau thắt! Lúc này, Biên Bức ở một bên dùng góc áo lau máu trên đao, một bên nói :” Hắc, chỉ trách ngươi quá cao ngạo, nếu không bảy mươi hai khẩu Hoắc gia trang ngươi không phải gặp tai ương! Hắn nói rồi đá vài cái lên người Hoắc Bộ Thiên.

Xích Thử chạy vội lên phía trước nhặt lấy đầu của Hoắc Bộ Thiên, muốn trở về phục mệnh với Hùng Bá, nhưng thấy Bộ Kinh Vân một đứa bé đứng yên tại chỗ, ngạc nhiên nói :” Di? Lại là thằng nhóc này? Ngươi còn chưa chết?” Lập tức vận kình phát một chưởng mạnh bạo lên gáy, Bộ Kinh Vân không tránh không né, xoay người đưa bạch hồ trên lưng ngăn cản chiêu của hắn, Xích Thử không ngờ y lại có chiêu này, trở tay không kịp, bàn tay đã cắm vào cơ thể bạch hồ, thân thể của bạch hồ quấn chặt không rời, trong lúc nhất thời không rút được tay ra.

https://thuviensach.vn

Lúc này thì, Biên Bức bên kia đột nhiên nói :" Lão nhị, mau nhặt đầu tên kia, trở về hiến cho Hùng bang chủ!"

Bộ Kinh Vân chợt nghe Biên Bức nói, nhất thời hiểu được động cơ của hai người bọn họ. Hắn tuyệt không thể để đầu của cha rơi vào tay của cừu nhân chịu khuất nhục, vì vậy đột nhiên cúi người lăn trên mặt đất, thuận tay đẩy đầu của Hoắc Bộ Thiên lăn vào trong biển lửa!

Y thầm tin, Hoắc Bộ Thiên thà làm ngọc vỡ chữ không làm ngói lành.

Xích Thử thấy thủ cấp của Hoắc Bộ Thiên bị đẩy vảo trong biển lửa, không khỏi kinh hô một tiếng, bởi vì Hùng Bá lòng dạ độc ác, nếu không thấy thủ cấp của Hoắc Bộ Thiên, quyết sẽ không bỏ qua cho huynh đệ bọn hắn, vì vậy không để ý đến mọi thứ, lập tức triển thân nhảy vào trong biển lửa, ai ngờ bên biển lửa có một thân ảnh nhỏ bé cầm theo đao đâm tới phương vị của hắn.

Xích Thử có nằm mơ cũng không ngờ Bộ Kinh Vân có một chiêu này," Xoát" một tiếng, đao kia đã xuyên qua tim!

"Đại ca" Xích Thử trước khi chết kêu gào như chọc tiết heo, cuối cùng hắn cũng gặp báo ứng.

Ngay cả Biên Bức thính giác linh mẫn, nhưng Bộ Kinh Vân lại đứng bất động, cho nên không biết trong sân còn có một người khác, lúc này nghe chợt thấy Xích Thử kêu thảm thiết, lập tức nhận rõ phương vị, lao tới bắt lấy Bộ Kinh Vân, quát hỏi :" Rốt cục ngươi là ai?"

Con của Hoắc Bộ Thiên – Hoắc Kinh Giác " Bộ Kinh Vân nhất định muốn cho người này biết Hoắc Bộ Thiên còn có một đứa con cho đến nay còn chưa gọi một tiếng cha.

Biên Bức thốt nhiên giận dữ, nói :" Giỏi! trảm thảo trừ căn! Ngươi hãy đi theo lão cha của ngươi đi!" Nói rồi một cước nặng nề đạp Bộ Kinh Vân

https://thuviensach.vn

vào thạch sư ở bên, thạch sư nát bấy, đủ thấy cước này của Biên Bức uy lực kinh người cỡ nào, Bộ Kinh Vân ăn một cước này không nhẹ chút nào, lập tức bất tỉnh.

trước khi hôn mê, hắn nhìn thấy đao của Biên Bức bổ tới mình, đao thật ác độc! y tự biết không tránh được một đao này, nhất định y sẽ chết...

Ngay lúc đó chợt phát biến, nó bất ngờ nhìn thấy một viên đã xé gió phi đến, "Đương" một tiếng, dễ dàng đánh văng binh khí trong tay Biên Bức!

Biên Bức là cao thủ dùng đao, cầm đao trầm ổn, tuyệt đối sẽ không bị dễ bị người dùng viên đã có thể đánh bay đao, hơn nữa cùng lúc đó, Cự Cốt huyệt, Khúc Trì huyệt và Kiên Tỉnh huyệt của hắn đột nhiên bị điểm, lập tức toàn thân không thể động đậy! theo ba huyệt này vang lên tiếng nôn ọe, Biên Bức "Hống" một tiếng, thầm biết tất cả công lực đã bị phế bỏ!

Thần trì của Bộ Kinh Vân bắt đầu mơ hồ, nhưng vẫn nghe được giọng nói của một đứa nhỏ nói :" Sư phụ, đứa nhỏ này rất đáng thương, chúng ta hãy cứu nó đi!"

Một giọng nói trầm thấp đáp :" Được."

Tức thì, Bộ Kinh Vân cảm thấy được người bế lên, người ôm y là một đứa nhỏ áo trắng, đứa nhỏ kia lộ ra một gương mặt hết sức đáng yêu.

Cuối cùng nó ngất đi.

Biên Bức ở bên cả người đổ đầy mồ hôi lạnh, bởi vì trong võ lâm bấy giờ, chưa bao giờ có người có thể trong một chiêu chế trụ hắn dễ dàng, lại còn phế hoàn toàn võ công của hắn, ngay cả Hùng bang chủ của Thiên Hạ Hội võ công cái thế cũng không làm được. Nhưng người này lại có thể giở tay nhấc chân dễ dàng làm được, cũng biết võ công cao tuyệt! Hắn vốn có thể một chưởng giết chết Biên Bức, nhưng cũng không làm như thế.

https://thuviensach.vn

Biên Bức cảm thấy bên cạnh một trận gió nhẹ lướt qua, hắn thính giác cực linh mẫn, biết tuyệt thế cao thủ kia và đồ nhi của y đã ôm Hoắc gia ấu tử rời đi. Nhưng Biên Bức lại không có một hơi thoải mái, bởi vì hôm nay võ công của hắn bị phế, lại không thể mang thủ cấp của Hoắc Bộ Thiên về phục mệnh với Hùng Bá, hắn thầm biết, bản thân mình không khác một người chết.

Thử hỏi một người chết, có thể không nhẹ nhõm sao?

Tháng tám sắc thu, sương mù phủ kín dày đặc, ở chỗ sâu trong sương khói kia, có một dòng suối nhỏ nước trong vắt chảy lờ đờ, ven dòng suối, dựng thẳng một gian nhà đá đơn giản.

Sắp đến trung thu, rừng phong quanh nhà dần chuyển sắc đỏ, dòng nước trong xanh lững lờ, giúp cho gian nhà này càng cô tuyệt mê ly.

Khi Bộ Kinh Vân mở mắt, điều đầu tiên nó cảm thấy là nó còn chưa chết, nó còn có cơ hội báo thù!

Cảm giác thứ hai, nó đang ở trong một gian phòng bài trí đơn giản ngăn nắp, chủ nhân của gian phòng nhất định là một người không câu nệ tiểu tiết, người có tính tình cô cao.

Nó nhớ kỹ bản thân trước khi hôn mê, được một đứa nhỏ áo trắng cứu, nó còn nghe được một thanh âm của nam tử trầm hậu.

Rốt cuộc là ai cứu hắn về đây? Người nào có võ công kinh thế hãi tục như vậy, có thể từ dưới đao sát thủ của Biên Bức lợi hại như thế cứu nó ra?

Bộ Kinh Vân cũng không nghĩ nhiều lắm, chỉ chậm rãi ngồi dậy, lập tức cảm thấy toàn thân bủn rủn vô lực, hiển nhiên vết thương mới chưa lành, bất quá vẫn cố sức xuống giường, đưa mắt chung quanh, phát hiện cánh cửa mở một nửa, ở một nửa đó, nó có thể thấy ngoài cửa những rặng trúc

https://thuviensach.vn

thấp bé, lúc này sắc trời đã gần đến hoàng hôn, dưới trời chiều của hoàng hôn, một đứa nhỏ đang ở cạnh rặng trúc cho gà ăn.

Đứa nhỏ này đúng là đứa bé áo trắng kia!

Đứa bé áo trắng kia đột nhiên quay đầu, nhìn thấy Bộ Kinh Vân xuống giường, vội vàng nói vọng ra đại môn :" Sư phụ, đứa nhỏ này tỉnh lại rồi!"

Nó hướng về bên kia nói chuyện vừa vặn che lấp cửa, cho nên Bộ Kinh Vân không thấy nó nói chuyện cùng ai, chỉ nghe thấy sau cửa truyền đến một thanh âm nói :" Ân, vậy con đem thuốc trên bàn cho nó uống đi! Giọng nói ngoài cửa trầm thấp mà hùng hậu, rồi lại có cỗ cảm giác an bình, Bộ Kinh Vân tự nhiên nhận ra giọng nói của y, đúng là người đã cứu hắn!

Đứa bé áo trắng gật đầu, tức thì chạy vào trong phòng, bưng chén dược trên bàn đến trước mặt Bộ Kinh Vân, mỉm cười nói :" Ngươi đã hôn mê một đêm, trước tiên uống bát thuốc này đi!"

Bây giờ, Bộ Kinh Vân mới nhìn rõ gương mặt của đứa nhỏ kia, người trước mắt mày kiếm mắt sao, tuổi tác tương đương với mình, nhưng trên mặt lại lộ ra một sắc vẻ ôn văn tao nhã, so với khuôn mặt lem luốc đầu tóc rối bù của mình, quần áo rách rưới thô kệch, giống như công tử và tiếu tốt

Song Bộ Kinh Vân cũng không có tự ti về hình dáng dơ bẩn, căn bản nó không quan tâm đến mọi thứ, chỉ là nó trầm tư nhìn chén thuốc kia như thể có điều riêng.

Màu thuốc đen sánh đậm đặc, nhìn không thấy đáy, tuy là một chén trà thuốc chữa thương bình thường, nhưng trong nước trà, nó như nhìn thấy hình ảnh của Hoắc Bộ Thiên, đột nhiên nó nhớ đến trước đêm đại thọ của Hoắc Bộ Thiên, nó cũng tự mình sắc thuốc giống vậy.

Đáng tiếc, trà thuốc này không khác, nhưng người lại...

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến đây, trong lòng Bộ Kinh Vân không kìm được đau xót.

Đứa nhỏ áo trắng thấy nó không nói một lời thất thần nhìn chén trà thuốc, cũng không có ý đưa tay đón lấy, hình như có ý đề phòng với mình, bèn nói :" Đừng sợ! ta gọi là Kếm Thần, ta và sư phụ đối với ngươi không có ác ý, thuốc này chỏ là giúp ngươi mau phục hồi như cũ thôi!" phong cách nói chuyện của hắn thành khẩn lạ thường, nhưng Bộ Kinh Vân người chìm đắm trong ký ức nhớ về Hoắc Bộ Thiên, một lúc cũng không thấy trả lời.

Kiếm Thần thấy hắn trầm tĩnh như vậy, cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Lúc này, thanh âm trầm hậu kia đột nhiên lại từ cửa vang lên, nói :" Ngươi bị thương không nhẹ, nhưng một đêm đã có thể tỉnh dậy, có thể thấy được thể chất phi phàm!"

Bộ Kinh Vân quay đầu lại vừa nhìn, chỉ thấy một hán tử thân hình cao lớn không tiếng động lẳng lặng tiến vào phòng.

Hán tử kia đang đưa lưng về phía trời chiều (tịch dương) ngoài phòng, ánh sáng vàng vọt của hoàng hôn chiếu xuống, Bộ Kinh Vân thấy hán tử kia một thân y phục màu đen, dưới cằm thưa thớt vài sợi râu, đôi mắt lưu lộ một loại cô cao uy nghi khiến người trần không dám xâm phạm, vẻ mặt như lạnh mà không phải lạnh, như ôn nhu mà không ôn nhu, giống như đem theo tang thương vô hạn

Bộ Kinh Vân tức thì bị nhiếp đoạt thần khí, thầm nghĩ thế gian lại có người có khí độ đến mức này. Hoắc Bộ Thiên so với người này, tầm thường bao nhiêu, nhưng nó vẫn còn hoài niệm về Hoắc Bộ Thiên, cùng mỗi câu nói của y...

Hắc y hán tử kia chỉ ngưng mắt nhìn kỹ đứa nhỏ vẻ mặt lãnh ý này, hắn không ngờ còn phát giác, trong mắt đứa nhỏ này ngoại trừ lạnh lẽo, còn

https://thuviensach.vn

mang theo đau thương vô hạn, đó là một loại đau thương không cách nào diễn tả bằng lời, đau thương sâu tận xương tủy.

Hắc y hán tử vốn không thích nhiều lời, lúc này vừa thấy thần tình đứa nhỏ này như thế, không nhịn được nói :" Vô luận bi thương đến đâu rốt cuộc dần dần chỉ là quá khứ, nếu cháu còn muốn sống, sao trước tiên không uống thuốc, đợi thương thế tốt hơn rồi hãy nói?"

Câu nói của hắn giống như có một loại ma lực khiến kẻ khác khó có thể kháng cự, Bộ Kinh Vân theo lời tiếp lấy chén thuốc kia.

Sau khi nó tiếp lấy chén thuốc liền một ngụm uống cạn, không vì thuốc đắng mà động dung, mười năm về trước, nó đã uống qua không ít đắng cay, huống chi chỉ uống một chén?

Trước tiên trị liệu thương thế mới là điều quan trọng, quan trọng nhất là bảo toàn mạng nhỏ báo thù cho Hoắc Bộ Thiên.

Hắc y hán tử kia đợi nó uống xong, tiện đà hỏi :" Hài tử, cháu tên là gì ?"

Hán tử trước mắt là ân nhân cứu mạng, Bộ Kinh Vân không thể không đáp, bèn nói :" Hoắc Kinh Giác! Xin hỏi cao tính đạo danh của thúc thúc?" nó tự nhận là Hoắc Kinh Giác, mà không lộ ra tên thật là Bộ Kinh Vân, chỉ là tưởng nhớ đến Hoắc Bộ Thiên, lập tức lại nhớ có ân báo ân, vì vậy một thái độ khác với bình thương muốn hỏi tên của hắc y hán tử. Hắc y hán tử kia thản nhiên nói :" Ta không có tên"

Bộ Kinh Vân ngạc nhiên, thầm nghĩ trên dời sao có người lại không có tên? Nhưng cũng không có hỏi tiếp, bởi vì dị nhân giang hồ không muốn tiết lộ tính danh mười phần thì có chín, hắn cũng không muốn gây khó dễ cho người.

https://thuviensach.vn

Kiếm Thần thấy Bộ Kinh Vân mở miệng nói chuyện, không khỏi vui mừng đến quên hết mọi thứ, kéo tay Bộ Kinh Vân, nhảy cẫng lên nói :" Tốt a! cuối cùng đã nói, thật ra lúc đầu ta lo lắng ngươi là một người câm đấy!"

Bộ Kinh Vân từ trước đến giờ không quen cùng người đến gần như thế, vội vàng hất tay Kiếm Thần, lưỡng lự nhìn đứa nhỏ hiền lành tao nhã đang ngây ra.

Kiếm Thần không để ý đến sự đề phòng của nó, tiếp tục hỏi :" Ngươi không bị câm, vậy tại sao hôm qua gặp bất hạnh, không khóc một tiếng a?"

Đồng ngôn vô kỵ (lời nói của trẻ thơ không kiêng nể, suy nghĩ gì), Kiếm Thần không am hiểu sự đời, chỉ tự đặt câu hỏi, Bộ Kinh Vân vốn định như trước không đáp, nhưng nghe nói đến thảm sự diệt môn, không nhịn được nói :" Khóc, không giúp được chuyện gì! Chỉ có tỉnh táo, mới có thể tìm cơ hội báo thù!" nó từ khi sinh ra đến nay chưa từng khóc, bởi vậy những lời này từ trong lòng phát ra, giống như mấy lời bình thường, vẻ mặt nhàn nhã kiên định.

Song những lời đó vào tai Kiếm Thần, lại khiến nó kinh ngạc dị thường, nó không nghĩ đến đứa nhỏ trước mắt này cùng tuổi với mình, tính cách lại quật cường như vậy.

Hắc y hán tử đứng ở một bên sau khi nghe xong, cúi đầu không nói, qua một lúc lâu, mới nói :" Kinh Giác, trước tiên tạm thời ở lại chữa thương rồi hãy nói."

Bộ Kinh Vân khe khẽ gật đầu, nó không gật đầu không được, nó không còn đường sống để lựa chọn

Cứ như vậy, Bộ Kinh Vân tạm thời ở lại tiểu cư ven bờ suối.

Thật ra nó cũng không muốn nương nhờ người khác, đáng tiếc trời đất tuy lớn, một đứa trẻ mồ côi mang đau thương nhưng lại bơ vơ không nơi

https://thuviensach.vn

nương thân.

Ăn nhờ ở đâu luôn có lắm điều bất tiện, như cái chỗ ở nhỏ bé này,, không phải là chỗ nào cũng có thể vào được, Kiếm Thần từng nói với Bộ Kinh Vân, sư phụ của y tuyệt đối không cho phép ai tiến vào gian thạch thất sau phòng, bởi vì ỏ đó để một số đồ quan trọng.

Trừ điều này ra, đôi sư đồ này đối xử với Bộ Kinh Vấn cũng không tệ, người hán tử áo đen đó bình thường trầm mặc ít nói, nhưng mỗi lần ánh mắt tiếp xúc với Bộ Kinh Vân, nó vẫn cảm thấy vị hắc y thúc thúc này không hề ghét mình, rất có thể vì Bộ Kinh Vân và vị thúc thúc đó đều không thích nói chuyện, nên giữa hai người như có một loại đồng cảm vi diệu.

Tính cách của Kiếm Thần lại khá nhiệt tình, có điều y có chút kính sợ sư phụ, vì thế rất ít khi nói chuyện với ông. Ngược lại sau khi Bộ Kinh Vân xuân hiện, Kiếm Thần thường thích kiếm hắn nói chuyện phiếm. Ngay cả khi Bộ Kinh Vân chẳng đáp lời nó, thì dường như nó vẫn cứ nói mãi không chán, có thể nói một lèo tới nửa ngày trời.

Từ lời kể của Kiếm Thần, Bộ Kinh Vân mới biết cái tên " Kiếm Thần" chẳng phải là tên thật của nó, mà là do sư phụ của y đặt cho, hóa ra khi hán tử áo đen đó mới nạp y làm đồ đệ, hi vọng tu vi kiếm đạo của y có thể giống như ánh mặt trời ban mai, mềm mà không yếu, sáng mà không chói, vì thế mà lấy tên là " Kiếm Thần"

Sư đồ y tuy dùng kiếm, nhưng từ khi Bộ Kinh Vân ở đó tới nay, chưa từng thấy hán tử áo đen đó truyện thụ kiếm pháp cho Kiếm Thần.

Bình thường Kiếm Thần phần lớn chăm nuôi gà qué, quét dọn nơi ở, còn hán tử áo đen đó càng thàn bí hơn, thương xuyên không biết đi đâu.

Thế nhưng có một ngày, Bộ Kinh Vân từng thấy ông ta rảnh dỗi kéo hồ cầm. Tiếng hồ cầm vốn đã buồn bã thê lương, nhưng qua tay ông ta, nó lại

https://thuviensach.vn

càng buồn bã hơn, càng thê lương hơn, như kéo đàn để dốc hết hồi ức đau thương vô tận, và những chuyện xưa hiển hách. Tưởng chừng như khiến người ta đau lòng không muốn sống nữa.

Trong lòng hán tử áo đen kia lại có nỗi đau sâu sắc không chịu nổi như vậy sao? Nhìn tóc mai ngả bạc, và đôi mắt thâm trầm của ông ta, là biết ông ta đã trải qua hết bi hoan ly hợp, dường như ông ta đã sớm không nên tồn tại trên đời này.

Căn bản ông ta là một người đã chết.

Một người chết không họ không tên.

Vào ngày thứ ba Bộ Kinh Vân ở lại đó, cuối cùng nó cũng phát hiện ra bí mật của đôi sư đồ này.

Đêm đó, hắn vốn đi ngủ từ sớm, nhưng ngủ tới giờ tý, đột nhiên bị những tiếng động lạ làm tỉnh.

Tiếng động tới từ ngoài phòng, hắn vội đẩy cửa, nhìn ra ngoài qua khe cửa hẹp, không ngờ phát hiện hán tử áo đen kia đang dạy kiếm cho Kiếm Thần ở trong vườn.

Trăng sáng sao thưa, dưới ánh trăng sáng, Kiếm Thần đang cầm mộc kiếm luyện tập tới mướt mồ hôi, dường như rất là vất vả. Hán tử áo đen thì lại ngồi trên ghế trúc, lặng lẽ nhìn đồ nhi luyện kiếm, không hề lên tiếng. Bộ Kinh Vẫn phát kiện ra người Kiếm Thần tuy cứng ngắc, nhưng lúc vũ động kiếm pháp thì lại tinh diệu vô cùng, mỗi kiếm đều chứa đựng biến hóa vô tận đằng sau, thật đúng là sâu không thể dò. So với Hoắc gia kiếm pháp, không biết là cao hơn bao nhiêu lần. Nếu như Kiếm Thần có thể phát huy hết được tinh thần của kiếm chiêu, hắn là phải có uy lực vô cùng.

Đáng tiếc Bộ Kinh Vân chỉ thấy kiếm chiêu, không nghe được kiếm quyết, vì thế dù có cố nhớ những chiêu thức này, cũng là uổng công mà

https://thuviensach.vn

thôi.

Đúng lúc đó, kiếm gỗ trong tay Kiếm Thần múa tới nửa chừng, đột nhiên kiếm ảnh đan nhau, giữa khoảng không tức thì lóe lên vô số kiếm ảnh ngang dọc đan xen, lăng lệ vô cùng, một chiêu kiếm thật là bá đạo.

Bộ Kinh Vân hơi chút chấn động, thầm nghĩ:" Thế gian lại có kiếm pháp tuyệt diệu như vậy sao?"

Kiếm thế vốn đang mạnh lên, đáng tiếc trong khoảnh khắc đột nhiên yếu đi, kiếm quang cũng theo thế kiếm suy yếu từ từ biến mất. Chỉ thấy Kiếm Thần quỳ gục xuống đất không ngừng thở dốc, hán tử áo đen hỏi:" Thần Nhi, con quên mất kiếm quyết của ' Bi Thống Mạc Danh' sao?

Mắt Bộ Kinh Vân sáng lên, té ra chiêu nay có tên là Bi Thống Mạc Danh.

Kiếm Thần lộ vẻ xấu hổ, lắc đầu, rồi lập tức đem kiếm quyết của Bi Thống Mạc Danh đọc lại một lượt.

Bộ Kinh Vân thấy trong những chiêu kiếm mà Kiếm Thần dùng mới rồi, chiêu này là lăng lệ nhất, đáng sợ nhất, lúc này đột nhiên chợt nghe thấy kiếm quyết, tức thì thầm nhớ kỹ trong lòng

Chỉ nghe thấy hán tử áo đen nói:" Kiếm quyết thì đã nhớ đúng rồi, nhưng con lại vẫn không lĩnh hội được kiếm ý của Bi Thống Mạc Danh, đáng tiếc, đáng tiếc!"

Kiếm ý? Bộ Kinh Vân thầm nghĩ, chiêu này còn có kiếm ý nữa sao? Kiếm ý của nó rốt cuộc là thế nào?

Kiếm Thần cũng đang nghiền ngẫm lời nói này của sư phụ, trong lúc suy nghĩ, hán tử áo đen đã đứng dậy, nói: " Thần Nhi, thế này thì con phải

https://thuviensach.vn

lấy đêm làm ngày để luyện kiếm, con vẫn phải nhẫn nại, nếu không khó mà thành tài được.”

Kiếm Thần đang lo sư phụ quở trách, nhưng nghe ông nói như vậy, không khỏi thở phào, luôn miệng thưa vâng. Hán tử áo đen đó đột nhiên liếc mắt nhìn về phía Bộ Kinh Vẫn, rồi quay người về phòng của mình.

Trong bóng đêm, Bộ Kinh Vẫn nhẩm đọc lại kiếm thức và kiếm quyết của Bi Thống Mạc Danh lại một lần, thấy chiêu này ảo diệu vô cùng, nhưng lại thấy trong đó còn thiếu gì đó, chẳng lẽ là kiếm ý của nó?

Cứ như thế, Bộ Kinh Vân xem liền ba đêm, kỳ thực thương thế của hắn sớm đã khỏi hẳn, nhưng vẫn không có ý rời khỏi chỗ này, bởi vì hắn đã trầm mê vào trong kiếm thuật tinh diệu này.

Mỗi đêm, Kiếm Thần đều hết sức nỗ lực luyện kiếm, những kiếm pháp khác y đã luyện khá thành thục, nhưng tiếc là chiêu Bi Thống Mạc Danh kia, vẫn không dùng được. Hán tử áo đen cũng không ép nó, nhưng mỗi khi nhìn thấy nó luyện tới Bi Thống Mạc Danh, trong mắt ông như ẩn chứa đau thương vô hạn.

Tới đêm thứ tư, Kiếm Thần càng luyện càng tệ, những chiêu kiếm y dùng trước đó đã thuần thục, tới khi phải dùng Bi Thống Mạc Danh, bỗng dưng trượt tay, kiếm gỗ trong tay rơi xuống đất! Hán tử áo đen ở bên cạnh lại không hề đổi sắc mặt, tựa hồ mọi thứ đều trong dự liệu của ông ta.

Kiếm Thàn hổ thẹn vô cùng, ủ rũ quỳ xuống :” Đồ Nhi bất tài, luyện bao đêm rồi, nhưng vẫn không nắm được mấu chốt của chiêu này”.

Hán tử áo đen không trả lời ngay, hồi lâu sau mới nói :” Chiêu Bi Thống Mạc Danh này, phải phát ra từ bên trong, lĩnh hội bằng tâm, Thần Nhi, con cần gì phải gấp như vậy?”

https://thuviensach.vn

Bộ Kinh Vân thấy hai người như vậy, thầm nghĩ :" Kiếm pháp của vị hắc y thúc thúc này thần diệu như thế, nếu có thể được ông ta dốc túi truyền cho, nhất định có thể tự tay giết chết tên hung đồ Hùng Bá".

Tuy nói là vậy nhưng làm thế nào mới được hán tử áo đen thu hắn làm đồ đệ đây?

Trong lòng nó dự tính, nếu như muốn hán tử áo đen thu hắn làm độ đệ, ắt phải thể hiện tư chất và thực lực của bản thân, nếu như có thế thắng được Kiếm Thần, cơ hội sẽ càng lớn hơn, thế nhưng kiếm pháp mà Kiếm Thần học rất cao thâm, nó biết Hoắc gia kiếm pháp chẳng phải là địch thủ, may mà Kiếm Thần vẫn chưa thành thạo kiếm pháp kia, mà mình thình đã thành thạo Hoắc gia kiếm pháp, chưa chắc đã bại được.

Vừa nghĩ tới đây, lòng Bộ Kinh Vân trở nên kích động, cũng không suy nghĩ kỹ, cầm lấy một cây gậy trúc bên cửa nhảy ra ngoài.

Hành động này lập tức kinh động Kiếm Thần, y không khỏi kinh ngạc :" A! Kinh Giác, ngươi …. Ngươi còn chưa ngủ sao?"

Trong lòng thì nghĩ rốt cuộc Bộ Kinh Vấn có nhìn trộm mình luyện kiếm hay không.

Hán tử áo đen thì vẫn bình tĩnh, tựa hồ sớm đã biết đứa nhỏ này xem trộm nhiều đêm rồi, Bộ Kinh Vân đi tới trước mặt ông ta, đột nhiên nói :" Thúc thúc, cháu đã được chân truyền Hoắc gia kiếm pháp, không biết có thể chỉ giáo hay không?"

Lời nó tuy đơn giản, nhưng ý tứ lại không thể rõ hơn, câu này là khiêu chiến với Kiếm Thần!

Hán tử áo đen nhìn cặp mắt quật cường của Bộ Kinh Vân, suy nghĩ chốc lát, rồi quay qua nói với KiếmThần :" Hoắc gia kiếm pháp lấy nhân nghĩa làm gốc, Thần Nhi, con và Kinh Giác giao lưu một chút đi!"

https://thuviensach.vn

Kiếm Thần lộ vẻ do dự nói :” Sư phụ, thương thế của Kinh Giác chưa lành, sợ là con nhất thời lỡ tay…”

Nói rồi đưa mắt nhìn Bộ Kinh Vân, chỉ thấy thần sắc hắn rắn rỏi, chẳng hề có vẻ bệnh hoạn như trong tưởng tượng của y.

Hán tứ áo đen nói :” Đừng sợ! Con tập kiếm lâu rồi, đang thiếu kinh nghiệm lâm trận, thử thôi thì có sao?”

Hai đứa nhỏ vừa nghe lời hán tử áo đen nói thì lập tức nhìn nhau, ngưng thần đề phòng.

“ Nhưng đến điểm lập tức dừng lại!” hắc ý hán tử kia nói.

Kiếm Thần lập tức đứng dậy, nâng kiếm ngang ngực, lộ khí độ của một kiếm khách, nói với Bộ Kinh Vân :” Nếu đã như vậy, Kinh Giác, xin chỉ giáo.”

Chữ ‘giáo’ còn chưa rời khỏi miệng, Bộ Kinh Vẫn đã ra tay trước chiếm tiên cơ, chém tới một kiếm! Tốc độ của kiếm, đã vượt qua cực hạn của nó, bởi vì nó tự biết Hoắc gia kiếm pháp không bằng kiếm pháp của đối thủ, chỉ có cách ép được địch thủ trước, mới có hi vọng chiến thắng, vị vậy tấn công trước! Trong chớp mắt kiếm đã đâm tới trước mắt Kiếm Thần, Kiếm Thần tuy lần đầu so tài với người, nhưng không hề có vẻ hoảng sợ, ngược lại càng trấn định tự nhiên.

"Ba" một tiếng, mộc kiếm đánh trúng trúc bổng, Bộ Kinh Vân mượn lực phản chấn khai ra!

Hai người giao thủ liền phân ra hay dở ngay, Kiếm Thần được sư phụ tận tâm tài bồi, không chỉ có kiếm pháp kỳ tinh, mà ngay cả nội lực cũng hơn Bộ Kinh Vân một bậc. Ngồi ở một bên hắc y hán tử không khỏi trong lòng thầm khen: "Thần nhi khí độ ung dung, một kiếm này phá được tất cả kiếm thế!"

https://thuviensach.vn

Bộ Kinh Vân đứng ở tại chỗ, nó không tin một kiếm liền bị Kiếm Thần đánh ra làm chính mình bị đẩy lui. Quá nhanh!, Thoáng chốc trong lúc đó, trong lòng dần trầm xuống.

Kiếm Thần lễ phép khom người, nói: "Đa tạ."

Bộ Kinh Vân trong lòng biết đụng phải kì địch, song bây giờ nhận thua, thì không có hi vọng thắng được nữa, hắc y thúc thúc cũng nhìn hắn không thôi.

Đánh, mặc dù thất bại, nhưng không đánh, thì tất bại không thể nghi ngờ!

Tâm niệm vừa động, lập tức dùng lại Hoắc gia kiếm pháp công hướng Kiếm Thần, lần này thế công tuy không nhanh bằng kiếm thứ nhất, nhưng ra chiêu kín đáo, thế đạo càng sắc bén, chiêu chiêu không chút lưu tình. Song Kiếm Thần thân thủ nhanh nhẹn dị thường, ngăn cản dễ dàng.

Hắc y hán tử thấy Bộ Kinh Vân ra chiêu như thế, thầm nghĩ: "Kinh giác tấn công không ngớt, không để lại đường sống, hiểm độc như vậy, thật là hậu bối hiếm thấy!"

Lại thấy Kiếm Thần vẫn chỉ thủ chứ không tấn công, là y muốn nhường cho đối phương, lại nghĩ: "Thần nhi tính cách thiện lương, là người học kiếm mà không có chí tiến thủ, thật là không toàn vẹn!

Đang ở thế khó phân giải, Bộ Kinh Vân thấy Kiếm Thần chỉ thủ chứ không tấn công, thầm nghĩ đối phương khinh thường mình, kích phát lệ khí của nó, kiếm thế trở nên cứng cỏi! Hai người giao đấu hơn mười chiêu, Kiếm Thần trong lòng khó nghĩ: "Tiếp tục dây dưa như thế này không phải là biện pháp! Nếu để Bộ Kinh Vân ngẫu nhiên tìm được sơ hở tất sẽ bại ngay, đến lúc đó sợ rằng sẽ phụ ơn giáo dưỡng của sư phụ, ta không thể bại!" Kiếm Thần suy nghĩ như vậy, đột nhiên đem kiếm trong tay xuất ra, bắn ngược hướng về phía Bộ Kinh Vân, đúng là kiếm thức "Mạc Danh Kì

https://thuviensach.vn

Diệu" trong kiếm pháp mà sư phụ đã dạy. Kiếm chiêu chủ yếu sử dụng kĩ xảo, có thể lấy phương vị khó có thể dự liệu quay lại tập kích địch nhân, Bộ Kinh Vân không kịp phản ứng, cổ tay phải lập tức trúng kiếm, trúc bổng trong tay liền bị rơi ra!

“Ba ba" hai tiếng, trúc bổng rơi trên mặt đất, tựa như tâm của Bộ Kinh Vân rơi trên mặt đất nát bấy! Thắng bại đã phân?

Bộ Kinh Vân ngơ ngác đứng tại chỗ, nó thất bại? Sử dụng kiếm pháp của nó căn bản không cách nào có thể thắng được Kiếm Thần? Nhưng nếu bại bởi Kiếm Thần, tất cả hy vọng báo thù của hắn đều hôi phi yên diệt!

Nó không cam lòng!

Trong thoáng chốc, nhiều năm qua chịu đựng đủ loại cay đắng, huyết hải thâm cừu của Hoắc Bộ Thiên, khắc sâu vào trái tim bé nhỏ của nó, nó không thể không phát tác!

Nó tuyệt không thể bỏ qua như thế, nó oán hận lão thiên, oán hận vận mệnh! Oán hận vạn vật trong thiên địa!

Hận hận hận hận hận …… hận!

Chìm đắm trong cừu hận một khắc, Bộ Kinh Vân trên mặt bỗng dưng một trận rõ ràng, đột nhiên nó như hiểu được cái gì đó!

Đúng rồi! Là kiếm ý, kiếm ý của Bi Thống Mạc Danh! nó rốt cuộc đã hiểu được!

Nhanh như tia chớp nó nhặt trúc bổng trên mặt đất, nhảy lên giữa không trung, nó muốn tái chiến, nó không trừ thủ đoạn, thậm chí dùng tới kiếm pháp của đối thủ!

https://thuviensach.vn

Thù sâu như biển! Bộ Kinh Vân trên lưng mang nặng bi thống dời núi lấp bể, điên cuồng xuất ra một thức - Bi Thống Mạc Danh! Khoảnh khắc này, cây cối bốn phía dường như bị cảm động, sa sa tác hưởng, giống như hoài niệm tiếng khóc oan tình của dạ quỷ!

Bi cùng thống trong lòng Bộ Kinh Vân không ngừng đan xen vào nhau, trên tay nó xuất ra bóng kiếm đột nhiên lần lượt thay đổi hóa thành võng kiếm tung hoành đầy trời hướng tới Kiếm Thần lao xuống.

Kiếm Thần thấy Bộ Kinh Vân từ không trung đánh xuống chiêu thức đúng là Đi Thống Mạc Danh, không khỏi kinh ngạc tại chỗ!

Ngay cả hắc y hán tử luôn luôn tỉnh táo cũng biến sắc, thầm nghĩ: "Bi Thống Mạc Danh? nó có thể học trộm được, ngộ tính cực cao!"

Kiếm Thần mặc dù kinh ngạc, nhưng không hổ là kỳ tài luyện kiếm, đối thủ sử dụng Bi Thống Mạc Danh, y tự nhiên cũng sử dụng Bi Thống Mạc Danh ra ngăn cản. Trong chốc lát, mặt đất lại mọc lên một kiếm võng, đón lấy võng kiếm của Bộ Kinh Vân.

Võng Kiếm đầy trời chạm nhau, nhất thời phát ra liên miên "Ba ba" tiếng vang chói tai!

Kiếm thần sở dĩ đã tập luyện chiêu này nhiều lần rồi nên xuất ra cũng thuần thục hơn Bộ Kinh Vân, đáng tiếc y thuở nhỏ được sư phụ tận tâm che chở, có thể nói là trời sinh êm ấm, trong lòng y cũng không có bi thống!

Bóng kiếm chạm nhau, võng kiếm của y lập tức tan vỡ, kiếm ở trong tay cũng bị võng kiếm của Bộ Kinh Vân áp chế, Bộ Kinh Vân thuận tay xuất ra một chiêu, mộc kiếm tức thì rời tay, bắn nhanh về phía hắc y hán tử đang xem cuộc chiến, Kiếm Thần chấn động, hô to: "Sư phụ, cẩn thận!"

Hắc y hán tử nọ vẫn đang nhìn hai người đồng thời sử xuất Bi Thống Mạc Danh, liền thấy mộc kiếm bay đến ngay trước mặt, trong lòng còn

https://thuviensach.vn

đang ngẫm nghĩ: "nếu không phải Hoắc gia kiếm pháp cùng kiếm pháp của ta còn có một khoảng cách, lấy tư chất của Kinh giác, tuyệt không hề thua kém Thần nhi, đáng tiếc, trong thế kiếm của nó lai bao hàm lệ khí vô cùng, cổ lệ khí này khiến nó ……" nghĩ tới đây, chuôi mộc kiếm như tia chớp bay tới, còn cách trước mặt hai tấc, y vẫn không để ý, giờ phút này ánh mắt nhanh chóng rơi trên mộc kiếm, bỗng dưng, mộc kiếm một trận vặn vẹo, rơi xuống mặt đất!

Một cái ánh mắt của y cũng làm cho thanh mộc kiếm cong queo, tu vi cực cao, đương thời vô song! Kiếm thần không ngờ tới chính sư phụ mình võ nghệ dĩ nhiên lại đạt cảnh giới cao thâm như thế, Bộ Kinh Vân lại càng kinh ngạc, thế gian thật có cao nhân như vậy? Nếu như được y truyền thụ, ngày báo thù sẽ không còn xa nữa!

Lập tức Bộ Kinh Vân không hề chần chờ, nó từ trước đến giờ không chịu khuất tất, nhưng vì Hoắc Bộ Thiên, quỳ xuống trước mặt hắc y hán tử, nói: "Thỉnh thúc thúc thu cháu làm đồ đệ!" Nó không biết làm cái gì, cũng chẳng biết nói gì cả, chỉ si ngốc cúi đầu, chờ hắc y hán tử trả lời, nhưng qua một hồi lâu mà vẫn không thấy trả lời. Một lúc sau, đột nhiên nghe Kiếm Thần nói: "Kinh giác, đứng lên đi!"

Bộ Kinh Vân lúc này mới ngẩng lên, phát giác hắc y hán tử không thấy tung tích, trước mắt hiện lên một trận u buồn.

Kiếm Thần như sao lại không hiểu, lựa lời an ủi: "Sư phụ đã trở về phòng nghỉ ngơi, nếu người không cự tuyệt ngươi, thì nhất định đang phân vân!"

Bộ Kinh Vân nhìn phòng ngủ của hắc y hán tử, cũng không lên tiếng.

đêm lạnh như nước.

Hắc y hán tử nọ vẫn nằm trên giường, ngắm nhìn bầu trời trăng sáng, nhớ về một đoạn chuyện xưa …… bởi vì hôm nay y nhìn thấy Bộ Kinh

https://thuviensach.vn

Vân xuất ra chiêu Bi Thống Mạc Danh!

Y vẫn nhớ kỹ, một thức này, năm đau thương đó ……

Năm ấy tu vi kiếm thuật của y đã đạt cực đỉnh, thanh vọng cực cao, đáng tiếc trong chốn giang hồ kết nhiều ân oán, rốt cục rước lấy họa.

Lúc y trở về sau một thời gian đi xa, phát giác ái thê đã bị cừu gia giết chết, y thậm chí không biết là kẻ thù nào gây nên, muốn báo thù cũng không biết hướng đến ai cả!

Y ôm chặt thi thể ái thê ngây người ba ngày ba đêm, không ăn không ngủ, đau xót gần chết, nhưng khóc không ra nước mắt! Y nguyện bản thân có thể khóc lớn một hồi, nhưng là hết lần này tới lần khác đều không ra nửa giọt nước mắt ……

Bấy giờ y mới hiểu được, bi thống lớn nhất cũng không phải là rơi lệ, là một người chịu đựng bi thống cực điểm mà không rơi ra nước mắt thì bi thống đó mới là khó chịu đựng nhất!

Ngay đêm thứ ba, đêm đó trời mưa to, y không áp chế nổi bi thống trong lòng, ôm lấy thi thể của thê tử đưa vào phòng, trong cơn mưa, điên cuồng múa kiếm!

Nếu không có cách nào để khóc, y muốn đem tất cả bi thống trong lòng phát tiết trên thân kiếm!

Vì vậy y đã sáng tạo ra chiêu thức này, vì tình mà sinh ra một thức - Bi Thống Mạc Danh, khiến tất cả mọi vật trong vòng mười trượng bị phá hủy hoàn toàn, ngay cả hạt mưa cũng không có cách nào rơi xuống mặt đất trong phạm vi võng kiếm!

Đây là Bi Thống Mạc Danh!

https://thuviensach.vn

Sau đó, y vì bi thống quá độ mà hiểu được tất cả thế sự đều là hư không, bèn giả chết thoái ẩn, không hề nhắc tới tên mình.

Bởi vì bi thống mạc danh chính là chuyển bi thống trong lòng phát lên kiếm trong tay, kiếm ý áp đảo kiếm thức bằng kiếm quyết. Người sử kiếm trong lòng càng bi thống, càng dễ dàng nắm lấy cái tinh túy của kiếm chiêu. Hắc y hán tử cảm thấy Kiếm Thần chưa từng khổ cực, nó chưa bao giờ trải qua biến cố thảm sự, trong lòng không có bi thống, luyện nữa cũng là uổng công

Bộ Kinh Vân sau khi từ bỏ việc học trộm, lại tự đem thân bất hạnh nhập vào trong kiếm chiêu, đúng là một kẻ có thể đào tạo thành tài hiếm hoi! Một đứa nhỏ như vậy, nếu chú tâm tài bồi thì sẽ có một ngày, nhất định có thể đem kiếm đạo phát dương quang đại!

Song, y cũng hiểu được, sau vẻ mặt lạnh lùng của Bộ Kinh Vân, chứa đựng đầy ai oán, cừu hận cùng lệ khí, giống như không thể quên được những việc trước kia. Nếu nó có một ngày kiếm nghệ đại thành, sợ rằng ……

Thật sự là không thể lường trước được. Dạy, hay là không dạy?

Y trầm tư cả hồi lâu, trong lòng thầm quyết định.

Sáng sớm, lúc Bộ Kinh Vân vừa mới xuống giường liền nghe thấy ngoài phòng truyền đến những tiếng động lạ, Vì vậy liền đi đến xem rốt cục là chuyện gì, chỉ thấy Kiếm Thần đang được hắc y hán tử dạy luyện kiếm.

Bộ Kinh Vân hơi ngạc nhiên. Lúc trước hai người bọn họ vì sợ mình biết nên bí mật nửa đêm luyện kiếm, nhưng hôm nay lại công nhiên lúc sáng sớm luyện võ, thật khiến người khác không thể hiểu được!

Kiếm Thần vừa thấy Bộ Kinh Vân tức thì nhoẻn miệng cười, nói: "Ngươi dậy rồi!"

https://thuviensach.vn

Hắc y hán tử nọ vẫn quay lưng về phía Bộ Kinh Vân, bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt bao hàm noãn ý, nói: "Dậy rồi! cháu cũng lại đây nhìn xem Thần nhi luyện kiếm đi!"

Bộ Kinh Vân vạn lần không ngờ tới đột nhiên y nói vậy, vội ứng tiếng "Vâng", sau đó liền chạy nhanh tới.

Hắc y hán tử nọ cười ấm áp, lập tức dạy Kiếm Thần, nói :" Yếu quyết kiếm pháp, chính là hình ý tương thông, không có tư thế nhất định..."

Bộ Kinh Vân đứng ở bên cạnh, một bên nghe y giảng giải, một bên nhìn Kiếm Thần múa kiếm không ngừng.

Tâm ý của hắc y thúc thúc này, đương nhiên nó tâm lĩnh thần hội, trên mặt không khỏi nổi lên một tia vui sướng, hắc y thúc thúc này tựa hồ kế tiếp sau Hoắc Bộ Thiên, người thứ hai đối tốt với nó.

Lần này, nó tuyệt không thể để mất cơ hội.

Vì vậy, Bộ Kinh Vân mỗi ngày đều đứng ở bên cạnh hắc y hán tử nghe, chỉ là tự nghe, hắc y hán tử nọ cũng không có trực tiếp dạy nó, cũng thủy chung không nói qua muốn thu nó làm đồ đệ chính thức.

Bộ Kinh Vân dù sao cũng không còn nơi nào có thể đến, cũng mừng rỡ thích thú nghe đàm kiếm luận đạo, học thêm được một chút về kiếm đạo, có rất nhiều thứ mà Hoắc Bộ Thiên không nói đến, ví như thúc thúc nọ từng nói, cảnh giới cao nhất của kiếm đạo không phải là nhân kiếm hợp nhất, mà là nhân kiếm lưỡng vong! Bộ Kinh Vân ngay cả nhân kiếm hợp nhất cũng không rõ, chứ nói gì đến nhân kiếm lưỡng vong.

Theo vậy mà nói, kiếm pháp cùng kiếm quyết bác đại tinh thâm dàn trải vô tận, phảng phất xa vời học mãi không hết, càng chớ có vọng tưởng đạt đến cảnh giới nhân kiếm hợp nhất hoặc nhân kiếm lưỡng vong!

https://thuviensach.vn

Ngoài trừ luyện kiếm, bởi vì tết trung thu gần kề, hắc y hán tử nọ cũng trở về dẫn nó và Kiếm Thần đến thị trấn mua đồ, Bộ Kinh Vân mới biết nguyên lai nó ở một gian khách điếm huyên náo trong trấn, tên là " Trung Hoa các".

Trung Hoa các? nó tầm thường như thế, nhưng là ông chủ của một gian khách điếm, nội tinh thật không thể tưởng tượng nổi!

Khi trở về, ba người đi qua một tòa miếu sơn thần suy tàn, Kiếm Thần chợt nổi tâm tính trẻ thơ, đề nghị nói :" Sư phụ, sắp tới Trung Thi, đồ nhi muốn đến miếu sơn thần nguyện cầu một điều, có được không?"

Phong tục của dân gian đã ăn sâu vào dân tâm, ngay cả là Kiếm Thần bạch y cũng không ngoại lệ, hắc y hán tử tuy là không nói, nhưng không phản đối. Bộ Kinh Vân tựa hồ không nguyện ý vào thần miếu, nhưng cũng không có làm trái.

Hoang sơn cổ miếu, rất ít người thăm viếng, ngay cả người giữ miếu cũng không thấy bóng dáng, trên mình Bồ Tát phủ đầy mạng nhện cùng bụi bặm, thoáng nhìn cũng không rõ hình dạng gì, chẳng biết cung phụng Bồ Tát ra sao.

Trước thần án lại không có hương nến, Kiếm Thần cũng không để ý, cũng không úy kỵ một thân bạch y của mình, cứ như vậy quỳ trên mặt đất, hai tay chắp thành chữ thập, thì thào về phía Bồ Tát nói :" Tín nam Kiếm Thần, cầu bồ tát phù hộ cho sư phụ thân thể an khang, còn cầu Bồ Tát phù hộ cho sư phụ có thể thu nhận Kinh Giác làm đồ đệ..."

Tâm nguyện bình thường, chúc phúc bình thường, lúc này nó phảng phất không hề là một nam hài học kiếm, mà như một đứa nhỏ bình thường, ở đó cầu xin trời cao đem bình an đến cho song thân nó.

Tuy hắn chỉ thì thào nói nhỏ, song núi hoang tịch mịch, hắc y hán tử nọ vẫn nghe được hết sức rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Hắc y hán tử sau khi nghe xong, vẻ mặt vui mừng, Bộ Kinh Vân thấy Kiếm Thần quan tâm đến mình như thế, trong lòng âm thầm cảm kích.

Kiếm Thần còn đang lầm rầm không biết khấn cái gì, đột nhiên nói với Bộ Kinh Vân :" Kinh Giác, sao ngươi không cùng ta cầu thần? chẳng lẽ ngươi không muốn sư phụ nhận ngươi làm đồ đệ sao ?"

Bộ Kinh Vân cảm kích hắn một phen thành ý vừa rồi, không đành lòng lạnh lùng không đáp như thường ngày, vì vậy thản nhiên nói :" Tâm là thần, thần là tâm, nếu muốn hỏi thần, trước tiên tự hỏi tâm!"

Lời nói này như đúng mà không đúng, như tà mà không tà, Kiếm Thần lịch duyệt còn non nớt, đương nhiên không giải thích được ý đó, hắc y hán tử nọ sau khi nghe xong cũng không nói nhưng thầm dấy lên cảm xúc, lập tức hỏi :" Kinh Giác, những lời này của cháu là nghe được từ đâu?"

Bộ Kinh Vân nói :" Tự cháu nói."

Hắc y hán tử nọ thoáng động dung, không nghĩ tới một đứa nhỏ lại có thể nói ra những lời như vậy, vì vậy lại nói :" Ta đây cũng không hỏi thần, ta hỏi cháu! Tâm của cháu rốt cuộc suy nghĩ cái gì?"

Bộ Kinh Vân lạnh lùng ngưng mắt nhìn lên tượng Bồ Tát, chậm rãi xuất ra hai chữ :" Hận thiên (hận trời)!"

"Hận thiên?" hắc y hán tử lại ngẩn ra, hỏi :" Vì sao cháu phải hận trời?"

Bộ Kinh Vân im lặng, nó vốn cũng muốn hắc y hán tử hiểu được tâm ý của nó, nó cũng muốn mọi người khác hiểu rõ, đáng tiếc, căn bản nó không biết biểu đạt tâm ý của mình như thế nào, nó lại càng không biết làm sao để biểu đạt mối hận của mình với tạo hóa trớ trêu!

Kế phụ nó - Hoắc Bộ Thiên cả đời theo nhân nghĩa, kết quả thân đầu mỗi nơi, gặp thảm diệt môn! Nhưng tên Hùng Bá này lại vẫn tiêu dao khoái

https://thuviensach.vn

hoạt, hiển hách giang hồ. Giả như lão thiên có biết, hoắc trên đời thật có Bồ Tát minh xét nhân quả, vậy vì sao không trả một cái công đạo cho Hoắc Bộ Thiên? Rốt cuộc còn có thiên đạo không?

Hắc y hán tử nhìn nó tràn ngập vẻ phẫn hận, biết nó không muốn trả lời chuyện này, vì vậy chuyển hỏi :" Ngoại trừ hân thiên, cháu còn người nào không?"

Bộ Kinh Vân nhất thời huyết khí nổi lên, khác với vẻ lạnh lùng thường ngày, nghiến chặt răng nói :" Hùng Bá!"

"Tại sao?"

Bộ Kinh Vân không muốn giải thích vì sao, giải thích cũng chỉ vô dụng, nó chỉ nhìn hắc y hán tử, nghĩa vô phản cố (quả quyết một sự thật không đổi) nói :" Người này không thể không giết!"

Hoắc y hán tử nọ cùng nó đối mắt một lúc lâu, rốt cục hướng lên trời hít một hơi dài, than nói :" Rất tốt... rất tốt...

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 4

Phụ Mãnh Như Hổ

Hổ…

Toàn thân như mèo, thân dài độ năm – sáu thước, lông màu vàng sẫm, sọc trổ vằn đen, nơi nóng chỗ lạnh đều hiện hữu, tính tình hung ác, ăn cả người lẫn súc vật, vì thế thuộc loài mãnh thú.

Loài thú như vậy, thế nhân ai cũng đều hãi sợ, hỏi trên đời, có ai mà không sợ hổ sao?

Có lẽ, chỉ có một loại người không sợ trở thành thức ăn cho hổ, loại người này so với hổ càng hung tợn và dũng mãnh hơn!

Song trên đời này thật sự có loại nhân vật như vậy ư?

Hoặc giả, người này căn bản là một gã điên.

"Đinh – đang" 2 tiếng - 2 thanh dao sắc bén rơi xuống đất, máu tươi cũng theo đó rải khắp nơi, hệt như viết lên trên ấy một bức huyết thư. Lão Đại của Tang Gia Đao - Viên Kinh bị phân thây tại chỗ, kẻ cầm đao gần như trực tiếp dùng một đao đem y từ đầu đến chân bổ ra hai phía, lực đạo cực mạnh, thậm chí so với hổ còn mạnh hơn.

Lão Nhị Viên Chính cũng chẳng tốt đẹp gì, y mặc dù chưa tuyệt khí ngay, nhưng ngực bụng đã bị đao xuyên mở thật sâu, máu tươi từ ruột tòi ra

https://thuviensach.vn

dưới bụng lênh láng chảy, cơn đau nhanh chóng lan khắp toàn thân, có điều hắn lại không thể lăn lộn giãy dụa trên mặt đất được, vì toàn bộ chân tay của hắn đã bị chém đứt cả rồi! Chỉ bằng một đao thú tính thật hung ác, tàn nhẫn và điên cuồng!

Kẻ sát nhân vừa mới cuồng tiếu bỏ đi, lưu lại thảm trạng đáng sợ của Viên Kinh cùng kẻ đang hấp hối là Viên Chính tại nơi Bắc địa không người sinh sống này. Trời xanh vô tình, vẫn không vì thảm ngộ của hai vị huynh đệ họ mà sanh chút thương tiếc. Gió Bắc rét căm vẫn đang vun vút thét gào càng làm tăng thêm vẻ thê lương heo hút.

Viên Chính trước ngưỡng cửa cái chết, trong đầu một lần nữa hiện ra cảnh tượng của năm năm trước…

Năm ấy, y cùng với huynh trưởng vì mối thù mất cha, không quản lặn lội ngàn dặm tìm đến ngôi làng xa xôi ấy để khiêu chiến với người kia, đáng tiếc cuối cùng lại bị ngăn trở. Hôm nay nhớ lại, hai người bọn họ ngàn lần không nên tìm đến người ấy, càng vạn lần không nên liên tục trong năm năm tìm kiếm nơi hạ lạc của y. Hôm nay cùng kẻ ấy chung đường gặp lại, kết quả như vầy thật chỉ có thể đổ lỗi cho bản thân mà thôi!

Song, kẻ hai huynh đệ bọn họ mới giáp mặt ấy có còn xem là người nữa không? Y căn bản chỉ có thể là một loài dã thú!

Một cơn cuồng phong lướt qua khiến cho bụi lá đầy đất xáo xát bay lên. Giữa nơi bụi cát phiêu phất hoang phế ấy, một bóng hình nhỏ bé chầm chậm xuất hiện, mái tóc dài mềm mại như tơ phiêu đãng trong gió, cũng không biết người đến là tiên hay ma?

Nó không phải tiên, cũng chẳng phải ma, nó chỉ lộ ra một gương mặt khả ái cùng một trái tim ngây thơ rạo rực.

Đứa trẻ nọ chậm rãi tiến sát đến bên cạnh Viên Chính đang hấp hối, đột nhiên cúi người xem xét thương thế của y, qua hồi lâu mới trầm ngâm nói:

https://thuviensach.vn

“Ta lại đến chậm nữa rồi…quả nhiên là Ngạo Hàn Lục Quyết, người vì sao lại trở nên ngày càng điên cuồng thế chứ?”

Lúc nói ngữ âm dần trở nên bi thương, nước mắt cũng theo đó tuôn trào.

Viên Chính đang trong cõi tối tăm mờ mịt hướng về nó nhìn thoáng qua, chỉ cảm thấy nam hài trước mắt độ mười – mười một tuổi, mặc dù hai mắt ngập lệ nhưng không hề yếu đuối, trái lại nơi đáy mắt lại ẩn hàm một cổ khí độ cương quyết, chính cổ khí độ này khiến cho Viên Chánh không khỏi nhớ tới kẻ hạ sát thủ vừa mới gây nên vết thương trí mệnh cho hắn cùng người huynh đệ ruột thịt của mình, kẻ mà năm năm trước cũng có sự cương quyết và khí độ giống như thế...

Nghĩ đến đây, gương mặt vốn vô huyết tái nhợt của Viên Chính bỗng hóa hồng, yếu ớt nói: “Ngươi… Ngươi là… nhi tử… của hắn?”

Y phát ra từ “hắn”, người bên ngoài nghe thấy chưa chắc hiểu được là ai, nhưng hài tử này vừa nghe đã hoàn toàn lãnh hội. Nó nhìn vết thương không thể cứu chữa được của Viên Chính, ánh mắt ngập tràn thương tiếc, khe khẽ gật đầu đáp: “Không sai, ta chính là nhi tử của người – Nhiếp Phong.” Giọng nói nhu hòa dị thường.

Nghi vấn của Viên Chính tuy đã được chứng thực nhưng y vẫn khó có thể tin được mà thở dốc nói: “Tưởng… là không, một con… dã thú… như vậy, chẳng ngờ còn có một… nhi tử… như thế” Chữ “thế” trong miệng y còn chưa kịp thốt ra, toàn thân đột nhiên co quắp kịch liệt, tức khắc lìa đời!

Nhiếp Phong nhìn thi thể của y, nét mặt tiếc nuối xa xôi, nét mặt này trong năm năm qua thỉnh thoảng vẫn hiện lên trên mặt nó. Nhưng nó vẫn có chút chết lặng, bởi vì cha nó Nhiếp Nhân Vương ra tay càng lúc càng nhẫn tâm, càng lúc càng điên cuồng! Mỗi lần giết hại sinh linh như thế đều dùng một phương pháp tàn nhẫn hơn để thực hiện.

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong ngồi bên thi thể của Viên Chính, ngây người cả nửa ngày, vừa định mai táng hai huynh đệ y, bỗng dưng phát giác một vệt máu chạy dài theo hướng Bắc, vệt máu này lấm tấm từng giọt, dường như là do Nhiếp Nhân Vương mang theo Tuyết Ẩm lưu máu để lại. Nó không khỏi phấn chấn tâm thần, lập tức đem thi thể của Viên thị huynh đệ mai táng đàng hoàng rồi hướng về phương Bắc đi tới.

Trời mịt mờ tuyết, tuyết ngập trời cao. Nhiếp Phong cuối cùng cũng đến được nơi băng thiên tuyết địa của cực Bắc, trước mắt nó lúc này là một bể tuyết mênh mông trắng, phụ thân Nhiếp Nhân Vương rốt cuộc đang ở chốn nao?

Suốt nửa tháng truy tìm nay, trên đường đi, Nhiếp Phong liên tiếp phát hiện ra vô số thi thể, có chim có thú và còn có cả… người! Tất cả tử trạng của thi thể đều cực kỳ kinh khủng, xem ra Nhiếp Nhân Vương càng giết càng phát cuồng, lại còn không ngừng giết! Giết! Giết!

Nó nhớ lại, cha nó năm năm trước vốn không phải như thế. Chỉ là từ sau khi mẫu thân ra đi, tính tình của cha cũng bắt đầu đại biến, không những tiêu hủy toàn bộ gia viên, sau đấy cuồng tính còn bộc phát bất thình lình, gặp người hay thú cũng đều chém giết như nhau, có lần suýt chút nữa đã chém luôn cả Nhiếp Phong, may mà trong lúc nguy cấp y đột nhiên hồi phục nhân tính, nếu không Nhiếp Phong đã không cứu được cái mạng nhỏ của nó rồi!

Nhiếp Nhân Vương mặc dù thường xuyên chìm ngập trong điên cuồng, song sau những lúc ấy, khi y hồi phục lại nhân tính đều cảm thấy vô cùng ăn năn. Nhiếp Phong từ miệng cha mà biết được, nguyên lai Nhiếp gia của bọn họ đều có tiền lệ nam nhân đột nhiên phát cuồng, tựa như phụ thân của Nhiếp Nhân Vương, tức tổ phụ của Nhiếp Phong, ngày xưa cũng vô tình trở nên phát cuồng, trong một đêm chính tay hạ sát cả nhà của mình, Nhiếp Nhân Vương khi đó còn là một thiếu niên, vì đi xa mà may mắn thoát nạn. Có điều phụ thân sau khi giết mọi người xong cũng tự vận mà chết.

https://thuviensach.vn

Đây cũng chính là nguyên nhân Nhiếp Nhân Vương phải quy ẩn điền viên! Trừ Nhan Doanh ra, y biết nếu chính mình vẫn tiếp tục đắm mình trong vòng ân oán cừu sát của giang hồ thì một ngày nào đó y cũng giống như cha mình mà đại phát cuồng tính, cho nên càng sớm ngày tuyệt tích giang hồ sẽ càng sớm ngày giảm thiểu đi mối hiểm họa ấy. Đáng tiếc cuối cùng y vẫn không thoát được, vận mệnh phát cuồng của y chung quy cũng chỉ vì một người đàn bà…

Đến lúc này, Nhiếp Phong rốt cuộc cũng hiểu được nỗi khổ tâm của cha mình. Nhiếp Nhân Vương thủy chung không muốn truyền thụ đao pháp của mình ra, chỉ một mực cưỡng ép nó luyện thành Băng Tâm Quyết, chỉ sợ Nhiếp Phong một ngày nào đó cũng sẽ phát cuồng như mình, đến lúc đó Ngạo Hàn Lục Quyết sẽ hóa thành đao pháp lạm sát, vì thế y nhất thiết phải để nhi tử của mình học Băng Tâm Quyết, để nó đến khi phát cuồng rồi cũng còn khả năng tiết chế, không còn lạm sát kẻ vô tội nữa. Cho dù Nhiếp Nhân Vương không muốn truyền thụ đao pháp cho Nhiếp Phong, nhưng thỉnh thoảng mỗi khi Nhiếp Nhân Vương không phát điên, y đem đao ra luyện, Nhiếp Phong ở bên đều quan sát tất cả. Nhiếp Nhân Vương lơ đễnh, cho rằng nếu không phải đích thân mình chỉ điểm sẽ vô cùng khó khăn lãnh hội Ngạo Hàn Lục Quyết. Đáng tiếc, y đã đánh giá quá thấp tư chất của Nhiếp Phong…

Song, vô luận thế nào, cơ hội để Nhiếp Phong quan sát Nhiếp Nhân Vương luyện đao cũng rất ít, vì mỗi khi Nhiếp Nhân Vương nhớ đến Nhan Doanh thì lại trở nên phát cuồng, càng hướng về bốn phía chạy như điên, Nhiếp Phong luôn đuổi theo ở phía sau, hai cha con cứ thế truy truy đuổi đuổi, rong ruổi khắp trời. Nhiếp Nhân Vương khi thì phát điên, khi thì thanh tỉnh, hai người cứ lẩn qua lẩn quẩn như thế suốt mấy năm.

Tuy nhiên ngày gần nhất mà Nhiếp Nhân Vương phát cuồng cách đây cũng lâu lắm rồi, y đã điên suốt một năm nay! Trong khoảng thời gian ấy lại càng không ngừng giết chóc, mà mỗi khi Nhiếp Phong đuổi kịp y thì lại

https://thuviensach.vn

để cho y tẩu thoát. Nó cứ thế lang thang trong tuyệt vọng mong tìm kiếm nơi dừng chân của Nhiếp Nhân Vương, rốt cuộc cũng đã đi suốt một năm rồi.

Mặc dù sát nghiệp của Nhiếp Nhân Vương ngày càng sâu, nhưng Nhiếp Phong vẫn vô cùng lo lắng cho tình trạng sức khỏe của cha mình. Người có gầy đi không? Hay lại mập hơn? Còn nữa, người vì sao lại ngày càng mất trí? Rốt cuộc đến bao giờ người mới chịu ngừng tay đây?

Hôm nay Nhiếp Phong truy đến vùng tuyết địa mênh mông này, trước mắt gió tuyết càng lúc càng mịt trời, cũng chẳng biết nên đi về phương nào hướng nào để tìm ra hình bóng của Nhiếp Nhân Vương?

Song trong lúc đối mặt giữa màn gió tuyết, Nhiếp Phong bỗng nhiên ngửi được một mùi vị đặc biệt, nó bất giác nghĩ thầm: “A! mùi vị đậm đặc máu tanh cùng sát khí như thế này, ngoại trừ cha ra, không một ai có thể phát ra hơi thở như vậy! Chẳng lẽ… người đang ở gần đây?”

Nó lập tức đưa mắt nhìn xung quanh, bỗng phát giác ra cách đây hai trượng, dưới một gò tuyết, ẩn hiện một cái sơn động. Vì thế nó tức tốc hướng đến động khẩu, vừa đi vừa reo lên: “Cha!”

Ai ngờ vừa mới đến bên động khẩu, chỉ cảm thấy một trận kình phong từ bên trong cửa động tối đen ấy xộc đến. Phản ứng của Nhiếp Phong cũng cực kỳ nhanh nhẹn, đột ngột chuyển thân, ngẫu nhiên tránh khỏi đòn tấn công bất ngờ kia! “Xoạc” một tiếng, trên cửa động lập tức hiện ra một vệt cào thật sâu!

Một đạo tinh quang từ trong động bắn thẳng ra, đạo tinh quang này cùng hung cực ác dị thường, nhưng không phải do cha của Nhiếp Phong tạo nên, mà là do hai mắt của một con băng xuyên cự hổ (*) khỏe mạnh tán phát!

Con cự hổ nọ đang từng bước từng bước một tiến ra khỏi động, hai mắt thèm thuồng nhìn Nhiếp Phong. Nhiếp Phong tuy phía trước là ác thú, thần

https://thuviensach.vn

sắc vẫn như cũ không đổi, trong ánh mắt càng phát ra vẻ kiên nghị vững vàng, tựa như không hề e sợ con băng xuyên cự hổ ấy vậy!

Cũng bởi cổ khí chất mạnh mẽ ấy mà oai nghiêm cự hổ cũng có chút lép vế, chỉ đành án trảo bất động!

Thời gian phảng phất như dừng lại lúc này, người và hổ hệt như tảng đá gườm nhau, chỉ đang muốn chực chờ phá vỡ.

Bỗng dưng, một đạo bạch mang thoáng hiện ra trên đỉnh gò tuyết, Nhiếp Phong vừa ngẩng đầu lên nhìn, không nhịn nổi một tia kinh ngạc!

Con băng xuyên cự hổ nọ thấy Nhiếp Phong tâm thần phân tán, lập tức phát ra một tiếng gầm vang dội như sấm, trương ra cái mỏm đỏ như chậu máu to, lao thẳng đến Nhiếp Phong vồ đến. Nhưng phản ứng của Nhiếp Phong còn nhanh hơn, nó lùi nhanh mấy bước, liền né khỏi thế vồ của cự hổ, miệng vẫn còn hô lên: “Đừng đến đây nha!” Tiếng nói tuy gấp nhưng lại mang theo sự tiếc nuối vô hạn.

Đáng tiếc con cự hổ nọ nghe không hiểu Nhiếp Phong nói gì, giữa lúc khẩn yếu như thế, đạo bạch mang trên gò tuyết kia lại lóe lên, một thân ảnh to lớn từ đỉnh cao nhảy xuống, trong tay người nọ còn cầm một thanh đại đao lóe ra bạch quang sáng rỡ, theo thế “hạ dược chi xung”, một đao phách xuống cái đầu đang nghênh ra của lão hổ nọ!

“Phập” một tiếng! Cái đầu to lớn của lão hổ bất chợt bị thanh đại đao cắt lìa, máu tươi đỏ sẫm từ chiếc cổ lặc lìa phún xuất ra, hệt như một dãi lụa thẫm hồng, bắn đến đầy mặt đầy mày Nhiếp Phong, đầu hổ kia lại càng lăn long lóc trên nền tuyết trắng. Nhiếp Phong ngẩn ngơ, cùng với đấy là một vẻ mặt ảm đạm, hướng về đầu hổ ấy nói: “Xin lỗi, ta không cứu được ngươi rồi…”

Nguyên lai vừa rồi Nhiếp Phong hướng về phía con mãnh hổ ấy la thét, không phải vì sợ sự hung mãnh của nó mà chính vì sợ nó sẽ bị chém chết,

https://thuviensach.vn

cho nên mới lo lắng như thế, đáng tiếc cuối cùng cũng không cứu được nó.

Huyết hổ lập tức lan khắp mặt tuyết trắng, trên ấy nhất thời hóa thành một đường máu, chính là những giọt máu không ngừng tuôn trào của con hổ kia, hay chính là nhiệt tâm vẫn còn hừng hực nóng chảy của Nhiếp Phong?

Hán tử cầm đao kia vẫn xoay lưng về phía Nhiếp Phong, thanh đao trong tay y còn đang rỉ máu.

Một đao quá hung hiểm! Một Hán Tử có trái tim quá ngoan độc!

Đao là Tuyết Ẩm! Người là Nhiếp Nhân Vương!

Nhiếp Phong sững sờ nhìn bóng lưng của Nhiếp Nhân Vương, ngay cả khi không trông thấy dung mạo, nó cũng cảm thấy sát khí của người đã nặng hơn trước quá nhiều!

Đột nhiên, Nhiếp Nhân Vương cắm Tuyết Ẩm lên mặt đất, đi đến nâng cái đầu hổ kia lên, trực tiếp đem huyết hổ trút đầy cổ họng, uống với vẻ thật thống khoái! Chỉ có loại khí khái giết hổ rồi uống máu như thế này mới khiến cho thế nhân kinh sợ.

Nhiếp Phong chỉ nhíu chặt hai hàng lông mày không nói, nó sớm đã quen với thứ tình cảnh tanh mùi máu này rồi, bất quá trong lòng lại thật sự lo lắng.

“Chẳng ngờ không gặp phụ thân một năm thôi, người đã điên cuồng hơn trước rất nhiều, cứ tiếp tục thế này thật không dám tưởng tượng nữa…”

Đang lúc ưu phiền, chợt nghe Nhiếp Nhân Vương trầm giọng nói: “Mới rồi ngươi vì sao lại thối lui, có phải vì sợ hãi con súc sanh ấy không?”

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong thấy y đột nhiên như thế, tâm thần không khỏi chấn động, nhưng vẫn có thể trấn tĩnh mà đáp: “Tuy là con thối lui nhưng tuyệt không phải vì sợ hãi nó!”

“Nói nhảm, nếu không phải sợ, vì sao lại thối lui?”

“Chỉ cần cha vừa ra tay, cự hổ tất bị xẻ nát không thể nghi ngờ, con làm sao sợ hãi được? Chỉ là…” Nhiếp Phong ngừng một chút.

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là đao thế của cha còn dũng mãnh hơn cả hổ, nếu hài nhi mà không lùi, sợ rằng…”

Nhiếp Phong nói đến đây, Nhiếp Nhân Vương không đợi nó dứt lời đã ha ha cuồng tiếu bảo: “Hảo! Nói cha dũng mãnh hơn cả hổ! Nói hay lắm! Nói hay lắm!”

Y vừa nói vừa đột ngột quay đầu lại, Nhiếp Phong rốt cuộc cũng trông rõ ràng được mặt mũi phụ thân!

Chỉ thấy Nhiếp Nhân Vương tóc xõa tung bay, trên mặt gân xanh nổi cuộn, đôi mắt so với hổ còn hung bạo hơn! So với hổ còn độc ác hơn!

Đây chính là Nhiếp Nhân Vương, kẻ đã trải qua cảnh tan nhà nát cửa cũng như năm năm dày vò thống khổ!

Đấy cũng là kẻ đã trải qua vô số trận giết chóc điên cuồng, hay chính là Bắc Ẩm Cuồng Đao chân chân chánh chánh – Nhiếp Nhân Vương!

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 5

Quỷ Tại Khốc (1, 2, 3)

Chúng sinh rồi sẽ phải chết

Song sau khi chúng sinh chết, cuối cùng sẽ trôi dạt về nơi nào?

Một chương Lễ Kí trong Ngũ Kinh từng chép, chúng sinh sau khi chết tất cả đều quy thổ làm "Quỷ"

Phật nói, chúng sinh sau khi chết phải đầu sinh sáu đạo, một đạo trong đó, là – Quỷ

Bởi vậy cũng biết, "Quỷ", vốn từ người mà ra, nhưng người lại sợ quỷ, thậm chí còn sợ hơn cả Hổ.

Thật ra, quỷ có đáng sợ như truyền thuyết nói hay không? Hay đáng thương? Ai oán?

Khi một người sống không bằng chết, hắn sẽ nguyện tiếp tục làm người? làm Hổ? hay là làm quỷ?

Nhiếp Phong ngơ ngác nhìn gương mặt đầy hung bạo của Nhiếp Nhân Vương, gương mặt y lúc này giống như một con thú điên giương nanh múa vuốt, phảng phất như muốn đem tất cả vạn vật thế gian cắn nuốt, xé vụn, hủy diệt!

https://thuviensach.vn

Nhìn lại Tuyết Ẩm trong tay, nó cũng tản ra quang mang giống như chủ nhân của nó, nó không nên uống hận, mũi đao của nó đã uống no máu tươi, máu trong tuyết!

Nhiếp Phong chỉ cảm thấy trong mắt cha có một cỗ hận ý không cách nào tưởng tượng nổi, nhưng chưa kịp suy nghĩ, một trận gió bắc rét buốt xẹt qua, cuốn theo tuyết bay đầy trời, thổi qua thân thể thấp bé của nó.

Cho dù ý chí kiên định như thế nào, thế nhưng tính mạng nhỏ bé kia, sao địch lại được thiên uy? Dưới gió tuyết lạnh như cắt, Nhiếp Phong không khỏi run cầm cập.

Nhưng Nhiếp Nhân Vương trước mắt tuyệt đối sẽ không để ý đến cái lạnh như cắt, y chỉ muốn cắt tan vạn vật! mặc dù quần áo trên người y đơn bạc, nhưng ở trong gió lạnh rét buốt, một đôi mắt lộ ra ý chí so với Hổ còn ương ngạnh hơn nhiều, y lạnh lùng nhìn thoáng qua thân thể run rẩy của Nhiếp Phong, bất ngờ vung Tuyết Ẩm, hung hăng phanh toang bụng con Hổ kia!

Máu tươi nóng ấm vẫn chưa lạnh, Nhiếp Nhân Vương một tay móc giữa ngực hổ, nghiêng đầu nói lớn với Nhiếp Phong :" Máu tanh có thể làm ấm tỳ vị, không được sợ, ăn nó!"

Tim Hổ còn đang rớt máu, mạch máu chằng chịt, tựa như bản thân y trái tim từng một lần rỉ máu, hận không được cùng Nhan Doanh quyến luyến cả đời, đáng tiếc tình thâm duyên cạn, tâm ý liên tục đình trệ oán hận biến thành gông cùm, không thể tự kiềm chế!

Nhiếp Phong tuy thành thói quen với cảnh máu tanh, tim Hổ máu chảy từng giọt đưa đến gần, trộm nhìn cũng dựng lông sợ hãi, vội vàng lắc đầu nói :" Con không thích máu tanh!"

Nhiếp Nhân Vương chợt nghe con mình không ăn, hai mắt trợn tròn giận dữ, hừ lạnh một tiếng, phân nộ vận cước đá tuyết đọng trên mặt đất,

https://thuviensach.vn

bắn mạnh lên trên mặt con mình.

Nhiếp Phong bị băng tuyết bắn vào đến đầu óc choáng váng, Nhiếp Nhân Vương thừa thế chụp lấy mái tóc dài giật về phía sau, làm cho chiếc đầu nhỏ bé ngửa lên, không cần nó đồng ý hay không, nhét mạnh quả tim Hổ nọ xuống lấp đầy cái miệng nhỏ nhắn!

Nhiếp Phong vội ngậm miệng không ăn, Nhiếp Nhân Vương quát :" Ăn qủa tim Hổ, mới là hán tử cứng cỏi, sẽ không sợ gió táp tuyết đập, ăn mau!"

Song tim Hổ quá to, ngay cả người lớn cũng không thể một miếng ăn hết, huống chi là một đứa nhỏ? Thoáng chốc, Nhiếp Phong bị tim Hổ lấp kín đến khó thở, khắp mặt miệng đều là máu!

Mùi máu Hổ khó chịu vô cùng, Nhiếp Phong nôn mửa một trận, ngay cả tim Hổ ăn được một nửa cũng nôn ra!

Nhiếp Nhân Vương mắt thấy tim hổ rơi xuống đất, hai hàng lông mày dựng lên, chợt quát :" Tiểu tử, quả thật ngươi và mẹ người giống nhau không phân biệt hay dở, tâm can không khác gì giống súc sinh.

Nhiếp Phong nghe nói đến Nhan Doanh, thầm thấy đau xót. Đúng vậy! Cha hắn vì mẹ mà vứt bỏ hết thảy, tình ý đối với nàng, quả thật nàng không đón nhận chút tình ý của y.

Chợt lúc này, Nhiếp Nhân Vương đột nhiên phóng người lên, tuyết ẩm trong tay bổ xuống Nhiếp Phong, đúng là dùng chiêu thứ hai trong Ngạo Hàn Lục Quyết – "Băng Phong Tam Xích!"

Ngạo Hàn Lục Quyết mỗi quyết đều chứa sát ý lăng lệ, trong đó " Băng Phong Tam Xích" lai là đao pháp dùng hàn khí phong tỏa động tác của đối thủ, theo đó chém bay đối thủ, uy lực kinh người!

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong tuy thấy bạch quang chớp động trên đầu, tuy Tuyết Ẩm chưa đến, nhưng đao phong hàn khí đã đến trước, hàn quang chói mắt của Băng Phong Tam Xích, khiến người nhìn lạnh mắt

Người lạnh!

Tim lạnh!

Cả người Nhiếp Phong giống như đống băng, không thể động đậy, duy chỉ có đôi mắt mở to đầy lo lắng nhìn đao của Nhiếp Nhân Vương bổ xuống mình!

Nhưng nguyên lai một đao này của Nhiếp Nhân Vương cũng không phải muốn lấy cái mạng nhỏ của nó, mũi đao lướt qua quần áo của hắn, toàn thân Nhiếp Phong không một chút thương tổn, nhưng quần áo trên người đột nhiên bay từng mảnh theo gió!

Nhiếp Phong hơi ngạc nhiên, nó đã từng xem cha luyện đao, đao pháp của người thâm ảo mà cũng hết sức hung tàn, như dùng cái xảo trong cái mạnh hết sực thuần thục, cũng đạt tới cảnh giới siêu phàn của tinh thần, ngay hôm nay, nếu nói về đao pháp, có người nào có thể xuất ra như vậy?

Nhiếp Nhân Vương vừa chấm đất, tự hắc hắc cười nói :" Hôm nay gió tuyết đầy trời, ngươi thân lại không một tấc vải, nếu còn không ăn hết quả tim hổ, ta xem ngươi có thể cậy khỏe được bao lâu? Ha ha..." dứt lời buông tiếng cuồng tiếu.

Trong tiếng cuống tiếu, đột nhiên truyền đến một trân "Ô ô" mập mờ, nhưng thấy trong động nhô ra ba con hổ con.

Đám hổ con chợt phát hiện xác hổ mẹ trên mặt đất, vội vàng phóng tới đau đớn vây quanh xác hổ mẹ, Nhiếp Nhân Vương nhìn theo một con hổ con, nhất thời mắt lộ ra hung quang, tay cầm đao lập tức siết chặt, Nhiếp Phong thấy cha sát ý nổi lên, trong lòng thầm kêu không ổn... Nhiếp Nhân

https://thuviensach.vn

Vương chợt bật lên, kêu lớn :” Trừ cỏ phải trừ tận gốc!” nói rồi hướng về đám hổ con bổ xuống!

Ngay trong lúc này chợt phát biến, một cố hàn khí dày đặc mạnh mẽ từ phía sau đánh tới, Nhiếp Nhân Vương thầm sửng sốt, liền rút đao về ngăn cản.

“Đương” một tiếng! đao phong của Tuyết Ẩm bắn ra dữ dội, nhưng chỉ có một đám tuyết cầu bắn sạt qua Nhiếp Phong, dưới trận này của Nhiếp Nhân Vương, Nhiếp Phong vội vàng chắn ngang trước mặt hổ con, đưa tay ngăn cản nói :” Cha, đứng giết chúng nó a!”

Nhiếp Nhân Vương cảm thấy vừa rồi tuyết cầu kéo tới thì mang theo một cỗ nội lực đặc biệt, kinh ngạc nói :” Hảo tiểu tử! không nghĩ ra ngươi chỉ bằng vào học trộm, đã đạt được nội lực đến mức này! Nhưng chỉ bằng vào chút đạo hạnh ấy của ngươi, sao có thể quản chuyện của lão tử ?”

Nhiếp Nhân Vương vừa nói một bên cử chưởng muốn đánh Nhiếp Phong, Nhiếp Phong vì an nguy của đám hổ con, thình lình đưa tay ngăn cản, trong lúc nhất thời, hai cha con giống như cừu địch đang giằng co.

Nhiếp Nhân Vương không kiềm được giận, quát :” A, ngươi ăn mật báo tim gấu, dám cản trở ta?”

Nhiếp Phong vẻ mặt bất đắc dĩ, cầu khẩn nói :” Cha, chúng nó đã mất đi người thân nhất, xin người thả bọn chúng đi!”

Nhiếp Nhân Vương nói :” Phi! Trên đời tất cả súc sinh đều bội tín khinh nặc, cầm thú càng đồi bại! tất cả đều đáng chết!”

Nhiếp Phong đang định dùng lời khuyên bảo, bất ngờ đau nhói dưới chân, định thần nhìn lại, thì ra đám hổ con mắt thấy hổ mẹ chết thảm, không rõ sự tình, gặp người là cắn, đùi phải của Nhiếp Phong nhất thời bị cắn một miếng!

https://thuviensach.vn

Nhiếp Nhân Vương hắc hắc cười nói :” Nhìn đi! Tất cả lũ súc sanh này đều vong tình giống mẫu thân ngươi, hôm nay ngươi hậu đãi bọn chúng, ngày nào đó chúng lại cắn trả ngươi!”

Mỗi câu nói của Nhiếp Nhân Vương, tim của Nhiếp Phong đau đớn co thắt kịch liệt! nó không phải vì đám hổ con kia lấy oán trả ân mà cảm thấy đau lòng, mà là vận mệnh xót xa của cha!

Trên đời này còn có một loại hận. gọi là “hối hận!” Khi một người bị chính người mình yêu thương nhất bỏ rơi, thậm còn đả kích lại, trong lòng sao có thể không hối? sao có thể không hận?

Y đã từng bảo vệ yêu thương nâng niu nàng như thế, cho đến cuối cùng, đột nhiên nàng buộc y phải hận nàng!

Thật sự là sự hối hận muộn màng, chỉ mong đời này kiếp này, cho tới bây giờ cũng chưa từng yêu nàng!

Chỉ mong đời này kiếp này...

Hối hận, khiến Nhiếp Nhân Vương khó có thể tự kiềm chế, càng khiến Nhiếp Nhân Vương căm thù thiên hạ vạn vật.

Hối hận đốt cháy tâm, Nhiếp Nhân Vương cũng không có chút lưu tình với con mình, đột nhiên y đưa chân đá về phía nó một cước!

Một cước này lực đạo ngàn cân, căn bản Nhiếp Phong không có cách nào né tránh, “Ba” một tiếng! thân hình nhỏ bé đã bị Nhiếp Nhân Vương đá bay ra xa vài trượng, sau khi đập xuống đất còn lăn vài vòng, bị thương không nhẹ!

Nhiếp Nhân Vương bạo quát :” Trong thiên hạ không ai có thể cản trở lão tử!” theo đó giơ cáo tuyết ẩm, rồi bổ xuống đám hổ con!

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong cố nén đau đớn kêu lớn :” Cha!”

Song, trong thiên hạ, ai có thể ngăn cản một đao vô tình chí tuyệt này của Nhiếp Nhân Vương?

Không ai!

“Xoát xoát xoát” mấy tiếng! đám hổ con lập tức bị chém nát như tương, trong đó đầu của một con còn lăn đến cách trước mặt Nhiếp Phong vài thốn, con mắt của hổ con vẫn không khép lại, xem ra nó còn ít tuổi hơn Nhiếp Phong...

Tới bước này, Nhiếp Phong muốn cứu mà không thể cứu, một giọt nước mắt lẳng lặng dọc theo khuôn mặt rơi xuống mắt hổ, lập tức mắt hổ khép lại, giống như cảm nhận được giọt nước mắt kia như tâm của nó từng tận lực cứu giúp, tuy chết nhưng không hối hận!

Lệ nhiệt, tâm càng nhiệt!

Nhiếp Phong dưới tâm cùng lực kiệt, cảm thấy khó thở, máu tươi từ trong miệng “Hoa lạp” phun ra, cuối cùng ngất đi.

Trước khi hôn mê, còn nghe được tiếng cười điên cuồng mà tàn khốc của Nhiếp Nhân Vương.

“Ngã xuống thì tự mình phải đứng lên, không ai có thể giúp ngươi, ngay cả lão tử ngươi đây cũng sẽ không giúp ngươi!”

Nhưng, tự bản thân Nhiếp Nhân Vương sẽ như thế nào?

Y vì tình mà gục ngã, còn có thể đứng lên được nữa hay không?

Gió tuyết vẫn rít gào như trước!

https://thuviensach.vn

Sương tuyết trắng phau không ngừng quật vào thân thể của Nhiếp Phong, sớm chôn phần lớn cơ thể nó ở trong tuyết, nhưng tri giác của nó vẫn chưa hồi phục, nếu nói giống như vậy lần nữa, tất nhiên máu sẽ đông lại, khó giữ được tiểu mệnh!

Nhưng Nhiếp Nhân Vương lại ngồi vào động khẩu nơi ở của Hổ, nhen lên một đống lửa nhỏ, mạng sống lớn nhỏ của gia đình Hổ đều chết trên tay y, đương nhiên là tước sào cưu chiếm (cướp chỗ ở, sào huyệt)

Động khẩu cách chỗ Nhiếp Phong không xa khoảng hai thước, nhưng Nhiếp Nhân Vương tuy thấy con mình nguy cơ sắp chết, nhưng thủy chung không có động tĩnh gì, hờ hững như cũ, chỉ đem Tuyết Ẩm xâu thịt hổ đem nướng, xem ra rất là chuyên tâm.

Quả thật y đối với con ruột tàn nhẫn như thế, hay là trong lòng điên cuồng, cũng muốn nhìn qua Nhiếp Phong có thể chịu được bao lâu?

Nhiếp Phong cũng không để người đợi lâu, đôi tay nhỏ bé chôn vùi trong tuyết kia bỗng dưng nắm chặt lại. Nó, cũng chưa chết, rốt cục nó đã tỉnh lại.

Nhiếp Phong lập tức ngửi được từ động khẩu truyền đến mùi thịt nướng, lúc này nó đang bị cái đói và lạnh giày vò, nhưng nếu không có cái gì để ăn, tất sẽ đóng băng tại đây không sai.

Ý chí muốn sống kiên cường, điều khiển Nhiếp Phong đứng lên, tập tễnh từng bước một đi đến động khẩu.

Trong hang hổ, đang có một dã thú so với hổ càng đáng sợ hơn đang đợi nó!

Nhiếp Nhân Vương thấy con mình bước đến, hai mắt thoáng hiện một tia quang mang khác thường, là tán dương, hay chỉ là ánh lửa phản chiếu trong mắt?

https://thuviensach.vn

Xem ra gương mặt của y không dữ tợn như lúc trước, sau mỗi lần giết chóc, tâm tình y cũng khá bình phục.

Nhiếp Phong ngồi gần đống lửa, một bên sát sát tay một bên thổi thổi, muốn mượn lửa sưởi ấm.

Lúc này nó mới phát giác Nhiếp Nhân Vương nguyên lại đã đem bốn xác hổ tiến đến, da hổ sớm đã bị lột, đầu hổ vứt ở ngoài động, Nhiếp Phong còn phát hiện thứ đang nướng trên Tuyết Ẩm không ngờ lại là một cái chân nhỏ, một cái chân hổ con!

Nội tâm Nhiếp Phong không khỏi cảm thấy bùi ngùi, tuy rằng mãnh hổ quả thực là đồ ăn cho người, nhưng tại đây trong mảng băng thiên tuyết địa, tại sao con người lại giết hại đám hổ này? Kỳ thật bọn chúng không phải chết thảm.

Tâm hồn nhỏ bé đột nhiên cảm thấy, nếu như nó mạnh hơn Nhiếp Nhân Vương, mấy con hổ vô tội này không phải chết thảm. Không sai! Chỉ cần nó mạnh hơn Nhiếp Nhân Vương...

Ngay lúc này, Nhiếp Nhân Vương đem da hổ hướng về nó, nói :" Mặc nó vào!"

Nhiếp Phong theo lời mặc thêm da hổ, chợt cảm thấy ấm lên không ít

Nhiếp Nhân Vương nhặt quả tim hổ mà Nhiếp Phong từng nôn ra trên mặt đất, đưa cho con mình nói :" Không muốn đóng băng mà chết thì mau ăn nó!"

Nói xong trên mặt lộ ra một tia nanh tiếu dò xét.

Tim hổ chưa được nướng qua, vẫn như cũ khó chịu vô cùng, Nhiếp Phong cũng không nói gì nhìn quả tim hổ, mau chóng nhận lấy, ăn từng miếng từng miếng.

https://thuviensach.vn

Mắt thấy con mình không chút lo lắng ăn hết tim hổ, thoáng chốc Nhiếp Nhân Vương vẻ mặt thất vọng, khinh miệt nói :" Phi! Thật uất ức, vừa rồi ngươi không phải chết cũng không muốn ăn, sao bây giờ lại thay đổi chủ ý? Ngươi sợ chết sao ?"

Trong lúc hỏi Nhiếp Phong đem cả tim hổ ăn sạch, theo đó chậm rãi lau miệng, con mắt lay láy phát ra một cố quang mang sắc bén, không giống ánh mắt lẩn trốn của Nhiếp Nhân Vương, nói :" Xong!"

Một câu "Xong" Nhiếp Nhân Vương không khỏi cười lạnh một tiếng.

Nhiếp Phong nói :" COn ăn tim hổ, chỉ vì con biết tự mình không thể chết được, một ngày nào đó, con sẽ mạnh hơn cha, con muốn đánh bại cha, ngăn cản cha giết chóc điên cuồng!"

Một ngày nào đó?

Nhiếp Nhân Vương ngẩn ra, y không ngờ được con mình nhỏ tuổi, bất ngờ lại nói những lời có chí khí như thế.

Y làm sao ngờ tới Nhiếp Phong tuy mới mười một tuổi, nhưng sau khi nhà bị phá hủy, năm năm trải qua kiếp sống lưu ly thiếu thốn, khiến cho nó sớm học được rất nhiều thứ mà đứa nhỏ bình thương không hiểu.

Khi mọi người tất cả đều ích kỷ không nhận trách nhiệm, khi tự mình yêu ghét hoặc thống khổ mà quên hài tử này, vậy, cũng không thể làm gì khác hơn là buộn phải lớn lên nhanh chóng, thích ứng sinh tồn.

Lệ ý trong mắt Nhiếp Phong chưa giảm, rồi nói tiếp :" Không những muốn ngăn cản cha, con còn muốn ngăn cản tất cả người trong thiên hạ lạm sát kẻ vô tội!"

Câu này mới thật sự có chí khí, bản sắc nam nhi chân chính! Nhiếp Nhân Vương sau khi nghe xong nhất thời vui vẻ, tiếng cuồng tiếu vang

https://thuviensach.vn

vọng trong tuyết, nói :” Hảo! không hổ là con của Bắc Ẩm Cuồng Đao ta, can đảm!”

Ai ngờ Nhiếp Phong quật cường nói :” Không! Ngươi không phải là cha ta! Cha ta đã sớm chết cùng mẫu thân rồi!”

Câu này một châm trúng huyệt, Nhiếp Phong nói đến cũng đau lòng.

Đúng vậy! Nhiếp Nhân Vương của năm năm trước đúng là một người tầm thường. Một người cha an phận, đang tiếc lúc Bắc Ẩm Cuồng Đao cùng Tuyết Ẩm tái sinh, cũng là ngày một ngày của Nhiếp Nhân Vương! Nhiếp Phong vẫn quen thuộc gọi là cha sớm ôm hận mà chết!

Nhiếp Nhân Vương bị châm này đả kích mạnh mẽ, khoảnh khắc lửa giận nổi lên, trong miệng giống như muốn phun ra liệt hỏa thiêu con mình thành tro, y dùng sức túm lấy mái tóc dài của Nhiếp Phong, hận không được một tay nhổ sạch, cao giọng tru lên :” Tiểu tử! ngươi nói cái gì? Ngươi dám lặp lại lần nữa!”

Nhiếp Nhân Vương tiếng quát như sấm, nhưng Nhiếp Phong lại không sợ, trong lòng có câu không nói ra không hài lòng, quả thật từng chữ lặp lại lần nữa:” Ta nói, cha của ta đã sớm chết theo mẫu thân!”

Khó trách cha con nó vẫn nhớ nhung không quên Nhan Doanh, khóe miệng còn không ngừng nhắc tới nàng, giỏi cho một Nhan Doanh, mặc dù phụ tình ruồng bỏ cha con nó mà đi, nhưng lại thường xuyên “Bảng thượng nổi danh”, thật sự là như vẫn còn quanh đây, có thể thấy được nàng làm thương tổn sâu sắc đến hai người bọn họ.

Nhiếp Nhân Vương nghe Nhiếp Phong nói đến Nhan Doanh, dưới cơn giận dữ, vốn phải tức thì phát tác, song y không có!

Nhưng thấy khuôn mặt luôn lộ vẻ thú tính của y trong nháy mắt từng trận hồng trận xanh, trặng đen trận trắng, hiển nhiên bị một kích này, trong

https://thuviensach.vn

não đã bình phục lại nổi cuộn từng đợt sóng, đột nhiên cầm Tuyết Ẩm cắm trên mặt đất, người cũng chán nản quỳ xuống, toàn thẩnun run thất thường, trong miệng lẩm bẩm nói :" Không sai, Nhiếp Nhân Vương đã chết, Nhiếp Nhân Vương đã chết..."

Nói nói, cổ họng dần dần nghẹn ngào, nản chí chảy xuống vài giọt lệ.

Nhưng Nhiếp Phong thấy thần sắc của cha thác loạn dị thường, ảnh mắt một mảng ngốc trệ, mờ mịt không rõ ràng, tự biết vừa rồi xuất ngôn quả thật thái quá, đột nhiên nảy sinh sự hối lỗi, liền tiến lên bên cạnh vai gầy của Nhiếp Nhân Vương, khẽ kêu một tiếng :" Cha..."

Nhưng Nhiếp Nhân Vương lại không hề cảm thấy, tiếp tục lảm lảm nhảm, ngã vào trong vực sâu của hồi ức.

Năm năm trôi qua, Nhiếp Nhân Vương vẫn như một người xa lạ, Nhiếp Phong chính là lần đầu đến gần cha già như thế, bàn tay của nó có thể cảm thấy thân thể của cha nóng như lửa đốt, biểu thị máu của y vẫn chưa lạnh, lúc này sau lưng một hán tử nhiệt huyết, rốt cuộc là là điều gì khiến y biến thành kẻ cuồng ma giết người máu lạnh?

Nó quá hiểu rõ, khiến cha biến thành dáng vẻ như thế này, là một thứ không cách nào thoát khỏi, thống khổ thâm nhập cốt tủy, là thống khổ!

Thống khổ của Nhiếp Nhân Vương, quả thực Nhiếp Phong dễ dàng cảm thấy chính mình giống vậy, bởi vì, nó cũng là một người trong đó bị Nhan Doanh ruồng bỏ.

Nó có nhớ về mẫu thân đến đâu, mỗi khi nhớ đến sự ấm áp khi người ôm mình vào trong lòng, trái tim nó lại đau nhói!

Là thống khổ của năm năm dài đằng đẵng khiến nó trưởng thanh mau chóng, là thống khổ của năm năm khiến nó phải nhận thức được nhân tính!

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới đây, hai hàng lệ dọc theo khuôn mặt nhỏ nhắn của nó từng giọt nhỏ xuống.

Nhiếp Phong đăm đăm nhìn Nhiếp Nhân Vương dần dần khô héo trắng bệch, nhìn một vận mệnh gập ghềnh. Cha già nửa ngây nửa ngốc, con mắt long lanh trong suốt bất ngờ lưu lộ một cỗ linh lợi giống như nhìn thông suốt hết thảy thế tình thống khổ, một loại linh lợi gần như là từ bi.

Nhiếp Nhân Vương còn đang thì thào nói nhỏ, chợt vội ngẩng đầu lên, thần sắc bối rối hoảng hốt tự hỏi :" Nếu Nhiếp Nhân Vương đã chết, vậy, ta... là ai? Ta là ai? Rốt cuộc ta là ai?"

Nhiếp Phong hoảng sợ thấy hai mắt cha già lại nổi lên một loại phong ý (ý điên cuồng) khiến người sợ hãi, trên trán gân xanh cuồn cuộn, đột nhiên đập mạnh đầu vào vách động, đập đến máu tươi tung tóe, Nhiếp Phong thầm biết không ổn, đang muốn ngăn cản cha, ai ngờ đột nhiên Nhiếp Nhân Vương lại ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời cuồng tiếu nói :" Ha ha! Ta nhớ ra rồi! ta là Bắc Ẩm Cuồng Đao, Bắc Ẩm Cuồng Đao giết hết thiên hạ vạn vật! Sát! Sát! Sát! Hôm nay ta lập tức đi giết!"

Trong tiếng hô giết, Nhiếp Nhân Vương dựng Tuyết Ẩm từ mặt đất lên, thú tính đại phát lao ra khỏi động!

"Cha" Nhiếp Phong khóc lớn gào to, nhưng Nhiếp Nhân Vương sao có thể bị nó gọi dừng lại dễ dàng?

Nhiếp Phong dưới tình thế cấp bách, vội vàng đứng lên đuổi theo y, nhưng thân thể nguyên khí chưa bình phục, vừa chạy được mấy bước liền lảo đảo ngã xuống ngất đi!

Đêm, sâu không thể dò.

Đêm trên mặt tuyết càng thâm sâu khó dò khôn lường, phân chia thành trắng đen quỷ dị.

https://thuviensach.vn

Băng tuyết vẫn như cũ chẳng phân được trong bầu trời đêm phiêu đãng, trong tiếng gió gào rít nọ, phảng phất còn mang theo những tiếng rền rĩ đứt đoạn, giống như quỷ khóc.

Giữa bấy giờ, có thể có một người không có nhà để về, thân thế thương cảm như quỷ.

Tiếng rền rĩ ai oán, Nhiếp Phong bị tiếng rền rĩ này làm tỉnh.

Trước mắt là đêm đen, Nhiếp Phong miễn cưỡng đứng lên, chầm chậm đi tới gần cửa động, chỉ thấy đều là gió tuyết táp vào mặt mà tới, Nhiếp Nhân Vương chẳng biết đi đâu!

Nghe rõ một chút, tiếng rền rĩ đứt đoạn này đúng là tiếng khóc, thê lương vô cùng, cũng không rõ là nam hay nữ? là người hay quỷ? Chẳng lẽ là bốn con cọp hóa thành lũ hổ hồn, vị tự thân chết thảm mà không chịu ai oán cất tiếng khóc?

Nhiếp Phong càng nghe càng thấy trong lòng ớn lạnh, vội đêm Băng Tâm Quyết trấn định tinh thần, nội tâm giống như kết thành một tầng băng bạc bạc, nó nghe lắng lặng, giống như một luồng tinh thần mau chóng tìm kiếm trong gió tuyết rót gào, tìm kiếm...

Đây đúng là chỗ đặc biệt của Băng Tâm Quyết, vô luận thân ở hoàn cảnh nào, đều có thể trấn định tinh thần, yên lặng nghe đông tĩnh vãn vật. Đáng tiếc Nhiếp Nhân Vương học Băng Tâm Quyết này vào năm hai mươi tuổi, sớm đã không còn băng thanh, lấy đâu ra lòng kiên định nữa, cho dù kiên trì bền bỉ, cũng đạt thành tựu không lớn. Nhưng Nhiếp Phong tập pháp quyết này từ nhỏ, hơn nữa thiên tư thông tuệ, nếu chỉ luận về tu vi Băng Tâm Quyết, thật ra so với phụ thân chỉ có hơn, cho dù là tuyệt thế cao thủ, cũng vị tất có thể bằng Nhiếp Phong trong gió tuyết rít gào tai nghe tám phương.

https://thuviensach.vn

Xoay người, Nhiếp Phong tai nhỏ vừa động, lập tức chân cũng động theo, hướng về nơi tuyết cao chạy đến, liền phát hiện xuất xứ tiếng khóc.

Bởi vì thân mang trọng thương, Nhiếp Phong không có cách nào nào đi nhanh được, bất quá đi hơn mười trượng, lại không thấy bốn cái đầu hổ Nhiếp Nhân Vương vứt ở ngoài động, không biết là do tuyết đọng lấp, hay bởi vì... đột nhiên trong lòng cảm thấy sợ hãi bất an!

Cứ như vậy đi tiếp vài trượng, càng đi càng cao, lên đến đỉnh, những tảng tuyết to nhỏ vây quanh, Nhiếp Phong nghỉ chân trước một tuyết khâu (gò, đống tuyết) cao chừng ba trượng, bởi vì nó có thể nghe được rõ ràng, tiếng khóc đó vẫn truyền đến từ phía sau tuyết khâu.

Nhiếp Phong dưới tò mò gắng sức buông lỏng cước bộ nhẹ nhàng đi đến tuyết khâu, tiếp đó, nó nhìn thấy một cảnh làm cho người ta sợ hãi!

Thật ra cũng không có hồn quỷ hổ khóc, sau tuyết khâu chỉ thấy bốn cái đầu hổ mà Nhiếp Nhân Vương từng chém rụng, đặt chỉnh tề ở trên mặt tuyết, trước đầu hổ đang có một người ngồi xếp bằng hướng về Nhiếp Phong.

Ở trong gió tuyết tung bay, người này vẫn khóc lóc mãnh liệt, ngay cả Nhiếp Phong bước đến gần như thế cũng không bị phát hiện, Nhiếp Phong thầm cảm thấy kinh sợ, ở trên đời, cũng còn có người giống như Nhiếp Nhân Vương độc cư tại nơi băng thiên tuyết địa không có một bóng cây ngọn cỏ này.

Người này quần áo trên người cũ nát dị thường, những mảnh vải tung bay trong gió tuyết, giống như cờ xí, một điểm không giống Nhiếp Nhân Vương chính là đầu tóc bù xù, sợi dài sợi ngắn, cả người giống như một lệ quỷ.

Nhiếp Phong đang muốn tiến lên trước một chút, vừa bước lên một bước, nhưng lại dẫm phải một hố tuyết, "Phác thông" một tiếng, đợi khi rút

https://thuviensach.vn

chân trở lên, người nọ tức thì chợt phát hiện, cũng không quay đầu lại nhìn xem là ai, thân hình vội triển, như tia chớp biến mất trong gió tuyết mịt mù.

Nhiếp Phong ngẩn ngơ, người này thân pháp cực nhanh, không nghĩ tới ở nơi tuyết địa hoang vu này lại có dị nhân như vậy.

Nó cũng không có đuổi theo, chỉ là từ từ bước về bốn cái đầu hổ nọ, phát hiện bên mỗi đầu hổ đều cắm một mảnh gỗ cũ nát xiêu vẹo, trên mỗi mảnh gỗ, ấn tượng là các chữ viết bằng máu "Đại miêu", "Nhị miêu", "Tam miêu", "Tứ miêu" tám chữ đỏ tươi!

Nhiếp Phong vừa nhìn chợt cảm thấy kinh sợ, đây là máu hổ? hay là máu người?

Người này có thể coi hổ như mèo! Tình cảnh kinh khủng trước mắt khiến Nhiếp Phong càng thêm tò mò, Vì vậy liền tiếp tục tĩnh tâm lắng nghe, chỉ trong chốc lát, liền nghe ra người này nấp sau tuyết khâu ngoài hai trượng.

Nó chậm rãi đi đến gần, vừa đi vừa nghe ngóng, phát giác người này cũng không động chút nào, tựa hồ cho rằng Nhiếp Phong chỉ là một tiểu hài tử, căn bản không cách nào biết được y ẩn thân nơi nào, bởi vậy đứng yên bất động ở tuyết khâu.

Nhiếp Phong tìm cách đe dọa người nọ, bước đi rất chậm rãi nhẹ nhàng vô cùng, là khinh công nó học trộm từ Nhiếp Nhân Vương vốn không kém, ngay khi còn cách chỗ quẹo vào tuyết khâu mấy bước, đột nhiên gia tăng bộ pháp, thân hình vừa chuyển, liền chuyển tới sau tuyết khâu.

Người nọ chẳng ngờ tới một tiểu hài tử trong gió to tuyết lớn lại có thể nghe được nơi ẩn nấp của mình, càng không ngờ tới nó lại nhanh như thế, trong lúc hốt hoảng muốn lui nhanh nhưng không kịp, cuối cùng lộ nguyên hình dưới mắt Nhiếp Phong.

https://thuviensach.vn

Trong sát na, Nhiếp Phong đã nhìn thấy rõ ràng gương mặt người này, quả thực nó không dám tin vào con mắt của mình.

Gương mặt này, khiến cho người khác vừa nhìn liền đập trống ngực, nhưng không phải là đẹp đến động lòng người, mà là xấu đến mức khiến người khác run sợ.

Gương mặt này, mơ hồ là một nam nhân, song gương mặt này, có thể tính là một gương mặt người?

Khuôn mặt này, giống thú, giống dạ xoa, giống quỷ, nhưng tuyệt không giống người.

Không nên nói không giống người, mà căn bản vốn không phải người.

Khuôn mặt này dường như đã bị lửa đốt, mi trụi xơ xác, vài chỗ thịt trên mặt giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rớt xuống, kinh khủng vô cùng. Nhiếp Phong mặc dù trong lòng kinh hoảng không thôi. Cùng lúc đó, đột nhiên cảm thấy gương mặt này chính là người nhất định chịu nhiều cực khổ, bất cứ người nào đều không thể dễ dàng bỏ qua sự đáng sợ, đi đến đâu cũng bị bài xích đến đó, khó trách người này cam nguyện sống tại đây trong phiến băng thiên tuyết địa.

Hán tử này vẫn không ngừng lui về phía sau, rốt cục cũng lui tới vách núi tuyết, không thể lui được nữa Nhiếp Phong thấy y hốt hoảng như thế, vì muốn chứng tỏ mình không có ác ý, đang muốn tiến lên trước một bước giải thích, ai ngờ hán tử kia vội đưa tay, muốn ngăn cản nó bước đến!

Nhiếp Phong đành phải dừng lại, nói: " Thúc thúc, không phải cháu cố ý mạo phạm, chỉ là... nhất thời tò mò "

Cái lý do này ngay cả bản thân Nhiếp Phong cũng cảm thấy miễn cưỡng, thầm biết bản thân mình mới rồi mạo muội, thật sự làm thương tổn đến tự tôn của người này, chợt cảm thấy thương xót người trước mắt này.

https://thuviensach.vn

Hán tử kia dòm Nhiếp Phong qua kẽ ngón tay, chỉ thấy đứa nhỏ này tuy gặp khó khăn, nhưng vẫn không e ngại rời đi, ngược lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn lưu lộ chút tình cảm thương tiếc, hai mắt hán tử không khỏi hiện lên một tia cổ quái khó dùng lời diễn tả.

Ngay lúc hai người đang ngây ngốc nhìn nhau, cách đó không xa bỗng dưng truyền đến tiếng người, hình như có người đang bước gần đến đây, hán tử kia nhìn thấy còn có những người khác, như muốn phát cuồng xô Nhiếp Phong chạy vội về phía trước, trong nháy mắt vô ảnh vô tung.

Nhiếp Phong thầm nghĩ, chính mình một tiểu hài tử ở lại nơi tuyết địa cô tịch này không khỏi khiến người sinh nghi, lại không biết người kia là thần thánh phương nào, cũng không tiện lộ diện, lập tức bèn nấp sau một tảng đá lớn ngoài hai trượng.

Chỉ thấy đi đến một nhóm bốn người, ba nam một nữ.

Cầm đầu là một nam tử ngoài bốn mươi, vóc người khôi ngô, mày kiếm, không giận mà uy, toát ra vẻ tôn quý.

Đứng thứ hai là một hán tử vừa lùn vừa mập, mi mục so với người nam trước tàn ác hơn, giống như huynh đệ.

Bên hông hai người có có bội kiếm, chuôi kiếm và vỏ kiếm đều làm bằng vàng nguyên chất, vừa nhìn đã biết xuất thân từ danh môn.

Một nam khác ước chừng khoảng ba mươi tuổi, mặc dù tay cầm đơn đao, trên người mặc trang phục thợ săn, nhưng vẫn không dấu được vẻ mặt ngời ngời, mặt đẹp như như ngọc, xem ra cả người còn mang theo bảy phần yếu đuối.

Đứng bên cạnh người là một nữ tử mang trang phục thôn nữ nhưng lại xinh đẹp kinh người, chỉ thấy nàng hạnh kiểm chu thần (gượng mặt hình quả hạnh, môi đỏ: chỉ người con gái xinh đẹp), thân hình như liễu, thân thể

https://thuviensach.vn

thướt tha trong gió tuyết mềm mại không xương, nhìn bề ngoài thật cùng tuấn nam kia là một đôi do trời đất tạo nên, hợp đôi vô cùng, song trong đôi mắt ẩn chứa nét buồn, tâm sự trùng trùng.

Nhiếp Phong ở sau tảng đá âm thầm nhìn từng người, thầm nghĩ, đôi nam nữ này mặc dù tuyệt đẹp, nhưng dù sao cũng chỉ là thợ săn và thôn nữ tầm thường, cùng với hai gã hông đeo bội kiếm chuôi vàng nọ chính là hán tử giang hồ căn bản là trâu ngựa không liên quan, bốn người sao lại đi cùng nhau?

Mọi người vốn là đi tới trước, khi bước đến chỗ xa còn cách bốn cái đầu hổ nọ năm trượng thì, hán tử lùn mập kia ngạc nhiên nói: "Ấy? đại ca, ngươi xem!" nói rồi chỉ vào bốn cái đầu hổ nọ.

Hán tử khôi ngô nọ nguyên lai là bào huynh người kia, không nhịn được nhìn về hướng bào đệ vừa chỉ, tức thì lông mày nhăn tít lại.

Người thợ săn tuấn tú kia lại giống như tìm được bảo vật, tiến lên nhìn kỹ, một mặt nhìn một mặt nhỡ kỹ những chữ máu trên tấm gỗ :"Đại miêu, nhị miêu, tam miêu, tứ miêu …… không sai! Phong đại hiệp, là nghĩa huynh ta làm!"

Những lời này nói với hán tử khôi ngô, hán tử khôi ngô thật ra là một người từng một thời hiển hách chốn giang hồ, tam đại môn chủ của Phong Nguyệt Môn – Phong Thanh Ưng, hán tử béo lùn chính là kỳ đệ Phong Thanh Hòa.

Phong nguyệt môn vốn là một trong thập đại danh môn chính phái trong giong hồ, đáng tiếc thời thế thay đổi, đến giờ suy mạt, sớm bị khai trừ khỏi giang hồ dưới đại bang Thiên Hạ Hội.

Lúc này, Phong Thanh Ưng chợt hỏi hán tử mặt đẹp ngọc một câu khiến Nhiếp Phong khó có thể tin :"Linh Ngọc, ngươi chắc chắn người này chính là nghĩa huynh của ngươi - Quỷ Hổ?"

https://thuviensach.vn

Linh Ngọc?

Quỷ Hổ?

Trốn ở phía sau tảng đá, Nhiếp Phong ngẩn ra tại chỗ!

Không nghĩ tới người thợ săn tuấn tú này lại có một cái tên thích hợp như thế - Linh Ngọc.

Mà mới rồi bản thân mới gặp hán tử như quỷ tựa hổ kia, có thật gọi là – Quỷ Hổ?

Xem ra hai người một đẹp một xấu, một đằng là bầu trời một đằng là đáy vực, rất khó tin rằng bọn họ lại là huynh đệ kết nghĩa kim lan! quả thực khó có thể tin!

Chỉ là, thế gian có rất nhiều chuyện khó có thể tin được, luôn như vậy.

Điểu khiến Nhiếp Phong khó có thể tin chính là thế sự vẫn đang tiếp diễn.

Linh Ngọc đáp: "Phong đại hiệp, không phải ta đã sớm nói với ngươi rồi sao? Ta và nghĩa huynh Quỷ Hổ vốn là thôn dân tầm thường lớn lên ở thôn trang dưới tuyết lĩnh (đỉnh núi tuyết), mười ba năm về trước y mất tích thần bí, cho đến nửa tháng trước ta tới săn thú ở nơi tuyết lĩnh hoang vu này, bị một đám mãnh hổ truy tập thê thảm, bị trọng thương sắp hôn mê thì thấy một người xuất hiện quát mắng đám hổ, sau khi tỉnh lại thì đã ở nhà, ta nhận ra, người đó là nghĩa huynh Quỷ Hổ, không biết khi nào thì y quay trở về cố hương.”

Phong thanh Ưng nói: "Cho dù thật sự ngươi do nghĩa huynh Quỷ Hổ cứu, cũng không nhắc tới những hổ mộ này.”

https://thuviensach.vn

Linh Ngọc nói: "Phong đại hiệp có điều ngươi không biết, ngày đó khi nghĩa huynh ta quát mắng đám mãnh hổ thì, bọn chúng nó bất ngờ thuần phục như mèo, như gặp cố nhân ngồi phục dưới chân, cho nên ta thầm tin coi hổ như mèo, người vì hổ lập mộ chắc chắn là nghĩa huynh không thể nghi ngờ." Phong Thanh Ưng có chút gật đầu, tự thấy có lý.

Nhiếp Phong cũng thầm thấy giống vậy, nó đã từng thấy người xấu như lệ quỷ nọ chính là Quỷ Hổ vì hổ mà khóc, có thể thấy được, người hổ tình thâm, vì hổ lập mộ thì tuyệt không có gì ngạc nhiên.

Linh Ngọc giải thích nói: "Nghĩa huynh ta trời sinh chỉ lực kinh người, mười tuổi có thể một trảo phá tường, sau khi mất tích có lẽ đã học được bản lĩnh bất phàm, cho nên có thể dùng võ thuần phục mãnh hổ cũng không có gì là lạ? về phần vì sao mãnh hổ lại cùng với y trở thành bạn, ta nghĩ phần lớn do y trời sinh dung mao xấu xí, như hồi ta thấy hắn chính là khuôn mặt càng ngày càng xấu, rất đáng thương, có thể lão hổ kia thương cảm, hoặc có lẽ ngộ nhận y là đồng loại chăng?”

Linh Ngọc vừa nói vừa lộ ra một tia cười cười nhạt đắc ý, như là vui trước tai họa của người khác, theo đó liếc xéo nữ tử xinh đẹp nọ đứng bên cạnh.

Nữ tử kia vốn yên lặng không nói, chợt thấy Linh Ngọc khuôn mặt tươi cười như thế, sắc mặt chợt biến!

Nhiếp Phong cũng thấy phát lạnh trong lòng. Linh Ngọc này trước đây do nghĩa huynh cứu giúp, cũng nên cảm kích ân đức mà báo đáp mới phải, nhưng ngược lại hôm nay lại mỉa mai nghĩa huynh mình là kẻ xấu xí, thật sự là một kẻ vong ân bội nghĩa, chợt cảm thấy tức giận bất bình.

May mà đã có người thấy cảnh này mà bất bình, chỉ thấy Phong Thanh Hòa trên gương mặt béo mập kia hiện lên một tia khinh miệt, lạnh giọng nói: " Ta cảm thấy nghĩa huynh Quỷ Hổ của ngươi không hẳn là đáng

https://thuviensach.vn

thương, ngược lại có thể cùng mãnh hổ cảm thông, có khi còn tốt hơn là kết giao với người bất chính, cùng người chia sẻ vị tất đã là chuyện tốt."

Thế nào là kết giao với người bất chính? Linh Ngọc là người thông minh, sao có thể không rõ hàm ý trong lời y, nhất thời khuôn mặt tuấn tú trầm xuống.

Phong thanh Ưng ở bên vội đánh mắt với Phong Thanh Hòa, tựa hồ hai huynh đệ hắn có việc nhờ vả Linh Ngọc, cho nên có ý nhắc kỳ đệ không nên dùng lời công kích, nhưng trong lòng Phong Thanh Hòa có điều giống như có xương mắc ở cổ, nói mà không suy nghĩ :"Nghĩa huynh ngươi cứu giúp đùm bọc ngươi, ngươi biết rõ hai huynh đệ ta lần này đi tìm hắn là có ý bất thiện, nhưng lại nguyện vì một vạn lượng bạc thù lao dẫn chúng ta tới đây tìm hắn, ngươi thân làm nghĩa đệ đối với hắn thật là rất ác độc, quả thật là nghĩa bạc vân thiên!"

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 6

Quỷ Tại Khốc (4, 5, 6)

Lời vừa nói ra, lập tức Linh Ngọc mặt đỏ như gấc chín, còn nữ nhân xinh đẹp kia lại vui ra mặt.

Nhiếp Phong đang nghe trộm cũng muốn vỗ tay tán thưởng, hán tử béo lùn kia dù tự nhận đối đầu Quỷ Hổ nhưng vẫn vì y nói lời công đạo, quả thực là người ngay thẳng, chỉ không biết vì sao hai huynh đệ bọn họ lại phải làm kẻ địch của Quỷ Hổ?

Phong Thanh Ưng thấy em trai nói năng lỗ mãng bèn chặn lại: "Nhị đệ, đừng vô lễ."

Phong Thanh Hòa đáp: "Không phải sao? Đại ca, người như thế này quả là hiếm có khó tìm đó!"

Phong Thanh Ưng nói: "Nhị đệ, chẳng lẽ ngươi quên vì sao chúng ta đến đây? Chúng ta phải tìm Quỷ Hổ, hỏi thăm huyệt mộ chủ nhân hắn, đừng có gây thêm chuyện nữa!"

Phong Thanh Hòa nghe xong vẫn thấy bất mãn, cự lại: "Đại ca…"

Phong Thanh Ưng không để hắn nói thêm gì, chặn lời: "Nhị đệ, ngươi có nhớ vì sao phụ thân phải chết không?"

https://thuviensach.vn

Phong Thanh Hòa nghe anh trai nói tới cái chết của phụ thân thì đành cúi đầu đáp: “Nhớ rất rõ.”

Phong Thanh Ưng xanh mặt: “Phải không hả? Vậy nhắc lại lần nữa đi, để cho ta biết ngươi chưa từng phút giây nào quên!”

Phong Thanh Hòa nói: “Tám năm trước, chủ nhân Quỷ Hổ như mặt trời trong võ lâm, sau đó có cửu đại danh môn chính phái kêu gọi Phong Nguyệt Môn chúng ta liên thủ tiễu trừ hắn. Cha dặn hai chúng ta trấn thủ Phong Nguyệt Môn, tự mình thân chinh xuất chiến. Mọi người chờ lúc chủ nhân Quỷ Hổ một mình đi qua Hoàng Sơn thì đổ ra chặn đánh, nào ngờ hắn không sợ, không nói không rằng liền huyết chiến cùng thập đại phái, sau ba ngày ba đêm, mười môn phái bị diệt, phụ thân cũng bị trọng thương mà chết…” Dứt lời vẻ mặt rầu rĩ.

Nhiếp Phong thầm nghĩ, cái đám danh môn chính phái này hóa ra là như thế, ỷ đông hiếp yếu, thật uổng xưng là anh hùng hảo hán. Lại nghĩ đến chủ nhân Quỷ Hổ một mình khuất phục thập đại phái, hào khí ra sao cũng có thể tưởng tượng được, đáng tiếc trời xanh đố kị người tài.

Phong Thanh Ưng nói: “Tốt, chỉ cần ngươi còn nhớ rõ là được rồi! Năm đó chúng ta còn chưa đủ lông cánh, huống hồ kẻ thù võ nghệ cao tuyệt, chỉ có thể khổ luyện kiếm pháp đợi tự mình báo thù! Ai ngờ trời xanh không mắt, cuối năm đó khắp giang hồ truyền tin cừu nhân đã chết. Nhị đệ, ngươi chắc còn nhớ cảm giác mất mát chúng ta phải chịu tám năm trước.”

Phong Thanh Hòa làm sao quên được. Hai huynh đệ khổ luyện đến lúc có thể báo thù thì cừu nhân lại chết, quả thực thê thảm vô cùng. Phong Thanh Ưng tiếp tục nói: “Vất vả lắm mới biết được tám năm trước Quỷ Hổ trở về cố hương sau khi chủ nhân qua đời, rồi do thám biết quê hắn ở Thử Đái (*). Nhưng tám năm qua, chúng ta tìm chẳng biết bao nhiêu lần ở Thử Đái thôn mà vẫn không thấy bóng chim tăm cá, đâu ngờ được là Quỷ Hổ lại kín đáo ẩn thân trên đỉnh tuyết lĩnh không bóng người kia, may là Linh

https://thuviensach.vn

huynh đệ vô tình phát hiện ra hành tung của hắn, khó khăn lắm mới nhận được tin báo của y! Hôm nay chúng ta đến đây không phải để giết Quỷ Hổ, chỉ mong hỏi được hắn mai táng chủ nhân nơi nào. Nếu cừu nhân thực sự đã chết thì mang thi thể về tế vong linh cha, còn nếu chưa chết thì thù cha nhất quyết phải báo!"

Phong Thành Hòa cũng sốt ruột báo thù như đại ca, nhưng hắn vẫn nghi ngờ liệu sau khi tìm thấy Quỷ Hổ đại ca sẽ ép hỏi như thế nào. Cho dù thế nào đi nữa, như sáng nay, nếu không phải Phong Thanh Ưng lấy cái chết của cha bức ép thì hắn cũng chẳng đi cùng, huống chi trong lòng luôn coi thường Linh Ngọc, nên vẫn cố nói: "Đại ca, thù cha đương nhiên không đội trời chung, nhưng nếu dựa vào đồ bất nghĩa này để đạt mục đích, chỉ sợ…"

Lời còn chưa dứt, chợt nghe Linh Ngọc cười nói: "Phong nhị hiệp nói sai rồi! Ta thấy ngài thành kiến với ta thật sâu, chẳng kém gì vị Kỷ Nhu cô nương bên cạnh ta."

Giỏi cho Linh Ngọc! Tuy rằng mới đỏ mặt tía tai với Phong Thanh Hòa nhưng chưa đến một chớp mặt đã khôi phục thái độ tự nhiên, mặt lộ vẻ thoải mái cười tà bên cạnh nữ tử kia.

Hóa ra cô gái này tên là Kỷ Nhi. Nhiếp Phong thầm nghĩ, thật là một cái tên dịu dàng đẹp đẽ! Người cũng dịu dàng làm sao! Nhưng chợt nghe Linh Ngọc chậm rãi nói: "Vị Kỷ Nhu cô nương này cùng tại hạ và Quỷ Hổ là thanh mai trúc mã, tình nghĩa rất sâu nặng, mười ba năm trước sau khi y mất tích, nàng vẫn kiên quyết chờ đợi nghĩa huynh ta quay về. Nên lần này ta mang hai người lên tuyết sơn tìm nghĩa huynh, nàng khinh thường ta lắm, đi theo xem thử. Chỉ có điều Phong nhị hiệp và nàng không biết trong lòng ta cũng có nỗi khổ! Ài, xem ra hôm nay không nói không được…"

Linh Ngọc nói đến đây, lập tức lắc đầu thở dài tỏ vẻ bất đắc dĩ.

https://thuviensach.vn

Kỷ Nhu vốn vẫn trầm mặc không nói gì nhưng cuối cùng không kiềm chế được, lạnh lùng cất tiếng: “Khổ tâm à? Bán đứng nghĩa huynh cũng có khổ tâm sao?” Nàng không chỉ người như tên mà thanh âm cũng vậy, dịu dàng mà ẩn chứa lạnh lùng.

Linh Ngọc cười gượng nói: “Nhu, nàng nhớ bảy ngày trước trong thôn xảy ra chuyện gì không?”

Kỷ Nhu sửng sốt nói: “Ngươi nói chuyện cả bảy người nhà lão Lí bị giết?”

Linh Ngọc gật đầu: “Không sai! Mọi người đều biết lão Lí vợ mất sớm, hắn khi ấy mới hơn bốn mươi tuổi, nuôi sáu đứa con đều đến tuổi tráng đinh, nhưng bảy ngày trước cả nhà bảy người lại bị giết chết một cách bí ẩn, ruột thủng bụng nát, tử trạng khủng khiếp vô cùng, không ai biết hung thủ là ai. Nhu, nàng có biết là ai hạ độc thủ không?”

Kỷ Nhu lắc đầu, thân hình mềm mại khẽ rùng mình một cái, giống như dự cảm Linh Ngọc sẽ nói điều gì đó. Linh Ngọc đáp: “Đêm đó trùng hợp ta định tới tìm lão Lí đánh bạc chơi, ai ngờ vừa tới cổng thì thấy cửa lớn khép hờ, trong phòng truyền ra tiếng kêu thảm thiết, ta vội vàng nhòm vào thì chỉ thấy một hán tử cầm đao chém giết cả nhà lão Lí! Người nọ dù quay lưng lại nhưng ta vẫn thấy hắn rất điên cuồng, đao trong tay còn lạnh hơn cả tuyết, đám người lão Lí căn bản không thể phản kháng liền bị giết sạch, người nó theo hướng cửa mà ra, ta sợ quá trốn trong bụi cỏ nhìn trộm. Nàng đoán xem người trong nhà lão Lí đi ra là ai?”

Linh Ngọc nói xong nghiêng đầu nhìn Kỷ Nhu, sắc mặt nàng càng lúc càng tái nhợt.

Nhiếp Phong ở sau tảng đá âm thầm suy nghĩ: “Phát ra, điên cuồng, đao lạnh hơn tuyết, người này không phải cha thì còn là ai nữa? Ôi, không thể ngờ được trước khi giết hổ cha đã vào thôn giết người! Cha, đến khi nào

https://thuviensach.vn

người mới hồi phục được bản tính, về sống những ngày vui vẻ với Phong Nhi như trước đây?”

Nhớ lại quá khứ cùng những khổ ải phải chịu, trong tâm hồn nhỏ bé của cậu không tránh khỏi một cơn buồn tủi.

Lúc này, Linh Ngọc thấy Kỷ Nhu trầm mặc không nói, lại thấy Phong thị huynh đệ mặt lộ vẻ tò mò thì nói tiếp luôn: “Các ngươi không đoán ra, ta cũng không giấu làm gì, hung thủ tàn sát cả nhà lão Lí là…” Hắn ngừng lại, nhìn quanh xem biểu tình của mọi người, chỉ thấy ba người đều nín thở, bèn buông từng tiếng một: “Nghĩa huynh của ta – Quỷ Hổ!”

Sáu chữ này vừa ra khỏi miệng, gương mặt Kỷ Nhu tái nhợt như không còn chút máu, gương mặt béo phì của Phong Thanh Hòa lộ vẻ kinh ngạc không kém anh trai, nhưng ba người bọn họ không phải là người sợ nhất, sợ nhất chính là Nhiếp Phong!

Không, không phải là hắn! Chỉ có trong lòng Nhiếp Phong mới hiểu được hung thủ máu lạnh này là cha hắn, Nhiếp Nhân Vương! Tất cả những lời Linh Ngọc nói đều là nói dối! Vì sao hắn lại vu cáo hãm hại nghĩa huynh mình như thế?

Kỷ Nhu cặp mắt sang ngời phủi bụi sau mông đứng dậy, nàng ngây người một lúc lâu, rốt cuộc thê lương lắc đầu nói: “Không, không thể là… Hắn! Ta…đợi hắn mươi ba năm, hắn không phải người như vậy! Ngọc, là…ngươi nhìn nhầm rồi…” Nàng lặp đi lặp lại mấy lời này cho thấy đã hoang mang lo sợ, trong lòng cực kì hỗn loạn!

Linh Ngọc nói: “Nhu, ta cũng không nghĩ đây là sự thật, nhưng là nó lại là điều xảy ra trước mắt! Hắn giết sạch cả nhà lão Lí, không ai đảm bảo hắn sẽ không giết hết cả thôn, đến lúc đó chỉ hại người vô tội, lần này ta đành chịu mang tiếng bán đứng nghĩa huynh chỉ vì giúp Phong đại hiệp hai

https://thuviensach.vn

người lên núi, thiết nghĩ cũng là vì thôn dân, hy vọng mượn sức Phong đại hiệp bắt giữ, khi cần ta sẽ tự tay trừ khử hắn!”

Hay cho một câu: “Tự tay trừ khử hắn”. Tuy tuổi còn nhỏ nhưng Nhiếp Phong vẫn thấy khinh bỉ Linh Ngọc vô cùng, nam nhân bất trung bất nghĩa này xem ra trói gà không chặt còn làm bộ hiên ngang lẫm liệt, trượng nghĩa trừ gian, thật là vô liêm sỉ!

Ba người nghe xong màn tự biên tự diễn của Linh Ngọc, Phong Thanh Ưng lập tức vỗ vai Phong Thanh Hòa, cười nói: “Nhị đệ, ngươi cuối cùng đã hiểu được nội tình rồi chứ? Kỳ thực chỉ cần nhìn Linh huynh đệ vẻ mặt chính khí nghiêm nghị, đã biết ngay không phải hạng bán huynh cầu vinh như đệ nghĩ rồi! Mặc dù hai chúng ta vì do thám huyệt mộ cừu nhân mà đến, nhưng nếu thấy kẻ giết người vô tội, thân là kẻ cầm kiếm vệ đạo, chúng ta cũng nhất định đứng ra vì dân trừ hại!”

Cái này gọi là “Ngoài nạm ngọc, trong bọc c*t”, Phong Thanh Hòa thầm nghĩ đại ca mình sao lại hồ đồ như vậy? Hắn mặc dù thấy Linh Ngọc nghĩa chính từ nghiêm nhưng nói chuyện có chỗ không ổn, trong lúc nhất thời không biết nói lại thế nào.

Linh Ngọc nhân lúc Kỷ Nhu trong lòng rối loạn, không để ý tới Phong thị huynh đệ bên cạnh thừa cơ nói: “Nhu, theo như lời Phong đại hiệp thì khả năng Quỷ Hổ đã lẩn trốn trên tuyết lĩnh từ tám năm trước, nơi này và thôn trang dưới núi chỉ cách nhau cao thấp, dù sao hắn cũng nên về gặp nàng một lần, nhưng hắn không hề, chứng tỏ trong lòng hắn nàng không còn quan trọng nữa, thật uổng phí nàng đợi hắn mười ba năm…”

Mười ba năm? Nhiếp Phong không khỏi âm thầm tán thưởng, Kỷ Nhu cô nương này có thể chờ đợi Quỷ Hổ mười ba năm, đủ thấy chung tình đến thế nào, nếu mẫu thân mình có thể đối với cha như thế thì sẽ không hại Nhiếp Nhân Vương tới tình cảnh “người không ra người” như bây giờ!

https://thuviensach.vn

Kỷ Nhu nghe lời nói Linh Ngọc thì cảm thấy không vui, nàng bi thương nói: “Quỷ Hổ làm như vậy…nhất định có nguyên nhân! Hắn nhất định có lý do!”

Linh Ngọc nói tiếp: “Hắn đương nhiên là có lý do của mình, bởi vì hắn đã sớm quên nàng….”

Kỷ Nhu không để hắn nói hết câu, tự phủ định trước: “Không! Sẽ không đâu!”

Linh Ngọc vẫn bám riết không tha: “Sẽ không ư? Hắn quên nàng rồi, nàng sao lại sống chết muốn đợi hắn trở về? Huống chi hắn đã trở nên xấu xí vô cùng, hôm nay ta cùng nàng lên núi, muốn nàng xem diện mạo thực của hắn, để si tâm của nàng với hắn cũng chết đi!”

Linh Ngọc vì sao muốn Kỷ Nhu hết hy vọng với Quỷ Hổ? Phong thị huynh đệ một bên cũng là người từng trải qua thứ tình cảm nam nữ này, chỉ có điều vì trả thù thì biết ít một chút vậy, Nhiếp Phong nấp trong chỗ tối cũng từng thấy tình thân cha mẹ, cũng hiểu nguyên nhân trong đó. Đương nhiên, người hiểu rõ nhất vẫn là Kỷ Nhu, cặp mắt khiến người ta say mê kia kinh ngạc nhìn Linh Ngọc, tâm ý của hắn sao nàng không hiểu chứ!

Nhưng nàng hiểu được thì sao? Từ trước tới nay nàng đối với gương mặt tuấn mỹ kia của Linh Ngọc chưa từng có một chút rung động. Trong lòng nàng chỉ có Quỷ Hổ tướng mạo bình thường, thậm chí là xấu xí!

Nàng kiên định nói: “Cho dù hắn trở nên xấu xí thế nào, ta vẫn sẽ chờ hắn trở về, ta nhất định chờ hắn trở về!”

Linh Ngọc nói: “Vậy nàng khó mà không để ý cái mặt xấu xí của hắn! Nàng biết không, mặt hắn còn không đủ da, khó coi vô cùng! Thử nghĩ xem, thịt của hắn có thể tùy lúc dính trên người nàng, giống như lệ quỷ, chỉ sợ nàng chưa đến gần đã bị dọa ngất đi rồi, làm sao mà nối lại duyên xưa chứ?”

https://thuviensach.vn

Linh Ngọc nói chuyện giật gân nhưng Kỷ Nhu không bị dọa, vẫn kiên định: “Không! Ta không tin đó là sự thật!”

Linh Ngọc nhãn châu chuyển động, nói: “Được! Nàng không tin ta, ta sẽ nghĩ cách dẫn hắn ra, cho nàng nhìn được rõ rang, nàng cũng đừng trách ta độc ác với hắn!”

Kỷ Nhu ngạc nhiên còn Phong Thanh Ưng thì bất ngờ trước sự tự tin của Linh Ngọc, hỏi: “Linh huynh đệ, xem ra ngươi đã có biện pháp, không biết có cách gì khiến Quỷ Hổ xuất hiện vậy?

Linh Ngọc điềm nhiên chỉ vào bốn thanh gỗ bảo: “Phong đại hiệp, ngài xem, chữ viết bằng máu trên thanh gỗ vẫn chưa ngưng kết chứng tỏ mới được dựng không lâu, ta đoán Quỷ Hổ chưa đi xa đâu, có lẽ vẫn còn quanh đây nghe lén cũng nên…”

Linh Ngọc nói tới đây, Phong Thanh Ưng cùng Phong Thanh Hòa không khỏi đưa mắt nhìn quanh, ở trong mờ mịt gió tuyết giống như có một đôi mắt quỷ âm thầm quan sát mọi người, sớm nhìn thấy những chuyện xảy ra hôm nay…

Linh Ngọc nhìn vẻ ngạc nhiên của Kỷ Nhu, khóe miệng nhếch ra một nụ cười, nói tiếp: “Nếu hắn thật sự ở gần đây thì phương pháp này chắc sẽ có hiệu quả!”

Vừa nói xong, Linh Ngọc bỗng vung thanh đao trong tay bổ tới đầu của cự hổ!

Tiếng “xoát xoát xoát” không ngừng vang lên, Linh Ngọc chém cái đầu cự hổ đến nát nhừ, nháy mắt máu thịt hòa lẫn!

Phong Thanh Ưng và Phong Thanh Hòa cùng nhíu chân mày, không nghĩ hắn có thể xuống đao như vậy. Nhiếp Phong biết dự liệu của Linh

https://thuviensach.vn

Ngọc không sai, Băng Tâm Quyết cho nó biết Quỷ Hổ vẫn còn đang ở gần đây.

Thấy Linh Ngọc đang muốn tiến lên nhặt một đầu hổ khác, Kỷ Nhu vội vàng tiến tới khuyên can: “Ngọc, đừng mà! Ngươi làm vậy sao không khiến Quỷ Hổ thất vọng được?”

Linh Ngọc dùng sức gạt tay nàng ra, nói: “Nhu, hôm nay ta chỉ vì an toàn của thôn dân mà ra tay, nhất quyết phải làm được, nếu không sẽ không trở về!”

Kỷ Nhu còn muốn ngăn cản Linh Ngọc thì chợt thấy thắt lưng nhói lên một cái, cả người rung lên, không thể động đậy rồi tê liệt ngã xuống đất. Thì ra Phong Thanh Ưng sợ nàng dây dưa không dứt bèn ra tay chế ngự ma huyệt của nàng.

Phong Thanh Ưng nói: “Kỷ Nhu cô nương, giờ phút này cần lấy đại cục làm trọng, phải xuất thủ thật quả thực là bất đắc dĩ.”

Tiếp theo, y xoay mặt đối diện Linh Ngọc nói: “Linh huynh đệ, mời mau ra tay!”

Linh Ngọc cũng không muốn kéo dài, hướng về phía gió tuyết hét to: “Đại ca, ta biết ngươi đang ở gần đây, ta đếm ba tiếng, nếu không muốn nhìn thấy đầu bạn hổ của ngươi bị chém thành thịt vụn thì mau ngoan ngoãn ra đây cho mọi người trông thấy, nếu không, chớ trách ta đao hạ vô tình!”

Thoắt cái hắn đã tới bên một đầu hổ nhỏ khác, tiện đà hô: “Một.” Thấy quanh mình không có động tĩnh gì, Phong thị huynh đệ liếc nhìn nhau một cái, cùng nắm chặt chuôi kiếm.

“Hai.” Linh Ngọc nhìn bốn phía, kỳ thật trong lòng bàn tay đã mồ hôi lạnh.

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong lại cân nhắc, rốt cuộc Quỷ Hổ có vì cứu đầu hổ mà hiện thân hay không? Nó bỗng nhớ chính cha mình giết bạn hổ của Quỷ Hổ, nó muốn giúp Quỷ Hổ nhưng Phong thị huynh đệ đâu phải loại tầm thường, nếu xuất thủ tương trợ thì chỉ sợ sau khi bị phát hiện khó mà toàn thân trở ra.

Nhưng lúc này Linh Ngọc đã thốt ra chữ thứ ba: "Ba" đồng thời giơ cao tay, hung hăng chém vào đầu hổ con!

Nhiếp Phong cảm thấy không ổn, dưới tình thế cấp bách này, nó cũng còn không băn khoăn an nguy bản thân nữa, bèn nắm lên một cục tuyết ném mạnh về phía thanh đao của Linh Ngọc!

Lúc đó tuy nội lực Nhiếp Phong còn thấp, nhưng gặp thủ pháp chém đầu hổ của Linh Ngọc chỉ là thứ màu mè vô dụng, so với thân pháp nghĩa huynh Quỷ Hổ quả thực kém xa ngàn dặm, trong lòng nó lại uất ức thật sự nên tin chắc một cú ném này nhất định có thể ngăn chặn thế đao!

"Đang" một tiếng, không ngoài dự liệu của Nhiếp Phong, đao trong tay Linh Ngọc bị chấn rớt.

Nhưng cùng lúc đó, Phong Thanh Ưng và Phong Thanh Hòa đã biết được phương hướng, nhanh như chớp rút kiếm chĩa về phía Nhiếp Phong!

Chuôi kiếm màu vàng!

Vỏ kiếm màu vàng!

Ngay cả kiếm phong cũng màu vàng!

Hai huynh đệ họ liệu tâm có như vàng không?

Trong khoảnh khắc đó, vùng tuyết trắng xóa giống như bị hai mũi tên vàng xẹt qua, tốc độ nhanh như sấm sét!

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong biết rằng nơi ẩn nấp đã bị lộ, thân hình lui gấp, đang muốn lui về sau. Nhưng người tính không bằng trời tính, dù nó có khinh công không kém nhưng lại không quen đi trên tuyết, lảo đảo trượt chân té nhào, ngẩng đầu đã thấy Phong thị huynh đệ phá không lao tới! Hai người ở trong gió tuyết mịt mù thoáng nhìn thấy một đoàn nhân ảnh, Phong Thanh Hòa trước sau vẫn không thể nhận ra đó là ai, vốn định thu kiếm nhưng tuyết địa trơn trượt, kiếm thế đã phát căn bản không thể dừng lại!

Phong Thanh Ưng nghĩ rằng người ra tay không phải Quỷ Hổ thì còn ai nữa, không do dự, đâm xong rồi nói, kiếm thế ngoan cường đâm tới!

Hai thanh kim kiếm từ hai hướng đâm tới song chưởng Nhiếp Phong với tốc độ cực nhanh, cho thấy hai người là nhất đẳng cao thủ. Nhiếp Phong còn chưa kịp đứng dậy thì làm sao tránh được?

Mắt thấy hai cánh tay sắp gặp kiếm bị phế bỏ tại chỗ, bỗng dưng có một tiếng rít chói tai vang lên!

Tiếng rít này giống như tiếng quỷ khóc nỉ non trong đêm, khiến cho người ta lạnh hết cả tim óc!

Cùng lúc đó, một bóng người như sao băng xẹt tới, một trảo nhanh và cứng như thép kéo Nhiếp Phong về phía sau, song kiếm của Phong thị huynh đệ đâm vào trong tuyết.

Người nọ hai chân đạp tới, vừa vặn đạp vào kiếm phong màu vàng của Phong thị huynh đệ, mượn lực phản chấn bắn người ra, xoay người ôm lấy Nhiếp Phong rơi xuống ngoài trượng. Một chuỗi động tác liên tục rành mạch, cho thấy người tới thân pháp quỷ dị khoái tuyệt!

Phong thị huynh đệ vừa định thần nhìn lại thì thấy người tới xấu xí vô cùng, trong thiên hạ ngoài chữ Quỷ ra tin rằng không có chữ nào khác có thể hình dung được cái xấu xí của gã. Hai người lập tức hiểu ra kẻ trước mặt là ai, liền cùng kêu to: “Quỷ Hổ?”

https://thuviensach.vn

Linh Ngọc đã ở bên khẩn trương hô to: “Không sai! Là hắn, hắn chính là nghĩa huynh của ta, Quỷ Hổ!”

Kỷ Nhu nằm trên mặt đất nghe thấy, biết nam nhân mình chờ đợi mười ba năm cuối cùng cũng xuất hiện, trái tim nàng cứ đập loạn nhịp không thôi. Có đúng là hắn trở nên xấu xí như lời Linh Ngọc nói? Hắn có gầy đi không? Hắn có còn nhớ mình không? Hàng trăm câu hỏi cứ xoay quanh trong đầu óc nàng, nhưng cả người nàng lại mềm nhũn vô lực, mọi người lại đã nhảy ra khỏi tầm nhìn. Nàng chỉ đành mở to đôi mắt trừng trừng nhìn lên bầu trời đêm, tự mình lo lắng cho Quỷ Hổ mà lòng như lửa đốt!

Quỷ Hổ cũng chẳng thèm để ý đến Phong thị huynh đệ lẫn Linh Ngọc, gã buông Nhiếp Phong ra, vỗ nhẹ lên vai nó rồi chỉ về phía trước, ý bảo nó đường chạy trốn, sau đó quay đầu đi về phía hai cái đầu hổ con!

Phong thị huynh đệ sao không hiểu Quỷ Hổ muốn đoạt lại đầu hổ? Sao có thể hắn dễ dàng đắc thủ, lập tức chia làm hai đường trái phải bọc đánh!

Nhưng khinh công Quỷ Hổ nhanh như quỷ mị, rõ ràng đang ở phía trên hai người thì bỗng nhiên thấy đánh một cái làm đầu hổ bay lên trước, rồi nhanh nhẹn đón lấy hai cái đầu hổ rơi xuống. Y đang muốn đến đoạt lại đầu hổ trong tay Linh Ngọc thì song kiếm Phong thị huynh đệ đã từ sau chém tới!

Chiêu thức hai người sử ra chính là “Phong Nguyệt kiếm pháp” độc môn của Phong Nguyệt môn, bộ kiếm pháp từ “Phong Hoa” và “Tuyết Nguyệt” năm xưa dung hợp mà thành. Năm ấy thủy tổ Phong Nguyệt môn Thiện Sứ song kiếm là Hữu Sứ Phong Hoa và Tả Vũ Tuyết Nguyệt từng rất có uy danh trong võ lâm đương thời, cho đến thế hệ của Phong Thanh Ưng, vì muốn đưa Phong Nguyệt Kiếm lên đỉnh cao nhất nên bèn đem một sách chia đôi, Phong Thanh Ưng tập Phong Hoa, Phong Thanh Hòa luyện Tuyết Nguyệt. Hai người sớm tự học thuộc làu hai bộ kiếm pháp, phối hợp khăng

https://thuviensach.vn

khít, khi hợp làm một thì uy lực cao gấp bội! Bởi vậy, hai người song kiếm cùng công, thế tới cực kì tàn nhẫn.

Quỷ Hổ không chậm trễ lấy hai cái đầu hổ ném mạnh vào không trung. Hành động này nằm ngoài ý liệu của Phong thị huynh đệ, cứ cho rằng Quỷ Hổ vốn muốn quay lại cứu đầu hổ, nay vì sao đánh lại? Tâm thần hơi phân, Quỷ Hổ đã lao thẳng về phía màn kiếm phong, cử chỉ này không khác gì chịu chết. Hai người mặc dù thấy khác thường nhưng kiếm thế càng khó thu lại, cũng đành theo thế kiếm đâm tới Quỷ Hổ. Không ngờ lúc mũi kiếm còn cách Quỷ Hổ ba tấc, đôi chân gã bỗng xoay chuyển, thân hình vòng qua bên mình Phong Thanh Hòa quay ngược ra phía sau lưng hai người, song trảo chộp vào vai hai người, Phong thị huynh đệ thất kinh thối lui, nhưng Phong Thanh Hòa thân pháp hơi chậm, "Ba" một tiếng y phục đã bị Quỷ Hổ xé rách, trên vai lưu lại năm đường máu đỏ tươi!

Lúc này Quỷ Hổ mới nhanh chóng lướt tới đón hai cái đầu hổ vừa rơi xuống, động tác liên tục rành mạch, rồi nhanh chóng quay ngược lại bộ pháp quỷ dị làm Phong thị huynh đệ líu lưỡi!

Phong Thanh Hòa nhìn vết trảo trên vai mình, thầm nghĩ Quỷ Hổ chỉ cần thổ kình trên trảo thì có thể dễ dàng phế bỏ cánh tay này rồi, nhưng hắn lại hạ thủ lưu tình với mình… Thử hỏi người như vậy đâu phải thứ máu lạnh tới mức đem giết hết cả nhà thôn dân tầm thường?

Phong Thanh Ưng lại suy nghĩ khác với em trai mình! Hắn không ngờ được rằng Quỷ Hổ người cũng như tên, thân pháp biến hóa như quỷ mị, song trảo uy mãnh như hổ, hôm nay nếu muốn bắt hắn, dù tận lực cũng không thể, lúc này bèn quay sang đệ đệ hô: "Nhị đệ, chúng ta lên!"

Phong Thanh Hòa vốn đang do dự thì chợt nghe tiếng đại ca, chiến ý dâng cao, thầm nghĩ dù thế nào cũng phải bắt giữ Quỷ Hổ trước rồi nói sau, vì thế cùng đại ca lại vận kiếm như thuẫn hướng Quỷ Hổ chém tới, chỉ một thoáng đã thấy hai luồng kiếm màu vàng xoay tít trong tuyết trắng.

https://thuviensach.vn

Mặc dù hai người là cao thủ nhưng Quỷ Hổ cũng không phải kẻ yếu, lập tức lại ném đầu hổ lên không, dùng bộ pháp quỷ dị chen vào giữa hai người, chỉ dùng sức một người mà đấu với hai huynh đệ họ Phong ngang sức!

Linh Ngọc ở bên tự biết võ nghệ thấp kém, không dám tiến lên gia nhập vòng chiến. Nhưng thấy ba người đấu hơn mười chiêu vẫn bất phân thắng bại, thầm nghĩ với sức Phong thị huynh đệ căn bản không thể bắt giữ Quỷ Hổ, bèn nghĩ ra một kế, lập tức nhặt lấy thanh đao Nhiếp Phong làm rơi trên đất, giơ đầu hổ lên cao hô: “Đại ca, ngươi xem đây là cái gì?” Nói xong, y làm bộ như muốn chém đầu hổ.

Kế này quả nhiên có hiệu quả, Quỷ Hổ nhìn thấy tình cảnh này thì quýnh lên, thoáng chốc tâm thần rối loạn. Phong thị huynh đệ nhân cơ hội đó hai kiếm cùng tấn công tới, Quỷ Hổ mải chú ý cái đầu hổ trong tay Linh Ngọc, thân hình né sang khiến hai thanh kim kiếm đâm phải hai cái đầu hổ đang rơi xuống, kiếm kình mạnh mẽ phá nát hai đầu hổ nhỏ bé!

Gương mặt xấu xí của Quỷ Hổ chợt tràn lên sự đau đớn khó tả, mặt xấu lại càng xấu, nhưng hắn chưa kịp định thần thì song kiếm của Phong thị huynh đệ đã quay lại, chực tấn công tiếp.

Linh Ngọc thực hiện được quỷ kế, trong lòng mừng thầm, bèn giơ đầu hổ lên cao, gian xảo cười: “Đại ca, ta thật sự rất muốn hủy cái đầu hổ này đấy, ngươi mau tới gặp bằng hữu lần cuối đi!” Linh Ngọc cười thật là sung sướng, thật là khoái chí! Hắn rất cao hứng, bởi vì Quỷ Hổ đang bị hắn đùa bỡn, sắp bại dưới tay hắn!

Quả nhiên trong lòng Quỷ Hổ đại loạn, lâm hiểm chiêu, trước sau đùi bị trúng liền hai nhát kiếm!

Linh Ngọc đang muốn giở lại mánh cũ thì bỗng dưng một bóng người như ánh chớp lướt tới, đá một cước vào tay hắn. Hổ Khẩu Linh Ngọc đau

https://thuviensach.vn

buốt, đầu hổ liền rơi ra, bóng người kia chưa để đầu hổ rơi xuống đã lập tức bắt lấy trước.

Là Nhiếp Phong! Tuy nó vẫn còn bị thương nhưng Quỷ Hổ đang ở cảnh hung hiểm như vậy sao có thể bỏ đi được. Nó đã không còn là đứa nhỏ trốn trong lòng mẹ làm nũng nữa!

Linh Ngọc thấy người đến là đứa nhỏ tóc dài được Quỷ Hổ cứu kia, không khỏi gầm lên: “Thằng ranh, ngươi dám cả gan làm hỏng chuyện của bổn thiếu gia sao?”

Trong tiếng hét phẫn nộ, thanh đao trong tay Linh Ngọc thuận thế bổ về phía Nhiếp Phong, nhưng hắn chỉ có thứ công phu thô thiển tầm thường, làm sao có thể so sánh với thân pháp Nhiếp Phong học trộm từ Nhiếp Nhân Vương? Hai đao liên tục đều chém vào khoảng không.

Phía bên này, Quỷ Hổ trong lúc kịch chiến thấy Nhiếp Phong vẫn chưa bỏ đi mà còn ra tay tương trợ, trên mặt lập tức biểu lộ vẻ cảm kích.

Phong Thanh Ưng cũng thấy Nhiếp Phong cướp đầu hổ, trong lòng thầm cân nhắc. Cả hai huynh đệ hợp lực cũng chỉ đánh ngang Quỷ Hổ, như thế này thì không thể thắng nổi. Bây giờ có hai lựa chọn, một là dừng lại, hai là tiếp tục, hắn cũng đã học được công phu công tâm của Linh Ngọc, nếu có thể lấy được cái đầu hổ cuối cùng trên tay Nhiếp Phong mà hủy thì Quỷ Hổ mất hết tinh thần, đến lúc đó muốn bắt hắn dễ như trở bàn tay!

Nghĩ vậy, Phong Thanh Ưng thân theo ý mà động, lập tức nhảy lùi rời khỏi vòng chiến, để Phong Thanh Hòa đấu với Quỷ Hổ, còn mình thì xoay kiếm đâm về phía Nhiếp Phong!

Không ai ngờ được mục tiêu một kiếm này của Phong Thanh Ưng lại là cái đầu hổ trong tay Nhiếp Phong.

https://thuviensach.vn

Kiếm chiêu đến nhanh tới mức cả Phong Thanh Hòa cũng không tính liệu được đại ca lại nặng tay với một cái đầu hổ như vậy, thật là giết gà bằng dao mổ trâu. Một kiếm này muốn không trúng cũng khó.

Ai ngờ thế kiếm tới nửa đường, thân ảnh Nhiếp Phong đột nhiên dịch chuyển, nhẹ nhàng né qua đột kích, một kiếm này của Phong Thanh Ưng lại đâm vào không khí.

Phong Thanh Ưng đột nhiên biến sắc, một kiếm y tự phụ lại đâm vào không khí, không khỏi thẹn quá hóa giận, thầm nghĩ: “A, thằng nhóc này tuổi còn nhỏ mà thân pháp đã bậc này, thiên tư thật phi thường, phải lấy nhanh thắng nhanh mới được!”

Phong Thanh Ưng tâm vừa chuyển, kiếm trong tay liền hóa thành hình cánh cung, biến thành vô số kiếm hoa, tựa như đầy trời hoa vàng, chụp xuống Nhiếp Phong.

Phong Thanh Hòa một mặt đấu Quỷ Hổ, một mặt liếc nhìn phía Nhiếp Phong, nhưng càng xem càng kinh ngạc, thức này chính là thức nhanh nhất Phong Hoa kiếm pháp – “Hoa Vũ Kinh Phong”, xem ra đại ca lần này có ý ganh đua tốc độ cùng đứa bé này thật rồi.

Nhiếp Phong chỉ cảm thấy vạn điểm kiếm hoa đều đánh tới, hoa cả mắt, ngay đang cả bị thương cũng đề cao chân khí, thân hình vội chuyển, khó khăn né qua vùng kiếm hoa. Nhưng đây mới chỉ là màn dạo đầu nhiễu loạn kẻ địch, sâu trong lòng kiếm hoa, bỗng nhiên một thanh kim kiếm như kinh phong đâm thẳng vào đầu hổ trong tay nó.

Một kiếm này mới là chân chính Kinh Phong!

Đạo kinh phong này thế tới rất nhanh, khinh công Nhiếp Phong cũng không thể né tránh, Phong Thanh Ưng vốn muốn đoạt đầu hổ đả kích Quỷ Hổ, vốn không muốn đả thương đứa trẻ tay không tấc sắc này. Bởi vậy, Nhiếp Phong chỉ cần để hắn phá hủy đầu hổ thì bản thân sẽ không việc gì.

https://thuviensach.vn

Nhưng lúc này Nhiếp Phong lại nghĩ đến Quỷ Hổ, nếu mất cái đầu hổ này y sẽ đau buồn vô cùng, trong lòng nó cảm thấy bất nhẫn, lại không tin mình không cứu được đầu hổ này. Vì thế, Nhiếp Phong không dám chậm trễ, chân nhỏ chuyển gấp, thân hình nhanh chóng lui về sau, chỉ cần ra khỏi vòng kiếm thế của lão là có thể mượn thân né qua!

Ai ngờ một đạo kinh phong này cũng là chiêu nhanh nhất Phong Hoa kiếm pháp, gặp nhanh càng nhanh, trong chớp mắt hai người đã lui ra ngoài trượng, gặp một khối băng trơn nhẵn như gương. Nhiếp Phong trên người bị thương lúc này đã hết chống đỡ nổi, nhưng "Hoa vũ kinh phong" ở trên nền trơn nhẵn càng mau hơn, đột nhiên đã gần trong gang tấc!

Phong Thanh Ưng trong lòng mừng thầm, không ngờ "Hoa vũ kinh phong" lúc này thực như hổ mọc thêm cánh. Mắt thấy có thể đâm trúng đầu hổ, nhưng vì ở trên mặt băng trơn tuột nên chân hắn lảo đảo, kiếm thế đổi chiều hướng thẳng vào ngực Nhiếp Phong.

Phong Thanh Ưng cả kinh, hắn đường đường là môn chủ sao có thể đánh đứa bé này? Chỉ vì kiếm thế quá nhanh, ngay cả hắn cũng không dừng lại được, một kiếm này chắc chắn đâm vào ngực Nhiếp Phong!

Ngay lúc sinh tử tồn vong đó, một thân ảnh cực nhanh lao tới đẩy Nhiếp Phong ra xa ngoài trượng, kiếm thế kia đâm thẳng vào người kia, máu huyết văng khắp nơi!

Người tới cứu Nhiếp Phong chính là Quỷ Hổ! Chỉ thấy chuôi kiếm Phong Thanh Ưng đã đâm sâu vào trong ngực, xem ra đau đớn vô cùng nhưng hắn không hừ lấy một tiếng, quả là một người rắn rỏi!

Phong Thanh Ưng không ngờ một kiếm này lại đâm trúng Quỷ Hổ, trong lòng ngẩn ra. Quỷ Hổ nhân lúc hắn đang giật mình, hổ trảo đột nhiên vươn ra cầm lấy tay cầm kiếm của hắn, vận kình bẻ mạnh, vặn gãy cánh tay, Phong Thanh Ưng đau đớn hét lên thảm thiết. Quỷ Hổ thuận thế bồi

https://thuviensach.vn

thêm một chưởng, người và kiếm lập thức bay ra ngoài trượng, quay cuồng rên rỉ, đủ biết hắn không thể chịu đau đớn như Quỷ Hổ.

Nhưng Quỷ Hổ cũng không hơn gì, máu không ngừng theo miệng vết thương chảy xuống, ngực phập phồng liên tục, chứng tỏ bị thương rất sâu, Phong Thanh Ưng quay sang Phong Thanh Hòa nói: “Nhị đệ, muốn bắt hắn thì đây là cơ hội nghìn năm, mau lên!”

Nhưng Phong Thanh Hòa lại hoàn toàn không có phản ứng, đứng yên tại chỗ!

Ngay khoảnh khắc Phong Thanh Hòa ngây ngốc, một thân ảnh mang theo sát ý cùng ánh đao chợt lóe lên, đánh lén sau lưng Quỷ Hổ!

Quỷ Hổ chưa kịp hồi phục nên một đao này chém trúng lưng hắn, Quỷ Hổ xoay mặt vừa thấy người đánh lén hắn là Linh Ngọc, hai mắt thoáng hiện lên tia bi thương.

Nếu luận võ công thì Linh Ngọc không có tư cách động thủ, nhưng hắn lại thừa dịp thả câu. Hắn vẫn chưa có ý dừng lại, thừa thế nói: “Đại ca, ngươi xuống hoàng tuyền đừng có trách ta, chỉ e những chuyện ngươi làm trời đất cũng không dung!”

Là ai trời đất không dung đây? Quỷ Hổ không cãi lại, chỉ buồn bã cười khổ, Linh Ngọc đang muốn chém một đao nữa. Nhiếp Phong bèn cầm đầu hổ lên, không cần biết Quỷ Hổ có thể phản kháng hay không, dưới tình thế cấp bách bèn thôi động công lực toàn thân, hung hăng đá thẳng vào ngực Linh Ngọc, đá hắn bay ra xa!

Nhiếp Phong vội vàng xem thương thế Quỷ Hổ, chỉ thấy hắn mồ hôi đầm đìa, vết thương bị đao chém trên lưng đầy máu đen, liền biết trong đao Linh Ngọc có độc, hắn đến đây nhất định là muốn lấy mạng Quỷ Hổ. Nhiếp Phong bèn điểm mấy đại huyệt trên lưng Quỷ Hổ để ngăn độc tính lan tràn, rồi nói: “Thúc thúc, người đi được không?”

https://thuviensach.vn

Quỷ Hổ không trả lời mà chỉ gật đầu, ngửa mặt lên trời quát to một tiếng, tựa như lệ quỷ đang tố cáo với đất trời, giống như đang thôi động chân khí toàn thân, phút chốc cắp lấy Nhiếp Phong, kéo hắn biến mất trong gió tuyết.

Phong Thanh Hòa vẫn ngây ngốc đứng yên, Phong Thanh Ưng dưới đất hỏi: “Nhị đệ, ngươi làm gì vậy? Chẳng lẽ ngươi đã quên thù giết cha rồi sao?”

Phong Thanh Hòa vẫn im lặng như trước, khóe miệng rỉ ra một đường tơ máu. Thì ra lúc nãy hắn đấu với Quỷ Hổ đã sớm ăn một trảo vào bụng, dù Quỷ Hổ hạ thủ lưu tình, không mất mạng nhưng cũng bị thương không thể đuổi theo.

Trong tuyết lớn như thế, ngoài Phong thị huynh đệ và Linh Ngọc còn có Kỷ Nhu đang nằm cách đó không xa.

Lệ đang từ đôi mắt sáng long lanh chảy ra, nhưng…

Người năm đó vì nàng gạt lệ, nay lại đang rời xa nàng…

Người đang khóc.

Gió tuyết triền miên.

Triền miên như nước mắt một người con gái si tình…

Ở trong gió tuyệt mịt mù.

Người và quỷ, còn biết hồn mình về đâu?

Quỷ Hổ kéo Nhiếp Phong đang ôm đầu hổ chạy xa chừng nửa canh giờ, cuối cùng đã đến chỗ sâu nhất trong sơn động trên tuyết lĩnh. Sơn động này nằm ở phía sau một gò tuyết, vô cùng kín đáo. Quỷ Hổ chạy tới trước động đã hết sức chống đỡ, kéo Nhiếp Phong cùng lăn vào trong động.

https://thuviensach.vn

Trong động là một mảng tối đen, đen như chốn U Minh tăm tối của cô hồn dã quỷ sinh sống.

Quỷ Hổ đúng là quỷ sống ở chỗ mù mịt ngẩng đầu không thấy mặt trời.

Nhiếp Phong cảm thấy cả người ẩm ướt bết dính, rất không tự nhiên, lấy tay quẹt một chút đưa vào mũi ngửi, liền ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc, xem ra là máu của Quỷ Hổ chảy lên người nó.

Nhiếp Phong vội vàng sờ lên lưng Quỷ Hổ, thấy một vết đao rất sâu. Một đao này của Linh Ngọc không ngờ sâu đến thế…

Một đao thật ngoan độc!

Quỷ Hổ đau đớn rên rỉ trong bóng đêm, Nhiếp Phong sờ soạng trên mặt đất tìm một ít cành khô, rồi lấy đá lửa bên hông ra, dù nó hiểu rằng nhóm lửa có thể thu hút sự chú ý của địch nhân, nhưng nơi này quanh năm gió tuyết mịt mù, muốn theo ánh lửa tìm tới cũng chẳng phải chuyện dễ, vì thế ánh lửa bùng lên, sáng bừng trong động.

Nhiếp Phong không khỏi kinh hãi! Trong động khắp nơi đều có máu Quỷ Hổ, nhưng điều làm cho Nhiếp Phong kinh sợ nhất là trong sơn động treo đầy xác rắn, thậm chí chỗ Quỷ Hổ đang nằm cũng ở giữa một đống lớn xác rắn.

Xác rắn này ở đây không ít thời gian, nhờ chỗ này lạnh nên không bị thối rữa.

Nơi này chính là nhà của Quỷ Hổ.

Nhiếp Phong bình tĩnh nhìn cảnh trước mắt, nhìn xong lại nghĩ, hai hàng lệ lặng lẽ chảy xuống.

https://thuviensach.vn

Từ sau khi gia đình li tán, Nhiếp Phong như con cá con bơi ngược dòng nước, lưu lạc thiên nhai, nó tự coi mình như đứa nhỏ không có nhà để về, hôm nay mới nhận ra cảm giác có nhà để về như thế nào.

Quỷ Hổ lại càng tứ cố vô thân! Hắn mang dung mạo xấu xí như quỷ, bị buộc phải rời xa con người, sống trong hoang vu tuyết trắng, thậm chí cơ hội lưu lạc thiên nhai hắn cũng không có, chỉ có thể làm bạn với hổ!

Có lẽ chỉ có lão hổ mới không giễu cợt hắn xấu xí.

Ông trời sao lại bất công như vậy? Hắn đến thế kia mà nghĩa đệ còn mang kẻ địch đến bắt hắn! Sao không cho nghĩa huynh này một con đường sống nhỏ nhoi chứ?

Xoay mình, mặt vẫn xám như tro tàn, Quỷ Hổ giương ánh mắt yếu ớt chỉ một đống xác rắn bảy tấc trên mặt đất.

Nhiếp Phong không rõ lắm nên đem một con rắn trong đống đó xé ra, thấy giữa có một viên tròn trong gan, hiểu ra đây là mật rắn, bèn vội vàng lấy mấy cái mật rắn đút cho Quỷ Hổ ăn.

Quỷ Hổ sau khi ăn mật rắn tinh thần hồi phục một chút, nhưng vừa mới trúng độc lại phải vận chân khí chạy trốn, độc đã xâm nhập lục phủ ngũ tạng, bây giờ thấy cả người bủn rủn mệt mỏi, đứng lên cũng khó khăn, đành phải nằm trên xà thi vận khí điều tức, chỉ chốt lát đột nhiên "Phụt" phun ra một ngụm máu độc! Máu độc tím bầm mà bốc hơi chứng tỏ độc tính không phải là nhỏ!

"Thúc thúc, thúc không sao chứ?"

Quỷ Hổ lắc đầu, nghỉ ngơi một lúc rồi mệt mỏi nói: "Ngươi… tên…gì?"

Nhiếp Phong lần đầu nghe thấy giọng nói của hắn, chỉ cảm thấy y nói chuyện vô cùng khó khăn, giống như vận hết khí lực toàn thân mới thốt ra

https://thuviensach.vn

tiếng được tiếng mất ấy vậy. Từng chữ rời rạc không thành câu. Thanh âm khan khan trầm thấp khác thường, giống y như hổ học nói tiếng người, làm người ta nghe thấy lông tóc dựng đứng, lạnh hết cả tim óc.

Nhiếp Phong đáp: “Con là Nhiếp Phong.”

Quỷ Hổ cũng không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn Nhiếp Phong, nhìn hai vết nước mắt còn chưa khô, giống như muốn tìm ra manh mối trên hai vệt nước mắt này vậy, đáng tiếc sau khi nhìn rất lâu, hắn cảm thấy không chỉ thân mình mệt mỏi, mà ngay cả hai mắt cũng mệt mỏi, bất tri bất giác mê man đi.

Hôm sau, so với khi làm Nhiếp Phong trợn mắt, Quỷ Hổ đã tỉnh táo hơn nhiều, tự mình thụt lùi xếp bằng diện bích. Khắp nơi đều bắn đầy máu bầm, xem ra đêm qua Quỷ Hổ tuy mê man nhưng nội tức vẫn không ngừng điều vận, bức hết máu độc còn lại trong cơ thể.

Trên người gã còn trúng một đao một kiếm, bị thương rất nặng, toàn thân như nhũn ra, nếu không dùng sức cố gắng phi thường, sợ là còn không ngồi dậy được.

Nhiếp Phong ngồi dậy, Quỷ Hổ thấy ngay nhưng lại không quay đầu lại, không biết vì vô lực hay tại vô tâm? Chỉ thấy tấm thân Quỷ Hổ cũng như đầu hổ mà đêm qua Nhiếp Phong liều chết bảo vệ. Đầu hổ cô độc, thân ảnh Quỷ Hổ càng cô độc.

Nhiếp Phong nhìn bóng dáng đáng thương của gã, không biết vì sao nghe lòng chùng xuống.

Quỷ Hổ chợt xoay mình há miệng hỏi: “Da…Hổ…Ngươi…Lấy…Ở…Đâu?”

Nhiếp Phong sửng sốt, không ngờ Quỷ Hổ vừa mở miệng đã hỏi việc này, nhưng cũng không muốn giấu, bèn thẳng thắn nói: “Là…cha ta cho

https://thuviensach.vn

ta!”

Quỷ Hổ đột nhiên quay đầu nhìn Nhiếp Phong, nửa mặt nhìn nó không thôi, nhưng chẳng nói gì.

Muốn lấy da hổ đương nhiên phải giết hổ, điều này ngay cả đứa nhỏ ba tuổi cũng hiểu, Quỷ Hổ sao không rõ chứ? Nếu Quỷ Hổ giận dữ đuổi đi, hay khóc rống lên, Nhiếp Phong còn chịu được, nay Quỷ Hổ lại tỏ vẻ bi thương vô hạn như vậy, ngược lại chỉ khiến Nhiếp Phong bất an, bèn nói: “Thúc thúc, cha của con…ông ấy…ông ấy…”

Nó rất muốn nói cho Quỷ Hổ biết cha mình là người điên, nhưng nuốt vào trong, chỉ nói: “Thực xin lỗi…”

Quỷ Hổ không giận, hỏi lại:

“Bởi…vậy…ngươi…ngăn…nghĩa đệ ta…hủy…đầu hổ?”

Nhiếp Phong thầm nghĩ Quỷ Hổ thật biết đối nhân xử thế, mấy ai biết mình hôm qua vì áy náy mà cứu đầu hổ lại, thế mà Quỷ Hổ lại đoán ra hết. Nó không khỏi kinh ngạc gật đầu: “Đúng là vì thế, nhưng thúc cũng liều chết vì con…mà cản một kiếm trí mạng của Phong đại hiệp?”

Quỷ Hổ không đáp lại, không gật đầu, cũng chẳng lắc đầu.

Lời Nhiếp Phong là một nguyên nhân, nhưng trong lòng Quỷ Hổ lại có nguyên nhân khác. Một nguyên nhân vô cùng đặc biệt.

Chính vì vậy, Nhiếp Phong liền ở lại trong động, cùng Quỷ Hổ vận công trị thương cho nhau, cho đến hoàng hôn, mấy vết thương do Nhiếp Nhân Vương đánh đã khỏi hẳn, nhưng thương thế Quỷ Hổ lại chẳng khá hơn là bao, xem ra trong mấy ngày khó lòng lành lại kịp. Huống hồ máu độc dù đã ra hết nhưng độc tính vẫn còn, thân hình vẫn yếu ớt vô lực như cũ, chỉ có

https://thuviensach.vn

thể cử động một chút, vì thế Nhiếp Phong nhận mai táng mấy cái đầu hổ con thay Quỷ Hổ.

Sơn động này quả là nơi ẩn nấp rất tốt, Linh Ngọc và Phong thị huynh đệ vẫn chưa tìm tới, hai người cũng rất yên tâm mà tiếp tục lưu lại. Bởi vì trời lạnh như cắt, nên Nhiếp Phong cũng không để ý đám thi thể rắn này đáng sợ thế nào, nhặt mấy cành khô nhóm lửa nướng, mùi thịt bay bốn phía, liền cùng Quỷ Hổ ăn thịt rắn.

Nhiếp Phong vẫn chưa quen ăn thịt rắn, khi ăn vẫn nơm nớp lo sợ, Quỷ Hổ lại không đổi sắc mặt, giống như ăn mãi thành quen, thịt rắn cũng như cơm rau dưa hắn thường ăn ở nhà mà thôi.

Nhiếp Phong lại nghĩ đến hoàn cảnh của mình, không khỏi nghe sống mũi cay cay. Nó vốn muốn đi tìm Nhiếp Nhân Vương, nhưng nay thương thế Quỷ Hổ chưa lành, dù là kẻ qua đường cũng không thể thấy chết không cứu được, huống hồ Quỷ Hổ bị thương là vì chịu một kiếm thay mình, nó sao có thể bỏ đi như thế được!

Nó âm thầm quyết định phải chăm sóc cho Quỷ Hổ cho đến khi y phục hồi công lực mới rời đi. Nhưng mà chỉ trừ khi tỉnh táo Quỷ Hổ mới nói với hắn vài câu, ngoài ra không bao giờ mở miệng.

Nhiếp Phong nghĩ rằng có lẽ Quỷ Hổ không muốn nói nhiều, bởi mỗi lần nói chuyện gã đều phải đem hết sức lực ra, làm người nghe cũng cảm thấy vất vả thay cho gã, huống hồ lúc này còn đang bị thương, việc nói chuyện lại càng khó khăn hơn.

Nhiếp Phong cũng phát hiện ra Quỷ Hổ còn không có thói quen nhìn thẳng mặt người nói chuyện, gã vẫn thường nghiêng mặt nhìn Nhiếp Phong, không biết vì lâu không gặp người nên còn thấy e ngại, hay là sợ bộ mặt xấu xí dữ tợn dọa người ta? Vì sao mà gương mặt y trở nên xấu xí như

https://thuviensach.vn

thế? Vì sao y nói chuyện khó khăn như vậy? Nam nhân xấu xí mà cô đơn này, sau lưng rốt cuộc còn có bao nhiêu chuyện cũ chua xót nữa?

Nhiếp Phong không dám nghĩ tới, cũng không dám hỏi, chỉ có điều nó thấy Quỷ Hổ ngoài lúc điều tức, tuy không nói gì nhưng đầu ngón tay ngoắc ngoắc vẽ lên trên mặt đất.

Nam nhân này một chữ cũng không nói, ngón tay tựa như đang viết để phát ra một ít tâm sự trong lòng…

Nhiếp Phong tò mò thoáng nhìn, chỉ thấy gã viết hai chữ “Chủ nhân”.

Không ngờ chủ nhân của gã lại có ảnh hưởng sâu đậm đến thế, kẻ địch không quên hắn, mà đến người hầu như Quỷ Hổ cũng nhớ hắn, đến bị thương cũng còn viết hai chữ “Chủ nhân”.

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 7

10)

Chủ nhân hắn đơn thương độc mã đánh bại mười môn phái lớn, võ công cao cường đến mức nào cũng đủ biết, nhưng khí khái "Một người giữ ải, vạn địch không hơn" kia có khiến người ta bội phục hay chăng? Có điều chủ nhân Quỷ Hổ đã qua đời tám năm trước mà hắn vẫn lo lắng không yên như thế, Nhiếp Phong nhìn chữ trên đất, không nhịn được mà đọc lên: "Chủ…nhân? Thúc thúc, thúc đang nhớ về chủ nhân của mình à?"

Nhắc đến chủ nhân, ánh mắt Quỷ Hổ đột nhiên hiện ra một thứ cảm xúc hưng phấn đặc biệt.

Nhiếp Phong nói tiếp: "Có thể làm thúc nhớ đến như vậy, chủ nhân của thúc nhất định là đối xử với thúc rất tốt!"

Quỷ Hổ không lên tiếng, trên gương mặt xấu xí hiện lên vẻ tự hào về chủ nhân, giống như nhớ lại những tháng ngày đi theo chủ nhân khi xưa vậy.

Nhiếp Phong nói: "Chuyện đáng tiếc cũng đã qua tám năm, thúc cũng không nên nghĩ mãi đến nó như vậy, dù sao thì người chết rồi cũng chẳng thể sống lại được!" Nhưng nếu quá khứ còn chưa thực sự qua đi? Như vậy có phải càng đáng nhớ hơn?

https://thuviensach.vn

Quỷ Hổ buồn bã cười, một lúc sau hắn đột nhiên phá vỡ sự trầm mặc, nói: “Người…không tên…không họ, chết…hay…không chết…cũng chẳng…khác gì nhau…”

Không tên không họ? Nhiếp Phong nghe xong càng thấy khó hiểu, chủ nhân Quỷ Hổ võ nghệ siêu quần, chắc chắn là phải danh chấn giang hồ, sao lại không tên không họ? Chẳng lẽ là sớm nhìn thấy những tranh đoạt giang hồ nên tình nguyện làm người không tên không họ? Nhiếp Phong không hỏi tiếp nữa, nó phát hiện Quỷ Hổ đã không còn viết hai chữ “Chủ nhân” mà đang vẽ lại mấy dấu chân.

Nhìn kỹ lại, mấy dấu chân này giống như bộ pháp khinh công.

Quỷ Hổ chỉ bộ pháp này, ý bảo Nhiếp Phong nhìn mà luyện. Nhiếp Phong nhìn mãi vẫn chưa hiểu thấu, nhưng dù sao trong động cũng chẳng có gì để làm nên liền vui vẻ bước lên tập thử.

Không ngờ khi bước chân theo bộ pháp trên mặt đất này, Nhiếp Phong cảm thấy bộ pháp này tuy nhìn có vẻ đơn giản nhưng mỗi bước lại biến hóa vô cùng, mà biến hóa lớn nhất là chỉ cần dưới chân uốn éo một chút, cả thân hình liền có thể quay ngược trở lại, góc độ hoàn toàn khác với khinh công nó tự học trộm của Nhiếp Nhân Vương, lập tức mừng rỡ nói: “Thúc thúc, bộ pháp này thật là tinh tế! Là ai dạy cho thúc vậy?”

Quỷ hổ không chút do dự, đáp: “Chủ... Nhân...”

Nhiếp Phong ngẩn ra, chủ nhân của Quỷ Hổ sở hữu thứ bộ pháp kỳ diệu như thế, chứng tỏ lợi hại thực sự! Khó trách mười môn phái lớn muốn liên kết bao vây giết ông ta, chắc là đố kỵ danh tiếng đây mà!

Thực ra nó thích học võ từ bé, mà Nhiếp Nhân Vương lại cấm đoán đủ đường, nay chợt gặp bộ pháp cao thâm như vậy thì quả thực sung sướng vô cùng, không dứt ra được, cứ say sưa tập luyện.

https://thuviensach.vn

Quỷ Hổ ở bên nhìn Nhiếp Phong, thấy những biểu lộ của đứa bé còn hồn nhiên kia, bỗng nhiên gã nhớ lại một người – chủ nhân của mình!

Trên đời này, không có ai là không khiếp sợ gương mặt xấu xí của gã, chỉ có chủ nhân khi nhìn thấy gương mặt này lại biểu lộ niềm thương xót vô hạn, cũng như đêm gặp được Nhiếp Phong, gã cũng nhìn thấy vẻ thương xót trên gương mặt đứa bé này, giống như chủ nhân vậy.

Thật khó tin nó mới chỉ là một đứa bé!

Đây chính là nguyên nhân khiến Quỷ Hổ liều mình cứu Nhiếp Phong! Đứa bé này làm gã nhớ tới chủ nhân! Hắn nhớ chủ nhân!

Vừa nghĩ tới chủ nhân, gã thấy như thời gian đang quay về những ngày xưa cũ ấy, Nhiếp Phong trước mặt cũng mờ nhạt dần…

Quỷ Hổ còn nhớ rõ, mười ba năm trước mình vốn là một gã thanh niên tầm thường ở dưới thôn này, ngoại trừ việc chỉ lực hơn người, còn diện mạo lại cực kỳ bình thường, dễ dàng lẫn vào vô số người thường, chẳng mấy ai nhận ra được hắn!

Quỷ Hổ còn nhớ rõ, mười ba năm trước mình vốn là một gã thanh niên tầm thường ở dưới thôn này, ngoại trừ việc chỉ lực hơn người, còn diện mạo lại cực kỳ bình thường, dễ dàng lẫn vào vô số người thường, chẳng mấy ai nhận ra được hắn!

Nhưng một người bình thường như vậy lại có một nghĩa đệ tuấn mỹ khó ai bằng – Linh Ngọc. Linh Ngọc mặt như tạc bằng ngọc, bề ngoài chính trực, tuy trói gà không chặt nhưng lại biết nói lời tốt đẹp dễ nghe, cho nên vẫn được thôn dân rất yêu quý.

Vốn hai huynh đệ chẳng có gì xung đột, Quỷ Hổ xưa nay đã an phận làm một người thật bình thường, mọi điều tốt đẹp đều do Linh Ngọc chiếm hết nhưng gã chẳng oán hận nửa câu, nhưng mà, bỗng nhiên có một ngày…

https://thuviensach.vn

Linh Ngọc muốn hỏi cưới con gái trưởng thôn Kỷ Nhu, nàng vốn là thanh mai trúc mã của hai người, nhưng câu trả lời của nàng rất trực tiếp! Nàng thẳng thắn nói ra một câu vẫn giấu trong lòng bấy lâu nay, người nàng thích chính là nghĩa huynh của Linh Ngọc – Quỷ Hổ!

Chính vì một câu này, vào một ngày, rốt cuộc…

Nghĩ đến đây, toàn thân Quỷ Hổ không khỏi run lên, trong lòng bàn thay túa đầy mồ hôi lạnh, giật mình bừng tỉnh khỏi dòng ký ức, không muốn nghĩ lại nữa! Hết thảy mọi chuyện đều là vì một câu nói, vì ngày hôm đó…

Trên đời không có chuyện gì tự nhiên không làm gì mà thành cả, tập luyện bộ pháp khinh công không phải một sớm một chiều có thể xong, Nhiếp Phong đương nhiên hiểu điều này, biết mình còn nhỏ nên đôi chân ngắn hơn người ta, phải lấy cần cù bù lại, vì thế mà cố gắng tập luyện không ngừng.

Chỉ là nó không hiểu vì sao Quỷ Hổ lại truyền bộ pháp này cho mình, nhưng mà vẫn chuyên tâm tập luyện, không suy nghĩ nhiều nữa. Nhưng đến đêm thứ hai ở trong động, cuối cùng Nhiếp Phong cũng hiểu được.

Nhiếp Phong tuy đã là một đứa bé mà dù núi Thái Sơn có sập xuống cũng không sợ, nhưng nay liếc thấy cái đầu gấu này cũng không khỏi hoảng sợ.

Đầu gấu này cao hơn năm trượng, vuốt dài nửa thước, còn to hơn nhiều so với đầu băng xuyên cự hổ, giương nanh múa vuốt, nước dãi chảy ròng ròng, dĩ nhiên là bị dẫn dụ bởi mùi thịt rắn nướng mà tới đây.

Con gấu khổng lồ này xem ra đang rất đói, dữ tợn vô cùng, cử động cũng rất nhanh nhẹn, không để ý hai người trong động mà xông thẳng tới chỗ Nhiếp Phong đang nướng thịt.

https://thuviensach.vn

Quỷ Hổ vội vàng hít một hơi dài cố nói: “Bộ…pháp…”

Nhiếp Phong nghe được tức thời hiểu ra, lập tức sử dụng bộ pháp Quỷ Hổ truyền dạy, đôi chân uốn éo, thân hình nhanh chóng quay ngược trở lại, bộ pháp tuy chưa quen nhưng cũng đủ vượt ra phía sau thân hình con gấu khổng lồ đang đuổi tới! Vốn Quỷ Hổ không tiện bước ra, con gấu mà muốn đánh Nhiếp Phong thì thật dễ như trở bàn tay, nếu Nhiếp Phong lui gấp làm nó bộc phát thú tính, không chừng lại cho Nhiếp Phong một trảo.

Con gấu lớn dù hành động không nhanh nhẹn khéo léo như Nhiếp Phong, nhưng thân hình khổng lồ từng bước đẩy Nhiếp Phong tới bốn, năm bước, chỉ một chốc, một người một thú đã đuổi nhau tới cửa động, lúc này Quỷ Hổ đột nhiên lại nói: “Trái…mười…. bước…”

Trong lòng Nhiếp Phong dường như biết Quỷ Hổ đang ám chỉ cái gì đó, nhưng mà là mười bước vào trong động hay là mười bước ra ngoài động? Cũng không kịp suy nghĩ kỹ, trong lúc vội vàng, nó chỉ có thể chạy về phía bên trái ra ngoài động!

Ngay lúc chạy tới cửa động, con gấu cũng đuổi theo tới nơi, bàn tay gấu to như bàn hương nện xuống cái đầu nhỏ. Trong lúc sinh tử, Nhiếp Phong liều lĩnh sử dụng một bước trong bộ pháp của Quỷ Hổ, đồng thời dùng khinh công của Nhiếp Nhân Vương.

Bộ pháp dịch chuyển tức thời của Quỷ Hổ vốn đã có thể làm cho thân ý tự chuyển, nay còn dùng cả bộ pháp nhanh nổi tiếng của Nhiếp Nhân Vương, nhanh lại càng nhanh, chuyển càng thêm lẹ, thoáng chốc Nhiếp Phong hóa thành một trận gió xoáy, cơn gió xoáy này nhanh như ánh chớp, cứ thế men theo mé trái vách tường tuyết liền mười bước.

Nhiếp Phong đến vị trí mười bước, vẫn còn chưa biết rằng mình vừa mới hóa thành gió lốc, thì đã kinh hoảng thấy trước mắt là vách tường chắn ngang, không thấy có điều gì xảy ra, chẳng lẽ là mười bước về bên phải?

https://thuviensach.vn

Lập tức nó nhận thấy không ổn, ngay lúc đó, con gấu lớn quay đầu về phía Nhiếp Phong cách đó mười bước mà đánh tới, sau lưng Nhiếp Phong là vách tường, không có đường lùi, mắt thấy chắc sẽ bị con gấu vồ lấy!

Trong tình thế chỉ mành treo chuông, Nhiếp Phong cùng đường, một lần nữa lại thi triển bộ pháp, thân hình như gió xoáy lách qua khe hở dưới sườn con gấu mà phóng đi!

"Sưu" một tiếng, Nhiếp Phong cũng không nghĩ được mình lại nhanh như thế, dễ dàng lách qua sườn con gấu, quay ra sau lưng nó xong liền bước ra ngoài.

Cùng lúc đó, gấu lớn đã vung trảo lên thế không thu lại được, vừa đập vào vị trí mười bước lúc nãy của Nhiếp Phong, bỗng dưng "long" một tiếng, tuyết dưới chân con gấu sụp xuống, lộ ra một cái hố lớn sâu chừng sáu, bảy thước. Dưới chân đột nhiên là không khí, làm sao có thể trụ lại được, thân thể khổng lồ của con gấu liền rơi thẳng xuống huyệt sâu, nghe hồi âm thảm thiết này cũng biết động huyệt này rất sâu.

Rất sâu, sâu không thấy đáy.

Cho dù băng tuyết giá lạnh nhưng Nhiếp Phong cũng phải đưa tay lau mồ hôi trán, may là Quỷ Hổ sớm truyền bộ pháp cho nó, nếu không, chỉ dùng khinh công của Nhiếp Nhân Vương thì không thể nào dẫn dụ cự thú rơi xuống động huyệt được.

Nó bước tới gần mép huyệt động, liền thấy dưới tuyết có giấu mấy cành cây khô, đoán rằng Quỷ Hổ chắc vô tình phát hiện huyệt động sâu không thấy đáy này nên mới lấy cây khô giăng thành lưới khắp nơi, rồi lấy thêm cành cây gác trên để làm tích đủ băng tuyết trên mặt. Trên mặt huyệt động là một mảng tuyết mỏng, chỉ có người bình thường mới bước qua được, nếu gặp dã thú lớn thì khó mà trụ được, chứng tỏ đây là một cái bẫy!

https://thuviensach.vn

Muốn sống trong vùng tuyết này, ngay cả Quỷ Hồ một thân võ công cao cường, bạn của cả hổ mà vẫn có lúc bị dã thú vây đánh, để đề phòng, hắn đã sớm thiết kế cái bẫy này, hôm nay rốt cuộc cũng phát huy công dụng.

Nhiếp Phong thở một hơi thật sâu rồi chạy vào trong động, Quỷ Hổ đã nhắm mắt điều tức.

Nhiếp Phong bèn hỏi: "Thúc thúc, thúc sớm biết nơi này có gấu lớn nên dạy bộ pháp cho con à?"

Quỷ Hổ "Ân" một tiếng đáp lại, nói tiếp: "Phải…hai ngày, ta…mới… khỏi hẳn."

Gã nói xong thì mở mắt, dùng cành khô họa lên mặt đất mấy hình vẽ.

Nhìn rõ hơn, thì ra Quỷ Hổ vẽ mấy con gấu và sói, ở giữa cũng có ba mươi sáu điểm huyệt, Nhiếp Phong không khỏi sửng sốt: "Huyệt vị? Dã thú này cũng có huyệt vị, mãnh thú cũng có huyệt vị?"

Quỷ Hổ không nói gì mà chỉ gật đầu, trong hai ngày này mà gã không khỏi kịp, nên muốn xem Nhiếp Phong ứng phó ra sao.

Trong lúc nguy cấp, Nhiếp Phong có thể tự nghĩ ra cách đem cấp chuyển bộ pháp của Quỷ Hổ truyền cho đem kết hợp với khinh công gia truyền làm một, thân hóa gió lốc, làm Quy Hổ vô cùng kinh ngạc. Nhưng điều làm gã kinh ngạc nhất chính là nghị lực kinh người của đứa bé này, nó như thế lại có thể cả đêm không ngủ, chăm chỉ nghiên cứu ba mươi sáu điểm thú huyệt kia.

Quỷ Hổ vốn đoán rằng Nhiếp Phong có thể lĩnh hội được năm thành trong đó có thể ứng dụng được, không ngờ nghiên cứu suốt ngày đêm, chẳng mấy chốc đã thông thuộc các huyệt vị, trí nhớ và ngộ tính đúng là hiếm thấy, chỉ tiếc là nội lực còn thấp mà thôi.

https://thuviensach.vn

Chỉ có điều cho đến đêm nay, Nhiếp Phong vẫn chưa phải dùng võ lần nào, bởi vì không có mãnh thú hay lang sói tới gần, mọi thứ đều yên ổn.

Nhưng đến buổi chiều ngày chữa thương cuối cùng theo dự liệu của Quỷ Hổ, Nhiếp Phong chợt nghe thấy một tràng âm thanh kì lạ truyền đến từ ngoài động. Quỷ Hổ vẫn nhắm mắt điều tức như cũ, đang ở thời điểm trị thương căng thẳng cuối cùng nên Nhiếp Phong cũng không muốn quấy rầy gã, vì vậy nó bèn bước ra ngoài động xem sao. Nhưng không ngờ, sau khi nhìn xong lại không khỏi chấn động!

Chỉ thấy một bóng đen đang ở khoảng cách tầm năm trượng đang bước tới từng bước một, nhưng không phải mãnh thú mà còn hung bạo hơn mãnh thú gấp bội, cha nó – Bắc Ẩm Cuồng Đao Nhiếp Nhân Vương! Là Nhiếp Nhân Vương!

Sơn động này vốn ẩn sau một gò tuyết, bình thường không dễ gì phát hiện, chẳng rõ vì sao Nhiếp Nhân Vương lại vòng qua gò tuyết. Đáng sợ nhất vẫn là vết máu chưa khô còn lưu lại trên Tuyết Ẩm đao, không biết y lại mới vừa giết ai hay con gì nữa, lúc này hai mắt còn đỏ bừng như lửa, đủ thấy sát ý còn chưa nguôi, vẫn còn điên cuồng như cũ. Nếu Nhiếp Phong ra gặp cha thì có thể thoát khỏi hung hiểm hiện tại, nhưng Quỷ Hổ còn đang bị thương thì khó mà thoát được!

Nỗi lo sợ này chẳng phải nhỏ, Nhiếp Phong cũng không để ý đến việc Quỷ Hổ đang trong giai đoạn căng thẳng mà vội vàng chạy vào trong động hoảng hốt kêu lên: “Đến rồi kìa!”

Quỷ Hổ trợn hai mắt, mặc dù ở cùng đứa nhỏ này không lâu nhưng hắn cũng biết nó rất ít khi sợ hãi điều gì, thấy Nhiếp Phong kích động như thế, dù thương thế còn chưa lành nhưng Quỷ Hổ cũng vận khí tức kinh mạch toàn thân, hỏi: “Dã thú à?”

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong không ngừng lắc đầu đáp: “Không! Không phải dã thú! Nhưng đáng sợ hơn dã thú vạn lần! Là cha của con!”

Quỷ Hổ ngẩn ra, trẻ con trên đời có đứa nào mà không sợ cha, nhưng thằng bé này sao lại sợ như bị đòi mạng thế này? Cha hắn rốt cuộc là ai? Gã còn chưa kịp nghĩ thì trên cửa động đã thấy xuất hiện một bóng người thật dài. Nhiếp Phong phản ứng cực nhanh, vội vàng đẩy Quỷ Hổ về phía vách động sâu nhất, rồi lấy xác rắn trùm kỹ lên.

Nhưng ngay lúc đó, Nhiếp Nhân Vương đã bước vào trong động!

Chợt nghe cổ họng y phát ra tiếng thở dốc như thú điên, thoáng như sấm rền, hai con mắt chăng đầy tơ máu, sát ý nồng nặc lập tức bao phủ toàn bộ sơn động khiến người ta hít thở cũng khó khăn.

Nhiếp Nhân Vương mắt như chim ưng, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Nhiếp Phong ở trong động, không nói nửa câu với con trai, cứ thế nhanh chóng đi thẳng vào sâu trong động!

Nhiếp Phong cũng không ngăn lại, mà thực ra nó cũng chẳng biết ngăn thế nào!

Nhiếp Nhân Vương thò đầu vào tận những góc sâu trong động, mắt quét xung quanh, ánh mắt như dã thú rình mồi, giống như chỉ cần con mồi xuất hiện thì sẽ giết sạch ngay lập tức!

Con mồi của hắn là ai?

Một lúc lâu sau, trong mắt Nhiếp Nhân Vương dâng lên vẻ thất vọng tràn trề, y nhắm chặt hai mắt, tức giận đùng đùng ngồi phịch xuống đất! Y ngồi xuống, sát khí trên người càng bộc phát dữ dội, khiến cho vách động rung lên sàn sạt, Nhiếp Phong quả thực thở không nổi!

https://thuviensach.vn

Quỷ Hổ ở trong đống xác rắn cuối cùng cũng hiểu vì sao Nhiếp Phong lại sợ hãi như vậy, nhớ lại những ngày đi theo chủ nhân, chính gã cũng gặp qua không ít cao thủ võ lâm, nhưng chưa bao giờ gặp ai có thể phát ra thứ sát khí khiến người ta sợ hãi như thế! Cỗ sát khí này ẩn chưa oán hận điên cuồng vô hạn, tựa hồ chủ nhân sát khí này và thanh đao của y có cùng mục đích tồn tại, đó là muốn giết hết vạn vật trong thiên hạ!

Nhiếp Phong vốn không biết vì sao cha mình lại đánh bậy đánh bạ, đi vòng qua gò tuyết mà tìm tới đây, lại càng không hiểu vì sao ông lại bất ngờ ngồi xuống.

Hai cha con không nói với nhau lời nào, Nhiếp Phong cũng không biết nên nói gì, chỉ sợ nói câu gì thất thố lại làm cho Nhiếp Nhân Vương đã điên càng thêm điên, đã cuồng lại càng cuồng!

Trong động bỗng nhiên yên lặng vô cùng, yên lặng đến đáng sợ!

Ở trong động chỉ có tiếng thở gấp gáp của Nhiếp Phong.

Tiếng thở nặng nề của Nhiếp Nhân Vương.

Còn có…

Đúng rồi! Là tiếng thở!

Nhiếp Nhân Vương đang nghe tiếng thở!

Y xoay mình trợn mắt, ánh mắt cuồng bạo như tên bắn về phía đống xác rắn nơi Quỷ Hổ đang ẩn thân, gót chân khẽ nhón không phát ra một tiếng động, đột nhiên y rút đao bổ tới đống xác rắn!

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, Nhiếp Phong lập tức lao tới ngăn cản nhưng đã không kịp nữa!

https://thuviensach.vn

Ai ngờ đao của Nhiếp Nhân Vương vừa xuất, đám xác rắn như kiếm bay tới đón lấy Tuyết Ẩm đao, ngoan cường chặn thế tới của Tuyết Ẩm đao, vô số xác rắn bị đao kình công phá đến nát nhừ tung tóe khắp nơi, quỷ dị vô cùng!

Ngay lúc đám xác rắn bay tung tóe ấy, một bóng người theo chỗ vách động lõm xuống nhanh như chớp bay ra, lao thẳng về phía cửa động. Người này chính là Quỷ Hổ.

Nhiếp Nhân Vương hơi sửng sốt, nhếch mép cười điên dại: “Ha ha! Từ lúc đến cách hơn trượng ta đã cảm thấy rõ ràng nơi này có cao thủ, quả nhiên không sai! Giết!”

Đến thời khắc này, cuối cùng Nhiếp Phong cũng hiểu được vì sao Nhiếp Nhân Vương lại tìm đến tận sơn động kín đáo này, ông ấy đã dùng bản năng dã thú của mình để tìm ra chỗ Quỷ Hổ.

Tiếng giết vang tận trời! Nhiếp Nhân Vương giết người không cần hỏi đen trắng đúng sai, cũng không cần biết đối thủ thương thế ra sao, y lập tức đuổi theo sát gót Quỷ Hổ.

Quỷ Hổ vốn đang ở thời điểm căng thẳng, chỉ vì thấy một đao vừa rồi thế tới quá mạnh, căn bản không thể tránh né nên chỉ có thể chịu đựng cơn đau, thôi động xác rắn bay lên tiếp chiêu, còn mình thì nhằm cửa động mà chạy tới, nhưng vì động chân khí, nội tức bị kìm hãm khiến cho thương thế càng thêm trầm trọng, mới chạy tới cửa động đã không còn chống đỡ nổi ngã xuống đất!

Thấy cao thủ mới ngã xuống xấu xí cũng hơi e ngại một chút, nhưng Nhiếp Nhân Vương đã muốn giết thì dù xấu hơn cũng giết vậy! Đáng muốn vung đao thì ngay lúc đó, Nhiếp Phong nhanh như chớp lao tới trước mặt, ngăn lại: “Cha, đừng…”

https://thuviensach.vn

Nhiếp Nhân Vương không cho nó nói hết câu, hét lớn: “Võ công ngươi cũng là học trộm ta mà ra, lấy gì mà đòi cản ta, cút!”

Cổ tay khẽ xoay, chuôi đao bật một cái đập thẳng vào ngực Nhiếp Phong, nó không ngờ lại bị đánh như vậy, liền bị đánh bật sang một bên! Nhiếp Nhân Vương cười nói: “Hắc, bại tướng, còn nói cứng nữa đi! Nếu có chút bản lĩnh thì ra tay ngăn cản ta đi!”

Nói xong, y không chần chừ vung đao chém xuống đầu Quỷ Hổ!

Một đao này sắc bén vô cùng, Quỷ Hổ vốn đã bị thương nặng căn bản không thể nào phản kháng, đành nhìn Nhiếp Phong kêu lên: “Huyệt…”

Quỷ Hổ vừa kêu, trong khoảnh khắc chờ chết của Quỷ Hổ, Nhiếp Phong hiểu ngay được ý của chữ “Huyệt” này, vì thế dùng một cách để tránh bị thương, kết hợp hai loại bộ pháp, người như gió xoáy bám lấy thân hình Nhiếp Nhân Vương quay gấp!

Nhiếp Nhân Vương không thể ngờ được thứ bộ pháp của con trai dùng lại không phải của mình, liền ngẩn người ra, nhưng thanh đao trong tay vẫn không hề dừng lại, vẫn cứ thế chém xuống đầu Quỷ Hổ!

Nhưng thân pháp Nhiếp Phong lại rất khác lạ, bỗng nhiên chuyển sang bên phải Nhiếp Nhân Vương, ngón út khẽ chọc một cái, dùng huyệt pháp Quỷ Hổ dạy điểm vào sườn phải cha mình. Huyệt vị nó điểm vào không giống phương pháp chính tông mà quái đản vô cùng! Nhiếp Nhân Vương tự cao nội lực mạnh mẽ, đoán rằng Nhiếp Phong cũng chẳng làm gì được nên cứ để nó điểm lung tung, không ngờ nó mới điểm huyệt thứ nhất, tuy chỉ dùng một chút nội lực nhỏ nhưng cũng đã làm cánh tay y tê dại.

Cánh tay tê khiến thanh đao lệch hướng, Tuyết Ẩm đao theo thế bổ vào bên cạnh Quỷ Hổ, lao thẳng tới gò tuyết ngoài cửa động, “Ầm” một tiếng, gò tuyết bị đánh vỡ tan tành! Nếu đao này mà bổ vào người Quỷ Hổ thì chắc hẳn là máu thịt tung tóe, chết không toàn thây rồi!

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong không ngờ cách thức điểm huyệt dùng để đối phó với mãnh thú lại có hiệu quả với Nhiếp Nhân Vương, trong lòng mừng thầm, không biết có phải vì cha mình vốn là mãnh thú trong mãnh thú hay bởi vì bộ huyệt pháp này vốn là một môn võ cực kỳ cao thâm?

Cho dù là người hay thú thì đều bị nó chi phối, ràng buộc!

Bộ võ công điểm huyệt này đương nhiên là Quỷ Hổ được chủ nhân truyền dạy, vị chủ nhân này võ nghệ cao thâm ra sao cũng có thể biết!

Nhiếp Nhân Vương bị con trai làm lệch một đao, giận dữ kêu: "Thằng oắt này, muốn làm phản à?"

Đang muốn tự kình lên tay phải đánh Quỷ Hổ lần nữa thì nghe Quỷ Hổ nói tiếp: "Ba…mươi…sáu…"

Nhiếp Phong hiểu Quỷ Hổ muốn nó dùng thú huyệt pháp phong tỏa ba mươi sáu huyệt toàn thân cha mình, không khỏi do dự, nhưng nó cũng hiểu nếu không chế ngự cha mình thì hôm nay Quỷ Hổ chắc chắn phải chết dưới đao của ông, vì thế không nghĩ nữa mà ra tay ngay!

Ngay lúc Nhiếp Nhân Vương đang tụ lực vào cánh tay phải, Nhiếp Phong đã bay tới điểm vào ba mươi sáu đại huyệt của y, nhưng lấy chút nội lực nhỏ của nó thì làm sao có thể chế ngự được Nhiếp Nhân Vương? Nhiếp Nhân Vương sắp thấy toàn thân mềm nhũn, đang muốn ngã xuống thì nội lực hùng hậu lại đả thông huyệt đạo bị phong tỏa, Quỷ Hổ vội vàng kêu: "Điểm…lại…"

Nhiếp Phong lại điểm huyệt, huyệt đạo vừa giải khai thì đã bị phong tỏa, lại giận không kìm được, vừa cấp tốc đề khí vừa hét to: "Thằng oắt, dám điểm lại ta làm thịt ngay!"

Nhưng Nhiếp Nhân Vương thấy toàn thân cứ dần dần tê dại đi, lúc này có dùng sức nhiều cũng không thể phá khống chế được, trong lúc cơn giận

https://thuviensach.vn

bốc cao, thú tính đại phát, y gầm thét điên cuồng, tiếng gào vang vọng toàn sơn động, làm cát đá trên vách động ầm ầm rơi xuống, sơn động giống như đang sập xuống vậy!

Nhiếp Phong vẫn không sợ hãi, không ngừng điểm huyệt Nhiếp Nhân Vương, khiến y mất hết nội lực ngồi lại trên mặt đất, cho đến lúc khí lực Nhiếp Nhân Vương không còn lên nữa nó mới dừng tay. Trong động lại yên tĩnh như cũ!

Nó ngây ngốc nhìn về phía người cha điên cuồng như mãnh thú, hôm nay lại ở trong tay mình, quả thực khó mà tin!

Nhiếp Nhân Vương nội lực suy kiệt, ngực phập phồng lên xuống, hung hăng nhìn Nhiếp Phong như muốn ăn tươi nuốt sống đứa con trai vậy! Quỷ Hổ cố gắng đứng lên, từng bước từng bước lại gần con thú điên này, miệng rỉ ra một đường tơ máu, thương thế lại càng nặng hơn, thật không biết đến khi nào mới khỏi hẳn.

Gã vẫn cố gắng tự chống đỡ, tập tễnh bước tới trước mặt Nhiếp Nhân Vương, hai con mắt nhìn chằm chằm vào y, hỏi từng chữ: “Là…ngươi… giết…hổ?”

Nhiếp Phong thoáng e sợ, giống như dự cảm điều gì, nó vội tới cạnh cha mình.

Nhiếp Nhân Vương cuồng tính khó kiềm, không hề sợ hãi, hít một hơi, nghiêm nghị đáp: “Không sai! Là Nhiếp Nhân Vương ta giết thì sao?”

Quỷ Hổ nghe xong sắc mặt đột nhiên thay đổi, liền vận chút nội lực còn lại, một trảo chực nện xuống đầu y, nhưng cũng lúc đó, gã nhìn thấy Nhiếp Phong bên cạnh tựa như đang làm thế sắp lao ra chắn, lại thấy ánh mắt sáng như đuốc của Nhiếp Nhân Vương, hổ trảo dừng lại giữa không trung, thật lâu thật lâu sau, Quỷ Hổ bỗng nhiên thu trảo, chậm rãi nói: “Nội lực…ta… không đủ, thôi…vậy…”

https://thuviensach.vn

Dứt lời, gã bước ra cách nửa trượng rồi ngồi xuống, cúi đầu không nói.

Gã có phải là nói thật?

Nhiếp Phong chăm chú nhìn Quỷ Hổ, đôi mắt trong veo hiện lên vẻ cảm kích.

Sơn động vốn tĩnh mịch, nay có thêm một vị khách không mời – Nhiếp Nhân Vương, đã không còn tĩnh mịch như trước nữa.

Cổ họng Nhiếp Nhân Vương thường phát ra tiếng thở dốc như dã thú, gấp mà nặng nề, làm cả sơn động chìm trong một thứ áp lực vô hình, Nhiếp Phong và Quỷ Hổ cùng cảm thấy bất an. Mà Quỷ Hổ vừa phải động chân khí ở thời điểm then chốt, nây muốn điều tức lần nữa thì cũng phải mất ít nhất một ngày một đêm mới có thể hồi phục.

Vì vậy, hai người lớn đều không thể nhúc nhích, chỉ có một đứa trẻ là Nhiếp Phong ở bên bảo vệ, vì đề phòng có mãnh thú khác tấn công hoặc kẻ lạ đột kích nên nó mang Quỷ Hổ và phụ thân đến sát vách động ở chỗ sâu bên trong, nếu có biến thì lập tức lấy xác rắn trùm lên hai người.

Hơn nữa, Nhiếp Phong biết nội lực cha mình bá đạo vô cùng, chỉ e ít lâu là ông có thể tự giải khai huyệt đạo, vì thế để nghỉ một đêm, quyết định sáng mai sẽ đi phong bế thêm mấy huyệt đạo cho chắc ăn.

Lúc đầu dùng thú huyệt pháp này chế ngự Nhiếp Nhân Vương là vì tình thế cấp bách nên không cần suy nghĩ, nay không phải gấp, Nhiếp Phong điểm huyệt nhưng lại có cảm giác có lỗi, dù sao Nhiếp Nhân Vương cũng là cha nó.

Nhiếp Nhân Vương cũng cảm thấy con trai nhẹ tay với mình, cười lớn: “Nhóc con, ngươi không phải bảo muốn ngăn ta giết chóc sao? Nếu đúng vậy thì hãy dùng hết sức mà điểm, còn không thì chẳng phải nam tử hán!”

https://thuviensach.vn

Nhiếp Nhân Vương lại cười lớn nói: “Giỏi! Quân pháp bất vị thân! Không hổ là nam nhi! Đáng tiếc là ngươi vẫn không đủ sức cứu hết thiên hạ, ta xem ngươi có thể chế ngự ta được bao lâu! Hắc hắc…”

Nhiếp Phong nhìn khuôn mặt cười điên cuồng của cha, cảm thấy lo lắng không yên, nhưng ngay lúc này, chợt ngoài động truyền đến những âm thanh lạ khó có thể nghe thấy được. Cùng lúc đó, Nhiếp Nhân Vương đang tươi cười bỗng nhiên chuyển thành cứng ngắc, tựa như cũng nghe thấy âm thanh lạ này!

Nhiếp Nhân Vương cũng từng luyện Băng Tâm quyết, lâu lắm không dùng đến, lòng chẳng còn thanh tịnh như con trai, cho nên tu vi Băng Tâm quyết vẫn sau con mình, có điều vẫn hơn người khác, cũng nghe thấy âm thanh lạ kia không chừng!

Trong ba người, chỉ có Quỷ Hổ không phát hiện ra, bởi vì gã không luyện thứ gì như Băng Tâm quyết cả!

Nhiếp Phong vội vàng dùng Băng Tâm quyết tĩnh tâm lắng nghe, thầm sửng sốt, quay sang nhìn phụ thân, y cũng kinh ngạc không kém gì con trai!

Âm thanh kia không ngờ là vài tiếng hồ cầm dường như từ nơi xa xôi lắm theo gió tuyết đưa tới đây, tiếng đàn như có như không, như ẩn như hiện, băn khoăn chẳng dứt, Nhiếp Phong tuy là trẻ con nhưng cũng cảm thấy trong tiếng đàn ẩn chứa một nỗi cô độc đến thê lương, trong lòng lấy làm lạ, người cầm đàn kia vì sao lại ngồi kéo hồ cầm trong gió tuyết?

Càng kì lạ hơn là người này giống như hướng cái sơn động này mà kéo đàn, giống như hướng đến Quỷ Hổ cô tịch nơi sơn động mà tuôn hết những tình cảm nhớ nhung, nhưng người ở quá xa, tiếng đàn lại rất thoảng, người kéo đàn tựa như không biết Quỷ Hổ và người khác có nghe được nỗi thê lương trong đó hay không, tâm tình phức tạp vô cùng!

https://thuviensach.vn

Có lẽ bởi người kéo đàn kia đoán trước được rằng tiếng đàn của mình trùng hợp gặp được Băng Tâm quyết của Nhiếp Phong và Nhiếp Nhân Vương, hết thảy bi thương không hề giấu một chút nào!

Quỷ Hổ cũng phát hiện ra hai cha con Nhiếp Phong đang tập trung tinh thần lắng nghe gì đó, thần thái khác thường hỏi: "Chuyện…gì…vậy?"

Nhiếp Phong đáp: "Là tiếng đàn! Con và cha nghe thấy mấy tiếng hồ cầm!"

Quỷ Hổ vừa nghe câu này, sắc mặt bỗng đổi thành sung sướng, không thể tin được, nói: "Tiếng…Hồ…cầm? Là…là…người!"

Từ lúc Nhiếp Phong gặp Quỷ Hổ tới nay, trừ khi nhắc đến chủ nhân gã thì chưa bao giờ thấy vẻ mặt Quỷ Hổ hưng phấn đến như vậy, chẳng lẽ… Người kéo hồ cầm trong gió tuyết chính là chủ nhân của gã? Nhưng chẳng phải chủ nhân Quỷ Hổ đã sớm qua đời rồi sao?

Ngay lúc còn nghi ngờ, Nhiếp Phong nghe thấy tiếng đàn dần dần trầm xuống, càng lúc càng chậm, càng lúc càng nhẹ, cuối cùng tan biến vào hư không, thoáng như một lời cảm thán cuối cùng cho người bạc mệnh từng oanh liệt một thời, khúc buồn cuối cùng cũng tận…

Quỷ Hổ thân thiết bất ngờ, hỏi: "Ông ấy…còn…kéo đàn…không?"

Nhiếp Phong vung tay đáp: "Không, tiếng đàn đã dứt."

Gương mặt Quỷ Hổ lộ vẻ thất vọng vô cùng, cúi đầu nói đứt quãng: "Người đã quy ẩn, lại…sao lại…không nỡ bỏ…ta? Sao phải vậy? Đâu cần…phải thế." Gã thì thào tự nói, lần đầu tiên Nhiếp Phong nghe hắn nói một câu dài như thế.

Nhiếp Nhân Vương vẫn im lặng không nói gì, từ sau khi nghe tiếng đàn, y bỗng dưng trầm mặc xuất thần, cổ họng không còn phát ra tiếng thở dốc

https://thuviensach.vn

nữa, trên mặt lại lộ ra vẻ thê lương vô hạn, tiếng đàn cô tịch kia tựa như gợi lại những hồi ức y không muốn nhớ…

Y cũng từng là đệ nhất đao thủ, cũng từng thoái ẩn quy điền! Đáng tiếc, "dương danh lập vạn" đã khó mà "mai danh thoái ẩn" lại còn gian nan gấp bội, kết quả là hết thảy đều không như mong muốn, hôm nay thành điên loạn như vầy chính là sắp đến lúc…

Nhiếp Phong chợt xoay người, sắc mặt biến đổi, giống như lại nghe thấy vài âm thanh mới, Quỷ Hổ vội hỏi: "Tiếng…đàn…lại…đến à?" Nhiếp Phong đáp: "Không phải tiếng đàn mà là tiếng bước chân! Tiếng bước chân hai người!"

Quỷ Hổ thừa lúa nó đang nhìn về phía xa, liếc sang Nhiếp Nhân Vương nói: "Nhiếp…Phong, tam nhĩ…Nhiếp Phong, tên…rất hay, mới bây giờ… mà đã…là người…có nhiệt tâm…như vậy rồi…"

Gã nói một hơi dài như vậy khiến Nhiếp Nhân Vương cảm thấy như bị quấy rầy, quắc mắt nhìn gã một cái, nhưng ánh mắt điên cuồng kia cũng không giấu được mấy phần tự hào về con trai mình.

Nhiếp Phong đứng ngoài cửa động nhìn xa một hồi, chỉ thấy hai bóng người đang tới gần, dần dần có thể nhìn ra dung mạo họ, chính là nghĩa đệ Quỷ Hổ cùng vị Kỷ Nhu cô nương kia.

Hai người đã đến chỗ cách cửa động chừng mười trượng, nhưng gò tuyết che cửa động đã bị Tuyết Ẩm chém nát nên Linh Ngọc rất nhanh chóng phát hiện ra cửa động.

Nhiếp Phong chạy vội vào trong động, nói: "Thúc thúc, nguy rồi, nghĩa đệ của thúc tới đây."

Quỷ Hổ biến sắc, hỏi: "Chỉ có mình hắn?"

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong đáp: “Không chỉ có mình hắn mà còn có cả Kỷ Nhu cô nương!”

Quỷ Hổ nghe thấy Kỷ Nhu cũng tới, gương mặt xấu xí càng thêm khó coi, nói: “Nàng…cũng đến…à? Không…Chúng ta…lánh mặt…trước đã…”

Nhiếp Phong thấy gã không sợ Linh Ngọc phát hiện ra sẽ đi mật báo mà lại sợ gặp lại Kỷ Nhu cô nương, cũng hơi ngẩn ra, nhưng cũng y lời chạy ra cửa động hốt một đống tuyết đem vào trong động dập lửa, rồi quay qua Nhiếp Nhân Vương nói: “Cha, con xin lỗi nhé.”

Nói rồi nó điểm lên Á huyệt Nhiếp Nhân Vương, vì nó sợ cha mình đột ngột nổi điên thì lại hại Quỷ Hổ.

Sau đó Nhiếp Phong lại lấy số xác rắn còn sót đắp lên chỗ lõm mà Quỷ Hổ và Nhiếp Nhân Vương đang ẩn thân, còn mình cũng vừa kịp chui vào, phủ xác rắn lên thì Linh Ngọc và Kỷ Nhu cũng vừa bước vào!

Hóa ra lần trước sau khi vây đánh Quỷ Hổ, Phong thị huynh đệ bị thương nặng, lập tức phái thuộc hạ chạy về Phong Nguyệt môn triệu tập hơn trăm tinh anh, tất cả cùng chờ đợi, cho đến trưa hôm qua thì mới tới lưng chừng tuyết lĩnh, để khỏi tốn thời gian, Phong Thanh Ưng liền trú lại ở chân núi với mọi người, lại nhờ Linh Ngọc quen thuộc địa thế đi sâu vào trong tuyết lĩnh dò đường, chờ khi phát hiện hành tung Quỷ Hốt sẽ đến thông báo ngay. Còn Kỷ Nhu dù khinh thường hành động của Linh Ngọc nhưng vì lo lắng cho Quỷ Hổ nên cũng tình nguyện theo hắn đi tìm, thầm nghĩ phải tìm được Quỷ Hổ mới quyết định.

Xem ra Linh Ngọc mệt mỏi vô cùng, vừa vào trong động đã ngồi phịch xuống đất, Kỷ Nhu chậm rãi ngồi xuống một bên, bỗng nghe Linh Ngọc “ối” một tiếng, thì ra hắn thoáng nhìn thấy trong động đầy xác rắn, hoảng

https://thuviensach.vn

sợ vô cùng, thấy tất cả đều là rắn chết mới ngạc nhiên nói: “Ôi, sơn động này sao nhiều xác rắn đến vậy?”

Kỷ Nhu nói: “Ngọc, nơi này đáng sợ quá, chúng ra nên đi thôi!”

Linh Ngọc đáp: “Chúng ta đã tìm hắn trong vùng tuyết này một ngày một đêm, không thể bỏ đi, tốt xấu gì cũng phải nghỉ ở đây chút đã rồi đi tìm tiếp!”

Kỷ Nhu khuyên nhủ: “Ngọc, thôi đi mà! Quỷ Hổ dù sao cũng là nghĩa huynh ngươi, sao lại khổ sở để hại hắn như vậy?”

Linh Ngọc lên mặt nói: “Hắc, nghĩa huynh cái gì nữa? Hắn giết hại cả nhà lão Lí, hung bạo vô cùng, giết tận từng người, dù ta từng kết nghĩa kim lan cùng hắn nhưng thảm kịch kia là do ta tận mắt nhìn thấy, thử hỏi đại nghĩa ở đấy, ta lại ngồi trơ mắt nhìn được sao?”

Mấy lời Linh Ngọc vừa nói ra, Nhiếp Phong trong đống xác rắn cũng thấy Nhiếp Nhân Vương và Quỷ Hổ hai bên thân hình đồng thời run lên, đủ thấy hai người trong lòng hiểu rõ, nhưng Quỷ Hổ vẫn run nhất, bởi vì hắn có oan mà không thể giải.

Kỷ Nhu vừa nghe Linh Ngọc nhắc tới đại nghĩa, mặt mày trầm xuống nói: “Đại nghĩa trước mắt? Ta thấy chẳng phải! Ngươi tận lực như vậy chẳng qua là vì một vạn lượng bạc tiền thưởng mà Phong thị huynh đệ đã hứa kia thôi.”

Kỷ Nhu nói: “Cho dù ngươi không phải hoàn toàn vì tiền, nhưng ngươi có còn nhớ tình cảm năm xưa chăng? Hai ngươi vốn không cha không mẹ, chỉ có hai người nương tựa lẫn nhau, năm đó trong thôn cũng chẳng có ai chiếu cố hai đứa trẻ các ngươi được, chỉ còn lại hai cái bánh bao, ngươi ăn hết cái của mình rồi còn kêu đói, Quỷ Hổ thấy không đành lòng mới đưa cái của hắn cho ngươi ăn…”

https://thuviensach.vn

Chuyện nhỏ nhặt như vậy thôi nhưng Kỷ Nhu nhắc tới cũng thấy thổn thức không thôi…

Linh Ngọc mặt đầy chính khí nói: “Chuyện này ta cũng nhớ rõ, cái bánh bao đó ta có ăn một mình đâu, ta vẫn đền cho y một nửa còn gì!”

Chuyện cũ tựa khói sương.

Nhiếp Phong ở trong đống xác rắn lắng nghe chuyện cũ của người khác, chỉ cảm thấy lẽ nào ân nghĩa thế gian lại khó trả đến thế sao? Chỉ có điều, thấy Linh Ngọc mặt đầy chính khí như thế, trong lòng lại nghĩ nếu là nó chắc không trả lại Quỷ Hổ một nửa cái bánh bao…Nó chắc chắn sẽ đền lại Quỷ Hổ tất cả! Sẽ đền đáp tất cả!

Nhưng Nhiếp Phong có thể hiểu rõ cái gọi là đạo lí đối nhân xử thế, có thể trả được một nửa là đã xa xỉ lắm rồi!

Đột nhiên Nhiếp Phong nghe thấy Quỷ Hổ bên cạnh phát ra một tiếng “tách” thật nhẹ, nhẹ như tiếng nước mắt rơi trên da rắn.

Là một giọt nước mắt.

Đó có lẽ là một chút tình cuối cùng với chuyện cũ, có thể thấy được năm đó Linh Ngọc đối với mình còn một chút chân tình.

Chỉ là, bỗng có một ngày hắn lớn lên…

Hắn hoảng sợ, nhớ lại năm đó mình cùng chia nhau một cái bánh bao với Quỷ Hổ, một người nghĩa huynh bình thường xấu xí.

Hết thảy mọi chuyện, đều vì gương mặt ấy…

Kỷ Nhu cũng biết rằng năm đó quả thực Linh Ngọc đã làm đúng như vậy, nhưng cũng đã thành quá khứ, Linh Ngọc trước mặt đã không còn như trước mà đã thành một người khác, nàng khó chịu nói: “Cho dù ngươi nói

https://thuviensach.vn

vì đại nghĩa mà không niệm tình nghĩa khi xưa, nhưng nửa tháng trước Quỷ Hổ còn cứu ngươi một mạng trước miệng hổ, ngươi sao có thể vui vẻ đồng ý với Phong thị huynh đệ như vậy!”

Linh Ngọc vốn mồm mép đối đáp trơn như bôi mỡ, nhưng lời của Kỷ Nhu điểm trúng vào chỗ yếu, việc này thì đuối lý, tự nhiên thẹn quá hóa giận, nói: “Uổng công ta bấy lâu nay tìm mọi cách che chở nàng, hy vọng có một ngày nàng đứng về phía ta, nhưng đến giờ nàng vẫn luôn đứng về phía hắn, giúp hắn như xưa!”

Kỷ Nhu nghe hắn nói xong, má phấn ửng đỏ, nói: “Ngọc, ngươi sao có thể nói những lời ấy? Trước giờ Quỷ Hổ lúc nào cũng quan tâm lo lắng cho ngươi từng chút một, tính hắn trầm lặng, chỉ âm thầm dùng mãnh trảo trời sinh của mình để trừ thú dữ cho thôn dân, công lao thì đều do ngươi chiếm cả, danh tiếng lẫn ngợi khen đều chỉ dành cho ngươi, mọi người coi trọng ngươi hơn, thử hỏi khi được thôn dân yêu mến, dương dương tự đắc, có bao giờ ngươi từng nghĩ đến nghĩa huynh này chăng? Khi đó, chỉ có ta là vẫn ở bên cạnh hắn…”

Linh Ngọc nói: “Phải! Trong thôn ai cũng coi trọng ta, đáng tiếc, ta chỉ hy vọng cặp mắt kia coi trọng ta, nhưng trong đôi mắt ấy lại chỉ có nghĩa huynh ta, hừ, hắn dựa vào cái gì mà có thể có được chứ?”

Kỷ Nhu bị hắn hỏi, nhất thời cứng lưỡi, lắp bắp: “Hắn…hắn…”

Linh Ngọc gian manh nói tiếp: “Ngươi không trả lời được? Hắc, mỹ nữ thiên hạ đều chung tình với nam nhân xấu xí, tất cả đều vì cái lí do cũ mèm là bởi tâm địa hắn thiện lương, nhưng ngoài thiện lương ra hắn có gì nữa? Một người không có đầu óc, không tiền bạc, thế thì vẫn mãi là thứ tiện dân thôi! Nàng nhìn Quỷ Hổ đi, cho dù hắn trọng tình trọng nghĩa thế nào, hôm nay không phải cũng rơi vào đường cùng sao? Nhìn ta đi, không phải là gương mặt mà thôn dân đều mến trọng sao?”

https://thuviensach.vn

Kỷ Nhu quả thực không thể tin được Linh Ngọc sẽ nói như vậy, đáp: “Ngọc, ngươi nói vậy sai rồi, không có trái tim thì không có gì cả!”

Linh Ngọc giận dữ nói: “Không sai, ta không đủ nhân nghĩa! Ta vốn có thể có tất cả, nhưng lại không có được, ta không cam tâm!”

Kỷ Nhu thấy hắn động khí, nói mãi không chịu dừng lại, bèn quay mặt nói: “Đừng nói nữa, chuyện đó…đã qua lâu lắm rồi.”

Linh Ngọc kéo người nàng lại, nói: “Không! Đối với ta thì mới chỉ như hôm qua mà thôi! Nếu Quỷ Hổ đẹp hơn ta, ta thua hắn cũng cam lòng, nhưng hắn từ nhỏ đã xấu xí, vì sao nàng lại cố tình chọn hắn? Vì sao nàng cố tình không chọn ta?”

Linh Ngọc càng hỏi càng ấu trĩ, kích động, nhưng vừa hỏi lại vừa lay mạnh thân thể Kỷ Nhu!

Kỷ Nhu bất đắc dĩ yếu ớt kêu lên: “Mỹ nữ trong thiên hạ đâu có thiếu, Ngọc, ta hỏi ngươi, vì sao ngươi khổ sở muốn lấy ta bằng được?”

Thật là một câu hỏi hay! Linh Ngọc nhất thời ngẩn ngơ, tựa như lạc vào mê cung.

Đúng vậy, vì sao hắn lại nhất định muốn lấy Kỷ Nhu?

Hắn vốn là kẻ thông minh, đáng tiếc đối thủ hắn gặp không phải đấu trí với hắn mà là đấu tình! Tình, một chữ khiến người ta điên đảo, chỉ cần có ở trong tim, đó là tình!

Nhưng mà đối với chữ Tình, thông minh tuyệt đỉnh như Linh Ngọc cũng mơ hồ như lạc vào mê lộ…

Hắn không rõ vì sao hắn lại muốn có tình yêu của Kỷ Nhu? Vì sao mười ba năm qua, nàng lại không thể vì “mưa dầm thấm đất” mà yêu thương

https://thuviensach.vn

hắn?

Nhưng sao phải hiểu chứ?

Hắn tự hỏi, một lần cuối cùng, có lẽ cũng làm lòng mình chết một lần!

Cuối cùng, Linh Ngọc hỏi: “Vậy là cho dù thế nào, nàng cũng sẽ không chọn ta?”

Kỷ Nhu thở dài: “Ngọc, điều này ta đã trả lời ngươi không biết bao nhiêu lần từ mười ba năm trước, không ngờ hôm nay ngươi lại ép ta trả lời lần nữa…”

Nàng chăm chú nhìn Linh Ngọc, rồi bất đắc dĩ nói tiếp: “Câu trả lời của ta cũng giống như mười ba năm trước.”

Thực ra, chưa cần hỏi thì trong lòng cũng đã có đáp án, Linh Ngọc vẫn mong sẽ có kì tích, nhưng không ngờ lại như thế…

Hắn ngây ngốc một lúc lâu, cuối cùng mới vô thức nói: “Nàng thật là tàn nhẫn!”

Kỷ Nhu đáp: “Không tàn nhẫn bằng ngươi đối với Quỷ Hổ!”

Một lời nói ra, ân đoạn nghĩa tuyệt!

Tàn nhẫn?

Linh Ngọc bỗng nhiên phát hiện ra hắn rất hận nàng, hận đến thấu xương, vì yêu mà thành hận!

Nếu cuối cùng cũng không chiếm được nàng, vậy thì hắn không còn sợ nàng biết…

Bằng bất cứ giá nào.

https://thuviensach.vn

Nếu muốn hận nàng thì sẽ hận tất cả, hắn muốn nàng biết hết tất cả, hắn muốn nàng đau lòng, sợ hãi, rơi lệ…

Bỗng dưng, Linh Ngọc như răng cười, tàn nhẫn nói: “Hắc hắc, ta như thế là tàn nhẫn độc ác sao? Có nhiều chuyện nàng còn chưa biết đâu!”

Ngữ điệu Linh Ngọc hết sức lạnh lùng, Kỷ Nhu nghe thấy thì trong lòng cảm thấy sợ hãi, giống như hắn đang muốn nói cho nàng biết một chuyện vô cùng đáng sợ!

Linh Ngọc cười nói: “Cả nhà lão Lí không phải do Quỷ Hổ giết chết, người ta gặp đêm đó là một kẻ khác cơ!”

Kỷ Nhu kinh hoảng, nàng sớm thấy chuyện này kì lạ, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới việc hắn vu cáo hãm hại nghĩa huynh, thậm chí cả nghĩ cũng không dám. Linh Ngọc cực kỳ khoái chí nhìn vẻ mặt hoảng sợ của nàng, hắn hờ hững nói tiếp: “Việc đó thì đáng gì! Nàng biết không, vì muốn có nàng, mười ba năm trước ta còn làm một chuyện thú vị hơn nhiều!”

Mười ba năm trước? Trong lòng Kỷ Nhu chùng xuống, Quỷ Hổ đúng là mất tích vào năm đó, chẳng lẽ…”

Linh Ngọc nói tiếp: “Năm đó, ta cầu hôn nàng nhưng không được, trong lòng vừa giận vừa ganh tị, nếu ta không có được nàng thì Quỷ Hổ càng không xứng, nên đêm đó ta đã hạ độc trong rượu của hắn!”

Kỷ Nhu chấn động toàn thân, nàng chậm rãi đứng lên, từng bước lùi về phía sau.

“Quỷ Hổ uống xong chén rượu kia liền ngã xuống đất quay cuồng rên rì, chỉ chống lát đã nằm im không động đậy. Ta nghĩ hắn đã chết nên mới đem hắn lên tuyết lĩnh này chôn, phòng khi xác bị người khác phát hiện, ta bèn lấy lửa thiêu hủy dung mạo hắn, hắn vốn đã xấu xí nay càng không

https://thuviensach.vn

giống hình người, cho dù bị phát hiện cũng đố ai nhận ra hắn là ai, khà khà…”

Tiếng cười Linh Ngọc thực âm hiểm, như tiếng rắn độc quẫy đuôi, Nhiếp Phong nghe hết nguyên nhân mọi chuyện, không khỏi dựng hết lông tóc!

Khó trách giọng nói Quỷ Hổ khó nghe như vậy, gã uống phải kịch độc mà chưa chết đã là vạn phước rồi!

Nhiếp Phong cũng nghe thấy ngực cha bên cạnh phập phồng mạnh, thứ lấy oán trả ân này, thật là mất hết nhân tính, dù ai nghe xong cũng khinh bỉ không thôi, huống hồ là Nhiếp Nhân Vương!

Quỷ Hổ lại bình tĩnh đến kì lạ.

Kỷ Nhu đã khóc không thành tiếng, không biết là khóc vì Quỷ Hổ, hay vì nhận ra chính mình là nguyên nhân mọi chuyện?

Nàng đau đớn lẩm bẩm một mình: “Là ta hại hắn…Là ta hại hắn…”

Linh Ngọc thấy nàng đau lòng thì càng điên cuồng hơn, đứng lên tiến sát nàng nói: “Đúng là nàng đã hại hắn! Bởi vậy, nàng cũng phải chịu báo ứng, như lời Phong thị huynh đệ nói, hắn đã ẩn trốn trên tuyết lĩnh này tám năm trời, nhưng nàng chờ mười ba năm mà hắn không thèm trở lại gặp mặt nàng một lần, đây chính là báo ứng của nàng!”

Kỷ Như nước mắt như mưa, khoát tay nói: “Không, hắn nhất định sẽ trở về!”

Linh Ngọc cười lạnh: “Ta cũng nghĩ vậy, chỉ có điều hắn trở về là để tìm ta! Ta hại hắn đến vậy rồi, nhất định một ngày nào đó hắn sẽ trở về tìm ra báo thù!”

https://thuviensach.vn

Ngay chính lúc này, một âm thanh như dạ quỷ lạnh lùng truyền đến sau lưng Linh Ngọc: “Ngươi…sai…rồi!”

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 8

Tuyết Tại Khốc (1)

Linh Ngọc quay đầu nhìn, chỉ thấy một người ở sau lưng hắn và Kỷ Nhu, đứng tại nơi tối nhất trong động.

Bóng dáng người này như quỷ mị, Linh Ngọc vừa nhìn thấy đã nhũn hết cả chân, ngã phịch xuống đấy la to: "Là ngươi…Quỷ Hổ!"

Quỷ Hổ vốn nấp trong đống rắn cùng cha con Nhiếp Phong, không ngờ bỗng nhiên lại hiện thân, Nhiếp Phong muốn ngăn lại nhưng không kịp, lúc này cả hai cha con nó cũng đã lộ ra trước mặt Linh Ngọc và Kỷ Nhu, không thể trốn được nữa!

Không ai ngờ được Quỷ Hổ hiện thân chỉ để nói với Linh Ngọc ba chữ "ngươi sai rồi" …

Linh Ngọc không thể nào ngờ được là Quỷ Hổ lại ở trong động này, lại càng không ngờ còn có cả đứa bé tóc dài cứu đầu hổ đêm đó, mà điều làm hắn kinh ngạc đến chấn động là bên cạnh đứa bé còn có gã điên giết cả nhà lão Lí, lúc này tròng mắt lộ hung quang đang trừng trừng nhìn mình, thanh đao lạnh lẽo bên cạnh y cũng như đang lặng lẽ lãnh đạm nhìn ân oán thế gian…

Kỷ Nhu lại không hề sợ hãi, không nhìn cha con Nhiếp Phong mà lao đến chỗ Quỷ Hổ, nhưng Quỷ Hổ lập tức quát lớn ngăn nàng lại: "Đừng…

https://thuviensach.vn

qua…đây…”

Kỷ Nhu ngạc nhiên dừng chân, tiếng hét thất thanh của hắn nghe vội vàng như vậy, giống như rất sợ nàng nhìn thấy cái gì đó, nàng bỗng nhiên hiểu được nghi vấn bấy lâu nay mình vẫn canh cánh trong lòng, giật mình nói: “Muội hiểu rồi! Hỏ, tám năm nay huynh không chịu về gặp muội lấy một lần, chính là không muốn muội nhìn thấy…gương mặt này của huynh?”

Quỷ Hổ lạnh lùng đáp: “Nàng…hiểu được…là tốt…”

Kỷ Nhu dịu dàng nói: “Hổ, đừng có ngốc như thế! Từ trước đến nay muội đối với huynh như vậy đâu phải vì gương mặt của huynh, cho dù huynh có xấu đến thế nào đi nữa thì cũng vẫn thế, huynh chắc phải hiểu hơn muội…”

Quỷ Hổ chỉ lắc đầu không nói gì, xem ra không tin rằng nàng sẽ không thay đổi khi nhìn thấy gương mặt xấu xí này.

Ngay lúc hai người hết sức buồn bã, Linh Ngọc thừa lúc Quỷ Hổ không để ý bèn rõn rén lẻn ra phía cửa động, vừa định chuồn đi thì bỗng có một thân ảnh bé nhỏ như gió lao đến chặn lại, Linh Ngọc ngẩng đầu nhìn, thì ra là đứa bé tóc dài đêm đó!

Quỷ Hổ đột nhiên nói: “Để…hắn…đi…đi…”

Gã không quay đầu lại cũng đã biết chuyện gì xảy ra, lời vừa nói ra, không chỉ có Nhiếp Phong, Kỷ Nhu và Nhiếp Nhân Vương ngạc nhiên mà Linh Ngọc lại càng ngạc nhiên hơn.

Kỷ Nhu vội la lớn: “Hổ, Phong thị huynh đệ đã cùng hơn trăm môn hạ đóng dưới chân núi, Linh Ngọc chắc chắn sẽ đi báo cho chúng, sao huynh có thể thả hắn đi như vậy?

https://thuviensach.vn

Quỷ Hổ không phản ứng lại, chỉ lấy từ trong ngực ra một cái bọc vải cũ ném cho Linh Ngọc, y cuống quýt nhận lấy mở ra, vừa thấy một nửa vật màu xám trắng, khô kiệt, xem ra đã được giữ rất lâu, nay đột nhiên gặp ánh mặt trời, theo gió tan ra, hóa thành một màn mưa bụi trắng xóa, tựa như một đoạn ân tình đã tan biến, vĩnh viễn mất đi…

Nhưng trong khoảnh khắc đó, Linh Ngọc đã kịp nhận ra vật đó là gì, sắc mặt y còn khó coi hơn so với bị người ta đánh, phức tạp vô cùng, ngây ngốc một lúc lâu, sau đó mới nói: “Hóa ra lúc trước ngươi cũng không ăn nó, được! Ngươi đã trả nó lại cho ta, từ nay về sau chúng ta hòa nhau, lần sau gặp mặt ngươi không cần niệm tình xưa nữa, ta cũng tuyệt đối không lưu tình với ngươi!”

Dứt lời, hắn nhìn Quỷ Hổ, lại nhìn Kỷ Nhu rồi quay bước, giận dữ bước đi.

Dù không nhìn thấy vật kia nhưng Nhiếp Phong cũng đoán được đôi chút, không cản trở Linh Ngọc nữa mà trở lại bên cạnh Nhiếp Nhân Vương, nhưng thấy sắc mặt cha tái mét, hơi thở như sấm, vội vàng giải Á huyệt cho y, Nhiếp Nhân Vương lập tức thét lớn: “Cầm thú!”

Tiếng quát vang tới trời xanh, cát đá trong động lại bay tán loạn.

Y liếc mắt nhìn Quỷ Hổ, giận dữ nói: “Nghĩa đệ ngươi là đồ cầm thú, hôm nay ngươi không giết hắn mà còn thả hổ về rừng, hậu hoạn thật khó lường!”

Quỷ Hổ nói đứt quãng: “Đây là…cơ hội…cuối cùng…cho hắn…Như lúc trước…ta…không giết…ngươi…cũng là…cho ngươi…một cơ hội.” Quỷ Hổ nói xong quay mặt sang nhìn Nhiếp Nhân Vương, tròng mắt không động, từng chữ nói tiếp: “Hy vọng…hai người…cũng không…làm ta…thất vọng…”

https://thuviensach.vn

Quỷ Hổ nói lời tâm huyết, Nhiếp Nhân Vương nghe xong đột nhiên biến sắc, nhất thời không biết nói sao, chỉ nhắm mắt làm bộ không nghe.

Nhiếp Phong chỉ cảm thấy cha mình sau khi được tiếng đàn cho Quỷ Hổ đến nay, vẻ điên cuồng trong mắt cũng giảm bớt đi, nó chỉ mong mình không nhìn lầm, lúc này Kỷ Nhu lại nói: “Không! Linh Ngọc chắc chắn sẽ làm huynh thất vọng! Muội tin chắc hắn sẽ bán đứng huynh, Hổ, chúng ta đi mau!”

Quỷ Hổ nói: “Đi? Được, nàng…tự mình…đi đi…”

Kỷ Nhu ngẩn ra, đáp: “Muội không đi! Nếu đi, muội và huynh cùng đi!”

Quỷ Hổ hỏi: “Vì sao…nàng…muốn đi…cùng ta?”

Kỷ Nhu vội nói lớn: “Hổ, giờ muội đã hiểu, nếu huynh vì sợ ta bị gương mặt kia dọa sợ mà không dám về gặp như đã nói, vậy thì…huynh trốn trong tuyết lĩnh này có phải vì nơi này gần với…” Nàng vốn định nói nơi này gấn với nàng, muốn nói lại thôi, sợ nói lời này ra Quỷ Hổ sẽ phủ nhận…Nhưng lời của nàng, đến cả cha con Nhiếp Phong cũng hiểu, huống hồ là Quỷ Hổ!

Quỷ Hổ cười lạnh một tiếng, lạnh chẳng giống gã chút nào!

“Đừng…ảo tưởng! Chủ nhân…cứu ta…truyền võ công…cho ta, tình sâu…nghĩa nặng, ta…trở về đây…chỉ vì kỳ niệm…với người…” Gã nói cũng rất có lí, Nhiếp Phong từng thấy gã nhớ đến chủ nhân thế nào rồi, nói gã vì chủ nhân mà ẩn thân trên tuyết lĩnh này cũng không phải sai!

Kỷ Nhu đương nhiên không tin, nói: “Cho dù thế nào đi nữa, muội đã chờ huynh mười ba năm, chỉ cần huynh đồng ý, chúng ta vẫn có thể quay lại!”

Quay lại?

https://thuviensach.vn

Nàng vẫn là nàng như ngày xưa, còn gã đã chẳng còn là gã khi xưa nữa, làm sao mà quay lại?

Bộ mặt xấu xí như quỷ của hắn chỉ khiến nàng bị thế gian nhạo báng, chẳng lẽ thật sự muốn cùng gã sống trong tuyết địa cả đời?

Quỷ Hổ nói: "Ai…cần…nàng…chờ? Nàng…nên sớm…gả cho…Linh Ngọc, để ta…khỏi…liên lụy…"

"Không!" Kỷ Nhu bỗng nhiên lao tới, từ sau lưng ôm chặt lấy Quỷ Hổ, kiên quyết nói: "Muội không thích hắn, hắn tâm địa rất xấu xa! Muội đối với huynh…chết cũng không thay đổi!" Thân hình Quỷ Hổ run lên.

Đến lúc này gã chỉ còn một điều để nói, gã không thể không nói, gã đã có quyết định!

Gã xoay mình ngửa mặt lên trời cười cuồng dại, thê lương nói: "Hắc, nàng…đối với ta…thật sự…đến chết…không…đổi?"

Kỷ Nhu vùi mặt sau lưng Quỷ Hổ, dịu dàng nói: "Huynh hiểu mà, cần gì phải hỏi?"

Quỷ Hổ cười lại nói: "Tốt…" Nói xong gỡ vòng tay Kỷ Nhu ra, quay đầu chằm chằm nhìn nàng!

Kỷ Nhu ngây ngốc đứng nhìn, gương mặt hắn gần trong gang tấc, nàng có thể nhìn thấy hắn thật rõ ràng! Quá rõ ràng!

Dù là nam nay nữ, một ngày nhìn thấy người mình yêu biến dạng, hơn nữa còn biến thành xấu xí vô cùng, rốt cuộc nên làm sao?

Nếu miễn cưỡng chấp nhận, mỗi khi mở mắt giữa đêm sẽ nhìn thấy gương mặt xấu xí như ác quỷ, quả thực cả đời khó thoát khỏi ác mộng, cuộc sống khó mà an ổn!

https://thuviensach.vn

Nhưng nếu như chính mình lại vừa mới nói lời thề non hẹn biển, chẳng lẽ lại không phải biến thành lời đầu môi tan thành bọt nước hay sao?

Rốt cuộc thì sẽ tiếp tục ở lại bên người mình yêu, hay là…bỏ chạy mất tăm?

Kỷ Nhu mở to đôi mắt, nhưng đồng tử lại không ngừng co rút, trợn mắt há mồm!

Quỷ Hổ miệng cười nhưng lòng lạnh băng, nói: “Hắn…lòng dạ…xấu, ta…dung mạo…xấu, nàng…thật sự…theo ta?”

Kỷ Nhu quả thực không thể tin trên đời có gương mặt xấu xí như thế, bàn chân cứ lùi dần về phía sau…lùi…lùi mãi…lũi mãi…

Cuối cùng nàng cũng lùi tới cửa động, nước mặt thoáng như Hoàng Hà vỡ đê, chảy tràn đôi gò má rơi xuống vạt áo, nàng quay lưng…rốt cuộc bỏ chạy!

Quỷ Hổ vẫn đứng yên như cũ, nhưng Nhiếp Phong thoáng thấy trong mắt gã cũng ngấn lệ, nhưng nước mắt không rơi xuống mà lại thấm ngược vào trong hốc mắt, bất đắc dĩ theo gió mà rơi ra một chút…

Không ai ngờ được kết cục lại như vậy! Thế nhưng đúng là như vậy!

Trong động hoàn toàn yên lặng, yên lặng gần như chết, cái chết của một trái tim nữ tử si tình!

Vẫn là Nhiếp Nhân Vương phá vỡ sự yên lặng đầu tiên, y bỗng bùi ngùi thở dài: “Cái gọi là chết cũng không thay đổi, chim liền cánh, cây liền cành, kết quả là cũng không lại được với cái mặt xấu xí, chẳng gì thắng được…” Hắn đến lúc cảm xúc điên cuồng nhất lại bình tĩnh vô cùng, giống như hoàn toàn biến thành một người khác! Không sai, đến cuối cùng, sông

https://thuviensach.vn

cạn đá mòn. Mãi không mòn có lẽ không phải chữ "Tình" mà là mặt, một gương mặt xấu xí!

Quỷ Hổ nhìn lại Nhiếp Nhân Vương bên cạnh, phát hiện ngữ khí hắn không phải không thổn thức, sau lưng hắn còn có một đoạn hồi ức điên cuồng không muốn kể với người ngoài.

Gã không muốn nghĩ tiếp, chỉ thấy khí huyết cuồn cuộn, vội vàng ngồi xuống điều tức.

Lúc nãy gã đang lúc căng thẳng lại phải hiện thân, còn nói nhiều như vậy. May là vẫn còn chịu được, một lúc sau đã khá hơn, chậm rãi nói: "Ta còn cần…sáu canh giờ nữa…mới…hành công…xong, bây giờ…không đi lại được…không thể…rời đi…hai người…nên…đi đi…"

Nhiếp Phong đi tới trước mặt Quỷ Hổ, không nói nửa câu mà lấy hành động thay lời nói. Nó ngồi xuống đất.

Thất vọng là một thứ cảm giác thật đáng sợ.

Nếu một người đặt kỳ vọng vào người khác, nếu không hài lòng với kết quả thì sẽ cảm thấy mất mát vô cùng, thậm chí là bi ai…

Vì vậy, có một cách đả kích đối thủ đó là khiến hắn thất vọng.

Linh Ngọc lại khiến cho Quỷ Hổ thất vọng hoàn toàn.

Tuyết lĩnh cô tịch.

Đêm trong tuyết lĩnh, tựa như đêm buông càng nhanh hơn, nháy mắt đã qua năm canh giờ.

Đêm đen như mực.

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 9

Tuyết Tại Khốc (2)

Linh Ngọc quả nhiên không phụ "tuệ nhãn" của Kỷ Nhu, hắn sắp sửa làm Quỷ Hổ hoàn toàn thất vọng! Giữa năm canh giờ ít ỏi, hắn đã kịp xuống chân núi báo tin, còn dẫn Phong thị huynh đệ và hơn trăm tinh anh lên núi, hắn muốn phát huy hết tác dụng của năm canh giờ này!

Bởi vì một mối hận trong lòng không thể cho ai biết!

Vết trảo của Quỷ Hổ trên mình Phong Thanh Hòa đã đỡ hơn, tay phải Phong Thanh Ưng dù bị bẻ gãy nhưng sau khi nắn xương lại thì cũng đã không sao, huống hồ hắn đâu nhất thiết phải sử kiếm bằng tay phải đâu, tay trái thi triển Phong Hoa kiếm pháp cũng chẳng kém tay phải một chút nào.

Bây giờ mọi sự đã được chuẩn bị xong xuôi, chỉ còn tìm Quỷ Hổ, hắn hỏi Linh Ngọc: "Linh huynh đệ, còn xa nữa không?"

Linh Ngọc đáp: "Không còn xa nữa! Qua khỏi đỉnh núi này là tới."

Hắn nói xong quay lại nhìn hơn trăm tinh anh, thấy ai nấy thần sắc dũng mãnh nhanh nhẹn, thầm nghĩ cho dù Quỷ Hổ thương thế lành lại, thậm chí thêm cả thằng nhóc tóc dài cùng tên điên kia cũng khó mà thoát khỏi số kiếp!

https://thuviensach.vn

Hắn rất hài lòng, sớm đã quên sạch hình ảnh chiếc bánh tan thành bụi kia rồi!

Điều duy nhất làm hắn bất mãn là Kỷ Nhu trước sau vẫn không muốn đứng cạnh hắn.

Phong Thanh Hòa bên cạnh trong lòng đã cực kỳ chán ghét Linh Ngọc, nếu không có Phong Thanh Ưng cố ý nhờ cậy cả vào Linh Ngọc thì có chết hắn cũng không thèm kề vai sát cánh với loại người này.

Chính lúc này, cách không xa phía trước đang có một bóng người xiêu vẹo đi tới, mềm mại yêu kiều, đúng là…Kỷ Nhu!

Kỷ Nhu vừa thấy Linh Ngọc, mặt lộ vẻ sung sướng, phất tay gọi lớn: "Linh Ngọc ca!" Rồi vội lao thẳng tới bên hắn.

Chuyện này nằm ngoài tính toán của Linh Ngọc, Kỷ Nhu vừa tới liền lao thẳng vào trong lòng hắn, nước mắt ròng ròng nói: "Ngọc, muội cuối cùng đã nhìn thấy hắn, hắn…thật sự là vô cùng xấu xí, muội bị dọa cho ngất đi đến giờ mới tỉnh, Ngọc, muội bây giờ toàn tâm toàn ý với huynh…"

Linh Ngọc nghe trong lòng ngọt ngào khôn tả, tâm tình lâng lâng tận mây xanh, đang lúc tâm hồn phiêu diêu tận cõi nào, chợt Kỷ Nhu rút trong ngực ra một thanh chủy thủ hung hăng đâm Linh Ngọc, hắn thân thủ tầm thường sao có thể tránh được? Mắt thấy nhất định bị nàng đâm trúng cổ họng…

Trong khoảnh khắc đó, một bàn tay bình tĩnh cản tay Kỷ Nhu lại, vẩy tay cái nữa, thanh chủy thủ rơi xuống!

Người ra tay là Phong Thanh Ưng, hắn bỏ tay Kỷ Nhu ra, lạnh lùng nói: "Ta mặc kệ hai người ân oán ra sao, nhưng Linh huynh đệ tuyệt đối không thể chết!"

https://thuviensach.vn

Kỷ Nhu oán hận nói: “Ta muốn hắn phải chết, chỉ cần như vậy thì các ngươi không bao giờ tìm được Quỷ Hổ!”

Nàng cao giọng quát, hiên ngang lẫm liệt, khó tưởng tượng được là một cô gái yếu đuối dịu dàng như thế cũng có lúc thật anh dũng.

Hóa ra Kỷ Nhu không hề bị Quỷ Hổ hù dọa, nàng chỉ vì hận Linh Ngọc sao lại vô nhân tính như vậy, thiêu người nghĩa huynh đồng cam cộng khổ với mình thành không ra hình người, nàng tới đây chỉ vì muốn hắn đền mạng!

Linh Ngọc đại nạn không chết, lại nghe Kỷ Nhu chửi mắng thì không khỏi giận tím mặt nói: “Hừ, tiện nhân! Muốn chết phải không?” Hắn nói xong nhào tới nhè Kỷ Nhu tay đấm chân đá không chịu thôi, tất cả ghen ghét với Quỷ Hổ đều phát tiết hết trên người nàng, từng quyền đấm vào, Kỷ Nhu lập tức phun máu tươi, ngũ tạng quặn thắt, bay ra đằng sau.

Linh Ngọc còn muốn lao tới đánh nữa nhưng Phong Thanh Hòa không còn nhịn được nữa, đỡ một quyền của hắn nói: “Nam tử hán mà đi đánh đập mội người con gái yếu đuối như vậy, không thấy nhục sao?”

Linh Ngọc thấy Phong Thanh Hòa ra tay bảo vệ Kỷ Nhu, hai người vốn không ưa gì nhau, lại giận không kiềm chế được, trừng mắt quát: “Hừ, đây là việc riêng hai chúng ta, ngươi liên quan gì mà xía vô?”

Phong Thanh Ưng thấy hai người cứ như vậy liền khuyên can: “Linh huynh đệ, lúc này phải lấy đại cục làm trọng, nếu như chậm chân, Quỷ Hổ chạy mất thì không hay!”

Linh Ngọc cũng thấy có lý, bèn y lời thu tay lại, trừng mắt nhìn Kỷ Nhu nói: “Tiện nhân, bổn thiếu gia hôm nay sẽ cho ngươi xem kết cục của hắn!”

Kỷ Nhu muốn ăn miếng trả miếng, nhưng đáng tiếc là nàng chẳng còn lấy một chút khí lực…

https://thuviensach.vn

Trong động, sau năm canh giờ điều tức, Quỷ Hổ đã hành công gần xong, đỉnh đầu bốc khói trắng, giống như ngọn lửa bốc lên!

Nhiếp Phong ở bên nhìn thấy vậy, nét mặt lộ vẻ vui mừng, hỏi: “Thúc thúc, thương thế của thúc tiến triển thế nào rồi?”

Quỷ Hổ chậm rãi nói: “Ta…đã cố…hết sức, đáng tiếc…chỉ có thể…hồi phục…chín thành…công lực…”

Nhưng mà chin thành công lực cũng chưa thể động đậy được, Nhiếp Phong thật ra từng muốn giải huyệt cho cha, muốn mượn lực Nhiếp Nhân Vương giúp Quỷ Hổ, nhưng lại sợ lão nổi cơn điên đi giết chóc, có khi cuồng tính bạo phát còn muốn xử luôn cả Quỷ Hổ, ý nghĩ này vừa lóe lên đã không dám nghĩ nữa!

Ngay lúc Quỷ Hổ tập trung toàn bộ tinh thần thì một thân ảnh tiều tụy đột nhiên bị ném vào, cả ba người hoảng hốt nhìn lại, rõ ràng là Kỷ Nhu vừa mới bỏ đi!

Quỷ Hổ nhìn thấy nàng mình đầy thương tích, khóe miệng đầy máu, hơi thở đứt quãng cũng biết đã xảy ra chuyện gì, vội vàng chạy tới đỡ nàng: “Nàng…đi giết…Linh…Ngọc?”

Kỷ Nhu yếu ớt gật đầu nhẹ, máu tươi bên khóe miệng vẫn không ngừng tuôn ra. Lòng của nàng cũng như máu tuôn ra. Quỷ Hổ không còn lạnh lùng như trước, vẻ mặt xót xa, xúc động nói: “Nhu, sao nàng…phải…khổ…như vậy?”

Kỷ Nhu khó khăn mìm cười đáp: “Muội…muội…chỉ muốn…làm một viêc, Hổ, muội…chỉ muốn…có thể cùng huynh…cả đời…ở trong sơn động này... đáng tiếc, bọn họ…đã đến…”

Nàng còn chưa nói xong đã đau đớn đến ngất lịm đi.

https://thuviensach.vn

Quỷ Hổ chậm rãi đặt nàng xuống, khuôn mặt thê lương vô hạn, Nhiếp Phong cũng rầu rĩ, chỉ có Nhiếp Nhân Vương lại không lộ chút cảm xúc nào, y lạnh lùng liếc nhìn nữ tử kia, không biết có hối hận vì đã từng nói nàng thế kia hay không?

Đang lúc ba người còn ngơ ngác, ngoài động bỗng truyền đến tiếng cười lớn, là tiếng của Linh Ngọc: "Đại ca, ngươi mau ra đây một chút! Ở đây có rất nhiều đại hiệp muốn xem gương mặt của ngươi để mở rộng tầm mắt đó!"

Ngữ điệu Linh Ngọc cực kỳ phấn chấn, Quỷ Hổ biết hắn cố ý khích tướng, bèn trầm khí không phát. Một lúc lâu sau lại nghe thấy Linh Ngọc nói tiếp: "Đại ca, sao lại không ra? Nếu ngươi không ra, ta sẽ sai người ném cây đuốc vào trong động, đến lúc đó chỉ sợ liên lụy Kỷ Nhu cô nương và hai gã bằng hữu của ngươi thôi!"

Đây quả là sát chiêu của Linh Ngọc! Hắn từng thấy Nhiếp Nhân Vương giết hại cả nhà lão Lí lợi hại ra sao, cũng từng lĩnh giáo võ công Nhiếp Phong, huống hồ trong động âm u, địch tối ta sáng, bèn cố tình cùng đám người Phong Nguyệt môn chờ ở ngoài rồi dụ Quỷ Hổ ra, thay vì khó khăn đi vào trong động!

Vì sợ Linh Ngọc sẽ phóng hỏa như hắn nói, Quỷ Hổ lại chần chừ, cho dù gần tới chín thành công lực cũng biết không thể ra ngoài!

Hắn xoay mặt nhìn Nhiếp Phong nói: "Nhóc, cảm ơn…ngươi…luôn… quan tâm…đến ta…"

Gã nói xong tùy tiện quay đầu muốn đi, Nhiếp Phong vội kéo vạt áo hắn lại, nói: "Thúc thúc, con đi với thúc!"

Quỷ Hổ quay đầu chăm chú nhìn ánh mắt đứa trẻ kia, trong lòng không khỏi cảm động, vì thế hắn nắm tay Nhiếp Phong, đặt lên gương mặt xấu xí

https://thuviensach.vn

của mình, hòa nhã nói: “Nhóc, ngươi thực…biết chuyện, vậy…chúng ta…cùng…đi…đi…”

Chữ “đi” vừa thốt ra, Quỷ Hổ xoay mình điểm nhẹ vào thắt lưng Nhiếp Phong, nó không ngờ là có chuyện này, nhưng lại thấy cả người tê dại không cử động được, vội vàng kêu lên: “Thúc thúc làm gì vậy? Mau giải huyệt cho con!”

Quỷ Hổ đáp: “Bọn họ…vì ta…mà đến. Hai người…không cần…cùng đi…chết…với ta…”

Lúc này, Nhiếp Nhân Vương vốn vẫn trầm mặc đột nhiên nói: “Giỏi! Nhiếp Nhân Vương ta kính trọng ngươi là hảo hán, nhưng nếu ngươi để ta giết chết tên nghĩa đệ súc sinh kia thì ta càng kính ngươi thêm một phần!”

Quỷ Hổ sao không rõ ý muốn giúp đỡ của hắn? Nhưng nghĩ tới Nhiếp Phong khó khăn thế nào mới chế phục được cha nó chỉ vì muốn ngăn lão giết chóc, nếu mình giải huyệt cho lão, chỉ sợ khó mà chế phục được lần nữa, đến lúc đó chỉ sợ hắn điên lên lần nữa thì không dám nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra. Quỷ Hổ không đánh lòng, lắc đầu nói:

“Không…được, chỉ mòng…sau khi…Kỷ Nhu…tỉnh lại, hai người…có thể…thay ta…chăm sóc nàng…thật tốt, ta…đã…làm nàng…thất vọng…”

Dứt lời, hắn quay lại nhìn Kỷ Nhu đang nằm trên đất, buồn bã cười, có lẽ đây là lần cuối hắn nhìn nàng như thế…

Sau đó, hắn buồn bã xoay người đi ra phía cửa động, Nhiếp Phong cuống quýt gào lớn: “Thúc thúc, đừng mà! Đừng đi mà…”

Nhưng dù Nhiếp Phong kêu đến khản giọng, hắn cũng không quay đầu!

Có lẽ, hắn vốn cũng muốn quay đầu nhìn những người đang nhìn hắn một cái, đáng tiếc hắn không còn có thể quay đầu!

https://thuviensach.vn

Quỷ Hổ vừa ra khỏi động đã thấy Linh Ngọc đứng sau lưng Phong thị huynh đệ, sau lưng còn có hơn trăm người cầm kiếm bảo vệ, rất an toàn! Rất uy phong!

Linh Ngọc vừa thấy Quỷ Hổ, mặt mày hớn hở nói: “Đại ca, chúng ta lại gặp nhau.”

Quỷ Hổ không thèm liếc mắt nhìn y lấy một cái, chỉ đơn giản là coi y như người đã chết, trên gương mặt không có vẻ thất vọng, cũng không có oán giận, gã chỉ trừng mắt nhìn Phong thị huynh đệ, nói: “Ta đến…rồi, các ngươi…muốn giết…thì…giết đi…”

Phong Thanh Ưng không ngờ gã lại thẳng thắn như thế, cười nói: “Quỷ Hổ huynh, huynh đệ chúng ta đến đây đâu phải muốn lấy tính mạng huynh đâu, phải đến đây làm phiền là bất đắc dĩ thôi, chỉ cần huynh nói ra vị trí huyệt mộ của chủ nhân mình thì ta cam đoan không động đến một sợi lông của huynh!”

Linh Ngọc vội vàng xen vào: “Đúng thế! Đại ca, chỉ cần ngươi nói ra vị trí huyệt mộ, ta sẽ cho ngươi một đường sống, thế nào hả?”

Đường sống? Linh Ngọc sẽ cho hắn một con đường sống? Quỷ Hổ cười khổi nói: “Ta…quả thật…biết chủ nhân…mai táng…ở đâu, nhưng…tuyệt đối…không nói…cho các ngươi…”

Phong Thanh Ưng thấy Quỷ Hổ kiên quyết như thế, hai mắt sáng như đuốc, nói: “Quỷ Hổ, nói thẳng nhé, hôm nay ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!”

Linh Ngọc ngang ngược, giật giây: “Đó nha! Ngươi mà làm Phong đại hiệp tức giận thì không có được dễ chịu đâu!”

Linh Ngọc căn bản đâu có quan tâm đến việc Quỷ Hổ tiết lộ huyệt mộ hay không, hắn chỉ muốn đổ thêm dầu vào lửa, hy vọng hai bên đánh nhau,

https://thuviensach.vn

hắn muốn Quỷ Hổ phải chết!

Quỷ Hổ không hề sợ hãi nói: “Vậy…để xe…các ngươi…bắt ta…thế nào…” Dứt lời thân hình chuyển gấp, hô lên một tiếng nhưng vẫn cứ tiến thẳng về phía trước!

Phong Thanh Ưng sớm chú ý nhất cử nhất động của Quỷ Hổ, hắn lập tức di chuyển theo, Phong Thanh Hòa cũng động theo huynh trưởng, hơn trăm nhân mã thấy hai người động cũng nhất tề xông lên!

Trong giây lát, tất cả đều vung kiếm tấn công Quỷ Hổ, tiếng hô giết vang tận trời xanh…

Nhiếp Phong và Nhiếp Nhân Vương dù ở ngoài câu chuyện nhưng cũng nghe được câu chuyện mọi người nói.

Nhưng nghe rõ thì để làm gì? Hai cha con đều bị phong tỏa huyệt đạo, chỉ đành mở to mắt chờ xem kết cục.

Chúng nhân giao đấu ở cửa động một hồi, tiếng chém giết cứ đi xa dần, Nhiếp Phong trong lòng càng như lửa đốt!

Ngay lúc nó đang lo lắng thì Kỷ Nhu đang nằm trên đất bỗng rên rỉ mấy tiếng, dần dần tỉnh lại.

Nàng chậm rãi ngồi dậy, đưa mắt nhìn bốn phía nhưng không thấy Quỷ Hổ đâu, hốt hoảng nói: “Ôi…Quỷ Hổ…Hắn…hắn ở đâu?”

Nhiếp Phong vội la lớn: “Quỷ Hổ thúc thúc đã đi rồi! Kỷ Nhu cô nương, cô mau giải huyệt cho con, có lẽ con còn có thể tới giúp thúc ấy một tay!”

Kỷ Nhu kinh ngạc nghe một đứa trẻ lại muốn đi giúp Quỷ Hổ, nó sao đủ sức chứ? Nhưng cũng không nghĩ nữa, vừa định hỏi Nhiếp Phong phải giải

https://thuviensach.vn

huyệt như thế nào thì bất ngờ, một bóng người nhanh như chớp tiến vào, Nhiếp Nhân Vương quát: “Cẩn thận!”

Nhưng Kỷ Nhu mới tỉnh lại, tâm thần còn chưa định, mái tóc dài như tơ đã bị kéo lại, người tới hóa ra là Linh Ngọc!

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 10

Tuyết Tại Khốc (3)

Thì ra Linh Ngọc tự lượng sức mình không phải là đối thủ của Quỷ Hổ, xông vào vòng chiến chỉ có chết, chi bằng đi bắt Kỷ Nhu, lúc nguy cấp có thể dùng nàng ta để uy hiếp Quỷ Hổ. Nhưng hắn rất kiêng kị cha con Nhiếp Phong, cố gắng thận trọng, không ngờ vào đây lại gặp hai cha con một già một trẻ đang bị phong tỏa huyệt đạo, thấy Kỷ Nhu có ý đồ giải huyệt bèn lập tức bước ra ngăn cản!

Linh Ngọc ra sức giật mái tóc dài của Kỷ Nhu, kéo mạnh nàng về phía sau, nghiến răng nghiến lợi nói: “Hắc, tiện nhân, ngươi luôn giúp đỡ người ngoài, khiến người ta khó mà kiên nhẫn nổi!” Nói xong, hắn ném Kỷ Nhu xuống, rồi nhìn chằm chằm cha con Nhiếp Nhân Vương, nói: “Lại là một già một trẻ các ngươi, gặp ta là tận số rồi!”

Nhiếp Nhân Vương quát: “Nếu lão tử còn chưa bị phong tỏa huyệt đạo, ngươi đã sớm bị băm thành vạn mành rồi!”

Linh Ngọc cười ha hả nói: “Cuồng vọng chưa! Để bổn thiếu gia giải quyết thằng nhãi này xong sẽ băm ngươi thành vạn mảnh!”

Hắn quay sang Nhiếp Phong, âm hiểm nói: “Thằng nhóc ngươi tuổi còn nhỏ nhưng võ công cũng không tồi đâu! Lần trước ngươi làm chân bổn thiếu gia bị thương, cho dù là ai từng động tới ta, ta đều bắt hắn phải trả giá đắt!” Linh Ngọc vì chuyện nhỏ mà ghi hận, khi nói chuyện đã vuung đao

https://thuviensach.vn

dứ dứ về phía Nhiếp Phong nhưng đao thế chưa đi, chân trái bị ôm chặt, hóa ra là Kỷ Nhu té nằm trên đất. Nàng cầu xin: “Ngươi muốn giết thì cứ giết ta đi.”

Linh Ngọc “hừ” một tiếng đá nàng văng ra, “Tiện nhân! Không cần phải vội, dù sao ngươi cũng không chọn ta, lợi dụng ngươi xong ta sớm muộn gì cũng cho ngươi một đao ân huệ, đỡ phải lo ngươi về thôn kể hết mọi chuyện.” Hắn nói xong lập tức lại vung đao muốn chém Nhiếp Phong, nhưng Kỷ Nhu lại rất ngoan cường, lại sống chết ôm chặt chân hắn không buông. Linh Ngọc lảo đảo một cái, thân hình lao về phía trước, hai tay đập xuống phía trước quơ loạn, chuôi đao vô tình đánh trúng yếu huyệt trên thắt lưng Nhiếp Phong, khí huyết toàn thân khởi phát, giải khai huyệt đạo.

Nhưng Linh Ngọc cũng không nhẹ nhàng gì, Nhiếp Phong đã được giải huyệt mà thân cũng bị đá bay đến chỗ Nhiếp Nhân Vương, hai cha con lăn lóc trên mặt đất!

Nhiếp Nhân Vương bị cả thân hình con trai đè lên, cũng chấn động toàn thân mà giải khai không ít huyệt đạo, nhưng Nhiếp Phong đã phong ấn những ba mươi sáu huyệt đạo, không phải va chạm cái là giải được hết!

Nhiếp Phong lập tức bật tới tấn công Linh Ngọc, Linh Ngọc thấy nó có thể nhúc nhích thì không khỏi chấn động, nhưng cũng nhanh nhẹn ứng biến. Hắn biết võ công mình kém xa nên vội vàng lao tới kề dao vào cổ Kỷ Nhu, quát: “Không được tới đây!”

Kỷ Nhu đã hấp hối, không thể phản kháng, Nhiếp Phong đành dừng lại, nói: “Ngươi thật sự làm Quỷ Hổ thúc thúc rất thất vọng!”

Linh Ngọc bị một đứa bé nói như thế, mặt đỏ lựng, nhưng lập tức mỉm cười, nhe răn cười.

“Hắc hắc, thất vọng? Ta sẽ đi làm cho hắn thất vọng ngay, ngươi đừng có theo ta, nếu không đừng trách ta đối với nàng hạ thủ vô tình! Ha ha…”

https://thuviensach.vn

Đã đến nước này, ngay cả người con gái mình từng yêu Linh Ngọc cũng có thể giết, người con gái này hắn từng rất yêu!

Nhiếp Phong không biết làm sao, chỉ đành đứng nhìn tên cầm thú kia đưa Kỷ Nhu nghênh ngang bước đi!

Trong lòng nó cũng biết Linh Ngọc chỉ muốn dùng Kỷ Nhu để uy hiếp nên sẽ không giết nàng, nhiệm vụ khẩn cấp trước mắt là đi giúp Quỷ Hổ một tay, nhưng mà nó vừa đi, thì có lẽ…Không! Trước khi đi, nó cần phải làm một chuyện!

Trong lòng đã quyết, Nhiếp Phong không khỏi quay lại nhìn Nhiếp Nhân Vương, chỉ thấy cha già đang nhắm mắt điều tức. Nó không biết lúc nãy mình đã vô tình giải khai không ít huyệt đạo của Nhiếp Nhân Vương, nay y đang vận công toàn thân, muốn dùng nội lực giải hết huyệt đạo!

Nhiếp Phong bước tới trước mặt cha già, đột nhiên "phục" một tiếng, quỳ xuống trước mặt Nhiếp Nhân Vương!

Nhiếp Nhân Vương trợn hai con mắt, thấy con quỳ xuống trước mặt thì ngẩn ra nói: "Nhóc con! Ngươi không phải là muốn đánh bại ta, ngăn ta điên cuồng giết chóc hay sao? Nay sao lại khúm núm như thế?"

Nhiếp Phong rưng rưng nước mắt nói: "Cha, Phong nhi tuy còn nhỏ tuổi nhưng cũng biết có một số việc không làm không được, gọi là…Có cái nên làm có cái không nên…"

Nhiếp Nhân Vương ngạc nhiên, không đoán được con mình sắp nói cái gì.

Nhiếp Phong nói tiế: "Quỷ Hổ thúc thúc từng liều mình cứu con, nay ông ấy lâm vào hiểm cảnh, Phong nhi không thể đứng nhìn ông ấy chết được, con phải đi, chỉ sợ…sau này khó có cơ hội hầu hạ cha được nữa…"

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong nói xong ngẩng đầu lên nhìn Nhiếp Nhân Vương, nước mắt đã ròng ròng chảy đầy khuôn mặt nhỏ nhắn, nó nói trong tiếng khóc: "Ơn sinh thành dưỡng dục không thể báo đáp! Cha, xin nhận của Phong nhi một lạy!"

"Bộp" một tiếng, Nhiếp Phong đã dập đầu một cái thật mạnh trước mặt Nhiếp Nhân Vương, một tiếng dập đầu này, Nhiếp Nhân Vương dù là lòng dạ sắt đá tới đâu cũng muốn phá tan tất cả!

Nhiếp Nhân Vương quát: "Nam nhi không thể dễ dàng rơi lệ! Thằng nhóc kia, ngươi khóc lóc…nói lung tung gì đó? Mau…mau đứng lên cho ta…" Mặc dù y ra lệnh cho con đừng khóc, ngữ khí cứng rắn nhưng khi nói xong, thanh âm cũng dần dần nghẹn ngào, nước mắt cứ thế cũng chảy như mưa.

Nhiếp Nhân Vương quả thực không tin được đứa nhỏ trước mắt ngày đó, trong năm năm mình điên cuồng giết chóc, thì nó đã dần dần hiểu được con đường mình chọn đi…Nhưng Nhiếp Nhân Vương ngu ngốc, thích giết người vô cớ thì sao lại có đứa con tốt như vậy?

Nhiếp Phong chậm rãi đứng lên, thấy người cha già điên loạn năm năm nay lần đầu tiên rơi lệ vì mình, từ đáy lòng vẫn không kiềm chế được, chậm rãi nói tiếp: "Cha, người biết không? Từ sau khi mẹ…bỏ chúng ta mà đi, Phong nhi luôn hy vọng rằng có một ngày…cha có thể hồi phục bản tình, cùng Phong nhi sống cuộc sống bình đạm như trước, ngay cả khi không có mẹ thì vẫn có thể sống bình yên…hạnh phúc, nhưng mà…" Nhưng mà sao? Nhưng mà nay nó muốn đi, mà lành dữ chưa biết thế nào.

Nhiếp Phong bất đắc dĩ nói tiếp: "Cha, nếu như Phong nhi…không chết, hứa sẽ trở về…cùng cha sống những ngày như thế, nhưng…nếu Phong nhi chết, xin cha…người…"

https://thuviensach.vn

Nói tới đây, nước mắt Nhiếp Phong cứ chảy tràn vào trong cái miệng nhỏ nhắn, nó đã khóc không thành tiếng, nhưng tình thế cấp bách, không thể ở lâu, nó cố nén nước mắt, cắn răng nói nốt một câu cuối cùng: “Xin cha…hãy tự bảo trọng!”

Dứt lời, Nhiếp Phong lập tức quay đầu mà đi, chỉ sợ không cầm lòng được.

Bảo trọng? Nhiếp Nhân Vương nở nụ cười, nước mắt chảy tới khóe miệng, y rốt cuộc cũng cười.

Năm năm trước, trước khi bỏ y mà đi Nhan Doanh cũng bảo y phải tự bảo trọng, tối nay, con trai y cũng muốn rời bỏ y, cũng nói một tiếng bảo trọng! Nhưng nó có biết lòng cha già hay không? Tuy cha điên điên khùng khùng, nhưng nếu con thật sự đã chết, y còn có thể tự bảo trọng hay sao?

Mắt thấy đứa con cùng một dòng máu với mình đang ra đi vì nghĩa, trong ngực Nhiếp Nhân Vương tim đập kịch liệt, nội lực mạnh mẽ thoáng chốc cuộn khắp cơ thể, thúc giục, thúc giục y, thúc giục y…

Y muốn bùng nổ!

Nhiếp Phong nuốt nước mắt vừa mới chạy ra tới cửa động thì đột nhiên trong động truyền ra một tiếng rống xé cả bầu trời, tiếng hô như sấm động bên tai, thậm như phong tuyết cuồng nộ, đánh thẳng lên trời…

Tiếng hô này thật lớn, thật giận dữ, thật mạnh mẽ, giống như một ma thần ngủ say cuối cùng cũng thức giấc, sắp sửa làm quan tòa cho những ân oán thế gian!

Nhiếp Phong vừa quay đầu nhìn, còn chưa thấy Nhiếp Nhân Vương đã thấy một luồng khí thế đoạt hồn từ trong động xông ra!

https://thuviensach.vn

Một luồng khí thế lạnh lẽo hơn băng tuyết, giống như một thanh đao rời khỏi vỏ.

Ngay lúc tiếng hét giận dữ vang trời này phát ra, Quỷ Hổ cũng đang giao đấu với Phong thị huynh đệ và môn hạ ở cách đó nửa dặm.

Phong thị huynh đệ lần trước thất thủ nên lần này xuất kiếm cực kỳ cẩn thận, hơn nữa còn mang theo hơn trăn tinh anh có treo tiền thưởng, cùng vây đánh Quỷ Hổ, quả thực mạnh yếu cách xa nhau!

Nhưng Quỷ Hổ lấy hổ trảo mà thủ, mặc dù chưa đủ chín thành công lực nhưng nhờ thân pháp quỷ dị, thỉnh thoảng dùng Chuyển Tự quyết tả xung hữu đột vào giữa hơn trăm người, hổ trảo uy mãnh vừa đánh vừa lùi, vẫn chưa có dấu hiệu thất bại.

Nhưng gã ra tay vẫn còn lưu tình, chỉ đánh cho bị thương mà không giết chết, nên Phong Nguyệt môn lớp sau thay lớp trước, ùn ùn kéo đến.

Giữa trận chiến, Phong Thanh Hòa nhìn như không có lòng muốn đánh, ra chiêu qua loa, Phong Thanh Ưng liền tiến tới nói: “Nhị đệ, sao ngươi không đánh nổi một chiêu cho tử tế vậy? Tên này ở gần chủ nhân mấy năm, mà có thể ứng chiến với hơn trăm người Phong Nguyệt môn, tư chất cực cao, phải cẩn thận ứng chiến!”

Phong Thanh Hòa đáp: “Có lẽ không hẳn tư chất hẳn cao mà do môn võ của chủ nhân hẳn tu luyện quá lợi hại!”

Phong Thanh Ưng cho rằng có lý, nói: “Nếu đã như vậy thì…được rồi! Cứ thế này đi!”

Nói xong, lập tức quay về phía môn chúng hô lớn: “Phong Nguyệt Trọng Trọng!”

https://thuviensach.vn

Cái thứ "Phong Nguyệt Trọng Trọng" này là một đại trận bất bại của Phong Nguyệt môn! Trận này gồm bảy bảy bốn mươi chín môn hạ tu vi ngang bằng, bao vây lấy kẻ địch vào trong, nếu hang thứ nhất đánh lâu chưa thắng thì lớp thứ hai xông lên thay thế, tiếp theo là hang ba, hang bốn, …cho đến thứ bảy lại lặp lại, tuần hoàn mãi cho đến khi kẻ địch kiệt sức mới thôi.

Lời vừa dứt, bốn mươi chín trong số hơn trăm môn chúng bỗng nhiên bao vây lấy Quỷ Hổ vào trong trận!

Quỷ Hổ biết không ổn, lập tức nhảy về phía trước, muốn thoát khỏi trận nhưng toàn bộ cũng nhảy theo hắn, cả Phong Nguyệt Trọng Trọng trận vây lấy Quỷ Hổ vào giữa nhảy lên rồi nhẹ nhàng đáp đất, rất chỉnh tề không lộn xộn! Người đến tuần tự, trận tới tuần tự, nhất thời gã không thể thoát thân!

Phong Thanh Ưng cũng theo trận mà lao đến, còn Phong Thanh Hòa vẫn không muốn đánh, chỉ ở ngoài trận nên chỉ còn một mình Phong Thanh Ưng dẫn trận mà thôi! Chỉ thấy hắn ngẫu nhiên đánh một kiếm, ngẫy nhiên lấy trận thế che giấu, không đến một tuần trà, Quỷ Hổ đã bị không biết bao nhiêu vết thương!

Mọi người vừa đấu vừa tiến dần tới bên vách núi, Phong Thanh Ưng không khỏi rùng mình nghĩ thầm, Quỷ Hổ quả nhiên thông minh, y dẫn Phong Nguyệt Trọng Trọng trận vào vách đá, trận sẽ tự đổ, nếu không mọi người sẽ bị rơi xuống vực hết.

Cứ như thế thì bại mất! Phong Thanh Ưng do dự mộ hồi, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng hô to ngoài trận: "Đại ca, ngươi nhìn xem ai trong tay ta đây?"

Quỷ Hổ ở trong trận thoáng nhìn qua, thấy Linh Ngọc lôi Kỷ Nhu tới, lại còn cười nói: "Đại ca, nếu ngươi còn có chút quan tâm tới sống chết của con tiện nhân này thì mau thúc thủ chịu trói!"

https://thuviensach.vn

Kỷ Nhu đã bị thương vô lực, nhưng vẫn cố lấy một hơi hét lớn: “Hổ! Đừng để ý muội! Huynh chạy mau…!”

Lời còn chưa dứt, bất ngờ một mũi dao sắc đâm vào ngực nàng, Kỷ Nhu kêu lớn một tiếng, đau đến chết đi sống lại, hóa ra mũi đao vẫn còn nương lại, chưa đâm thẳng vào tim nàng!

Linh Ngọc bỉ ổi mắng: “Đại ca, ta nói là làm! Ngươi mau dừng tay, nếu không…”

Hắn nói xong, siết chặt bàn tay cầm đao, thoáng chốc đã thấy Kỷ Nhu mồ hôi đầy mặt.

Phong Thanh Ưng cũng không dự liệu được là Linh Ngọc sẽ làm thế, nhưng mà như thế cũng tốt, tựa hồ không sợ làm nhục cái tên chính nghĩa Phong Nguyệt môn.

Phong Thanh Hòa thấy hắn dùng nữ tử yếu đuối bức hiếp Quỷ Hổ thì không đành lòng, muốn ngăn Linh Ngọc lại, nhưng ngay lúc đó Quỷ Hổ đột nhiên dừng lại, đôi hổ trảo buông xuống, lập tức bảy thanh kiếm đặt lên cổ hắn!

Linh Ngọc gian xảo cười: “Tốt! Không hổ là nghĩa nặng tình sâu! Vậy ngươi mau nói cho Phong đại hiệp biết nơi ngươi mai táng chủ nhân đi!” Quỷ Hổ lạnh lùng nói: “Đừng…phí…công, ta…chết…cũng…không nói…”

Linh Ngọc sa sầm nét mặt, nói: “Vẫn còn ngoan cố sao? Hắc, cho dù ngươi đặt cược tính mạng nhưng mà thật sự không sợ ta giết nàng sao?” Hắn nói xong lại đâm mũi đao vào tim Kỷ Nhu thêm một đoạn, nhưng nàng đã cắn chặt hàm răng, quyết không hừ một tiếng!

Phong Thanh Hòa đã không thể nhịn được nữa, đang muốn ra tay thì Phong Thanh Ưng bên cạnh đã vươn tay cản lại, thấp giọng nói: “Nhị đệ,

https://thuviensach.vn

đừng có mềm yếu như đàn bà thế, ta tuyệt đối không để chuyện này sắp thành lại bại đâu!”

Phong Thanh Hòa xoay mình ngẩn ra, không ngờ rằng anh trai mình lại cho phép thứ thủ đoạn đáng khinh ấy! Tuy rằng không phải do mình làm nhưng mượn tay người khác thì có khác gì Linh Ngọc?

Kỷ Nhu ở dưới đao Linh Ngọc mặt vẫn không đổi sắc, nàng chăm chú nhìn Quỷ Hổ đầy yêu thương, yếu ớt nói: “Hổ, huynh…dù có chết cũng không được nói…chỗ táng hài cốt…chủ nhân…Nam tử hán…vốn phải thế…Nếu như…đối với sống chết của muội…huynh không biết…nên làm sao…”

Quỷ Hổ buồn bã nói: “Nhu, nếu…nàng…chết…, ta càng…không biết…. nên làm sao…”

Kỷ Nhu cảm động không thôi, nhưng trong lòng nàng vẫn còn một nỗi băn khoăn không thể không hỏi: “Vậy…huynh…là vì muội…mới…trở về…tuyết địa này?”

Giờ phút sinh tử cận kề, nàng vẫn không quên được điều này, chứng tỏ lòng nàng trước sau vẫn không đổi, Quỷ Hổ nhìn gương mặt tái nhợt của nàng, nói: “Nhu…nàng…hiểu…mà…”

Đúng vậy! Tâm ý hắn nàng sao có thể không hiểu?

Kỷ Nhu cười khổ gật đầu, nói: “Tốt rồi, cũng…không…uổng…muội chờ huynh…bấy nay…”

Nàng nói xong bất ngờ tự mình lao thẳng vào mũi đao của Linh Ngọc, “xoát” một tiếng, mũi đao đã xuyên qua tim, máu bắn tung tóe khắp nơi.

Quỷ Hổ kinh hãi kêu: “Nhu…”

https://thuviensach.vn

Chuyện xảy ra kề cận, Linh Ngọc cũng hoảng hốt, không thể ngờ nàng nhu nhược như vậy mà lại ngoan cường đến vậy, khiếp đảm rút đao ra, Kỷ Nhu tuy hơi thở mong manh nhưng vẫn nắm lấy tay hắn, trừng mắt nói với Linh Ngọc: “Ngọc, ngươi…có biết…vì sao…ta…chỉ yêu…Quỷ Hổ…?”

Nàng vừa nói, máu tươi từ trong miệng đã trào ra, giống như muốn bảo nàng đừng nói nửa câu cuối nữa, nhưng cuối cùng nàng cũng nói ra: “Bởi vì…thứ…hắn có, ngươi…vĩnh viễn…sẽ…không…có…”

Dứt lời, nàng quay lại dịu dàng nhìn Quỷ Hổ, đôi môi đỏ lộ một nụ cười bình thản, sau đó, bàn tay cầm lấy Linh Ngọc cũng lơi dần, thân thể mềm mại chậm rãi ngã xuống, cuối cùng nụ cười cũng dần biến mất.

Tuyết đang khóc.

Phong Thanh Hòa thấy Kỷ Nhu nuốt hận mà nhắm mắt như thế, không khỏi cúi đầu than nhẹ…

Quỷ Hổ không lao đến, không phải vì bảy thanh kiếm trên cổ.

Bởi vì gã đang ngây ngốc rơi lệ, không thể tin đây là sự thật!

Nàng đã chết?

Nàng đã chết?

Nàng đã chết?

Người con gái si tình ấy, nàng luôn đợi hắn trong đau khổ.

Một năm, hai năm, ba năm, bốn năm…cho đến năm thứ mười ba…

Nàng vẫn một lòng đợi hắn!

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, chỉ mới gặp mặt thì nàng lại muốn bỏ hắn mà đi về bên kia thế giới.

Cuối cùng mới phát hiện, thì ra nàng đang đợi – cái chết!

Là trời xanh trêu người, hay bởi duyên phận khó đoán?

Có lẽ bởi vì số trời đã định.

Không cho người có tình trong trời đất được đến với nhau.

Mộng đẹp phải chăng thường khó thành?

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 11

Tuyết Tại Khốc (4)

Quỷ Hổ lạnh lùng trừng mắt nhìn Linh Ngọc, nhưng Linh Ngọc lại không thể nhìn ra một chút biểu cảm nào trên mặt gã, chỉ nghe được tiếng cặp hổ trảo đang kêu "rắc rắc"!

Hắn chột dạ, không cho Quỷ Hổ kịp động thủ, hắn phải ra tay trước, bèn vung đao lao tới Quỷ Hổ, miệng vẫn nói: "Nàng đã chết, ngươi nhất định sẽ giết ta, không bằng ta phải giết ngươi trước!"

Hắn nhờ có đám môn hạ Phong Nguyệt môn kiềm chế Quỷ Hổ nên ra tay tiên phát chế nhân, để tránh phức tạp, tâm kế cực kì hiểm độc! Bỗng nhiên, kiếm quang bị chặn lại!

Phong Thanh Hòa rốt cuộc cũng ra tay, nhìn Linh Ngọc nói: "Không được giết!"

Linh Ngọc nghe lời nói uy nghiêm như thế, nhất thời cứ đứng im, Phong Thanh Ưng lại nói: "Nhị đệ, ta đã sớm thanh minh với Quỷ Hổ, bảo hắn đừng ngoan cố nhưng hắn dù chết cũng không nói ra, cam tâm uống rượu phạt, ngươi cũng đừng phí lòng người tốt!"

Ngữ điệu hắn cực kỳ thoải mái tự nhiên, Phong Thanh Hòa nghe huynh trưởng nói chuyện lần này, trong lòng càng thêm băng giá, nói: "Đại ca,

https://thuviensach.vn

đến giờ phút này, đệ chỉ muốn hỏi một câu, hắn huynh còn nhớ rõ vì sao cha phải cùng cửu đại phái vây đánh chủ nhân Quỷ Hổ không?"

Phong Thanh Ưng không ngờ trong lúc căng thẳng này mà đệ đệ lại nhắc chuyện xưa, tức giận đáp: "Là cửu đại phái ép buộc cha!"

Phong Thanh Hòa nói: "Có thế chứ. Đệ còn nhớ năm đó cha từng nói với chúng ta rằng chủ nhân Quỷ Hổ với chúng ta không thù không oán, bởi vì người này nổi danh khiến cửu đại phái ghen tị, nên ép Phong Nguyệt môn chúng ta cùng tham chiến. Cha biết mười phái mà vây đánh một người thì chẳng anh hùng tí nào, nhưng vì thế cô lực yếu, nếu không tuân theo thì nhất định sẽ bị diệt môn, cuối cùng bị bọn họ bắt phải đi…"

Hắn nói nhưng vẫn liếc sang nhìn Quỷ Hổ đang đau buồn vô hạn ở bên cạnh, nguyên nhân ân oán lần này hắn không chỉ muốn nhắc lại với huynh trưởng mà còn muốn nói cho Quỷ Hổ nghe.

Quỷ Hổ cũng ngơ ngác.

Phong Thanh Hòa lại nói tiếp: "Sau khi thập đại phái bị tận diệt, cha trở về cũng bị thương nặng khó chống đỡ nổi, lúc sắp lâm chung người còn nói cho hai huynh đệ chúng ta biết, người nọ lấy một địch vạn mà mặt không đổi sắc, hào khí sánh nhật nguyệt, nhân tài như vậy mới thật xứng là một thế hệ anh hùng, còn cửu đại phái chỉ là đám chuột nhắt hoành hành mà thôi!"

Phong Thanh Ưng không kiên nhẫn nghe hết, sẵng giọng quát: "Nhị đệ, ngươi muốn nói gì? Đừng có quanh co nữa!"

Phong Thanh Hòa đáp: "Đại ca, ta chỉ muốn nói một câu, đại trượng phu ân oán phải rõ ràng, thù giết cha đương nhiên phải báo, nhưng cừu nhân đã chết, chúng ta đến đây ép hỏi Quỷ Hổ đã là cực chẳng đã rồi, còn mang hơn trăm đệ tử tới bao vây muốn giết hắn thì có khác gì cùng cửu đại phái vây đánh chủ nhân hắn năm xưa? Nay huynh còn để tên súc sinh kia

https://thuviensach.vn

giết hắn, về lí về tình đều không chấp nhận được, đệ tin cha ở dưới hoàng tuyền cũng không hy vọng chúng ta đến tận đây, nếu huynh còn muốn tiếp tục, đệ…chỉ còn cách buông kiếm!”

Phong Thanh Hòa một lời nói ra, lập tức cầm thanh kiếm trong tay cắm trên mặt đấy, quyết không đứng cùng đại ca.

Môn chúng nghe phó môn chủ khẳng khái tường thuật lại, bắt đầu do dự. Bảy tên cầm kiếm đặt trên cổ Quỷ Hổ cũng dần thả lỏng cánh tay.

Phong Thanh Ưng thấy môn chúng bị tác động liền xoay chuyển ánh mắt, nói: “Nhị đệ, lẽ nào đệ cho rằng vi huynh chỉ vì rửa hận báo thù hay sao? Thân là dõng dõi môn chủ Phong Nguyệt môn, thiết tưởng ta làm tất cả là vì môn phái mà thôi!”

Hai chữ “thiết tưởng” không chỉ khiến môn chúng cảm thấy kì lạ mà ngay cả Phong Thanh Hòa cũng vậy.

Phong Thanh Ưng lại nói: “Thực rat a sớm biết loại người như Quỷ Hổ đời nào lại tiết lộ huyệt mộ chủ nhân chứ, hắn có chết cũng không nói thì cứ cho hắn chết là được. Nếu như chủ nhân hắn chưa chết thì thể nào cũng sẽ tìm ta giải quyết hết ân oán, còn nếu y đã chết thì Quỷ Hổ cũng chẳng phải uổng mạng. Giết được Quỷ Hổ thì nhất định vang danh giang hồ, địa vị Phong Nguyệt môn sẽ lại tăng lên, ta có thể phục hưng môn phái!”

Phong Thanh Hòa vừa nghe xong, trong lòng chùng hắn xuống, thở dài nói: “Đại ca, phục hưng Phong Nguyệt môn cũng là tâm nguyện bao năm nay của đệ, nhưng mà…nếu như vì thế mà phải hy sinh bao nhiêu mạng người vô tội để mình bước lên, vậy thì…có đáng không?”

“Cái này gọi là Nhất tướng công thành vạn cốt khô, người trong giang hồ muốn mưu nghiệp lớn thì kể gì đến hy sinh, huống hồ những kẻ phải hy sinh lần này đâu phải tinh anh cốt cán Phong Nguyệt môn đâu mà sợ! Mọi người hãy nhớ bao nhiêu năm nay Phong Nguyệt môn phải thần phục dưới

https://thuviensach.vn

chân Thiên Hạ hội Hùng Bá, chịu bao nhiêu nhục nhã. Hôm nay, để phục hưng Phong Nguyệt môn thì ngại gì mà không lang độc tàn nhẫn được?”

Đám môn hạ vốn đang do dự được cổ vũ, chiến ý trào dâng, cùng giơ kiếm hô to: “Vì phục hưng Phong Nguyệt môn, ngại gì thủ đoạn tàn nhẫn?”

“Vì phục hưng Phong Nguyệt môn, ngại gì thủ đoạn tàn nhẫn?”

Tiếng hô của hơn trăm người khí thế chấn thiên, bảy thanh kiếm trên cổ Quỷ Hổ ấn mạnh hơn.

Quỷ Hổ liếc mắt nhìn Phong Thanh Hòa một cái, chỉ thấy hán tử nhiệt tình nói giúp mình mang vẻ mặt thất vọng rõ rệt.

Phải chăng y đang thất vọng về đại ca mình?

Hay là đang thất vọng về môn hạ Phong Nguyệt môn?

Hay hắn đang thấy thất vọng với hết thảy người trong giang hồ?

Hắn tuy bề ngoài béo phì buồn cười nhưng hơn hắn vị huynh trưởng lúc nào cũng tỏ vẻ đạo mạo, hơn cả nghĩa đệ anh tuấn phi phàm của Quỷ Hổ, bởi hắn có một tấm lòng chân thực ấm nóng!

Rất nhiều thời điểm. thứ đẹp đẽ nhất lại là thứ đáng sợ nhất, độc ác nhất!

Phong Thanh Hòa cũng nhìn Quỷ Hổ, hai mắt tựa như đang nói với Quỷ Hổ rằng, xin lỗi, ta không cứu được ngươi…

Quỷ Hổ trong lòng cảm kích không thôi.

Chừng nào trên đời còn có những hán tử sôi trào nhiệt huyết như hắn thì cuộc đời vẫn còn có hy vọng!

https://thuviensach.vn

Phong Thanh Ưng quay sang Linh Ngọc nói: “Linh huynh đệ, không còn ai nói gì nữa đâu, xin cứ yên tâm mà tự mình đâm Quỷ Hổ, đao của ngươi cũng chính là kiếm của chúng ta!”

Linh Ngọc nở nụ cười, thông minh như hắn sao không hiểu ra chứ? Đường đường Môn chủ Phong Thanh Ưng dù muốn giết Quỷ Hổ nhưng làm sao mà có thể một kiếm đâm chết Quỷ Hổ vốn không thể đánh trả trước mặt môn hạ cho được, làm như vậy thì uy danh còn đâu nữa, bởi thế y mới giục Linh Ngọc ra tay, muốn mượn đao giết người. Đúng là lão cáo già, tâm kế so với Linh Ngọc tuyệt đối không kém! Chỉ có điều, Linh Ngọc cũng rất vui vẻ nghe lời, bởi vì y cũng là một thứ lang sói!

Linh Ngọc bước tới gần Quỷ Hổ, Phong Thanh Hòa đang muốn ngăn lại nhưng một thanh kiếm đã chặn đường hắn, đó là Phong Thanh Ưng!

Linh Ngọc bước tới trước mặt Quỷ Hổ, đao trong tay đã giơ cao lên, hưng phấn nói: “Đại ca, một đao này chứng minh rằng chiến thắng chỉ dành cho người thông minh anh tuấn mà thôi! Hạng người phúc hậu mà ngu xuẩn thì kết cục cuối cùng sẽ như ngươi thôi! Ha ha…”

Nghe Linh Ngọc cười điên cuồng, Quỷ Hổ chỉ bình thản nói: “Ngọc, ngươi…sẽ…phải…hối hận…” Linh Ngọc vẫn đang cười cuồng dại, đáp: “Hối hận? Hắc, ta vốn chẳng biết cái gì gọi là hối hận cả!” Đao trong tay hắn đã vận sức chuẩn bị chém xuống.

Nhưng ngay cả cơ hội bổ đao này xuống hắn cũng không có, chớp mắt, cách đó không xa vang đến một âm thanh – tiếng rống giận dữ muốn phá nát tim!

Tiếng rống muốn xé rách tim gan Linh Ngọc!

Mà không chỉ Linh Ngọc, tâm thần tất cả những người ở đây đều bị chấn động cực mạnh.

https://thuviensach.vn

Mọi người cùng hoảng sợ quay đầu lại nhìn, lập tức cùng thấy kinh hoảng! Trước mắt, một hán tử điên cuồng vận đao như sấm sét chém thẳng về phía bên này.

Đao thật cuồng!

Người thật cuồng!

Con người ấy như muốn diệt hết những việc bất nghĩa trên thế gian!

Thanh đao kia như muốn chém sạch đầu những kẻ bất nghĩa trong thiên hạ!

Người cùng đao, hôm nay quyết làm phán quan, xem tim ai đen tối nhất! Xem lòng ai tàn nhẫn nhất!

Chính là Nhiếp Nhân Vương!

Là Bắc Ẩm Cuồng Đao – Nhiếp Nhân Vương đang đến!

Nhiếp Nhân Vương từ xa nhìn thấy thi thể Kỷ Nhu trên mặt đất, thoáng liếc qua bảy thanh kiếm trên cổ Quỷ Hổ, lại nhìn thấy Linh Ngọc đang điên cuồng vung đao thì lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Y đã phẫn nộ đến cực điểm! Y nghiến chặt đến độ vỡ răng chảy máu, từ xa hướng Linh Ngọc mà hét lớn: “Cầm thú! Ta muốn mặt ngươi cũng xấu xí như tâm ngươi vậy!”

Trong tiếng hét lớn, máu tươi từ hàm răng vỡ bắn ra, Nhiếp Nhân Vương lao qua gió tuyết, điên cuồng chém tới Linh Ngọc!

Linh Ngọc sợ tới mức hồn vía bay lên chín tầng mây, không biết phải chạy hướng nào! Phong Thanh Ưng và Phong Thanh Hòa dù chưa biết người tới là ai, nhưng gặp khí thế át nhật nguyệt của Nhiếp Nhân Vương,

https://thuviensach.vn

để tránh thất bại ngay, Phong Thanh Ưng lập tức hô to: “Phong Nguyệt trọng trọng!”

Mười chín môn hạ lập tức vung kiếm lao lên bao vây lấy Nhiếp Nhân Vương vào giữa!

Đám môn hạ không thể theo sát vị trí di chuyển của Nhiếp Nhân Vương được, Nhiếp Nhân Vương lao vọt lên, hắc hắc cười nói: “Trận khá lắm! Đáng tiếc là trong thiên hạ không có trận nào có thể vây khốn lão tử hết! Phá!” Chữ ‘Phá’ như sấm sét vừa vang lên, Nhiếp Nhân Vương bất ngờ vung Tuyết Ẩm quét ngang, hàn quang lóe sáng, đây chính là Băng Phong Tam Xích trong Ngạo Hàn Lục Quyết!

Các trận pháp trong thiên hạ đều dùng cách di chuyển theo những vị trí khác biệt, nhiễu địch để vây địch, Phong Nguyệt Trọng Trọng cũng không ngoại lệ!

Đêm nay, đại trận bách chiến bách thắng gặp phải khắc tinh rồi!

Khắc tinh chân chính!

Ngay trong khoảnh khắc hàn quang lóe lên, gã đứng đầu trong bảy đệ tử đột nhiên cảm thấy toàn thân bị hàn khí xâm nhập, không thể cử động, tiếp theo lại thấy hàn quang lóe lên!

Máu tươi từ thắt lưng bảy người bắn ra đầy trời, chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết rồi bảy người cùng ngã xuống, mất mạng tại chỗ!

Một đao này không chỉ là khắc tinh của trận mà cũng là khắc tinh của mọi người!

Phong Thanh Ưng thấy người tới ra tay hung tàn như thế, tâm ý hoảng loạn vô cùng, chợt nghe trong đại trận sau lưng có tiếng binh khí soàn soạt truyền đến, vội vàng quay đầu nhìn lại thì thấy một bóng người nhỏ bé

https://thuviensach.vn

đang chạy trong một bộ pháp kỳ quái, trông giống như một trận gió xoáy, chính là đứa bé tóc dài kia!

Hóa ra Nhiếp Nhân Vương vì quá phẫn nộ mà tự giải được huyệt đạo, điên cuồng chạy xuống tuyết lĩnh. Nhiếp Phong đương nhiên là không thể chế ngự được y như trước nên chỉ có thể đuổi theo sát sau lưng, thừa lúc mọi người phân tâm mà xông vào trận cứu Quỷ Hổ ra!

Phong Thanh Ưng thấy tình thế không ổn vội kêu lên: “Mau bắt thằng nhóc kia lại!”

Nhưng Nhiếp Phong bây giờ không còn là Nhiếp Phong lúc trước nữa, khinh công đã tiến bộ rất nhiều, nhanh đến khó tin, đám môn hạ trong thời gian ngắn khó mà bắt được nó!

Bảy tên đệ tử đang chế ngự Quỷ Hổ bỗng nhiên thấy hoa mắt, huyệt trên cổ tay bị Nhiếp Phong điểm vào, Hổ khẩu tê buốt, bảy thay kiếm đồng thời rơi khỏi tay!

Nhiếp Phong vội vàng nói: “Thúc thúc, đi mau!”

Quỷ Hổ nhìn Nhiếp Phong mỉm cười nói: “Cảm ơn…cậu nhóc, nhưng…ta…còn có…một chuyện…chưa xong…”

Gã nói xong cũng không để ý đến kiếm trận đang cuốn tới, kéo Nhiếp Phong ra rồi lao tới chỗ thi thể Kỷ Nhu ngoài trận.

Nhiếp Phong nhất thời hiểu được tâm ý Quỷ Hổ, dù là trong lúc nguy cấp thì gã vẫn luôn nhìn Kỷ Nhu, Nhiếp Phong chợt thấy khóe mắt ươn ướt, thầm nghĩ: “Hóa ra Quỷ Hổ thúc thúc thích Kỷ Nhu cô nương đến vậy, cô ấy thật hạnh phúc hơn cha nhiều lắm! Nhưng vì sao Quỷ Hổ thúc thúc lại phủ nhận mình quay về chỗ này là để ở gần nàng? Vì sao không thẳng thắn nói ra? Ôi…”

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong mặc dù không còn là một đứa bé của ngày xưa nữa nhưng mà chuyện tình cảm rắc rối phức tạp như thế thì cũng khó mà hiểu ra được, huống hồ nó mới chỉ là một đứa trẻ mười một tuổi đầu? Nó làm sao hiểu được nếu một người đã bị hủy hoại gương mặt như thế, nếu thực sự yêu nàng thì…

Ngay lúc Nhiếp Phong và Quỷ Hổ sắp ra khỏi thì Phong Nguyệt Trọng Trọng lại lao đến mạnh mẽ vô cùng, bất ngờ, Phong Thanh Ưng xông lên trước trận, kim kiếm vung lên đẩy hai người vào lại trong trận, còn chính hắn cũng đáp xuống trận, dẫn hai người vào giữa vòng vây của bốn mươi chín người, trong giây lát hai người không thể nào thoát ra được!

May mà đệ đệ hắn là Phong Thanh Hòa còn đang do dự, chưa biết làm sao vì những biến cố ấy xảy đến quá nhanh!

Nhanh tựa như thanh đao sát nhân của Nhiếp Nhân Vương!

Đang lúc mọi người hỗn chiến, bỗng dưng lại có một tiếng rống giận đinh tai nhức óc truyền đến, tiếp đó là những tiếng kêu thảm thiết liên tiếp!

Những tiếng kêu liên tiếp ấy là của hơn mười người cùng vang lên! Phong Thanh Ưng đang kịch chiến vội vàng liếc nhìn đại trận, thấy hơn mười môn hạ bị Nhiếp Nhân Vương chém bay đầu, máu tươi bắn tung tóe đầy trời, giống như địa ngục nhân gian!

Nhiếp Nhân Vương giống như Diêm Vương chốn địa ngục, đang lồng lộn gào lớn: “Cầm thú! Ngươi mới rồi oai phong lắm mà, mau lăn ra đây cho ta!”

Y hú lên một tiếng điên cuồng rồi lại vung đao lên, hơn mười tên nữa lại bị chém đứt đầu, tựa như y đang bổ dưa thái rau, khí thế không gì cản nổi!

Cầm thú mà y gọi đương nhiên là Linh Ngọc rồi! Con cáo mượn oai hùm này, thứ súc sinh sợ ác khinh thiện này không biết đã sớm chui rúc

https://thuviensach.vn

chốn nào rồi!

Phong Thanh Ưng vốn cho rằng có thể đối phó hai người Nhiếp Phong xong xuôi, không thể nào ngờ được lại xông ra một lão Nhiếp Nhân Vương điên cuồng như dã thú, thật sự chuẩn bị không kịp! Trong lúc hắn còn kinh ngạc thì Nhiếp Nhân Vương lại đang chém giết không ngừng, toàn bộ bốn mươi chín môn hạ trong Phong Nguyệt trọng Trọng đã sớm bị y giết sạch không còn một mống!

Nhiếp Nhân Vương giết chóc xong, đột nhiên xoay người vọt lên, kích động lao tới chỗ Nhiếp Phong, Quỷ Hổ và Phong Thanh Ưng trong trận, điên cuồng gào thét: “Cầm thú! Ngươi mau lăn ra đây cho ta! Ngươi mau lăn ra đây cho ta!”

Nhưng thứ sợ chết như Linh Ngọc đời nào lại ở trong trận! Nhiếp Nhân Vương tìm không thấy Linh Ngọc thì càng thêm điên cuồng, vung đao chém thêm vài tên môn hạ nữa!

Nhiếp Phong và Quỷ Hổ trong trận dù muốn ra nhưng thấy Nhiếp Nhân Vương giết chóc hung tàn quá cũng không chịu nổi, Nhiếp Phong vội kêu lên: “Cha, bỏ đi mà! Chúng ta ra khỏi trận đã rồi nói sau!”

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 12

Tuyết Tại Khốc (5)

Nhưng Nhiếp Nhân Vương cơn giận khó nguôi, mắt mù tai điếc, tiếp tục giết chóc. Một khoảng trời ngập bóng huyết hoa!

Bất ngờ, Phong Thanh Ưng vốn đang dẫn đám môn hạ lại vọt người ra khỏi trận.

Nhiếp Nhân Vương chém giết mờ cả nhật nguyệt, vốn không gì có thể cản y lại, nhưng Quỷ Hổ và Nhiếp Phong lại cảm thấy kì lạ về hành động khác thường của Phong Thanh Ưng, nhưng còn mải đối phó với lớp lớp môn chúng Phong Nguyệt môn nên không rảnh để suy nghĩ nhiều.

Phong Thanh Ưng vừa nhảy ra khỏi trận thì nhanh chóng chạy ra xa năm trượng, trên gương mặt đạo mạo hé ra một nụ cười hiếm hoi, hắn thò tay vào ngực lấy ra một vật tròn màu vàng, nhỏ như hạt long nhãn!

Một hạt châu màu vàng, vàng như minh nguyệt!

Trong số những người trên tuyết lĩnh thì chỉ có Phong Thanh Hòa là khinh thường đám người vây đánh Quỷ Hổ nên đang đứng một bên, gã liếc mắt nhìn thấy viên kim châu đại ca lấy ra thì lập tức biến sắc, giống như thấy ngày tận thế đang ở trước mắt.

https://thuviensach.vn

Gã hoảng hốt kêu lớn: “Đại ca, tuyệt đối không thể dùng ‘Nguyệt lôi’ được.

Hóa ra viên kim châu nho nhỏ này có tên là ‘Nguyệt lôi’, bảo vật trấn môn của Phong Nguyệt Môn, vốn được tinh luyện từ hỏa dược, nhưng sức công phá của hạt châu nhỏ này cao gấp trăm lần hỏa dược thông thường, một viên là đủ san bằng một ngọn núi, khó trách Phong Thanh Hòa lại hoảng hốt như vậy!

Nhưng đã đến nước này, Phong Thanh Ưng cũng chẳng còn sót lại chút phong phạm Môn chủ nào nữa, hắn nhe răng cười nói: “Hắc hắc, chúng ta đã lỡ trèo lên lưng cọp rồi, nếu để tên điên này tiếp tục chém giết thì ngay cả hai chúng ta cũng sẽ bị băm thây! Dù sao sắp thành lại bại cũng không bằng hy sinh ‘tập thể’ để thành toàn ‘cái tôi’!”

‘Cái tôi, tập thể’ mà hắn nói lẽ nào Phong Thanh Hòa không hiểu? Nay toàn bộ Phong Nguyệt môn đang ở trong cuộc kịch chiến dần dần tiến tới vách đá, nếu Phong Thanh Ưng muốn lấy ‘Nguyệt lôi’ đánh chết ba người Nhiếp Nhân Vương thì đây đúng là cơ hội nghìn năm, nhưng điều đó cũng có nghĩa là hơn hai mươi đệ tử còn lại cũng phải táng thân nơi vực sâu vạn trượng bên kia!

Nhưng ý đã quyết, Phong Thanh Ưng không thèm để ý đến lời của đệ đệ, muốn ném ‘Nguyệt lôi’ thẳng vào giữa đám người Nhiếp Nhân Vương, ngay cả Phong Thanh Hòa cũng không kiềm chế được, nhanh như chớp chụp lấy cổ tay huynh trưởng nói: “Đại ca, muốn giết Quỷ Hổ để trùng chấn uy danh môn phái vốn đã là việc không nên làm, nay huynh vì dục vọng bản thân mà ngay cả huynh đệ vì mình bán mạng mà cũng dám ra tay, đệ tuyệt đối không đứng nhìn đâu!”

Phong Thanh Ưng như tiễn đã lên cung, định bụng lấy sức giãy khỏi sự khống chế của đệ đệ nhưng Phong Thanh Hòa thề chết cũng không buông lơi một chút, y giận dữ mắng: “Nhị đệ, con mẹ nó thôi đi! Buông ra ngay!”

https://thuviensach.vn

Nhưng vì cứu mọi người, Phong Thanh Hòa dồn hết công lực cả đời, song trảo vững chắc vô cùng giữ lấy tay Phong Thanh Ưng nhất quyết không buông, ngay lúc đó có một bóng kim loại chợt lóe lên, một người rống lên một tiếng, máu bắn đầy trời!

Phong Thanh Hòa đỡ cánh tay phải bị Phong Thanh Ưng vung kiếm chém đứt tận vai, máu chảy đầm đìa, thân thể gã cũng đau đớn quá mà đổ gục xuống!

Gã có nằm mơ cũng không ngờ được đại ca mình lại như phát điên, nhẹ nhàng chặt đứt cánh tay phải của mình, gã vẫn còn khiếp sợ nói: "Đại…ca, huynh…thật…tàn nhẫn…"

Phong Thanh Ưng cười lớn nói: "Hắc hắc, muốn nên bá nghiệp thì phải độc ác tàn nhẫn vậy, chưởng môn của danh môn chính phái xưa nay, có ai không giẫm lên thi thể đệ tử mà bước tới ngôi cao chứ? Ta đối với ngươi đã là lưu tình lắm rồi!"

Tiếng cười chưa dứt, cũng không thèm để ý đến lời nói đệ đệ, hắn lạnh lùng vung cổ tay, 'Nguyệt lôi' bắn thẳng về phía đám người Nhiếp Nhân Vương.

Quỷ Hổ trong lúc kịch chiến vô tình liếc nhìn Phong Thanh Ưng một cái, nhác thấy một đạo kim quang như điện xẹt tới, gã giật mình vội vàng kéo lấy Nhiếp Phong vốn đang chiến đấu trong vòng, hô lớn: "Chạy!"

Nhiếp Phong đang chiến đấu không biết chuyện gì, nhưng thấy trảo lực Quỷ Hổ mạnh mẽ giống như đã hội tụ chân khí toàn thân, còn chưa kịp hoàn hồn đã bị Quỷ Hổ dùng hết sức ném đi, thân thể nhỏ bé như diều đứt dây bay ra khỏi trận!

Cùng lúc đó, Nhiếp Nhân Vương vừa quay đầu nhìn lại thì đã thấy một vệt sáng chói bay thẳng về phía mình, đao khách đương nhiên nhanh hơn

https://thuviensach.vn

người thường, nhưng Nhiếp Nhân Vương thì đao khách bình thường khó so sánh được!

Bởi hắn là đệ nhất đao khách, hắn là Bắc Ẩm Cuồng Đao!

Bắc Ẩm Cuồng Đao tuyệt không lùi bước!

Hắn càng trở nên điên cuồng hơn, quát lên một tiếng: "Bỉ ổi!" rồi không hề nghĩ ngợi, lập tức vận kình toàn thân hộ thể, Tuyết Ẩm trong tay nhắm thẳng "Nguyệt lôi' mà đánh tới!

Quỷ Hổ hoảng hốt kêu lên: "Đừng…làm…liều…"

Nhưng gã lại cách Nhiếp Nhân Vương những hơn mười bước, muốn ngăn lại cũng không được!

"Đang" một tiếng!

Ánh đao lạnh lẽo của Tuyết Ẩm bổ trúng ánh vàng của 'Nguyệt lôi'!

Một tiếng nổ "Đoàng" vang lên như muốn xé tan trời đất!

Giống như một hồi chuông báo tử!

Tiếng nổ qua đi, không gian yên lặng đến tuyệt đối.

Một trận gió lạnh thổi qua, ở trong không gian không chỉ có tuyết mà còn có màu máu chết chóc.

'Nguyệt lôi' nổ uy lực dù không đủ nghiêng trời thì cũng dư lệch đất.

Ở vị trí cách miệng vực ba thước. tuyết đóng trên núi đá bị chấn rơi, đám môn hạ Phong Nguyệt môn toàn bộ đều bị rơi xuống, thịt nát xương tan!

https://thuviensach.vn

Chỉ có Phong Thanh Ưng sớm rời khỏi trận và Phong Thanh Hòa bị cụt tay ngã ra sau là vẫn bình yên chưa bị rơi xuống, ngoài ra còn có Nhiếp Phong được Quỷ Hổ đẩy ra ngoải trận, có thi thể Kỷ Nhu, và còn có Tuyết Ẩm!

Tuyết Ẩm vốn luôn ở trong tay chủ nhân, nhưng sau cú nổ đã bị bắn bay ra, cắm trên rìa vách đá!

Không hổ là tuyệt thế bảo đao! Cho dù 'Nguyệt lôi' có thể khai thiên diệt địa nhưng đao vẫn không mảy may tì vết, vẫn nguyên vẹn như xưa!

Trước nay đao và chủ nhân dù chết cũng không rời, nhưng chủ nhân đao giờ này chẳng biết đang ở nơi đâu. Hay cũng giống như môn hạ Phong Nguyệt môn táng hồn nơi vực thẳm?

Còn nữa, trước cú nổ Quỷ Hổ từng muốn ngăn Nhiếp Nhân Vương, cũng chẳng biết giờ này đang ở đâu, hay cũng cùng ôm hận dưới kia cùng chủ nhân Tuyết Ẩm?

Không! Hai người bọn họ tuyết đối không thể chết! Trong lòng Nhiếp Phong đang gào thét, điên cuồng phủ định, lập tức đứng lên chạy về phía vách đá, nó muốn tự mình kiểm chứng!

Nó nhìn thấy một cảnh khiến cho người ta chấn động!

Nhiếp Nhân Vương chưa chết, Quỷ Hổ cũng chưa chết, nhưng hai người bọn họ cách cái chết không xa!

Thẳng phía dưới họ là vạch sâu năm trượng, cánh tay đầy vết thương của Quỷ Hổ bị kéo căng ra, bám chặt trên vách đá lởm chởm, năm ngón tay dùng sức quá nhiều rách toác ra, máu chảy đầm đìa, bởi vì năm ngón tay này không chỉ gánh sức nặng của mình Quỷ Hổ mà còn có Nhiếp Nhân Vương đang bị cánh tay trái kéo lấy.

https://thuviensach.vn

Hóa ra lúc Nguyệt lôi bị nổ, Nhiếp Nhân Vương đứng gần nhất, bị đánh cho thương tích đầy mình đến ngất đi, nếu trước đó không vận đao hộ thể thì sớm đã chết không toàn thây rồi!

Quỷ Hổ cũng bị Nguyệt lôi ảnh hưởng nhưng thương thế nhẹ hơn Nhiếp Nhân Vương, ngay lúc vách núi sụp xuống, gã đã nhanh tay chụp được Nhiếp Nhân Vương, dùng thân pháp tuyệt thế đạp xuống tảng đá xông tới mép vực, tay phải bán vào vách đá lởm chởm, thoát chết trong gang tấc!

Nhưng tình thế hiện nay của hai người tựa như chỉ mành treo chuông, Nhiếp Nhân Vương không ngừng chảy máu, hôn mê bất tỉnh. Năm ngón tay Quỷ Hổ cũng rách toạc chảy máu đầm đìa, xem ra cũng không duy trì được bao lâu nữa!

Nhiếp Phong nhìn thấy tình thế trước mắt, hoảng hốt kêu: “Cha! Thúc thúc!”

Quỷ Hổ vừa nhìn lên trên, bắt gặp cái đầu nhỏ của Nhiếp Phong vươn ra vách đá, hắn lại mỉm cười! Dù sao, nếu rơi xuống dưới kìa thì hắn cũng có thể nhìn thấy một người hắn muốn gặp.

Nhưng cũng chính lúc này, hắn cũng nhìn thấy hai cái bóng mà hắn không nghĩ là sẽ gặp lại!

Một thanh kim kiếm đang đặt trên cổ họng Nhiếp Phong, chính là Phong Thanh Ưng! Bên cạnh hắn còn có Linh Ngọc!

Linh Ngọc, hắn vừa mới rồi mất tăm mất tích trong hỗn loạn, thật ra là trốn sau mọt gò tuyết, nay đại cục đã định lại quay lại muốn giở trò cáo mượn oai hùm.

Trên mặt hắn lộ rõ vẻ dương dương tự đắc không giấu đâu cho hết, hắn đắc thắng cười giễu cợt Quỷ Hổ: “Đại ca, ta sớm nói với ngươi rằng chiến

https://thuviensach.vn

thắng cuối cùng vốn thuộc về người như ta thôi, còn thứ xấu xí đáng thương như ngươi chỉ có chết sớm thôi!”

Trong khi nói, thanh đao trong tay hắn vẫn hướng về phía Quỷ Hổ, Quỷ Hổ dù thân mang thương tích nhưng vẫn cố gắng né qua, khiến cho bàn tay đang bám vào vách đá bị tác động, máu chảy càng nhanh, đã nguy càng thêm nguy!

Ngay lúc Quỷ Hổ cử động, Nhiếp Nhân Vương bất ngờ bừng tỉnh, mắt thấy tình thế như vậy, lại nhìn thấy Linh Ngọc, đôi mắt phát ra lửa giận bừng bừng, nghiến răng hét to: “Cầm thú!”

Mặc dù lòng tràn căm phẫn nhưng thân hắn lại đang ở giữa không trung, không thể phát tiết, cả người lại run lên!

Kỷ lạ là thân hình bé nhỏ của Nhiếp Phong ở dưới kiếm Phong Thanh Ưng cũng run lên như cha mình, có phải vì nó cùng Nhiếp Nhân Vương huyết mạch tương liên, vì vậy mà có biểu hiện cảm xúc giống nhau?

Hay là bởi vì giữa trăm ngàn mạch máu tứ chi của nó cũng chảy một dòng máu giống như nhau, cùng phẫn nộ như nhau, cùng là dòng máu điên cuồng?

Phong Thanh Ưng vẫn chưa nhìn ra được biến đổi này, hắn nhếch mép nhe răng cười, nói với Quỷ Hổ và Nhiếp Nhân Vương: “Các ngươi cứ quẫy đi, càng quẫy càng nhanh chết! Chỉ có điều đường xuống suối vàng sẽ không lẻ loi buồn thảm đâu, ta sẽ đưa thằng nhóc này xuống cùng các ngươi, để nó khỏi đi kể lại cùng người khác! Ha ha…”

Phong Thanh Ưng dù phải hy sinh hơn trăm môn hạ nhưng mong ước bấy lâu đã thực hiện được, không khỏi đắc ý ngửa mặt lên trời cười cuồng.

Linh Ngọc tiểu nhân còn đắc ý hơn nhiều. Hắn cũng ngửa mặt lên trời cười lớn phụ họa Phong Thanh Ưng, tiếng cười còn vang hơn cả Phong

https://thuviensach.vn

Thanh Ưng! Thoáng trong lúc đó, toàn bộ vùng núi tuyết chìm trong tiếng cười của hai người, vang mãi trong tai không dứt, tựa như hai con sói ăn no thịt đang kêu gào thỏa mãn! Phía sau hai người vốn còn có một Phong Thanh Hòa, tiếc là một tay bị phế, mất máu quá nhiều, chẳng thể nào đứng lên trợ giúp.

Trên đời này tựa như không có bất kỳ ai có thể ngăn cản điều sắp sửa xảy ra!

Tựa như…

Ngay lúc hai người kia còn đang cười cuồng dại thì Quỷ Hổ bỗng dưng cúi đầu nhìn Nhiếp Nhân Vương cười.

Nụ cười của hắn chua xót biết bao, tựa như nụ cười của Kỷ Nhu đang nằm trên đất!

Nụ cười của người chết!

Bắt gặp nụ cười này, Nhiếp Nhân Vương lập tức hiểu được hắn sắp làm gì, vội la lên: “Nhiếp Nhân Vương ta vốn không họ hang máu mủ gì với người, đừng để ý ta! Mau…mau buông ta ra!”

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 13

Tuyết Tại Khốc (6)

Quỷ Hổ không ngờ hán tử điên cuồng này lại có thể nhìn thấu tâm ý của mình. Y còn cự tuyệt không nhận, gã điên này so với hai tên tốt mã trên kia còn đáng yêu hơn gấp bội, gã nói: “Không…liên…quan? Vậy…vì sao… ngươi…muốn giết…Linh Ngọc?”

Nhiếp Nhân Vương bất ngờ cứng lưỡi, không biết trả lời ra sao. Quỷ Hổ lại cười, nụ cười càng chua xót hơn, nói: “Nhu.. đã chết, ta…sống…cũng không…còn ý nghĩa…gì cả, nhưng…ngươi…rất…quan trọng…với…con trai ngươi, nó…nó là…một đứa trẻ…đáng thương.”

Nhiếp Nhân Vương nghe xong, hai mắt càng mở lớn hơn nữa, điên cuồng hét lên: “Đừng có như vậy nữa! Hảo…hán tử! Mười tám năm sau Nhiếp Nhân Vương ta lại là hảo hán! Ngươi mau buông tay ra! Mau buông ra!” Y vừa hét, vừa cố sức vùng khỏi tay Quỷ Hổ, thà rằng mình tan xương nát thịt dưới vực sâu cũng không để Quỷ Hổ làm thế! Nhiếp Phong cuối cùng cũng hiểu Quỷ Hổ muốn làm gì, vội vàng kêu: “Thúc thúc! Đừng làm vậy mà, đừng mà…”

Quỷ Hổ nhìn Nhiếp Phong buồn bã cười, Linh Ngọc và Phong Thanh Ưng đang cười cuồng cũng đã chú ý, Quỷ Hổ sợ hai kẻ kia cản trở nên vội vàng vận hết chân khí còn sót lại trong cơ thể, hai chân đặt trên vách đá,

https://thuviensach.vn

một mặt nói với cha con Nhiếp Nhân Vương: “Nếu…cha con ngươi…thoát được, xin…ném Nhu…xuống cùng ta, nàng…nhất định…sẽ…rất vui…”

Nói tới đây, thanh âm của gã đã nghẹn ngào cực độ, nhưng vẫn ngẩng lên nhìn Nhiếp Phong trên bờ vực!

Ở chung với đứa nhỏ này mấy ngày, bỗng nhận ra thật khó rời xa nó, thật ra là vì đâu?

Gã không hiểu! Gã chỉ hy vọng có thể nhìn nó lâu hơn một chút!

Nhìn một lần cuối cùng!

Nhiếp Phong nước mắt như mưa, thân hình bé nhỏ run run, miệng không ngừng kêu gào: “Thúc thúc…đừng mà, cầu xin thúc…đừng làm vậy…”

Nhưng Phong Thanh Ưng ở bên đã hiểu chuyện gì sắp xảy ra, kim kiếm chuyển hướng nhằm bàn tay Quỷ Hổ, tuyệt đối không cho hai người cơ hội thoát ra!

Có điều Quỷ Hổ còn nhanh hơn, kiếm trong tay hắn còn chưa kịp phát lực thì Quỷ Hổ đã đột nhiên vận hết công lực cả đời, tay trái đẩy Nhiếp Nhân Vương lên trên, hai chân đạp vào vách đá phát lực, thân hình mượn lực bay lên trên, ngay lúc đó, song chưởng Quỷ Hổ lại đánh mạnh vào lưng Nhiếp Nhân Vương vừa mới dừng lại giữa không trung, đẩy hắn lên trên!

Mọi việc xảy ra quá nhanh, Nhiếp Nhân Vương trong tiếng hét điên cuồng được Quỷ Hổ đẩy lên khỏi vách đá, nhưng cùng thời gian, Quỷ Hổ không thể bám lại vào vách đá nữa, lơ lửng giữa không trung. Song chưởng mượn lực đẩy Nhiếp Nhân Vương lên, còn thân hình Quỷ Hổ thì rơi xuống càng nhanh hơn, Nhiếp Phong khóc lớn: “Thúc thúc!”

https://thuviensach.vn

Quỷ Hổ đang rơi xuống, vẫn đau đáu nhìn Nhiếp Phong, cuối cùng kêu lên: “Nhóc…bảo trọng…”

Một tiếng ‘bảo trọng’, Quỷ Hổ đã biến mất khỏi tầm mắt Nhiếp Phong!

Gã đã biến mất!

Nhiếp Phong ngây người, khi ngẩng đầu lên, trong không khí rơi xuống một giọt nước mắt, một giọt nước mắt của Quỷ Hổ rơi trên gương mặt nhỏ…

Lệ, cũng giống như nước mắt Nhiếp Nhân Vương rơi trên mặt nó năm xưa, thật ấm nóng!

Là nước mắt của nhiệt huyết hán tử!

Bộ ngực nhỏ của Nhiếp Phong phập phồng liên tục, hai tay run rẩy kịch liệt!

Lệ rửa sạch khuôn mặt nhỏ, nó nghiên chặt hai hàm răng, trong lòng trào lên hang vạn câu hỏi: Vì sao? Vì sao? Vì sao?

Vì sao mà Kỷ Nhu cô nương phải chết?

Vì sao mà Quỷ Hổ thúc thúc phải chết?

Vì sao tất cả người tốt đều phải chết, còn kẻ xấu lại có thể nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật?

Chẳng lẽ trên đời thật sự không có công lý? Chẳng lẽ thật sự không có ai chịu đứng ra bảo vệ lẽ phải?

Không! Cho dù không có ai chịu đứng ra, thì chính nó tối nay cũng phải đòi công đạo! Nó muốn dùng chính đôi tay bé nhỏ của mình phán quyết lẽ phải trái lần này!

https://thuviensach.vn

Máu nóng thiêu đốt!

Nhiếp Phong cảm giác như trong lòng mình bốn bề sóng dậy, thiêu đốt tâm can nó, thiêu đốt cả đầu óc nó, một thứ lực lượng vô hình đáng sợ đột nhiên bạo tăng trong cơ thể nó, muốn nó nhất định phải phát tiết ra! Hai tay Nhiếp Phong không ngừng run rẩy, tim đập mãnh liệt, cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ, tựa như nó đã quên hết tất thảy, quên luôn chính bản thân mình!

Linh Ngọc không hề để ý đến biến hóa của Nhiếp Phong mà âm hiểm nhìn xuống vực, lạnh lùng nói: "Đại ca, ta đã sớm nói với ngươi rồi, ta vốn không biết cái gì gọi là hối hận! Có điều, chắc hôm nay ngươi cũng đã biết hối hận là thế nào rồi phải không? Ha ha…"

Phong Thanh Ưng cũng không để ý Nhiếp Phong, hắn thấy Quỷ Hổ đã chết, lòng thầm lo lắng về Nhiếp Nhân Vương đã trở lại, dù y có mang trọng thương nhưng không biết là còn bao nhiêu thực lực, lập tức vung kiếm đâm thẳng về Nhiếp Nhân Vương đang nằm trên mặt đất!

Thật ra Nhiếp Nhân Vương bị thương không nhẹ, ngoài việc cố gắng đi lại còn có thể được, y vốn không có khả năng giao đấu với ai nữa, chỉ có thể quay cuồng né tránh trên mặt đất!

Chỉ có điều Phong Thanh Ưng vung kiếm truy sát Nhiếp Nhân Vương mà không giết Nhiếp Phong là đã quá xem thường nó, và xem thường cả Tuyết Ẩm cách đứa bé ấy chỉ mấy bước chân.

Ngay lúc hắn đâm một kiếm vào sát tận cổ họng Nhiếp Nhân Vương thì bỗng nhiên cảm thấy một luồng khí kình dày đặc đang xông tới, trong lòng thầm hoảng sợ, vội vàng thu kiếm để ngăn chặn, luồng khí kình mạnh mẽ này phát ra từ Tuyết Ẩm vốn vẫn cắm trên mặt đất, bây giờ thế tới mạnh mẽ vô cùng, quả thực uy lực không kém khi ở trong tay Nhiếp Nhân Vương là bao!

Nó đã hóa thành một thanh đao phán xét hết thảy thiện ác trên đời!

https://thuviensach.vn

Phong Thanh Ưng còn chưa kịp xem là ai cầm Tuyết Ẩm thì kim kiếm trong tay đã bị chặt làm đôi, Tuyết Ẩm thế như chẻ tre, cắm thẳng vào ngực hắn…

Lúc đó, Linh Ngọc còn đang ngửa mặt lên trời cười cuồng không hề có nửa phần hối hận thì bỗng nhiên nghe một tiếng "A" thảm thiết, dường như phát ra từ chỗ Phong Thanh Ưng, rồi còn thấy một làn máu bắn lên lưng mình, trong lòng đổ mồ hôi lạnh, vội vàng quay đầu lại nhìn thì đã thấy một thanh đao lạnh hơn tuyết mang theo lòng căm phẫn vô hạn đang chém thẳng vào mình…

Linh Ngọc vốn không có cơ hội tránh né, cũng không có cơ hội hối hận!

Hắn đến chết cũng không kịp biết hối hận là gì!

Tuyết vẫn còn đang khóc, một kết cục thật buồn đau.

Nhiếp Phong chậm rãi chống đất đứng dậy, không biết mình đã ngã xuống đất hôn mê khi nào, lại càng không biết vừa phát sinh chuyện gì!

Nó ngẩng đầu lên thì vừa bắt gặp Tuyết Ẩm đang cắm ở cách mình không xa, ngạo nghễ đón gió tuyết, đao nhuốm đầy máu tươi, nghiêm nghị như vị quan tòa xét xử bất nghĩa trong trời đất!

Nhưng mà, ai đã từng cầm đao? Ai từng phán xét? Ai mới thực sự là gã phán quan độc ác?

Nhiếp Phong hoảng sợ đưa mắt nhìn xung quanh, rõ ràng có thi thể Phong Thanh Ưng, còn có thi thể Linh Ngọc cũng nằm không xa!

Thi thể Phong Thanh Ưng bị một đao xẻ từ ngực tới bụng, chất bẩn thỉu từ trong rớt hết cả ra, trông vô cùng đáng sợ, hai mắt biểu lộ vẻ kinh ngạc, tựa như không tin người giết hắn có khả năng giết chết được hắn!

https://thuviensach.vn

Linh Ngọc chết còn thê thảm hơn cả Phong Thanh Ưng, tứ chi đều bị chặt đứt, ngang thắt lưng cũng bị chém đứt, đầu cũng bị cắt rời, toàn bộ thi thể bị phân thành nhiều mảnh, nhưng đáng sợ nhất là gương mặt anh tuấn kia lại bị vạn đao bằm nát, biến thành một đống máu thịt bầy nhầy!

Cuối cùng hắn cũng phải nhận báo ứng!

Trong vùng tuyết rộng lớn còn có Nhiếp Nhân Vương và Phong Thanh Hòa đang ngồi yên, hai người đều kinh ngạc trừng mắt nhìn Nhiếp Phong, bốn con mắt cùng tràn ngập vẻ kinh ngạc không thể tin được.

Nhiếp Phong chậm rãi đứng lên, bước tới trước mặt Nhiếp Nhân Vương, hỏi: “Cha, là…ai giết bọn họ vậy?”

Nhiếp Nhân Vương im lặng không nói, chỉ chăm chú nhìn kỹ gương mặt Nhiếp Phong, bỗng nhiên nhớ lại một câu của Quỷ Hổ nói với y trước lúc chết – con trai ngươi là một đứa nhỏ đáng thương.

Nhiếp Nhân Vương nghĩ đến, bỗng nhiên đứng lên, đi đến trước mặt Kỷ Nhu ôm lấy thi thể của nàng, tập tễnh đi về phía vách đá.

Nhiếp Phong đuổi theo hỏi: “Cha, cha…muốn làm gì vậy?”

Lúc này Nhiếp Nhân Vương đã bước tới sát vách đá, ánh mắt trông về phía xa xăm nói: Trước khi chết Quỷ Hổ từng dặn chúng ta đưa Kỷ Nhu xuống dưới kia cùng hắn, đây là tâm nguyện cuối cùng của hắn.”

Nhiếp Phong cúi đầu không nói gì, Nhiếp Nhân Vương ngơ ngẩn rồi nói: “Có lẽ, đây cũng là tâm nguyện duy nhất…của nàng…suốt mười ba năm qua!”

Dứt lời buông lỏng hai tay, thi thể Kỷ Nhu cũng theo vách đá rơi thẳng xuống dưới vực sâu.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng vẫn là do ma đầu sát nhân Nhiếp Nhân Vương này hoàn thành tâm nguyện cho đôi nam nữ này, không biết trong lòng y nghĩ gì.

Có nhớ lại đoạn tình duyên của chính mình? Hay nữ nhân xinh đẹp mà tuyệt tình kia?

Hắn vẫn nhìn về nơi xa xăm vô định, thật lâu sau, hắn chậm rãi nói: "Phong nhi…có lẽ con nói đúng, ta nên cùng con thoái ẩn quy điền, quay về cuộc sống trước kia, nhưng có lẽ…chưa muộn…"

Có lẽ chưa muộn? Vì sao y lại cảm thấy muộn?

Ngữ khí của y bình tĩnh vô cùng, không còn thấy vẻ điên cuồng như xưa nữa, rốt cuộc là ai đã biến đổi được sát nhân điên cuồng này?

Là Quỷ Hổ? Là Kỷ Nhu? Hay là người kéo hồ cầm cô độc đến thê lương kia?

Hay y vừa tìm thấy sự hung tàn cùa chính mình ở trên đứa con trai?

Nhiếp Phong quả thực không thể tin vào những điều mình vừa nghe? Đó phải chăng là thật?

Nó sung sướng quá mà khóc ròng: "Cha…"

Nhưng mà Nhiếp Nhân Vương lại nói tiếp: "Nhưng mà…"

Nhưng mà? Còn có nhưng mà gì nữa?

Nhiếp Nhân Vương liếc nhìn Nhiếp Phong nói: "Ta còn có một chuyện cuối cùng muốn làm! Năm đó mẹ con vì muốn ta quyết chiến Nam Lân Kiếm Đoạn Soái không được mới bỏ đi, vì chuyện này nên ta quyết định sẽ đấu cùng Đoạn Soái một trận! Trận chiến này dẫu nàng không thể nhìn thấy nhưng ta vẫn muốn chứng mình thực lực của mình, như vậy mới cam lòng…"

https://thuviensach.vn

“Nhưng…nếu như cha thua, vậy…con…” Nhiếp Phong ngập ngừng nói.

Nhiếp Nhân Vương không để nó nói hết câu, quyết đoán nói: “Ta tuyệt đối sẽ không thua!”

Tuyệt đối không thua? Nhiếp Phong thầm than khổ, trên đời làm gì có chuyện gì tuyệt đối, cha già đã quyết đi, có khi cũng là chung cuộc…

Nhưng Nhiếp Nhân Vương bỗng nhiên xoay người nhặt lấy Tuyết Ẩm trên đất lên, ném cho Nhiếp Phong, nói: “Cầm nó thay ta, con đã đủ tư cách cầm nó rồi!”

Nhiếp Phong đón lấy Tuyết Ẩm, chưa kịp suy ngẫm những lời đầy hàm ý của cha thì Nhiếp Nhân Vương đã sải bước rời đi.

Nó đành vác Tuyết Ẩm trên vai, vội vã đuổi theo Nhiếp Nhân Vương, ngay lúc hai người bước qua cũng là lúc Phong Thanh Hòa kiệt sức ngã gục xuống đất, nhưng Nhiếp Nhân Vương cứ thế bước đi, không rút đao ra diệt cỏ tận gốc, vẫn tiếp tục nhìn thẳng về phía trước mà bước đi!

Ánh mắt Phong Thanh Hòa vì sao lại quái dị như thế? Nhiếp Phong thấy ánh mắt hắn cứ dán chặt trên người mình, vị thúc thúc này thật ra không xấu, nó không kìm được bèn hỏi: “Thúc thúc, thương thế người thế nào? Có muốn con giúp trị thương không?”

Phong Thanh Hòa lắc đầu cười khổ, miệng thốt lên những lời kì quái: “Đại ca ta bị trừng phạt là đúng, hắn chết ta cũng không muốn cứu, chỉ là… cậu bé à, ngươi thật sự là một…một đứa bé đáng thương, ài…”

Hắn nói xong thì thở dài một tiếng, Nhiếp Phong bỗng nhiên hiểu ra, nhưng Nhiếp Nhân Vương đang dần đi xa, nó không thể ở lại nữa đành bất đắc dĩ cười với Phong Thanh Hòa một cái rồi đuổi theo sát Nhiếp Nhân Vương.

https://thuviensach.vn

Dưới vực sâu.

Đó vốn là một thế giới thanh tịnh đẹp đẽ, nay thì khắp nơi đâu đâu cũng có thi thể không nguyên vẹn của đám đệ tử Phong Nguyệt Môn.

Gió tuyết vẫn vù vù gào rít giận giữ như trước, trong tiếng gió rít còn có tiếng Quỷ Hổ lúc như gào thét lúc khóc nỉ non kể lể những buồn bực khi còn sống!

Sống quả thực rất khổ! 1 Nếu có thể tái sinh thì cũng nguyện không làm người…

Chỉ có điều gã không thể tái sinh, bởi vì gã còn chưa chết.

Dưới đáy vực có một cái động kín đáo ở bên, có một hán tử ngồi dưới đất kéo hồ cầm.

Trước mặt hán tử có một nam một nữ đang nằm song song, nữ chính là Kỷ Nhu còn vương nụ cười, nam, chính là người phải rơi xuống vực vì cứu Nhiếp Nhân Vương, Quỷ Hổ!

Thân thể hai người vẫn nguyên vẹn không sứt mẻ, chứng tỏ chưa rơi xuống đáy vực đã có người đón lấy thân thể giữa không trung mà đưa xuống đất nhẹ nhàng, chứng tỏ người này võ công cực cao, khiến người ta kinh ngạc!

Hán tử kéo hồ cầm mặc y phục đen tuyền, hai mắt như ánh sao thu vào trong, vẻ mặt tuy bình thản nhưng lại mang theo chút cô độc…

Vì sao hắn cô độc?

Hơn tám năm trước hắn đã buông tha hết thảy, buông cả hùng tâm vạn trượng của chính mình!

Đến hôm nay, hắn không cầu thắng, cũng không mong bại.

https://thuviensach.vn

Hắn chỉ mong có thể sống bình thường, yên ổn sống hết quãng đời còn lại!

Đáng tiếc, người trong giang hồ không ai cho hắn một phút giây yên ổn. Thậm chí còn không cho những người bên cạnh hắn một nửa phần bình yên.

Trong lòng vừa nghĩ đến, tiếng đàn của hán tử áo đen bỗng trầm xuống, trầm như một tiếng thở dài…

Nhưng mà giữa tiếng đàn trầm thấp, tựa như có một luồng nội lực nhu hòa, nhẹ nhàng mà chậm rãi, dịu dàng truyền vào trong tai Quỷ Hổ, truyền đi khắp lục phủ ngũ tạng, bách mạch toàn thân hắn…

Rất lâu rất lâu sau, tiếng đàn thấp dần thấp dần đến không thể nghe thấy nữa, khi khúc nhạc kết thúc, Quỷ Hổ đang hôn mê từ từ tỉnh lại.

Gã khẽ mở mắt quay sang liếc nhìn thân thể Kỷ Nhu bên cạnh một cái, rồi chăm chú nhìn hán tử áo đen, trên mặt không có một chút ngạc nhiên mà chỉ có niềm thương xót vô hạn.

Gã tiếng được tiếng mất nói: “Người…sớm…giả chết…quy ẩn, vốn…không nên…đế…” Hán tử áo đen cười khổ, thở dài: “Ngươi cũng vốn không nên ẩn thân nơi này, ngươi vốn đồng ý thoái ẩn cùng ta…”

Quỷ Hổ buồn bã đáp: “Bởi…vì, nơi này…gần…nàng…nhất…”

Hán tử áo đen nói: “Nàng giờ đã chết.”

Quỷ Hổ lắc đầu, nhẹ nhàng ôm lấy thi thể Kỷ Nhu nói: “Bởi vậy…tôi…càng muốn…ở lại…cùng nàng, đây là…tâm nguyện…cả đời…của nàng…”

https://thuviensach.vn

Gã nói xong ngẩng đầu nhìn hán tử áo đen, ánh mắt kiên định vô cùng: “Người…nên…quay về…đi…”

Hàn tử áo đen vẫn nhìn hắn, không nhúc nhích. Không biết đã quan bao lâu, đột nhiên hắn ngửa mặt lên trời thở dài, chậm rãi đứng lên, nói với Quỷ Hổ: “Có lẽ…với ngươi nên là thế…Thế giới bên ngoài không thích hợp với ngươi, nhiều lúc người cũng không bằng cầm thú.”

Hắn bước ra cửa động nhưng vẫn nhìn lại một lượt, nói: “Nơi này mới chính là thế giới của ngươi.”

Cuối cùng, hắn buồn bã rời đi.

Quỷ Hổ ngây ngốc nhìn Kỷ Nhu trong lòng mình, nhìn nụ cười má lúm kiên định của nàng, trầm ngâm.

“Nhu, nàng…biết…không? Những năm qua…ta muốn…nhìn thấy…gương mặt…tươi cười này…của nàng…biết bao, nhưng…không dám…trở về. Hôm nay…chúng ta…lại có thể…gặp nhau rồi…”

Gương mặt Kỷ Nhu vẫn còn nguyên nét cười mãn nguyện như trước khi chết, giống như muốn nói với Quỷ Hổ rằng, chỉ cần tình này không đổi, mặc cho dâu bể tang thương, cũng chẳng quản sống chết…

Đúng vậy! Sinh mệnh ngắn ngủi…

Hắn và nàng kiếp này thật khổ, nhưng đến cuối cùng, lại có thể ở cạnh bên nhau như ngày xưa.

Chỉ mong nụ cười này có thể vĩnh viễn ở lại trên gương mặt nàng.

Chỉ mong thời khắc này vĩnh viễn không trôi qua.

Chỉ mong có thể là mãi mãi.

https://thuviensach.vn

Đây mới thực sự là

Thề nguyền sống chết.

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 14

Bất Khốc Tử Thần (1)

Ngày mai, đó là một bí mật không ai đoán được.

Trong dòng sinh mệnh của Bộ Kinh Vân đương nhiên là có ngày mai, hơn nữa còn là ngày tiếp nối ngày, năm tiếp nối năm.

Chỉ trong nháy mắt nó đã đến mười ba tuổi.

Mười ba tuổi, nó đã trở thành người như thế nào?

Hay nó đã biến thành một người khác?

Hay là vẫn như ngày xưa.

Vẫn như chính mình ngày trước?

Thiên Sơn, cao tận mây xanh, bầu trời che chở cho thành trì trên đỉnh quần sơn, nơi này xây dựng nên một đại bang uy chấn võ lâm!

‘Thiên Hạ Hội’, tổng đàn được xây dựng ngay trên đỉnh Thiên Sơn, thế dựa vào núi, hùng vĩ nguy nga, khiến cho người ta chỉ muốn ngắm nhìn tán thưởng.

Trong khoảng năm, sáu năm nay, bang hội này lớn mạnh lên nhanh chóng, đã quy phục không ít bang nhỏ trại lớn, ngay cả năm trong số mười

https://thuviensach.vn

danh môn chính phái là Huyền Thiên, Lạc Mộ, Thương Ưng, Phong Nguyệt, Linh Hạc cũng về quy thuận dưới trướng, còn lại năm phái lớn kia lúc nào cũng có thể dọn dẹp được, vốn không đáng sợ.

Ngược lại, mộn bang phái lớn khác là 'Vô Song Thành' có lịch sử lâu đời, thành chủ là Độc Cô Nhất Phương lại trí dũng song toàn, võ nghệ siêu quần, Vô Song Thành này mới thực sự là mối đe dọa lớn đối với Thiên Hạ Hội!

Sau khi Thiên Hạ Hội nổi lên, không ngừng dùng thủ đoạn cưỡng bức dụ dỗ, chiêu binh mãi mã, thậm chí 'Ai chống thì chết', đó là vì muốn củng cố thực lực để đối phó Vô Song Thành.

Cho đến nay, Thiên Hạ Hội đã có ba trăm phân đàn trải khắp Trung Nguyên rộng lớn, chỉ cần thực lực đủ mạnh, gặp thời cơ sẽ lập tức san bằng Vô Sonh Thanh, thâu tóm toàn bộ võ lâm!

Nghe nói ba trăm phân đàn này cửa đều nhìn về phía tổng đàn, giống như ngàn vạn bề tôi cung kính bái lạy tổng đàn Thiên Sơn, và bái lạy một tòa kiến trúc trên đỉnh tổng đàn – Thiên hạ đệ nhất lâu.

Thiên hạ đệ nhất lâu này có ba tầng, có thể gọi là lâu quỳnh điện ngọc, sơn son thiếp vàng, mãi cho đến tận nơi cao nhất trên đỉnh Thiên Sơn, thẳng tới mặt trời, nếu đặt mình trong đó, quả thực rất có thế "Quân lâm thiên hạ"!

Với tư thế đó, thử hỏi người bình thường trong thiên hạ có được mấy ai xứng với nó?

Tuyệt đối không có!

Cho nên, người có thể bước vào Thiên hạ đệ nhất lâu quả thực rất hiếm hoi, thứ phân đàn chủ tầm thường không có tư cách vào được Thiên hạ đệ

https://thuviensach.vn

nhất lâu, môn hạ thấp kém càng không được phép vào, ai vào lập tức – Chém!

Nhưng ngay lúc này lại đang có một nam tử bước vào Thiên hạ đệ nhất lâu, hắn là một trong số ít người được phép vào trong lâu, nhưng chính hắn cũng không xứng được ở trong lâu mà chỉ được ở "Trạm Hòa Quỵ" (Dừng lại và Quỳ xuống)!

Thân hình hắn gầy gò như thể đã quá ba mươi, nhưng sam y vàng óng có tay áo rộng, trên đầu đội mão vàng, khiến cho cả người hắn trông thật buồn cười!

Có lẽ bởi vì hắn muốn sống, thực muốn được sống.

Màu vàng có thể làm người ta vui mắt, buồn cười, có thể làm người ta thich thú. Hắn khổ tâm cải trang làm trò chỉ vì muốn ai đó thấy thoải mái!

Ai đó này đương nhiên chính là bang chủ mà đám môn chúng Thiên Hạ Hội vẫn thường xuyên kêu gào "Hùng cứ vạn thế, bá nghiệp thiên thu" – Hùng Bá!

Hùng Bá, thật là một cái tên kiêu hùng, cả người phát ra một thứ khí độ vương giả "Trên trời dưới đất, cũng chỉ mình ta"! CŨng chỉ có người như hắn mới xứng đáng làm chủ Thiên hạ đệ nhất lâu này! Cũng chỉ có người như hắn mới xứng đáng nắm quyền sinh quyền sát trong Thiên hạ đệ nhất lâu!

Nam tử mặc áo vàng kia từ lúc bang hội mới lập đã kề cận bên Hùng Bá, là quân sư đấm lưng bóp gối, xoay xở chạy chọt lẫn hiến kế cho Hùng Bá – Văn Sửu Sửu, có thể nói hắn chính là người hầu bên cạnh Hùng Bá.

Văn Sửu Sửu đối với vị trí của mình cũng không hề thấy bất mãn, có lẽ cũng là bị buộc "không hề bất mãn". Chỉ có điều, tài trí bình thường như

https://thuviensach.vn

hắn, dù không thể đạt tới vị trí "dưới một người trên vạn người" nhưng có thể "ở cạnh một người" cũng là quá tốt rồi!

Vì hắn là người ở cạnh một người kia, nên hắn cũng có được đặc quyền ra vào cấm địa Thiên hạ đệ nhất lâu này.

Tựa như lúc này hắn vào Thiên hạ đệ nhất lâu chỉ là để trình chiến tích trong năm cho Hùng Bá xem qua. Thứ duy nhất khiến hắn không vui là "Quỳ", hắn phải quỳ cho đến khi Bang chủ duyệt xong hết chiến tích trong sổ mới được rời đi. Nhưng Hùng Bá cứ chậm chạp duyệt từng chiến tích một, lão đã ở trong trướng rất lâu.

Trước giờ lão rất thích ở trong trướng xử lý sự vụ, "Bày mưu tính kế", quyết thắng ngoài ngàn dặm, đó mới là đạo lý!

Văn Sửu Sửu quỳ trên mặt đất, nhìn chằm chằm vào Hùng Bá ở trong trướng, tuy là cách một tầng trướng nhưng mà trướng mỏng như cánh ve, hắn vẫn có thể nhìn ra thần sắc Hùng Bá lẫn y phục mềm mại bằng lụa tím trên thân lão.

Y phục lụa này trên thêu một con rồng bằng chỉ vàng, nhe nanh mua vuốt, uốn lượn quanh thân người, giống như cửu long hộ thể. Trên thực tế, dù lão không ở trên ngôi cửu ngũ chí tôn nhưng khí độ còn bức người hơn cả hoàng đế, bởi vì lão còn là một con rồng ngự tận chín tầng mây, Cửu Long chi tôn!

Vị Cửu Long chi tôn này đang cẩn thận duyệt chiến tích, ánh mắt sáng ngời mang theo hết thảy vẻ cẩn trọng, mỗi trang lại dừng lại thật lâu, chừng như sợ bỏ sót một chữ nào đó.

Hết thảy Thiên Hạ Hội lão phải nắm rõ như lòng bàn tay, như vậy thì nếu sau này phát sinh chuyện gì cũng có thể giải quyết được. Đây là tác phong của một thế hệ kiêu hùng!

https://thuviensach.vn

Vì lão cẩn thận như vậy nên phát hiện được rất một chuyện lạ, trên quyển chiến tích viết: “Mười tám tháng giêng, tổ chức tiêu diệt Hắc Sơn Tắc, Hắc Sơn tắc chết quá nửa, Tắc chủ bị bắt, thần phục. Môn hạ bang ta, viện binh một chết một bị thương, cánh quân ở giữa bị thương ba người, cánh quân đầu thương vong vô số, chỉ có một môn hạ là Bộ Kinh Vân vẫn bình an vô sự. Mười ba tháng hai, tấn công Hàn Sơn Phái, kế hoạch thành công, môn hạ bang ta, viện binh chết hai người, cánh quân giữa chết chín người bị thương một, tiền đội lần nữa bị tiêu diệt toàn bộ, chỉ có Bộ Kinh Vân may mắn sống sót, lại không bị thương. Mười bảy tháng ba, đánh chiếm Quảng Lăng Phái, cuối cùng đã chinh phục thành công. Môn hạ bang ta, viện binh chét bảy, bị thương tám, cánh giữa chết mười bị thương bảy, còn tiền đội thì trừ Bộ Kinh Vân ra không còn ai sống sót! Mười lăm tháng tư…Mùng sáu…tháng năm…”

Hùng Bá duyệt hết toàn bộ chiến tích, trầm tư rất lâu, bỗng nhiên quay sang hỏi Văn Sửu Sửu: “Bộ Kinh Vân là ai?”

Thanh âm của lão vang dội, nghe như rồng ngâm, không hổ là cửu long chi tôn!

Văn Sửu Sửu ngạc nhiên, không ngờ Bang chủ thân phận cao quý lại bỗng nhiên để ý đến một kẻ tiểu tốt, bèn đáp: “Kẻ này ba năm trước từng xông vào Thiên hạ đệ nhất lâu mong được vào bang ta, vừa gặp lúc ngự kiệu Bang chủ đi qua, thuận đường thu nạp hắn làm môn hạ. Hắn vào bang đã ba năm, hai năm đầu chỉ làm mấy việc tạp dịch tầm thường, đến năm trước mới bắt đầu tham gia các chiến dịch lớn nhỏ của bản hội.”

Hùng Bá nghe xong không khỏi nhíu mày hồi lâu, thận trọng lục lại trong trí nhớ, cuối cùng cũng nhớ ra.

Đúng rồi! Ba năm trước khi lão đi qua Thiên hạ đệ nhất lâu thì nghe thấy có một đứa nhỏ tên là Kinh Vân, bèn lập tức nhận nó làm môn hạ

https://thuviensach.vn

không do dự, lão thậm chí còn không vén màn kiệu lên nhìn nó một lần đã dứt khoát ra quyết định này!

Đơn giản chỉ vì tên của đứa bé này – Vân, chữ "Vân" này là một bí mật trong lòng Hùng Bá!

Không thể ngờ được chỉ quan một năm, trong hơn mười chiến dịch lớn nhỏ của Thiên Hạ Hội, đứa nhóc này lại đều là người tiên phong.

Phải biết rằng tiên phong trong mỗi trận chiến là vị trí cực kỳ quan trọng, mục đích là đi trước tác động lên quân tâm kẻ địch, nên mỗi thành viên đều phải dũng mãnh thiện chiến, tên nhóc Bộ Kinh Vân này năm ấy mới mười ba, mới góp sức cho Thiên Hạ Hội ba năm, mà đã có thể ra trận liên tục, trong khi các môn hạ tiên phong ai không chết cũng bị thương nhưng nó lại bình an vô sự, chứng tỏ có chỗ hơn người!

Hùng Bá hỏi tiếp: "Lai lịch nó ra sao?"

Văn Sửu Sửu lắc đầu đáp: "Không rõ! Theo người phụ trách huấn luyện môn đồ tổng giáo Tần Ninh thì đứa nhỏ này tính tình rất quái gở, không cười nói vui đùa, hơn nữa lại am hiểu sâu một bộ chưởng pháp, có thể nói là đã có học võ công trước lúc vào Thiên Hạ Hội."

Chưởng pháp? Bộ Kinh Vân không phải chỉ biết kiếm pháp à? Sao lại am hiểu chưởng pháp?

Hùng Bá ngạc nhiên hỏi: "Chưởng pháp nó dùng là loại nào?"

Văn Sửu Sửu lại lắc đầu, đáp: "Không biết được! Tần Ninh nói, đứa nhỏ này mỗi khi bị hỏi đã được ai dạy võ công, xuất thân từ đâu thì đều lắc đầu, dường như hoàn toàn không còn nhớ gì về những chuyện cũ trước kia."

Hùng Bá nói: "Có lẽ không phải nó không nhớ ra, mà là không muốn nói.:

https://thuviensach.vn

Văn Sửu Sửu cười bồi: “Bang chủ nói thật phải!”

Đối diện với Hùng Bá, Văn Sửu Sửu dù thế nào cũng phải cười, cười toe toét, cười xu nịnh, cười bồi, thậm chí cười miễn cưỡng cũng phải cười!

Nhìn rõ hơn một chút, cái miệng của hắn hóa ra không nhỏ, hơn nữa khóe miệng của hắn trời sinh như mặt trăng cười, chỉ có điều ánh mắt hắn không cười! Cười chính là che giấu bản năng của hắn!

Hùng Bá đột nhiên nói: “Nếu Tần Ninh bảo đứa nhỏ này đặc biệt như thế thì lão phu cũng muốn gặp nó xem sao!”

Những lời này là lời từ đáy lòng Hùng Bá, Bộ Kinh Vân này trải qua nhiền chiến dịch lớn mà không chết cũng chẳng bị thương, trong khi nó mới mười ba tuổi!

Một đứa nhỏ bí ẩn như thế thì ai cũng muốn gặp thử một lần cho biết.

Văn Sửu Sửu sao lại không rõ tâm ý bang chủ, bèn nói: “Chuyện này thuộc hạ sẽ thu xếp ngay!”

Hùng Bá trầm ngâm ậm ừ một tiếng, rồi hỏi: “Ngoài chiến tích ra còn có gì muốn trình báo nữa không?”

Văn Sửu Sửu đáp: “Tần Sương thiếu gia đưa người tấn công Thiên Phong Trại đã có tin thắng lợi, ước chừng mười ngày sau sẽ trở về tổng đàn.”

Tần Sương này vốn là đệ tử nhập thất Hùng Bá mới thu nhận, cũng là đệ tử nhập thất suy nhất. Hùng Bá không có con trai nối dõi nên đám môn hạ đều gọi đệ tử này là thiếu gia.

Hùng Bá nghe Văn Sửu Sửu nói xong, khóe miệng nhếch ra một nụ cười ngạo nghễ, nói: “Được! Sương nhi làm tốt lắm! Sửu Sửu, ngươi có thể

https://thuviensach.vn

lăn ra ngoài được rồi!”

Gần vua như gần cọp, Văn Sửu Sửu không dám dây dưa, vội khom người thở dài, mặt vẫn tươi cười nói: “Nếu Bang chủ không có gì phân phó nữa, vậy…thuộc hạ xin cáo lui.”

Hắn nói xong lập tức xoay người, đang muốn chuồn khỏi Thiên hạ đệ nhất lâu thì bỗng nhiên lại nghe Hùng Bá đang gọi mình phía sau: “Sửu Sửu!”

Văn Sửu Sửu hoảng sợ, lập tức trở lại cúi đầu, ngập ngừng nói: “Bang chủ, ngài còn có gì phân phó thuộc hạ?”

Hùng Bá trầm mặt nói: “Ta vừa mới bảo ngươi lăn ra ngoài, không phải bảo ngươi đứng dậy bước ra!”

Văn Sửu Sửu lập tức tỉnh ngộ, đang sầu chợt cười, gật đầu như giã gạo nói: “Thuộc hạ biết tội! Thuộc hạ biết tội! Thuộc hạ lập tức lăn ra ngoài!”

Hắn nói xong thì lập tức nằm xuống đất lăn ra ngoài, vừa mới chật vật lăn ra khỏi đệ nhất lâu, Văn Sửu Sửu liền nghe thấy trong lâu truyền ra tiếng cười đắc ý vang dội của Hùng Bá, trong lòng hắn càng phát lạnh, vội vã cong đuôi chạy trốn như chuột!

Đó là quyền lực!

Nó là thứ khiến cho người ta cực kỳ sợ hãi, nhưng cũng làm cho người ta mê đắm không ngờ!

Chỉ cần có quyền, nếu muốn hắn lăn thì hắn chẳng thể đứng mà đi!

Nếu muốn hắn chết, hắn tuyệt đối không có cơ hội tái sinh!

Tam phân giáo trường là một nơi rất kỳ quái.

https://thuviensach.vn

Nơi này ở trong Thiên Hạ Hội, bao la hùng vĩ vô cùng, nói nó kỳ quái là bởi vì, dù tên là giáo trường nhưng nó lại không được dùng làm nơi dạy dỗ môn đồ của Thiên Hạ Hội, mà chỉ huấn luyện ở trong xá lâu bên cạnh giáo trường.

Tam phân giáo trường thật ra chỉ phục vụ cho mục đích kiểm duyệt bộ hạ và xem môn đồ luận võ mà xây dựng, hết thảy đều chỉ vì một người "Trên vạn người" mà thôi.

Bởi vì lão là Hùng Bá, nên lão hiển nhiên có quyền uy tuyệt đối để có thể làm tất cả!

Thử hỏi ai dám không phục?

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 15

Bất Khốc Tử Thần (2)

Tam phân giáo trường là một nơi rất kỳ quái.

Nơi này ở trong Thiên Hạ Hội, bao la hùng vĩ vô cùng, nói nó kỳ quái là bởi vì, dù tên là giáo trường nhưng nó lại không được dùng làm nơi dạy dỗ môn đồ của Thiên Hạ Hội, mà chỉ huấn luyện ở trong xá lâu bên cạnh giáo trường.

Tam phân giáo trường thật ra chỉ phục vụ cho mục đích kiểm duyệt bộ hạ và xem môn đồ luận võ mà xây dựng, hết thảy đều chỉ vì một người "Trên vạn người" mà thôi.

Bởi vì lão là Hùng Bá, nên lão hiển nhiên có quyền uy tuyệt đối để có thể làm tất cả!

Thử hỏi ai dám không phục?

Hôm nay, tam phân giáo trường lại tập trung hơn ngàn đệ tử, phần lớn trong đó đều từ mười hai đến mười sáu tuổi, có thể gọi là thời điểm mặt trời mới mọc.

Đáng tiếc, trong tâm đám thiếu niên này hoàn toàn không có một chút ý thức tạo phúc cho xã tắc mà chỉ một lòng tìm kiếm lợi ích, tuổi còn nhỏ như vậy nhưng đã bắt đầu đắm mình vào những ân oán giang hồ.

https://thuviensach.vn

Là ai đã khiến chúng trở thành như thế?

Nếu tất cả đều là con nhà giàu, sớm hưởng vinh hoa phú quý thì ai thèm gia nhập Thiên Hạ Hội xông pha nguy hiểm, đổi mồ hôi và cả máu để lấy một mảnh phù hoa kia?

Đơn giản bởi vì tất cả đều là hạng bần cùng.

Trời đất bao la, đâu cũng là nghèo khổ. Thần Châu vạn dặm, chẳng đâu không có bách tính lầm than đói khổ. Các triều nối tiếp, đại địa có chủ như vô chủ, nơi nơi oán than, khổ lao chìm nổi!

Toàn bộ Thần Châu đều khóc than, khắp nơi đều là tiếng khóc than của dân chúng!

Người giang hồ thì sung sướng hơn, nhưng chẳng mấy ai vì dân mà ra tay, chỉ một lòng cướp bóc cho đầy túi riêng.

Hùng Bá cũng là một nhân vật võ lâm như thế, cũng có thể độc bá một phương, uy thế này so với đương kim thiên tử chỉ có hơn chứ không kém, nếu không thì hôm nay làm gì triệu được hơn ngàn thiếu niên tụ tập ở tam phân giáo trường này!

Hùng Bá sớm đã ngồi ở trên long ỷ giữa tam phân giáo trường. Hơn trăm đệ tử tinh anh thần sắc dũng mãnh đứng sau long ỷ, vây quanh thành hình bán nguyệt, còn có Văn Sửu Sửu hầu hạ ở bên, thủ vệ nghiêm chỉnh.

Thiên Hạ Hội quy định rất nghiêm khắc, một khi bang chủ truyền lệnh tập hợp thì các đệ tử dù ở tổng đàn hay bất kỳ nơi nào đều phải cấp tốc tụ họp đầy đủ trong vòng một canh giờ, nếu không giết không cần hỏi!

Nên những thiếu niên này tuy số lượng hơn ngàn, nhưng đã sớm xếp hàng vào giáo trường. Lúc này toàn bộ thiếu niên đã đến gần đủ, sắp thành mười hàng đứng trước mặt Hùng Bá!

https://thuviensach.vn

Kỳ thật từ lúc Hùng Bá sáng lập ra Thiên Hạ Hội tới nay, bởi vì bận trù mưu tính kế làm sao để có thể mở rộng bang phái nên vẫn hiếm khi kiểm duyệt đệ tử bình thường, còn đám môn đồ mới nhập môn thì càng không có nữa, cho nên những thiếu niên này dù đã từng ở trong Thiên Hạ Hội vài năm nhưng đây là lần đầu Hùng Bá kiểm duyệt bọn họ.

Những thiếu niên này dù thần sắc lẫm liệt nhưng hôm nay là lần đầu tiên thể hiện phong thái trước mặt bang chủ nên tâm tình ai nấy đều căng thẳng, cực kỳ căng thẳng, thậm chí còn vô cùng sợ sệt!

Nhưng mà bọn họ không phải sợ sệt vì gặp bang chủ mà bởi vì một người khác!

Cho nên đám đệ tử thiếu niên này trong lúc đó vẫn vô tình hay cố ý nghiêng đầu liếc tới vị trí cuối cùng của hàng thứ mười, vị trí này vẫn chưa được lấp, vẫn thiếu một người.

Một người thực sự đáng sợ - Nó!

Thời hạn một canh giờ sắp qua, đám đệ tử không phải sợ hãi kẻ đến trễ sẽ bị bang chủ nghiêm trị mà là sợ y thật sự đến đây!

Hùng Bá luôn chăm chú nhìn vào thần sắc căng thẳng của những thiếu niên kia, ánh mắt sắc như diều hâu lướt qua từng gương mặt như đang tìm cái gì đó, nhưng sau khi tất cả đã sắp hàng xong, hai mắt lão hiện lên một tia thất vọng, tựa như trong hơn ngàn đệ tử này lão vẫn chưa tìm được cái mình muốn, không khỏi quay sang Văn Sửu Sửu bên cạnh hỏi: “Sửu Sửu, ngươi thấy nó chưa?”

Văn Sửu Sửu hoảng hốt đáp: “Không biết ạ, thuộc hạ cũng chưa gặp qua nó bao giờ, chỉ có điều sau khi điểm số thì còn thiếu một người.”

Hùng Bá ngạc nhiên, trầm ngâm không nói, một lát sau mới mở miệng: “Cũng tốt! Dù sao thì ta thấy hơn ngàn thiếu niên này tuy tinh thần sáng

https://thuviensach.vn

sủa, vị trí cũng không quá kém nhưng thần sắc quá căng thẳng. Nếu trong số này có Bộ Kinh Vân trải qua mười chiến dịch vẫn không thương tích kia thì quả thực khiến lão phu rất thất vọng."

Đúng vậy! Tất cả đều là phàm phu tục tử, sao có thể lọt vào mắt rồng?

Hóa ra lúc kiểm tra các thiếu hiên này, bởi vì trước đó Hùng Bá đột nhiên nổi hứng đánh cuộc với thuộc hạ thân tín Văn Sửu Sử xem thử mình có khả năng nhận ra Bộ Kinh Vân trong hang ngàn môn hạ hay không, nếu không tìm ra thì sẽ tặng văn Sửu Sửu một vạn lượng vàng, còn nếu tìm ra được, thì lão đã chứng tỏ được ánh mắt sắc bén tinh tế của một kẻ đứng đầu, dĩ nhiên là không cần Văn Sửu Sửu trả gì cả.

Trong lúc hai người còn đang nói thì một thân ảnh từ ngoài của tam phân giáo trường chậm rãi bước tới. Bóng người kia vừa xuất hiện, đám đệ tử trong giáo trường bỗng căng thẳng hẳn lên.

Đúng thời khắc cuối cùng, rốt cuộc nó đã xuất hiện.

Nó không cao không lùn, nhìn đúng dáng một thiếu niên mười ba tuổi, nhưng cả ngàn đệ tử kia, từ lúc nó bước vào trong tam phân giáo trường liền quay mắt không dám nhìn, trong tâm phát lạnh, tựa như trông thấy tử thần vậy!

Không sai! Nó chính là tử thần!

Tham gia mười chiến dịch lớn của Thiên Hạ Hội, đồng đội tiên phong không chết cũng bị thương nhưng chỉ có nó là bình yên không chút thương tích, mặc dù việc này khiến cho tiếng tăm của nó truyền đi rộng rãi trong Thiên Hạ Hội nhưng đồng thời người ta cũng cho rằng nó chỉ mang đến chết chóc, thậm chí khi nghe nhắc đến những chiến tích cũng nó cũng sợ gặp họa mà phải tránh xa xa ra một chút, một vài đệ tử còn gọi đùa nó là "Bất khốc tử thần".

https://thuviensach.vn

Chỉ bởi vì nó gia nhập Thiên Hạ Hội đã ba năm mà chưa từng vui vẻ nói chuyện, trên mặt cũng chưa từng biểu lộ một chút cảm xúc nào, hơn nữa cho dù xảy ra chuyện gì, dù là nhìn thấy đồng đội chết thảm trên chiến trường, nó cũng chưa từng có một chút kích động, vẫn giữ nét mặt vô cảm, nên càng không có chuyện vì ai đó, vì chuyện gì mà khóc!

Cảm giác như nó sẽ không khóc, cũng chưa có ai thấy nó khóc bao giờ!

Mà "Bất khốc tử thần" này đã bước tới vị trí cuối hàng thứ mười còn khuyết kia, thoáng chốc, mấy thiếu niên ở gần đó thân thể đều run lên nhè nhẹ, giống như sợ rằng nó thật sự sẽ mang bất hạnh đến với chúng nó.

Trăm ngàn ánh mắt đều nhìn chằm chằm vào "Nó", thoáng như là cả nghìn người đang chỉ trỏ nhưng "Nó" chẳng có lấy một chút biểu tình nào.

Nó vẫn đứng yên, không nhúc nhích một chút.

Nó, chính là kẻ mười ba tuổi – Bộ Kinh Vân!

Tháng năm lặng lẽ trôi qua, tuế nguyệt cô độc cũng lặng lẽ, còn có cả Bộ Kinh Vân.

Nó càng lớn càng lạnh lùng và lặng lẽ.

Mười ba tuổi!

Mười ba tuổi so với lúc mười tuổi, trên mặt nó lại có thêm một nỗi tang thương không ai hiểu mà đáng ra không nên có.

Nhưng đôi mày kia vẫn khép kín như ba năm trước, như đang kể lại những đau khổ trước kia và cả tương lai một đời thảm liệt.

Ánh mắt lạnh lùng như đang ở một giấc mộng xa xôi.

Một cơn ác mộng cửa nát nhà tan.

https://thuviensach.vn

Hùng Bá đã nhìn thấy thiếu niên cuối cùng vào giáo trường, tuy tuổi còn nhỏ nhưng cả người lại tỏa ra một thứ khí khái đặc biệt, nhất thời mắt sáng lên, mừng rỡ bảo Văn Sửu Sửu: “Sửu Sửu, nếu lão phu đoán không sai thì một vạn lượng vàng của ngươi đã tan thành nước rồi.”

Văn Sửu Sửu cũng nhìn thấy thiếu niên trước mặt rất đặc biệt, trong lòng đã biết nhưng vẫn không thoát khỏi bản sắc người hầu: “Bang chủ tuệ nhãn cao minh, thuộc hạ thua tâm phục khẩu phục.”

Hùng Bá cười nói: “Khoan hãy thất vọng, trước tiên hãy chứng minh cho lão phu thấy đây đúng là người đó!”

Dứt lời, hai chân khẽ điểm, thân hình bỗng nhiên như từ mặt đất mọc lên, thế như đại bang tung cánh bay về phía Bộ Kinh Vân.

Chiêu thức khinh công ấy cực nhanh mà tinh tế, mọi người nhìn thấy đều trợn mắt há mồm, Hùng Bá có thể trở thành kiêu hùng đương thời, thật khô hổ danh. Nhưng là tôn sư một bang, vốn có thể triệu Bộ Kinh Vân lên để gặp, nhưng lúc này lão lại tự mình đi xuống, xem ra cực kỳ coi trọng thiếu niên này.

Là vì duyên cớ nào?

Ngay chính Hùng Bá cũng mơ hồ không hiểu, chỉ cảm thấy rất muốn xuống nhìn cho rõ thiếu niên này thật nhanh!

Thật ra, đúng là vì duyên.

Ác duyên!

Sâu trong lòng, lão biết cuối cùng cũng không thể nào trốn tránh.

Bộ Kinh Vân đứng thẳng như thiết bàn, đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh đang bay nhanh về phía mình, nhưng thần sắc vẫn không đổi!

https://thuviensach.vn

Là hắn? Là hắn? Là hắn?

Hắn đã biết, hắn đến rồi.

Cuối cùng đã đến!

Từ sau khi Hoắc gia trang bị diệt môn, nó gia nhập Thiên Hạ Hội làm đệ tử đã ba năm. Trong ba năm, hai năm đầu nó vẫn làm vài công việc tạp dịch tầm thường, sống nhẫn nhục tạm bợ, cho đến năm ngoái mới bắt đầu tham dự chiến dịch lớn nhỏ nhưng vẫn chưa có cơ hội có thể nhìn thấy bộ mặt kẻ thù thật sự.

Nhưng mà hôn nay nó đa được nhìn thấy y thật rõ ràng!

Trong chớp mắt, Hùng Bá đã như Thái Sơn đứng sừng sững ở trước mặt.

Lão nhìn nó, nó cũng nhìn lão.

Bốn mắt giao nhau, không phải như bạn cũ gặp nhau mà là những ân oán khắc cốt ghi tâm ngày trước, tất cả liên quan ngày xưa.

Bộ Kinh Vân chỉ thấy người trước mắt ước chừng trên dưới bốn mươi tuổi, gương mặt chữ điền, thái dương nhô cao, hai mắt ẩn chưa vẻ uy nghiêm khó tả, khí độ khác hẳn người thường, không cần hỏi cũng biết đây chính là kẻ thù mình ngày đêm thống hận – Hùng Bá!

Suốt ba năm qua, Bộ Kinh Vân dù chưa từng nhìn thấy mặt mũi lão ra sao nhưng cũng đã nghe được không ít tin tức về lão.

Nó biết, tên của lão không phải Hùng Bá mà chỉ vì lời thề hùng bá thiên hạ nên mới đổi họ thay tên!

Nó biết, vợ lão mất sớm, không có con nối dõi, chỉ có một đứa con gái tên là U Nhược còn nhỏ tuổi!

https://thuviensach.vn

Nó biết, cho đến gần đây lão mới thu nhận một đệ tử nhập thất tên là Tần Sương, năm nay vừa mười sáu tuổi!

Trừ những chuyện đó ra, Bộ Kinh Vân không biết nhiều lắm.

Nhưng Hùng Bá lại hoàn toàn không biết gì về nó!

Hùng Bá nhìn thiếu niên đặc biệt này từ trên xuống dưới, chỉ thấy ánh mắt lạnh như băng kia quả thực lão chưa từng gặp, và còn ẩn hiện một loại khí tức chết chóc, giống như không mang theo thất tình lục dục, không thể tưởng tượng trên đời lại có một người như thế!

Bộ Kinh Vân đối diện với Hùng Bá, khuôn mặt nhỏ nhắn không lộ ra một thứ cảm xúc nào, nó giống như một khối băng lạnh lùng một chỗ, mà nếu nhìn kỹ còn tưởng nó là một pho tượng đá trường tồn vĩnh viễn.

Một pho tượng đá tử thần!

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 16

Bất Khốc Tử Thần (3)

Hùng Bá nhìn thấy bộ dáng nó như vậy thì càng vui mừng, khóe miệng lóe lên nụ cười, đột nhiên bước tới hỏi: “Ngươi, là Bộ Kinh Vân phải không?”

Hai mắt Bộ Kinh Vân vẫn không rời khuôn mặt Hùng Bá, mặt không lộ một chút cảm xúc nào, chậm rãi gật đầu.

Hùng Bá thấy thiếu niên không mở miệng trả lời mình thì không khỏi có chút ngạc nhiên, nhưng lập tức nhớ lại Văn Sửu Sửu từng nói đứa trẻ này không bao giờ nói cười, nên cũng không để tâm, càng cười vui vẻ nói: “Được lắm! Không hổ là Bộ Kinh Vân, ngươi quả nhiên không làm lão phu thất vọng! Ha ha…”

Tiếng cười rất hào sảng, thoáng nghe như tiếng rồng ngâm tận chín tầng trời, hàm ẩn nội lực thâm hậu, nhất thời khiến cho cát đá bay lên, giống như trời đất cũng không dám làm trái ý lão, phải cười cùng lão!

Hùng Bá cười, trời đất cũng phải cười theo!

Đám môn hạ nghe tiếng cười bất thình lình của bang chủ đều lấy làm kinh ngạc không thôi, mà chuyện kế tiếp lại càng khiến bọn họ không tưởng tượng nổi!

https://thuviensach.vn

Ngay giữa tiếng cười chấn thiên ấy, Hùng Bá đột nhiên xuất thủ!

Trong nụ cười ẩn chứa sát ý, lão vung chưởng đánh xuống gáy Bộ Kinh Vân!

Một chưởng này ẩn chưa nội kình mạnh mẽ, vừa nhìn là biết ngay một chiêu đoạt mệnh, ai nấy đều thấy trước Bộ Kinh Vân sẽ bị đánh vỡ đầu mà chết ngay lập tức…

"Oành" một tiếng, một chưởng này không đánh vào đầu Bộ Kinh Vân mà lại im lặng dừng lại trong không gian, trước mặt nó hai tấc!

Chiêu tuy dừng nhưng dư thế vẫn chưa hết, khí kình dọc theo sau gáy Bộ Kinh Vân đánh thẳng xuống đất dưới chân nó, mặt đất lập tức bị đánh vỡ nát tan tành!

Giỏi cho Hùng Bá! Một chiêu này vận kình chuẩn không thể tưởng tượng được!

Chiêu này vốn thế tới mạnh mẽ điên cuồng, muốn dừng lại hai tấc trước mặt Bộ Kinh Vân đã khó, muốn dừng ở đó mà không làm bị thương nó còn khó hơn, lại muốn dùng dư kình đánh nát mặt đất phía dưới thì khó hơn nhiều nữa!

Nhưng ba cái khó này Hùng Bá đều làm được trong một chiêu, công lực quả thực cao không thể nào tưởng được, ngồi được vào vị trí bang chủ này không phải nhờ vận may, cũng không phải hư danh!

Nhưng cho dù một chưởng này bá đạo như thế nào, làm người ta sợ hãi ra sao thì thần sắc Bộ Kinh Vân vẫn bất động như trước.

Mặt chưa động.

Tay chưa động.

https://thuviensach.vn

Chân chưa động.

Thân chưa động.

Không ngờ nó vẫn bất động.

Nó bất động.

Hùng Bá làm vậy là muốn thử xem định lực Bộ Kinh Vân ra sao, nên ra tay không hề khoan dung nửa phần, thầm nghĩ dù là cao thủ hạng nhất cũng khó tránh khỏi việc bị một chiêu bất thình lình này làm cho sợ hãi!

Không ngờ, Bộ Kinh Vân vẫn vững vàng đứng đó, vẫn không có một chút cảm xúc nào biểu lộ ra, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Đây là – định.

Ba năm qua, hơn ngàn đêm cô tịch, Bộ Kinh Vân lặng lẽ nằm trong tháp gỗ lạnh lẽo tự thề với lòng mình, để báo đáp công ơn dưỡng dục năm năm của cha dượng Hoắc Bộ Thiên, nó nhất định phải chịu được những dày vò khuất nhục, nó nhất định phải chiến thắng được vận mệnh trước mắt, nó nhất định phải báo thù!

Muốn chiến thắng vận mệnh trước mắt, nó phải luyện cho tâm mình trở thành cứng rắn vô cùng, nó phải vượt qua nỗi sợ hãi đối với cái chết, chỉ cần không sợ chết thì mới có thể bất động, mới có thể "định"!

Nhân định không những thắng được nhân mà còn có thể thắng thiên!

Hùng Bá thấy đứa nhỏ này gặp biến cũng không sợ hãi, trong lòng càng mừng, nói: "Thái Sơn có sập trước mặt cũng không sợ, lúc nãy khi lão phu đánh xuống một chưởng, ngươi không sợ thật chứ?" Lão còn nghi ngờ, bèn hỏi lại một lần nữa, Bộ Kinh Vân vẫn chậm rãi lắc đầu. Hùng Bá hỏi: "Vì sao không sợ?"

https://thuviensach.vn

Bộ Kinh Vân lạnh lùng phun ra một câu: “Không sợ là không sợ.”

Cuối cùng nó cũng phá lệ mà mở miệng nói một câu, ngữ điệu trầm thấp lại chậm rãi, nhỏ như tiếng than, tựa như tiếng than phát ra từ chỗ sâu kín nhất trong lòng nó!

Đúng vậy! Không sợ là không sợ, phải giải thích sao nữa chứ?

Ở trên đời này, con người ta ai chẳng sợ một người hay vật gì đó, cũng như rất nhiều người đều sợ một cái gì đó, nhưng đều không thể giải thích.

Bộ Kinh Vân chỉ biết mình không sợ Hùng Bá, nó căm hận Hùng Bá!

Nếu lòng hận thù có thể cách không giết người thì Hùng Bá đã sớm bị nó băm vằm, chết không toàn thây rồi.

Nhưng mà nó làm sao có thể? Cho dù bây giờ nó có cầm kiếm trong tay, cho dù Hùng Bá gần trong gang tấc, chỉ cần nó ra tay, Hùng Bá lắc mình là né được.

Với năng lực hiện giờ của nó, vốn không thể nào giết được Hùng Bá, tuyệt đối không thể!

Chi bằng…

Chờ khi nó thành thục.

Nó tuyệt đối không thể thất bại!

Không thể ngờ, Hùng Bá không thể nhìn thấy lòng hận thù đối với mình trong mắt thiếu niên mà chỉ thấy được vẻ lạnh lùng ở đó, thậm chí lão còn khoái chí vô cùng với ánh mắt lạnh lùng ấy.

Ngay trong giây phút bốn mắt nhìn nhau, trong tâm trí Hùng Bá bỗng hiện ra một câu nói của vị cao nhân thuật số đã từng nói với lão nhiều năm

https://thuviensach.vn

trước: “Ở hồ làm kiếp kim lân, chừng nào gặp được phong vân hóa rồng!”

Chừng nào gặp được phong vân?

Đây là bí mật trọng đại được Hùng Bá giấu tận đáy lòng, lão chưa từng nói với bất kỳ ai. Bí mật này, ngoại trừ lão thì cũng chỉ có cao nhân thuật số nói với lão những lời này mới biết mà thôi!

Mà cũng vì bí mật này, lão đã đợi từ rất lâu, đợi hai người trong sinh mệnh lão xuất hiện. Phong Vân.

Lão cần có Phong Vân!

Bộ Kinh Vân trước mặt ánh mắt như sương đọng, lạnh như tử thần, Hùng Bá vừa nhìn nó, trong lòng lại tự hỏi: Chẳng lẽ là nó?

Chẳng lẽ là nó?

Chẳng lẽ là nó?

Nhưng mà dù không hỏi lão cũng cảm thấy rất rõ ràng, theo ánh mắt kiên định như bàn thạch của thiếu niên này, lão cảm nhận nó đúng là một trong số những người mình luôn chờ đợi!

Là nó!

Là nó!

Nhất định là nó!

Đã quyết xong, kiêu hùng đương thế này lập tức quyết định, lão cười vang nói: “Được lắm! Không sợ thì là không sợ! Giỏi! Lão phu rất thích những kẻ như người, ta chính thức nhận ngươi làm đệ tử nhập thất thứ hai, đồng thời truyền cho người một trong tam tuyệt của lão phu – Bài Vân Chưởng!”

https://thuviensach.vn

Lời vừa nói ra, tất cả những người ở đây đều kinh ngạc không hiểu gì, thân là tâm phúc bang chủ, Văn Sửu Sửu càng không ngờ đến.

Chỉ trong lúc nói hai ba câu như thế, Hùng Bá đã hạ một quyết định trọng đại như thế, cho dù là ai cũng không hiểu được trong lòng bang chủ đang nghĩ gì.

Trong lúc mọi người còn đang bị chấn động vì ngạc nhiên thì chỉ có Bộ Kinh Vân vẫn chưa thay đổi sắc mặt, tựa như nó đang đóng băng ở một nơi nào đó, bình tĩnh nhìn Hùng Bá, nội tâm dâng lên một tia tàn khốc lạnh như băng: Hùng Bá, ngươi sẽ không thể nào trốn thoát được!

Bộ Kinh Vân cảm thấy mình đã bước một bước trên con đường báo thu, nhưng mà trên đường dài báo thù, dù là người bị báo thù hay kẻ báo thù cũng đều phải trả một cái giá rất đắt…

Bộ Kinh Vân nếu đã quyết chí báo thù như vậy, làm sao có thể chạy thoát?

Đêm.

Ánh trăng vàng bạc chầm chậm luồn vào trong Thiên hạ đệ nhất lâu, nhưng không mang đến sự bình yên hay tĩnh lặng, ngược lại, từ trong lâu lại truyền ra thanh âm có vẻ giận dữ của Hùng Bá!

“Làm càn!”

Văn Sửu Sửu sợ tới mức quỳ mọp trên mặt đất, vừa dập đầu vừa run rẩy nói: “Thuộc hạ không dám! Thuộc hạ không dám!”

Hùng Bá giận dữ nói: “Còn nói không dám sao? Hắc, ngươi mới nói lai lịch Bộ Kinh Vân trước giờ không rõ, lão phu lại thu nó làm đồ đệ, như vậy quả thực qua loa sơ suất quá, phải không hả?”

https://thuviensach.vn

Văn Sửu Sửu nghe thấy ngữ khí này vẫn còn nén giận, hoảng sợ quá lại vội vàng nói "Thuộc hạ không dám", quẫn quá nói: "Tiểu nhân không có ý này, chỉ là vì bang chủ mà thôi!"

Hùng Bá cũng biết Văn Sửu Sửu có ý tốt mới có ý can ngăn, cảm thấy mình có hơi nóng, bèn nói: "Từ xưa đến nay, anh hùng hào kiệt trong thiên hạ có ai hỏi xuất xứ! Lão phu không cần biết đứa nhỏ này có phải thật sự không nhớ nổi những chuyện trước kia hay không, cũng không muốn truy cứu thân thế nó, chỉ cần biết nó là một viên ngọc thô thì sẽ mài giũa cho nó!"

Văn Sửu Sửu khúm núm, vội vàng gật đầu ca tụng: "Bang chủ nói phải! Bang chủ nói phải!"

Lại là kiểu nghĩ một đằng nói một nẻo, Hùng Bá cẩn thận thầm nghĩ, hôm nay sảng khoái một lời nhận đồ đệ như thế, thật khác với bản tính của mình, rốt cuộc có phải vì lời nói người ngoài không?

Hùng Bá nói tiếp: "Huống chi, ngay cả là nó cố ý giấu diếm thân thế nhưng dù thế nào thì nó cũng là một trong ngàn vạn quân cờ của lão phu, có thể uy hiếp được ta sao, việc gì phải lo?"

Văn Sửu Sửu thấy lão đã hạ hỏa, vội vàng vuốt mông ngựa: "Phải a! Bang chủ hùng phong cái thế, trí nhìn thấu giang hồ, chẳng lẽ còn không phòng được mấy kẻ này hay sao?"

Tuy hắn đã dùng hết sức nịnh hót nhưng sắc mặt Hùng Bá lại lộ vẻ muộn phiền, chỉ vì trong lời Văn Sửu Sửu có bốn chữ "Hùng phong cái thế" động chạm đến tâm sự trong lòng lão.

Dù trước mắt Hùng Bá đã là kiêu hùng đương thời, nhưng nếu luận hùng phong cái thế thì dường như vẫn chưa xong hoàn toàn, bởi vì Thiên Hạ Hội vẫn còn có một cường địch – Vô Song Thành!

https://thuviensach.vn

Thế lực Vô Song Thành rất mạnh mẽ, gốc rễ sâu xa, muốn tiêu diệt nó nói thì dễ nhưng làm thì vạn phần gian nan. Thiên Hạ Hội ngày càng mạnh hơn nhưng nhìn quanh đệ tử chẳng có mấy kẻ có thể dùng được.

Hùng Bá nhận thấy việc thu nhận đệ tử của mình khá tạp nham hỗn loạn. Ngoại trừ đệ tử nhập thấy mới thu nhận năm rồi là Tần Sương, sau đó lại thấy việc tìm kiếm nhân tài thật khó khăn, đủ thấy nhân tài hiếm hoi ra sao!

Ngay như Tần Sương, tuy rằng tư chất không tệ cũng không phải là nhân tuyển nổi trội, Hùng Bá thu hắn chỉ vì kẻ này tính tình trung hậu, có thể tin cậy mà thôi.

Thứ Thiên Hạ Hội cần thực sự chính là bá vương, một bá vương vì hoàng giả Hùng Bá mà nam chinh bắc chiến.

Bộ Kinh Vân chính là bá vương!

Nó lạnh lùng, nó lặng lẽ, nó mang hơi thở Tử thần, tất cả đều là vận mệnh bá vương, thiếu niên này xuất hiện chính là trời xanh ban hồng phúc cho Hùng Bá, giúp lão thúc đẩy cơ nghiệp vạn thế!

Giống như câu nói kia: “Ở hồ làm kiếp kim lân, chừng nào gặp được phong vân hóa rồng!”

Nay Vân đã cuồn cuộn tới, vậy còn Phong?

Khi nào gió nổi lên?

Hùng Bá không biết, lại chỉ có thể chờ.

Văn Sửu Sửu thấy bang chủ tối nay chợt giận chợt buồn, cảm xúc dao động không lường được, cũng biết không thể làm phiền được, vì thế thức thời nói: “Bang chủ việc lớn còn nhiều, cũng cần phải nghỉ ngơi, bây giờ

https://thuviensach.vn

không còn sớm nữa, nếu bang chủ không có gì sai bảo thì Sửu Sửu cũng không dám quấy rầy nữa, tiểu nhân xin cáo lui!”

Hùng Bá “Ừ” một tiếng đáp lại, cũng không thèm để ý Văn Sửu Sửu nữa mà lặng lẽ nhìn vầng trăng mờ ảo bàng bạc ngoài khung cửa sổ.

Văn Sửu Sửu cuối cùng cũng rời đi.

Lúc này Hùng Bá mới nhẹ nhàng thở hắt ra, cơ mặt đang căng thẳng cũng giãn ra, uy nghiêm không xâm phạm của bang chủ đột nhiên biến mất, đây mới là bộ mặt thật sự của lão.

Y rất mệt mỏi.

Cho dù trước mặt người khác lão rất mạng nhưng mà giữa đêm cô tịch chỉ còn một mình, gương mặt lão mới không phải ngần ngại e sợ mà lộ hết vẻ xanh xao già nua đúng như con người lão vốn thế!

Đây là sinh mệnh!

Cho dù cơ nghiệp vạn thế có thành, cho dù cơ nghiệp ấy có thể trường tồn vĩnh viễn nhưng mà sinh mệnh liệu có thể kéo dài đến mãi mãi hay không?

Chắc chắn là không thể!

Không chỉ không thể, mà dù sống đến trăm tuổi cũng đã là hiếm có, là đáng quý rồi.

Có điều, mấy ai hiểu được hết chân lý trong đó?

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 17

Bất Khốc Tử Thần (4)

Cũng là ánh trăng mờ ảo, nhưng chiếu trên một người khác lại có vẻ lạnh lùng như băng tuyết.

Chỉ vì tâm nó cũng lạnh.

Ánh trăng mờ ảo, Bộ Kinh Vân đang ngồi xếp bằng, tĩnh lặng nhìn vầng trăng xa.

Nơi này là một cái kho, một cái kho người!

Nói nơi này là một cái "Kho người" thì đúng là không có gì sai, đây là nơi Thiên Hạ Hội sắp xếp cho đệ tử thiếu niên, trong tháp sắp xếp hơn ngàn cái giường, chia làm mười lối, có thể coi là kỳ quan.

Vị trí đặt giường không phải do mỗi người tự chọn lựa mà là rút thăm để xếp nhà. Không may, Bộ Kinh Vân bị sắp xếp cho ngủ trong cái góc tối u ám, nó như thể suốt đời cũng chỉ có thể thuộc loại hắc ám, vĩnh viễn không thể nào thoát khỏi.

Nó đã ngủ trong cái góc tối u ám này suốt ba năm.

Ba năm, quả thật là một khoảng thời gian dài, nhưng Bộ Kinh Vân đã đi qua khỏi, ngày mai sẽ bắt đầu một cuộc sống mới!

https://thuviensach.vn

Bởi vì ngày mai Hùng Bá sẽ chính thức thu nó làm đồ đệ, đồng thời cũng truyền cho nó một trong tam tuyệt "Bài Vân Chưởng".

Cái gọi là "Tam tuyệt" ấy chính là tuyệt nghệ hưng bang lập phái thành danh của Hùng Bá, chia làm "Thiên Sương Quyền", "Bài Vân Chưởng" và "Phong Thần Cước", trong đó một bộ "Thiên Sương Quyền" đã sớm truyền cho đại đệ tử Tần Sương, nay Bộ Kinh Vân có thể lọt mắt xanh Hùng Bá mà nhận Bài Vân Chưởng, người ngoài nhìn vào mà nói thì quả thực là phúc tu mấy kiếp.

Nhưng Bộ Kinh Vân lại không có cảm giác vinh hạnh, nó chỉ cảm thấy thỏa mãn, thỏa mãn vì biết cố gắng ba năm nay đã không uổng phí!

Lúc mới gia nhập Thiên Hạ Hội, nó còn e ngại một trong số những sát thủ tàn sát bảy mươi hai người Hoắc gia là "Biên Bức" vẫn chưa chết, sợ rằng hắn trở về Thiên Hạ Hội tố giác, nhưng mãi chẳng thấy Biên Bức xuất hiện, Bộ Kinh Vân mới tương đối an tâm.

Có lẽ ngày đó Biên Bức bị thúc thúc áo đen phong ấn huyệt đạo toàn thân, không thể động đậy nên đã bị hỏa thiêu cùng Hoắc gia mà thành tro tàn, vĩnh viễn không siêu thoáy. Đó chính là sự trùng phạt dành cho hắn, tất cả đều là ý trời!

Nhưng có lẽ Bộ Kinh Vân vẫn chưa nhận ra rằng chính nó là một thiếu niên rất đặc biệt, nó đứng yên lặng lẽ đã là đặc biệt vô cùng rồi, tất cả đệ tử thiếu niên đều có bộ mặt mơ hồ, riêng nó thì không hề mơ hồ! Nếu Hùng Bá không chọn nó thì còn có thể chọn ai nữa?

Chỉ có điều dù thế nào đi nữa, quyết định sai lầm này có thể đưa nó thoát khỏi "kho người". Ngày mai, nó sẽ vào nơi dành riêng cho đồ đệ bang chủ "Phong Vân Các"!

Tối nay là đêm cuối cùng nó ngủ ở nơi này.

https://thuviensach.vn

Tiếng thanh la “Bang bang” bỗng truyền từ ngoài vào, cắt ngang màn đêm tĩnh mịch ảm đạm, lẫn trong đó là tiếng kêu khàn khàn mệt mỏi của thị vệ cầm canh, giống như thúc giục mọi người nhanh lên kẻo chết, nhanh lên kẻo chết…

Đã là canh ba!

Bộ Kinh Vân không hề thấy buồn ngủ, ánh mắt vẫn sáng lên trong đêm tối tăm lạnh lùng, bình tĩnh quan sát hơn ngàn đệ tử thiếu niên đang ngủ quanh mình.

Mặc dù nhiều lúc đang đêm bọn nọ cũng bị bang chủ sai bảo này nọ, cũng từng chỉ trỏ, nói này nói kia về Bộ Kinh Vân, nhưng việc cũng chóng qua, giữa đêm khuya thanh vắng, bọn họ sớm đã ngủ say không lo nghĩ.

Nhiều thiếu niên như vậy đến từ nhiều gia đình lại có thể sống cùng nhau ở một chỗ, xem ra cũng là một thứ duyên phận.

Bọn họ đơn giản hơn Bộ Kinh Vân nhiều, cũng hạnh phúc hơn, bì đa số đều còn cha mẹ, còn có gia đình!

Đây cũng là điều Bộ Kinh Vân không hiểu, bọn họ vì sao phải vứt bỏ gia đình cha mẹ để đến Thiên Hạ Hội truy cầu danh lợi? Danh lợi thật sự mê hoặc người ta vậy sao?

Trong khi Bộ Kinh Vân khao khát có người thân biết bao, đáng tiếc lại gặp thảm biến, không có duyên cùng người, dù là người quan tâm nó nhất Hoắc Bộ Thiên cũng không tránh khỏi số kiếp, thật là tạo hóa trêu ngươi!

Mỗi lần nhớ tới gương mặt tươi cười hiền hòa của Hoắc Bộ Thiên, trong lòng nó lại đau đớn như thể bị kim châm!

Lúc còn sống ông ấy luôn tìm mọi cách che chở cho nó, Bộ Kinh Vân lại chưa bao giờ trải qua chuyện gì cùng ông ấy, chưa kịp nói cùng ông dăm

https://thuviensach.vn

ba câu, trong trí nhớ, cái gì nó cũng không kịp, không kịp trả lời, không kịp cười, không kịp gọi một tiếng cha, Hoắc Bộ Thiên đã biến mất…

Hoàn toàn biến mất.

Nó chỉ có thể lấy việc báo thù để báo đáp mà thôi!

Nay lại nhớ, ba chữ Hoắc Bộ Thiên, chữ "Bộ" ở giữa không phải chính là họ của Bộ Kinh Vân sao? Hay là kiếp trước hai người sớm có duyên với nhau?

Họ của nó làm nhớ tới tên của ông, giống như làm nhớ tới linh hồn ông, như bảo nó đời này kiếp này không được quên báo thù thay ông!

Nhất định phải báo thù!

Nhưng thù lớn chưa trả còn trước mắt, mà thiếu niên này mỗi bước lại gần hoàng tuyền hơn, rốt cuộc còn phải trải qua bao nhiêu khảo nhiệm, bao nhiêu tang thương, giày vò nữa?

Kinh Vân, vốn chỉ mây trên trời. Thế nhân cũng chỉ có thể ngẩng đầu mà nhìn mây trời, quả thật là một cái tên không dễ đảm đương được!

Nên Bộ Kinh Vân chưa giống như mây trên trời cho người ta nhìn lên thì đã như mây trôi phiêu bạt vô định…

Ngày mai còn nhiều điều chưa biết, vận mệnh chưa hay sẽ thế nào, chỉ có thể ngồi trong góc tối nhớ mong trong đau khổ!

Tiếng la dần dần xa, ngay lúc tâm tư Bộ Kinh Vân dao động, bỗng dưng nhìn thấy một nơi không xa cửa sổ có mấy bóng đen nhanh nhẹn lủi qua, chạy thẳng về phía Thiên hạ đệ nhất lâu!

Nếu ở trong mắt người bình thường thì đó chỉ là bóng đen bình thường mà thôi, nhưng Bộ Kinh Vân đã sớm quen sống trong bóng tối, ánh mắt nó

https://thuviensach.vn

trong đêm còn lợi hại hơn cả mắt mèo! Liếc một cái, nó đã nhìn ra ngay những bóng đen này đều là những người mặc trang phục dạ hành màu đen.

Bộ Kinh Vân thấy mấy bóng người này trang phục như thích khách, lại đi về phía Thiên hạ đệ nhất lâu, lập tức cảm thấy không ổn, không cần suy nghĩ nhiều, lập tức nhảy ra ngoài cửa sổ đuổi theo…

Bộ Kinh Vân còn đuổi chưa tới Thiên hạ đệ nhất lâu đã nghe thấy tiếng kêu báo động vang lên, xa xa truyền đến tiếng binh khí giao nhau! Nó không khỏi ngẩn ra, chẳng lẽ có người ám sát Hùng Bá?

Những năm gần đây, vì tăng cường thế lực cho mình nên Hùng Bá đã kết không ít kẻ thù, nếu có người ám sát cũng chẳng có gì lạ! Nhưng thủ vệ Thiên Hạ Hội dày đặc, muốn tới ám sát thì quả thật là vọng tưởng!

Vậy thì thích khách đêm nay là ai?

Vừa tới ngoài Thiên hạ đệ nhất lâu nó đã thấy Hùng Bá nhảy ra, đang giao đấu với mấy thích khách áo đen cầm kiếm.

Tiếp viện của Thiên Hạ Hội lục tục kéo tới, Văn Sửu Sửu nghe được tiếng kêu cũng đã tìm đến, thoáng chốc nhân mã hai bên hỗn chiến, tình huống vô cùng hỗn loạn!

Bộ Kinh Vân thấy tình hình như thế lập tức giật lấy thanh kiếm của gã thị vệ bên cạnh rồi thả mình vào vòng chiến!

Nó không phải muốn giết Hùng Bá mà là bảo vệ Hùng Bá!

Nó tuyệt đối không để cho Hùng Bá chết trên tay người khác, lão ta nhất định phải chết trong tay nó, nó nhất định phải tự tay lấy máu Hùng Bá tế Hoắc Bộ Thiên!

https://thuviensach.vn

Nhưng ngay khoảnh khắc nó vừa tiến lên gia nhập vòng chiến thì đột nhiên một thanh kiếm nhanh như chớp ngăn nó lại, người này sử dụng lại chính là Hoắc Gia kiếm pháp!

Bộ Kinh Vân không khỏi ngẩn ra, bộ kiếm pháp này Hoắc Bộ Thiên truyền cho mình, trên đời này chắc cũng có người khác biết được Hoắc Gia kiếm pháp!

Sau lúc ngẩn ra, Bộ Kinh Vân cũng sử dụng Hoắc Gia kiếm pháp để đáp trả.

Thích khách che mặt này tựa như cũng không ngờ thiếu niên mười ba tuổi này lại biết Hoắc Gia kiếm pháp, bị làm cho kinh ngạc, Bộ Kinh Vân thừa dịp đó vẩy mũi kiếm lên, hất tung cái khăn đen che mặt của người kia.

Liếc mắt nhìn, Bộ Kinh Vân thực sự không thể tin được những gì mình nhìn thấy!

Sao lại có thể?

Sao lại có thể?

Sao lại có thể?

Người trước mắt rõ ràng là người mình ngày đêm nhớ đến, quyết chí vì người đó mà báo thù – Hoắc Bộ Thiên!

Là Hoắc Bộ Thiên!

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18

Thỉnh Nhĩ Ký Đắc Ngã (1)

"Con à, Hoắc Gia kiếm pháp con đã thành thục hết chưa?"

"Tốt lắm! Thật là một đứa trẻ thông minh!"

"Ta hy vọng con có thể ghi nhớ kiếm pháp này trong tâm khảm."

"Đó là bởi vì ta rất ích kỷ, chỉ cần con có thể nhớ kỹ kiếm pháp này, sẽ nhớ được ai đã dạy con."

"Chỉ mong con sẽ không quên người cha mà không phải cha này."

"Một tâm nguyện nhỏ nhoi này, con…có thể đồng ý với ta không?"

"Cảm ơn con! Con trai, xin hãy nhớ ta, mãi mãi nhớ gương mặt này… của ta!"

Hồng trần mệt mỏi, còn ngàn vạn chúng sinh.

Có người nổi tiếng, có kẻ tầm thường không ai hay, có người ở trong tổ ấm, có kẻ hiu quạnh lẻ loi.

Đủ mọi loại người đều chen chúc giữa chốn hồng trần.

Nên nếu tính hồng trần, chúng sinh đâu chỉ có trăm ngàn?

https://thuviensach.vn

Biển người vô tận, năm tháng khôn cùng, hai thứ không liên quan lại gặp nhau ở một điểm, ở giữa được mấy chút cơ duyên? Bao nhiêu trùng hợp?

Nhưng cũng bởi cì trần gian có lắm chúng sinh nên thường có nhiều chuyện không thể tưởng tượng được, tựa như không thể có lại xảy ra!

Giống như việc Bộ Kinh Vân gặp lại một người mà nó tuyệt đối không thể gặp lại.

Người này chính là cha dượng đã chết lâu ngày của nó --

Hoắc Bộ Thiên!

Gương mặt ấy gần Bộ Kinh Vân trong gang tấc!

Hắn có thể thấy rõ ràng khuôn mặt này, ngay cả mỗi sợi râu cũng không thể che giấu.

Không!

Không phải Hoắc Bộ Thiên!

Người trước mặt không phải Hoắc Bộ Thiên, Bộ Kinh Vân có thể khẳng định.

Người này tuy giống Hoắc Bộ Thiên như đúc nhưng không phải Hoắc Bộ Thiên!

Khác biệt rõ ràng nhất chính là ánh mắt. Ánh mắt Hoắc Bộ Thiên luôn tỏa ra một thứ tình cảm nhu hòa, người này lại có ánh mắt mạnh mẽ như lửa cháy.

Nhưng nam nhân giống hệt Hoắc Bộ Thiên nay rốt cuộc là ai?

https://thuviensach.vn

Hắn rốt cuộc là ai?

Bộ Kinh Vân lặng lẽ nhìn gã, gã cũng lặng lẽ nhìn lại nó.

Nó có thể nhìn thấy trong ánh mắt hán tử kia, dường như gã cũng nhận ra nó.

Có lẽ không chỉ là nhận ra mà còn vô cùng quen thuộc.

Hai người đứng nhìn nhau, trong lúc xung quanh vang lên từng hồi tiếng kêu thảm thiết.

Hán tử này như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, vội vàng nhìn quanh, đáng tiếc là đã quá muộn…

Hành lang dài đen mịt mù thoáng trông như một lối đi xuống địa ngục.

Hai bên vách tường của hành lang, cứ hai trượng mới có một ngọn đèn, ở giữa có phải là những oan hồn nhọc nhằn không thể nào biện bạch?

Không sai! Đây chính là một con đường xuống địa nguc!

Bởi vì cuối con đường là một nơi gắn đầu oan hồn chết thảm – thiên lao!

Thiên lao không phải ở trên trời mà là ở sâu dưới lòng đất!

Đây là nơi nhốt trọng phạm, trọng phạm thì sẽ đi vào ba con đường.

Một là bị tù chung thân, một là bị tra tấn đến chết, một là bị xử quyết.

Giây phút này, hành lang thiên lao yên lặng như vực sâu, chỉ có một vài tiếng bước chân hiếm hoi vang lên.

Tiếng bước chân này chậm mà nặng nề, giống hết như tử thần sắp sửa buông một khúc nhạc dạo.

https://thuviensach.vn

Trăm thủ vệ ngoài thiên lao lập tức cảnh giác, nơi này lần đầu có khách đến, vậy thì tiếng bước chân này rốt cuộc là ai?

Bọn họ rất nhanh có được đáp án, ở trên cầu thang trên hành lang dài có một bóng đen chậm rãi bước xuống.

Đám môn hạ này quanh năm suốt tháng canh gác thiên lao nên đã sớm quen với hắc ám, nhưng bóng người này lại tỏa ra một thứ khí độ hắc ám, hắc ám bao quanh khiến cho bọn họ nhất thời không nhìn rõ người tới là ai.

Người này tựa như hòa làm một với hắc ám…

Không! Không thể nói là hòa làm một được mà phải nó, y vốn là hóa thân của hắc ám và tử vong!

Y chậm rãi theo bóng đêm bước lại gần, nhóm thủ vệ cuối cùng cũng nhìn thấy lệnh bài thông hành trên tay y, cũng nhìn thấy gương mặt tái nhợt vô tình của y.

Quả nhiên là hóa thân của hắc ám và tử vong! Chính là Bất khốc tử thần tiếng tăm truyền khắp trong ngoài Thiên Hạ Hội – Bộ Kinh Vân!

Thủ vệ liền đưa Bộ Kinh Vân tới thiên lao, xuyên qua cửa, chỉ thấy thiên lao bị tàn phá tan hoang, ngói tan gạch vỡ, lạnh lẽo vô cùng, không biết có mấy ai sống được dưới này.

Trong lao có một dãy dài cửa sắt, trong đó hết mười chín cửa mở toang hoác, không có lấy một bóng người, có thể đoán ngay rằng phạm nhân đã sớm chết hết rồi.

Những năm gần đây Hùng Bá mù quáng giết sạch những kẻ đối đầu, người chết oan không ít, vậy thì đám tù phạm này chắc hẳn cũng là kẻ đối đầu Hùng Bá.

https://thuviensach.vn

Bọn họ bị hại chết trong ngục này, sau khi chết có còn ôm hận? Có thể luân hồi? Có thể tái sinh?

Hay cũng giống như Bộ Kinh Vân…

Oan hồn vương vất, quyết chí báo thù?

Trong thiên lao rộng lớn có hai cánh cửa sắt vẫn khóa chặt.

Hôm nay Bộ Kinh Vân chỉ cần tiến vào một cửa sắt sẽ gặp được một người nó không thể tin là có thể gặp, còn cửa tù kia là một kẻ thù của Hùng Bá mà nó không có hứng thú biết, cũng không thể biết được.

Thủ vệ mở khóa, vẻ mặt nịnh hót, cung kính nói: “Vân thiếu gia, mời.”

Hắn gọi là Vân thiếu gia bởi vì từ hôm nay Bộ Kinh Vân đã là đệ tử nhập thất thứ hai của Hùng Bá, chính thức vào ở trong Phong Vân các. Hùng Bá có lệnh, không ai được phép gọi thẳng tên Bộ Kinh Vân, nếu không giết không cần hỏi.

Như vậy cũng đủ thấy rằng Hùng Bá coi trọng kẻ này ra sao.

Mọi người đều cực kỳ ngưỡng mộ tên đầu gỗ không khóc không cười này, ai ai cũng như viết sẵn bốn chữ “Khát vọng thành danh” trên mặt vậy.

Đương nhiên, người ngoài nhìn vào có thể nói, với một thiếu niên mười ba tuổi mà có thể trở thành đệ tử nhập thất của kiêu hùng đương thế Hùng Bá thì tiền đồ cao không ai tính nổi.

Trong một đêm đó, tất cả mọi người đều cho rằng Bộ Kinh Vân đã có được rất nhiều, rất nhiều…

Nhưng mà nó mất gì?

https://thuviensach.vn

Tuổi thơ của nó, cha dượng của nó, hy vọng của nó, “Ngọn đèn” trong lòng nó…

Liệu có ai hiểu được điều đó hay không?

Nó chỉ mong chưa từng phải như bây giờ, cũng chưa mất đi những dĩ vãng kia.

Nếu như có thể một lần ước, nó nguyện rằng hết thảy chưa từng xảy ra…

Chỉ có điều, ngay cả được trở thành đệ tử nhập thất của Hùng Bá rồi thì Bộ Kinh Vân vẫn chưa được truyền Bài Vân Chưởng, như đêm qua tám gã thích khách che mặt đến ám sát bang chủ, tuy rằng nháy mắt Thiên Hạ Hội đã dẹp yên, năm tên thích khách bị giết ngay, ba gã còn lại bị bắt cũng phải chịu cảnh tù đày không thấy mặt trời trong thiên lao…

Việc này khiến cho Hùng Bá thêm bận, bận sắp xếp điều phối lại thủ vệ Thiên Hạ Hội. Vì muốn củng cố phòng vệ nên trong lúc này cũng không thể quan tâm Bộ Kinh Vân được.

Hơn nữa lúc nãy Hùng Bá lại giao lệnh bài dặn đồ đệ mới đến tra khảo ba gã thích khách còn lại xem thử chúng có còn vây cánh nữa hay không.

Đây cũng chính là điều Bộ Kinh Vân mong muốn, trong ba gã thích khách có một người giống Hoắc Bộ Thiên như đúc.

Nó rất muốn biết người thích khách kia rốt cuộc là ai.

“Két” một tiếng, cửa sắt nặng nề mở ra, Bộ Kinh Vân chậm rãi bước vào trong, ánh mắt lạnh lẽo sáng ngời trong bóng đêm. Trong căn phòng bài trí sơ sài, chỉ thấy ba bóng đen phủ phục trên đất.

https://thuviensach.vn

Nó nghiêng mặt liếc nhìn thủ vệ phía sau, giống như tử thần đang ra lệnh. Thủ vệ hiểu ý, cười nói: “Thuộc hạ xin cáo lui.”

Y nói xong thì khom người bước ra, thuận tay kéo cánh cửa sắt lại.

Bên trong thật sự quá tối tăm, Bộ Kinh Vân bèn lấy hỏa tập thắp ngọn đuốc trên tường lên, bên trong chợt sáng sủa hẳn lên.

Ánh sáng soi rõ ba người bị xích sắt trói hết cả tay chân, trong đó một người con trai chừng mười bảy tuổi, một người khác tầm hai mươi, và người cuối cùng dĩ nhiên là hán tử mà Bộ Kinh Vân muốn gặp.

Ba người thân đầy vết thương, dĩ nhiên là đã bị nghiêm hình tra khảo không biết bao nhiêu lần, lúc này gặp ánh đuốc sáng ngời, tinh thần vốn bị tác động nhưng bỗng nhiên trước mắt lại tối sầm.

Không phải bởi ngọn đuốc lại tắt mà chính là vì thứ đập vào mắt họ, không phải một môn hạ bình thường vào mà là một thiếu niên áo đen có vẻ ngoài lạnh lẽo như băng.

Toàn thân một màu đen như chính nội tâm tịch mịch tựa vực sâu của nó.

Một cái vực sâu tịch mịch vĩnh viễn không thể lấp đầy, cũng không thể nào đo được.

Tên thích khách nhỏ tuổi vẻ mặt hiên ngang mắng: “Phi! Chó săn! Đừng hòng nghĩ đến chuyện ép khai, chúng ta vốn không có đồng đảng nào hết!”

Hán tử giống Hoắc Bộ Thiên như đúc kia nhìn thấy Bộ Kinh Vân lại nói ra một câu nó nằm mơ cũng không nghĩ tới được.

Hắn chỉ bình tĩnh nói: “Kinh Giác, là ngươi hả?”

Kinh Giác?

https://thuviensach.vn

Kinh Giác?

Kinh Giác?

Hai chữ này giống như búa tạ thi nhau đánh thẳng vào tai Bộ Kinh Vân, khiến thân hình vốn bình tĩnh ấy không khỏi chấn động.

Kinh Giác…

Chẳng biết đã bao lâu rồi không ai gọi nó như thế. Người đặt cái tên này cho nó là Hoắc Bộ Thiên đã biến mất ba năm, Hoắc Kinh Giác cũng đã biến mất ba năm, ai ngờ hôm nay lại có thể xuất hiện lần nữa!

Hán tử này không chỉ có vẻ ngoài giống Hoắc Bộ Thiên một cách kỳ lạ mà ngay cả tiếng nói phát ra cũng như bởi cùng một người. Hai chữ "Kinh Giác" cũng ẩn chưa sự thân thiết vô cùng, không ngừng vương vất bên tai Bộ Kinh Vân.

Nhưng Hoắc gia đã sớm bị diệt sạch, trên đời này sao lại có người biết nó là "Kinh Giác"?

Hán tử nọ vẫn chăm chú nhìn Bộ Kinh Vân, xem ra cũng nhận thấy được những phản ứng đặc biệt của đứa trẻ này, trong đôi mắt y bỗng rơm rớm nước, nói: "Quả nhiên ta đoán không sai, ngươi đúng là -- Kinh Giác!"

Bộ Kinh Vân bình tĩnh đứng đó, bất động rất lâu, những chuyện trước mắt xảy ra mà không biết ứng phó thế nào, nên chỉ có thể bình tĩnh đứng thẳng.

Nhưng hán tử nọ đã không thể chờ được, vội vàng đưa cánh tay lòng thòng xích sắt lên cởi cái mũ xuống, lấy từ trong mũ ra một vật.

Một bức thư cũ nát hết mức, trên thư đề tên người nhận là "Hoắc Liệt ngô đệ"!

https://thuviensach.vn

“Liệt đệ: Cuộc sống của thống lĩnh trong cấm cung ra sao? Vi Huynh thực lo lắng. Tháng tám này là đại thọ của vi huynh, chúng ta đã sáu năm rồi không gặp, vậy sao không nhân dịp này an hem hội ngộ một lần? Đệ có nhớ vi huynh vẫn gửi thư nhắc đến đứa con thứ ba Kinh Giác không? Nó mặc dù trời sinh tính tình không cởi mở nhưng không phải xấu, lâu nay huynh thấy cả hai đứa con mình đều kém tài, chỉ có đứa này là có kì bẩm thiên phú, chừng học hết chân truyền Hoắc Gia kiếm pháp, sau này nhất định có thể đem Hoắc Gia kiếm pháp phát dương quang đại. Cho nên vi huynh có ý định sẽ nhân ngày đại thọ sẽ tuyên bố với gia đình bạn hữu rằng Kinh Giác sẽ là người thừa kế Hoắc Gia trang tương lại. Hy vọng Liệt đệ đêm đó có thể đến làm chứng. Huynh Bộ Thiên cẩn bút.”

Liệt đệ?

Bộ Kinh Vân cẩn thận kiểm tra bức thư mà hán tử kia giao cho, quả thật đúng là bút tích của Hoắc Bộ Thiên, dù nó có bình tĩnh đến đâu thì cũng khó tránh khỏi run lên nhè nhẹ.

Hóa ra người này chính là em trai Hoắc Bộ Thiên Hoắc Liệt, sao lại chưa từng nghe ông nhắc đến người này bao giờ?

Hoắc Liệt nói: “Từ khi ta thành danh kiếm nghệ đến nay đều ở trong cung đảm nhận chức vụ thống lĩnh, bởi vì chuyện cơ mật nên khó có thể lui tới với gia đình hay bạn bè, đại ca cũng không kể nhiều về chuyện của ta. Nhưng huynh đệ ta vẫn thường thư từ qua lại, trong thư đại ca vẫn luôn nhắc tới ngươi. Huynh ấy nói, Kinh Giác tuy bề ngoài lạnh như băng nhưng kỳ thật trong lòng không thế. Huynh ấy còn còn ngươi là một đứa trẻ hiểu rất nhiều chuyện…”

Huynh ấy nói, huynh ấy nói, huynh ấy nói…

Nhớ tới từng câu từng lời của Hoắc Bộ Thiên lúc còn sống, Hoắc Liệt cứ nghẹn ngào, không thể nói thêm được nữa.

https://thuviensach.vn

Lòng Bộ Kinh Vân lại chùng xuống thêm một phần.

Trời ơi! Hoắc Bộ Thiên đã dự định trao quyền thừa kế cho nó!

Hèn gì ông muốn Bộ Kinh Vân đến bữa tiệc đêm đó phải ăn mặc cho đàng hoàng một chút.

Người cha không phải cha này sớm đã vạch ra con đường tương lai cho "Đứa con họ Bộ" là nó rồi!

Đáng tiếc, cho dù Hoắc Bộ Thiên có bỏ tâm huyết thế nào, cố gắng vì tiền đồ Bộ Kinh Vân ra sao…

Trong một đêm ấy, ngọn lửa lớn thiêu trụi Hoắc gia cũng thiêu luôn toàn bộ tâm huyết của ông thành tro bụi, hóa thành con đường máu mà cả đời Bộ Kinh Vân cũng không đi hết!

Huyết lộ mịt mờ, chẳng biết đâu là điểm cuối.

Bộ Kinh Vân một mình bước đi.

Nhưng nó vẫn cảm thấy những nhọc nhằn lẫn nhục nhã phải chịu bao năm qua hoàn toàn xứng đáng.

Bởi vì tất cả đều là vì báo đáp ân tình của Hoắc Bộ Thiên.

Hoắc Liệt vốn tưởng rằng Bộ Kinh Vân đang nhớ đến Hoắc Bộ Thiên thì chắc sẽ nước mắt chảy ròng, ai ngờ nó kiểm tra bút tích anh trai mình xong, ngoại trừ hai tay chỉ run nhè nhẹ, còn lại thì như thể thờ ơ với tất cả. Hoắc Liệt thầm nghĩ, lời anh trai nói quả không sai, đứa trẻ này quả thực lạnh lùng đến kì lạ, để phá vỡ sự trầm mặc nơi này, Hoắc Liệt chỉ hai người con trai bên cạnh nói: "Hai đứa này là con của ta, Kế Tiềm và đứa nhỏ là Kế Niệm."

https://thuviensach.vn

Hoắc Liệt nói: “Đêm đại thọ ấy, ba cha con chúng ta cùng đến, nhưng không ngờ khi đến nơi thì đã quá muộn, Hoắc gia trang đã sớm biến thành một biển lửa…” Đúng vậy, hết thảy đều đã quá trễ.

Thời gian lúc nào cũng thích trêu người như thế, nếu như đêm đó Hoắc Liệt tới kịp thì nó đã trở thành một thích khách tới ám sát Hùng Bá lần này chứ không phải là đệ tử của lão.

Thích khách và đệ tử là hai thứ thân phận khác xa nhau, quả thực là trò đùa lớn nhất của thời gian.

Có khi chỉ kém có ba khắc như thế là đã thành nỗi tiếc nuối cả đời, Bộ Kinh Vân rất hiểu điều đó.

Cả đời nó cũng không thể quên, ngay đúng lúc nó quyết định gọi Hoắc Bộ Thiên một tiếng cha, cũng chỉ chậm một khoảnh khắc mà Hoắc Bộ Thiên đã không thể nào nghe được thanh âm đó.

Nỗi tiếc nuối này vĩnh viễn không thể nào nguôi ngoai.

Tất cả đều vì thời gian.

Hoắc Liệt nói tiếp: “Sau đó, gian khổ bao lần ta mới biết được mọi chuyện là do Hùng Bá gây nên, nhưng ngại thế cô lực yếu nên chưa thể báo thù ngay được. Cho đến năm nay, ta có duyên gặp được vài người từng bị Thiên Hạ Hội bức hại nên cùng thề giết Hùng Bá, cuối cùng, đêm qua tám người chúng ta đến ám sát Hùng Bá…không ngờ…Ài…” Nói tới đây, Hoắc Liệt không khỏi thở dài một tiếng, liếc nhìn Bộ Kinh Vân một cái. Thấy nó vẫn lặng lẽ như trước, y bèn hỏi: “Này con, ta thật sự không hiểu được sao ngươi có thể may mắn thoát khỏi đó, sao lại làm đồ đệ Hùng Bá?”

Đôi mắt Bộ Kinh Vân mờ mịt xa xăm, xưa nay nó chẳng mấy khi mở miệng, lúc này càng không biết phải nói sao.

https://thuviensach.vn

Đứa con nhỏ Kế Niệm chợt cướp lời nói: “Hắc, theo con thấy có một nguyên nhân rất dễ hiểu, chắc là y thích hư danh.” Nói xong, trên mặt nó lộ vẻ tự tin rằng mình đúng.

Bộ Kinh Vân nghe thấy nhưng không hề phản ứng.

Người con cả Kế Tiềm ở bên lắc đầu nói: “Nhị đệ, đừng vội kết luận như thế, ta thấy Kinh Giác không phải người như vậy đâu.”

Kế Niệm hèn mọn nói: “Hắc, nói mới nhớ, y có phải họ Hoắc đâu, cũng chẳng có quan hệ gì với bá phụ cả. Thử hỏi ai mà chẳng muốn trở thành đồ đệ của kiêu hùng đương thế? Nếu không phải như thế thì y đã không đổi tên lại là Bộ Kinh Vân, đủ thấy y đã quên sạch ơn dưỡng dục ngày xưa của bá phụ rồi.”

Hoắc Liệt đau lòng nghe con nói lời tổn thương người khác, khẽ quát: “Niệm nhi, đừng quá đáng thế, bá phụ con tuyệt đối không nhìn sai người đâu.” Kế Niệm bị cha trách cứ, nhất thời không dám lên tiếng.

Hoắc Liệt quay lại chăm chú nhìn Bộ Kinh Vân, buông từng tiếng hỏi: “Con à, ngươi gia nhập Thiên Hạ Hội có phải để báo thù cho đại ca?”

Chỉ khi nghe thấy hai chữ “báo thù” thì Bộ Kinh Vân mới thực sự có phản ứng, chậm rãi nhìn lại Hoắc Liệt, trong đôi mắt tối đen hiện lên một thoáng cảm kích.

Hoắc Liệt sao lại không nhận ra sự cảm kích của nó, trong lòng quặn thắt, nói: “Tốt lắm, đại ca ta quả nhiên không nhìn nhầm người.” Nhưng ngay lúc này, ngoài cửa vang lên mấy tiếng gõ, lại nghe thấy thủ vệ bên ngoài nói: “Vân thiếu gia, bang chủ cho mời.”

Bộ Kinh Vân liếc nhìn ba người một cái, biết không thể ở lâu, bèn lạnh lùng xoay người, chậm rãi bước đi.

https://thuviensach.vn

Kế Niệm nhìn bóng dáng của nó, vẫn không thể thấy vừa mắt, nói thầm: “Chậc! Đi gì chậm thế chứ!” Hoắc Liệt bùi ngùi thở dài nói:” Làm một người mà cả đời phải gánh trên lưng một cái gánh chính y cũng không thể mang nổi thì sao có thể đi không chậm chứ! Ôi…”

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 19

Thỉnh Nhĩ Ký Đắc Ngã (2)

Bộ Kinh Vân vào thăm cha con Hoắc Liệt vào chính ngọ hôm sau.

Mặt trời vẫn ở trên cao nhưng trong phòng nhỏ vẫn tối tăm như trước, Bộ Kinh Vân sau khi bước vào vẫn lặng lẽ đứng một góc như trước, không nói lời nào, rất quái lạ!

Hoắc Liệt thấy nó đứng hồi lâu, chợt hiểu ra điều gì, bèn hỏi: “Kinh Giác, xem ra hôm qua Hùng Bá phái con đến là muốn tra khảo xem chúng ta còn có đồng đảng hay không phải không?”

Bộ Kinh Vân không đáp lại.

“Nhưng con không mang được thông tin gì về, nên hôm nay y lại phái con tới à?”

Vẫn không có tiếng trả lời.

Hoắc Liệt cười gượng: “Đến nước này rồi, nếu chúng ta không khai ra đồng đảng thì chắc là sẽ phải chết.”

Đoán đúng rồi! Có điều, Bộ Kinh Vân vẫn không trả lời.

“Con à, thật là…làm khó con.” Hoắc Liệt bất đắc dĩ nói: “Lão phu đã có tuổi rồi, chết cũng chẳng có gì tiếc. Chỉ là…hai đứa con của ta cũng…thì

https://thuviensach.vn

Hoắc gia thật không có ai nối nghiệp…”

“Nên ta có một thỉnh cầu…Con à, liệu có thể giúp hai đứa chúng nó thoát ra không?”

Chạy thoát?

Bộ Kinh Vân thầm cười khổ, chính nó còn không biết điều đó hay sao?

Ác mộng trả thù đã chính thức bắt đầu, nhưng sẽ là ác mộng của ai?

Bộ Kinh Vân?

Hay là Hùng Bá?

Hùng Bá cao quý như ngọc, Bộ Kinh Vân cứng rắn như đá, kết cục sau cùng của cơn ác mộng này có lẽ chỉ có thể là – ngọc đá cùng nát!

Trong lòng Bộ Kinh Vân tự biết rằng đời này kiếp này nó không thể nào trốn tránh cơn ác mộng ấy.

Kế Tiềm vừa nghe cha nói vậy liền nói: “Cha, cho dù phải chết thì con nguyện chết cùng cha.”

Kế Niệm hùa theo: “Đúng vậy! Dù sao cũng chết, cần gì phải cầu xin người ngoài.”

Cái chữ “người ngoài” thật chói tai, Hoắc Liệt không khỏi quắc mắt nhìn Kế Niệm một cái rồi quay mặt lại nhìn Bộ Kinh Vân nói tiếp: “Con à…”

Đôi mắt ẩn chứa vẻ khẩn cầu tha thiết.

Tấm lòng với con cái của cha mẹ trong thiên hạ đều thế cả, nhưng mấy ai hiểu được nỗi lòng mẹ cha, vẫn thường nghịch lời răn dạy.

https://thuviensach.vn

Ai thương lấy tấm lòng mẹ cha?

Bộ Kinh Vân lạnh lùng như băng liệu có xót thương?

Nó vẫn im lặng.

Ngày hôm sau, Bộ Kinh Vân không thấy đến nữa.

Hoắc Liệt vẫn âm thầm chờ đợi, trong miệng cứ lẩm bẩm: "Đã hoàng hôn, vì sao nó còn không đến?"

Kế Niệm được thể nói: "Cha, đừng thất vọng! Làm sao y có thể buông bỏ vinh hoa phú quý, đi phản bội Hùng Bá để cứu chúng ta chứ?"

Kế Tiềm khuyên can: "Nhị đệ, sao đệ cứ luôn thành kiến với Kinh Giác như vậy? Nó cũng là người Hoắc gia chúng ta cả mà!"

Hoắc Liệt nghe con cả nhận Bộ Kinh Vân là một thành viên Hoắc gia, trong lòng cũng cảm thấy an ủi.

Kế Niệm không chịu, nói: "Đại ca, huynh cũng bị y làm cho mê hoặc rồi, dù y luôn làm ra vẻ đặc biệt nhưng không thể lừa ánh mắt ta đâu."

"Câm mồm!" Hoắc Liệt không thể nhịn được nữa, lớn tiếng quát mắng Kế Niệm.

Nhưng ngay lúc đó, cánh cửa sắt nặng nề bỗng mở ra.

Cửa mở, Bộ Kinh Vân chậm rãi tiến vào.

Thấy sắc mặt nó hôm nay xanh mét khác thường, cửa sắt vừa đóng lại, Hoắc Liệt đã vội vàng lao tới, ôm vai nó hỏi: "Con à, sao thế? Sắc mặt con kém lắm, có chuyện gì sao?"

https://thuviensach.vn

Kế Niệm vẫn còn không phục, thấp giọng mắng: “Hừ! Tham phú quý, còn làm bộ làm tịch, y vốn không có tư cách mang họ Hoắc!”

Lời còn chưa dứt, đã thấy Bộ Kinh Vân đột ngột cầm vòng xích sắt trói Hoắc Liệt vòng lấy cổ mình, sau đó vung chân lao lên đá văng cánh cửa sắt.

Trong Thiên Hạ Hội rộng lớn bỗng vang lên tiếng báo động.

Đám môn hạ chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ biết tiếng báo động xuất phát từ phía thiên lao tĩnh mịch, nhanh chóng lan đến từng ngóc ngách trong Thiên Hạ Hội.

Càng lúc đám môn hạ tụ tới trước cửa thiên lao càng đông, vốn chưa bao giờ gặp được tù phạm nào có thể trốn khỏi thiên lao, không ngờ hôm nay có người có thể còn sống mà ra ngoài, chính là ba người.

Ba cha con Hoắc Liệt.

Cửa lớn thiên lao đã mở, Hoắc Liệt đi đầu cầm xích sắt khống chết Bộ Kinh Vân, hai đứa con đi theo sát sau lưng.

Thiên Hạ Hội xưa nay thủ vệ nghiêm mật, muốn trốn khỏi thiên lao còn khó hơn lên trời, nhưng Bộ Kinh Vân đang ở trong tay Hoắc Liệt, chỉ cần xích sắt kéo mạnh một chút thì nó lập tức sẽ chết ngay tại chỗ.

Bộ Kinh Vân tuy chỉ là đệ tử mới thu nhận của bang chủ nhưng địa vị rất đặc biệt, đám môn hạ lẽ nào không hiểu địa vị kẻ này trong lòng bang chủ quan trọng thế nào hay sao, dám đâu ra tay bừa bãi, trong lúc này không biết phải làm sao cho phải.

Ba người Hoắc Liệt đẩy Bộ Kinh Vân xông thẳng tới Thiên hạ đệ nhất quan, đám môn hạ bám theo sát đuôi, chỉ chờ cơ hội Hoắc Liệt hơi buông lỏng, lập tức cùng xông lên ngay.

https://thuviensach.vn

Hoắc Liệt vừa đi lên, vừa nói nhỏ bên tai Bộ Kinh Vân: “Con à, cảm ơn con! Nhưng lần này con để chúng ta đi, chỉ sợ Hùng Bá sẽ trách tội con đấy.”

Bộ Kinh Vân chẳng hề quay đầu liếc nhìn một cái, tựa như nó chưa nghe thấy gì cả, nhưng mà lời này lọt vào tai Kế Niệm, hắn đột nhiên nói: “Cha, đừng có cảm ơn sớm quá, chờ chúng ta an toàn thoát khỏi Thiên Hạ Hội đã rồi nói sau!”

Sự tình đến đây đã chứng tỏ rõ ràng Bộ Kinh Vân không như suy nghĩ của hắn, nhưng Kế Niệm trước sau vẫn dùng từ ngữ khó nghe, Kế Tiềm ở bên cũng khó chịu thay, nói: “Nhị đệ, đệ quá đáng rồi đấy!”

Gã vốn định nói thêm vài câu phản đối nhưng đệ tử Thiên Hạ Hội bao vây bốn phía, nói gì cũng sẽ làm bại lộ thân phận Bộ Kinh Vân nên không dám nhiều lớn, chỉ nhìn qua cha già bên cạnh, thấy ánh mắt ông biểu lộ một sự tín nhiệm đặc biệt với Bộ Kinh Vân.

Tổng đàn Thiên Hạ Hội vừa sâu vừa rộng, muốn ra khỏi không phải có thể ra ngay tức khắc, huống hồ cha con Hoắc Liệt vừa phải đi về phía trước vừa phải đề phòng đám môn hạ Thiên Hạ Hội thừa cơ tấn công, bởi vậy tốc độ rất chậm, vất vả lắm mới tới được cửa thứ nhất, đang muốn bước qua cửa thì bỗng dưng một tiếng gầm đột ngột vang lên.

Tiếng gầm nghe như rồng gầm chốn cửu thiên!

Cha con Hoắc Liệt ngẩn ra, còn Bộ Kinh Vân thì biết rằng chuyện không hay rồi.

Dù là thiên binh vạn mã, đối mặt với thế giằng co đều không biết xoay xở làm sao.

Nhưng trong thiên hạ lại có một người, cả đời y đã trải qua không biết bao nhiêu trường hợp, tất cả mọi chuyện trong mắt y đều không đáng nói,

https://thuviensach.vn

dù là chuyện gì y cũng có thể giải quyết dễ dàng!

Ngay chính lúc tiếng gầm vang lên, ba cha con Hoắc Liệt đột nhiên nhìn thấy bóng tím nhoáng lên trước mắt, sau đó ba luồng kình phong lao tới – một quyền, một chưởng, một cước!

Quyền là "Thiên Sương"!

Chưởng là "Bài Vân"!

Cước là "Phong Thần"!

Cha con Hoắc Liệt còn chưa nhìn rõ thế tới thì yếu huyệt đã bị quyền, chưởng, cước chế ngự, cả người tê dại, rơi phịch xuống đất!

Ba chiêu phát ra cùng lúc, người tới thân thủ quá nhanh, chưởng môn các phái hiện thời không đến năm người làm được.

Người này là một trong số đó, lại là người đứng đầu.

Bóng tím dừng lại, người ra tay đúng là Hùng Bá!

Một bóng vàng đi theo sau cũng vừa tới, đứng ở bên cạnh Hùng Bá, người này dĩ nhiên là người hầu Văn Sửu Sửu!

Hùng Bá chắp tay sau lưng đứng sừng sững, uy thế vô song, Văn Sửu Sửu thấy bang chủ không nói lời nào, lập tức hiểu ý, chuyển mặt mắng đám môn hạ: "Hừ! Việc nhỏ như vậy mà cũng bắt bang chủ phải nhọc công ra tay, toàn một bọn giá áo túi cơm! Còn không mau lại giúp Vân thiếu gia?"

Hoắc Liệt toàn thân đã tê dại nên đám môn hạ dễ dàng tháo xích sắt ra, Bộ Kinh Vân vẫn đứng ở chỗ cũ, lẳng lặng nhìn Hoắc Liệt.

Hùng Bá thấy nó vừa mới bị khống chế mà trước sau vẫn không lộ vẻ sợ hãi, nói: "Giỏi! Đúng là Thái Sơn sập xuống đầu cũng không biến sắc, xem

https://thuviensach.vn

ra lão phu nhận đồ nhi không nhầm!”

Lão nói xong, hướng qua Văn Sửu Sửu nháy mắt một cái, rồi lại quét mắt nhìn ba cha con Hoắc Liệt một lượt. Văn Sửu Sửu lập tức hiểu ý, quay lại nói với ba người: “To gan lắm! Ba tên các ngươi dám ám sát bang chủ, sẽ không toàn mạng mà rời khỏi đâu!”

Hắn nói xong một tay chụp lấy con cả Kế Tiềm của Hoắc Liệt, chụp vào cổ họng gã, quát: “Ta hỏi ngươi, các ngươi rốt cuộc còn đồng đảng không?”

Cổ họng Kế Tiềm bị bóp chặt, khổ sở không nói nổi, còn chưa há miệng trả lời thì Hoắc Liệt một bên đã nói trước: “Tiềm nhi, hãy nhớ kỹ, nam nhi Hoắc gia không một ai tham sống sợ chết cả!”

Từ lúc bị điểm huyệt, Hoắc Liệt không dám liếc mắt nhìn Bộ Kinh Vân lấy một cái, bởi hắn sợ sẽ lộ dấu vết cho Hùng Bá, giờ phút này hắn dặn dò con trai như thế, thực ra là bảo con dù chết cũng không được tiết lộ Bộ Kinh Vân là con trai nhà họ Hoắc. Kế Tiềm sao có thể không hiểu tâm ý cha mình chứ, bèn cố gắng cười một chút, nói: “Cha! Người yên tâm, con…cũng không sợ…chết…”

Hơi thở của gã đã yếu, hô hấp cũng khó khăn, bởi vì bàn tay Văn Sửu Sửu đang bóp chặt hơn, nhưng gã vẫn cố lấy một hơi nói: “Chết…cũng không đáng sợ, sống…không bằng chết…mới thực đáng sợ, người đó có thể chịu được cuộc sống không bằng chết…nhiều năm, con…cực kỳ… khâm phục người đó, so với chúng ta…người đó…càng xứng mang…họ.. Hoắc…hơn…”

Kế Tiềm nói lời này không phải là nói dối, ánh mắt cũng ẩn chưa sự kính nể chân thực, nhưng gã không nhìn thẳng Bộ Kinh Vân.

Vẻ mặt Bộ Kinh Vân đờ đẫn, không biết là đang cảm kích trong im lặng hay đang suy tư về một câu nói nhẹ nhàng mà xúc động trong lòng nó?

https://thuviensach.vn

Không sai.

Sống không bằng chết…

“Người đó” trong lời Kế Tiềm dĩ nhiên Thiên Hạ Hội chẳng ai biết là ai, nhưng Hoắc Liệt nghe xong đã hiểu, trong lòng quặn đau, buồn bã nói: “Con à, sĩ khả sát bất khả nhục, con…cứ làm vậy đi!”

Kế Tiềm nghe thấy cười yếu ớt, Văn Sửu Sửu càng nghe càng mất kiên nhẫn, quát: “Hai cha con các người đừng có lải nhải nữa! Tiểu tử, ngươi thực sự không sợ chết?”

Nói xong, y lại tăng thêm một phần lực trên trảo, nhưng không ngờ lúc này bên khóe miệng Kế Tiềm lại rỉ ra một đường tơ máu.

Văn Sửu Sửu ngạc nhiên vội vàng vận kình mở miệng Kế Tiềm ra thì phát hiện gã đã cắn lưỡi tự sát từ bao giờ.

Chỉ vì che dấu thân phận một người mà không tiếc tính mạng, hành động này của Kế Tiềm không chỉ làm đám môn đồ Thiên Hạ Hội khiếp sợ mà ngay cả Hùng Bá uy trấn thiên hạ cũng phải biến sắc.

Chỉ có Bộ Kinh Vân vẫn đứng yên như cũ, tự đặt lại lòng mình, nó cực kỳ lạnh lùng, cực kỳ bình tĩnh!

Văn Sửu Sửu gặp cảnh thất thố của mình, đổi xấu hổ thành giận dữ, lập tức túm lấy Kế Niệm ở bênh, lại chụp lấy cổ họng của hắn, nói: “Hắc! Quả là một tiểu tử anh liệt! Chỉ có điều sống bao giờ chả tốt hơn, ta không tin là không ai sợ chết, thiếu niên, ngươi nói có phải không?”

Kế Niệm vốn vẫn nói Bộ Kinh Vân không xứng họ Hoắc, nhưng đại ca đã chết ngay trước mắt, chẳng lẽ hắn cũng không sợ chết?

Không! Cả người hắn đang run lên.

https://thuviensach.vn

Hoắc Liệt thấy không ổn bèn nói: “Niệm nhim đừng quên chính ngươi đã lớn giọng nói rằng Hoắc gia thế này Hoắc gia thế khác, nam tử hán đừng có tự vả miệng mình!”

Nhưng mà Kế Niệm bị túm chặt cổ họng, thở phì phò như trâu, hắn sợ hãi nhìn cha mình, cố gắng nói: “Cha…chúng ta không đáng vì…hắn mà…chết, con…con không…muốn…chết…”

Văn Sửu Sửu biết rõ quỷ kế của mình có thể thành công, trảo kình mạnh hơn, còn giật giây nói: “Đúng rồi! Người trẻ tuổi không thể chết như vậy được! Còn sống mới thực tốt! Ta thay bang chủ hứa với ngươi, chỉ cần ngươi có thể khai ra ai là đồng đảng, chúng ta sẽ cho ngươi một con đường sống, thế được không?”

Nói xong quay lại nhìn Hùng Bá, chỉ thấy lão đang chậm rãi vuốt cằm.

“Thật sao…”” Kế Niệm mừng rỡ, hưng phấn vô cùng, ánh mắt tức thời lưu chuyển, hai mắt cố tìm Bộ Kinh Vân.

Rất nhiều lúc căn bản không cần phải mở mồm hay ra tay, ánh mắt cũng đã là một loại đáp án.

Bộ Kinh Vân trong lòng phát lạnh, nó biết Kế Niệm vì muốn sống chắc chắn sẽ bán đứng nó, nhưng một khi thân phận mình bị bại lộ, mối thù của Hoắc Bộ Thiên sẽ vĩnh viễn nằm lại trong ngọn lửa lớn thiêu trụi Hoắc gia trang…

Ngay lúc ánh mắt Kế Niệm còn cách Bộ Kinh Vân vài thước, đột nhiên nghe một tiếng hét to truyền đến, một bóng người nhanh như chớp lao đến trước mặt, một chưởng bổ mạnh lên đỉnh đầu Kế Niệm!

“Cha…” Kế Niệm chỉ kịp kêu lên một tiếng đã mất mạng tại chỗ, trên mặt hiện lên vẻ ngạc nhiên không tin được, người xuất chưởng lại đúng là Hoắc Liệt!

https://thuviensach.vn

Hóa ra trong tình thế cấp bách đó, Hoắc Liệt vận hết công lực dùng chân khí giải khai huyệt đạo, hắn tuyệt đối không thể để cho con làm hỏng kế hoạch của Bộ Kinh Vân, lại càng không muốn con mình làm một việc bất trung bất nghĩa.

Hắn tình nguyện để con chết!

Một chưởng đã xuống, Hoắc Liệt không biết vì đau lòng hay do kiệt sức mà suy sụp đổ xuống.

Bộ Kinh Vân vẫn bất động như cũ, không nói gì, nhưng liệu nó có thể không nhìn, không đau, không cảm xúc?

Văn Sửu Sửu tức giận vì bị Hoắc Liệt phá quỷ kế, trong lòng biết hôm nay không thể lập công, giận giữ vung chưởng chém thẳng vào gáy Hoắc Liệt!

Nhưng chính lúc đó, Hùng Bá đột nhiên ra tay kéo Văn Sửu Sửu lại, Văn Sửu Sửu xoay mình ngơ ngẩn hỏi: “Bang chủ, vì sao không cho…tiểu nhân giết…”

Hùng Bá không để hắn nói hết câu đã cười lạnh nói: “Ngươi mà xứng sao?”

Vừa nghe lời này, Hoắc Liệt không khỏi ngước nhìn Hùng Bá, chỉ thấy vẻ mặt lão rất đắc ý, nói: “Vì nghĩa mà giết con, không hổ là hảo hán đỉnh thiên lập địa! Hùng Bá ta kính trọng người! Đáng tiếc, phàm kẻ nào đã đối địch với lão phu đều phải chết, có điều lấy đám súc sinh này mà giết ngươi thì sao xứng?”

Văn Sửu Sửu bị nói đến đỏ bừng mặt, lúc này ánh mắt Hùng Bá đột nhiên dừng ở trên người Bộ Kinh Vân, nói: “Chỉ có chết dưới tay đệ tử nhập thất thứ hai của ta Bộ Kinh Vân, đó cũng là phúc khí của ngươi!”

https://thuviensach.vn

Thật sự là sét đánh ngang tai, chớp giật ngang trời, kinh tâm động phách!

Bộ Kinh Vân dù trên mặt không có biểu lộ điều gì nhưng trong lòng đã chấn động mạnh.

Hoắc Liệt cũng chấn động, ngây ngốc nhìn Bộ Kinh Vân, thấy nó vẫn không đổi sắc, bất động như thường.

Hùng Bá không quên dặn: “Kinh Vân, sáng sớm ngày mai con hãy thay ta lấy đầu kẻ này, cho hắn chết thật thống khoái!”

Dứt lời chợt xoay người nghênh ngang bước đi, Văn Sửu Sửu lại như con chó ngoan bám theo sát.

Chỉ còn lại Bộ Kinh Vân lặng lẽ, lặng lẽ nhìn Hoắc Liệt, nhìn nam nhi Hoắc gia, nhìn cái tàn cục vẫn còn chưa kết thúc.

Một tàn cục đáng sợ mà nó sắp tự tay chấm dứt.

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 20

Nhượng Ngã Nhất Khốc (1)

Nửa đêm canh năm.

Mỗi người khác nhau có một đêm khác nhau, giấc mộng khác nhau.

Nên chỉ canh năm ngắn ngủi mà thế nhân đã mộng qua hết tang thương ly hợp, hết thăng trầm đến tử biệt sinh ly.

Nhưng đối với một thiếu niên không có giấc mơ, không có nước mắt, không có nụ cười, không có người thân bạn bè, chỉ có tịch mịch…

Nó vượt qua mỗi đêm dài ấy ra sao?

Nhất là đêm qua.

Đêm lặng lẽ đi qua, ngẩng đầu đã thấy rạng đông dần tới.

Gió thu lạnh lẽo thổi qua cội phong già, lá phong đỏ như máu lả tả rụng xuống khắp nơi.

Mỗi đám lá phong đẫm sương đêm đỏ như một giọt huyết lệ.

Đã cuối thu.

https://thuviensach.vn

Bộ Kinh Vân lạnh lùng xách đao, xuyên qua rừng phong đỏ, bước trên con đường quanh co dẫn tới thiên lao.

Nó càng đi chậm hơn nữa, mỗi bước chân lại nặng nề hơn gấp bội, giống như không muốn đi về phía trước.

Chỉ vì nó đang đi làm một chuyện mà không ai quên được.

Hoắc Bộ Thiên đã chết, Ngô Giác, Đồng Giác đã chết, Kế Tiềm Kế Niệm đã chết, hôm nay Hoắc Liệt cũng phải chết, từ nay về sau Hoắc gia coi như tuyệt tử tuyệt tôn!

Nó gia nhập Thiên Hạ Hội là để báo thù cho Hoắc gia, đâu ngờ được là chính mình lại phải giết chết hết những người còn lại của Hoắc gia.

Nghĩ lại, cũng không biết là Hoắc gia nợ nó hay nó nợ Hoắc gia.

Cửa mở, Hoắc Liệt vừa quay đầu nhìn đã biết cái chết đã đến gần.

Bởi vì tử thần đã đứng trước mặt hắn.

Tử thần chân chính sắp mang hết thảy bi ai lẫn chết chóc đến cho thế gian, tử thần dĩ nhiên không khóc.

Tử thần trước mặt kia cũng không khóc, nhưng nó mang đến chết chóc cho nhiều người như thế, trong lòng liệu có thấy bi ai?

Hoắc Liệt giả bộ như không có việc gì, cười nhẹ nói: “Đến rồi à?”

Bộ Kinh Vân chậm rãi đẩy cửa sắt lại, đôi mắt chăm chú nhìn thanh đao trong tay. Chuôi đao này tuy hết sức bình thường nhưng lúc này lại sáng lên lạnh lẽo trong bóng đêm, giống như cười nhạo người cầm đao, cứ việc mặt lạnh mắt lạnh nhưng mà trong lòng kia có truyền được hơi lạnh qua ngọn đao trong tay không?

https://thuviensach.vn

Hoắc Liệt nhìn bộ dạng nó, ấm áp nói: “Con à, đừng tự trách mình nữa! Dù sao ta cũng phải chết, chết trong tay ai cũng vậy cả mà. Con hôm nay không thể làm khác được, nếu trời xanh có mắt, chắc cũng…sẽ tha thứ cho con…”

Hắn nói xong, thanh âm cũng dần nghẹn ngào.

Có phải không?

Bộ Kinh Vân nghe xong thầm nghĩ: Vì sao ngẩng đầu nhìn trời mà nó chưa bao giờ thấy nửa con mắt?

Vì sao? Vì sao? Vì sao?

Chỉ vì trời xanh vốn không có mắt!

Tạo hóa dường nhu đặc biệt “ưu ái” Bộ Kinh Vân, vì nó mà mang đến bao nhiêu bi ai, lại còn có hận thù!

Bộ Kinh Vân đã có hận, hôm nay lại sắp có thêm mối hận mới.

Nhân gian nhiều oán hận, thật nhiều oán hận!

Hoắc Liệt tuy nghẹn ngào nhưng không đổ một giọt lệ, vẫn nói tiếp: “Con à, chuyện đã tới nước này, ta chỉ cầu xin con một điều.”

Ngữ khí của hắn như ngưng trọng, Bộ Kinh Vân cũng không e ngại mà nhìn hắn.

“Hứa với ta, dù con đường phía trước có gian khổ thế nào, con nhất định phải cố gắng cho đến khi báo thù được cho đại ca mới thôi.”

Bộ Kinh Vân chăm chú nhìn hắn, thật lâu thật lâu sau, cuối cùng gật đầu, kiên định nói: “Ta, vẫn luôn là Kinh Giác trong lòng cha. Hoắc gia

https://thuviensach.vn

vĩnh viễn sẽ không tuyệt hậu bởi vì Hùng Bá nhất định phải chết trong tay hậu nhân Hoắc gia.”

Trước đó, nó chưa từng mở miệng nói với Hoắc Liệt nửa câu, lúc này lại chịu mở miệng, Hoắc Liệt cảm thấy vui mừng vô hạn.

Hắn vui mừng không phải bởi vì Bộ Kinh Vân cuối cùng đã chịu nói chuyện với hắn mà bởi vì đã hứa với hắn.

Một cái miệng lưỡi lem lẻm, dễ dàng hứa hẹn với người ta đều thường bỏ dở giữa chừng, hoặc làm qua loa cho xong.

Một cái miệng không dễ dàng nói ra câu hứa, người như thế mới thực sự đáng sợ, có ơn tất báo, có hận sẽ trả, một khi mở miệng đáp ứng thì nhất định có thể làm được.

Hoắc Liệt nghe được lời hứa của nó, trong lòng vô cùng thỏa mãn, thở dài: “Tốt lắm…Tiềm Nhi Kế Nhi coi như chết cũng không uổng…”

Hắn nói những lời này thì không nén được bi ai, nước mắt trong hốc mắt cứ trào lên không cầm lại được, cứ thế chảy tràn ra, nhưng trước mặt đứa trẻ không biết khóc này, một nam nhân lão đại như hắn sao có thể rơi lệ? Hoắc Liệt đột nhiên xoay lưng lại với Bộ Kinh Vân, làm bộ hắt xì một cái, thuận thế lén đưa tay lên lau nước mắt, làm như không có việc gì.

Dù vậy, Bộ Kinh Vân trong lúc thương xót có nhìn thấy nước mắt hắn lau hay không?

Bộ Kinh Vân đột nhiên lại mở miệng hỏi: “Người, có còn tâm nguyện gì không?”

Hắn không giỏi nói chuyện, nhưng tâm ý lần này, Hoắc Liệt sao lại không hiểu?

https://thuviensach.vn

Giờ chỉ cách cái chết có một khắc, Hoắc Liệt cảm động vô cùng, vì thế quay đầu chụp nhẹ lên vai Bộ Kinh Vân, cười khổ nói: “Không có, nhưng mà…nếu có thể, hy vọng con có thể đưa thi thể ba cha con ta đến Di Ẩn Tự ở Thiểm Tây giao cho Không Giả đại sư…Không Giả đại sư là bạn thân của ta, khi chúng ta muốn ám sát Hùng Bá ông cũng từng khuyên can, chắc chắn ông sẽ an táng chúng ta tử tế, niệm kinh siêu độ…”

Không Giả đại sư?

Hóa ra Hoắc Liệt cũng biết Không Giả đại sư?

Bộ Kinh Vân tự cười trong lòng.

Dù có chạy đi đâu thì cuối cùng nó cũng gặp đúng người đó sao?

Hoắc Bộ Thiên, thúc thúc áo đen, Hùng Bá, Không Giả đại sư, Hoắc Liệt, bọn họ có biết nhau, có thể không biết, nhưng mà tất cả mọi người đều có liên quan.

Có phải rằng tất thảy đều không thể do con người quyết định?

Vận mệnh tựa như đã sắp xếp cho Bộ Kinh Vân từng bước từng bước một.

Nó vốn đã được sắp xếp đi gặp Không Giả đại sư, cho dù tránh được một lần cũng khó mà tránh được lần thứ hai.

Thật là nực cười.

Trong lúc Bộ Kinh Vân còn trầm tư, chợt nghe Hoắc Liệt nói: “Con à, mau ra tay đi!”

Bộ Kinh Vân ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn hắn, không đưa đao lên.

https://thuviensach.vn

Hoắc Liệt buồn bã hỏi: Vì ta rất giống đại ca, nên con không xuống tay được phải không?”

Bộ Kinh Vân không trả lời.

“Con à, không được mềm lòng, mềm lòng sẽ không thể báo thù được, lại càng không xứng là namg tử hán!”

Hắn nói xong đột nhiêu chụp lấy tay cầm đao của Bộ Kinh Vân, vừa chụp được liền cầm lấy thanh đao trong tay đâm thẳng vào tim mình, máu tươi bắn ra như suối, khắp mặt Bộ Kinh Vân đều là máu tươi!

Máu nóng mặt lạnh, liệu gương mặt lạnh lùng như băng kia có bị máu nóng Hoắc Liệt làm tan ra?

Chuyện quá đột ngột, Bộ Kinh Vân cũng không rút đao ra, vì đã quá trễ.

Đao của nó đã xuyên qua tim Hoắc Liệt, lòi ra đằng lưng.

Máu trong tim Hoắc Liệt đang cuồn cuộn chảy ra, chảy dọc theo chuôi đao, nhuốm đầy bàn tay cầm đao của Bộ Kinh Vân, nhưng tay không hề run một chút, gương mặt nó vẫn không hề đổi sắc.

Không cần sợ!

Không cần bi thương!

Không cần khóc!

Chỉ cần báo thù!

Hoắc Liệt đã hấp hối, yếu ớt nhìn đứa trẻ mặt không có một chút cảm xúc kia, thấy nó không hề run tay một chút, lệ nóng không thể cầm lại được chảy tràn khuôn mặt y, miệng lại nổi lên một nụ cười chua xót, nói tiếp: “Trong thư…đại ca thường…nói, huynh ấy có…một đứa con…rất giỏi,

https://thuviensach.vn

huynh ấy…nói đúng! Kinh Giác, con…thực sự rất giỏi, con…vẫn…không khóc, con…thực…kiên…cường…”

Đúng vậy, ngay cả y cũng muốn khóc nhưng đứa trẻ này vẫn không khóc, thật sự mấy ai làm được? Nhưng chỉ có y gọi Bộ Kinh Vân trước sinh ly tử biệt là kiên cường, còn người khác chắc chắn sẽ nói đó là máu lạnh.

Hoắc Liệt nói tới đây đã không còn chống đỡ được, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, nhưng y vẫn kiên cường chịu đựng thốt lên một câu cuối cùng.

Cũng là câu y muốn nói nhất: “Nhưng…ta…biết, con…con…trong…tim…. đang khóc….”

Chữ “khóc” phát ra xong cũng là lúc thân hình y giật giật một cái, một tay nắm chặt vai Bộ Kinh Vân, tựa như không đành lòng để đứa bé này lại một mình, đơn độc trên con đường mờ mịt kia.

Y cứ bình tĩnh chăm chú nhìn Bộ Kinh Vân, thật lâu thật lâu sau cũng không thấy ánh mắt dời đi.

Bởi vì từ nay về sau, đôi mắt y đã không thể di động được nữa.

Máu cứ tí tách tí tách rơi…

Máu từng giọt từng giọt rơi xuống đất, dần tụ thành một đường máu dài thê lương hướng về phía Thiên hạ đệ nhất lâu.

Máu tươi của Hoắc Liệt chảy từ trên đầu xuống, tựa như giọt lệ.

Đầu của y đã bị một đao chém rời, nằm lăn lóc trên mặt đất, nỗi oan khuất kia thật khó chịu, đúng là chết mà không thể nhắm mắt.

Đầu không cô độc, vì bên cạnh còn có một đôi chân còn cô độc hơn, đang dẫm lên trên đường máu.

https://thuviensach.vn

Chân, là của Bộ Kinh Vân.

Trên mặt nó vẫn không lộ chút cảm xúc nào, nhưng máu Hoắc Liệt trên mặt nó vẫn chưa lau đi, tựa như máu đều chảy từ trên đầu nó xuống, bộ dáng cực kỳ đáng sợ.

Sợ đến mức lá phong trên cây rụng xuống cũng không dám bay lại gần.

Nó trước sau vẫn không rơi lệ.

Thiên Hạ Hội cũng không phải nơi để rơi lệ.

Giang hồ cũng không phải chốn để rơi lệ.

Nhưng đi tới nửa đường, bỗng nhiên mưa rơi tầm tã, ông trời, không ngờ cuối cùng đã khóc…

Lúc Hùng Bá thấy Bộ Kinh Vân, nó đã bị nước mưa dội ướt đẫm, máu trên mặt cũng được cuốn sạch.

Chỉ có máu từ trên đầu Hoắc Liệt vẫn từng giọt từng giọt chảy xuống nền đệ nhất lâu.

Máu chưa khô, đầu còn hận!

Hùng Bá vẫn chưa bị bộ dáng này làm cho kinh ngạc mà còn cảm thấy cao hứng: “Tốt! Làm rất tốt! Tuy rằng chúng ta không thể tìm thấy vây cánh của bọn này nhưng giết một răn trăm, tin rằng từ nay về sau những kẻ muốn hại lão phu cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.”

Đúng thế, nếu không có việc lần này thì Bộ Kinh vân cũng không biết “Tam tuyệt” của Hùng Bá lại lợi hại như vậy! Nó tận mắt nhìn thấy ba cha con Hoắc Liệt còn chưa biết chuyện gì đã bị khống chết hết, muốn giết Hùng Bá quả nhiên không thể hành động thiếu suy nghĩ được.

https://thuviensach.vn

Bộ Kinh Vân nghe Hùng Bá nói xong, im lặng gật đầu, ánh mắt chưa một lần để lộ điều gì.

Vốn lúc này là lúc cần thiết, Bộ Kinh Vân thành một diễn viên xuất sắc vậy!

Có điều cuộc đời cũng như vở kịch, thử hỏi trên đời này có ai không phải diễn viên?

Sự thật là, mọi người muốn sinh tồn đều phải giở hết mọi chiêu thức thủ đoạn, cảm xúc trên mặt, diễn xuất tài tình, chỉ để đạt được một kết cục mình mong muốn.

Nhưng lúc này giữa sân khấu, Bộ Kinh Vân đang ở trong màn máu, thì ai là kẻ muốn thưởng thức?

Vở diễn mới bắt đầu đã khó thành công, nó đã trả bằng máu của Hoắc Liệt, thật sự là chẳng thể nào bù lại vốn, nhưng nó vẫn muốn tiếp tục diễn.

Bởi vì mối hận này còn chưa báo.

Bộ Kinh Vân vẫn chăm chú nhìn Hùng Bá, ánh mắt mặc dù gần, nhưng lại thực xa xôi.

Trái tim nó đang chìm trong yên lặng, thầm tính toán thiên la địa võng để tiếp tục báo thù.

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 21

Nhượng Ngã Nhất Khốc (2)

Hùng Bá cũng không nhận ra Bộ Kinh Vân đang diễn kịch, càng không biết nó đang bày bố thiên la địa võng đối phó với mình, lão nói tiếp: “Kinh Vân, bắt đầu từ ngày mai, lão phu chính thức truyền cho con Bài Vân Chưởng, nhưng hôm nay, ta muốn giới thiệu với con một người.”

Nói xong, lão liếc mắt nhìn vào một nơi sâu trong trướng.

Một thân ảnh từ chỗ sâu trong trướng chậm rãi bước ra, người này dần dần tới gần tấm rèm trướng mỏng manh, Bộ Kinh Vân đã mơ hồ nhìn thấy dung mạo. Người trước mắt là một thiếu niên tầm mười sáu tuổi, thân khoác y phục bằng tơ màu xám nhạt, khiến người ta cảm giác y và chiếc áo màu tro kia giống hệt nhau, thản nhiên, làm cho người khác thấy vô cùng thoải mái.

Lại nói đến gương mặt y, tuy không phải tuấn tú cho lắm nhưng mà mi thanh mục tú, mũi thẳng miệng cân, vẻ mặt thực rất trung hậu.

Người này mặc dù mới mười sáu nhưng nét trung hậu trên mặt cùng vẻ lão luyện thành thục đã vượt xa cái tuổi của y, đó tuyệt đối không phải một thiếu niên mới bước ra giang hồ.

Có lẽ, ở nơi càng đặc biệt thì y càng tỏ ra bình thường.

https://thuviensach.vn

Bình thường tuy không thu hút nhiều ánh mắt hâm mộ, sẽ không khiến người ta sợ tài năng, có điều, càng bình thường lại càng chết người, bởi vì chẳng ai đi để phòng một người bình thường, vì thế y có thể âm thầm lặng lẽ "Đắc đạo thành tiên".

Hùng Bá ngoảnh nhìn thiếu niên bình thường này, trong mắt không giấu được vẻ đắc ý, lão nói với Bộ Kinh Vân: "Kinh Vân, đây là sư huynh của con, Tần Sương."

Sau đó, lão xoay sang bên kia nói với thiếu niên bình thường: "Sương nhi, đây chính là tân sư đệ của con, Bộ Kinh Vân!"

Tần Sương? Hóa ra người thiếu niên bình phàm này chính là đệ tử nhập thất đầu tiên của Hùng Bá, Tần Sương?

Hùng Bá cười rồi nói tiếp: "Sương nhi đem người tấn công Thiên Phong Trại thành công, trên đường về xuôi nghe tin lão phu bị ám sát nên rất lo lắng, vội phó thác lại cho thủ hạ rồi tự mình đi suốt đêm, trước hết là về Thiên Hạ Hội thăm hỏi lão phu có làm sao hay không, hai nữa là muốn gặp tiểu sư đệ Bộ Kinh Vân của mình…"

Hùng Bá vừa nói vừa vười, cười sung sướng thỏa mãi vô cùng! Rõ ràng lão thực sự tín nhiệm Tần Sương chứ không hề giả vờ. Mà Tần Sương này đối với người hầu cũng mang vẻ mặt trung hậu ấy, tuy nhiên, khi y nhìn Hùng Bá thì ánh mắt lại biểu lộ một thứ tình cảm cực kỳ tự nhiên. Y hoàn toàn tôn kính, phục tùng Hùng Bá, mọi thứ đều rất thật lòng. Y không phải loại người mặt cười tâm không cười như Văn Sửu Sửu, có thể thấy y đối với Hùng Bá tuyệt đối không hai lòng! Nhân tài này có thể là chướng ngại lớn nhất trên con đường báo thù của Bộ Kinh Vân.

Trong tiếng cười Hùng Bá, Tần Sương đã thong thả bước tới trước mặt Bộ Kinh Vân, chắp hai tay chào, cười nhẹ: "Kinh Vân, từ nay về sau chúng

https://thuviensach.vn

ta đã là đồng môn, nếu đệ có gì khó khăn thì đừng ngại nói với thằng, ta sẽ cố gắng tận lực giúp đỡ, ta ngụ ở "Vọng Sương lâu" phía tây.

Y nói năng rất khéo léo, nói rất lễ độ thành khẩn, nhưng Bộ Kinh Vân không hề chắp tay đáp lễ.

Tay phải nó còn cầm đao, tay trái cầm cái đầu người chảy máu đầm đìa, đầy tay máu me, đầy tay tội nghiệt, làm sao mà đáp lễ?

Tần Sương dĩ nhiên là nhìn thấy cả đao lẫn đầu trong tay nó, tựa như cũng thông cảm, chỉ có điều Bộ Kinh Vân không nói một tiếng, cũng không gật đầu đáp lại làm y cảm thấy hơi bất ngờ.

Hơn nữa, hai mắt nó rất lạnh lẽo, lạnh như thể không phải đang nhìn một người sống, trong mắt đứa trẻ này, dường như tất cả đều là người chết, giết hay không giết đều thế cả!

Lúc này, Hùng Bá cũng nhận ra hoàn cảnh xấu hổ này, bèn nói: "Kinh Vân, vi sư đang có chuyện cần bàn bạc với Sương nhi, con hay đem cái đầu này đi xử lý trước đi!"

Thực ra Bộ Kinh Vân xử lý cái đầu Hoắc Liệt ra sao, Hùng Bá vốn chẳng cần để tâm, bởi vì mục đích giết một người răn trăm người của lão đã đạt được.

Bộ Kinh Vân chậm rãi xoay người, chậm rãi bước ra khỏi Thiên hạ đệ nhất lâu, đầu Hoắc Liệt vẫn chảy máu tí tách…

Thật nhiều máu, nhiều đến nỗi Bộ Kinh Vân khó có thể thanh toán hết với Hùng Bá!

Hùng Bá nhìn bóng dáng Bộ Kinh Vân dần khuất, đột nhiên hỏi Tần Sương: "Con thấy sao?"

https://thuviensach.vn

Tần Sương lạnh nhạt nói: “Hắn rất lạnh lùng.”

Hùng Bá cười nói: “Tốt! Lão phu đúng là cần người như thế.”

“Nhưng mà…” Tần Sương muốn nói gì đó, nhưng lại thôi.

“Sao?”

Tần Sương thôi ngần ngại, vẻ mặt ưu tư nói: “Hắn lạnh đến mức làm tan nát lòng người!”

Đúng vậy! Tần Sương nói đúng, Bộ Kinh Vân lạnh lùng đến mức làm tan nát cõi lòng.

Nhưng có nằm mơ Tần Sương cũng không tưởng tượng được người tiểu sư đệ Bộ Kinh Vân này về sau sẽ làm một chuyện khiến cho lòng mình như bị đao cắt, thật sự tan nát.

Hoàn toàn tan nát cõi lòng!

* * *

Trời mưa càng nặng hạt, càng khiến đêm dài thêm yên lặng đến chết chóc.

Mưa đêm ào ạt, tựa như muốn dung tiếng mưa che dấu một món nợ máu sang nay, âm thầm rửa sạch, muốn chon vùi món nợ máu này giữa nhân gian…

Không! Trời xanh rất thiếu công bằng, tuyệt đối không thể âm thầm rửa sạch như vậy!

Bộ Kinh Vân vẫn mang theo đầu Hoắc Liệt cùng thanh đao kia, lúc này nó vẫn đứng lặng lẽ trong mưa gió lạnh lùng.

https://thuviensach.vn

Từ sau khi bước ra khỏi Thiên hạ đệ nhất lâu tới nay, nó vẫn bước không ngừng về phía trước, rốt cuộc đi tới nơi này.

Đây là một cái xó hẻo lánh bậc nhất thiên hạ, nó đứng lặng lẽ ở đó từ sáng đến giờ trời đã tối mà không có ai nhìn thấy nó, có lẽ nó cũng không muốn bị bất kỳ ai nhìn thấy.

Từ khi Hoắc Bộ Thiên chết đi, xung quanh bao người sinh ra và chết đi, nhưng đối với nó vẫn chỉ là việc không hề lien quan, tựa như tử thần bàng quan với hết thảy thương sinh nhân thế, nhưng hôm nay nó khó có thể lạnh lùng như thế nữa!

Bởi vì hôm nay nó đã tự tay giết một người giống hệt Hoắc Bộ Thiên, Hoắc Liệt!

Ngay cả người thân nhất cũng có thể giết, vậy thì còn có ai không thể giết?

Bộ Kinh Vân có cảm giác như hoàn toàn rơi xuống vực sâu tăm tối, một thứ cảm giác vĩnh viễn không thể quay đầu, không chỉ than thể mà ngay cả linh hồn nó cũng vậy!

Giờ mới thấy, mấy cha con Hoắc Liệt hóa ra còn hạnh phúc hơn nó nhiều lần.

Khẳng khái chịu chết. Chết xong lại xong hết mọi chuyện! Nhưng sống mà mang nỗi thống khổ còn lại của người chết trên lưng thì ngay cả đứng cũng không thẳng được.

Nhưng lưng Bộ Kinh Vân vẫn thẳng như ngòi bút, mặc cho mưa ướt dẫm toàn than thì nó vẫn không hề khom lưng.

Nó thầm nghĩ có thể phá lệ mà khóc một lần, vì Hoắc Bộ Thiên, vì Hoắc Liệt, vì từng người chết thảm của Hoắc gia mà khóc một lần!

https://thuviensach.vn

Đầu nó ướt đẫm, tóc bết xuống trước trán, từng hạt mưa chảy theo xuống mắt rồi lại chảy giàn dụa xuống khuôn mặt Bộ Kinh Vân, giống như nước mắt.

Nhưng không phải là nước mắt của Bộ Kinh Vân.

Thân hình Bộ Kinh Vân đã bị gió mưa tấp đến lạnh cứng, nó có thể cảm thấy sự chống đỡ của bản than bị bào mòn đi đôi chút, dù sao thì nó cũng là một con người thực sự, có máu có thịt, nó sắp kiệt sức mà ngã gục rồi…

Phía chân trời xẹt ngang một tia sét, Bộ Kinh Vân chịu đựng lâu nay giờ không thể kiềm chế hơn được nữa, cuối cùng nó cũng ngẩng đầu lên!

Oan tình kinh thiên động địa mang trên lưng cùng hận ý dời non lấp bể, Bộ Kinh Vân đột nhiên há to miệng, đến nỗi khóe miệng cũng bị kéo chảy máu, đem hết khí lực còn sót lại, hướng trời xanh rộng lên một tiếng giận dữ: “Cho ta khóc một lần thôi!”

Tiếc thay, cùng lúc đó tiếng sấm sét chợt vang lên, át đi tiếng gầm chưa đựng hết thảy bi thống từ lúc nó chào đời đến hôm nay!

Ở trong trời đất mịt mù, những khổ đau của chúng sinh hồng trần nhỏ bé biết bao? Ngàn năm như một khắc, hết thảy ân oán sẽ qua đi trong chớp mắt, vốn quá nhỏ bé để mà để mắt tới!

Bộ Kinh Vân trước sau vẫn không có cách nào để khóc!

Sấm sét qua đi, than hình cóng lạnh của Bộ Kinh Vân dường như cũng kiệt lực vì tiếng rống giận vừa này mà mềm nhũn ra, đổ xuống lăn một vòng, lăn đến bên rãnh nước.

Đầu Hoắc Liệt cũng lăn xuống rãnh, còn thanh đao thì rơi xuống đất.

https://thuviensach.vn

Mặt Bộ Kinh Vân hụp xuống rãnh nước, cảm thấy thở không nổi, nhưng cả người không có lấy nửa điểm khí lực, nó biết rằng lúc này không thể nào hít thở được.

Trong lòng Bộ Kinh Vân chợt dâng lên một trận thê lương, ôi, hóa ra kết cục lại là như thế!

Kết cục thật ra không phải như vậy.

Cái xó hẻo lánh không bước chân người này không ngờ lại có người đi qua.

Ngay trong thời điểm quyết định, một đôi tay bỗng nhiên xuất hiện, nâng mặt Bộ Kinh Vân khỏi mặt nước.

“Nàng” đã đến.

“Nàng” cuối cùng đã xuất hiện trên con đường sinh mệnh tịch mịch của Bộ Kinh Vân.

Tất cả là bởi vì vận mệnh tàn khốc trêu đùa Bộ Kinh Vân.

“A, xem kia! Đây là cái gì vậy?”

“Hình như là một người.”

“Đúng rồi! Hình như là một thiếu niên môn hạ Thiên Hạ Hội chúng ta! Đầu của hắn bị chìm trong nước rồi, chúng ta cùng kéo hắn lên đi!”

“Thôi đừng nữa! Một tên môn hạ này thì có quan trọng gì, một năm không biết bao nhiêu người như vậy, chịu không nổi huấn luyện nghiêm khắc mà tự sát. Nếu chúng ta mà không về kịp thì nhất định sẽ bị chủ ăn đòn đấy!”

“Ngươi…được lắm! Vậy ta tự kéo hắn lên một mình!”

https://thuviensach.vn

“Này! Đèn sắp bị mưa dập tắt rồi, chúng ta phải mau lên thôi!”

“Cứu một mạng người hơn xây mười tòa tháp. Ta không đi, ngươi cứ đi một mình đi!”

“Ngươi…ngươi thật ngốc! Mặc kệ ngươi, ta đi trước đây!”

* * *

Mưa đã dứt.

Bộ Kinh Vân từ từ tỉnh lại, trợn mắt nhìn thấy bóng đêm tăm tối đến vô tận như trước.

Bình minh không tới.

Nhưng sau trận mưa to, phía chân trời mây đen tản hết, ánh trăng lại soi sáng địa cầu.

Bộ Kinh Vân nhờ thế mới phát hiện mình đã được kéo tới dưới một bóng cây, một thân ảnh đang ngồi bên cạnh.

Dù có ánh trăng mờ ảo nhưng Bộ Kinh Vân không thể nào nhìn rõ gương mặt người ấy, chỉ thấy mờ mờ một chiếc đèn bên cạnh, chiếc đèn vốn để soi sáng đường đêm cũng đã bị nước mưa dập tắt.

Người kia thấy Bộ Kinh Vân ngồi dậy thì vui vẻ hỏi: “Ngươi tỉnh rồi à?”

Là thanh âm của một cô gái, tuổi chắc cũng cỡ Bộ Kinh Vân, giọng nói dịu dàng hết sức.

Hóa ra là cô gái này cứu nó.

https://thuviensach.vn

Bộ Kinh Vân khẽ gật đầu nhè nhẹ, nhưng trong bóng đêm mit mờ, cô gái này cũng mơ hồ nhận ra động tác gật đầu của nó, nói: “May là hôm nay ta bận nên trễ, vừa muốn mau về báo danh với chủ quản thị tì, mới đi tắt qua đường này nên gặp được ngươi, nếu không thì không biết ngươi sẽ ra sao nữa…”

Ồ, hóa ra là một thị tì của Thiên Hạ Hội, xem ra nàng đã tận lực kéo nó lên, tâm địa thật tốt!

Cô gái dịu dàng nói: “Tuy rằng không nhìn thấy ngươi, nhưng xem vóc dáng ngươi áng chừng cũng ngang tuổi với ta đấy nhỉ!”

“A, ngươi…ngươi bị câm phải không?” Cô gái có phần ngạc nhiên khi Bộ Kinh Vân không nói tiếng nào.

Bộ Kinh Vân nhẹ nhàng lắc đầu.

Cô gái càng kinh ngạc: “Vậy…sao ngươi không nói tiếng nào? Ngươi không thích nói chuyện à?”

Lời này vừa nói ra, Bộ Kinh Vân chợt thấy ngạc nhiên, sao mà…sao mà lại có cảm giác như đã từng quen biết vậy nhỉ?

Nhớ rồi, lúc Hoắc Bộ Thiên gặp Bộ Kinh Vân, ông cũng từng hỏi vì sao nó không thích nói chuyện.

Sau đó, Hoắc Bộ Thiên đã cố gắng thay đổi cá tính kì quặc của Bộ Kinh Vân, dung hết sức kéo nó lên khỏi vực sâu tịch mịch.

Nay cô gái này lại kéo nó lên khỏi rãnh nước, khó trách lại cảm giác như đã từng quen.

Cô gái nói tiếp: “Không thích nói chuyện cũng không sao, không sao là tốt rồi. Hy vọng lúc nãy không phải ngươi cố tình hụp mặt vào trong nước

https://thuviensach.vn

chứ?”

Nàng rất thông minh, nhưng lại đoán sai rồi! Bộ Kinh vân làm sao lại có thể nông cạn như thế? Nó tuyệt đối sẽ không chết sớm hơn Hùng Bá!

Chỉ có điều, nó cũng không phủ nhận, cô gái lại khẳng định, còn tự lấy mình làm tấm gương để an ủi Bất khốc tử thần!

“Kì thực trên đời này làm gì có chuyện nào không giải quyết được chứ! Giống như ta vậy, mẹ ta mất sớm, cha vì muốn thay Hùng bang chủ đi xa nên để ta ở lại Thiên Hạ Hội, đi đã ba năm mà không tung tích, sống chết chẳng hay, ta giờ chỉ có thể ở lại Thiên Hạ Hội làm nô tì chờ người trở về…”

Dù sao cũng chỉ là một cô bé hơn mười tuổi, có thể dễ dàng kể chuyện trong lòng mình với một người hoàn toàn xa lạ, một thiếu niên không biết mặt, thật là trẻ con nói chuyện vô tâm.

Bộ Kinh Vân cho tới nay cũng chưa thể nói ra những lời trong lòng nó, có lẽ vì chưa từng có cơ hội, hoặc không có ai muốn nghe những lời trong lòng nó.

Trong bóng tối, vì không ai nhìn rõ đối phương nên cô gái cũng bạo dạn hơn không ít, nàng lại nói: “Hy vọng về sau dù có xảy ra chuyện gì ngươi cũng đủ kiên cường để sống tiếp, đừng có nghĩ bậy, còn sống mới thật đáng quý…”

Cô gái này dường như cũng hiểu nhiều chuyện, nên nói tới đây, thanh âm lại hơi khàn khàn, có lẽ câu “còn sống mới thật đáng quý” kia lại làm nàng nhớ tới người cha không rõ sống chết kia của mình, tự thương cảm cho bản thân chăng?

Trong bóng đêm, Bộ Kinh Vân thoáng nhìn thấy nàng lấy tay quệt nhẹ lên mặt, một giọt nước vẩy đến trên tay Bộ Kinh Vân.

https://thuviensach.vn

Tay nó rất lạnh, giọt nước này lại ấm áp, chẳng lẽ là…

Nước mắt?

A, thật là một cô gái số khổ! Cũng không biết ở Thiên Hạ Hội phải chịu bao nhiêu hà khắc, oan ức.

Bộ Kinh Vân chưa từng rơi lệ, cũng chưa từng chạm vào một giọt nước mặt thật sự.

Nước mắt thật ra như thế nào?

Nay nó đã biết, nước mắt là ấm nóng.

Hơn nữa lại là một giọt nước mắt con gái, giọt lệ ấm nóng này liệu có thể xuyên qua bàn tay máu lạnh như băng của Bộ Kinh Vân?

Từ lúc mới gia nhập Thiên Hạ Hội, vì quyết thề báo thù mà trong lòng đã âm thầm hạ quyết tâm tuyệt đối không nảy sinh tình cảm với một cành cây ngọn cỏ nào ở nơi đây, nhưng mà người đâu phải cỏ cây, ai có thể vô tình?

Mặc dù nó vẫn tự nhắc nhở mình không được dính dáng đến ai cả, nhưng chắc chẳng bao giờ nó nghĩ rằng, ở góc tối tăm này nó sẽ gặp một cô gái đáng thương không rõ diện mạo, vì nó mà thương cảm, vì nó mà khóc…

Tấm lòng cô gái này cũng giống như Hoắc Bộ Thiên năm đó, dìu dắt nó đi trong bong đêm.

Người từng dìu nó đi trong bóng đêm thì nó sẽ không bao giờ quên, cũng không muốn quên…

Lúc này thân thể nó như suy yếu đi, bức tường băng để lộ một khe hở để cho những ấm áp nhân gian thừa cơ mà chảy vào.

https://thuviensach.vn

Hai người cứ im lặng như vậy, thật lâu sau, phía xa xa truyền đến tiếng kêu một cô gái: “Này! Chủ quán nói, nếu ngươi còn không trở về thì sau này khỏi cần về.”

Thanh âm này chính là của cô bạn đồng hành của nàng đên thúc giục! Cùng lúc đó, một ngọn đèn đã thấp thoáng hiện ra, chứng tỏ cô gái kia đang cầm đến, nhưng nàng lại không đến gần.

Tuy thêm một ngọn đèn nhưng lại ở quá xa, ánh sáng chiếu tới nơi này đã rất yếu ớt, nên Bộ Kinh Vân với cô gái kia vẫn chưa có duyên nhìn thấy mặt.

Cô gại lại quan tâm hỏi: “Ngươi đã thấy khá hơn chút nào chưa?”

Giọng nói của nàng dịu dàng như trăng đêm sau màn mưa, thê lương mà bình tĩnh, Bộ Kinh Vân lẳng lặng gật đầu.

Cô gái khoan thai đứng lên nói: “Vậy thì ta phải đi đây, chủ quản dữ lắm! Nếu mà còn ở đây lâu, chắc sẽ đánh chết ta mất!”

Ôi! Thiên Hạ Hội lấy uy danh bang chủ làm tối thượng, những người khác đều là đê tiện hết sao?

Ngữ khí của nàng như thể cảm thấy có lỗi, vì lúc này bỏ Bộ Kinh Vân lại nên cảm thấy áy náy.

“Còn ngươi thì phải nghỉ ngơi cho khỏe đã rồi mới về nghe chưa!”

Nàng nói xong xoay người, đang muốn bước đi thì Bộ Kinh Vân bỗng nhiên mở miệng nói hai chữ đơn giản: “Cảm ơn.”

Ngữ điệu mặc dù lạnh như băng nhưng cũng đã là cố gắng lớn nhất của nó.

Cuối cùng nó đã nói.

https://thuviensach.vn

Cô gái rất ngạc nhiên, mày khẽ cau, nói: “Ngươi đúng là một kẻ kì quái!”

Nàng lại mỉm cười, nói: “Nhưng ta hy vọng có thể gặp lại ngươi.”

Nói xong, nàng quay người, lần này bước đi thật sự.

Chỉ còn lại một mình Bộ Kinh Vân ngồi trong một góc tối tăm.

Gió xuân bất chợt thoảng qua, một trận mưa thu lạnh lẽo đã đổ xuống, đêm tối lạnh lẽo lại trở về bên nó…

Bộ Kinh Vân bỗng nhiên nhớ lại, lúc nãy ở trong bóng tối nó cũng không thấy nàng.

Nó chỉ là nghe thấy nàng!

Nó hoàn toàn không biết nàng trông ra sao, cũng không biết nàng là ai.

Nàng là ai?

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 22

Thần Ma Hội (1)

Đó là một truyền thuyết đẫm nước mắt.

Truyện kể rằng trên đương xuống âm phủ, qua cầu Nại Hà có một cái đình gọi là Mạnh Bà Đình.

Truyền rằng, Mạnh Bà Đình do một bà lão diện mạo âm trầm là Mạnh Bà chưởng quản.

Truyền rằng, công việc của Mạnh Bà là cho những âm hồn muốn đầu thai, đi qua địa ngục uống trà Mạnh Bà.

Truyền rằng, chén trà Mạnh Bà này hương vị không có gì ngoài chua vừa mặn, tựa như nhân tình thế thái, vừa chua xót, vừa đắng cay.

Truyền rằng, chỉ cần uống xong ba chén trà của Mạnh Bà thì sẽ có thể quên hết ân oán ghét thương khi còn sống.

Truyền rằng, những âm hồn này sẽ mơ mơ màng màng rồi tự trầm xuống "Lục đạo luân hồi".

Truyền rằng, đi qua lục đạo luân hồi, ai ai cũng sẽ quên hết những chuyện trước đây, sinh ra làm một người khác.

https://thuviensach.vn

Truyền rằng, trong nhân gian cũng có người luyện thành “trà Mạnh Bà” …

Có người nói

Màu đen là một thế lực rất mạnh.

Ở trong đêm đen, không ai có thể biết nó sâu xa đến mức nào, cũng không biết tận cùng của nó là ở đâu.

Vì vậy, màu đen ẩn chứa sức mạnh không thể nào ước lượng được, sâu không thể dò!

Nhưng mà cũng có người không cho là vậy.

Người này cho rằng

Màu trắng mới là mạnh nhất!

Bởi vì ở trong mênh mông trắng xóa, ai cũng có thể tự do tưởng tượng và họa hình, không kiên cố và cứng nhắc như màu đen, trên nền trắng người ta có thể vẽ nên những màu sắc rực rỡ, thậm chí cả màu đen, hàm chứa cả sức mạnh của đen.

Bởi vậy, màu trắng bao hàm màu đen, ẩn chứa hết thảy thế gian, chứa đựng hết thảy tư tưởng.

Người cho rằng màu trắng mới là mạnh nhất, nghe đâu là Bất Hư đại sư.

* * *

Bên trong là một màu trắng mênh mang.

Đây là một gian nhà rất kỳ quái.

https://thuviensach.vn

Gian nhà nhỏ này rất gọn gàng ngăn nắp, Một vách tường nhìn ra cửa, trên vách tường hai bên ghi chép vô số kinh thư Phật học, một bức tường cao khác ngay trước cửa ra vào thì lại hoàn toàn không có gì trên đó, chỉ là một mảng tường trắng toát.

Điểm đặc biệt nhất của gian phòng này chính là ở chỗ, tất cả mọi thứ đều màu trắng.

Cửa màu trắng, kinh thư màu trắng, chiếc bàn đặt giữa phòng cũng màu trắng, thậm chí hòa thượng ngồi xếp bằng trước bàn cũng mặc một chiếc áo cà sa màu trắng thuần.

Vị hòa thượng này khoảng gần năm mươi tuổi, một đôi mày chữ bát thật dài, làm cho khuôn mặt thêm vẻ từ bi, nhưng hai mắt lại ẩn chứa vẻ bất lực.

Ông không giống những hòa thượng bình thường nhắm mắt niệm kinh mà lại mở mắt, chăm chú nhìn vào bức tường trắng cao lớn trước mặt, trong miệng niệm mấy chữ, là tuyệt học Phật môn "Bát Nhã tâm kinh"!

Bởi vì ông rất tin tưởng rằng chỉ có màu trắng mới tới gần được "Vô", chỉ có Vô mới tới gần được "Phật", và chỉ có Phật mới có thể thật sự tìm được "Tâm".

Niệm Phật đơn giản là niệm từ tâm, là Phật ở trong lòng.

Gian nhà nhỏ này có tên là "Tầm Tâm Các".

Vị Hòa thượng kia sao lại muốn tìm "Tâm"?

Bởi vì dù ông đạo hạnh có cao, lại không thể vượt qua những chuyện cảm thấy bất lực tự trong tâm, bất lực với nhân gian…

Ông bất lực vì trên đời có lắm chuyện bi thảm, mà ngay cả ông cũng lực bất tòng tâm…

https://thuviensach.vn

Ông bất lực bởi trên đời kẻ làm chuyện ác thì nhiều mà báo ứng lại quá chậm…Hết thảy phiền não của ông là vì bất lực…

“Ngài Quán Tự Tại Bồ Tát khi thực hành thâm sâu về trí tuệ Bát Nhã Ba la mật, thì soi thấy ngũ uẩn đều là không, do đó vượt qua mọi khổ đau ách nạn…Cho nên phải biết rằng Bát Nhã Ba la mật đa… luôn trừ các khổ não, chân thật không giả dối."

Bất Hư?

Trong tiếng tụng kinh bên mảnh tường trắng, vị hòa thượng mặc áo cà sa trắng đột nhiên im lặng.

“Bất Hư” đúng là pháp danh ông, nhưng không phải vì niệm tới hai chữ đó mà dừng lại, chỉ bởi trong lòng ông vừa động.

Tụng kinh vốn là tĩnh tâm, vì cớ gì mà lúc này lại không thể tĩnh? Vì sao lại tâm lại động?

Nhưng thật lâu cũng không thấy ông nhắm mắt lại, một thoáng ưu tư hiện trên chân mày, trầm ngâm nói nhẹ: “Đến rồi.”

Đến rồi! Mấy ngày nay tâm thần ông vẫn không yên, dự cảm có một loại điềm xấu hiện ra, nhưng không nghĩ ra lý do.

Nhưng trong khoảnh khắc vừa rồi, ông đột nhiên cảm thấy điềm xấu đã đến, lại còn ở đâu đó ngoài cửa.

Một nơi thật hắc ám.

Cảm giác này rất chân thật, rất đáng sợ, đáng sợ như cái chết vậy!

Rốt cuộc là cái gì đang đến gần? Là người? Là vật? Hay là linh hồn? Oan hồn chưa nguôi hy vọng?

https://thuviensach.vn

Trong lúc còn suy đoán thì đã nghe thấy có người gõ cửa: “Bất Hư đại sư!”

Hóa ra vị hòa thượng vận cà sa trắng này đúng là Bất Hư đại sư của Di Ẩn Tự, cũng là Bất Hư đại sư bạn thân Hoắc Liệt, Tầm Tâm Các vậy là ở trong Di Ẩn Tự?

Bất Hư đại sư đáp: “Cửa không khóa, vào đi!”

Cửa mở, một tiểu hòa thượng vô cùng kích động gấp gáp bước vào, thiếu chút nữa té xuống đất, vừa gặp Bất Hư đại sư đã nói ngay: “Bất Hư đại sư, có một thiếu niên đáng sợ tới tự nói muốn gặp người, giờ đang đợi ở đại điện!”

Bất Hư đại sư thấy tiểu hòa thượng kích động như thế thì ngạc nhiên nói: “Này, kẻ đó đáng sợ ra sao?”

“Hắn..” Tiểu hòa thượng nuốt một ngụm nước bọt rồi hoảng sợ đáp: “Hắn mới bước vào tự viên được một bước thì lũ chim chóc đậu trên cây trong vườn đều bị dọa bay lên tới tận trời, ngay cả bầu trời cũng bị che khuất quá nửa, tự viên bỗng nhiên âm u…”

Một hòa thượng bé nhỏ, một sinh mệnh vừa vào đời, dường như chưa bao giờ gặp hoàn cảnh như vậy, còn muốn tiếp tục tưởng tượng, nhưng Bất Hư biết người đến tuy là thiếu nhiên nhưng khí độ có thể bức đám chim chóc chạy trốn thì hẳn là kẻ phi phàm, bèn cắt đứt câu chuyện của tiểu hòa thượng, hỏi: “Kẻ đó có xưng tên họ hay không?”

Tiểu hòa thượng lắc đầu hoảng sợ đáp: “Không ạ! Hắn chỉ trương tờ giấy này ra thôi.”

Nói xong, đưa tờ giấy cho Bất Hư đại sư, miệng còn nói liên tục: “Con nhìn vào mắt hắn xong, không hiểu tại sao toàn thân bỗng thấy ớn lạnh, thật là đáng sợ a…”

https://thuviensach.vn

Tiểu hòa thượng còn muốn hình dung ánh mắt thiếu niên kia, nhưng Bất Hư đã mở tở giấy ra nhìn kỹ, gương mặt bình tĩnh cũng phải biến đổi!

Trên tờ giấy viết một cái tên nhìn thấy ghê người, một cái tên mà Bất Hư đại sư nghe nói rằng đã chết – Hoắc Kinh Giác!

Di Ẩn Tự là thâm sơn cổ tự, đất đai rộng lớn, ngoài phật từ đường còn có đại điện, gọi là đại điện, bên trong dĩ nhiên rất lớn!

Phật từ đường nằm sau trung ương, chính giữa thờ một pho tượng Thích Già, hai tay kết ấn, khoanh chân tọa trên đài sen, cao ít nhất sáu trượng.

Hai bên đức Phật có mười tám vị La Hán, mỗi bên chin vị xếp song song, làm cho cả tòa phật từ đường càng trở nên trang nghiêm hơn.

Nghe nói Di Ẩn Tự là ngôi chùa lớn nhất trong vòng trăm dặm, quả danh bất hư truyền.

Trụ trì Độ Không đại sư vốn là đại sư huynh của Bất Hư đại sư, nhưng người giang hồ ai cũng biết, Bất Hư đại sư thuở nhỏ cực thong minh, nên từ năm mười chín tuổi đã nguyện làm một ngọn đèn nhỏ dưới chân Đức Phật, cả đời vì chúng sinh thiên hạ mà thắp một ngọn đèn này.

Nhưng đáng tiếc là không thể thắp lên ngọn đèn cho Bộ Kinh Vân…

Y đang đứng một mình trong cái góc tối tăm bậc nhất trong điện, đôi mắt phát ra ánh sáng lạnh lẽo trong bóng tối, lẳng lặng nhìn pho tượng phật cực lớn trước mặt.

Phật tượng mỉm cười hiền hòa, tựa như đã hiểu hết nỗi khổ chúng sinh, nên lấy nụ cười để an ủi hết thảy thế gian khổ ải.

Còn Bộ Kinh Vân trong mắt lại tràn ngập thù hận, “Nó” cười chỉ vì “Nó” quá vẹn toàn, “Nó” hiểu được, “Nó” đắc ý!

https://thuviensach.vn

Không sai! Dù là nhất đại kiêu hung, vương hầu đại tướng, cả đời tranh đấu liên miên, tranh tranh đoạt đoạt, xưng hùng xưng đế, nhưng đến cuối cùng chẳng phải cũng không thoát khỏi bàn tay "Nó" hay sao? Sao "nó" lại không cười cơ chứ?

Bộ Kinh Vân lại cố tình muốn chạy trốn khỏi lòng bàn tay "Nó"!

Y vẫn hắc ám như thế, chỉ là cao hơn trước không ít, từ lúc Hoắc Liệt chết thảm đến nay cũng đã qua không ít thời gian.

Đúng vậy! Đã hơn nửa năm.

Trong nửa năm đó, y đã trải qua rất nhiều chuyện…

Từ đêm được cô gái thần bí kéo khỏi rãnh nước, Bộ Kinh Vân nghỉ ngơi một chút rồi tìm nhặt lại đầu Hoắc Liệt mang về, sau đó lại tìm thi thể Kế Tiềm, Kế Niệm trong bãi tha ma của Thiên Hạ Hội. Y hỏa tang ba cha con Hoắc Liệt rồi bảo quản tro cốt trong ba cái bình nhỏ, chờ thời cơ mang ra khỏi Thiên Hạ Hội tìm Bất Hư đại sư.

Đã chờ như vậy nửa năm.

Chỉ có điều Bộ Kinh Vân cũng không ngồi chờ không, bởi vì Hùng Bá đã bắt đầu truyền thụ "Bài Vân Chưởng" trong Tam Tuyệt cho y.

Bài Vân Chưởng này Bộ Kinh Vân cũng chẳng thiết tha cho lắm, nhưng nghĩ đến việc một ngày nào đó có thể lấy mạng Hùng Bá, dùng chính chưởng pháp của Hùng Bá để phản kích lão, nên y cố gắng khổ luyện không biết mệt mỏi, hơn nữa, nhờ ngộ tính cực cao nên không đến ba tháng y đã có thể luyện thành thục Bài Vân Chưởng.

Nhanh đến mức Hùng Bá cũng khó tin!

https://thuviensach.vn

Trước đây, lão thu nhận Bộ Kinh Vân làm đồ đệ bởi khí độ lạnh như băng rất đặc biệt kia, hơn nữa còn bởi cái tên "Kinh Vân" nhưng lão lại chưa một lần lo lắng về tư chất của Bộ Kinh Vân, thầm nghĩ, Bài Vân Chưởng là tuyệt học cả đời mình, tuy y là kỳ tài võ học nhưng muốn nắm vững Bài Vân Chưởng thì không thể dưới một năm rưỡi. Ai ngờ Bộ Kinh Vân không chỉ là kỳ tài võ học, mà còn là kỳ tài trong kỳ tài, tiếng cảnh của y thực sự đã vượt ra ngoài dự liệu của Hùng Bá, cũng vượt khỏi suy đoán của Tần Sương.

Tần Sương không thể ngờ tiểu sư đệ này lại có thiên phú kinh người như thế, y cốt cách tinh kỳ, nếu tiếp tục luyện tập thì không đến một năm, cả võ công lẫn nội lực sẽ ở trên mình.

Nhưng Tần Sương trời sinh tính tình thẳng thắng chính trực vô cùng, hắn hoàn toàn không ngần ngại đề cập chuyện võ công Bộ Kinh Vân có thể tiến xa hơn, có lẽ một ngày nào đó sẽ thay thế vị trí của mình trong lòng sư phụ. Hắn muốn lấy thân sư huynh mà toàn tâm toàn ý giúp đỡ dạy dỗ sư đệ thành tài.

Tuy rằng Tần Sương luyện cả Thiên Sương Quyền lẫn Bài Vân Chưởng nhưng chân khí nội gia của hai người luyện lại khác nhau, nhưng hai môn võ học trong tam tuyệt này khi gặp chướng ngại đều có thể gặp tình huống bị tẩu hỏa nhập ma như nhau. Bởi vậy, Tần Sương cũng đem hết kinh nghiệm kể cho Bộ Kinh Vân, hy vọng y có thể tránh được.

Nhưng mà tiểu sư đệ này dường như thật sự lạnh như băng, chọ dù Tần Sương có nhiệt tình chỉ dẫn thì Bộ Kinh Vân trước sau vẫn không hề lộ ra một chút cảm xúc, không nói một tiếng, Từ lúc hai người trở thành huynh đệ đồng môn đến nay, Bộ Kinh Vân chưa từng mở miệng nói với hắn nửa câu, tựa như không hề có cảm tình với hắn, cũng không hề có cảm tình với bất cứ ai.

https://thuviensach.vn

Thiên Hạ Hội rất đông thị nữ nhưng không mấy ai nguyện ý vào Phong Vân Các của Bộ Kinh Vân, bề ngoài y lạnh lùng vô tình làm cho các nàng nhìn mà phát sợ, thậm chí bang chủ Hùng Bá uy nghiêm cũng không khiến cõi lòng các nàng băng giá như vậy.

Đương nhiên, cuối cùng các nàng vẫn sợ bang quy mà thay nhau lo việc cơm nước áo quần cho Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân dù lạnh lùng đến đáng sợ nhưng đôi lần Tần Sương cũng thoáng nhận ra trong mắt y có một nỗi lo lắng không yên.

Một thiếu niên lạnh lùng như y rốt cuộc vì sao mà lo lắng? Tần Sương rất ngạc nhiên!

Nhưng Hùng Bá lại không để ý đến nỗi lo lắng của Bộ Kinh Vân như Tần Sương, lão chỉ quan tâm đến tiến bộ võ công của Bộ Kinh Vân mà thôi.

Đứa đồ đệ này ngoài việc ngộ tính cực cao, có thể nắm vững Bài Vân Chưởng rất nhanh, trong một lần truyền nội công tâm pháp cho Bộ Kinh Vân, Hùng Bá còn phát hiện ra trong cơ thể đứa trẻ này có ba luồng chân khí khác nhau lưu chuyển không ngừng.

Trong đó, luồng chân khí yếu nhất là Bài Vân Chưởng, có lẽ do mới tu luyện trong thời gian ngắn.

Một luồng chân khí khác rất thâm hậu, hiển nhiên là đã luyện không ít thời gian, chân khí này ẩn chưa một thứ khí chất nhu hòa, thuộc loại chân khí nội gia chính tông.

Còn luồng thứ ba lại làm Hùng Bá kinh ngạc nhất, luồng chân khí này ước chừng kém luồng thâm hậu vừa nói kia khoảng một năm, nhưng lại là luồng chân khí mạnh mẽ nhất trong cơ thể Bộ Kinh Vân!

https://thuviensach.vn

Hùng Bá không biết phải hình dung luồng chân khí này ra sao, nhưng rõ ràng nó được dẫn dắt bởi một loại cảm giác đau đớn bi thương, tựa như trong cơ thể Bộ Kinh Vân đặt hang ngàn hỏa dược, căng thẳng vô cùng, lực lượng khó dò.

Tần Sương cho rằng không đến một năm, võ công Bộ Kinh Vân sẽ vượt qua mình, còn Hùng Bá thì hiểu rằng võ công đứa trẻ này sớm đã cao hơn đại đệ tử tần Sương của lão.

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 23

Thần Ma Hội (2)

Vì sao trong chân khí Bộ Kinh Vân lại tràn đầy một nỗi đau thương như thế? Hùng Bá không hỏi Bộ Kinh Vân, lão vờ như không có chuyện gì, tiếp tục truyền thụ võ công.

Chỉ có Bộ Kinh Vân tự biết, cỗ chân khí chính tông kia là nội công độc môn của Hoắc gia, bởi vì kiếp pháp Hoắc gia lấy việc cứu người giúp đời làm cốt lõi nên nội công lẫn kiếm pháp đều rất nhu hòa.

Còn cỗ chân khí đầy đau thương kia chính là chiêu "Bi thống mạc danh" hắn học trộm được của hắc y thúc thúc nọ.

Hắn đã sớm dung hòa kiếm pháp "Bi thống mạc danh" cùng với kiếm ý và những đau thương trong lòng mình làm một, không ngờ được rằng chiêu này lạ làm cho người ta sợ hãi, mỗi khi hắn âm thầm luyện "Bi thống mạc danh", trong cơ thể tự nhiên sinh ra một cỗ chân khí bi thương, mà cỗ chân khí này càng lúc càng tăng theo những ngày luyện tập không ngừng của hắn, kiếm pháp do hắc y thúc thúc sáng chế quả thực sâu không dò được!

Hùng Bá không truy hỏi Bộ Kinh Vân, bởi lão rất hiểu, dù có hỏi thế nào cũng không thể tìm ra đáp án, trong khi lão vẫn rất thích thú cái lạnh lùng của Bộ Kinh Vân, lại thích cả hai chữ "Kinh Vân" trong tên của hắn, chẳng cần phải nghĩ nhiều, chỉ cần kẻ này quy thuận, vì mình mà bán mạng tức là lão đã đạt tới mục đích thu nhận đồ đệ rồi.

https://thuviensach.vn

Còn về thứ chân khí thần bí trong cơ thể Bộ Kinh Vân, đối với Hùng Bá mà nói thì lại càng là chuyện tốt! Bởi lão có thể nhanh chóng đưa Bộ Kinh Vân làm chủ soái, có thể vì lão Nam chinh Bắc chiến ngay, ngu gì mà không làm?

Vì vậy, mới làm đệ tử của Hùng Bá chưa tới bốn tháng, Bộ Kinh Vân đã liên tục phụng mệnh xuất chinh, lần nào cũng khải hoàn trở về.

Cũng vì thế, lần này hắn nhận lệnh tấn công một sơn trại cách Di Ẩn Tự hai dặm, sau khi cho người báo tin, thừa dịp đám môn hạ đang chuẩn bị trở về Thiên Hạ Hội, Bộ Kinh Vân nhân đó đến thăm Bất Hư đại sư, hoàn thành tâm nguyện cuối cùng trước khi chết của Hoắc Liệt.

Đúng là sinh chẳng gặp thời, nếu không vì báo thù mà vào Thiên Hạ Hội thì liệu có bị biến thành công cụ chém giết trong giang hồ?

Bộ Kinh Vân đang xuất thần thì bỗng nghe sau lưng truyền đến một giọng nói sợ sệt: “Thí chủ…” Hóa ra là tiểu hòa thượng mới báo tin cho Bất Hư đại sư.

Dựa vào âm thanh, Bộ Kinh Vân biết tiểu hòa thượng đứng rất xa, xem ra đúng là rất sợ phải đến gần mình, có lẽ là đã bị ánh mắt lạnh lùng của mình dọa cho phát hoảng. Cho nên Bộ Kinh Vân không quay đầu, hắn thật không muốn dọa tiểu hòa thượng kia chút nào.

Nhưng tiểu hòa thượng lại có vẻ không hiểu được ý tốt của hắn, thấy Bộ Kinh Vân không quay đầu thì càng hoảng hốt, khó khăn lắm mới mở miệng được: “Thí chủ, Bất Hư…đại sư…cho…mời!”

Đen trắng đối lập, nếu hòa lẫn vào nhau thì sẽ ra sao?

Tử thần cùng với cao tăng đắc đạo, hai thái cực gặp nhau, có thể là đấu tranh, lượng giải, hay là thành kẻ địch bất đắc dĩ?

https://thuviensach.vn

Một hắc một bạch đang ngồi đối diện nhau thật lâu, cả tiểu hòa thượng cũng sớm dâng trà xanh rồi rón rén rút lui.

Hương trà thanh đạm tràn ngập cả không gian trắng toát, Bộ Kinh Vân từ lúc bước vào đến giờ vẫn không nói tiếng nào, bình tĩnh nhìn Bất Hư đại sư đang ngồi ở sau bàn.

Hết thảy dường như bị điều khiển, hắn và ông, qua qua lại lại, ai cũng muốn chiếm thượng phong, liệu hai bên có cảm giác gì đây?

“Ngươi, là Kinh Giác?” Bất Hư đại sư vô cùng kinh ngạc, ông không ngờ được Hoắc Kinh Giác nghe nói đã chết thảm lại thực sự băng lạnh như không có sinh mạng, giống y như một người chết.

Một người chết đã bị Đức Phật bỏ quên từ lâu lắm.

Bộ Kinh Vân không trả lời, chỉ chậm rãi lấy ra ba vật phóng lên bàn, Bất Hư đại sư thoáng nhìn qua không khỏi chấn động.

Ba vật này chính là hũ đựng tro cốt, nhưng đó không phải nguyên nhân khiến ông giật mình mà là ba cái tên khắc trên ba hũ tro cốt, khiến ông chỉ biết ngây ngốc nhìn.

Ba cái tên hiện lên rõ ràng, Hoắc Kế Niệm, Hoắc Kế Tiềm và Hoắc Liệt!

Bất Hư đại sư cứ đứng ngây ngốc nhìn tro cốt ba người, thật lâu sau mới chậm rãi nói: “Thiên Hạ Hội nhân cường mã tráng, muốn giết Hùng Bá không phải dựa vào cái dũng thất phu là có thể làm được, lúc ra đi y cũng từng từ biệt ta, đáng tiếc là dù ta có khuyên bảo thế nào y vẫn cố chấp như cũ, không ngờ…từ biệt một lần đã thành cách biệt ngàn thu, ôi…”

Nói đến đây, Bất Hư đại sư đột nhiên ngửa mặt lên trời thở dài mấy tiếng, trong mắt thấp thoáng ánh lệ.

https://thuviensach.vn

A! Ngay cả cao tăng tu hành cũng biết khóc!

Bộ Kinh Vân chăm chú nhìn Bất Hư, dường như không phải vì thấy cao tăng kia rơi lệ mà bật cười, ngược lại, trong ánh mắt lạnh lùng lại lộ ra một tia hoan hỉ hiếm có.

Lệ vì nhân tình mà rơi, hắn hoan hỉ vì Bất Hư đại sư còn chưa quên mất tình người hay là vì hắn chưa từng rơi lệ nên ngưỡng mộ người kia có thể khóc?

Đáng tiếc là Bất Hư đại sư chỉ chuyên chú vào tro cốt trước mắt mà bỏ lỡ vẻ mặt hiếm có này của Bộ Kinh Vân.

Thật lâu thật lâu sau ông mới quay lại nhìn thiếu niên toàn thân u ám kia, nói: “Chỉ có điều ta không ngờ được là đứa con trai thứ ba Hoắc Kinh Giác mà đại ca Hoắc Liệt coi trọng nhất, như y từng kể với ta, kẻ đã ngộ hết kiếm pháp Hoắc Gia, tưởng rằng đã chết trong trận hỏa hoạn thiêu Hoắc Gia, Hoắc Kinh Giác vẫn còn sống…”

Bất Hư ngừng lại, trầm tư một lúc rồi nói tiếp: “Nhưng mà ta vẫn còn một điểm chưa rõ, hài tử, ngươi làm sao có thể lấy thi thể ba cha con họ từ Thiên Hạ Hội ra, lại còn hỏa táng nữa?”

A! Sao ai cũng có nhiều thắc mắc như vậy?

Hắc y thúc thúc cũng thế, Hoắc Liệt cũng thế, ngay cả Bất Hư đại sư cũng không ngoại lệ!

Nhưng Bộ Kinh Vân vẫn trả lời nghi vấn của Bất Hư, hắn lạnh lùng đáp: “Bởi vì ta là đệ tử thứ hai của Hùng Bá.”

Ngữ điệu của hắn cực kỳ lạnh lùng, giống như đang tiết lộ một kế hoạch vô cùng đáng sợ.

https://thuviensach.vn

Bất Hư đại sư cực kỳ khiếp sợ, nói: “Cái gì? Ngươi chính là…đệ tử Hùng Bá mới thu nhận Bộ Kinh Vân?”

Mấy ngày này, người trong giang hồ đồn nhau Hùng Bá mới thu nhận một đệ tử nhập thất không cười không khóc tên là Bộ Kinh Vân!

Hoắc Bộ Thiên không hề nói với Hoắc Liệt rằng Kinh Giác vốn có tên là Kinh Vân, nên Bất Hư cũng không biết đệ tử Bộ Kinh Vân của Hùng Bá lại chính là hậu nhân Hoắc gia Hoắc Kinh Giác, nay ông rốt cuộc đã biết, sao lại không rõ động cơ Bộ Kinh Vân lên làm đệ tử Hùng Bá?

Rồi nó sẽ thành một sát cục báo thù đầy máu!

Mà người tạo nên sát cục ấy lại chính là thiếu niên mười ba tuổi Bộ Kinh Vân!

Hắn là chủ mưu duy nhất, và có lẽ cũng là người hy sinh đáng thương nhất.

Bất Hư không khỏi hít một ngụm khí lạnh, nói: “Không thể ngờ được… ngươi lại chính là…Bộ Kinh Vân! Hài tử, ngươi cũng biết là mình sẽ gặp biết bao nhiêu nguy hiểm phải không?”

Bộ Kinh Vân gật đầu.

“Vậy hắn ngươi cũng biết, nếu cứ như vậy…ngươi sẽ chết?”

Không sai! Cô độc giữa biển người, thâm nhập địch trận, muốn dùng sức báo thù thì quả thực đã chẳng màng sống nữa rồi.

Nhưng chết có gì đáng sợ? Đối với Bộ Kinh Vân, sống đã không có gì vui vẻ, sao phải e ngại cái chết? Sao phải sợ chết?

Bất Hư đại sư khuyên nhủ: “Hài tử, hãy nghe ta nói, đừng trở về mạo hiểm nữa, hãy ở lại Di Ẩn Tự sống vui vẻ đi!”

https://thuviensach.vn

Bộ Kinh Vân lắc đầu.

Bất Hư nói: “Ta cũng hiểu được ngươi sốt ruột báo thù là vì muốn báo hiếu, nhưng cha ngươi Hoắc Bộ Thiên dưới suối vàng mà biết được, nhất định sẽ không muốn ngươi vì báo thù cho y mà chết, lại càng không muốn ngươi mỗi ngày phải chịu thống khổ như vậy. Ta tin rằng y cũng hy vọng ngươi có thể lớn lên như một đứa trẻ bình thương, sau đó lấy vợ sinh con, sống thật hạnh phúc, quên hết mọi bất hạnh, đau thương, thống khổ, vì Hoắc gia mà sinh cành đẻ nhánh…”

Bất Hư đại sư nói không sai một chút.

Bộ Kinh Vân cũng tin chắc rằng nếu Hoắc Bộ Thiên dưới suối vàng có biết, nhất định không mong hắn báo thù. Bởi khi còn sống, Hoắc Bộ Thiên đã làm hết thiên chức một người cha, đã tận lực thay đổi Bộ Kinh Vân, hy vọng hắn có thể đi qua thời thơ ấu vui vẻ như những đứa trẻ khác, nên hiển nhiên sau này cũng không bao giờ muốn thấy Bộ Kinh Vân vì báo thù cho mình mà chịu đủ dày vò, sống trong thống khổ tối tăm!

Nhưng mà nếu có biết rõ tâm ý hắn thì sao chứ? Bộ Kinh Vân sao có thể quên tình cảnh Hoắc Bộ Thiên bị Biên Bức chém đầu biết bao thê thảm?

Còn cả Hoắc Liệt bị chính tay hắn chém đầu, hắn còn nhớ rõ máu trên đầu Hoắc Liệt như suối tuôn.

Máu thật nhiều, đường máu thật dài…

Chuyện xưa như một màn máu huyết, phủ lên tâm khảm hắn, khiến hắn lún sâu vào, khiến hắn không thể tự kiềm chế, khiến hắn cả đời cũng không thể quên được!

Bất Hư cũng lờ mờ đoán được, bèn hỏi: “Ngươi…không quên được?”

Bộ Kinh Vân vẻ mặt đờ đẫn, cũng không phủ nhận.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Bất Hư lóe lên, đột nhiên lấy ra từ trên giá kinh thư xuống một bọc lụa trắng, nói: “Nếu chỉ vì quên không được, có lẽ việc này ta còn có thể giúp được một chút.”

Ông mở bọc lụa trắng kia ra, chỉ thấy trong đó có một viên thuốc cơ chừng đầu ngón tay.

Viên thuốc này tỏa ra ánh sáng âm trầm dị thường, Bất Hư không chút lo lắng đem viên thuốc thả vào trong chén trà xanh trước mặt Bộ Kinh Vân, viên thuốc rơi vào trong nước liền hóa thành một vòng xoáy…

Bất Hư hỏi: “Hài tử, ngươi từng nghe đến Mạnh Bà trà chưa?”

Mạnh Bà trà? Đó là thứ gì?

Bất Hư nói: “Tương truyền Mạnh Bà trà là thứ âm hồn uống trên đường xuống hoàng tuyền, âm hồn uống Mạnh Bà trà xong sẽ quên hết ký ức trước kia, sau đó đầu thai vào lục đạo, lại có mặt trên cõi đời, sinh ra lần nữa! Sư phụ ta lúc tại thế coi sóc Di Ẩn Tự này, tinh phật pháp, thông y lý, dùng sở học cả đời nghiên cứu, tìm vạn loại dị thảo, đến khi già thì tìm ra được một loại kỳ dược có công dụng như Mạnh Bà Trà, đó chính là viên thuốc ta mới bỏ vào trong chén trà của ngươi.”

Bất Hư nói tiếp: “Đáng tiếc, năm đó sư phụ tìm vạn loại dị thảo đủ luyện được hai viên thuốc này, luyện được chưa bao lâu thì ngài đột nhiên qua đời, có thể nói phương pháp luyện thuốc từ đây thất truyền…”

Giọng nói ông ngừng lại, bỗng chăm chú nhìn Bộ Kinh Vân, hỏi: “Hài tử, ta đoán trong lòng ngươi chắc hẳn đang thắc mắc, nếu luyện thành hai viên thì sao giờ chỉ còn một viên?”

Đúng thế, Bộ Kinh Vân cũng không hiểu vì sao giờ chỉ còn một viên.

https://thuviensach.vn

Bất Hư bình tĩnh nói: “Bởi vì một viên khác được hòa trong trà mười năm trước đã bị ta uống.”

Lời vừa thốt ra, Bộ Kinh Vân cũng phải sửng sốt.

Nhưng Bất Hư lại ngẩn ngơ than nhẹ: “Những chuyện trước khi mười lăm tuổi ta đã không còn nhớ gì nữa, chỉ nhớ lúc tỉnh lại sư phụ nói với ta: Hài tử, ngươi quả thực có nhiều chuyện thương tâm, quên đi cũng tốt, từ nay về sau có thể chuyên tâm hướng phật…”

Bất Hư nói xong những lời này cũng thấy thổn thức khôn nguôi, không biết vì mất đi nửa phần ký ức, hay là bởi nhớ tới ân sư.

Bộ Kinh Vân tự nhủ, quả nhiên mình đoán không sai, Bất Hư đại sư quả thật tình người vẫn nặng, bởi chỉ có thế thì mới nặng lòng chuyện cũ đến thế…

Lúc này viên thuốc đã tan hết trong chén trà, trong chén thoáng một chút mờ đục, tựa như hồng trần.

Bất Hư đưa chén Mạnh Bà trà hiếm có lên, nhìn nước trà mờ đục trong chén, đột nhiên khẽ thở dài: “Đạo lý đối nhân xử thế, ân oán thị phi cũng như chén Mạnh Bà trà này, đục trong khó phân biệt! Nhưng chỉ cần uống chén trà này xong thì có thể quên hết chuyện quá khứ, hài tử, quay đầu là bờ, ngươi mau uống nó đi!”

Nói xong, ông đẩy mạnh chén Mạnh Bà trà tới trước mặt Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân lẳng lặng nhìn chén Mạnh Bà trà, chỉ một thoáng thôi, những ân oán trong lòng giống như sóng gió mãnh liệt cuộn trào.

Hắn giống như lệ quỷ, tỉnh lại trước hận thù, nhưng đại thù còn chưa báo lại có cơ hội đầu thai, thật không biết nên đi con đường nào.

https://thuviensach.vn

Nay Mạnh Bà trà đưa tới miệng, hắn uống hay không uống?

Nếu như không uống thì sẽ phải gánh những hận thù cao như núi, mỗi ngày đều phải sống trong bất an!

Nếu như uống thì có thể quên hết mọi ân oán, thậm chí quên hết thống khổ, đầu thai kiếp khác!

Nhưng nếu như vậy hắn làm sao có thể trả sâu dưỡng dục của Hoắc Bộ Thiên, làm sao mà đối diện với đại nghĩa giết con của Hoắc Liệt?

Không thể uống!

Tinh Vệ lấp biển, hận không thể lấp đầy!

Chén Mạnh Bà trà này hắn không thể uống! Hắn xoay người, đưa tay đẩy trả chén trà, Bất Hư kinh ngạc nói: “Hài tử, ngươi đã như người chết, lại muốn chôn theo cả hạnh phúc lẫn tiền đồ của mình, làm như vậy có đáng không?” Bộ Kinh Vân kiên quyết nói: “Hai người đó đối với ta rất tốt, đây cũng là chút tâm ý cuối cùng cho bọn họ.”

Bất Hư nói: “Được lắm! Cũng không uổng kỳ vọng Hoắc Bộ Thiên dành cho ngươi, nhưng ngươi là con của cố nhân, dù thế nào ta cũng không để ngươi về chịu chết đâu! Hài tử, đừng trách ta mạnh tay!”

Bất Hư vừa nói vừa vận chưởng thu chén trà về, bàn tay ẩn hiện một cỗ nhu kình, rõ ràng là Tiểu Chuyển Nghiệp trong “Nhân Quả Chuyển Nghiệp Quyết” dùng để làm mất dũng khí đối phương, chiêu vừa xuất ra, chén trà của Bộ Kinh Vân trong chớp mắt đã được đưa lên kề miệng, Bất Hư càng nắm chặt hàm dưới Bộ Kinh Vân, kiên quyết mở miệng hắn ra, tiếp đó vẫn kình chấn động, nước trong chén trà bị chấn bay thẳng tới cái miệng nhỏ của Bộ Kinh Vân.

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 24

Thần Ma Hội (3)

Bộ Kinh Vân sao lại không hiểu nguyên do Bất Hư đại sư phải khổ tâm như thế. Hắn cũng hiểu ông làm vậy là vì mình, chỉ có điều Bộ Kinh Vân kiên quyết không chấp nhận, hắn tuyệt đối không thể để mình quên hết cừu hận như vậy!

Ngay tại khoảnh khắc Mạnh Bà trà sắp đổ vào miệng, Bộ Kinh Vân trong lúc cấp bách đột nhiên lấy chưởng thay kiếm, sử ra một chiêu Bi Thống Mạc Danh học trộm từ hắc y thúc thúc!

Trong khoảnh khắc, vô số chưởng ảnh ngang dọc đan thành một tấm lưới dày, ngăn hết toàn bộ Mạnh Bà trà, nước bị cản lại, bắn hết cả lên vách tường trắng phía sau!

Vách tường trắng không tỳ vết giờ bị nước trà bắn lên loang lổ, nước trà thẫm màu từ trên vách ròng ròng chảy xuống, tựa như một chuỗi lệ bi thương…

Bất Hư không ngờ đứa trẻ này võ công lại khác thường như vậy, nhưng điều làm ông giật mình hơn nữa chính là một chiêu mà Kinh Vân vừa xuất, ông kinh ngạc hỏi: “Bi thống mạc danh? Ngươi…ngươi đã gặp y?”

Bộ Kinh Vân im lặng gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Y…y khỏe chứ?”

Bộ Kinh Vân đáp: “Vẫn khỏe.”

Bất Hư có chút bất ngờ, hỏi: “Vậy mà y cũng để ngươi tự đi báo thù sao?”

Bộ Kinh Vân vẫn không trả lời, nhưng theo ánh mắt vững như bàn thạch kia, Bất Hư hiểu rằng chỉ cần đứa trẻ này quyết định điều gì thì không ai có thể ngăn cản được, ngay cả “Kẻ” sớm biến mất khỏi nhân gian kia cũng không ngoại lệ!

Bất Hư biến sắc nói: “Kinh Giác, nếu không phải vì ngươi chỉ là một đứa trẻ, ta nhất định sẽ nghĩ cách giữ ngươi lại, tuyệt đối không để ngươi trở về để chịu chết, cho dù phải dùng tới vũ lực…”

Bộ Kinh Vân không để ông nói hết lời đã dứt khoát nói: “Được, ta chờ ông!”

Nói đi nói lại, Bất Hư đại sư cũng không thể đồng cảm với nỗi khổ báo thù của hắn, nhưng hắn cũng chẳng cần đồng cảm!

Hôm nay, hắn đã nói nhiều lắm rồi, câu này đã cắt đứt triệt để mọi dây dưa giữa hai người ngay tại đó.

Nói thì đã nói hết, ở lại cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa!

Bộ Kinh Vân chớp mắt đứng lên, xoay người, chậm rãi đẩy cửa bước ra.

Bất Hư đại sư cũng không ngăn cản, ngay cả “Y” cũng không thể cản được thì ông sao có thể làm được.

Bộ Kinh Vân bỏ đi không lâu thì tiểu hòa thượng kia lại bước vào, tò mò hỏi: “Ôi, Bất Hư đại sư, thiếu niên mặt lạnh kia cuối cùng cũng đi rồi sao?”

https://thuviensach.vn

“Lạnh ư?” Bất Hư cười khổ lắc đầu.

“Không! Hắn tuyệt đối không lạnh…”

Nói xong rồi lại nhìn những dòng Mạnh Bà trà chảy dài trên tường, ông thở dài nói: “Một ngày nào đó, nhất định sẽ có một người nhìn thấu tâm hắn nóng, nhất định…”

-----o0o-----

Năm ngày sau, tin báo của Bộ Kinh Vân đã về, trong Thiên hạ đệ nhất lâu lại vang lên một trận cười vang.

Tiếng cười này là từ Hùng Bá, đã mấy tháng nay rồi lão mới có thể thoải mái cười lớn như vậy.

Thủ vệ ngoài lâu nghe thấy cũng không khỏi ngạc nhiên.

Trong lâu lúc này chỉ còn Hùng Bá và Bộ Kinh Vân đứng đối diện, Hùng Bá vừa cười vừa nói: “Kinh Vân, con từ lúc được truyền Bài Vân Chưởng tới nay đã chín lần xuất chinh thì chín lần khải hoàn, lập công không nhỏ, con muốn vi sư thưởng gì? Hả?”

Thưởng ư? Hóa ra là cũng có phần thưởng sao?

Bộ Kinh Vân im lặng nhìn Hùng Bá, hắn sẽ mở miệng đòi thưởng gì đây?

Hắn không muốn thấy lão được thoải mái như thế, hắn muốn thấy lão sợ hãi, tuyệt vọng, khóc lớn!

Chỉ cần thế! Nhưng thật khó để làm được.

Hùng Bá thấy hắn không trả lời, bèn nói: “Ta nghĩ trong thời gian ngắn con cũng khó mà biết là mình muốn cái gì. Như vậy đi, lần này vi sư làm

https://thuviensach.vn

chủ thay con, ta thưởng cho con hai tên người hầu, được chứ?”

Hai tên người hầu?

Bộ Kinh Vân hơi ngạc nhiên, lão già này không biết đang âm mưu gì đây.

Chợt Hùng Bá bất ngờ gọi: “Từ, Tù song nô, còn không mau lại quỳ lại chủ nhân?”

Lời vừa dứt, Bộ Kinh Vân đột nhiên nghe thấy hai tiếng “phốc phốc” từ phía sau truyền đến, nhìn lại đã thấy hai hán tử trung niên quỳ phía sau, cùng hô lớn: “Tham kiến chủ nhân!” Hai người này có thể vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng Bộ Kinh Vân, võ công cao đến mức nào cũng đủ hiểu, Hùng Bá tiếng là thưởng công Bộ Kinh Vân, nhưng giao cho hắn hai đại cao thủ này nhất định là có mưu đồ khác.

Quả nhiên, đã nghe Hùng Bá nói sang sảng: “Kinh Vân, tên có sẹo dài trên mặt là Tử Nô, không có lông mày là Tù Nô, hai người này đều là cao thủ dùng kiếm, chỉ cần con biết cách dùng ngời thì kế hoạch nào cũng thành công mĩ mãn, đặc biệt là kế hoạch lần này…”

Lộ đuôi rồi! Bộ Kinh Vân cười thầm trong bụng, mỗi câu nói mỗi hành động của Hùng Bá đều có mục đích, nói chi chuyện ban thưởng. Lão bỏ ra một đồng, tất phải thu về mười!

Bộ Kinh Vân lắng lặng nhìn Tử, Tù hai người, thấy bọn họ quả nhiên đúng như miêu tả của Hùng Bá, mặc dù quỳ nhưng không cúi đầu, bốn mắt càng tỏ vẻ miệt thị Bộ Kinh Vân, xem ra không coi vị chủ nhân mười ba tuổi này vào trong mắt.

Ngay trong lúc ba người còn im lặng nhìn nhau, Hùng Bá đã chậm rãi nói ra kế hoạch tiếp theo của mình…

https://thuviensach.vn

Đến hoàng hôn Bộ Kinh Vân mới chậm rãi bước ra khỏi Thiên hạ đệ nhất lâu.

Hùng Bá mất một canh giờ mới có thể kể hết những nội tình lẫn chi tiết kế hoạch cho ba người, cũng đủ biết kế hoạch này khó khăn ra sao.

Vì việc cấp bách nên trời vừa điểm ngọ, Bộ Kinh Vân đã cùng Tử, Từ song nô khởi hành.

Lần này sẽ là lần hành động hung hiểm nhất từ khi gia nhập Thiên Hạ Hội của hắn!

Bộ Kinh Vân đang thong thả đi về Phong Vân Các, đang suy nghĩ đến xuất thần, bỗng cách đó không xa truyền đến tiếng mắng chửi của nữ nhân: "Xú nha đầu! Tiện nha đầu! Còn không đi mau lên cho ta nhờ!"

Bộ Kinh Vân xưa nay vốn thờ ơ với tất cả, nhưng nghe tiếng nữ nhân cứ chửi mắng nào "xú" nào "tiện" như vậy, không khỏi liếc nhìn, chỉ thấy có một thiếu phụ trung niên đang đánh mắng một cô gái tầm mười hai mười ba tuổi.

Cô gái kia vốn cũng khá xinh đẹp, nhưng lúc này mặt đầy vết thương, chứng tỏ thiếu phụ kia xuống tay không nhẹ, trên gương mặt xinh đẹp dàn dụa nước mắt, nhìn thật đáng thương.

Thực sự nàng vô cùng đáng thương.

Thiếu phụ kia lại hung hăng tát cô gái một cái, mắng: "Tiện nha đâu! Ai cho ngươi làm vỡ bát của Tổng giáo Tần Ninh? Đợi về đến nơi ta lột da ngươi ra!"

Nói xong, mụ còn đang muốn vung chưởng lần nữa thì phát hiện tay đã bị người ta chặn lại.

https://thuviensach.vn

Thiếu phụ quay lại, gầm lên chửi: “Kẻ nào lớn gan thế?”

Vừa lúc nhận ra người tới chính là đệ tử thứ hai của bang chủ Bộ Kinh Vân, mặt mũi tái mét, quỳ móp xuống đất, run giọng nói: “Tiểu nhân… Hương Liên, Thị tì tổng quản…vấn an Bộ thiếu gia.”

Hóa ra thiếu phụ này là thị tì tổng quản, Bộ Kinh Vân trước giờ vốn chẳng để ý đến thị, nhưng từ lúc hắn trở thành đệ tử nhập thất của Hùng Bá thì rất nhiều đồ chúng ở khắp nơi đều biết hắn, ngay cả thị mới liếc qua cũng đã nhận ra Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân không nói gì, thực ra hắn xuất thủ chỉ vì thấy thị quá hà khắc, nay thấy Hương Liên sợ hãi như vậy, biết chắc thị cũng hiểu dụng ý của mình, tin rằng sẽ không dám làm khó cô gái kia nữa. Mục đích đã đạt, hắn lặng lẽ xoay người bỏ đi.

Hương Liên thấy Bộ Kinh Vân xoay người, tưởng rằng mình làm hắn giận, liền giục cô gái nhỏ: “Nha đầu, xem kìa! Vân thiếu gia giận rồi, còn không mau vấn an Vân thiếu gia!”

Cô gái kia vốn không dám cãi lời, nay lại bị thúc giục như vậy, chỉ dám nói: “Tiểu tỳ…vấn an…Vân thiếu gia.”

Lời vừa thốt, Bộ Kinh Vân đột nhiên ngẩn ra, hắn xoay mình dừng lại.

Hắn quay đầu.

Là nàng? Là nàng? Là nàng?

Hắn chăm chú nhìn cô gái có gương mặt lem nhem nước mắt của cô gái, mặc dù không biết nàng nhưng giọng nói kia, giọng nói của người đã từng dìu hắn trong bóng đêm, thì cả đời hắn cũng không thể quên!

Mối nhân duyên oan nghiệt của hắn và nàng, rốt cuộc đã bắt đầu.

https://thuviensach.vn

Hắn hỏi: “Ngươi, tên gì?” Thanh âm trầm thấp không giống một thiếu niên.

Cô gái nghe thấy những lời này cũng ngẩn ra, âm thanh trầm thấp đặc biệt ấy chỉ cần nghe qua một lần sẽ nhớ ngay, nhưng nàng quả thực không thể tin được thiếu niên ủ dột không nói đêm đó lại chính là Vân thiếu gia lừng danh khắp Thiên Hạ Hội đang đứng trước mắt mình.

Nàng cúi đầu, nói ra một cái tên mà cả đời Bộ Kinh Vân cũng không quên được. Nàng nói: “Tôi tên…Khổng Từ.”

Từ nay về sau, Phong Vân Các trầm tịch không còn cần thêm thị tì nào nữa, bởi vì nó đã có một tiểu tì bé nhỏ Khổng Từ.

Nàng cuối cùng cũng không còn bị người ta khi dễ nữa.

Đáng tiếc, chủ nhân Phong Vân các đúng lúc đó lại phải ra đi, phải bước trên một hành trình xa xôi…

Lãng nhi.

Đây là một phong di thư.

Có lẽ con cũng biết, cha là Nam Lân kiếm thủ, truyền nhân thứ mười một của Đoạn gia Thực Nhật kiếm pháp, đối mặt với đủ loại khiêu chiến, quả là số mệnh của cha.

Nhưng lần khiêu chiến này chính là trận chiến hung hiểm nhất trong đời cha, cũng là trận chiến đặc biệt nhất, chỉ vì đối thủ lần này không dùng kiếm mà dùng đao, hắn chính là Bắc Ẩm Cuồng Đao Nhiếp Nhân Vương!

Nhiếp Nhân Vương chính là địch thủ mà suốt đời này cha cầu cũng không được, đáng tiếc năm năm trước cha từng khiêu chiến thì hắn dứt khoát cự tuyệt, không ngờ tháng trước lại nhận được thư khiêu chiến của

https://thuviensach.vn

Nhiếp Nhân Vương. Lão Ngũ của Nhạc Sơn Lục đại khấu là trên đường tác ác gặp Nhiếp Nhân Vương, sau khi được hắn dạy dỗ một chút thì lĩnh mạng đem thư này đến đây.

Đó là một phong thư khiêu chiến.

Ngạo Hàn Lục Quyết của Nhiếp Nhân Vương bá đạo tàn nhẫn. Lãng Nhi, đối thủ thật sự quá mạnh, cha không có đủ tự tin chiến thắng, nhưng con tuổi còn nhỏ, cha vờ tự tin tất thắng để con không lo lắng, kỳ thực trận chiến lần này lành dữ khó đoán…

Lãng Nhi, lúc này cha phải nói với con rằng, nếu như cha thua trận, con phải theo Thực Nhật kiếm phổ trong di thư này, cùng Hỏa Lân kiếm luyện tập đêm ngày mới có thể đạt tới cảnh giới cao nhất.

Cha tin rằng uy lực của Hỏa Lân kiếm không cần phải nói lại, con cũng đã tận mắt nhìn thấy rồi. Tuy nói kiếm này tà dị, có lúc kiếm khống chế người. Nhưng tâm chính kiếm chính, tâm tà kiếm tà, hết thảy đều phải trông vào chính bản thân mình mới nói được.

Còn nữa, Hỏa Lân Kiếm vốn liên quan đến một truyền thuyết của Đoạn gia chúng ta, truyền thuyết về một bí huyệt trong động Lăng Vân trên Đại Phật Nhạc Sơn…”

Viết đến đây, Đoạn Soái liếc nhìn thanh Hỏa Lân Kiếm ở bên cạnh, kiếm còn trong vỏ nhưng chuôi kiếm xanh biếc đã ẩn hiển một luồng hồng quang, yêu dị vô cùng, đúng là hiếm thấy.

Vẻ ưu phiền trên mặt Đoạn Soái bỗng chốc hóa thành hư không, khóe miệng nhếch ra một nụ cười tà dị, nhì Hỏa Lân Kiếm tựa như đang nhìn một người bạn lâu năm, hưng phấn nói: “Lão bằng hữu, ta biết ngươi nhất định rất hưng phấn, đúng không?”

https://thuviensach.vn

Hỏa Lân Kiếm dĩ nhiên không thể trả lời, nhưng hồng quang nơi chuôi kiếm càng tăng lên, tựa như đang đồng ý.

Đoạn Soái cười tà dị nói: "Không sai! Khó trách ngươi hưng phấn như thế, bởi vì ta cũng cảm thấy một luồng đao khí sắc bén vô cùng đang từng bước xông tới gần chúng ta…Không! Không phải một mà là hai luồng! Một mạnh mẽ, một nhẹ nhàng, mạnh mẽ là Nhiếp Nhân Vương, nhẹ nhàng là thằng bé Nhiếp Phong! Hay! Hay! Hay lắm! Trận chiến này mới thống khoái làm sao! Ha ha…"

Trong tiếng cười cuồng, Đoạn Soái cắt tiếng cười ra từng mảnh, giống như chia cơn ác mộng…

Tâm chính kiếm chính, tâm tà kiếm tà?

Đoạn Soái giờ phút này so với thời điểm đến tìm Nhiếp Nhân Vương năm năm trước là chính hay là tà?

Y như người mới tỉnh mộng, lau mồ hôi, tiếp tục viết nốt cái bí mật dang dở trong di thư…

Một bí mật kinh thiên động địa mà không ai tưởng tượng được!

Vận mệnh, cuối cùng lại an bài cho hai người vốn không liên quan, kẻ trời nam người đất bắc sắp gặp nhau.

Nhân vật chính cuộc chiến lần này không phải Nhiếp Nhân Vương hay Đoạn Soái mà hai thiếu niên một hay khóc, một không khóc – Phong Vân!

Phong Vân của Hùng Bá!

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 25

Tái Chiến Giang Hồ (1)

“Sư phụ, giang hồ rốt cuộc là như thế nào vậy?”

“Thần Nhi à, giang hồ đầy vàng son cám dỗ, khiến người ta sa vào đó, đến khi thịt nát xương tan mà vẫn chẳng hay.”

“Sư phụ, nếu vậy thì sao vẫn có nhiều người dấn thân vào giang hồ đến thế?”

“Bởi vì giang hồ hiểm, nhưng lòng người còn hiểm hơn.”

“Thần Nhi không hiểu.”

“Bởi vì trò chơi giang hồ vô cùng kích thích, chỉ một đêm thành bá nghiệp, cơ hội không lúc nào thiếu cả. Hôm qua đi qua, hôm nay đi qua thì vẫn còn có ngày mai…”

“Ngày mai ra sao hả sư phụ?”

“Ngày mai là một bí mật không ai có thể đoán trước được! Hôm nay chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt, ngày mai có khi trở thành người đứng đầu một bang. Hôm nay đang là tuyệt thế cao thủ, ngày mai có thể là kẻ thảm bại, phơi thây xó núi…”

“Thế nào mới được coi là tuyệt thế cao thủ ạ?”

https://thuviensach.vn

“Tuyệt thế cao thủ phải có võ công tuyệt thế, còn phải có một đôi tay tuyệt thế.”

“Nếu tuyệt thế cao thủ lợi hại như vậy, bọn họ có thể may mắn thoát khỏi giang hồ không?”

“Ài, đáng tiếc người trong giang hồ thân bất do kỷ, người không ở trong giang hồ cũng chẳng khác gì! Tuyệt thế cao thủ cho dù là đã thoái ẩn quy điền nhưng chỉ cần chưa chết, không biết là vì danh vì lợi, vì nghĩa vì thân, thậm chí là vì tình, một ngày nào đó cũng sẽ bị buộc phải…”

“Tái chiến giang hồ!”

Người

Một chữ chỉ hai nét, tuy chỉ là một chữ vô cùng đơn giản, nhưng cũng là một chữ nhiều buồn đau nhất.

Người mang khổ ải.

Này sinh lão bệnh tử, này bần cùng ti tiện, cơm không no, áo chẳng ấm.

Muốn mà không được đã khổ, có được rồi mà lại mất đi lại càng khổ.

Yêu mà không thể đến với nhau, yêu nhưng không được đáp trả, hoặc người mình yêu đột nhiên qua đời, khiến cho lòng người sinh nhiều đau khổ, đã khổ càng thêm khổ!

Đau khổ, đau khổ, lại đau khổ!

Trong nhân gian, ở đâu có người, ở đó tràn ngập những nỗi khổ.

Những nỗi khổ nhân gian nhiều không thể đếm xuể.

https://thuviensach.vn

Đặc biệt là hạo thổ Thần Châu, dân chúng đời đời lầm than, là nơi khổ nhất dương gian…

Loài người sống trong khổ ải đời này qua kiếp khác nên trong lòng họ luôn cầu mong tìm ra những chân lý để tiêu trừ những khổ ải nhân gian, mong được cứu rỗi và chỉ lối bởi những người thông tuệ hơn mình. Cho nên, nhân gian có muôn vàn nỗi khổ, thì cũng có đủ thứ phật sinh ra để phổ độ chúng sinh.

Trong vô số tượng phật, có lẽ Nhạc Sơn Đại Phật là pho tượng lớn nhất trên đời này.

Nhạc Sơn Đại Phật nằm ở phía tây Nhạc Sơn, là nơi giao nhau của ba con sông lớn Mân Giang, Thanh Y và Đại Độ.

Tương truyền vào những năm đầu triều Đường, Hải Thông hòa thượng thấy nước sông chỗ này chảy xiết, thuyền bè hay gặp phải đá ngầm nên muốn xây dựng một bức tượng phật lớn để bảo hộ tàu thuyền qua lại được an toàn, phải mất hơn chín mươi năm mới có thể hoàn thành được bức tượng này, Hải Thông hòa thượng cũng sớm viên tịch khi bức tượng còn chưa hoàn thành.

Nhạc Sơn Đại Phật hoàn thành là một bức tượng Phật Di Lặc đang ngồi, cao ngang với núi, nhìn về phía sông, dựa vào đá mà tạc thành, dưới chân nước sông cuồn cuộn chảy, thuyền bè lại qua, trông rất là hùng vĩ.

Nghe nói, chỉ riêng mắt Phật thôi cũng đã dài hơn một trượng rưỡi, đủ biết pho tượng này lớn cỡ nào.

Nhưng, đôi mắt Phật dài hơn trượng kia liệu có thể nhìn thấy hết nỗi đau của chúng sinh? Có thể an ủi bọn họ hay chăng?

Ít nhất thì cũng có một người không cho là như vậy, nó cũng không cho rằng Nhạc Sơn Đại Phật có thể an ủi dù là một chút nỗi lòng mình.

https://thuviensach.vn

Từ lúc còn trong bụng mẹ tới giờ nó đã chịu rất nhiều đau khổ, mặc dù ở rất gần Nhạc Sơn Đại Phật nhưng nó vẫn chưa một lần được ban ơn, Nhạc Sơn Đại Phật dường như vẫn chưa cởi bỏ được những nỗi khổ của nó.

Nó mới chỉ là một cậu bé.

Cậu bé này chừng tám tuổi, mặc quần áo màu xanh nhạt, khuôn mặt tròn lém lỉnh, vừa nhìn đã biết là một cậu nhóc cực kỳ thông minh.

Chỉ có điều cậu bé này không giống những đứa trẻ cùng tuổi có thể suốt ngày chơi đùa, trước giờ mỗi ngày nó đều ngồi bên bàn chân Phật đo mực nước sông ba lần từ sáng tới tối, mưa gió không thay đổi.

Một đứa trẻ tám tuổi vì sao lại phải ngồi đo mực nước sông, nguyên nhân thực ra rất đơn giản.

Cậu bé này có một cái họ nghe ra vô cùng quyết đoán quả cảm – Đoạn!

Nó chính là con trai Nam Lân kiếm thủ Đoạn Soái – Đoạn Lãng!

Đoạn Lãng rất không vui, chỉ vì mang họ Đoạn!

Bên đỉnh phía phải của Nhạc Sơn Đại Phật có một ngôi tự cổ tên là Đại Phật Tự, ngoài Đại Phật Tự hơn trăm trượng lại có một dãy đình đài lầu các, đó chính là Đoạn gia trang.

Năm đời trước, Đoạn gia trang vốn là một danh gia vọng tộc trong giang hồ, giàu có nhất vùng Nhạc Sơn. Đáng tiếc, từ đời tằng tổ phụ Đoạn Lãng lại bắt đầu suy thoái dần, tới đời tổ phụ của Đoạn Lãng thì hoàn toàn tiêu thanh biệt tích khỏi võ lâm.

Đoạn gia vì sao lại tiêu thanh biệt tích khỏi võ lâm?

Đoạn Lãng không hiểu lắm, chỉ nhớ Đoạn Soái từng nói, Đoạn gia trước đây có thể vang danh giang hồ là nhờ một thanh thần binh Hỏa Lân Kiếm,

https://thuviensach.vn

phối hợp cùng Thực Nhật kiếm pháp của Đoạn gia, uy lực bất phàm, chấn nhiếp võ lâm.

Chỉ có điều chuôi kiếm Hỏa Lân này tà dị khác thường, có lúc kiếm khống chế tâm, bởi vậy tằng tổ phụ và tổ phụ Đoạn Lãng sợ tẩu hỏa nhập ma nên không dám dùng đến, do vậy không thể phối hợp Hỏa Lân Kiếm với Thực Nhật kiếm pháp để phát huy hết uy lực tối cao, nên Đoạn gia từ lúc đó không thể vươn lên được.

Vì sao Hỏa Lân Kiếm lại khống chế nhân tâm? Vì sao lại tà dị như thế? Tổ tiên Đoạn gia sao lại dùng thanh kiếm này? Những nghi vấn như vậy dù Đoạn Lãng vô cùng thắc mắc nhưng Đoạn Soái chưa bao giờ nhắc tới một lần.

Cho đến thời của Đoạn Soái, Đoạn gia trang đã chẳng còn lại gì, y nghèo rớt mồng tơi, thứ duy nhất còn lại là khuôn viên Đoạn gia và thanh Hỏa Lân Kiếm tổ truyền.

Túi đã mòn thì tráng sĩ cũng chẳng còn!

Chưa đến năm năm, dựa vào Hỏa Lân Kiếm y đã đạt được ngoại hiệu Nam Lân kiếm thủ, đáng tiếc là lúc này Đoạn gia đã suy tàn cùng cực, muốn khôi phục chẳng phải dễ, trong khi Thiên Hạ Hội và Vô Song Thành lại mạnh mẽ vô cùng, nhân cường mã tráng. Nếu có môn phái nào muốn quy phục cường giả, hoặc người giang hồ muốn tham gia thì nhất định là sẽ lựa chọn hai đại bang này. Cho dù Đoạn Soái được giang hồ tôn là Nam Lân kiếm thủ nhưng trước sức hấp dẫn của hai bang kia, hy vọng phục hưng Đoạn gia coi như không còn gì.

Trong lúc thất vọng, Đoạn Soái lại gặp thảm biến, ái thê của y thân thể vốn yếu nhược, sau khi sinh Đoạn Lãng cũng từ trần. Đoạn Soái chán nản, cuối cùng quyết định thoái ẩn giang hồ.

https://thuviensach.vn

Nhưng ba năm này quy ẩn, y vẫn không yên, Hỏa Lân Kiếm bên mình cũng chẳng yên.

Cuối cùng y cũng nghĩ ra một cách có thể phục hưng được Đoạn gia, vì thế năm ấy mới gửi con trai Đoạn Lãng mới ba tuổi cho người bà con xa nuôi dưỡng, để lại tiền bạc rồi một mình đi khắp nơi tìm Bắc Ẩm Cuồng Đao.

Y tin rằng chỉ có đánh bại Bắc Ẩm Cuồng Đao danh chấn giang hồ thì danh khí của Nam Lân kiếm thủ mới có thể vang dội hơn được.

Đáng tiếc lúc y tìm thấy Nhiếp Nhân Vương thì cũng là lúc gã đã quyết định phong đao quy ẩn, nhẹ nhàng cự tuyệt lời khiêu chiến khiến Đoạn Soái mất hứng quay về.

Sau khi trở về Nhạc Sơn, Đoạn Soái cảm thấy đời y khó mà có phát triển gì, đành trông mong hết vào con trai Đoạn Lãng, cho nên mỗi ngày đều chuyên tâm truyền thụ kiếm pháp, hy vọng con trai thành tài.

Nhưng dù có nóng lòng mong con thành tài cỡ nào, Đoạn Soái cũng chưa bao giờ truyền dạy Thực Nhật kiếm pháp, bởi vì Thực Nhật kiếm pháp mạnh mẽ vô cùng, cần phải thời gian dài luyện cho tâm đủ kiên cường, nếu không sẽ sớm tẩu hỏa nhập mà, Hỏa Lân Kiếm đã tà càng thêm tà, cực kỳ đáng sợ!

Dù chưa được truyền dạy Thực Nhật kiếm pháp nhưng Đoạn Lãng vẫn tập luyện những chiêu thức kiếm pháp bình thường một cách chăm chỉ, bởi vì nó vốn thích võ, hơn nữa, dù còn nhỏ nhưng nó đã tự biết mình mệnh khổ.

Còn không phải nữa sao? Đoạn gia tới thời của nó đã suy kiệt lắm rồi, cho dù cha nó có là Nam Lân kiếm thủ thì cũng không thể phục hưng được, nên trách nhiệm khôi phục Đoạn gia dồn hết lên vai Đoạn Lãng, phải gánh vác trách nhiệm trọng đại như thế còn không khổ nữa hay sao?

https://thuviensach.vn

Nếu như sinh ra trong một gia đình bình thường, có thể an phận làm một người nông dân bình thường, nhưng nó sinh ra đã là người của Đoạn gia từng một thời oanh liệt, cha nó là Nam Lân kiếm thủ Đoạn Soái, tất cả không cho Đoạn Lãng được phép trốn tránh!

Trong tâm hồn bé nhỏ của cậu nhóc tám tuổi đã thấy được nhân tình ấm lạnh, mỗi khi thấy cha mình bị họ hàng coi thường, mỗi lần phát hiện ra cảm giác thất bại trong ánh mắt cha mình, lại nhìn những viên ngói vỡ trong Đoạn gia trang lạnh lẽo, nó lại tự thề với mình rằng một ngày nào đó nó sẽ trở thành tuyệt thế cao thủ, đánh bại hết những cao thủ trong võ lâm, còn phải chống lại vận mệnh suy tàn của Đoạn gia!

Đoạn Lãng Đoạn Lãng…

Đoạn Soái đặt tên đứa con này là Đoạn Lãng vốn hy vọng một ngày nào đó nó có thể bạt sóng trùng dương, chỉ là…đến bao giờ Đoạn Lãng mới có thể đạp lên ngọn sóng?

Hô mưa gọi gió?

Không ngờ nhiều năm sau Đoạn Soái lại nhận được thư khiêu chiến của Nhiếp Nhân Vương, khiến một kẻ đã yên phận, chỉ một lòng nuôi dạy con trai nay lại hừng hực dục vọng chấn hưng Đoạn gia, hừng hực chiến ý.

Hôm nay chính là ngày ước chiến của Nhiếp Nhân Vương, nhưng Đoạn Lãng vẫn tới bờ sông đo mực nước như mọi ngày.

Nó dùng một cái sợi dây thừng lớn, cách vài thước lại buộc mấy hòn đá rồi thả xuống sông đo mực nước, đầu dây buộc vào một tảng đá lớn trên bờ sông.

Đoạn Lãng cẩn thận kéo phần dây thừng trong nước lên, phát hiện vị trí đánh dấu hôm qua đã bị chìm xuống khá nhiều, chứng tỏ mực nước dâng

https://thuviensach.vn

cao không ít, bèn lẩm bẩm: “Ôi, mực nước lại lên cao, cha mà biết nhất định rất vui.”

Từ lúc Đoạn Lãng sáu tuổi đến giờ, Đoạn Soái đều bắt nó đo nước sông ngày ba lần, chưa bao giờ gián đoạn.

Thực ra là vì nguyên nhân gì?

Kỳ thật là bởi…

Đột nhiên có một viên đá nhỏ đập vào gáy Đoạn Lãng làm nó thấy đau nhói, vội vàng quay đầu thì thấy ba đứa trẻ trong thôn, chừng mười tới mười hai tuổi đang ném đá về mình, một đứa còn nói: “Hì hì, con trai lão khùng tự xưng cái gì Nam Lân kiếm cẩu lại đo nước sông kìa.”

Thấy cha bị làm nhục, Đoạn Lãng vừa tránh mảnh đá vừa kêu lớn: “Các ngươi…nói lung tung gì vậy hả?”

Một đứa khác lại lên giọng cười mỉa: “Khà khà, dưới chân Đại Phật có thằng ngốc đi đo nước sông, sáng đo, trưa đo, chiều đo, nhưng mà không có mẹ! Ha ha…”

Đám trẻ con trong thôn đã cười nhạo Đoạn Lãng không ít lần, hôm nay nó không nhịn được nữa, cả giận nói: “Hắc, người không đụng tới ta, ta cũng không đụng tới người! Cha con ta chưa từng mạo phạm các ngươi, vậy mà các ngươi năm lần bảy lượt coi thường ta. Hôm nay ta không khách khí nữa!”

Nói xong, nó lập tức rút gậy trúc bên hông ra, đám trẻ kia biết nó là con nhà võ, lúc này lại thấy nó vung gậy, biết là không ổn vội vàng la lớn: “Ôi! Cẩu tạp chủng không mẹ nổi giận rồi, đi mau!”

Đi? Hắc, cho dù bọn chúng có cười hắn không mẹ cũng không sao, chỉ có điều Đoạn Lãng không chấp nhận việc bọn chúng gọi Đoạn Soái là Nam

https://thuviensach.vn

Lân kiếm cẩu, như vậy chính là nhục mạ Đoạn gia, nó tuyệt đối không thể buông tha, nói: “Chạy đi đâu!”

Lời vừa dứt đã thấy gậy trúc bay tới, gậy nhỏ nhưng ẩn chứa nội kình, đánh trúng đứa chạy sau cùng, đứa còn lại muốn đỡ bạn dậy đã thấy Đoạn Lãng xông tới đánh túi bụi, ra tay cực nhanh.

Đám trẻ kia thấy tiểu tử này tuy tuổi nhỏ hơn mình nhưng thân thủ mạnh mẽ vô cùng, trong lòng biết không thể địch lại nên sau khi cắn răng chịu đau thì nhất tề chạy trốn, không dám quay đầu lại.

Đoạn Lãng cũng không đuổi theo, vừa mới đấm đá vài quả đã thấy trong lòng dịu lại, đang muốn ra bờ sông thu dây thừng thì bỗng nghe truyền đến một tiếng nổ. Nó vội vàng chạy lại phía bờ sông, hóa ra có một con thuyền nhỏ không địch lại dòng nước xiết, bị hất mạnh vào bờ, lập tức bị đánh vỡ nát.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc thuyền lật, hai bóng người nhanh như chớp từ dưới thuyền đột nhiên xuất hiện, dựa thế nhảy lên bờ.

Chỉ thấy hai người này một lớn một bé, người lớn vai mang đại đao, hai mắt tinh quang bắn ra làm cho người nhìn thấy phải lạnh người.

Còn người bé kia vẻ mặt lại nhu hòa khác thường, giống như mang theo bảy phần bất đắc dĩ, thật khác xa với người trưởng bối kia. Mặc dù Đoạn Lãng trước giờ chưa từng rời Nhạc Sơn, chưa gặp qua nhân vật giang hồ nào, nhưng dựa vào khí độ hai người này mà xét thì nhất định là người trong giang hồ, hơn nữa, nếu đoán không nhầm thì người lớn kia chính là người hôm nay sẽ đến quyết chiến với Đoạn Soái – Nhiếp Nhân Vương.

Không sai! Đoạn Lãng đã đoán đúng.

Người tới chính là cha con Nhiếp Nhân Vương!

https://thuviensach.vn

Nhưng nó không thể đoán được vì cha con hai người đến từ giang hồ này mà từ nay về sau nó phải lưu lạc giang hồ.

Đoạn Lãng vội vàng đến gần, ngẩng đầu nhìn thấy Nhiếp Nhân Vương khôi vĩ, chỉ cảm thấy gã thật giống một Ma thần thấu hết thảy thương sinh, bèn hỏi: "Xin hỏi, tiền bối có phải là Bắc Ẩm Nhiếp tiền bối?"

Nhiếp Nhân Vương "Ừm" một tiếng, Nhiếp Phong đứng sau vẫn lộ vẻ ưu tư.

Đoạn Lãng thầm nghĩ: "A, người tóc dài này là Nhiếp Phong à? Sao lại mặt chau mày ủ như đưa đám vậy?"

Đoạn Lãng tuy biết hôm nay là ngày phụ thân và Nhiếp Nhân Vương quyết chiến nhưng tiểu hài tử như nó làm sao hiểu được cái gọi là tuyệt thế cao thủ luận võ, phân thắng bại đâu phải chuyện giản đơn, chừng nào chưa chết còn chưa dừng.

Nhiếp Phong qua giang hồ đã nhiều năm, mười một tuổi đã thấu hiểu nhiều điều, biết rõ cuộc chiến Nhiếp, Đoạn này cả hai đều thương tổn. Đoạn Lãng không biết cuộc chiến này là ngu ngốc mà lại còn tự hào, trong lòng lại dâng lên một ý niệm ương ngạnh: "Hừ, dám tìm cha ta quyết chiến sao? Được lắm! Trước hết phải cho ngươi biết lợi hại của bổn thiếu gia!"

Lòng nghĩ vậy nhưng miệng lại nói với Nhiếp Nhân Vương: "Tiền bối, vãn bối là Đoạn Lãng, gia phụ Nam Lân kiếm thủ lệnh cho con cung kính bồi tiếp tiền bối, xin mời tiền bối đi theo vãn bối!"

Nói xong, thân cũng theo lời mà động, nhấp nhô vài cái, theo chân Đại Phật, mượn vách đá lởm chởm trên vách núi mà lên, thân thủ không tệ.

Đoạn gia trang ngay phía sau đỉnh đại phật, vốn có đường núi đi lên, nhưng Đoạn Lãng lại thẳng theo tượng Phật mà lên, thực ra là bệnh chung

https://thuviensach.vn

của người luyện võ, muốn khoe thân pháp Đoạn gia học từ cha, cũng muốn nhìn xem Nhiếp Nhân Vương có bao nhiêu bản lĩnh.

Nhiếp Nhân Vương vừa động, thân hình đã như mũi tên bắn lên, không cần dựa vào vách đá mà cứ thế lao thẳng lên trên đầu gối đại phật, Đoạn Lãng ngẩn ra nhìn theo, thầm nghĩ: "Ôi, thật là khinh công thượng đẳng!"

Nhưng làm Đoạn Lãng kinh ngạc nhất lại chính là con trai Nhiếp Nhân Vương Nhiếp Phong, ngay lúc thân hình Nhiếp Nhân Vương bay lên, Nhiếp Phong cũng lên theo, thân nhanh như gió, lên sau mà đến nơi cùng lúc với cha mình.

Đầu gối tượng phật cao ít nhất cũng phải hơn mười trượng, Đoạn Lãng vừa bị khinh công Nhiếp Nhân Vương dọa sợ, nay lại bị thân pháp Nhiếp Phong dọa cho ngây ngốc, cứ đứng dưới đầu gối Phật trợn mắt há mồm, phải mất một lúc mới mở miệng được, ôm gáy cười nói: "Ha ha…tiền bối khinh công cao tuyệt, làm người ta tâm phục khẩu phục a!"

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 26

Tái Chiến Giang Hồ (2)

Những lời này vốn là lời thật tâm, chỉ có điều người Đoạn Lãng tâm phục khẩu phục thực sự là Nhiếp Phong, nó liếc nhìn tiểu tử tóc dài vẫn luôn trầm mặc kia, thầm nghĩ: "Nhiếp Phong tính ra có lẽ cũng không lớn hơn mình mấy tuổi nhưng khinh công không thua kém cha. Nhưng cũng chẳng sao, mình còn mấy năm nữa mới bằng tuổi hắn bây giờ, chỉ cần khổ luyện hơn nữa thì đến lúc đó có khi còn hơn cả y…"

Từ nhỏ nó đã phải gánh vác trọng trách phục hưng Đoạn gia trên vai nên lòng hiếu thắng rất cao, lúc nào cũng muốn hơn người khác.

Nhiếp Nhân Vương vừa lên tới đầu gối phật đã thấy một cỗ khí thế vô cùng sắc bén từ trên đỉnh phật ép thẳng xuống, người chưa tới mà khí đã tới, là kiếm khí, kiếm khí của Đoạn Soái!

Nhiếp Nhân Vương không khỏi ngẩng đầu nhìn đỉnh phật, thầm nghĩ: "Kiếm khí thật phong duệ! Đoạn Soái, người đợi ta suốt năm năm, hôm nay ta đến để hoàn thành tâm nguyện của ngươi."

Nghĩ vậy, y dỡ Tuyết Ẩm trên lưng xuống giao cho Nhiếp Phong, không quên dặn: "Phong Nhi, con ở lại đây, thay cha bảo quản Tuyết Ẩm."

Phụ thân lâm trận lại không cần đao, Nhiếp Phong không biết cha đang nghĩ gì, trong lòng càng lo lắng nói: "Cha…"

https://thuviensach.vn

Nhiếp Nhân Vương cười nhe: “Đừng lo, cha nhất định sẽ chiến thắng, nhất định sẽ trở về cùng con sống những ngày còn lại thật vui vẻ!”

Đoạn Lãng thấy hai người nói chuyện thì vô cùng khó hiểu, bèn đi lên trước nói: “Tiền bối, phụ thân đang ở trong tiểu lâu không xa trên đỉnh phật, xin để vãn bối dẫn đường.”

Nó vốn đang định bước đi, không ngờ Nhiếp Nhân Vương đã ngăn lại: “Không cần! Ta đã cảm thấy hắn ở đâu rồi!”

Vừa dứt lời, thân đã hóa thành một cơn gió lớn bay thẳng lên đỉnh phật.

Trên đỉnh tượng phật giờ chỉ còn hai tiểu hài tử Nhiếp Phong và Đoạn Lãng, Nhiếp Phong nhìn theo bóng cha đến khi khuất dần, hai hàng lông mày cau lại, suýt chút nữa thì dính lại với nhau, tựa như vĩnh viễn không gặp lại.

Đoạn Lãng mới tám tuổi, tính trẻ con chưa hết, thấy Nhiếp Phong lo lắng như thế thì ý niệm bướng bỉnh trong đầu lại nổi lên, nghĩ: “Khinh công hắn tuy cao nhưng không chắc võ công cũng vậy! Được, để ta thử xem nào!”

Trong lòng vừa nghĩ, Đoạn Lãng tiện tay nhặt một cành khii dài tầm hai thước, chân nhẹ nhàng bước, lặng lẽ đến cách nửa trượng sau lưng Nhiếp Phong, đang muốn vung roi lên đánh vào lưng, thầm nghĩ Nhiếp Phong dù không lãnh trọn chiêu này thì cũng khiến hắn bị đau.

Nhưng không ngờ chiêu còn chưa xuất, Nhiếp Phong không quay đầu, thân chưa động đã cất tiếng: “Chiêu Bạch Lộ Trường Minh này của ngươi vốn không tệ, đáng tiếc hạ bàn yếu, hơi thở gấp mà không thuần, cầm kiếm không có lực, ba đại huyệt Khảm, Kiên tỉnh, Khúc trì sơ hở cực lớn.”

Đoạn Lãng ngạc nhiên đến há hốc, nói: “Oa, ngươi không thèm liếc nhìn một cái, sao lại…có thể biết hết vậy?”

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong thản nhiên đáp: “Nghe thấy.”

Đoạn Lãng càng ngạc nhiên hơn, hỏi lại: “Sao cơ? Nghe…nghe thấy á? Đây là thứ thần công gì vậy?”

Nhiếp Phong chậm rãi quay đầu, nhưng mắt nhìn Đoạn Lãng, dịu dàng cười nói: “Cái này không phải thần cồn gì cả, chỉ là từ khi ba tuổi ta đã bắt đầu luyện Băng Tâm quyết, trong đó có câu: Tâm nhược băng thanh, thiên tháp bất kinh!”

Đoạn Lãng thấy Nhiếp Phong vốn đang lo lắng nãy giờ bỗng nhiên mỉm cười, chính mình cũng không cầm được, cười phá lên: “Ha ha! Tâm nhược băng thanh, thiên tháp bất kinh! Thứ võ công thần kỳ ảo diệu như vậy, hèn cho sâu xa khó hiểu ghê ha!”

Đến đây, hai tiểu hài tử cùng cười, khoảng cách được kéo gần lại.

Nhiếp Phong rất cao hứng, bỗng nhớ ra mấy năm nay mình chưa từng cười, hôm nay lại có thể cười, có thể là do Đoạn Lãng chọc cười, cũng có thể là bởi Đoạn Lãng là đứa trẻ cùng lứa nên dễ nói chuyện chăng?

Nhưng ngay lúc đó, Nhiếp Phong chợt biến sắc.

Nó cảm thấy bốn phía tràn ngập một thứ cảm giác rất kỳ quái.

Cảm giác này giống như…

Vạn vật trên thế gian, mỗi thứ đều khiến cho người ta có cảm giác khác nhau.

Ví dụ như tuyết làm người ta thấy lạnh lẽo; lửa khiến người ta nghe nóng rực, dã thú cho người ta cảm giác là hung mãnh. Cùng là con người nhưng người hầu cho cảm giác thấp hèn, tài tử thì mang đến cảm giác tao nhã, bá vương lại tạo ra cảm giác vô địch!

https://thuviensach.vn

Nhưng dù là cảm giác nào thì cũng không thể phức tạp bằng thứ cảm giác tràn ngập xung quanh Nhiếp Phong.

Đó là một thứ cảm giác rất bi ai.

Cảm giác cứ như thể trên đời vốn không hề có niềm vui, giống như không muốn sống nhưng bị ép phải sống, làm người ta cảm thấy bi ai và tuyệt vọng đến cực độ, hoàn toàn không mong muốn tới gần thứ cảm giác này.

Nhiếp Phong bị thứ cảm giác bi ai này cuốn hút, nó vội thu nhiếp tinh thần, dùng Băng Tâm quyết tĩnh tâm cảm nhận, cuối cùng đã tìm ra xuất xứ của luồng cảm giác này.

Chính là ở dưới gối Phật!

Nó nhanh chóng đi tới mép nhìn xuống, vừa trông thấy một thiếu niên chừng mười ba, mười bốn tuổi đang đứng ở trên chân Phật, ngẩng đầu nhìn Nhạc Sơn Đại Phật đang ngẩng đầu kiêu hãnh ngắm thế gian.

Thiếu niên kia toàn thân mặc trang phục đen tuyền, một đôi mày chữ nhất kiên cường ẩn chưa u buồn, hai mắt lạnh lùng, tựa như tất cả người vật trong thiên hạ đều không liên quan tới hắn.

Hắn tựa như một pho tượng màu đen đứng lặng lẽ, làm cho người ta có cảm giác thật cô độc, thật bi ai…

Thật là tuyệt vọng!

Thiếu niên kia chăm chú nhìn Nhạc Sơn Đại Phật, nhưng cũng phát hiện ra có người đang nhìn mình, bèn nhướng mày nhìn lại hướng Nhiếp Phong. Một cái liếc mắt này khiến Nhiếp Phong chấn động toàn thân.

https://thuviensach.vn

Lãnh ý trong mắt thiếu niên áo đen khiến nó lạnh người, chưa bao giờ Nhiếp Phong tưởng tượng được trên thế gian lại có người có đôi mắt lạnh đến thế.

May mà trong ánh mắt thiếu niên này, ngoại trừ lạnh lùng thì xem ra cũng không có địch ý với Nhiếp Phong.

Nhưng trước cuộc quyết chiến sinh tử của hai tuyệt thế cao thủ, nơi này lại bỗng nhiên xuất hiện một thiếu niên kỳ lạ như vậy, ba người tuy có vẻ không liên quan gì đến nhau song trong lòng Nhiếp Phong lại bắt đầu có cảm giác không yên…

Đang bất an thì chợt phía sau nghe thấy tiếng Đoạn Lãng hỏi: “Nhiếp Phong, ngươi đang nhìn gì vậy?”

Nhiếp Phong quay đầu lại, cười đáp: “Không có gì! Ta thấy một gã thiếu niên đang đứng ở dưới chân Đại phật thôi.”

Nói xong chỉ xuống chân đại phật, lại kinh ngạc đến sững người.

Dưới chân Đại phật rõ ràng không có ai, thiếu niên áo đen lúc nãy đã biến mất.

“Thiếu niên nào? Làm gì có ai đâu, Nhiếp Phong à, ngươi nhất định là thấy quỷ rồi!”

Quỷ?

Nhiếp Phong lại thấy bất an hơn, chỗ ẩn nấp gần nhất cũng cách chân đại phật chí ít cũng hai chục trượng, vậy mà mình vừa quay đầu đáp lời Đoạn Lãng, thiếu niên áo đen kia đã biến mất không thấy tăm hơi, nếu y không phải quỷ thì khinh công thân pháp hẳn rất cao, tuyệt không kém mình một chút nào.

https://thuviensach.vn

Nhưng Nhiếp Phong chắc chắn y không phải quỷ, bởi vì cảm giác bi ai trên người thiếu niên đó cực kỳ chân thật.

Đó là một thứ bi ai rất sâu sắc, thứ bi ai không biết khi nào mới có thể nhìn thấy ánh sáng…

Thoáng chốc, Nhiếp Phong lại có cảm giác là mình nhìn thấy những điều mình không hiểu lắm.

Nó ôm Tuyết Ẩm, bước tới phía bên trái, chỉ thấy trên vách đá có một sơn động người ta có thể vào được, trên cửa động có khắc một dòng chữ: "Nước qua đầu gối Phật, Lửa cháy động Lăng Vân."

Một dòng chữ thật kỳ quái.

Tim, đập mạnh.

Tim, là tim của Đoạn Soái!

Đoạn Soái đang ngồi yên trước cửa Đoạn gia, khí độ trầm ổn, tĩnh như ngục sâu, không hổ là nhất đại kiếm thủ!

Chỉ có điều trái tim của gã lại không ngừng đập mạnh, không phải vì sợ hãi mà là vì hưng phấn!

Bởi vì gã có thể cảm nhận được Nhiếp Nhân Vương từng bước tiến đến.

Đoạn Soái vẫn một thân hồng y giống như khi đi tìm Nhiếp Nhân Vương năm năm trước, chỉ có gương mặt tăng thêm vài phần tà khí, là do tháng năm làm gã thay đổi, hay là bởi Hỏa Lân kiếm mà ra?

Hỏa Lân kiếm đang nằm trong bàn tay nắm chặt của Đoạn Soái, chuôi kiếm xanh biếc lại ẩn hiện hồng quang, giống như cũng cảm thấy đối thủ chân chính sắp xuất hiện. Đoạn Soái trầm ngâm, tà khí trên mặt đại thịnh,

https://thuviensach.vn

nhìn Hỏa Lân kiếm nói: “Lão bằng hữu, ngươi cũng cảm thấy y tới rồi sao? Năm đó y vì tình mà phong đao, khiến đôi ta tịch mịch đến nay a!”

Ngay lúc nói chuyện, Đoạn Soái liếc nhìn một cái, đột nhiên nhìn thấy một bóng người từ hơn mười trượng đang cấp tốc lao đến, Đoạn Soái xoay mình mỉm cười.

Tuyết đến rồi! Đao đến rồi! Chiến đến rồi!

Bắc Ẩm Cuồng Đao Nhiếp Nhân Vương đến rồi!

Nhiếp Nhân Vương cũng thoáng nhìn thấy Đoạn Soái đang ngồi trước nhà, chiến ý bạo tăng, ý chí càng cuồng, ngay lúc còn cách Đoạn Soái hai trượng, y liền tiện tay nhặt một thanh đao cũ gỉ sét trong vườn nhà Đoạn gia, tung người lên giữa không trung, vừa vung đao chém thẳng vào Đoạn Soái vừa cất cao giọng nói: “Đoạn Soái! Trận chiến hôm nay ngươi đã khổ công chờ đợi nhiều năm, nay chúng ta cùng phân cao thấp đi!”

Đao thế sắc bén dị thường, vừa nhìn đã biết là chiêu Kinh Hàn Nhất Phách trong Ngạo Hàn Lục Quyết.

Mãnh chiêu đánh xuống nhưng Đoạn Soái lại vẫn ngồi yên như thể không thấy gì, Hỏa Lân cũng không xuất vỏ, chỉ nhắm mắt phun ra hai chữ: “Đáng tiếc.”

Lời vừa xuất, Kinh Hàn Nhất Phách của Nhiếp Nhân Vương lập tức dừng lại, đao dừng lại cách trán Đoạn Soái chưa tới một tấc, nhưng Kinh Hàn Nhất Phách đao thế như cuồng phong bạo vũ, bá đạo vô cùng, nay chiêu tuy đã thu nhưng dư kình cũng đủ làm cho gia viên Đoạn gia bị chấn động.

Nhiếp Nhân Vương nghiêm nghị hỏi: “Sao không xuất thủ?”

https://thuviensach.vn

Đoạn Soái lúc này mới chậm rãi mở mắt nói: “Bởi vì một đao vừa rồi của ngươi thật sự làm ta cảm thấy đáng tiếc, vốn không xứng để ta xuất thủ!”

Nhiếp Nhân Vương nói: “Hắc! Chẳng lẽ không sợ một đao của ta lấy đi cái mạng già của ngươi sao?”

Đoạn Soái đáp: “Đao chiêu của ngươi dù mạnh nhưng lại hơi chậm, chứng tỏ chưa xuất toàn lực, dù tới sát chân mày ta cũng có thể phá được.”

Nhiếp Phong nghe xong, cười sảng khoái nói: “Giỏi! Nhãn lực tốt! Định lực càng tốt! Một đao vừa rồi chỉ là thử định lực của ngươi, quả nhiên hơn xa người thường, không uổng công Nhiếp Nhân Vương ta ngàn dặm đến tìm ngươi!”

Đoạn Soái đáp: “Nam Lân Kiếm Thủ, Bắc Ẩm Cuồng Đao, mỗi kẻ một phương, chúng ta vốn sớm so tài một trận năm năm trước rồi mới phải, hôm nay dù chết cũng thấy đời này không phí!”

Nhiếp Nhân Vương chiến ý đã đạt đỉnh, cao giọng quát: “Được lắm! Vậy xuất chiêu đi!”

Chẳng ngờ Đoạn Soái đột nhiên lộ vẻ lo lắng nói: “Không, trong lòng ta còn có một chuyện chưa yên…”

Nhiếp Nhân Vương hỏi: “Trận chiến sinh tử này, ta và ngươi đã hẹn là phải giải quyết hết mọi chuyện rồi, chẳng lẽ lại có liên quan đến Nhiếp Nhân Vương ta?”

Đoạn Soái đáp: “Không sai! Đoạn mỗ còn một đứa con tên là Đoạn Lãng, chỉ còn hai cha con, nếu ta chết, hy vọng ngươi có thể truyền dạy võ công cho nó, dạy nó thành tài.”

https://thuviensach.vn

Hóa ra tâm nguyện của Đoạn Soái chỉ đơn giản có thế, Nhiếp Nhân Vương không lương lự, hảo sảng đáp: “Được!”

Đoạn Soái nghe Nhiếp Nhân Vương đồng ý, tinh thần chấn động, rồi nói tiếp: “Còn nếu ngươi bại vong, Đoạn mỗ cũng sẽ toàn tâm nuôi dạy Nhiếp Phong thay ngươi, cho đến khi nó tung cánh, tuyệt không thiên vị!”

Nhiếp Nhân Vương càng điên cuồng hơn, nói: “Không cần! Nếu hôm nay Nhiếp Nhân Vương ta chết, con ta từ nay về sau nhất định lấy việc đánh bại ngươi làm mục tiêu cả đời mình!”

Trong lúc nói chuyện, Nhiếp Nhân Vương đột nhiên tung người lên cao, đao vừa vung đã thấy hàn khí bao phủ Đoạn Soái, chính là quyết thứ hai Băng Phong Tam Xích trong Ngạo Hàn Lục Quyết!

Băng Phong Tam Xích dùng nội lực hùng hậu dồn vào Tuyết Ẩm, rồi hóa thành đao phong lạnh lẽo, vây đối thủ trong vòng đao lạnh, làm cho toàn thân đông cứng không thể động đậy, để mặc người ta xuống tay!

Nhưng Nam Lân Kiếm Thủ Đoạn Soái nào phải kẻ yếu, thân hình như thiểm điện tránh khỏi ngay trước khi đao của Nhiếp Nhân Vương chém tới!

Đoạn Soái nhìn thanh đao mẻ trong tay Nhiếp Nhân Vương, hỏi: “Tuyết Ẩm của ngươi đâu?”

Không sai! Năm năm trước gã đi tìm Nhiếp Nhân Vương không chỉ vì muốn gặp Bắc Ẩm Cuồng Đao mà còn muốn thấy Tuyết Ẩm, nhưng nay lại thiếu Tuyết Ẩm!

Nhiếp Nhân Vương không để Đoạn Soái kịp thở, vừa truy kích vừa nói: “Đánh bại ngươi cần gì Tuyết Ẩm? Thắng nhờ thần binh lợi khí thì còn ý nghĩa gì!”

https://thuviensach.vn

“Thật cuồng vọng!” Đoạn Soái như ngọn gió, vội vàng lắc mình qua nóc nhà Đoạn gia.

Nhiếp Nhân Vương không đuổi theo vào nhà mà bay lên nóc nhà, tuy không thể nhìn thấu nơi Đoạn Soái ẩn thân, nhưng ở giữa không trung tập trung tinh thần liền cảm nhận được kiếm khí trên người Đoạn Soái.

Bất cứ kiếm thủ nào cũng có kiếm khí, huống hồ Đoạn Soái lại là bậc tuyệt thế kiếm thủ. Kiếm khí mênh mông không thể nào che giấu!

Nhiếp Nhân Vương xác định được vị trí của Đoạn Soái, lập tức dùng đao phá, “Bình” một tiếng, thân như tia chớp vung đao chém xuống, đây chính là chiêu thứ ba Hồng Hạnh Xuất Tường trong Ngạo Hàn Lục Quyết!

Chiêu này vốn có tên là Tuyết Trung Hồng Hạnh, sau khi Nhiếp Nhân Vương phát hiện ái thê là Nhan Doanh phản bội mình ngoại tình kẻ khác, lấy nỗi hận dung hòa với chiêu này mà thành chiêu Hồng Hạnh Xuất Tường.

Chiêu Hồng Hạnh Xuất Tường một khi xuất ra, đao thế phẫn hận mạnh liệt, bá đọa vô cùng, trên cao nhìn xuống thoáng thấy đao ảnh như mưa, xâm nhập vào từng đốt ngón tay Đoạn Soái…

Đoạn Soái vốn không muốn xuất thủ nhưng bị chiêu này vây vào giữa, tránh cũng không được, bất đắc dĩ phải xuất thủ.

Nhưng gã vẫn chưa rút kiếm, chỉ thấy gã giơ kiếm lên, dùng và kiếm làm kiếm, xuất ra thức thứ nhất trong Thực Nhật kiếm pháp của Đoạn gia – Bạch Dương Phá Hiểu!

Kiếm chưa ra khỏi vỏ nhưng kiếm thế đã ẩn hiện hào quang, như thể mặt trời mới mọc ở chân trời, Nhiếp Nhân Vương đột nhiên thấy hoa mặt, một luồng kiếm phong xông đến, vội vàng thu đao chống đỡ, Hồng Hạnh

https://thuviensach.vn

Xuất Tường cùng Bạch Dương Phá Hiểu ngang sức, hai đại cao thủ cùng bị đánh bay về hai phía.

Đoạn Soái thầm nghĩ: “A, đao chiêu của hắn nổi tiếng cuồng, sao giờ lại thêm một cỗ hận ý nữa thế này?”

Gã làm sao ngờ được năm năm trước mình đi tìm Nhiếp Nhân Vương khiêu chiến, tuy rằng cô độc trở về nhưng vô tình gây ra thảm biến gia đình Nhiếp Nhân Vương, trận chiến hôm nay là do một tay Đoạn Soái mà ra.

Tuy rằng lực lượng ngang nhau nhưng Nhiếp Nhân Vương vẫn chưa buông tha, vung đao trở lên, thét lớn: “Vì sao Hỏa Lân không xuất vỏ?”

Đoạn Soái chắn biên đáp: “Không thấy Tuyết Ẩm, Hỏa Lân ra khỏi vỏ làm gì?”

Nhiếp Nhân Vương trừng mắt nói: “Ngươi nổi danh trời Nam là nhờ Hỏa Lân phối hợp khăng khít với Thực Nhật kiếm pháp, nếu không rút kiếm thì trận này chắc chắn bại!”

Không sai! Một thức Bạch Dương Phá Hiểu vừa rồi, kiếm chưa ra khỏi vỏ đã tỏa hào quang, nếu xuất vỏ, phối hợp với hồng quang tà dị của Hỏa Lân thì uy lực nhất định là hơn gấp bội.

Đoạn Soái vẫn trấn định như thường, nói: “Cần gì!”

Hai chữ vừa thốt ra, tua kiếm vẫn quất về phía Nhiếp Nhân Vương, Nhiếp Nhân Vương không ngờ có chiêu này, má phải bị quất trúng!

Đoạn Soái cầm kiếm đứng lặng, phong phạm của nhất đại tôn sư, ngạo nghễ nói: “Đoạn mỗ không cần thần binh, chỉ cần công phu bản thân cũng đủ thắng ngươi!”

https://thuviensach.vn

Nhiếp Nhân Vương chịu nhục, nghe máu dồn lên mặt, hai tai đỏ ửng, thú tính càng cuồng, chiến ý càng vượng, cười lớn nói: “Được! Nhiếp Nhân Vương ta không mang theo Tuyết Ẩm, đúng là không muốn cậy vào lợi thế thần binh mà chỉ muốn dùng công phu bản thân đánh bại ngươi, không ngờ ngươi với ta lại cùng ý nghĩ, thật là thống khoái! Thật thống khoái a!”

Trong tiếng cười làm người ta phải lạnh sống lưng, Nhiếp Nhân Vương bỗng trầm sắc mặt.

Đao, lại động!

Trận này đao kiếm ngang nhau, hay là lưỡng bại câu thương?

Không ai có thể biết trước, có lẽ chỉ có cặp mắt Phật dài hơn trượng, nhìn thấu hết thảy mọi chuyện trong nhân gian thì mới có thể biết trước…

Kết quả của trận chiến này sẽ khiến tất cả phải chấn động!

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 27

Hỏa Dị (1)

"Nước qua đầu gối Phật, Lửa cháy động Lăng Vân."

Những chữ này quả thực ẩn chưa nhiều ý nghĩa, mắt thấy không ổn, trên thực tế lại cực kỳ không ổn.

Nhiếp Phong bình tĩnh nhìn sơn động kề đầu gối Nhạc Sơn Đại Phật, hỏi Đoạn Lãng: "Đây chính là động Lăng Vân à?"

Đoạn Lãng gật đầu đáp: "Đúng vậy! Mực nước sông ở đây khi lên khi xuống không ngừng, truyền thuyết nói rằng nếu có lúc nước sông dâng lên quá đầu gối Phật thì khi đó động Lăng Vân sẽ bị lửa thiêu, lại còn có thể có chuyện lạ phát sinh."

Nhiếp Phong nhíu mày nói: "Kỳ lạ nhỉ, nếu nước sông dâng lên quá đầu gối Phật thì động Lăng Vân phải bị ngập mới đúng chứ, sao lại có chuyện bị lửa thiêu được?"

Đoạn Lãng nhún vai đáp: "Ta cũng chẳng rõ, nhưng vì truyền thuyết đó mà Đoạn gia chúng ta sống ở Nhạc Sơn, hơn nữa đời nào cũng phải thường xuyên đo mực nước sông, tính toán mực nước lên xuống…"

"Vậy thì truyền thuyết kia có liên quan gì đến Đoạn gia các ngươi?"

https://thuviensach.vn

Đoạn Lãng đáp: « Ta cũng nghĩ tới rồi! Nhưng mỗi khi ta hỏi cha về truyền thuyết này, nếu động Lăng Vân cháy thì sẽ phát sinh chuyện gì nhưng ông ấy luôn nói vòng vo, bảo rằng ta tuổi còn nhỏ, nói cũng không hiểu được, đợi sau này lớn lên nhất định sẽ giải đáp! »

Nhiếp Phong nghe xong, tiện tay nhặt một hòn đá nhỏ ném vào trong động Lăng Vân, tĩnh tâm lắng nghe, chỉ nghe tiếng viên đá lăn đi xuống hoài chẳng dừng, biết động này địa thế nghiêng, sâu không thấy đáy…

Nhiếp Phong lại tò mò hỏi lại Đoạn Lãng: “Vậy ngươi đã từng hỏi mẹ chưa? Ngay cả bà ấy cũng không nói sao?”

Trên gương mặt lém lỉnh của Đoạn Lãng thoáng hiện sắc buồn, cúi mặt nói: “Không, mẹ ta sinh ta xong thì lâm chung, ta còn chẳng biết bà ấy trông ra sao.”

Nhiếp Phong nhìn khuôn mặt bé nhỏ tràn đầy nỗi bi thương của Đoạn Lãng, biết mình đã lỡ lời, áy náy nói: “Đoạn Lãng, xin lỗi…”

“Không, không có gì đâu!”

“Đúng rồi, Nhiếp Phong, mẫu thân ngươi thì sao? Bà ấy nhất định là rất đẹp đúng không?”

Nhiếp Phong ngạc nhiên hỏi: “Ngươi…sao ngươi lại nghĩ vậy?”

Đoạn Lãng cười nói: “Không phải sao? Ta thấy ngươi rất là khả ái, chẳng giống cha ngươi chút nào, nên đoán nhất định ngươi rất giống mẹ. Bà ấy ắt hẳn là một đại mỹ nhân rồi!”

Nhiếp Phong nghe xong chợt lộ vẻ đau buồn, thậm chí còn buồn hơn Đoạn Lãng lúc trước, buồn bã nói: “Bà ấy…bà ấy quả thật rất đẹp, chỉ có điều…” Nó muốn nói song lại thôi.

https://thuviensach.vn

Đoạn Lãng lấy làm kì quái, hỏi dồn: “Chỉ có điều thế nào?”

Nhiếp Phong bi thương cúi đầu đáp: “Có đôi khi xinh đẹp…chỉ khiến người ta đau lòng, cũng không phải chuyện tốt…”

Nói xong nước mắt lại lặng lẽ rơi xuống.

Đoạn Lãng muốn bật cười, nó lịch duyệt còn kém xa Nhiếp Phong, trong lòng vẫn cho rằng cái đẹp sẽ làm cho người ta vui vẻ, chẳng bao giờ cho rằng sẽ làm ai thương tâm.

Nhưng dù Đoạn Lãng có hiếu thắng đến đâu, thấy Nhiếp Phong đau lòng như thế thì cũng không phản bác gì nữa cả.

Nhiếp Phong đang sầu muộn bỗng dưng kiễng chân, kinh ngạc nói: “Đoạn Lãng, ngươi có nghe thấy gì không?”

Đoạn Lãng ngây ngốc hỏi: “Nghe thấy cái gì cơ?”

Nhiếp Phong trợn mắt, tựa như nghe thấy một chuyện rất đáng sợ: “Là…tiếng sóng!”

“Tiếng sóng?” Đoạn Lãng vội vàng nhìn lại, còn chưa biết chuyện gì đã nghe tiếng nước ù ù xung quanh.

Một ngọn sóng lớn dâng cao hơn mười trượng, ào ạt xô vào đầu gối Phật.

Chuyện phát sinh đột ngột, Đoạn Lãng hoàn toàn không biết phải làm sao, cũng không biết né tránh thế nào, chỉ biết la lớn: “Ối, nước lên tới đầu gối Phật rồi!”

Thực ra thì có muốn tránh cũng không được, ngọn sóng vừa cao vừa mạnh mẽ bao phủ hết đầu gối Phật, ngay cả động Lăng Vân ở trên cũng không thoát khỏi.

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong dù thân thủ nhanh nhẹn cũng khó tránh được thiên uy, ngọn sóng vừa ụp xuống đầu, thân hình đã không thể trụ vững, nó cũng bị ngọn sóng dữ cuốn đi như Đoạn Lãng.

Hai tiểu hài tử cùng bị cuốn xuống sông, nước sông vẫn tiếp tục dâng lên những ngọn sóng lớn, liên tiếp đánh tới tượng Phật, trong tình thế nguy cấp nhưng Nhiếp Phong vẫn không quên Đoạn Lãng, một tay nắm chặt lấy nó để khỏi bị sóng cuốn ra xa hơn.

Ngay lúc sống chết, Đoạn Lãng cảm thấy Nhiếp Phong nắm tay mình thật chặt! Từ lúc lọt lòng tới nay, ngoài người cha Đoạn Soái huyết mạch tương liên quan tâm nó, trên đời này ai cũng giống như đám trẻ con trong thôn kia đều giễu cợt nó, nhưng Nhiếp Phong dù mới gặp nhưng bây giờ lại chẳng tính toán gì mà giúp đỡ nó, quan tâm nó, Đoạn Lãng dù chỉ mới tám tuổi nhưng cũng hiểu được nhiệt tâm của Nhiếp Phong, trong lòng thầm cảm kích không thôi.

Nhưng ngọn sóng này còn chưa tàn thì đợt khác đã tới. Sóng vừa cuộn lên, hai tiểu hài tử không tự chủ được bị sóng hất lên giữa không trung.

Sóng lớn ngập trời, thế tới càng dữ dội, cuộn một cái lên cao hơn mười trượng, cao tới tận đỉnh Phật. Ngọn sóng vừa tận, chớp mắt nước hạ xuống khiến hai tiểu tử bị rơi thẳng xuống dưới, có điều lần này không may mắn rơi xuống sông như trước mà lao thẳng xuống đầu gối Phật.

Đầu gối Phật rất cứng, nếu rơi xuống ắt thịt nát xương tan. Đoạn Lãng mắt thấy cái chết cận kề chỉ kêu to được một tiếng "Oa", riêng Nhiếp Phong đối mặt với cái chết lại bình tĩnh khác thường, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Nhiếp Phong đột nhiên buông Đoạn Lãng ra, trở tay nắm lấy Tuyết Ẩm, thét lớn: "Đoạn Lãng, ôm chặt ta!"

Đoạn Lãng tưởng rằng Nhiếp Phong muốn bỏ mình rồi, vừa nghe Nhiếp Phong quát đã vội vàng ôm chặt lấy Nhiếp Phong, ngay lúc đó, hai người

https://thuviensach.vn

đã nhanh như chớp rơi xuống cạnh đầu gối Phật.

Nhanh như cắt, Nhiếp Phong cắn răng, dùng hết công lực cắm mạnh Tuyết Ẩm xuống bên gối Phật, "Tranh" một tiếng, thế rơi của hai người dừng lại.

Vừa thoát chết trong gang tấc, còn chưa leo lên tới gối phật được, cả hai đột nhiên nghe tiếng binh khí giao tranh từ trên đỉnh truyền xuống.

Phóng mắt nhìn lên đã thấy đao ảnh đầy trời, hóa ra Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái đã đấu tới cạnh đỉnh Phật.

Đao trên tay Nhiếp Nhân Vương tuy là thứ vứt đi nhưng Hỏa Lân Kiếm chưa xuất vỏ, Đoạn Soái vẫn phải khổ sở dùng vỏ kiếm đón đỡ. Bởi vì Thực Nhật kiếm pháp phải phối hợp với Hỏa Lân Kiếm mới có thể phát huy uy lực tối cao, luận về chiêu thức thì rõ ràng Đoạn Soái đang rất chật vật, liên tục thối lui.

Nhiếp Phong Đoạn Lãng thoáng nhìn thấy trận chiến kinh tâm động phách kia, vội vàng leo lên gối Phật, Đoạn Lãng trong lòng nóng như lửa đốt, kêu lớn: "Cha!"

Nhưng dù nó có kêu đến rách cổ họng nhưng thanh âm non nớt vẫn bị tiếng sóng cuồn cuộn và tiếng gió lạnh át đi.

Sóng cuộn trào, gió thét gào, người cũng lớn tiếng gào!

Trên trời dưới đất tựa như đều đang chờ đợi một người ra đời!

Một cường giả ra đời!

Những bụi cây vốn là nơi rất bình thường.

Nhưng nếu trong bụi cây có cao thủ ẩn nấp thì nguy cơ hiển hiện tứ bề, cực lỳ không tầm thường.

https://thuviensach.vn

Giống như bụi cây không xa đỉnh Đại Phật, cũng đang phát ra một khí tức rất không tầm thường.

Nơi này có hai cao thủ dùng kiếm ẩn nấp, mà không, phải là ba mới đúng!

Bởi vì người thứ ba dù chưa mang kiếm, hơn nữa lại ít tuổi nhất, nhưng có lẽ chính hắn mới là kiếm thủ mạnh nhất trong ba người.

Nhưng hai kiếm thủ ấy lại không biết hắn cũng là kiếm thủ, càng không biết trên người hắn mang một cỗ kiếm khí vô cùng sắc bén!

Sự lạnh lùng của hắn, sự trầm tĩnh của hắn, sự kiên định của hắn, sự u ám của hắn, nỗi hận của hắn…

Sớm đã khiến kiếm của hắn trở nên siêu việt vượt xa hai kẻ kia!

Hai kiếm thủ chính là hai người hầu Tử Nô, Tù Nô mà Hùng Bá ban cho Bộ Kinh Vân!

Kiếm thủ thứ ba thâm tàng bất lộ dĩ nhiên là Bộ Kinh Vân!

Lần này Hùng Bá ban thưởng hai người hầu Tử, Tù Nô thật ra là đã sớm biết về trận chiến của Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái, bèn phái Bộ Kinh Vân cùng hai gã đến Nhạc Sơn, đợi cơ hội đoạt hai đại thần binh Hỏa Lân và Tuyết Ẩm, mang tặng tử địch Vô Song Thành chủ Độc Cô Nhất Phương!

Vô Song Thành trước nay vẫn là mối đe dọa lớn nhất đối với Thiên Hạ Hội, Hùng Bá đã muốn tiêu diệt từ lâu, đáng tiếc là dù Vô Song Thành không mạnh bằng Thiên Hạ Hội nhưng căn cơ lại sâu xa không dò được, đâu phải dễ dàng mà tiêu diệt!

https://thuviensach.vn

Vừa không thể dùng vũ lực để nhổ cỏ tận gốc, lại càng không thể dùng sức mạnh khuất phục, chỉ có cách là kết tình hảo hữu, tạm thời giảm bớt lực cản trên con đường thống nhất võ lâm của Thiên Hạ Hội, đợi khi thời cơ chín muồi thì quay giáo tiêu diệt cũng chưa muộn.

Đây mới chính là sách lược tốt nhất.

Nghe nói Độc Cô Nhất Phương rất thích sưu tầm thần binh lợi khí trong thiên hạ, Hùng Bá vì muốn kết minh với ông ta nên quyết lấy Tuyết Ẩm và Hỏa Lân để làm lễ vật!

Chỉ có điều là Bộ Kinh Vân đời nào để cho Thiên Hạ Hội và Vô Song Thành dễ dàng kết minh như thế! Nếu hai bang liên kết, thế lực của Hùng Bá càng lớn hơn, cơ hội báo thù của hắn cũng giảm xuống tương ứng.

Hắn thà lần này tay trắng trở về chứ nhất định không để cho Hùng Bá được thỏa nguyện.

Hắn âm thầm cân nhắc, nếu mình thật sự thất bại, Hùng Bá chưa chắc đã trách tội.

Mà việc ngăn cản hai bang kết minh cũng đạt thành.

Bộ Kinh Vân cùng Tử Nô, Tù Nô ẩn nấp trong bụi cây không chỉ có thể quan sát hai cao thủ quyết đấu mà còn có thể thấy hết mọi chuyện xung quanh, đương nhiên là cả nhất cử nhất động của Đoạn Lãng và Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong…

Lần đầu tiên Bộ Kinh Vân nghe thấy cái tên này là khi nghe Hùng Bá kể về kế hoạch cướp hai thanh tuyệt thế thần binh, lúc đó hắn chỉ cảm thấy cái tên này rất bình thường, nay nhìn thấy Nhiếp Phong mới biết là không hề tầm thường.

https://thuviensach.vn

Vì không tầm thường cho nên dù ở xa cũng có thể cảm nhận nỗi đau thương của Bộ Kinh Vân, chỉ có người đau khổ mới có thể cảm nhận được nỗi đau.

Vì không tầm thường nên đối mặt với sóng to gió lớn, đối mặt với thiên uy mà không sợ, tìm được đường sống trong chỗ chết.

Nhưng Bộ Kinh Vân thấy Nhiếp Phong không tâm thường chính là bởi tâm của nó.

Bởi vì cho dù là ai đi nữa, trong lúc sinh tử đều nghĩ đến tính mạng mình trước tiên, chỉ có Nhiếp Phong trong lúc sinh tử quan đầu vẫn ôm chặt Đoạn Lãng, chấp nhận vì cứu Đoạn Lãng mà bỏ đi cơ hội thoát chết của mình, trái tim này…

Bộ Kinh Vân có thích thú? Có khâm phục?

Tử, Tù song nô thấy Bộ Kinh Vân dường như không chú ý dến hai đại cao thủ đang quyết đấu trên đỉnh Phật mà lại chú ý đến Nhiếp Phong đang ngơ ngác đứng xem ở dưới gối Phật cùng Đoạn Lãng thì đều không hiểu gì, Tử Nô càng không bình tĩnh nói: “Vân thiếu gia, lần này bang chủ nhất định phải có được hai thanh tuyệt thế thần bình, hy vọng Vân thiếu gia không phân tâm, nếu hỏng đại sự sẽ không hay đâu!”

Tù Nô một bên cũng phụ họa: “Không sai, Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái cùng là tuyệt thế cao thủ, dù là ba chúng ta hợp sức cũng chưa chắc địch lại. Ý bang chủ là muốn chúng ta đợi đến lúc hai người bọn họ lưỡng bại câu thương mới làm ngư ông đắc lợi. Bây giờ cuộc chiến giữa hai người đã gần kết thúc, chúng ta phải làm việc theo kế hoạch của bang chủ, Vân thiếu gia xin chớ coi thường.”

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 28

Hỏa Dị (2)

Tử, Tù song nô mười năm trước vốn là hai trong Thập đại kiếm khách thời trước – Song Long Kiếm Bích!

Hai người cũng là cao thủ dùng kiếm, làm vô số chuyện ác, sau bại dưới tay Hùng Bá. Sau khi thần phục Hùng Bá, hai gã tác ác càng nhiều hơn, bình thường nếu không có chuyện gì thì cũng không tùy tiện xuất động.

Bây giờ Hùng Bá không những phái hai gã đi trước mà còn giao cho Bộ Kinh Vân phân phó, hai gã cực kỳ bất mãn khi bị giao cho vị thiếu chủ mười ba tuổi này, thầm nghĩ tên nhóc này tuổi chẳng bao nhiêu, võ công thì được bao lăm, sao có thể xứng làm chủ nhân bọn hắn được.

Nên trước khi lên đường tới Nhạc Sơn, hai người vẫn cố tìm cơ hội làm khó Bộ Kinh Vân. Nay thấy Bộ Kinh Vân chỉ chăm chú nhìn Nhiếp Phong, quả là cơ hội tốt, hai người tuy nói khéo nhưng kẻ tung người hứng, câu nào cũng lấy danh nghĩa bang chủ, rõ ràng là muốn thể hiện mình bị buộc phải theo Bộ Kinh Vân nhưng vẫn chỉ làm việc cho Hùng Bá, tuyệt đối không nghe lệnh Bộ Kinh Vân.

Nhưng Bộ Kinh Vân nghe hai gã nói xong lại như thể chưa hề nghe thấy, không trả lời, coi như hoàn toàn không thấy hai người trong mắt.

https://thuviensach.vn

Tử, Tù song nô bị làm lơ, trong lòng lấy làm giận lắm, nếu không phải ngại oai Hùng Bá thì đã sớm rút kiếm chém cho gã thiếu chủ này mấy nhát rồi.

Bộ Kinh Vân vẫn bình tĩnh nhìn Nhiếp Phong, tựa như ở nơi đây, giữa thế gian hư không tịch mịch hắn cũng đã phát hiện ra một thứ khiến mình hứng thú. Một đối thủ? Hay là một người bằng hữu?

Phía bên này, Nhiếp Nhân Vương đang kịch chiến trên đỉnh Phật cùng Đoạn Soái, vì y đang chiếm thượng phong, càng điên cuồng hơn, vừa đánh vừa nói: "Nếu Đoạn Soái ngươi không rút Hỏa Lân ra thì sớm muộn gì cũng chết dưới đao của lão tử!"

Y xuống tay đao sau mạnh hơn đao trước, Đoạn Soái như cung giương hết cỡ, còn sức đâu mà trả lời y?

Không ngờ ngay lúc Nhiếp Nhân Vương nghĩ rằng chiến thắng đã nằm trong tay thì đột nhiên Hỏa Lân rời vỏ, tự sinh ra một luồng khí kình nóng như lửa cháy, chấn nát thanh đao trong tay Nhiếp Nhân Vương!

Cao thủ so chiêu, chỉ lệch một ly cũng có thể chuyển thắng thành bại, chuyển bại thành thắng, chuyển biến này không phải là nhỏ, Đoạn Soái thừa lúc Nhiếp Nhân Vương kinh ngạc, liền vung Hỏa Lân Kiếm chém xuống phía phải Nhiếp Nhân Vương, trúng ngay đầu gối y.

Nhiếp Nhân Vương đột ngột bị mất binh khí, lại vừa bị thương nặng, sức chiến đấu giảm mạnh, cùng lúc đó Hỏa Lân Kiếm bỗng dưng tự ý xuất vỏ, thẳng hướng lên cao!

Hỏa Lân vừa xuất, đuôi kiếm sáng như ánh chớp, kiếm phong đỏ như lửa cháy hừng hực một phương trời, khiến người ta cảm thấy nóng rát!

Đoạn Soái nhìn thấy Hỏa Lân vô cớ tự ý xuất vỏ cũng ngẩn ra, vội vàng giữ lấy Hỏa Lân, ai ngờ vừa mới nắm lấy kiếm đã thấy từ Hỏa Lân kiếm

https://thuviensach.vn

xuất hiện một cỗ tà khí công tâm. Đoạn Soái biết tà khí Hỏa Lân rất nặng nhưng vẫn tự tin công lực của bản thân đủ sức điều khiển tà khí, không ngờ được tà khí của Hỏa Lân lại mạnh đến vậy, không khỏi chấn động, vội vàng vận hết nội lực để tự trấn áp tinh thần, hòng chống cự lại "Kiếm khống nhân tâm", nhưng cùng lúc đó…

Đoạn Soái mặc dù đang ở giữa không trung nhưng cũng đã phát hiện ra nguyên nhân Hỏa Lân không khống chế được.

Hỏa Lân không khống chế được là bởi vì nó đang cực kỳ hưng phấn, vì nó đã tìm được một địch thủ xứng tầm!

Giống như Đoạn Soái tìm được Nhiếp Nhân Vương!

Còn địch thủ mà Hỏa Lân khao khát lại chính là Tuyết Ẩm!

Chính là Tuyết Ẩm đang nằm trong tay Nhiếp Phong!

Nhiếp Phong đang cùng Đoạn Lãng đứng trên gối Phật ngẩng cổ quan sát tình hình cuộc chiến, Đoạn Soái ở trên cao nhìn xuống, đã thoáng nhìn thấy Tuyết Ẩm trong tay Nhiếp Phong, Hỏa Lân lại rung lên không ngớt, sung sướng đến điên cuồng.

Chiến tâm Đoại Soái phút chốc lại bị thiêu đốt, không thể áp chế tà khí công tâm của Hỏa Lân, trên mặt đầy tà khí, tơ máu đỏ ngầu trong mắt, biến thành một người hoàn toàn khác, cuồng tiếu nói: "Ha ha! Đến đây nào! Tuyết Ẩm, mau tới đây cùng phân cao thấp cùng Hỏa Lân ta nào!"

Lời chưa dứt, thân hình đã lao thẳng tới Nhiếp Phong cách hơn mười trượng bên dưới, đồng thời vung kiếm tạo thàn một lưới kiếm kín kẽ, che trời mà xuống, thoáng như mây đen che trời, không để lọt một tia sáng nào, chính là thức lợi hại nhất trong Thực Nhật kiếm pháp của Đoạn gia – Hỏa Lân thực nhật!

https://thuviensach.vn

Thức này vừa mạnh vừa nghiêm mật, cho dù là Nhiếp Nhân Vương cũng không dám chắc tìm ra được sơ hở, không ngờ Đoạn Soái lại lấy chiêu đoạt mệnh ấy để tấn công con mình, chỉ tiếc đầu gối y đã vỡ, muốn đuổi cũng đuổi không kịp, chỉ có thể trợn mắt mà thét lớn: "Bỉ ôi! Chỉ vì tranh phong với Tuyết Ẩm mà không ngại dùng sát chiêu với một tiểu hài tử, sao xứng là nhất đại tôn sư?"

Nhưng Đoạn Soái cầm Hỏa Lân lâu, chiến ý trong lòng bị Hỏa Lân thừa hư mà khống chế nhân tâm, mất hết lý trí, không còn lại chút gì phong thái tôn sư, làm sao có thể có thể ngăn được, điên cuồng nói: "Hắc! Năm năm trước gặp con trai ngươi ta đã biết nó có thiên phú kì bẩm, ngươi có thể tiếp thì nó nhất định cũng có thể tiếp chiêu!"

Nói xong, thân bình càng bay gấp, lưới kiếm càng chặt hơn, Nhiếp Phong thấy Đoạn thúc thúc ngày nào trở nên hung dữ như vậy cũng ngẩn ra.

Đoạn Lãng vẫn ở bên cạnh Nhiếp Phong, mắt thấy phụ thân điên cuồng xuất chiêu, vội vàng dập đầu cầu xin: "Cha, Nhiếp Phong từng cứu mạng con, là bằng hữu của con, xin cha đừng mà…"

Nhưng Đoạn Soái đang bị Hỏa Lân khống chết, bất chấp con trai mình cũng đang ở dưới lưới kiếm, Nhiếp Phong nhân lúc kiếm thế còn chưa tới, lập tức quyết định thật nhanh, một chưởng đẩy Đoạn Lãng ra ngoài để tránh bị thương…

Cho dù tới góc kia của gối Phật cũng không thể tránh được một kích đoạt mệnh này, Nhiếp Phong đơn giản là không tránh!

Chỉ thấy hai tay nó cử đao, chậm rãi ngưng thần chăm chú nhìn lưới kiếm đang hạ xuống, giống như đang tìm sơ hở trong hoa kiếm…

Nhưng thế xuống Hỏa Lân thực nhật cùng thân hình Đoạn Soái càng lúc càng nhanh, như lôi đình chụp xuống, Nhiếp Phong có đủ thời gian để tìm

https://thuviensach.vn

sơ hở sao?

Tử vong chỉ cách chục trượng!

Tám trượng, bảy trược, sáu trượng…

Năm trượng, bốn trượng…

Ba trượng…

Trong bụi cây, Bộ Kinh Vân cùng Tử, Tù song nô đã nhìn thấy hết thảy mọi chuyện, Tử Nô nhe răng cười nói: “Hắc hắc, thật là tiểu tử không biết sống chết, ngay cả ta lẫn Tù Nô cũng tự biết không phá được một chiêu Hỏa Lân thực nhật, chỉ bằng tiểu tử ngốc này mà có thể phá được sao? Đúng là không biết lượng sức!”

Tù Nô cũng cười lạnh nói: “Như vậy càng tốt! Nếu thằng nhóc này chết dưới kiếm Đoạn Soái, Nhiếp Nhân Vương chắc chắn sẽ liều chết với Đoạn Soái, đến lúc đó chúng ta đỡ đi biết bao nhiêu rồi! Ha ha…”

Bộ Kinh Vân vẫn yên lặng mặc kệ hai gã châm chọc hiêu khích, trước sau vẫn không có phản ứng gì.

Nhất đại tôn sư trước mắt nhẫn tâm dùng kiếm chiêu bá đạo nhất tấn công một tiểu hài tử, thật là hành động lấy mạnh hiếp yếu, dùng lớn bức nhỏ, Bộ Kinh Vân thực sự có thể ngồi yên không để ý như Tử, Tù song nô hay sao? Thật sự máu lạnh như vậy sao?

Ngay lúc Tù Nô cười lạnh, Bộ Kinh Vân bỗng nhiên rút kiếm!

Trong tay hắn vốn không có kiếm, kiếm hắn rút dĩ nhiên là kiếm của một trong hai người Tử, Tù.

Tù Nô vốn là cao thủ dùng kiếm, thường kiếm bất ly thân, tuyệt không bao giờ để cho người ta đoạt kiếm!

https://thuviensach.vn

Trừ phi, người đoạt kiếm là một cao thủ kiếm nghệ cao hơn hắn…

Tù Nô có nằm mơ cũng không ngờ được vị thiếu chủ mười ba tuổi mình không phục ấy thủ pháp rút kiếm lại thuần thục đến thế!

Xảo diệu đến thế~

Nhanh đến như thế!

Thậm chí còn nhanh hơn cả y!

Kiếm, chỉ còn cách Nhiếp Phong hai trượng.

Lưới kiếm như cầu vồng, kiếm khí càng sắc bén hơn, chấn nát tất thảy cỏ cây đất đá trong phạm vi hai trượng quanh Nhiếp Phong, chỉ một thoáng đã thấy cát đá bay mịt mù, lưới kiếm tựa như dải lụa quấn chặt lấy Nhiếp Phong ở giữa.

Hay cho một thức Hỏa Lân thực nhật!

Lưới kiếm càng lúc càng thu nhỏ lại, bao vây lấy Nhiếp Phong.

Lưới kiếm dày đặc thoáng như một cái chuông lớn úp xuống đầu Nhiếp Phong, nó thấy quanh mình một mảng tối đen, một nửa tia sáng hay hy vọng cũng không thấy…

Hỏa Lân thực nhật không chỉ nuốt Thái dương, không chỉ nuốt hết ánh sáng mà còn nuốt hết cả những lòng cầu sinh của người ta.

Đúng là một chiêu tuyệt vọng dị thường!

Nhưng Nhiếp Phong còn muốn cùng phụ thân sống những ngày bình thường yên ả, còn muốn suốt đời phụng dưỡng người cha đã bị mẫu thân vứt bỏ này, muốn tận lực để mang đến một chút an ủi cho số mệnh đầy thăng trầm ấy…

https://thuviensach.vn

Không! Nó tuyệt không thể dễ dàng buông xuôi như thế! Nó tuyệt không thể chết!

Nhiếp Phong lại lần nữa tĩnh tâm, nhưng mắt nhìn lưới kiếm đang áp tới.

Nhiếp Phong vốn thiên tư bất phàm, lại thêm Băng Tâm quyết tu vi không tệ, hơn nữa còn có ý chí cầu sinh bất diệt, ở trong lưới kiếm dày đặc, nó đột nhiên phát hiện ra một tia sáng khó ai nhìn thấy được.

Không sai! Đây chính là chỗ sơ hở!

Nhiếp Phong nâng Tuyết Ẩm lên, nó biết chỉ cần dùng một chiêu trong Ngạo Hàn Lục quyết đánh tới vị trí này là có thể phá tan thế tới của Hỏa Lân thực nhật!

Nhưng hơn mười năm công lực của Đoạn Soái đâu phải tầm thường, hơn nữa còn có xung lực từ hơn mười trượng áp xuống, Nhiếp Phong dù phá được chiêu cũng sẽ bị kiếm kinh chấn nát lục phủ ngũ tạng mà chết.

Nhưng một đao này vốn không thể không xuất, đây là con đường cầu sinh duy nhất của nó.

Nhiếp Nhân Vương lúc này đầu gối đã vỡ, khinh công khó mà thi triển hết, chỉ có thể đi xuống từ từ, làm sao có thể kịp cứu con trai, Đoạn Lãng càng không thể cứu nó, Nhiếp Phong chỉ có thể tự cứu mình.

Chỉ có điều Nhiếp Phong không bao giờ tưởng tượng được, trong chốn Nhạc Sơn này còn có một người có năng lực cứu nó, một người có "Tâm" cứu nó!

Ngay khoảnh khắc Nhiếp Phong chuẩn bị xuất chiêu thì kỳ tích xuất hiện!

https://thuviensach.vn

Ngàn vạn đạo kiếm quang bỗng dưng xuất hiện theo không gian hắc ám, nháy mắt đan thành một lưới kiếm nghiêm mật khác, ngay đúng lúc lưới kiếm của Đoạn Soái đánh tới Nhiếp Phong.

Lưới kiếm thật bi thống! Lưới kiếm thật tuyệt vọng! Một lưới kiếm quỷ khốc thần sầu!

Là "Bi thống mạc danh"!

Là "Bi thống mạc danh" của Bộ Kinh Vân!

Hai lưới kiếm tuyệt thế gặp nhau giữa trời rồi biến mất.

Chiến ý điên cuồng lẫn lòng tự tin của Đoạn Soái cũng biến mất theo, ngây ngốc đứng lặng.

Bởi vì gã nhìn thấy một sự thật đáng sợ: Người tới cứu Nhiếp Phong, phá "Hỏa Lân thực nhật" của gã lại là một hắc y thiếu niên tuổi chẳng bao nhiêu!

Nhiếp Phong cũng ngần ta, nó không ngờ được người đến cứu mình lại chính là thiếu niên đầy đau buồn kia, không ngờ được hắn lại có võ công bất phàm như thế.

Bộ Kinh Vân kiếm trong tay đã đoạn, khóe miệng rỉ tơ máu, chứng tỏ dù Bi Thống Mạc Danh đã phá được Thực Nhật kiếm pháp nhưng tu vi hơn mười năm của Đoạn Soái chẳng tầm thường, hơn nữa Hỏa Lân kiếm mãnh liệt phi thường, Bộ Kinh Vân phá chiêu xong, nghe khí huyết cuồn cuộn, nhất thời đứng thẳng không được. Nhiếp Phong thấy thế bước lên đỡ lấy hắn, hỏi: "Là huynh sao? Vì sao phải cứu ta?"

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 29

Hỏa Dị (3)

Vì sao ư? Bộ Kinh Vân chưa trả lời mà bất ngờ ném thanh kiếm bay đi, Nhiếp Phong thấy khác thường, vội vàng xoay người, vừa thấy một thân hình khôi vĩ cầm song kiếm đang bay tới đâm mình, gặp phải thanh kiếm Bộ Kinh Vân ngăn lại, kẻ kia buộc phải đưa song kiếm lên đỡ, "Đang" một tiếng, kiếm thế dừng lại, thân hình đã nhanh chóng hạ xuống, quả nhiên là nhất đẳng cao thủ!

Người tới không ai xa lạ, chính là người hầu của Bộ Kinh Vân – Tử Nô.

Tử Nô vốn định nhân cơ hội ám sát Nhiếp Phong để đoạt Tuyết Ẩm, nhưng không ngờ lại bị Bộ Kinh Vân cản trở đoạt đao, ngạc nhiên khôn xiết, trừng mắt nhìn Bộ Kinh Vân nói: "Ngươi…"

Y còn chưa nói hết câu thì đã nghe một thanh trường kiếm như lửa đỏ từ sau đâm tới, Tử Nô biết nhất định là Đoạn Soái, lập tức vung song kiếm thành hình bán nguyệt, hòng chắn một kiếm của Đoạn Soái, xoay người hỏi: "Hừ! Lão tử muốn đoạt Tuyết Ẩm thì liên quan quái gì tới ngươi?"

Đoạn Soái đáp: "Tuyết Ẩm chỉ có ở trong tay cha con họ Nhiếp mới có thể cùng Hỏa Lân ta so tài một trận, tuyệt không thể ở trong tay kẻ khác!"

Dứt lời, hồng quang nổi lên không ngớt, thế công của Hỏa Lân lại tiếp tục hướng về phía Tử Nô. Tử Nô biết rõ Thực Nhật kiếm pháp lợi hại cỡ

https://thuviensach.vn

nào, không muốn đối địch, vội vàng triển thân bỏ chạy, Đoạn Soái đuổi theo sát gót, nói: “Muốn chạy ư? Hắc, không ai có thể chạy khỏi kiếm của Nam Lân kiếm thủ cả!”

Nhưng chính lúc đó lại bất ngờ nghe thấy một tiếng hét lớn từ khoảng cách hai trượng truyền đến: “Đoạn Soái! Mau buông Hỏa Lân kiếm ra!”

Chưa từng có ai dám ra lệnh cho Đoạn Soái, càng chưa có ai dám ra lệnh cho Đoạn Soái buông Hỏa Lân kiếm, Đoạn Soái lập tức quay mặt lại để nhìn xem kẻ đó là ai, cả Nhiếp Phong lẫn Bộ Kinh Vân cũng quay đầu lại nhìn.

Khó trách kẻ này lớn gan như vậy, bởi y đang nắm quân cờ quyết định trong tay.

Quân cờ đang nằm dưới kiếm của y là Đoạn Lãng, y chính là thuộc hạ thứ hai của Bộ Kinh Vân – Tù Nô!

Tù Nô một tay túm lấy Đoạn Lãng, lưỡi kiếm kề dưới cổ nó, uy hiếp Đoạn Soái: “Đoạn Soái! Biết điều thì mau giao Hỏa Lân ra đây!”

Đoạn Lãng liều mạng giãy giụa la hét: “Cha, đừng để ý đến con! Hỏa Lân là hy vọng của Đoạn gia chúng ta, trăm ngàn lần không thể bỏ kiếm được a!”

Tù Nô trầm sắc mặt, kiếm phong lóe lên, thoáng cái đã cắt một vết thật sâu trên má Đoạn Lãng, nói: “Tiểu tử thối! Tốt nhất ngươi nên câm miệng lại đi!”

Đoạn Soái hỏi: “Các ngươi rốt cuộc là ai? Vì sao nhất quyết phải đoạt Hỏa Lân và Tuyết Ẩm?”

Tù Nô có Đoạn Lãng trong tay, chẳng chút sợ hãi, kiêu ngạo nói: “Chúng ta là ai không cần ngươi quan tâm! Tử Nô, mau lấy kiếm của hắn!”

https://thuviensach.vn

Tử, Tù song nô bây giờ đã biết Bộ Kinh Vân đến đây không phải để đoạt kiếm mà ngược lại còn muốn ngăn cản hai người bọn họ, động cơ không rõ. Vì vậy nên hai người càng nóng lòng tranh công, chẳng hề muốn cùng Bộ Kinh Vân làm việc. Không thể ngờ ngay lúc Tử Nô đang muốn cướp lấy Hỏa Lân kiếm trong tay Đoạn Soái thì Đoạn Soái bỗng trở tay đâm thẳng kiếm vào ngực Tử Nô.

Tử Nô cho rằng kiếm sắp vào tay, dương dương tự đắc, một kiếm của Đoạn Soái lại bất thình lình đâm tới, vốn không có nửa cơ hội hoàn thủ, Hỏa Lân đã xuyên tới tận lưng, hét thảm một tiếng, chết ngay lập tức.

Tù Nô không ngờ Đoạn Soái lại hành động hoang đường như vậy, trong lòng phát lạnh, nói: “Ngươi…ngươi giết hắn như vậy không sợ ta giết con trai ngươi sao?”

Hỏa Lân uống máu xong, kiếm phong đỏ như tịch dương bạo phát, chiếu lên gương mặt Đoạn Soái khiến sắc mặt gã càng trở nên tà dị khó tả, Đoạn Soái cười lạnh nói: “Hỏa Lân mang đến cho ta danh vọng, lại còn cả hy vọng phục hưng Đoạn gia, muốn ta giao kiếm ư? Thà hy sinh đứa con kia ta cũng không chấp nhận, ngươi muốn giết thì cứ giết!”

Lời vừa thốt ra, tất cả những người có mặt đều kinh ngạc đến chấn động, Nhiếp Phong thầm nghĩ: “Ôi, gương mặt Đoạn thúc thúc năm năm trước đâu có tà dị đến vậy! Cha từng nói Hỏa Lân tà khí rất nặng, tùy thời mà dần dần khống chế nhân tâm, quả nhiên không sai!”

Trong lúc suy nghĩ nó lại liếc qua nhìn Bộ Kinh Vân bên cạnh, đã thấy trên mặt hắn chẳng có lấy một chút ngạc nhiên, tựa như không hề thấy kinh ngạc đối với hết thảy mọi chuyện, cũng không hề có một chút hứng thú.

Chỉ có điều đến lúc này Nhiếp Phong vẫn không biết Bộ Kinh Vân vốn cùng Tử, Từ song nô đi đoạt thần binh, còn Tử, Tù song nô sau khi hiện thân đến giờ cũng không có cơ hội nói rõ.

https://thuviensach.vn

Trong số những người có mặt ở đây, người khiếp sợ nhất vẫn là Đoạn Lãng. Mặc dù nó đã không còn màng chuyện sống chết nhưng nghe phụ thân nói những lời quyết liệt vô tình như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn

Đoạn Soái không sợ Tù Nô sát hại con trai, lại ngang nhiên bước tới, từng bước từng bước tiến sát Tù Nô. Tù Nô vốn cũng là một kiếm thủ có hạng, nhưng bị vẻ tà dị kia dọa hoảng, túm lấy Đoạn Lãng bước từng bước về sau, hoảng sợ nói: “Đừng…đừng có qua đây, nếu không ta giết nó!”

Nhưng Đoạn Soái làm như không hề nghe thấy, tiếp tục bước tới, Tù Nô cắn chặt răng đấu cứng, nói: “Được lắm! Ngươi không tin ta sẽ giết nó sao? Ta sẽ giết nó cho ngươi xem!”

Nói xong y liền đưa kiếm lên muốn cắt một đường trên cổ Đoạn Lãng, không ngờ tay cầm kiếm bất ngờ bị người ta chộp lấy từ phía sau, người này nội lực vô cùng thâm hậu, vặn tay một cái, nhanh như chớp bẻ gãy cổ tay Tù Nô, tiếp đó vỗ nhẹ một chưởng đẩy Đoạn Lãng về cho Đoạn Soái, quát lớn: “Hừ! Đám chuột nhắt bỉ ổi, dùng cả trẻ con để uy hiếp người ta, chết còn không đủ!”

Người này chính là Nhiếp Nhân Vương! Vừa nãy y bị thương không thể đến cứu Nhiếp Phong kịp nhưng vẫn cố nén đau chậm rãi đi từ trên đỉnh Phật xuống, ai nấy đều chỉ chăm chăm người tranh kẻ đoạt mà chẳng ai để ý rằng y đã xuống tới gối Phật, không ngờ cuối cùng lại là Nhiếp Nhân Vương cứu Đoạn Lãng.

Tay phải Tù Nô bị vặn gãy, đau đến khóc không thành tiếng, nằm lăn lộn trên mặt đất, lăn đến tận trước cửa động Lăng Vân mới có thể miễn cưỡng chịu đau đứng dậy, đã thấy Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái đang bước tới gần, Đoạn Soái đanh giọng hỏi: “Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, mau nói xem, rốt cuộc là ai phái các ngươi đến đoạt thần binh?”

https://thuviensach.vn

Tù Nô mồ hôi túa ra như tắm, đột nhiên nhãn châu chuyển động, nói lớn: “Được! Ta nói! Người phái chúng ta tới chính là…” Kỳ thực Tù Nô muốn chỉ Bộ Kinh Vân, nhưng lời chưa ra khỏi miệng thì chợt nghe trong động Lăng Vân truyền ra một tiếng rống điên cuồng phá nát tầng không!

Tiếng rống như sấm sét, đinh tai nhức óc, tuyệt không phải là âm thanh của người phàm!

Là thú, là tiếng gầm của thú! Nhưng là loại dã thứ nào có thể phát ra tiếng kêu hung mãnh, đáng sợ đến mức làm người ta phải lạnh tim như vậy?

Tiếng rống chưa dứt, Tù Nô vừa định quay lại nhìn xem mãnh thú thế nào thì đã thấy một luồng lửa lớn từ trong động Lăng Vân phun ra, Tù Nô tránh không kịp, vừa vặn bị ngọn lửa thiêu cháy. Ngọn lửa ẩn chứa khí kình mạnh mẽ vô cùng, chỉ nghe “xoát xoát xoát” mấy tiếng, Tù Nô không bị bị đốt cháy mà còn bị ngọn lửa cắt thành từng mảnh, không kịp hừ một tiếng đã ngã lăn ra đất, tử trạng khủng bố vô cùng!

Kịch biến vừa sinh, Đoạn Soái dường như sớm có chuẩn bị, lập tức nhảy ra xa ngoài trượng, chỉ có Nhiếp Nhân Vương đang ở trước cửa động, đầu gối đã bị trọng thương không thể chạy trốn. Thình lình, một cự trảo từ trong động vụt xuất hiện, chộp lấy chân Nhiếp Nhân Vương. Nhiếp Nhân Vương cuồng dã có tiếng trong giang hồ, nào có sợ gì, một quyền đánh thẳng vào cự trảo kia, không ngờ cự trảo cứng như thép tinh, không hề nao núng, trảo kình vừa xuất ra đã kéo tuột Nhiếp Nhân Vương vào trong động…

Nhiếp Phong nhìn thấy thế thì kinh hãi vô cùng, kêu lớn: “Cha!”

Trong tiếng kêu hoảng, nó đang muốn lao tới thì đã có một người ở phía sau chộp lấy cánh tay Nhiếp Phong kéo lại, chính là Đoạn Soái!

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong liều mình muốn thoát khỏi sự khống chế của Đoạn Soái, nhưng bàn tay Đoạn Soái như kìm sắt giữ chặt, Nhiếp Phong vừa giãy giụa vừa kêu lớn: “Bỏ con ra! Con muốn cứu cha con!”

Đoạn Soái liếc thấy kịch biến vừa sinh trong động, chiến ý điên cuồng tà dị vừa rồi cũng biến mất không còn chút gì, tấm lòng hiếu thảo của Nhiếp Phong đương nhiên gã hiểu rõ, nhưng vẫn tàn khốc nói: “Đã muộn quá rồi! Tiểu tử, nó đang giận dữ, ngươi vào đó chỉ có chịu chết thôi!”

Nhiếp Phong ngẩn người, kinh ngạc hỏi: “Nó? Nó là cái gì?”

Đoạn Lãng nghe thấy thế cũng bước nhanh tới hỏi: “Cha! Động Lăng Vân đã cháy, nó…có phải là thứ mà Đoạn gia ta đã đợi lâu nay?”

Đoạn Soái đáp: “Không sai! Nhưng không tưởng tượng được nó còn đáng sợ hơn truyền thuyết xa!”

Lúc này ngọn lửa đã che kín cửa động, trong động đột nhiên truyền ra tiếng kêu của Nhiếp Nhân Vương: “Phong Nhi…”

“Cha!” Nhiếp Phong lại muốn liều mình thoát khỏi Đoạn Soái, cùng lúc đó lại nghe thấy Nhiếp Nhân Vương la thảm “A” một tiếng!

“Không…” Nhiếp Phong dùng hết sức hét lớn, gào lên cuồng dại, nước mắt chảy như mưa!

Không! Nó không muốn cha phải chết, nó muốn cùng ông sống những ngày vui vẻ! Nó muốn phụng dưỡng ông hết quãng đời còn lại!

Nhưng mà tiếng hét thảm này, dù là ai đi nữa thì đều biết Nhiếp Nhân Vương lành ít dữ nhiều!

Nhiếp Phong vẫn ra sức kêu to, ra sức giãy giụa nhưng Đoạn Soái vẫn không buông tay, gã xoay lại nhìn Đoạn Lãng, đột nhiên lấy trong ngực áo

https://thuviensach.vn

ra một phong thư, nhanh chóng nhét vào trong ngực Đoạn Lãng, ngưng trọng nói: “Lãng Nhi, phong thư này chính là bí mật lẫn võ công của Đoạn gia chúng ta, chừng nào con mười lăm tuổi hãy mở ra.”

Không để cho Đoạn Lãng kịp trả lời, Đoạn Soái quay lại trừng mắt nhìn Nhiếp Phong đang giãy giụa nãy giờ nói: “Tiểu tử, đâm đầu chịu chết là vô cùng ngu ngốc! Phẩm cách thiên phú ngươi đều hơn xa người thường, không nên tự đi vào chỗ chết!”

Nói xong, Đoạn Soái chụp lấy tay Nhiếp Phong, vận kình ném đi, xong lại ném luôn cả Đoạn Lãng, cánh tay ẩn chứa nội lực cường đại, Đoạn Lãng “Oa” một tiếng rồi cũng bị ném đi, hai tiểu hài tử thân bất do kỷ, lăn thẳng về phía gối Phật…

Đoạn Soái lâm nguy vẫn hô lớn: “Đi mau đi! Nhất định phải sống sót cho ta, tuyệt đối không được quay lại đây!”

Nhưng lúc này dưới gối Phật mực nước đã dâng cao, mặt sông sóng nước cuồn cuộn, hai tiểu hài tử lần này rơi xuống sông rõ ràng là cửu tử nhất sinh, vì sao Đoạn Soái vẫn ném cả hai xuống sông?

Ngay tại khoảnh khác Nhiếp Phong và Đoạn Lãng sắp lăn khỏi gối Phật, một thân ảnh như ánh chớp lao tới kịp kéo cả hai trở lại, Nhiếp Phong đang quay cuồng nhưng cũng kịp nhận ra bóng người này chính là hắc y thiếu niên kia!

Đáng tiếc ngay lúc Bộ Kinh Vân bắt được Nhiếp Phong thì thân hình nhỏ bé của Đoạn Lãng đã lăn khỏi gối Phật. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Nhiếp Phong dứt khoát ra một quyết định, nó tuyệt đối không thể bỏ Đoạn Lãng, nó nhanh chóng nắm chặt lấy tay Đoạn Lãng, cùng nó lăn thẳng xuống sông…

Giữa không trung, Nhiếp Phong vì muốn dốc toàn lực giữ Đoạn Lãng lại, tay kia không tự chủ buông lỏng, Tuyết Ẩm liền rời khỏi tay. Nhiếp

https://thuviensach.vn

Phong cả kinh, vội vàng xuất cước, đá Tuyết Ẩm bay đi cắm phật vào trên vách đá bên Đại Phật, rồi cùng Đoạn Lãng biến mất giữa muôn trùng sóng dữ.

Bộ Kinh Vân kinh ngạc nhìn dòng sông cuồn cuộn sóng, tựa như không ngờ trên đời lại có người không màng đến sinh tử bản thân mà chiếu cố người khác trước, chỉ tiếc người này đã biến mất…

Hắn lặng lẽ nhìn lại, phát hiện động Lăng Vân sớm chìm trong biển lửa, Đoạn Soái đang đứng ngoài trượng, trừng mắt nhìn hắn nói: “Tiểu tử, ta không biết vì sao ngươi xuất thủ cứu Nhiếp Phong, nhưng ta biết trong lòng ngươi nhất định đang thắc mắc vì sao ta lại đẩy hai tiểu hài tử vào con đường cửu tử nhất sinh!”

Bộ Kinh Vân không trả lời.

Đoạn Soái giống như đang tự biện hộ cho chính mình: “Bởi vì con đường vào động Lăng Vân trước mắt này mười phần phải chết!”

Đoạn Soái dứt lời xoay người, song lại đi về phía động Lăng Vân, nhưng vẫn quay đầu liếc nhìn Bộ Kinh Vân một cái, ánh mắt sáng lên vẻ hân thưởng, nói: “Ngươi có thể tiếp được “Hỏa Lân Thực Nhật” của lão phu, sau này nhất định có thể trở thành một kiếm thủ có một không hai, nếu ngươi không muốn uổng phí thiên tư đó thì mau nhảy xuống sông đi, có lẽ còn có thể tìm ra đường sống, nếu không lão phu lại mất đi một đối thủ hiếm có…”

Đoạn Soái nói xong không chần chừ, triển thân lao thẳng vào trong biển lửa, phút chốc biến mất giữa hừng hực lửa cháy.

Bộ Kinh Vân ngơ ngác nhìn động Lăng Vân hừng hực lửa cháy, trong lòng thoáng dâng lên một nghi vấn: nếu động Lăng Vân là tử lộ thì sao Đoạn Soái còn vào? Rốt cuộc là vì cái gì?

https://thuviensach.vn

Hắn còn không cần đi xuống đã thấy được đáp án.

Chỉ thấy trong ánh lửa hừng hực có một bóng đen đang từ từ đi tới…

Bộ Kinh Vân trời không sợ đất không sợ mới thoáng nhìn qua cũng không khỏi rùng mình.

Trời đất quỷ thần ơi! Đây là cái gì vậy?

Bóng đen này chính là sự trừng phạt của trời xanh đối với thế nhân!

Bóng đen kia, rõ ràng là…

Một cái đầu của con dị thú toàn thân lửa cháy!

Một đầu Hỏa kỳ lân!

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 30

Thương Tâm Đích Đao (1)

Hắn hiểu rõ thiên cơ.

Hắn tính được hết thiên cơ.

Hắn tinh thông Chu Dịch, Hoàng Cực Kinh Thế Thư, tử vi đẩu số, tử bình mệnh lý, lục nhâm thần số…

Nhưng giờ chính hắn phải trốn chui trốn lủi trong cái miếu đổ này, chống đỡ không nổi nữa ngã lăn ra đất, song vẫn cố gắng lăn tới trước thần án.

Đã là đêm khuya, nhưng tại ngôi miếu đổ này vốn không có một bóng người nào, thực ra thì có khác gì ban ngày đâu.

Thế đạo ngày càng sa sút, nhân tâm cũng bị bào mòn, lương tri cũng mất dần, có mấy ai còn sợ "Ngẩng đầu ba thước có thần linh" nữa đâu. Phật tượng Bồ Tát quả thực đã trở thành đối tượng mỉa mai của không ít người.

Hắn đau đớn vô cùng, cả người đầm đìa máu tươi, không biết trên cơ thể có bao nhiêu chỗ đang chảy máu nữa.

Hắn vô lực nhìn lên pho tượng Phật, mơ hồ tha: "Trời ơi! Phật ơi! Ta rốt cuộc đã làm gì sai? Ta rốt cuộc đã làm gì sai?"

https://thuviensach.vn

Thanh âm mơ hồ trong miếu vang vọng qua lại, tạo ra vô số tiếng vọng, tựa như từng lời từng lời đang truy vấn. Thế nhưng thần phật lại không hề phản ứng, giống như chưa hề bị tiếng khóc than này đánh động.

Hắn đang cố gắng rên rỉ.

“Trời ơi! Cả đời ta tính hết Thiên cơ, vì thế nhân chỉ điểm bến mê, cứu nguy giải ách, chẳng lẽ vậy cũng là sai? Chẳng lẽ vậy cũng là

Thần linh vẫn không hề đáp lại, nhưng phía chân trời ngoài miếu phút chốc hiện lên một tia sét lớn, rồi một tiếng sấm nổ vang nối tiếp.

Trời cao nổi giận rồi? Thần Phật tức giận rồi sao?

Một tia sét đánh thẳng xuống miếu đổ, xẹt ngay bên cạnh hắn mà đánh, giống như một câu trả lời đơn giản trực tiếp nhất, triệt để nhất. Một câu trả lời thật phẫn nộ!

Hắn nhất định sẽ bị trời phạt!

Hắn thê lương nhìn tình cảnh trước mắt, sợ tới mức trợn mắt há mồm, trong đầu không tự chủ hiện lên một đoạn chuyện cũ…

"A, chẳng lẽ lại là chuyện kia?" Hắn bỗng nhớ lại chính mình nhiều năm trước khi còn là một thầy tướng số cao cao tại thượng, gặp một kẻ có ách vây, nghĩ rằng muốn lên một tầng cao mới nên vì gã mà phê một câu: "Kim lân khởi thị trì trung vật, nhất ngộ phong vân tiện hóa long." (*)

Không sai! Chính là chuyện này sai!

Sai! Sai! Sai!

Chỉ vì nhất thời lòng tham nổi lên mà tiết lộ thiên cơ không thể lộ, càng cổ vũ hùng tâm tráng chí kẻ kia! Chỉ vì một câu của hắn mà người kia càng điên cuồng hơn, tạo thành sát cơ tàn khốc, nên giờ hắn phải chịu kiếp!

https://thuviensach.vn

Tất cả đều là do một câu phát ngôn sai!

Hắn hổ thẹn, áy náy, trong lòng hỗn loạn vô cùng, suy sụp quỳ gối trước mặt tượng Phật, cầu khẩn: “Là ta sai rồi! Nhưng…làm sao để sửa sai được đây?”

Hắn tuyệt vọng bấm đốt ngón tay tính toán, trên mặt thoáng chốc lộ ra vẻ kinh hoảng, tựa như đã tính ra một chuyện đáng sợ dị thường, ngơ ngẩn gào khóc: “Đã quá muộn rồi! Phong Vân đã ở trong tay y, đã quá muộn rồi…”

Trong lúc chấn động, hắn chạy loạn đến trước cửa sổ, ánh trăng thản nhiên chiếu lên gương mặt hắn, vừa thấy trên khuôn mặt hắn đầy những nhọt độc, máu huyết bê bết, trông đáng sợ vô cùng…

Trong tiếng khóc thét, vô số những nhọt độc trên mặt hắn vỡ ra, trăm ngàn tia máu bắn tứ tung, trông thê thảm và rùng rợn không tài nào tả hết.

Đây chính là nguyên nhân cả người hắn đầm đìa máu! Đây chính là báo ứng vì hắn đã tiết lộ thiên cơ!

Hắn đau đến bò lăn trên đất, lết đến trước hương án, cúi đầu cầu khẩn: “Đau…quá, xin hãy…tha tội…cho con…cho con…được…chết…đi…”

Nhưng dù hắn đã nhận hết mọi tra tấn song vẫn chưa chết, vẫn không thể chết được. Bởi vì vận mệnh còn có một sự sắp xếp dành cho hắn.

Hắn vẫn còn một câu thiên cơ chưa tiết lộ.

Cũng là một câu quan trọng nhất.

* * *

“Bang chủ, hai tiểu hài tử dân chài cứu được giao cho bang ta đã hôn mê suốt bảy ngày rồi.”

https://thuviensach.vn

“Sửu Sửu, hai đứa nó chính là con trai Bắc Ẩm Cuồng Đao và Nam Lân Kiếm thủ Nhiếp Phong, Đoạn Lãng phải không?”

“Đúng vậy ạ.”

"Vậy đứa nào là Nhiếp Phong?"

“Là thiếu niên tóc dài ạ.”

“Ồ, tốt lắm.”

"Ý Bang chủ là…"

“Ngoài mặt thì thấy tiểu tử này rất thuần hậu, song lại ẩn hàm ý chí kiên cường bất khuất, cũng không phải là hạng hời hợt, thật là giống Kinh Vân, chính là kỳ tài luyện võ trăm năm khó gặp.”

“Tiếc là Bang chủ đã nạp hai đồ đệ.”

“Sửu Sửu, ngươi quên Tam tuyệt của lão phu là Phong Thần Cước còn thiếu một truyền nhân sao?

“Nhưng mà…Bang chủ, những chuyện Nhiếp Phong gặp lần này là do Bang chủ muốn đoạt thần binh mà gây nên, chỉ e…”

“Không phải lo, việc này chỉ có ngươi cùng Kinh Vân biết, Tử Tù song nô đã tử nạn, ngay cả Sương nhi cũng không hay, nếu ba người chúng ta không nói thì ai biết được chứ!”

“Bang chủ tài cao trí lớn, nói thật là chí lí, tiểu nhân tâm phục khẩu phục!”

“Một khi đã vậy, ngươi phải nhớ ký cho ta bốn chữ.”

Hì hì, là chữ gì a?"

https://thuviensach.vn

“Miệng kín như bưng!”

Năm tháng vô tình, tuyệt sẽ không vì bất cứ ai hay chuyện gì mà dừng lại nửa khắc.

Sinh mệnh cũng bị chi phối bởi tháng năm cùng đất trời, đều sinh ra, lớn lên, già đi rồi chết!

Sinh mệnh Nhiếp Phong vẫn chưa kết thúc, nhưng Nhiếp Nhân Vương thì hẳn là đã chết thảm trong động Lăng Vân, sau này, nếu không thể sống cùng cha những ngày bình dị mà hạnh phúc, đối với Nhiếp Phong mà nói, cho dù có thể sống thì cũng không biết là hạnh phúc hay bất hạnh.

Sinh mệnh, thật sự có nhiều đau thương lẫn tiếc nuối…

Nhưng có một điều chắc chắn, cuộc đời Nhiếp Phong từ giây phút này bắt đầu thay đổi, hoàn toàn!

Trong mê man, Nhiếp Phong mơ hồ nghe thấy một thanh âm đang gọi mình: “Nhiếp Phong…”

Đây là ảo giác trước khi chết sao? Thanh âm này khô cứng, không cao không thấp, rất giống tiếng Tử thần gọi nó.

Đúng vậy! Nhiếp Phong mơ hồ tưởng rằng mình có lẽ thật sự đã chết mới có thể nghe thấy tiếng tử thần kêu khóc như thế.

Nhưng mà thanh âm ấy lại vang lên, như mộng như ảo, nó chợt nhận ra thanh âm ấy phát ra ngay bên cạnh mình: “Hãy nhớ, không được nói cho bất kỳ ai biết ta tiếp được Hỏa Lân thực nhật.

Một câu đơn giản làm Nhiếp Phong bỗng giật mình nhận ra giọng nói ấy vốn không phải tử thần mà chính là…

https://thuviensach.vn

Nó rất muốn tự mình xác nhận xem suy đoán của mình có chính xác hay không, nó rất muốn mở mắt ra nhìn xem người này là ai, chỉ là ngay cả một chút khí lực để mở mắt ra nó cũng không có.

Nhưng ngay lúc này chợt có một thanh âm từ xa truyền đến: “Vân thiếu gia! Vân thiếu gia!”

Là tiếng kêu rất ngọt của một cô gái, dựa vào âm thanh cũng có thể tưởng tượng được bộ dáng của nàng đáng yêu ra sao.

“Vân thiếu gia, sao mấy ngày nay thiếu gia cứ ngồi bên cạnh Nhiếp Phong này mãi vậy? Ngài xem! Đã muộn rồi đấy, ngài không mệt sao? Nô tỳ đã chuẩn bị bữa tối cho ngài rồi đây.”

Vừa nghe xong, tâm thần Nhiếp Phong chợt nghe chấn động. Người được gọi là “Vân thiếu gia” kia đứng chờ mấy ngày bên cạnh nó, chỉ chờ lúc nó khôi phục tri giác để nói với mình một câu kia thôi sao?

Nó càng muốn nhìn dung mạo người kia một lần, đáng tiếc vẫn không thể giương mắt lên nổi.

Đột nhiên Nhiếp Phong lại nghe thấy tiếng đẩy cửa rất gấp, một thanh âm xa lạ cung kính nói: “Vân thiếu gia, Bang chủ cho mời.”

Tiếp theo lại nghe tiếng bước chân liên tiếp, nghe tới lúc Vân thiếu gia kia cùng cô gái đi xa.

Nhiếp Phong suy đoán một hồi, khí lực tích chưa được bao nhiêu đã bị dùng hết, nó lại thấy đầu óc mình mơ hồ trở lại. Cuối cùng Nhiếp Phong lại hôn mê.

Trong Thiên hạ đệ nhất lâu, Hùng Bá cùng một người rất trầm mặc nói chuyện rất lâu.

https://thuviensach.vn

Kỳ thực không phải cả hai người đều muốn nói chuyện, bởi vì chỉ có Hùng Bá nói từ đầu đến cuối, người kia trước sau vẫn không hé răng, chỉ thỉnh thoảng gật đầu mà thôi.

Người đó chính là Bộ Kinh Vân, người đã nhìn thấy tận mắt dị thú rực lửa trong động Lăng Vân.

Nhiếp Nhân Vương lẫn Đoạn Soái đều đã ngã xuống sau bước chân dị thú, đủ biết nó đáng sợ thế nào, vậy thì sao Bộ Kinh Vân có thể may mắn sống sót?

Nhớ lại ngày hôm đó, sau khi Đoạn Soái bước vào động Lăng Vân, mãi mà chẳng thấy trở ra, chỉ thấy một con Hỏa kỳ lân toàn thân rực lửa thong thả bước đi, Bộ Kinh Vân trong lòng phát lạnh, cũng biết Đoạn Soái lành ít dữ nhiều.

Hỏa kỳ lân mắt sáng như đuốc, nhe nanh múa vuốt, nước dãi chảy ròng ròng, giống như muốn cắn xé hết vạn vật trong thiên hạ, đốt cháy tất cả.

Bộ Kinh Vân không phát ra một âm thanh nào, vẫn lẳng lặng nhìn Hỏa kỳ lân, không hề nhúc nhích. Hắn biết, dị thú này có thể trong chớp mắt hạ hai đại cao thủ, tuyệt đối không tầm thường một chút nào. Nếu không nắm chắc mười phần có thể trốn thoát, hắn tuyệt không vọng động!

Hắn tựa như một pho tượng bằng băng đứng yên một chỗ.

Đúng vậy! Hắn thật sự giống một pho tượng băng không có sinh khí, còn nó lại giống một trận lửa lớn.

Người và thú, băng và hỏa, căng thẳng giằng co, giằng co, giằng co….

Chỉ cần một tác động nhỏ, lập tức sẽ bộc phát!

https://thuviensach.vn

Trong lúc giằng co, Bộ Kinh Vân đột nhiên phát hiện ra, đôi mắt dị thú mặc dù nhìn hắn chằm chằm nhưng ánh mắt lại trống rỗng vô hồn, tựa như thị lực rất kém, hóa ra nó không phải đang nhìn mình chằm chằm mà chính là đang dùng thính giác và cảm giác bản năng để cảm nhận những thay đổi xung quanh.

Nếu bốn phía có vật gì chỉ cần hơi di động, nó sẽ tấn công hướng đó ngay lập tức. Tiếc là lần này nó gặp phải Bộ Kinh Vân.

Một Tử thần không nói không cười, không sợ, không động, cả người lại tản ra khí tức tử vong lạnh lẽo.

Hắn giống hệt một pho tượng đá không có sinh mệnh, bình tĩnh đến mức ngay cả nửa giọt mồ hôi cũng không có, cho nên dị thú không có cách nào có thể cảm ứng được sự tồn tại của hắn!

Thật lâu sau, kỳ tích xảy ra, dị thú đột nhiên quay đầu, từng bước từng tiếng gầm nhẹ phản hồi từ trong động Lăng Vân, Bộ Kinh Vân cuối cùng thoát chết.

Chỉ có điều Tử Tù song nô đã chết, hai đại cao thủ đã chết, hai tiểu hài tử kia có lẽ cũng chung số phận, để có thể thuận lợi trở về, Bộ Kinh Vân phải tự mình bịa ra một câu chuyện.

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 31

Thương Tâm Đích Đao (2)

Hợp lý nhất là Nhiếp Nhân Vương không dùng đao lâm trận mà giao cho con trai bảo quản. Tử Tù song nô nóng lòng đoạt Tuyết Ẩm nên tấn công Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân hiện thân ngăn cản hai người làm ẩu, không ngờ Nhiếp Phong hiểu nhầm là hắn đến cứu giúp. Trong lúc dây dưa, Tử Nô bị Đoạn Soái giết chết, còn Tù Nô bị con dị thú trong động Lăng Vân thiêu chết, Đoạn Soái thấy thế bèn đẩy hai tiểu hài tử xuống sông trốn thoát, cuối cùng cả hai đại cao thủ đều bị dị thú kéo vào trong động Lăng Vân, Hỏa Lân Tuyết Ẩm cũng biến mất theo, Bộ Kinh Vân may nhờ bình tĩnh nên mới thoát chết, còn dị thú thì đã đi hướng nào không rõ…

Toàn bộ câu chuyện không hẳn là kín kẽ tuyệt đối, nhưng cũng đủ làm Hùng Bá tin tưởng. Huống hồ sau khi Bộ Kinh Vân trở về Thiên Hạ Hội, Hùng Bá cũng từng phái người đến động Lăng Vân xem xét cẩn thận, xác thực trong động có rất nhiều vết trảo mãnh thú, từ hình dạng tới kích thước đều khác xa so với những loài thú được biết tới, cho nên việc hai đại cao thủ bị kéo vào trong động cũng coi như hợp lý.

Còn động Lăng Vân bên trong đổ dốc nghiêng, sâu không thấy đáy, đám thủ hạ cũng không dám tùy tiện đi sâu vào, chỉ là thấy cây cối trong vòng mười trượng quanh cửa động đều bị đốt cháy, áng chừng Nhiếp Nhân Vương lẫn Đoạn Soái đều đã bị thiêu thành than, thi thể khó mà toàn vẹn.

https://thuviensach.vn

Còn hai thần binh Tuyết Ẩm Hỏa Lân e rằng cũng đã rơi vào trong vực sâu vạn trượng, không thể tìm về được.

Không ngờ được trinh sát Thiên Hạ Hội đang trên đường trở về ngang qua hạ lưu Mân Giang thì phát hiện ra Nhiếp Phong và Đoạn Lãng bị sóng tấp lên bờ. Hai tiểu hài tử đang hôn mê bất tỉnh.

Mà sự xuất hiện của Nhiếp Phong và Đoạn Lãng chính là sơ hở lớn nhất trong câu chuyện của Bộ Kinh Vân nếu như Nhiếp Phong tỉnh lại nói hết chân tướng. Cho nên Bộ Kinh Vân luôn ở bên hai người chính là đợi lúc cả hai tỉnh lại để dặn đừng nói ra chân tướng.

Song lại có một chuyện nằm ngoài dự liệu của Bộ Kinh Vân. Mặc dù kế hoạch thất bại, mất đi Tử Tù song nô nhưng Hùng Bá lại không hề tức giận, ngược lại còn có vẻ rất vui mừng sau khi phát hiện ra Nhiếp Phong, thật khiến người ta không thể hiểu nổi.

Nhưng ngay lúc này, ngay tại Thiên hạ đệ nhất lâu, ngay trong lúc Hùng Bá nói chuyện, Bộ Kinh Vân cuối cùng đã hiểu là do ai khiến lão vui mừng như vậy.

Niềm vui của Hùng Bá chính là phát hiện ra kỳ tài khó kiếm Nhiếp Phong, phát hiện này dường như còn quan trọng hơn nhiều so với việc kết minh cùng Vô Song Thành.

Thực sự Đoạn Lãng không phải kỳ tài sao? Vì lẽ gì mà Hùng Bá một lòng với Nhiếp Phong? Bộ Kinh Vân dù không rõ nhưng không hỏi gì.

Hùng Bá đã vì Nhiếp Phong mà an bài ổn thỏa, vì thế sự thật việc Thiên Hạ Hội muốn cướp thần binh phải được giấu kỹ.

Đối với chuyện che giấu sự thật, lão tin rằng Bộ Kinh Vân hoàn toàn làm được, thậm chí còn làm tốt hơn cả Văn Sửu Sửu.

https://thuviensach.vn

Chỉ là khả năng chê giấu sự thật còn cao hơn Hùng Bá tưởng tượng, Hùng Bá tự cho là đã biết hết chân tướng, lại không ngờ được chân tướng mình biết không phải chân tướng.

Chân tướng thật sự đã sớm chôn sâu trong tâm khảm Bộ Kinh Vân rồi.

Có lẽ là đến khi hắn xuống mồ.

Nhiếp Phong và Đoạn Lãng gần như tỉnh lại cùng lúc.

Nó vừa mở mắt đã thấy Đoạn Lãng còn mê man nằm bên cạnh, mồ hôi đầy trán, miệng mấp máy gọi cha, cũng biết là đang gặp ác mộng.

Nhiếp Phong nhẹ nhàng lay vai nói, gọi nhỏ: “Đoạn Lãng, Đoạn Lãng…”

Đoạn Lãng giật giật đôi mí mắt, choàng tỉnh, vừa nhìn thấy Nhiếp Phong đã không kìm được nỗi sung sướng, chụp lấy Nhiếp Phong hỏi: “Nhiếp Phong…là ngươi à? Ta…chúng ta chưa chết sao?”

Tuyệt cảnh cầu sinh ngày hôm đó vô vọng biết bao, cho nên khó trách Đoạn Lãng nhất thời chưa tin được sự thật. Nhiếp Phong mỉm cười gật đầu, nhưng vẫn chưa chú ý hoàn cảnh xung quanh.

Cả hai vừa phóng mắt nhìn quanh, vừa thấy mình đang nằm trên một cái giường dài êm ái, mà cái giường này đặt trong một phòng ngủ rộng đến mức có thể để cả trăm cái giường như vậy, xem ra còn lớn hơn cả thính đường Đoạn gia trang nữa. Nhưng…nơi này…rốt cuộc là nơi nào? Nơi này rốt cuộc là nơi nào đấy?

Đối mặt với không gian rộng lớn mà xa lạ như thế, Đoạn Lãng chỉ cảm thấy ngơ ngẩn đến xuất thần, tựa như vẫn còn đang thắc mắc câu hỏi lúc nãy. Nhiếp Phong cười khổ, nó cũng là một tiểu hài tử cô độc bất lực giữa biển người, làm sao trả lời được chứ.

https://thuviensach.vn

Nơi này ngay cả một gian phòng ngủ cũng rộng lớn kinh người như thế, tổng thể rộng lớn chừng nào thật khó mà tưởng tượng nổi.

Nhưng ngay lúc này, ngoài cửa bỗng vọng vào đáp án, một đáp án kinh tâm động phách.

“Nơi này chính là Thiên Hạ Hội!”

Lời vừa dứt, một người đã đẩy cửa mà vào.

Theo ngữ điệu trầm hậu trong câu trả lời kia mà nghe, xem chừng người tới ắt phải là bậc trưởng giả đức cao vọng trọng, nhưng không ngờ người xuất hiện trước mặt hai người Nhiếp Phong lại là một thiếu niên cao lớn chừng mười sáu tuổi, mặc áo y phục xám, dung mạo thuần hậu trung thành, đẩy vẻ thân thiết, Nhiếp Phong bạo gan hỏi: “Nơi này…đúng là Thiên Hạ Hội sao?”

Thiếu niên áo xám thoải mái đáp: “Không sai, là Thiên Hạ Hội chúng ta cứu hai người bên bờ sông Mân Giang về.” Lại tiện thể tự giới thiệu: “Ta là Tần Sương.” Hóa ra thiếu niên áo xám này chính là Tần Sương.

Nhiếp Phong nghe xong kinh ngạc đến mức thở dốc, tựa như không tin mình đang ở trong Thiên Hạ Hội, Đoạn Lãng từ bé sống trong Lạc Sơn, chưa từng ra ngoài, cái gì cũng chưa nghe qua, thấp giọng tò mò hỏi: “Nhiếp Phong, Thiên Hạ Hội là cái gì thế?”

Nhiếp Phong đáp: “Đoạn Lãng à, Thiên Hạ Hội là giang hồ đệ nhất đại bang, cùng với Vô Song Thành gần như chia đôi võ lâm đó.”

Đoạn Lãng mặc dù từng nghe Đoạn Soái kể rằng trong giang hồ có rất nhiều danh môn đại phái, nhưng nay chính mình không ngờ lại ở trong đó, sợ tới mức cứng cả lưỡi.

https://thuviensach.vn

Tần Sương thấy vậy chỉ cười nhẹ, quay sang Nhiếp Phong nói: “Nhiếp Phong, gia sư Hùng Bá muốn gặp ngươi một chút, có thể tự đi được không?”

Nhiếp Phong sửng sốt nghĩ bụng: “Hùng Bá ư? Hắn…hắn là kiêu hùng nhất thế, vì sao lại muốn gặp mình?”

Đoạn Lãng sống sót sau tai nạn, rất sợ phải ở lại một mình trong gian phòng này, mà Nhiếp Phong lại là người nó thân thiết nhất, vội vàng nói: “Nhiếp Phong, đừng bỏ ta lại một mình, ta muốn đi cùng ngươi.”

Nhiếp Phong nhìn lại Tần Sương, ánh mắt như khẩn cầu, Tần Sương tâm địa mềm yếu, hòa nhã nói: “Không sao, chắc cũng không ảnh hưởng gì đâu.”

Nói xong, chậm rãi bước ra.

Nhiếp Phong và Đoạn Lãng vẫn đi theo sau Tần Sương, qua hết hành lang dài gấp khúc là đình viện, thoáng thấy trên tường có khắc ba chữ Phong Vân Các, mới biết phòng ngủ mình nằm vừa rồi chỉ là một gian trong Phong Vân Các mà thôi.

Mà ba người đang đi theo hướng điện phủ Phong Vân Các.

Nhiếp Phong bỗng nhớ lại câu nói mình nghe được trong lúc hôn mê, liền kề miệng bên tai Đoạn Lãng nói nhỏ: “Đoạn Lãng, lát nữa cho dù gặp ai cũng không được nói ra chuyện hắc y thiếu niên kia phá được Hỏa Lân Thực Nhật nhé.”

Đoạn Lãng ngạc nhiên nói: “Hả? Vì sao vậy?”

Nhiếp Phong đáp: “Cũng không có gì, chỉ là…giang hồ hiểm ác, mọi sự cẩn thận vẫn hơn.”

https://thuviensach.vn

Đoạn Lãng ngoan ngoãn gật đầu, lúc này Tần Sương đã đưa hai người bước vào trong điện phủ.

Phong Vân Các điện phủ rộng lớn hùng vĩ khác thường, nhưng lại không có thị vệ. Trên bức tường lớn sau điện lộ một bảng hiệu lớn, nét bút cứng cáp rõ ràng viết lên hai chữ lớn Phong Vân!

Đủ biết người viết bảng này coi trọng Phong Vân đến mức nào!

Trên điện phủ, một người trầm ổn ngồi ở giữa, phía sau có một nam tử đội một cái mũ cao cổ quái đang đứng.

Người trầm ổn đang ngồi mặt mày không nộ mà uy, khiến người ta vừa nhìn đã biết lão là một người có đủ tư cách đứng nhìn hết thảy thương sinh, một người có lẽ sẽ hùng bá thiên hạ.

Nhiếp Phong vừa thấy người này, lập tức biết ngay đây chính là bang chủ đệ nhất đại bang Hùng Bá.

Tần Sương khom người chắp tay hướng Hùng Bá nói: “Sư phụ, Nhiếp Phong đã tới.”

Hùng Bá đang uống trà, lười biếng “Ồ” một tiếng trả lời, không nói gì thêm, cũng không nhìn Nhiếp Phong Đoạn Lãng.

Văn Sửu Sửu đứng sau lưng Hùng Bá, là loại người rất biết xem đầu mày khóe mắt chủ nhân, lập tức hiểu ý, hét lớn: “Tiểu tử lớn gan! Được gặp bang chủ đệ nhất bang chúng ta mà còn không quỳ xuống?”

Đoạn Lãng vốn đã sớm vị uy thế Hùng Bá dọa khiếp, nay nghe Văn Sửu Sửu giục như vậy, dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ mới tám tuổi, vội vàng quỳ xuống, chỉ có điều trong lòng lại nghĩ: “Thật là uy phong a, chỉ cần có thể trở thành bang chủ đệ nhất bang, hiệu lệnh thiên hạ, ai cũng phải quỳ

https://thuviensach.vn

trước mặt mình, khó trách cha lúc nào cũng nóng là muốn phục hưng Đoạn gia đến thế.”

Từ cái quỳ này, trong tâm hồn bé nhỏ kia đã hạ lời thề sau này nhất định sẽ hùng bá thiên hạ.

Nhưng Nhiếp Phong vẫn chưa nghe lời mà quỳ xuống như Đoạn Lãng, nó vẫn đứng thẳng, nói: “Hùng Bá, mặc dù ta được Thiên Hạ Hội cứu sống, nhưng cũng không thể vì thế mà dễ dàng quỳ gối trước mặt người khác, cho dù đó là ngươi đi chăng nữa!”

Lời vừa thốt ra, Tần Sương ở bên xoay mình biến sắc, hắn biết Nhiếp Phong đã gặp rắc rối lớn rồi, chưa bao giờ có kẻ nào dám vô lễ với sư phụ như thế cả.

Chỉ thấy Hùng Bá đột nhiên nâng chén trà xanh trong tay lên uống hết, rồi mới liếc mắt nhìn Nhiếp Phong, thấp giọng nói: “Tiểu tử quật cường lắm, nhưng bất luận là kẻ nào, ở trước mặt lão phu đều phải quỳ xuống cả!”

Dứt lời, bàn tay khẽ động, chén trà trong tay vỡ làm đôi, song chỉ bắn ra, hai mảnh chén vỡ bắn thẳng đến hai đầu gối Nhiếp Phong.

Đổi là bình thường, với kinh công của Nhiếp Phong thì dù hai manh chén có nhanh cỡ nào thì nó vẫn có thể né được. Nhưng bây giờ vết thương mới khỏi, khí lực không bao nhiêu…

“Khách” một tiếng, hai đầu gối Nhiếp Phong bị chấn vỡ, Nhiếp Phong dưới cơn đau càng khó chống đỡ, muốn quỳ xuống ngay lập tức…

Hùng Bá cười lớn, thầm nghĩ Nhiếp Phong lần này muốn không quỳ cũng không được, ai ngờ định thần nhìn lại, thấy đứa trẻ này đầu gối tuy vỡ vụn như vẫn cố cắn răng nén đau, hiên ngang đứng thẳng, thật ngạo nghễ!

https://thuviensach.vn

Gặp được nhân tài, Hùng Bá không ngại đổi sắc mặt, vui mừng khó kiềm chế, sảng khoái giơ ngón tay cái lên tán tưởng: “Giỏi cho Nhiếp Phong! Hảo nhân tài! Lão phu thật sự rất thích ngươi! Từ bây giờ, lão phu quyết định nhận ngươi làm truyền nhân Phong Thần Cước, mau quỳ xuống làm lễ bái sư nào!”

Lời này quá đột ngột khiến Tần Sương ngẩn ra, hắn không thể ngờ sư phụ lại thu nhận đồ đệ, Đoạn Lãng lại càng kinh ngạc. Vừa rồi nó sớm bị hùng phong của Hùng Bá hấp dẫn, nghĩ rằng mình có thể dựa vào ngọn núi này quả là phúc tu mấy kiếp. Nó cùng Nhiếp Phong đều là hậu nhân của hai cao thủ đương thế, vì sao Hùng Bá chỉ muốn chọn Nhiếp Phong? Trong lòng bỗng chốc dâng lên một thứ cảm giác chua chát, không phải từ vị giác.

Văn Sửu Sửu thần sắc vẫn bình thản, xem ra y đã sớm biết hết những chuyện hôm nay.

Nhưng Nhiếp Phong ngoài vẻ ngạc nhiên ban đầu, vẫn không đổi sắc, càng không có ý quỳ xuống.

Có mấy ai được trở thành đệ tử Hùng Bá? Nhiếp Phong được may mắn như thế song lại không thích thú gì, bảo Hùng Bá sao có thể bước xuống đài, bang uy còn đâu. Hùng Bá thoáng chốc trầm hẳn sắc mặt xuống.

Ngay lúc Nhiếp Phong và Hùng Bá đang giằng co căng thẳng thì bỗng dưng hai viên đá nhỏ từ ngoài cửa bắn vào, “phục, phục” hai tiếng, đánh vào sau đầu gối Nhiếp Phong.

Đầu gối Nhiếp Phong vốn đã bị đánh vỡ, hai viên đá nhỏ này dù không mang nội kình nhưng lại đánh từ phía sau, chia phần chân Nhiếp Phong làm hai, chân khuỵu xuống, thân thể không thể trụ thẳng được, Nhiếp Phong “a” một tiếng, lập tức quỳ xuống.

Chỉ thấy có hai người chậm rãi đi vào trong điện phủ, người đi trước chính là Bộ Kinh Vân, ngay sau lưng hắn chính là Khổng Từ.

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong liếc qua thấy Bộ Kinh Vân, lập tức kinh hoảng, thầm nghĩ đến lúc mình hôn mê có nghe hắn nói là không phải nằm mơ, kinh ngạc hỏi: “Lai…là ngươi sao? Ngươi…sao lại xuất hiện ở đây?”

Bộ Kinh Vân không trả lời mà chậm rãi bước tới cạnh Hùng Bá, Hùng Bá cười lớn trả lời thay hắn: “Bởi vì hắn chính là đệ tử nhập thất thứ hai của lão phu Bộ Kinh Vân.”

Thì ra là thế, Nhiếp Phong lập tức giật mình, khó trách trong lúc nó hôn mê có nghe cô gái kia gọi hắn là Vân thiếu gia.

Lại nhìn cô gái kia, đôi mắt trong như hồ thu như thể tự nhìn mình, vẫn đứng sau lưng Bộ Kinh Vân, tựa như cái bóng của hắn, chứng tỏ nàng cam tâm tình nguyện hầu hạ hắn.

Trong lúc Nhiếp Phong còn trầm tư, đã nghe Hùng Bá cao giọng nói: “Tốt lắm! Lễ bái sư đã xong! Nhiếp Phong, từ nay trở đi ngươi là đệ tử thứ ba của lão phu, hãy ở lại Phong Vân Các cùng nhị sư huynh ngươi, phải giúp đỡ, hoàn thuận với nhau, biết chưa hả?”

Nhiếp Phong còn muốn ngoan cố đứng lên chống đối, nhưng đáng tiếc hiện giờ nó không còn đủ sức đứng lên, huống hồ cái quỳ này nó có tự nguyện hay không thì buổi lễ đã kết thúc, cũng chẳng làm được gì nữa…

Phận gái nghèo, một khi đã vào nhà giàu là sâu như biển, biển người mênh mông, bước vào rồi sẽ ra sao?

Hùng Bá lại quay sang nói với Bộ Kinh Vân: “Kinh Vân, vi sư có chuyện gấp cần thương thảo, con ở lại có gì chỉ dẫn cho tam sư đệ đi.”

Nói xong đứng lên ngheneh ngang bước đi, Văn Sửu Sửu cũng bước theo sát, Tần Sương cũng không muốn quấy rầy hai vị sư đệ nên cũng rời đi.

https://thuviensach.vn

Trong điện phủ chỉ còn lại Nhiếp Phong đang quỳ, Đoạn Lãng, Bộ Kinh Vân và Khổng Từ.

Hùng Bá vừa rời khỏi, Đoạn Lãng liền nhảy bật dậy, vội vàng đỡ Nhiếp Phong, còn lè lưỡi làm mặt quỷ với Bộ Kinh Vân, nói: “Đầu gỗ đáng chết, nếu không phải người dùng hòn đá đánh lén Nhiếp Phong thì hắn sẽ không bao giờ quỳ đâu! Ngươi là kẻ xấu!”

Nhiếp Phong miễn cưỡng đứng lên, khuyên can: “Đoạn Lãng, đừng nói vậy! Hắn…hắn chỉ muốn tốt cho ta thôi!”

Lời này vừa thốt ra, Bộ Kinh Vân xưa nay vốn hờ hững cũng xoay ánh mắt liếc nhìn Nhiếp Phong, tựa như trong thế giới tối tăm tịch mịch của hắn cuối cùng cũng nhìn thấy một tia sáng mỏng manh…

Đoạn Lãng không hiểu, lại nghi hoặc hỏi: “Sao lại thế được. Rõ ràng hắn giúp sư phụ hắn bắt ngươi quỳ xuống để sư phụ hắn có thể toại nguyện thôi.”

Trong lúc hai người nói chuyện, Bộ Kinh Vân đã không còn để ý, muốn bước đi.

Nhiếp Phong vội vàng gọi hắn lại: “Ta chỉ muốn hỏi ngươi một chuyện, cha ta…rốt cuộc sao rồi?

Bộ Kinh Vân bỗng nhiên quay đầu, trong đôi mắt lạnh lùng thoáng hiện một tia bi ai, như thể bi ai thay cho Nhiếp Phong, bình tĩnh đáp: “Chết rồi.”

Như sét đánh ngang tai, Nhiếp Phong biết cha mình bị cự trảo kéo vào trong động Vân, nhưng không biết rốt cuộc sống hay chết, nay may mắn có Bộ Kinh Vân còn sống sót tại động Lăng Vân chứng thực, không khỏi ngây ngốc đổ lệ ròng ròng.

Đoạn Lãng cũng vội vàng xông lên trước hỏi: “Cha ta thì sao?”

https://thuviensach.vn

Bộ Kinh Vân lạnh lùng nói: “Y cũng không ngoại lệ.”

Nói xong không còn lưu luyến, quay gót rời đi.

Đoạn Lãng khó có thể tin đây là sự thật, vẫn hò hét sau lưng Bộ Kinh Vân: “Ta không tin! Ngươi lừa ta! Ngươi là đồ đầu gỗ chết không có lương tâm…Ngươi…lừa…ta…”

Trong lúc hò hét nó đã khóc không thành tiếng, tất cả mọi chuyện đã khiến nó không thể không tin, càng không thể không khóc!

Khổng Từ nhìn hai người rồi cúi đầu nói: “Thật xin lỗi, bang chủ đã sớm phái người đi kiểm tra lại động Lăng Vân, nhưng không hề tìm thấy thi thể hai vị lệnh tôn, cho nên đoán rằng hai người bọn họ sớm đã bị lửa thiêu thành tro. Vân thiếu gia…tuy là người cổ quái nhưng tuyệt không lửa các người đâu, thiếu gia…thiếu gia là người tốt!”

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 32

Thương Tâm Đích Đao (3)

Bóng đêm từ từ khóa kín cửa sổ.

Sau song cửa, Bộ Kinh Vân như bức tượng đá lặng lẽ ngồi, hắn tựa như vĩnh viễn ngồi đó nhìn bầu trời, như người chờ đợi ông trời rẽ mây cho trăng rọi vậy.

Nhưng mà trên thế gian liệu có ai có thể rẽ mây?

Có lẽ, một ngày nào đó, mây sẽ tản, nguyệt sẽ soi, nhưng chỉ e là người đã không còn…

Nghĩ đến đây, bỗng cảm thấy một tấm áo choàng khoác lên vai Bộ Kinh Vân, mà đem áo choàng khoác lên vai hắn lại là một đôi bàn tay rất đỗi dịu dàng.

Bộ Kinh Vân không thấy ngạc nhiên, cũng không quay đầu, hắn biết đôi tay dịu dàng kia chắc chắn là của nàng.

Khổng Từ dịu dàng nói: “Vân thiếu gia, muộn rồi, phải tự biết chăm sóc cho mình chứ, cẩn thận cảm lạnh đấy.”

Khi nói những lời này, đầu của nàng vẫn cúi rất thấp, đến mức gần như sát với thân thể nàng.

https://thuviensach.vn

Dù sao thì sau khi Bộ Kinh Vân cứu nàng khỏi tay thị tì tổng quản, nàng đã không phải chịu bất cứ ủy khuất nào nữa, nhưng mà thiếu nữ bé nhỏ này vẫn có là gì đâu chứ? Nàng vẫn là nô tị, nàng rất tự ti…

Đặc biệt là với thái độ hờ hững với hết thảy của Bộ Kinh Vân, làm cho nàng nhiều lúc không biết hắn đang vui hay giận, không biết phải phản ứng ra sao. Đôi lúc nàng không thể theo hắn nổi.

Nàng dứt khoát ngẩng đầu nói: “Vân thiếu gia, đừng để ý lời Đoạn Lãng làm gì, nó vẫn còn bé mà. Nô tì biết, Vân thiếu gia không phải cứu vãn thể diện cho bang chủ mà thật sự là nghĩ cho Nhiếp Phong…Bởi vì nếu Nhiếp Phong vẫn không chịu quỳ, xét theo tác phong của bang chủ xưa nay, Nhiếp Phong có lẽ…”

Nàng không dám nói hết, chỉ có điều Bộ Kinh Vân biết nàng hiểu được.

Không sai! Với cá tính ngang ngược của Hùng Bá, thế gian không có gì lão không có được, kể cả đệ tử!

Nếu như không có được, lão nhất định không để cho nó được toàn vẹn. Bộ Kinh Vân nghe xong bỗng quay đầu, lặng lẽ chăm chú nhìn Khổng Từ, tựa như nhìn thấy Nhiếp Phong hôm nay, hắn lại lại tìm được một tia sáng mỏng manh. Khổng Từ cũng ngưng mắt chăm chú nhìn hắn, chậm rãi nói: “Nô tì tin rằng Nhiếp Phong cũng hiểu được điều Vân thiếu gia làm…”

Đúng vậy! Dụng ý của Bộ Kinh Vân đương nhiên Nhiếp Phong hiểu được!

Đáng tiếc, Nhiếp Phong bây giờ đã chẳng thể chiếu cố cho bất cứ ai, nó đang ngồi ngơ ngác một góc phòng ngủ, lặng lẽ nhớ lại những lời phụ thân lúc trước đã nói…

Nó còn nhớ rõ cha thương nó ra sao, hơn nữa ông còn hay ôm nó vào lòng, dạy nó viết chữ, từ lúc đó Nhiếp Phong luôn mong ông có thể sống

https://thuviensach.vn

lâu trăm tuổi, để khi nó lớn lên có thể quan tâm ông, báo hiếu ông, chỉ tiếc…

Cho đến lúc mẹ bỏ đi, rồi cha hóa điên, đến lúc cha gặp Quỷ Hổ thúc thúc và Kỷ Nhu cô nương, đến lúc cha tìm Đoạn thúc thúc quyết chiến, rồi…

Tất cả đã không còn kịp nữa, nó đã không còn muốn được nữa rồi, nó còn chưa kịp lớn, người cha mệnh khổ, cả đời bị mẫu thân tra tấn của nó đã chết.

Nghĩ đến đây, Nhiếp Phong lại không kìm được khóc lớn lên.

Một góc sáng sủa khác của phòng ngủ, Đoạn Lãng cũng lệ tuôn đầy mặt.

Thực ra nó cũng chẳng kém gì Nhiếp Phong, giờ hắn và Nhiếp Phong đều đã thành cô nhi không cha không mẹ.

Nhân gian, sao cứ lắm bi thương…

May mà giờ bên cạnh nó còn có Nhiếp Phong, một người khiến nó không thấy xa lạ, một người làm nó thấy an toàn!

Nhưng, bất hạnh lại đã ập đến…

Ngay ngoài cửa!

Dưới tàn mây u ám và trong màn sương mờ mịt, chớp mắt, cửa phòng đột nhiên bị đẩy mạnh, mở toang, nam nhân cổ quái đứng sau Hùng Bá hôm nay, Văn Sửu Sửu đã đến.

“Phong thiếu gia, có gì trở ngại không?”

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong đờ đẫn lắc đầu, cũng không nghĩ tới Văn Sửu Sửu lại nói: “Bang chủ có lệnh, Phong Vân Các lấy tên Phong Vân, chỉ có Phong Vân mới được ở lại, tuyệt đối cấm những người khác sống nhờ!”

Những lời này rõ ràng là ám chỉ Đoạn Lãng, Nhiếp Phong, Đoạn Lãng cùng ngạc nhiên không thôi, Nhiếp Phong vội hỏi lại: “Vậy thì…Đoạn Lãng phải làm sao?”

Văn Sửu Sửu nhún vai đáp: “Ai mà biết được?” Song lại nói tiếp: “Có điều, thuộc hạ có một ý kiến thế này, nếu bang chủ không lệnh cưỡng chế Đoạn Lãng phải đi ngay thì nó có thể ở lại Thiên Hạ Hội làm tạp dịch, vậy thì không phải lo chuyện chỗ ăn ở.”

Đoạn Lãng vừa hay tin dữ của phụ thân, nay lại nghe phải rời khỏi nơi duy nhất có thể dựa vào là Nhiếp Phong, lo lắng nói: “Làm tạp dịch ư? Sao vậy được chứ?” Đúng vậy! Con trai Nam Lân Kiếm Thủ sao có thể làm tạp dịch? Nhưng mà…

“Nếu không, vậy ngươi đành phải rời Thiên Hạ Hội rồi!” Văn Sửu Sửu giảo hoạt nói.

Đoạn Lãng sao có thể rời Thiên Hạ Hội được, nên cuối cùng đành ở lại.

Nói cho cùng, một đứa trẻ tám tuổi như nó, nếu không ở lại Thiên Hạ Hội làm tạp dịch để sống thì còn biết làm sao được nữa.

Giờ nó cũng như nhánh lục bình, phiêu bạt theo dòng nước, chẳng biết đâu là đường về. Nó thực sự đã không còn nơi để quay về nữa rồi.

Lúc này nó đang mặc y phục vải thô, tay bưng khay gỗ, trên khay có bốn chén trà xanh, bốn chén trà này là dành cho bốn người đang ngồi trên ghế nhỏ.

https://thuviensach.vn

Nó làm tạp dịch đã mấy ngày, đã kính trà không ít đầu mục trong Thiên Hạ Hội, có Tần Ninh tổng giáo, còn có chủ quản thị tì Hương Liên, có Văn Sửu Sửu, còn có vô số người khác…

Nó cũng từng nghe rất nhiều người trong Thiên Hạ Hội thì thầm chỉ trỏ: "Hì hì, kia chính là Đoạn Lãng còn trai Nam Lân Kiếm Thủ sao? Thật là không nhìn ra! Tội nghiệp a…"

"Không có cách nào a, ngươi xem lại nó xem? Không phải là tướng nô tài sao? Nếu không bang chủ đâu chỉ nhận mỗi Nhiếp Phong làm đồ đệ?"

Mấy ngày qua Đoạn Lãng nghe những lời đó bạc bẽo đó vẫn thần phẫn uất vô cùng, trong ngực muốn vỡ ra, chỉ có điều nó mới tám tuổi, làm sao mà lý lẽ hay liều mạng với bọn họ được? Tất cả chỉ đành ngậ miệng mà nuốt xuống.

Nhưng hôm nay…

Hùng Bá mấy ngày nay đều bận việc, hôm nay có thời gian lại mở tiệc chúc mừng? Chúc mừng chuyện gì?

Nghe nói là vì có thể thu nhận một đệ tử khó kiếm như Nhiếp Phong nên quyết định thầy trò cùng mở tiệc chung vui.

Vì thế, bữa tiệc này dĩ nhiên không thể thiếu được những đồ đệ của Hùng Bá.

Nên yến tiệc hôm nay ngoài Hùng Bá, Tần Sương, Bộ Kinh Vân, còn có…

Không biết là người vô tâm trùng hợp hay là cố ý sắp xếp mà Đoạn Lãng lại phụng mệnh kính trà, hơn nữa là phải dâng trà cho từng người.

Kính trà Hùng Bá, Đoạn Lãng có thể nhận.

https://thuviensach.vn

Kính trà đầu gỗ Bộ Kinh Vân, dù Đoạn Lãng không muốn nhưng cũng còn chịu được.

Nhưng

Người nó phải dâng trà cuối cùng, thực là khiến người ta mắt thấy phải chấn động, chính là…

Nhiếp Phong!

A! A! A! A! A!

Nhiếp Phong đang ngồi cạnh Hùng Bá, nó cũng biết Đoạn Lãng sắp dâng trà cho mình, trong lòng nghe bất an.

Nếu không bị buộc làm đệ tử Hùng Bá, nếu như trốn thoát, dù là tới chân trời góc biển, cho dùng nó phải cùng Đoạn Lãng lưu lạc giang hồ cũng không đau lòng bằng tình cảnh trước mắt.

Nhưng dù nó có thỉnh cầu Hùng Bá bao nhiêu lần, mong cho Đoạn Lãng không phải làm việc nặng nhưng cuối cùng vẫn bị từ chối.

Cuối cùng là đến cục diện này, một người phút chốc thành giàu sang, một kẻ bị buộc thành nô bộc.

Một người áo quần tề chỉnh, một quần thô áo bố, một dung nhan sạch sẽ, một đầu tóc rối bù, một tôn quý, một thấp hèn!

Thấp hèn hết mức!

Đoạn Lãng dù chỉ mới tám tuổi nhưng đã nhận ra mình rất thấp hèn. Nó chậm rãi dâng chén trà lên Nhiếp Phong, bàn tay đưa đến nửa chừng đã có chút run rẩy, trong lòng vừa thẹn vừa xấu hổ, là tự biết xấu hổ, không biết, không biết tiểu tử kia có năng lực gì mà được thừa nhận?

https://thuviensach.vn

Nó sao lại không xấu hổ? Dựa vào đâu mà không thẹn?

Không đúng sao? Cha nó là Bắc Ẩm Cuồng Đao, cha ta là Nam Lân Kiếm Thủ! Ta cũng là hậu nhân cao thủ. Vì sao lại cố tình chọn nó làm đệ tử? Sao ta lại là nô bộc? Sao hắn cao quý? Sao ta thấp hèn?

Biết rằng chén trà này có dâng lên Nhiếp Phong cũng không uống, nhưng mà vẫn buộc phải dâng!

Đôi mắt to của Đoạn Lãng bỗng rưng rưng, nước mắt lưng tròng chực trào ra. Nó cố gắng nén lại, không cho lệ tràn mi…

Hắc, con trai của Nam Lân Kiếm Thủ hôm nay mặc dù chỉ là một tên nô tài hèn mọn, nhưng ngày sau có thể hóa thành phượng hoàng, xưng bá võ lâm, tuyệt không thể rơi nước mắt trước mặt kẻ khác!

Nó cuối cùng cũng ngăn được nước mắt, nhưng hai tay càng run rẩy, chén trà vừa trợt xuống, "cách" một tiếng, chén trà xanh rơi xuống lăn liền mấy trược, nước trà bắn ra…

Một vẩy nước trà bắn lên mặt Hùng Bá.

Nhìn vết nước trà kia, Tần Sương thầm than không ổn, Bộ Kinh Vân cau mày nhăn mặt, Văn Sửu Sửu đứng sau lưng Hùng Bá mặt cười cũng trầm xuống, môn hạ canh giữ bốn phía cũng cả kinh, còn Nhiếp Phong…

Chưa từng có ai dám bắn nước trà lên mặt bang chủ, nên chưa từng có ai dám tưởng tượng hậu quả ra sao.

Nhưng mà tất cả đều nhìn thấy, bọt nước bốc hơi nhanh chóng, không rõ là vì công lực Hùng Bá thâm hậu hay bởi lão đang tức giận.

Hùng Bá sắc mặt hơi tái, đang muốn mở miệng phun ra một chữ đáng sợ…

https://thuviensach.vn

Chém…

Nhiếp Phong thoáng nhìn đã thấy khẩu hình Hùng Bá sắp xuất ra chữ gì, Hùng Bá một lời nói nặng tựa Thái Sơn, nó tuyệt đối không thể để cho lão nói ra chữ này, nó tuyệt không thể để cho Đoạn Lãng phải đầu lìa khỏi cổ, trước mắt chỉ có một cách để cứu nó…

Nhiếp Phong cố nén cơn đau nơi đầu gối, nhanh như chớp quỳ sụp xuống trước mặt Hùng Bá. Vết thương chưa lành đụng vào nền đá cứng, tiếng xương cốt kêu lên "rắc rắc" không ngớt, miệng vết thương lại trào ra máu tươi, nó không để ý đến, cúi đầu cầu xin: "Sư phụ, Đoạn Lãng tuổi còn quá nhỏ, tay chân mềm yếu, sức chẳng bao nhiêu, mong sư phụ mở lượng khoan thứ!"

Đoạn Lãng sớm sợ tới mức hồn vía lên mây, liếc thấy Nhiếp Phong như thế trong lòng nghe quặn đau, thầm nghĩ: "Nhiếp Phong à, ngươi không vì cường quyền mà quỳ gối, sao nay lại vì Đoạn Lãng ta mà chịu ủy khuất như vậy? Đoạn Lãng ta đã hèn mọn đến chừng này, thật sự không đáng cho ngươi phải chịu thiệt như thế! Ân tình này Đoạn Lãng ta sao có tư cách nhận đây?"

Hùng Bá cũng thấy Nhiếp Phong quỳ xuống, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lại cười tàn khốc, mỉa mai: "Đồ nhi ngoan của ta, không phải con thà chết cũng không quỳ trước mặt lão phu sao? Hôm nay sao bỗng nhiên tôn sư trọng đạo bất thường vậy?" Nhiếp Phong đang cầu xin lão, không biết chống đỡ thế nào, mồ hôi túa ra, bởi vì ai cũng đang nhìn chỗ nó đang quỳ, miệng vết thương nơi đầu gối máu ra như suối.

Máu thật đỏ, một trái tim đỏ thật nặng tình!

Hùng Bá đương nhiên cũng nhìn thấy vết thương loang lổ máu của nó, ngưng thần một lúc lâu, cuối cùng nói tiếp: "Được! Nếu như tam đệ tử của ta đã quỳ gối cầu xin như vậy, lão phu mà còn giận nữa thì chẳng hóa vô

https://thuviensach.vn

tâm vô tình quá hay sao, việc này coi như bỏ qua, chỉ có điều…” Lão nói xong xoay mặt trừng mắt nhìn Đoạn Lãng, lớn tiếng cảnh cáo: “Đoạn Lãng, nếu lần sau tái phạm, lão phu sẽ không chừa cái mạng nhỏ của ngươi đâu, rõ chưa?”

Đoạn Lãng vẫn còn sợ tới mức đứng ngây ngốc, lúc này tựa như ba hồn bảy vía nhập lại thân, lúc này mới tỉnh, liền quỳ xuống dập đầu như tế, hổn hển đáp: “Nô tài biết tội! Nô tài biết tội…” Nó chịu đựng đến thế, cắn răng đến chảy máu, máu từ khóe miệng chảy ra!

Nhưng mà tiếng cầu xin nô tài phát ra từ trong cổ họng trẻ con làm người ta có cảm giác buồn cười, buồn cười đến mức đáng thương.

Nhưng ai mới là đứa trẻ đáng thương? Đám môn hạ nhìn thấy Đoạn Lãng ngoan ngoãn như con chó cầu xin, ai nấy đều cười vang.

Chỉ có Đoạn Lãng trong lòng nghe chua chát, nó dập đầu thế kia không phải là sợ chết, mà là không muốn uổng phí tâm ý của Nhiếp Phong, không muốn máu nó chảy vô ích…

Nhưng khi máu chảy dưới gối quỳ của Nhiếp Phong thì trong trái tim bé nhỏ của Đoạn Lãng làm sao không rỉ máu cho được?

Nhiếp Phong hy sinh tôn nghiêm vì nó, thì tại sao nó không thể tạm thời chịu làm con có để có thể sống sót cho khỏi phụ lòng Nhiếp Phong chứ!

Đoạn Lãng liền quỳ xuống trước mặt Nhiếp Phong, nhìn lớp máu đỏ thẫm, Đoạn Lãng nghe một cỗ nhiệt huyết dâng lên ngập trong lòng, nó bỗng hướng Nhiếp Phong dập đầu một cái thật mạnh, thật lòng nói: “Phong, cha con Đoạn gia ta vẫn coi thường người khác, thân cũng chẳng khác gì sơ, Đoạn Lãng ta kiếp này gặp được ngươi thật là tốt, cũng không uổng mẹ ta đã sinh ra ta…” Nói một hơi đến đây, lệ nóng đã nhòa hai mắt, cuối cùng nó không thể kiềm chế được khóc lớn lên.

https://thuviensach.vn

“Lãng…” Nhiếp Phong cũng không nói được gì, chỉ nhìn Đoạn Lãng, thấy nó như vậy, trong lòng Nhiếp Phong nghe đau như cắt.

Trong mắt nó nước mắt cũng rưng rưng, đến lúc này, cả hai đều hiểu được, tình nghĩa ấy không cần phải nói.

Không sai! Chỉ cần lòng không đổi, thân phận địa vị dù có khác xa nhau, hai tiểu hài tử vẫn cón thể cùng nhau sống ở Thiên Hạ Hội,

Tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ Tần Sương không đành lòng nhìn cảnh này, ngoảnh mặt chỗ khác, còn có Bộ Kinh Vân…

Chỉ thấy hắn bình tĩnh chăm chú nhìn vết máu dưới gối Nhiếp Phong, trong đôi mắt tối tăm xuất hiện một tia sáng khác thường, không biết có phải hắn thấy tò mò với vết máu kia hay không?

Hay hắn hy vọng trong kiếp sống ngắn ngủi này cũng có thể được như Đoạn Lãng…

Gặp được một người bạn có thể đổ máu vì mình.

Trần gian như sóng biển cuộn trào mãnh liệt, chúng sinh như con thuyền nhỏ cô độc bất lực giữa đại dương mênh mông, phó mặc qua ngày tháng.

Nếu nói thời gian có thể xóa nhòa tất cả, nghĩa là cũng có thể khiến người ta dần quên đi một người.

Hắn suýt chút nữa cũng quên mất y, nhưng cuối cùng vẫn không quên.

Vì vậy, hắn quyết định đi gặp y!

Chốt cửa sắt cuối cùng của Thiên lao đã mở ra, vì Bộ Kinh Vân mà mở.

Bởi vì trong tù, có một người mà Bộ Kinh Vân muốn gặp.

https://thuviensach.vn

Còn nhớ ngày đó đi qua Thiên lao để thăm cha con Hoắc Liệt, hắn đã phát hiện trong Thiên lao có một lao ngục, trong đó mười chín cái đã không còn bóng người, chỉ có một cái dùng để nhốt Hoắc Liệt, một cái khác thì lúc ấy Bộ Kinh Vân không biết, cũng không có hứng thú biết, nhưng mấy ngày sau, trong lúc vô tình nghe đám môn hạ Thiên Hạ Hội bàn tán, nó cuối cùng cũng biết được kẻ bị nhốt trong đó là ai.

Hắn khiếp sợ vô cùng, bởi vì tù nhân kia không đơn giản chỉ là hắn có biết.

Hắn tuyệt đối không thể quên y!

Bộ Kinh Vân chậm rãi bước vào trong, chỉ thấy một vùng tối tăm, hắn cũng không lấy đá lửa ra thắp mấy ngọn đèn trên tường.

Cho dù không có ánh đèn soi sáng, bằng cặp mắt lạnh lẽo kia nó cũng có thể thoáng nhìn thấy một thân ảnh đang phủ phục bên trong.

Mà cũng giống hắn, bóng người kia không cần ánh sáng cũng biết là ai đến đây.

Bộ Kinh Vân chỉ lạnh lùng thốt ra một câu: “Đúng là ngươi hả?”

Bốn chữ đơn giản, âm thanh lạnh lẽo như băng, trong bóng tối, bóng người kia nghe xong chợt thấy ngạc nhiên khó tả.

Y bị nhốt trong Thiên lao đã rất lâu, dần dần đã quên đi hết tháy, suýt chút nữa cũng đã quên mất Bộ Kinh Vân trước mặt.

Nhưng ngay lúc Bộ Kinh Vân mở miệng nói ra một câu kia, thanh âm lạnh lùng u ám kia tựa như giúp tù nhân khốn khổ kia phục hồi lại ký ức, y bỗng nhớ ra hắn là ai, cũng nhớ lại chuôi đao thương tâm trong tay hắn! Hắn là hài tử kỳ lạ nhất, đáng sợ nhất mà y từng gặp trong cuộc đời ngắn ngủi của mình, y chỉ ước gì mình chưa bao giờ gặp hắn!

https://thuviensach.vn

“A…” Y kêu lên khe khẽ một tiếng, không rõ là đang thở dài hay đang sợ hãi.

Dù là vậy, Bộ Kinh Vân vừa nghe thấy đã khẳng định đây chính là người hắn muốn tìm, hắn cũng không quên người này, càng không quên cái đầu của y!

Hắn đột nhiên rút thanh đoản đao bên hông, ánh đao run lên, liền đâm thẳng vào cổ bóng người kia!

Ôi, ánh đao thật thương tâm! Một đao thật thương tâm!

Hắn thật sự không thể quên được đầu của y!

Hắn muốn chém rơi đầu của y!

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 33

Thiên Võng Khôi Khôi (*)

Bóng đêm từ từ khóa kín cửa sổ.

Sau song cửa, Bộ Kinh Vân như bức tượng đá lặng lẽ ngồi, hắn tựa như vĩnh viễn ngồi đó nhìn bầu trời, như người chờ đợi ông trời rẽ mây cho trăng rọi vậy.

Nhưng mà trên thế gian liệu có ai có thể rẽ mây?

Có lẽ, một ngày nào đó, mây sẽ tản, nguyệt sẽ soi, nhưng chỉ e là người đã không còn…

Nghĩ đến đây, bỗng cảm thấy một tấm áo choàng khoác lên vai Bộ Kinh Vân, mà đem áo choàng khoác lên vai hắn lại là một đôi bàn tay rất đỗi dịu dàng.

Bộ Kinh Vân không thấy ngạc nhiên, cũng không quay đầu, hắn biết đôi tay dịu dàng kia chắc chắn là của nàng.

Khổng Từ dịu dàng nói: “Vân thiếu gia, muộn rồi, phải tự biết chăm sóc cho mình chứ, cẩn thận cảm lạnh đấy.”

Khi nói những lời này, đầu của nàng vẫn cúi rất thấp, đến mức gần như sát với thân thể nàng.

https://thuviensach.vn

Dù sao thì sau khi Bộ Kinh Vân cứu nàng khỏi tay thị tì tổng quản, nàng đã không phải chịu bất cứ ủy khuất nào nữa, nhưng mà thiếu nữ bé nhỏ này vẫn có là gì đâu chứ? Nàng vẫn là nô tị, nàng rất tự ti…

Đặc biệt là với thái độ hờ hững với hết thảy của Bộ Kinh Vân, làm cho nàng nhiều lúc không biết hắn đang vui hay giận, không biết phải phản ứng ra sao. Đôi lúc nàng không thể theo hắn nổi.

Nàng dứt khoát ngẩng đầu nói: “Vân thiếu gia, đừng để ý lời Đoạn Lãng làm gì, nó vẫn còn bé mà. Nô tì biết, Vân thiếu gia không phải cứu vãn thể diện cho bang chủ mà thật sự là nghĩ cho Nhiếp Phong…Bởi vì nếu Nhiếp Phong vẫn không chịu quỳ, xét theo tác phong của bang chủ xưa nay, Nhiếp Phong có lẽ…”

Nàng không dám nói hết, chỉ có điều Bộ Kinh Vân biết nàng hiểu được.

Không sai! Với cá tính ngang ngược của Hùng Bá, thế gian không có gì lão không có được, kể cả đệ tử!

Nếu như không có được, lão nhất định không để cho nó được toàn vẹn. Bộ Kinh Vân nghe xong bỗng quay đầu, lặng lẽ chăm chú nhìn Khổng Từ, tựa như nhìn thấy Nhiếp Phong hôm nay, hắn lại lại tìm được một tia sáng mỏng manh. Khổng Từ cũng ngưng mắt chăm chú nhìn hắn, chậm rãi nói: “Nô tì tin rằng Nhiếp Phong cũng hiểu được điều Vân thiếu gia làm…”

Đúng vậy! Dụng ý của Bộ Kinh Vân đương nhiên Nhiếp Phong hiểu được!

Đáng tiếc, Nhiếp Phong bây giờ đã chẳng thể chiếu cố cho bất cứ ai, nó đang ngồi ngơ ngác một góc phòng ngủ, lặng lẽ nhớ lại những lời phụ thân lúc trước đã nói…

Nó còn nhớ rõ cha thương nó ra sao, hơn nữa ông còn hay ôm nó vào lòng, dạy nó viết chữ, từ lúc đó Nhiếp Phong luôn mong ông có thể sống

https://thuviensach.vn

lâu trăm tuổi, để khi nó lớn lên có thể quan tâm ông, báo hiếu ông, chỉ tiếc…

Cho đến lúc mẹ bỏ đi, rồi cha hóa điên, đến lúc cha gặp Quỷ Hổ thúc thúc và Kỷ Nhu cô nương, đến lúc cha tìm Đoạn thúc thúc quyết chiến, rồi…

Tất cả đã không còn kịp nữa, nó đã không còn muốn được nữa rồi, nó còn chưa kịp lớn, người cha mệnh khổ, cả đời bị mẫu thân tra tấn của nó đã chết.

Nghĩ đến đây, Nhiếp Phong lại không kìm được khóc lớn lên.

Một góc sáng sủa khác của phòng ngủ, Đoạn Lãng cũng lệ tuôn đầy mặt.

Thực ra nó cũng chẳng kém gì Nhiếp Phong, giờ hắn và Nhiếp Phong đều đã thành cô nhi không cha không mẹ.

Nhân gian, sao cứ lắm bi thương…

May mà giờ bên cạnh nó còn có Nhiếp Phong, một người khiến nó không thấy xa lạ, một người làm nó thấy an toàn!

Nhưng, bất hạnh lại đã ập đến…

Ngay ngoài cửa!

Dưới tàn mây u ám và trong màn sương mờ mịt, chớp mắt, cửa phòng đột nhiên bị đẩy mạnh, mở toang, nam nhân cổ quái đứng sau Hùng Bá hôm nay, Văn Sửu Sửu đã đến.

“Phong thiếu gia, có gì trở ngại không?”

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong đờ đẫn lắc đầu, cũng không nghĩ tới Văn Sửu Sửu lại nói: “Bang chủ có lệnh, Phong Vân Các lấy tên Phong Vân, chỉ có Phong Vân mới được ở lại, tuyệt đối cấm những người khác sống nhờ!”

Những lời này rõ ràng là ám chỉ Đoạn Lãng, Nhiếp Phong, Đoạn Lãng cùng ngạc nhiên không thôi, Nhiếp Phong vội hỏi lại: “Vậy thì…Đoạn Lãng phải làm sao?”

Văn Sửu Sửu nhún vai đáp: “Ai mà biết được?” Song lại nói tiếp: “Có điều, thuộc hạ có một ý kiến thế này, nếu bang chủ không lệnh cưỡng chế Đoạn Lãng phải đi ngay thì nó có thể ở lại Thiên Hạ Hội làm tạp dịch, vậy thì không phải lo chuyện chỗ ăn ở.”

Đoạn Lãng vừa hay tin dữ của phụ thân, nay lại nghe phải rời khỏi nơi duy nhất có thể dựa vào là Nhiếp Phong, lo lắng nói: “Làm tạp dịch ư? Sao vậy được chứ?” Đúng vậy! Con trai Nam Lân Kiếm Thủ sao có thể làm tạp dịch? Nhưng mà…

“Nếu không, vậy ngươi đành phải rời Thiên Hạ Hội rồi!” Văn Sửu Sửu giảo hoạt nói.

Đoạn Lãng sao có thể rời Thiên Hạ Hội được, nên cuối cùng đành ở lại.

Nói cho cùng, một đứa trẻ tám tuổi như nó, nếu không ở lại Thiên Hạ Hội làm tạp dịch để sống thì còn biết làm sao được nữa.

Giờ nó cũng như nhánh lục bình, phiêu bạt theo dòng nước, chẳng biết đâu là đường về. Nó thực sự đã không còn nơi để quay về nữa rồi.

Lúc này nó đang mặc y phục vải thô, tay bưng khay gỗ, trên khay có bốn chén trà xanh, bốn chén trà này là dành cho bốn người đang ngồi trên ghế nhỏ.

https://thuviensach.vn

Nó làm tạp dịch đã mấy ngày, đã kính trà không ít đầu mục trong Thiên Hạ Hội, có Tần Ninh tổng giáo, còn có chủ quản thị tì Hương Liên, có Văn Sửu Sửu, còn có vô số người khác…

Nó cũng từng nghe rất nhiều người trong Thiên Hạ Hội thì thầm chỉ trỏ: "Hì hì, kia chính là Đoạn Lãng còn trai Nam Lân Kiếm Thủ sao? Thật là không nhìn ra! Tội nghiệp a…"

"Không có cách nào a, ngươi xem lại nó xem? Không phải là tướng nô tài sao? Nếu không bang chủ đâu chỉ nhận mỗi Nhiếp Phong làm đồ đệ?"

Mấy ngày qua Đoạn Lãng nghe những lời đó bạc bẽo đó vẫn thần phẫn uất vô cùng, trong ngực muốn vỡ ra, chỉ có điều nó mới tám tuổi, làm sao mà lý lẽ hay liều mạng với bọn họ được? Tất cả chỉ đành ngậ miệng mà nuốt xuống.

Nhưng hôm nay…

Hùng Bá mấy ngày nay đều bận việc, hôm nay có thời gian lại mở tiệc chúc mừng? Chúc mừng chuyện gì?

Nghe nói là vì có thể thu nhận một đệ tử khó kiếm như Nhiếp Phong nên quyết định thầy trò cùng mở tiệc chung vui.

Vì thế, bữa tiệc này dĩ nhiên không thể thiếu được những đồ đệ của Hùng Bá.

Nên yến tiệc hôm nay ngoài Hùng Bá, Tần Sương, Bộ Kinh Vân, còn có…

Không biết là người vô tâm trùng hợp hay là cố ý sắp xếp mà Đoạn Lãng lại phụng mệnh kính trà, hơn nữa là phải dâng trà cho từng người.

Kính trà Hùng Bá, Đoạn Lãng có thể nhận.

https://thuviensach.vn

Kính trà đầu gỗ Bộ Kinh Vân, dù Đoạn Lãng không muốn nhưng cũng còn chịu được.

Nhưng

Người nó phải dâng trà cuối cùng, thực là khiến người ta mắt thấy phải chấn động, chính là…

Nhiếp Phong!

A! A! A! A! A!

Nhiếp Phong đang ngồi cạnh Hùng Bá, nó cũng biết Đoạn Lãng sắp dâng trà cho mình, trong lòng nghe bất an.

Nếu không bị buộc làm đệ tử Hùng Bá, nếu như trốn thoát, dù là tới chân trời góc biển, cho dùng nó phải cùng Đoạn Lãng lưu lạc giang hồ cũng không đau lòng bằng tình cảnh trước mắt.

Nhưng dù nó có thỉnh cầu Hùng Bá bao nhiêu lần, mong cho Đoạn Lãng không phải làm việc nặng nhưng cuối cùng vẫn bị từ chối.

Cuối cùng là đến cục diện này, một người phút chốc thành giàu sang, một kẻ bị buộc thành nô bộc.

Một người áo quần tề chỉnh, một quần thô áo bố, một dung nhan sạch sẽ, một đầu tóc rối bù, một tôn quý, một thấp hèn!

Thấp hèn hết mức!

Đoạn Lãng dù chỉ mới tám tuổi nhưng đã nhận ra mình rất thấp hèn. Nó chậm rãi dâng chén trà lên Nhiếp Phong, bàn tay đưa đến nửa chừng đã có chút run rẩy, trong lòng vừa thẹn vừa xấu hổ, là tự biết xấu hổ, không biết, không biết tiểu tử kia có năng lực gì mà được thừa nhận?

https://thuviensach.vn

Nó sao lại không xấu hổ? Dựa vào đâu mà không thẹn?

Không đúng sao? Cha nó là Bắc Ẩm Cuồng Đao, cha ta là Nam Lân Kiếm Thủ! Ta cũng là hậu nhân cao thủ. Vì sao lại cố tình chọn nó làm đệ tử? Sao ta lại là nô bộc? Sao hắn cao quý? Sao ta thấp hèn?

Biết rằng chén trà này có dâng lên Nhiếp Phong cũng không uống, nhưng mà vẫn buộc phải dâng!

Đôi mắt to của Đoạn Lãng bỗng rưng rưng, nước mắt lưng tròng chực trào ra. Nó cố gắng nén lại, không cho lệ tràn mi…

Hắc, con trai của Nam Lân Kiếm Thủ hôm nay mặc dù chỉ là một tên nô tài hèn mọn, nhưng ngày sau có thể hóa thành phượng hoàng, xưng bá võ lâm, tuyệt không thể rơi nước mắt trước mặt kẻ khác!

Nó cuối cùng cũng ngăn được nước mắt, nhưng hai tay càng run rẩy, chén trà vừa trợt xuống, "cách" một tiếng, chén trà xanh rơi xuống lăn liền mấy trược, nước trà bắn ra…

Một vẩy nước trà bắn lên mặt Hùng Bá.

Nhìn vết nước trà kia, Tần Sương thầm than không ổn, Bộ Kinh Vân cau mày nhăn mặt, Văn Sửu Sửu đứng sau lưng Hùng Bá mặt cười cũng trầm xuống, môn hạ canh giữ bốn phía cũng cả kinh, còn Nhiếp Phong…

Chưa từng có ai dám bắn nước trà lên mặt bang chủ, nên chưa từng có ai dám tưởng tượng hậu quả ra sao.

Nhưng mà tất cả đều nhìn thấy, bọt nước bốc hơi nhanh chóng, không rõ là vì công lực Hùng Bá thâm hậu hay bởi lão đang tức giận.

Hùng Bá sắc mặt hơi tái, đang muốn mở miệng phun ra một chữ đáng sợ…

https://thuviensach.vn

Chém…

Nhiếp Phong thoáng nhìn đã thấy khẩu hình Hùng Bá sắp xuất ra chữ gì, Hùng Bá một lời nói nặng tựa Thái Sơn, nó tuyệt đối không thể để cho lão nói ra chữ này, nó tuyệt không thể để cho Đoạn Lãng phải đầu lìa khỏi cổ, trước mắt chỉ có một cách để cứu nó…

Nhiếp Phong cố nén cơn đau nơi đầu gối, nhanh như chớp quỳ sụp xuống trước mặt Hùng Bá. Vết thương chưa lành đụng vào nền đá cứng, tiếng xương cốt kêu lên "rắc rắc" không ngớt, miệng vết thương lại trào ra máu tươi, nó không để ý đến, cúi đầu cầu xin: "Sư phụ, Đoạn Lãng tuổi còn quá nhỏ, tay chân mềm yếu, sức chẳng bao nhiêu, mong sư phụ mở lượng khoan thứ!"

Đoạn Lãng sớm sợ tới mức hồn vía lên mây, liếc thấy Nhiếp Phong như thế trong lòng nghe quặn đau, thầm nghĩ: "Nhiếp Phong à, ngươi không vì cường quyền mà quỳ gối, sao nay lại vì Đoạn Lãng ta mà chịu ủy khuất như vậy? Đoạn Lãng ta đã hèn mọn đến chừng này, thật sự không đáng cho ngươi phải chịu thiệt như thế! Ân tình này Đoạn Lãng ta sao có tư cách nhận đây?"

Hùng Bá cũng thấy Nhiếp Phong quỳ xuống, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lại cười tàn khốc, mỉa mai: "Đồ nhi ngoan của ta, không phải con thà chết cũng không quỳ trước mặt lão phu sao? Hôm nay sao bỗng nhiên tôn sư trọng đạo bất thường vậy?" Nhiếp Phong đang cầu xin lão, không biết chống đỡ thế nào, mồ hôi túa ra, bởi vì ai cũng đang nhìn chỗ nó đang quỳ, miệng vết thương nơi đầu gối máu ra như suối.

Máu thật đỏ, một trái tim đỏ thật nặng tình!

Hùng Bá đương nhiên cũng nhìn thấy vết thương loang lổ máu của nó, ngưng thần một lúc lâu, cuối cùng nói tiếp: "Được! Nếu như tam đệ tử của ta đã quỳ gối cầu xin như vậy, lão phu mà còn giận nữa thì chẳng hóa vô

https://thuviensach.vn

tâm vô tình quá hay sao, việc này coi như bỏ qua, chỉ có điều…” Lão nói xong xoay mặt trừng mắt nhìn Đoạn Lãng, lớn tiếng cảnh cáo: “Đoạn Lãng, nếu lần sau tái phạm, lão phu sẽ không chừa cái mạng nhỏ của ngươi đâu, rõ chưa?”

Đoạn Lãng vẫn còn sợ tới mức đứng ngây ngốc, lúc này tựa như ba hồn bảy vía nhập lại thân, lúc này mới tỉnh, liền quỳ xuống dập đầu như tế, hổn hển đáp: “Nô tài biết tội! Nô tài biết tội…” Nó chịu đựng đến thế, cắn răng đến chảy máu, máu từ khóe miệng chảy ra!

Nhưng mà tiếng cầu xin nô tài phát ra từ trong cổ họng trẻ con làm người ta có cảm giác buồn cười, buồn cười đến mức đáng thương.

Nhưng ai mới là đứa trẻ đáng thương? Đám môn hạ nhìn thấy Đoạn Lãng ngoan ngoãn như con chó cầu xin, ai nấy đều cười vang.

Chỉ có Đoạn Lãng trong lòng nghe chua chát, nó dập đầu thế kia không phải là sợ chết, mà là không muốn uổng phí tâm ý của Nhiếp Phong, không muốn máu nó chảy vô ích…

Nhưng khi máu chảy dưới gối quỳ của Nhiếp Phong thì trong trái tim bé nhỏ của Đoạn Lãng làm sao không rỉ máu cho được?

Nhiếp Phong hy sinh tôn nghiêm vì nó, thì tại sao nó không thể tạm thời chịu làm con có để có thể sống sót cho khỏi phụ lòng Nhiếp Phong chứ!

Đoạn Lãng liền quỳ xuống trước mặt Nhiếp Phong, nhìn lớp máu đỏ thẫm, Đoạn Lãng nghe một cỗ nhiệt huyết dâng lên ngập trong lòng, nó bỗng hướng Nhiếp Phong dập đầu một cái thật mạnh, thật lòng nói: “Phong, cha con Đoạn gia ta vẫn coi thường người khác, thân cũng chẳng khác gì sơ, Đoạn Lãng ta kiếp này gặp được ngươi thật là tốt, cũng không uổng mẹ ta đã sinh ra ta…” Nói một hơi đến đây, lệ nóng đã nhòa hai mắt, cuối cùng nó không thể kiềm chế được khóc lớn lên.

https://thuviensach.vn

“Lãng…” Nhiếp Phong cũng không nói được gì, chỉ nhìn Đoạn Lãng, thấy nó như vậy, trong lòng Nhiếp Phong nghe đau như cắt.

Trong mắt nó nước mắt cũng rưng rưng, đến lúc này, cả hai đều hiểu được, tình nghĩa ấy không cần phải nói.

Không sai! Chỉ cần lòng không đổi, thân phận địa vị dù có khác xa nhau, hai tiểu hài tử vẫn cón thể cùng nhau sống ở Thiên Hạ Hội,

Tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ Tần Sương không đành lòng nhìn cảnh này, ngoảnh mặt chỗ khác, còn có Bộ Kinh Vân…

Chỉ thấy hắn bình tĩnh chăm chú nhìn vết máu dưới gối Nhiếp Phong, trong đôi mắt tối tăm xuất hiện một tia sáng khác thường, không biết có phải hắn thấy tò mò với vết máu kia hay không?

Hay hắn hy vọng trong kiếp sống ngắn ngủi này cũng có thể được như Đoạn Lãng…

Gặp được một người bạn có thể đổ máu vì mình.

Trần gian như sóng biển cuộn trào mãnh liệt, chúng sinh như con thuyền nhỏ cô độc bất lực giữa đại dương mênh mông, phó mặc qua ngày tháng.

Nếu nói thời gian có thể xóa nhòa tất cả, nghĩa là cũng có thể khiến người ta dần quên đi một người.

Hắn suýt chút nữa cũng quên mất y, nhưng cuối cùng vẫn không quên.

Vì vậy, hắn quyết định đi gặp y!

Chốt cửa sắt cuối cùng của Thiên lao đã mở ra, vì Bộ Kinh Vân mà mở.

Bởi vì trong tù, có một người mà Bộ Kinh Vân muốn gặp.

https://thuviensach.vn

Còn nhớ ngày đó đi qua Thiên lao để thăm cha con Hoắc Liệt, hắn đã phát hiện trong Thiên lao có một lao ngục, trong đó mười chín cái đã không còn bóng người, chỉ có một cái dùng để nhốt Hoắc Liệt, một cái khác thì lúc ấy Bộ Kinh Vân không biết, cũng không có hứng thú biết, nhưng mấy ngày sau, trong lúc vô tình nghe đám môn hạ Thiên Hạ Hội bàn tán, nó cuối cùng cũng biết được kẻ bị nhốt trong đó là ai.

Hắn khiếp sợ vô cùng, bởi vì tù nhân kia không đơn giản chỉ là hắn có biết.

Hắn tuyệt đối không thể quên y!

Bộ Kinh Vân chậm rãi bước vào trong, chỉ thấy một vùng tối tăm, hắn cũng không lấy đá lửa ra thắp mấy ngọn đèn trên tường.

Cho dù không có ánh đèn soi sáng, bằng cặp mắt lạnh lẽo kia nó cũng có thể thoáng nhìn thấy một thân ảnh đang phủ phục bên trong.

Mà cũng giống hắn, bóng người kia không cần ánh sáng cũng biết là ai đến đây.

Bộ Kinh Vân chỉ lạnh lùng thốt ra một câu: “Đúng là ngươi hả?”

Bốn chữ đơn giản, âm thanh lạnh lẽo như băng, trong bóng tối, bóng người kia nghe xong chợt thấy ngạc nhiên khó tả.

Y bị nhốt trong Thiên lao đã rất lâu, dần dần đã quên đi hết tháy, suýt chút nữa cũng đã quên mất Bộ Kinh Vân trước mặt.

Nhưng ngay lúc Bộ Kinh Vân mở miệng nói ra một câu kia, thanh âm lạnh lùng u ám kia tựa như giúp tù nhân khốn khổ kia phục hồi lại ký ức, y bỗng nhớ ra hắn là ai, cũng nhớ lại chuôi đao thương tâm trong tay hắn! Hắn là hài tử kỳ lạ nhất, đáng sợ nhất mà y từng gặp trong cuộc đời ngắn ngủi của mình, y chỉ ước gì mình chưa bao giờ gặp hắn!

https://thuviensach.vn

“A…” Y kêu lên khe khẽ một tiếng, không rõ là đang thở dài hay đang sợ hãi.

Dù là vậy, Bộ Kinh Vân vừa nghe thấy đã khẳng định đây chính là người hắn muốn tìm, hắn cũng không quên người này, càng không quên cái đầu của y!

Hắn đột nhiên rút thanh đoản đao bên hông, ánh đao run lên, liền đâm thẳng vào cổ bóng người kia!

Ôi, ánh đao thật thương tâm! Một đao thật thương tâm!

Hắn thật sự không thể quên được đầu của y!

Hắn muốn chém rơi đầu của y! Ngàn năm trôi qua, con người vẫn cứ thích ở viết trên “trang giấy” những điều họ muốn nói.

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 34

Thiên Võng Khôi Khôi (*) (Tt)

Vì thế, “Giấy” sắm vai một người đứng xem không bao giờ lên tiếng, chỉ lẳng lặng mà nhìn.

Nó vẫn cứ im lặng mặc cho người khác viết và vẽ lên nó, không một câu oán trách.

Nó nhẹ nhàng xem những câu thăm hỏi, chức mừng của thế gian.

Nó cũng bàng quan mà xem những lời thân mật yêu thương của các vị giai nhân tài tử.

Nó cũng chả để ý tới liệu người viết có phải bụng đầy chữ nghĩa hay không.

Trang giấy, vĩnh viễn đều là công bằng vô tư, luôn giữ kín bí mật…

Có lẽ vì với giấy mà nói, những thứ của người trần như lòng người nóng lạnh, ân ân oán oán, ưu khuyết điểm, tình tình nghĩa nghĩa, xanh đỏ trắng đen, tất cả đều chỉ là như mây trôi, chả có thứ gì có thể vĩnh hằng.

Không chỉ những điều kể trên, thậm chí đối với những người viết cũng thế, sinh mệnh của bọn họ giống như ngọn nến trong gió, tùy thời cũng có thể tắt đi, thậm chí trước khi giấy kịp ố màu, mục nát.

https://thuviensach.vn

Tất cả người và việc, đều như phù dung, sớm nở tối tàn, căn bản không đáng để nhắc tới, cũng không đáng giá cho người và việc than thở.

Bởi thế, giấy vĩnh viễn chỉ là đứng xem, không ngừng nghỉ.

Tựa như giờ phút này, một trang giấy đang bình tĩnh mà nhìn một vị tiểu cô nương mới hơn mười tuổi, viết lên nó một vài dòng tâm sự.

Xem ra cô bé không biết được nhiều chữ lắm, đã rất chật vật, nhưng nàng vẫn cứ cố gắng viết tiếp.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, nhẹ nhàng làm rung lên trang giấy dưới ngòi bút của cô, giống như giấy đang thở dài.

Trang giấy, nó rốt cuộc cũng không thể tiếp tục thờ ơ lạnh nhạt? Rốt cuộc nó thấy gì mà cảm khái?

Là vì tâm sự của cô gái?

Hoặc ngoại trừ những dòng tâm sự cô gái viết ra, còn việc một câu chuyện nào khác?

Về một truyền thuyết?

Nhớ lại, ta hầu hạ Vân thiếu gia cũng được một thời gian. Phong thiếu gia với Đoạn Lãng gia nhập Thiên Hạ Hội cũng đã được một năm rồi.

Ta thỉnh thoảng cũng gặp Phong thiếu gia, có khi còn có thể nấu cho ngài một bữa cơm chiều.

Phong thiếu gia rất tốt, ngài đối xử bình đẳng với mọi người, không cao ngạo, thỉnh thoảng còn có thể giúp đỡ một chút người tuổi cao hoặc người yếu sức, được mọi người rất yêu mến.

https://thuviensach.vn

Bang chủ cũng đã nhiều lần khuyên bảo Phong thiếu gia, không cần phải làm chuyện hạ thấp thân phận như thế, để tránh làm mất thân phận của Tam đệ tử Thiên Hạ Hội. Nhưng Phong thiếu gia vẫn cứ tiếp tục làm, dù sao những việc vặt này cũng không ảnh hưởng tới đại cục, bang chủ khuyên vài lần không có hiệu quả cũng quên đi.

Nhưng nếu xét về những việc lớn, hai người mâu thuẫn rất nhiều.

Nói như thế nào nhỉ?

Có thể nói là bang chủ cũng không sai khi thu Phong thiếu gia làm đồ đệ, nhưng sai là ở chỗ thu đồ đệ.

Tư chất luyện võ của Phong thiếu gia, tuyệt không kém Vân thiếu gia. Nghe nói Vân thiếu gia chỉ cần 3 tháng là học xong Bài Vân Chưởng của bang chủ, Phong thiếu gia cũng không kém, cũng chỉ cần dùng 3 tháng thì Phong Thần Cước đã được thành tựu.

Nghe nói lúc bang chủ dạy cước pháp, từng đá liên tục đá ra mười cước, xuất chiêu phải nói là cực nhanh, độc nhất vô nhị; nhưng Phong thiếu gia vừa xuất cước càng khiến cho bang chủ cứng lưỡi, ngài dĩ nhiên cũng đã được liên hoàn bảy cước! Tuy rằng còn kém 3 cước, nhưng ở tuổi này lại có được kết quả tốt thế này, quả thật là kỳ tài, cho thấy nhãn quang của bang chủ vô cũng độc đáo.

Chỉ có điều mọi người trong Thiên Hạ Hội đều biết, bang chủ thu đồ đệ chỉ để giúp mình đánh Đông dẹp Bắc. Nếu Phong thiếu gia chỉ cần học trong thời gian ngắn đã xong, việc xuất chinh khó có thể tránh được, thế, vấn đề đến từ đây.

Phong thiếu gia không đồng ý, thà chết không chịu.

Tuy rằng không hiểu lý do của ngài cho lắm, nhưng ta từ việc Phong thiếu gia thích giúp đỡ người khác, từ những hành động của một tấm lòng

https://thuviensach.vn

rất tốt ấy có thể đoán được rằng ngài cũng không phải là loại người vì củng cố địa vị của mình mà đi đánh Đông dẹp Bắc, ngài tuyệt không muốn bất kỳ người nào bị thương tổn.

Bang chủ cùng Phong thiếu gia đã tranh cãi việc này đã khá lâu, việc này cần phải được giải quyết. Vẻ mặt của Phong thiếu gia càng ngày càng lo lắng không yên, ta biết ngài ngoài lo lắng vì việc trên, cũng lo lắng về Đoạn Lãng, kẻ cùng gia nhập Thiên Hạ Hội với ngài…

Bời vì Đoạn Lãng càng ngày càng đáng thương.

Ta còn nhớ rõ việc một năm trước, Đoạn Lãng không cẩn thận làm đổ nước lên mặt bang chủ, may mà Phong thiếu gia thay mặt quỳ xuống cầu xin tha thứ. Tội chết mặc dù được miễn, nhưng tội sống khó tha. Đoạn Lãng sau đó trừ việc phải rót nước bưng trà, còn phải đi chuồng ngựa phụ trách cho ngựa ăn và làm vệ sinh cho ngựa, việc rất nặng, rất bẩn….

May mà tính của Đoạn Lãng cũng lạc quan, không tới nỗi suốt ngày mặt mày ủ rũ, nhưng cũng có lúc buồn bực không vui, giống như có tâm sự ấy. Có vài lúc ta có dịp ở chung với hắn, cũng thử cổ vũ hắn một chút, hắn cũng cố gắng cười trừ. Có điều ta biết nụ cười này của hắn là cười gượng. Hắn không muốn ta đem chuyện hắn buồn nói cho Phong thiếu gia, để ngài khỏi bận lòng, ôi …

Sương thiếu gia thật ra cũng chiếu cố Đoạn Lãng, có lẽ ngài cho rằng bang chủ bắt con của của Nam Lân kiếm thủ phải làm tạp dịch quả là một việc quá đáng chăng? Đáng tiếc Đoạn Lãng không cảm kích chút nào, rất nhiều lúc hắn vừa thấy Sương thiếu gia liền lẩn mất, bên trong Thiên Hạ Hội dường như hắn chỉ chấp nhận ý tốt của Phong thiếu gia, còn lại hắn đều một mực từ chối. Xem ra hai người bọn họ thật sự là một đôi bạn tốt.

Phong thiếu gia, Sương thiếu gia, Đoạn Lãng, ta lâu ngày ở chung với bọn họ, xem như cũng biết sơ sơ, nhưng có một người, ta càng gặp hắn thì

https://thuviensach.vn

ta lại càng không thể đoán được tâm của hắn!

Vân thiếu gia…

Từng ngày từng ngày qua, Vân thiếu gia vẫn cứ tiếp tục hờ hững như cũ, rất ít nói chuyện, ai cũng không biết ở trong đáy lòng của ngài đang nghĩ điều gì. Chỉ biết chiến tích của ngài càng ngày càng dày, thậm chí đã còn trên cả Sương thiếu gia, tựa hồ đã thành một công cụ chiến đấu được trọng dụng của bang chủ.

Nhưng mà, liệu Vân thiếu gia có thật sự cam chịu làm công cụ chiến đấu?

Thật sự đã chết lặng đối với tất cả mọi việc?

Không! Ta không tin! Ta chưa bao giờ quên cái đêm lần đầu gặp mặt Vân thiếu gia đó, sự bi thương của ngài tuyệt đối là chân thật, nếu không hắn sẽ không lại sau đó giải cứu ta từ tay của chủ quản.

Nhưng là, Vân thiếu gia, người trở thành một đối tượng làm cho mọi thành viên của Thiên Hạ Hội hâm mộ đố kỵ, người trở thành công cụ bách chiến bách thắng của bang chủ, trong lòng liệu có nỗi khổ nào khó nói không? Có oan gì hay khuất không?

Nếu thật sự không có, vì sao ở trong ánh mắt lạnh đến phát sáng của ngài, vẫn có lúc ẩn chứa những bất đắc dĩ, buồn thương?

Hoặc là, ở phía sau gương mặt tĩnh như núi xanh của ngài…

Cũng từng có một quá khứ làm cảm động lòng người?

Cũng từng đã giấu những giọt nước mắt không thể cho ai biết?

Vân thiếu gia…

https://thuviensach.vn

Cố hương của ngài rốt cuộc ở đâu?

Nhà của ngài ở nơi nào?

Ngài có từng nhớ tới người nhà của mình chăng?

Ngài có từng thầm lặng chảy ra nửa giọt lệ chăng?

Vân thiếu gia…

Khổng Từ thật sự rất muốn biết, đến tột cùng chuyện gì mới có thể rung động được trái của ngài? Hay là ngài vẫn sẽ tiếp tục không quan tâm tới hết thảy mọi việc, tiếp tục cuộc sống lạnh lùng …

Như truyền thuyết mịt mờ về áng mây?

Ngay lúc Khổng Từ viết xuống những dòng truyền kỳ này, Bộ Kinh Vân đang làm một chuyện nàng sẽ tuyệt đối không bao giờ hiểu được.

Đao trong tay hắn đang chém xuống một người!

Người này đã bị nhốt ở thiên lao thật lâu, hắn đã sống nhiều năm tại nơi tối tăm, dơ bẩn không thấy ánh sáng mặt trời này, làm thế nào có thể bị một đao của Bộ Kinh Vân chém tới?

Nhưng mà, đao rất thương tâm, người cầm đao cũng rất thương tâm!

Một đao này, nên chém xuống sớm từ 4 năm trước, nhưng vẫn chờ tới nay, chỉ vì năm đó Bộ Kinh Vân không có đủ thực lực.

Hôm nay, hắn rốt cuộc cũng có đủ thực lực để tiếp tục một đao này, nhưng một đao này cuối cùng vẫn không thể chém xuống được.

Ngay lúc lưỡi đao kề tới cổ người nọ, đao, đột nhiên ngừng lại.

https://thuviensach.vn

Trong bóng tối, người nọ có thể cảm nhận được mũi đao tàn nhẫn như thế, tàn nhẫn như trái tim của Bộ Kinh Vân đang ở trước mặt.

“A…” Hắn lại tuyệt vọng hô lên một tiêng than.

Bộ Kinh Vân thu đao, bản thân hắn phát hiện ra một chuyện.

Người này tại sao lại không nói chuyện, không xin tha? Tại sao chỉ kêu lên một tiếng?

Hắn lấy mồi lửa ra châm vào ngọn đèn trên vách đá, khi bên trong nhà lao đã sáng ngời, hắn mới đột nhiên hiểu ra.

Dưới ánh đèn leo lắt, hắn nhìn vào miệng của người này, liếc mắt liền nhìn ra đầu lưỡi đã bị cắt đi, khó trách hắn chỉ có thể kêu “a a” …

Nhưng là, điều ghê rợn nhất chính là thân thể của người này

Vừa nhìn liền thấy, cả tứ chi đã bị tháo bỏ, toàn bộ thân thể vì không thể đứng được, bị treo trên góc tường, phân nước tiểu ùn đầy trên quần áo bị rách nát không chịu nổi. Lại còn vô số giòi bọ đang mấp máy trên vết thương của hắn, quả thực là làm cho người ta phải thở dài …

Cho dù là Bộ Kinh Vân gặp việc không sợ hãi, nhìn thấy tình cảnh như vậy của không khỏi mặt mày trắng bệch.

Thật quá tàn nhẫn!

Đây là kết quả của việc mất đi giá trị lợi dụng với Hùng Bá ư?

Hoặc là ông trời có mắt, tạo ra hình phạt đối những người nào bản tính tàn nhẩn?

Người bị mất hết tay chân trước mắt, đúng là Biên Bức, một trong những hung thủ đã từng tham gia tàn sát Hoắc gia trang năm đó.

https://thuviensach.vn

Hắn rốt cuộc tìm được rồi!

Biên Bức vẫn còn tiếp tục kêu rên không ngừng, mặc dù hai mắt hắn bị mù, nhưng hai tai vẫn còn tốt, Bộ Kinh Vân lúc tiến vào từng hỏi một cái "quả thật là ngươi", hắn lập tức liền biết rằng đó là đứa con của Hoắc gia Hoắc Kinh Giác, kẻ mà năm đó may mắn còn sống dưới đao của hắn.

Hắn cũng không quên đứa bé đó, hắn cũng không quên thanh đoản đao bị nắm chặt trong bàn tay nhỏ đó. Lưỡi đao này không chỉ làm tràn đầy sự thương tâm lẫn giận dữ của đứa bé, lưỡi đao ấy cũng đã giết chết Nhị đệ Xích Thử của hắn.

Mà lưỡi đao thương tâm này, lại đang đặt trên cổ của Biên Bức.

Biên Bức biết, ngày đó hắn chém xuống đầu của Hoắc Bộ Thiên, hôm nay kẻ này cũng sẽ chém xuống đầu của hắn. Hắn đã mất hết tứ chi, đầu của hắn là thứ duy nhất còn lại mà Bộ Kinh Vân có thể chém xuống.

Nhưng mà năng lực chạy thoát của hắn và cả đầu lưỡi cũng không còn, hắn chỉ có thể kếu lên "a a" sợ hãi.

Bộ Kinh Vân kinh ngạc nhìn bộ dáng này của Biên Bức, đao trong tay cũng không động nữa.

Không biết vì lý do gì, người Trung Quốc vẫn luôn đang giết hại anh em ruột thịt, các triều đại thay đổi đem lại thương vong là không thể đếm được.

Trong đó còn có một số người vắt óc, động não, tỉ mỉ thiết kế ra các khổ hình, chuyên dụng để đối phó kẻ địch.

Tỷ như, đem người xắt thành từng miếng từng miếng nhỏ, lăng trì xử tử, có ngũ mã phanh thây, cùng hình (thiến), hoàn thủ (nẹp vòng gai lên đầu, lột da…

https://thuviensach.vn

Nhiều vô kể, đủ mọi loại hình, tưởng tượng ra được chắn chắc sẽ có, tưởng tượng không ra được cũng có thể có. Đủ loại khổ hình, làm cho người ta vừa nhìn không rét mà run, thà tình nguyện tự tử, chết một cách nhanh chóng sạch sẽ, ít ra còn có thể dễ chịu một ít.

Giống như Biên Bức tại thời điểm này, đã là một người tàn phế, bị treo tại góc một góc tối, để cho tự sinh tự diệt, từ từ thối rữa, thậm chí mặc cho giòi bọ sống trên người của hắn, đâm từng cái lỗ nhỏ trên bụng, cái loại cảm giác cả ngàn con giòi bò trên người, làm cho người ta chỉ nghe tới là đã nổi da gà.

Từ đó có thể biết, Hùng Bá đối xử với kẻ dưới ta tàn nhẫn, nghiêm khắc tới mức nào.

Biên Bức làm việc bất lực, kèm theo toàn bộ võ công đã bị hắc y thúc thúc phế đi, đã hoàn toàn mất đi giá trị lợi dụng với Hùng Bá. Kỳ thật chỉ cần cách chức hắn là xong hết mọi việc, lại phải phạt nặng cực kỳ vô nhân đạo như vậy, rốt cuộc là vì cớ gì?

Là vì trong lòng những kẻ kiêu hùng bá giả có một dục vọng muốn kiểm soát sinh mệnh kẻ khác!

Cho dù Biên Bức là cừu nhân mà Bộ Kinh Vân hận thấu xương, nhưng mà mắt thất hắn trong tình trạng này, Bộ Kinh Vân cũng không khỏi lạnh lòng khi nghĩ về những người dám thực hiện loại cực hình hết sức tàn nhẫn này; Hắn đột nhiên nhận ra, nếu có ngày chính hắn báo thù thất bại, tin rằng hắn sẽ còn thảm hơn cả Biên Bức.

Đao, giờ phút này liền bị Bộ Kinh Vân nắm chặt.

Chỉ cần Bộ Kinh Vân dùng sức chém xuống, đầu Biên Bức dĩ nhiên sẽ rơi xuống đất, tất cả cừu hận khúc mắc với hắn sẽ chấm dứt, Bộ Kinh Vân vì chờ hôm nay, ngậm đắng nuốt cay mà sống tới tuổi mười bốn, nhưng một đao này…

https://thuviensach.vn

Vì sao Bộ Kinh Vân vẫn không xuống tay?

Tiếng kêu của Biên Bức cũng dần dần nhỏ đi, có lẽ hắn cũng nghĩ thông, tình trạng hắn hiện nay so với chết càng khổ hơn, thà chết còn hơn.

Hắn đã chịu rất nhiều báo ứng rất tàn khốc, có thể chết dưới đao của con trai Hoắc gia, xem như "công đức viên mãn", mười tám năm sau lại là một hảo hán!

Ngay giây phút này, thời gian giống như ngừng lại

Bộ Kinh Vân đang muốn động thủ. Biên Bức lại đang chờ hắn động thủ.

Mồ hôi lạnh chảy khắp mặt hai người, thấm đẫm cả áo.

Ngay lúc hai người đối mặt, hơn mười con giòi bọ từ thân của Biên Bức, leo dọc theo lưỡi đao tới tay Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân rốt cuộc không thể chờ được nữa, hắn, xuất đao!

"Choeng" một tiếng cắt qua, tàn nhẫn phá đi sự yên lặng.

Đao, cũng không có cắt đứt cổ họng của Biên Bức, lại đăm thẳng vào vách tường, lút cán!

Một đao này, Bộ Kinh Vân cuối cùng vẫn không thể xuống tay!

Hắn thật sự không thể giết một người tay không tấc sắt… Không! Phải nói một người không tay không chân, không lưỡi!

Biên Bức ngẩn ra, hắn không dự đoán được đứa nhỏ này sẽ bỏ qua hắn, hắn lại vội vàng gọi "a a".

Nhưng tiếng kêu lần này không phải là từ sợ hãi, mà là một tiếng cầu xin bất lực.

https://thuviensach.vn

Thật sự rất đau khổ! Nếu cứ tiếp tục thối rữa, chẳng thà chết dứt khoát!

Nhưng mà sắc mặt của Bộ Kinh Vân lại khôi phục vẻ hờ hững, lại nghe hắn nói bình tĩnh: “Ta không thể giết ngươi, ta chỉ muốn quên ngươi, vĩnh viễn, vĩnh viễn….”

Hắn nói xong liền đẩy cửa mà ra, nhưng vẫn còn quay đầu liếc Biên Bức một cái, hiếm có mà nở một nụ cười gượng: “Ông trời sẽ trừng phạt ngươi, giống như ta quyết chí thế báo thù, tương lai cũng sẽ bị báo ứng giống thế.”

Hắn rốt cuộc dứt khoát xoay người mà đi.

Bộ Kinh Vân vì báo thù, cũng từng một đao chặt đứt đầu Hoắc Liệt, cùng từng bị buộc đánh Đông dẹp Bắc cho Hùng Bá. Tuy nói đại trại tiểu bang bị đánh đều là tội ác tày trời, cũng không phải hắn tự nguyện, nhưng số người bị hại trên tay hắn thật sự nhiều lắm.

Lưới trời lồng lộng…

Biên Bức kêu thảm như heo bị chọc tiết, có lẽ nếu hắn biết chỉ vì một thủ đoạn nhất thời năm đó của hắn mà biến một đứa nhỏ thành một tên ma quỷ tay đầy tội nghiệt, hắn sẽ hiểu được nỗi khổ này của hắn tuyệt đối là xứng đáng!

(*) Tên chương này do dịch giả đặt vì tự nhiên chương này không có tên. ^^

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 35

Thùy Lĩnh Phong Tao (1)

Thu qua đông tới, đêm lạnh như cắt thịt da.

Thiên Hạ Hội ở trên đỉnh Thiên Sơn, cái lạnh của đêm càng đáng sợ hơn những vùng lân cận nhiều.

Có lẽ, ngay cả băng tuyết cũng chịu không nổi mà phải rơi xuống.

Đây là mùa đông thứ hai của Nhiếp Phong và Đoạn Lãng ở Thiên Hạ Hội.

Đoạn Lãng đang đốt một đống lửa ngoài chuồng ngựa, vừa để đun một nồi cháo nhỏ thêm ít thịt vụn, vừa là để sưởi ấm.

Càng về đêm trời càng thêm lạnh, quần áo trên người nó quá phong phanh, lạnh tới mức răng va vào nhau lập cập, chỉ biết xoa xoa hai tay vào nhau liên tục, rồi hà hơi vào lòng bàn tay cho đỡ lạnh, lầm bầm nói: “Ôi, lạnh quá đi mất! Năm nay…đúng là…lạnh hơn nhiều…so với năm ngoái…”

Cuối cùng nó không chịu được nữa, đành phải bất đắc dĩ xách nồi cháo còn chưa sôi lên, bước nhanh vào cái lều nhỏ cạnh chuồng ngựa. Đó là nơi nó ở.

https://thuviensach.vn

Cái lều bé đến không tưởng tượng được, chỉ có thể đặt vừa một cái giường nhỏ. Đoạn Lãng vội vàng đánh đá châm cành khô, đốt thêm đống lửa mới thấy ấm hơn một chút.

Cả cái lều này và chuồng ngựa đều lấy gỗ mà dựng thành, chỉ có điều cây gỗ dựng lều sơ sài hơn nhiều. Bên này có một khe hở, bên kia cũng có cái lỗ. Gió bắc theo đó điên cuồng thổi vào, Đoạn Lãng đành phải co ro chui vào đống cỏ khô.

Ôi, thật là người không bằng ngựa!

Chuồng ngựa tuy cũng lấy gỗ dựng nên nhưng kín đáo chắc chắn, vì sợ ngựa bị lạnh. Ngựa ơi ngựa à, xem ra ngươi còn sang hơn Đoạn Lãng ta nhiều!

Đoạn Lãng nghĩ đến đây, lại không tự chủ được lấy ra một phong thư màu vàng từ trong ngực.

Phong thư này là cha nó bỏ vào đó lúc lâm nguy, mặt ngoài phong thư có một lớp sáp dày bao phủ, nên sau khi Đoạn Lãng và Nhiếp Phong bị rơi xuống sông mà phong thư vẫn nguyên vẹn, chứng tỏ Đoạn Soái sớm có chuẩn bị.

Phong thư này ngoài nói về những mối liên quan giữa Đoạn gia và dị thú trong động Lăng Vân còn có cả Thực Nhật Kiếm Pháp của Đoạn gia. Đoạn Soái từng dặn dò Đoạn Lãng không được mở thư khi chưa đến mười lăm tuổi, điều này Đoạn Lãng hiểu được, bởi vì Thực Nhật Kiếm Pháp không thích hợp cho trẻ con tập luyện, miễn cưỡng tập chỉ tổ bị tẩu hỏa nhập ma, cho nên đến tận bây giờ Đoạn Lãng vẫn chưa từng mở phong thư này ra, bởi vì một khi mở nó ra thì nhất định hại đủ đường.

Nó cũng rất muốn quay về động Lăng Vân thử tìm thi thể phụ thân xem sao.

https://thuviensach.vn

Nếu nói tìm không ra đi nữa thì cũng có thể lập một cái bia mộ cho cha, đó không phải là chuyện mà Nhiếp Phong giây phút nào cũng muốn làm sao? Đáng tiếc là cho dù nó có cầu xin thế nào thì Hùng Bá vẫn cự tuyệt, trừ phi…

Nhiếp Phong đồng ý giúp lão đi đánh Đông dẹp Bắc!

Điều kiện này quả thực khiến Nhiếp Phong cực kỳ khó xử, việc này cứ đi đi lại lại như vậy, hai tiểu hài tử sau khi gia nhập Thiên Hạ Hội đến giờ chưa bao giờ được phép rời cửa một bước, giống hệt như tù nhân.

Đoạn Lãng múc lấy một chén cháo loãng, húp nhẹ một ngụm, cảm thấy thoải mái vô cùng.

Bởi vì cháo hôm nay không chỉ nóng hổi mà còn có nhiều thịt hơn bình thường. Thịt vụn ấy vốn là của Khổng Từ lấy trộm mang qua cho Đoạn Lãng. Kỳ thực nhiều khi Nhiếp Phong cũng canh lúc Hùng Bá không để ý mà mang tới cho nó như vậy.

Khổng Từ tuy hầu hạ Bộ Kinh Vân nhưng cũng rất quan tâm Nhiếp Phong, đương nhiên là không thể quên Đoạn Lãng!

Đoạn Lãng cho rằng Khổng Từ tâm địa rất tốt!

Chỉ có điều Bộ Kinh Vân mà nàng đi theo chẳng phải là thứ tốt đẹp gì!

Có đến mấy chục lần, mỗi khi Đoạn Lãng gặp Bộ Kinh Vân, đều thấy hắn mặt không lộ cảm xúc, cũng chẳng thèm liếc nhìn Đoạn Lãng lấy một cái, cứ vậy mà bước qua, trái tim nhỏ bé của nó quả thực đã bị tổn thương không nhỏ…

Hắc! Hắn không nhìn ta, có lẽ trong mắt hắn tá vốn không hề tồn tại, có lẽ hắn đang coi thường ta…

https://thuviensach.vn

Thực ra Bộ Kinh Vân có bao giờ để ý đến những người khác trong Thiên Hạ Hội đâu? Chính vì trong lòng Đoạn Lãng luôn có cảm giác tự ti nên mới cho rằng Bộ Kinh Vân không thèm nhìn mình vì thân phận mình quá thấp hèn.

Chính bởi thế, đối với tình cảnh trước mắt, Đoạn Lãng vẫn kiên quyết ở lại Thiên Hạ Hội, trước hết là bởi vì nó chẳng còn nhà mà về, sau nữa là để chờ đợi một ngày có thể mở mày mở mặt, đến lúc đó xem thử có ai còn dám coi thường nó, kể cả Bộ Kinh Vân nữa.

Nhưng mà nghĩ đi thì phải nghĩ lại, nó còn quá nhỏ, nên tất cả vẫn còn là ảo vọng tưởng xa xôi.

Cháo cũng đã nguội, Đoạn Lãng vội vàng múc thêm một chén cháo nữa, húp cái rột, cả chút nước cháo cuối cùng cũng đã hết, tiếc là bát cháo này vẫn chưa đủ làm nó thấy no, vẫn muốn ăn thêm nữa nhưng nồi cháo đã trơ đáy.

Ôi, Đoạn Lãng ơi là Đoạn Lãng, mày nhỏ như vậy mà sao bụng lại lớn quá chừng, cơm đâu mà chịu nổi!

Đêm mới chỉ bắt đầu mà đã vừa đói vừa rét, không biết làm sao để có thể sống đến ngày mai đây.

Đoạn Lãng lại vơ cỏ đống cỏ khô, co quắp nằm trong một góc, sinh mệnh bé nhỏ vô danh ấy đang không biết phải làm sao thì bỗng thấy cửa lều bị thổi bật ra.

Thổi bật cửa lều đương nhiên là gió, nhưng không phải gió bắc lạnh thấu xương mà là một ngọn gió khác thật ấm áp, Nhiếp Phong.

Đoạn Lãng miệng há to, áng chừng có thể nhét được cả cái bánh bao vào. Nó rất ngạc nhiên, không chỉ vì Nhiếp Phong xuất hiện mà còn vì cái bọc trên lưng Nhiếp Phong.

https://thuviensach.vn

Cái bọc này rất to, bên trong hẳn phải cất nhiều thứ lắm.

Đoạn Lãng còn chưa kịp ngậm miệng thì Nhiếp Phong đã mở cái bọc ra, vừa lấy mấy thứ đồ trong đó ra, vừa từ tốn nói: “Mùa đông năm nay lạnh hơn năm ngoái nhiều, có khi còn có tuyết nữa. Lãng! Xem ta đem cái gì đến cho đệ này!”

Đoạn Lãng vẫn ngơ ngác ngồi trên đống cỏ, Nhiếp Phong thong thả chỉ từng cái nói: “Đây là áo bông, cổ có may lông chim, ấm lắm đấy…Đây là chăn đệm bằng tơ tằm, trong có độn lông thú, tuyết có rơi cũng không phải lo…”

“Phong…” Đoạn Lãng bỗng nhiên gọi khẽ, mặt lộ vẻ e ngại nói: “Huynh mau mang những thứ này về đi! Hùng Bá không thích huynh quan tâm đệ đâu, nếu lão biết được huynh mang cho đệ những thứ này nhất định sẽ giận lắm, thể nào cũng mắng huynh!”

Nhiếp Phong nghe Đoạn Lãng nói sợ mình bị trách cứ, mới nhìn Đoạn Lãng cười nhẹ, nói: “Lãng, đệ nghĩ là ông ấy rảnh rang để đến cái lều cỏ này xem đệ có được cơm no áo ấm không à? Ngốc quá, sự vụ bang ông ấy còn lo chưa xong nữa là.”

Đoạn Lãng nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, tựa như còn do dự.

Nhiếp Phong đột nhiên lấy trong bọc ra một cái gói nữa, chậm rãi mở ra, đưa thứ ở trong cho Đoạn Lãng, hỏi: “Đệ xem, đây là gì nào?”

Đoạn Lãng vừa nhìn thấy, bụng đã sôi lên ùng ục, nó sung sướng reo lên: “A, là gà nướng!”

Trẻ con trong thiên hạ thích nhất là được ăn và được chơi. Chơi, đối với Đoạn Lãng mỗi ngày phải chăm ngựa rót trà là chuyện không thể. Nhưng mà ăn vốn là thứ không thể không có, nhất là tại thời điểm cơ hàn này…

https://thuviensach.vn

Nó không nghĩ ngợi gì nhận lấy con gà béo, bẻ cái chân gà bóng loáng mỡ, cắn từng miếng thật lớn.

Ôi, thật là ngon! Tuy mới chỉ là chân gà nhưng Đoạn Lãng đã ăn ngon lành như vậy, vừa ăn vừa khen, Nhiếp Phong nhìn tướng ăn như hổ đói của nó, trong lòng chợt thấy tiếc hận không thôi. Người lúc không thể ấm no thì tôn nghiêm cũng chẳng đáng vào đâu, có ai có thể giữ được nửa phần tự tôn chứ? Dù sao Đoạn Lãng cũng chỉ là một đứa trẻ, vốn phải được cha mẹ yêu thương bảo bọc, không nên phải chịu đựng cuộc sống thế này. Đoạn Lãng đang nhồm nhoàm nhai, nhưng lại thấy Nhiếp Phong đang xếp đồ lên đống cỏ, ngạc nhiên hỏi: « Phong, huynh làm gì vậy? »

Nhiếp Phong nhẹ nhàng đáp: “Ta nghĩ nếu để giường lên trên đống cỏ thì sẽ ấm hơn.”

Đoạn Lãng nói: “Huynh không cần làm đâu! Đợi đệ ăn xong tự làm là được rồi!”

Nhiếp Phong quay lại, lắc đầu nói: “Không được, bởi vì đêm nay ta cũng sẽ ngủ ở đây.”

Đoạn Lãng ngẩn ra, vội vàng nói: “Nơi này á? Nơi này vừa bẩn vừa thối lại vừa lạnh nữa…”

Đúng vậy! Lều cỏ cạnh chuồng ngựa thì sao mà không bẩn chứ? Chẳng những thế, lúc nào cũng mang theo cái mùi khiến người ta muốn ói.

Nhưng Nhiếp Phong xem ra rất kiên quyết, nó không để Đoạn Lãng kịp nói tiếp, kêu: “Lãng…”

Đoạn Lãng không nói nữa, Nhiếp Phong ngưng mắt nhìn nó, nói: “Đừng quên chúng ta vốn là bằng hữu cùng vào sinh ra tử! Mùa đông này lạnh lắm, không dễ gì chịu đựng qua được. Ta quyết không để cho đệ lạnh lẽo

https://thuviensach.vn

run rẩy một mình ở đây đâu, ta đã quyết định rồi, sau này sẽ ngủ ở đây, nếu như có run rẩy thì chúng ta có thể ôm nhau!”

“Phong…” Đoạn Lãng nhất thời nghẹn ngào không nói được.

Nhiếp Phong vì nó mà làm tất cả, nó biết phải nói gì nữa đây?

Nhưng lúc này nó chỉ cảm thấy không nói được nữa.

Bóng đêm đen như mực, đã đến canh ba.

Đoạn Lãng vẫn mở mắt nằm trên cái ổ rơm, nhìn Nhiếp Phong đang ngủ ở bên cạnh, mãi vẫn không thể chợp mắt.

Cái lều này thực sự rất lạnh, chăn đệm của Nhiếp Phong mang đến tuy dày nhưng hai người đắp chung một cái, trong lúc ngủ say Nhiếp Phong khó tránh kéo chăn cuộn cho mình.

Đoạn Lãng nhìn thấy vậy không đành lòng, vội vàng lấy phần chăn của mình đắp lên cho Nhiếp Phong, thầm nghĩ: “Phong à, huynh vốn có thể ngủ trong giường êm đệm ấm trong Phong Vân Các, sao lại muốn ngủ cùng Đoạn Lãng ở cái xó vừa bẩn vừa hôi này để chịu lạnh chứ?”

Dệt hoa trên gấm chẳng thiếu người.

Nhưng đưa than sưởi ấm ngày đông thử hỏi có mấy ai?

Trong lúc chán chường nhất vẫn còn có một Nhiếp Phong…

Nghĩ đến đây, hai mắt Đoạn Lãng lại ngân ngấn nước.

Lúc này Nhiếp Phong bỗng giụi giụi mắt, nhướng đôi mắt ngái ngủ, vội hỏi: “Lãng, đệ…sao còn chưa ngủ? Sao không đắp chăn vào?”

https://thuviensach.vn

Nói xong, Nhiếp Phong vội vàng kéo chăn đắp cho Đoạn Lãng, Đoạn Lãng quẹt vội nước mắt không để Nhiếp Phong nhìn thấy nhưng nó vẫn phát hiện ra, vội hỏi: “Sao thế? Lãng à, đệ có tâm sự phải không?”

Đoạn Lãng xua tay: “Không…không…không có gì!”

Nhiếp Phong dịu dàng nói: “Lãng, đừng suy nghĩ nhiều…”

Đoạn Lãng nghe lời này, nhất thời xúc động, không kìm được, nức nở nói: “Phong, đệ…kiếp này thực khổ.”

A, mới có chín tuổi đã than mệnh khổ, vẫn còn một chặng đường dài nữa phải đi cơ!

Nhiếp Phong thấy vậy, đành an ủi: “Lãng, cho dù kiếp này có không được như ý, chúng ta vẫn phải cố gắng sống, bình lặng sống hết kiếp này, hy vọng kiếp sau sẽ tốt hơn, đúng không nào?”

Phải thế không? Đoạn Lãng thầm nghĩ.

Phong, vậy chắc huynh cũng biết kiếp sau thật sự rất xa, chẳng thể nào đoán được…

Nếu như kiếp sau vẫn khổ như vậy nữa thì phải làm sao đây?

Con đường phía trước thực sự quá dài, chẳng lẽ cả đời này phải dâng trà chăm ngựa chờ ngày được chết sao?

Không! Điều quan trọng là phải nắm giữ được ngày mai!

Có ai cam tâm chịu chôn vùi giữa biển người mênh mông vô tận chứ?

May là vẫn còn có ngày mai.

https://thuviensach.vn

Đêm này tuy khiến người ta khó mà chợp mắt, nhưng cuối cùng Đoạn Lãng cũng chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, trước cửa lều vang lên một chỗi tiếng gõ cửa gấp gáp.

Nhiếp Phong và Đoạn Lãng cùng bị tiếng gõ cửa đánh thức, hai người nhìn nhau ngơ ngác.

Nhiếp Phong khẽ cau mày nói: “Chẳng lẽ là Hùng Bá phát hiện ra ta ở đây?”

Đoạn Lãng nói: “Không phải chứ? Thử xem xem là ai trước đã.”

Dứt lời, Đoạn Lãng bước khỏi giường ra mở cửa, đã thấy một nữ hài tử đang đứng ngoài cửa.

Là Khổng Từ!

Đoạn Lãng thở phào một cái, may mà người gõ cửa là Khổng Từ, nàng chắc chắn sẽ không tiết lộ việc này.

Nhưng Đoạn Lãng vẫn còn sửng sốt, sớm thế này Khổng Từ đã đến tìm nó làm gì?

Lúc này Khổng Từ ở ngoài cửa cũng nhìn thấy Nhiếp Phong trên giường, vui vẻ nói: “Phong thiếu gia! Ngài quả nhiên là ở đây! Nô tỳ đoán không sai mà!”

Nhiếp Phong ngạc nhiên hỏi: “Ngươi…tìm ta?”

Khổng Từ đáp: “Không phải nô tỳ, là bang chủ tìm ngài đó!”

Nhiếp Phong càng thấy kì lạ, Hùng Bá có khi nào mới sớm ra đã muốn gặp nó như vậy đâu, bèn hỏi: “Ông ta ư? Ông ta tìm ta làm gì?”

https://thuviensach.vn

Khổng Từ đáp: “Bang chủ muốn ngài lập tức đến Tam phân giáo trường gặp một người.”

“Ai?”

“Vô Song Thành chủ Độc Cô Nhất Phương!”

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 36

Thùy Lĩnh Phong Tao (*) (2)

Vô Song Thành không phải là một thành trì.

Vô Song Thành là một bang hội, một đại bang.

Vô Song Thành cũng không phải vô song, vì trong giang hồ còn một đại bang Thiên Hạ Hội!

Thiên Hạ Hội tuy mới nổi lên chưa phải lâu lắm, nhưng Tổng đàn được đặt trên Thiên Sơn thuộc tây bắc Thần Châu, là nơi cực kỳ hiểm yếu, phân đàn rải khắp Trung Nguyên cũng đến ba trăm cái có lẻ, có thể nói là cực thịnh lúc bấy giờ, tuyệt không để cho Vô Song Thành độc hưởng ngọn gió lành.

Chỉ có điều, Vô Song Thành tuy chưa phải vô song, nhưng tài trí của Vô Song Thành chủ Độc Cô Nhất Phương lại thuộc hàng vô song đương thời.

Vô Song Thành khai bang lập phái đã rất lâu, tới nay đã ngoài trăm năm, tổng đàn ở Hà Nam Dự Châu, gốc rễ cực kỳ sâu xa. Nay truyền tới thế hệ của Độc Cô Nhất Phương thì thế lực Vô Song Thành đột nhiên lại càng mạnh mẽ hơn nữa, từ hơn trăm phân đàn nay đã nâng lên tới hơn ba trăm.

https://thuviensach.vn

Thế phát triển này tuy không bằng Thiên Hạ Hội nhưng cũng đủ khiến người giang hồ phải thán phục, cho thấy Độc Cô Nhất Phương tài trí quyết đoán chẳng hề thua kém Hùng Bá là bao!

Một đại bang như thế, nhất đại bá chủ trí tuệ siêu quần như thế, rốt cuộc sẽ là một người thế nào?

Nhiếp Phong cũng rất muốn biết.

Lúc Nhiếp Phong đến Tam phân giáo trường, Tần Sương và Văn Sửu Sửu đã có mặt, đang đứng cạnh Hùng Bá, riêng Bộ Kinh Vân lại không thấy đâu.

Hắn lúc nào cũng chỉ muốn xuất hiện ở thời điểm then chốt cuối cùng.

Chỉ thấy Hùng Bá bình thản ngồi trên long ỷ giữa sân, sắc mặt ngưng trọng, hơn ba trăm thị vệ đứng vòng sau lưng lão, tựa như chuẩn bị đối đầu đại địch vậy.

Hùng Bá quả thực đang đối mặt với kẻ địch lớn nhất, một kẻ địch có lẽ ngang vai phải lứa với lão!

Nhiếp Phong chỉ thấy một hán tử đĩnh đạc ngồi trước mặt Hùng Bá, một thiếu niên tầm mười ba tuổi đứng hầu bên cạnh, mà sau lưng hán tử này cũng có hơn ba trăm thị vệ, trang phục không giống của môn hạ Thiên Hạ Hội, chứng tỏ không phải người Thiên Hạ Hội mà đến đây để bảo hộ chủ tử, chẳng trách Hùng Bá lại như thể gặp đại địch.

Nhìn kỹ hơn, hán tử này tuổi chừng ba mươi lăm, vẻ mặt tươi cười, tuyệt đối không có cái khí phách kiêu hùng chọc trời khuấy nước của Hùng Bá mà ngược lại, mang khí độ ung dung khác thường, mắt sáng trí tinh, trông rất bình thường những vẫn lộ khí độ bất phàm, không cần hỏi Nhiếp Phong cũng biết ngay người này nhất định là Vô Song Thành chủ Độc Cô Nhất Phương!

https://thuviensach.vn

Trước đây Nhiếp Phong cũng từng nghe nói Hùng Bá muốn gặp Độc Cô Nhất Phương một lần để thương thảo việc kết minh, nhưng không ngờ Độc Cô Nhất Phương lại dẫn theo mấy trăm môn hạ tới đây.

Hai đại kiêu hùng đang giằng co rất căng thẳng, vừa liếc thấy Nhiếp Phong đã đến, Hùng Bá lập tức mỉm cười, Độc Cô Nhất Phương cũng đánh giá Nhiếp Phong, vuốt râu cười nói: "Thuần hậu mà lại ẩn hàm chí khí bất khuất, Hùng huynh, hài tử này nhất định là Nhiếp Phong, tam đệ tử của huynh rồi!"

Hùng Bá đáp: "Đúng là tiểu đồ!"

Độc Cô Nhất Phương ánh mắt chợt lóe lên, nói: "Vậy phải chúc mừng Hùng bang chủ rồi, có thể thu nhận được đệ tử như thế, việc thôn tính võ lâm…e là chỉ trong sớm tối."

Lời nói của gã mang nhiều nghĩa, lời có ý, tuyệt đỉnh thông minh như Hùng Bá đương nhiên hiểu ngay, nhếch miệng cười nói: "Độc Cô thành chủ lại cười rồi! Võ lâm Trung Nguyên rộng như đại dương, cho dù lấy hết tinh lực cả đời của lão phu cũng chưa chắc có thể nắm được một nửa, chẳng bằng kết minh cùng thành chủ, chúng ta liên thủ cùng thống lĩnh võ lâm có phải tốt hơn không?"

Hùng Bá nóng lòng muốn kết liên minh với Vô Song Thành, thực ra là muốn giảm bớt trở ngại trong võ lâm, chờ khi nào thế lực Thiên Hạ Hội thực lớn mạnh mới quay lại tiêu diệt Vô Song Thành, hạ mình trước kẻ khác tất cả mục đích, nếu đổi là bình thường thì làm sao có thể thấy vẻ mặt ôn hòa dường ấy của lão?

Nhưng chỉ thấy Độc Cô Nhất Phương đáp lại một tiếng trầm trầm: "Ồ?"

Trong lòng Hùng Bá hiểu lúc này không phải là thời cơ thích hợp để nói chuyện kết minh, vội vàng nói: "Việc này tạm thời khoan nói đến. Độc Cô thành chủ, lão phu mới được vị Tửu Trung Tiên tặng hai bình rượu thượng

https://thuviensach.vn

hạng, không biết thành chủ có nhã hứng uống cùng lão phu một chén rượu nhạt hay chăng?"

Độc Cô Nhất Phương lại khẽ vuốt râu, đáp: "Mỹ tửu nhân gian, ai mà chẳng thích, tiểu đệ xin được phụng bồi."

Hùng Bá nghe xong chẳng cần quay đầu mà ra lệnh cho môn hạ phía sau: "Người đâu! Mau tới Tửu Lư mang rượu tới đây! Còn nữa, gọi Đoạn Lãng tới kính rượu!" Đám môn hạ xưa nay quen nghe lời, vừa nói xong đã có người vội vàng đi ngay.

Độc Cô Nhất Phương khẽ nhướng mày, hỏi: "Đoạn Lãng? Có phải là con trai Nam Lân Kiếm Thủ chăng?" Hùng Bá cười đáp: "Không sai!" Độc Cô Nhất Phương không khỏi ngẩn người. Võ lâm giang hồ ai cũng biết Hùng Bá đã sớm thu nạp con trai Bắc Ẩm Cuồng Đao và Nam Lân Kiếm Thủ dưới trướng, Nhiếp Phong thì đã trở thành đệ tử, nhưng lại không thể ngờ là Đoạn Lãng lại trở thành kẻ bưng trà rót nước.

Thực ra, Hùng Bá vốn cố ý đòi Đoạn Lãng tới dâng rượu, đơn giản là muốn chứng tỏ quyền uy vô thượng của mình với Độc Cô Nhất Phương! Ngay cả con trai Nam Lân Kiếm Thủ cũng bị lão phu sai khiến bưng trà rót nước, thử hỏi ai còn dám nói thà chết không chịu khuất phục?

Nhiếp Phong và Tần Sương ở bên dĩ nhiên là hiểu dược cái tâm tính này của Hùng Bá, nhưng hai người cũng là lực bất tòng tâm, chỉ biết cười khổ trong lòng. Ngay lúc Độc Cô Nhất Phương tim còn đập loạn thì bỗng Hùng Bá lên tiếng: "Nghe nói Độc Cô thành chủ có sở thích sưu tầm các loại thần binh trong thiên hạ, gần đây lão phu mới có được một bảo vật tên gọi Càn Khôn, không biết ngài có thể giúp lão phu giám định thật giả hay chăng?"

Độc Cô Nhất Phương gật đầu nói: "Nếu Hùng bang chủ đã coi trọng tiểu đệ như thế, tiểu đệ sẽ cố gắng hết sức."

https://thuviensach.vn

Hùng Bá khẽ nháy mắt, Văn Sửu Sửu mỉm cười bước tới trước mặt Độc Cô Nhất Phương khom lưng, hai tay dâng một thanh cổ kiếm.

Kiếm này dù vẻ ngoài rất cũ kỹ, nhưng Độc Cô Nhất Phương vừa rút kiếm khỏi vỏ cũng không tự chủ mà lớn tiếng tán thưởng: “Hảo kiếm! Kiếm phong hai bên trái phải phân biệt, dùng hai loại kỳ thiết trắng đen khác nhau hòa lại mà đúc nên, một đen một trắng, thật hợp với hai chữ Càn Khôn, bao hàm âm dương, thật là một thanh bảo kiếm!”

Hùng Bá thản nhiên nói: “Bảo kiếm tặng anh hùng, nếu thành chủ đã thích đến vậy thì lão phu xin được lấy kiếm này làm lễ vật để chúng ta kết làm tri kỷ, như vậy có được chăng?” Độc Cô Nhất Phương đang để hết tinh thần thưởng thức bảo kiếm, đột nhiên nghe thấy lời này thì sắc mặt cũng biến đổi theo, liền đặt Càn Khôn lại trên ghế.

Hùng Bá vội hỏi: “Thành chủ ngại lễ này không đủ hậu?”

Độc Cô Nhất Phương lắc đầu nói: “Ý tốt của Hùng bang chủ tiểu đệ nào dám chê? Chỉ có điều tri kỷ trên đời vốn chẳng hề dễ kiếm, có duyên thì sẽ gặp chứ chẳng thể cầu, biết đâu ngày mai ta sẽ là tâm giao của bang chủ cũng nên…”

Vì sao ngày mai mới có thể là tâm giao của bang chủ?

Nói vậy nghĩa là, hôm nay không phải là bạn!

Mà có thể vĩnh viễn cũng không thể!

Độc Cô Nhất Phương tuy là dùng lời lẽ nhẹ nhàng cự tuyệt đề nghị của Hùng Bá, nhưng Nhiếp Phong và Tần Sương ở bên nghe xong, trong lòng cũng không khỏi cảm khái ít nhiều.

Đúng vậy, tâm giao có thể gặp nhưng chẳng thể cầu, người giang hồ đều rơi vào võ nghệ cùng danh lợi, hai chữ tâm giao càng xa vời hơn nữa.

https://thuviensach.vn

Những lời này của Độc Cô Nhất Phương không hổ là lời chọn ý tuyển, thông minh vô cùng, khiến người ta tỉnh ngộ, nhưng Hùng Bá nghe xong liền trầm sắc mặt xuống.

Hùng Bá nói: "Độc Cô thành chủ, lão phu một lòng muốn cùng ngươi làm bạn, chẳng lẽ thật sự không có một chút cơ hội nào hay sao?" Mọi người thấy sắc mặt bang chủ càng lúc càng tái xanh, ai cũng hiểu nếu hai đại bang chủ không toại lòng nhau, chỉ e sau này giang hồ phải chịu một trận gió tanh mưa máu nữa rồi.

May sao lúc này Độc Cô Nhất Phương lại nói tiếp: "Cũng không hẳn là vậy! Chỉ cần Thiên Hạ Hội có thể khiến Vô Song Thành chúng ta tâm phục khẩu phục, chuyện kết minh bang hội có gì mà không được chứ?"

À, hóa ra lại là muốn khiêu chiến, Hùng Bá cười lạnh: "Vậy phải làm sao mới khiến quý bang tâm phục khẩu phục?"

Độc Cô Nhất Phương chậm rãi cười nói: "Theo quy củ giang hồ, dùng võ giải quyết…" Gã nói xong ngưng thần nhìn Hùng Bá, mắt như chim ưng, buông từng chữ: "Để xem ai là kẻ đứng đầu!"

Xem ai là kẻ đứng đầu?

Hùng Bá không chút lưỡng lự, chấp nhận ngay: "Hay lắm!" Liền đó muốn đứng dậy, Độc Cô Nhất Phương đột nhiên lại nói: "Hùng huynh xin hãy khoan! Chúng ta đều là tôn sư một bang, nếu tùy tiện so chiêu trước mặt bang chúng để người ta đánh giá, e có chút không phải. Nay chúng ta ai cũng có truyền nhân, chẳng bằng cho hậu bối thay mình phân định, không biết ý Hùng huynh thế nào?" Đề nghị này của Độc Cô Nhất Phương vừa hợp tình lại hợp lý, Hùng Bá lạnh lùng vuốt râu.

Độc Cô Nhất Phương bèn chỉ vào thiếu niên vẫn đứng bên cạnh mình từ nãy, nói: "Võ học Vô Song Thành chúng ta bác đại tinh thâm, khuyển nhi Độc Cô Minh này từ nhỏ đã dốc lòng khổ luyện một trong những môn võ

https://thuviensach.vn

học vô song ấy, là Hàng Long Thần Cước, cũng được chút thành tựu, chỉ cần mỗi đệ tử của Hùng bang chủ có thể tiếp ba cước của nó, Vô Song Thành sẽ lập tức tôn Thiên Hạ Hội là minh huynh!”

Thật là cuồng vọng! Mọi người không hẹn mà cùng đổ dồn tầm mắt về phía thiếu niên kia, chỉ thấy y trán rộng mắt sâu, mang một cỗ khí chất kiêu ngạo, thực không coi ai ra gì!

Hùng Bá cũng thoáng liếc qua nhìn Tần Sương và Nhiếp Phong, trầm tư một lúc lâu rồi quay sang nói với Tần Sương: “Sương Nhi, con ra ứng chiến đi!”

Tần Sương thân là đại sư huynh, để hắn ứng chiến cũng không có gì là không thỏa đáng, huống hồ Nhiếp Phong mặc dù thiên tư cao tuyệt nhưng từ khi tới Thiên Hạ Hội tới giờ chưa bao giờ tham gia một trận chiến nào, thực lực ra sao cũng chưa biết được.

Nghe sư phụ ra lệnh, Tần Sương bèn tiến lên trước chắp tay chào Độc Cô Minh, nhã nhặn nói: “Nếu đã không thể tránh khỏi trận chiến này, Độc Cô thiếu hiệp, xin chỉ giáo!”

Ai ngờ lúc này Độc Cô Nhất Phương bỗng nhiên lại nói: “Khoan đã! Khuyển nhi trước khi tỷ thí cùng ai thì đều có một nguyên tắc bất thành văn.”

Mọi người cùng ngạc nhiên, không biết lão hồ ly này còn muốn giở trò gì nữa.

Độc Cô Nhất Phương nói tiếp: “Phàm là đối thủ tỷ thí cùng khuyển nhi, ai cũng phải thử nhãn lực trước đã!”

Tần Sương sửng sốt, nhìn lại Hùng Bá, Hùng Bá trầm giọng hỏi: “Thử thế nào?”

https://thuviensach.vn

Độc Cô Nhất Phương đáp: “Rất đơn giản, khuyển nhi sẽ xuất ra một cước, Tần thiếu hiệp phải nói xem là chân nào, nếu ngay cả cước ảnh ra sao cũng không nói được thì làm sao mà nói chuyện tỷ thí cùng khuyển nhi được, chỉ tổ khiến nó phí công vô ích mà thôi.”

Độc Cô Nhất Phương càng nói càng tỏ khí thế bức người, con trai Độc Cô Minh gương mặt càng lúc lại càng ra vẻ kênh kiệu, Tần Sương xưa nay hiền lành, cũng không nhịn được nữa, dứt khoát nói: “Được! Vậy mời Độc Cô thiếu hiệp xuất cước!”

Độc Cô Minh nãy giờ vẫn im lặng, lúc này khóe miệng mới hơi nhếch lên, vẻ mặt kiêu ngạo không để đâu cho hết, bỗng dưng, cước ảnh vừa động!

Động! Tần Sương chỉ thấy cước ảnh chợt động, chớp mắt đã biến mất!

Hai chân Độc Cô Minh lại ở vị trí cũ, tựa như chưa bao giờ động!

Một cước thật quá nhanh! Nhanh đến mức người ta còn không kịp biết y động ra sao.

Không thể tưởng tượng Độc Cô Minh tuổi còn trẻ mà tu vi cước pháp lại cao đến thế!

Tần Sương mồ hôi từng hạt lớn túa ra đầy trán, ngây ngốc đứng nhìn.

Độc Cô Nhất Phương gian xảo hỏi: “Thế nào? Tần thiếu hiệp đã nhìn rõ rồi chứ? Rốt cuộc là chân nào?”

Chỉ có hai đáp án trái phải, cơ hội là một nửa, tâm tình Tần Sương trống rỗng, cố lấy một hơi đáp: “Là chân trái!” Hùng Bá lập tức nhướng mày, bởi vì cho dù cho dù cước pháp Độc Cô Minh có cao cường cỡ nào, với công lực tuyệt đỉnh của Hùng Bá thì cũng sớm nhìn ra rồi.

https://thuviensach.vn

Độc Cô Nhất Phương nghe thấy đáp án, không khỏi ngửa mặt lên trời cười lớn: “Ha ha! Hùng huynh, ngay cả đại đệ tử của huynh cũng không trả lời được, xem ra chẳng có đệ tử nào của huynh có thể so cùng khuyển nhi rồi!” Tần Sương vẻ mặt xám như tro, hổ thẹn nhìn Hùng Bá, nhưng trong mắt Hùng Bá không có nửa phần trách cứ, bởi lão chắc cũng hiểu được Độc Cô Nhất Phương đến đây nhất định có chuẩn bị, mục đích là muốn hạ uy phong của Thiên Hạ Hội.

Ngay trong lúc Độc Cô Nhất Phương còn ngửa đầu cười lớn, Độc Cô Minh còn đang vô cùng đắc chí thì bất ngờ, một thanh âm bình tĩnh cất lên: “Là tâm động.” Một chữ Tâm đơn giản, lại lập tức khiến phụ tử Độc Cô Nhất Phương biến sắc, bởi vì đây là đáp án đúng nhất!

Hai người không khỏi quay lại nhìn kẻ vừa nói chuyện, không ai khác mà chính là - Nhiếp Phong!

(*) Thùy lĩnh phong tao: hỏi ai là kẻ đứng đầu.

Lĩnh phong tao: người có địa vị lãnh đạo trong văn đàn hoặc đứng đầu trong một lĩnh vực nào đó thì gọi là "lĩnh phong tao", sau này thì được dùng để chỉ người con gái lẳng lơ, phóng đãng.

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 37

Thùy Lĩnh Phong Tao (3)

Nhiếp Phong lại nói: “Độc Cô thiếu hiệp trước xuất ra ba cước bên phải, lại đá bốn cước bên trái, tổng cộng xuất ra bảy cước.” Độc Cô Nhất Phương nghe xong càng kinh hãi, Nhiếp Phong có thể miêu tả hết cước lộ của Độc Cô Minh một cách rõ ràng, chứng tỏ không phải dùng xảo kế mà là thật sự nhìn thấu cước lộ Độc Cô Minh.

Nhiếp Phong lại nói tiếp: “Chỉ có điều, mặc dù Độc Cô thiếu hiệp trong chớp mắt có thể xuất đến bảy cước, nhưng xét đến cùng vẫn là bởi vì Tâm của y động trước!” Độc Cô Nhất Phương nghe xong kinh ngạc đến ngây ngốc, trong mắt Hùng Bá cũng lộ ra vẻ khen ngợi.

Không sai! Yếu quyết của Hàng Long Thần Cước chính là ở chỗ lấy chiến ý trong tâm mà xuất cước, cho nên chiến ý không động thì hoàn toàn không có uy lực.

Không thể tưởng được Nhiếp Phong mới chỉ liếc mắt đã nhìn thấy được yếu quyết của Hàng Long Thần Cước, Độc Cô Nhất Phương cũng không tự chủ được mà phải khen: “Trả lời hay lắm! Nhiếp thiếu hiệp ngộ tính lẫn nhãn lực đều rất cao, có đủ tư cách so tài cùng khuyển nhi, chỉ không biết có đủ năng lực tiếp ba cước của khuyển nhi hay chăng?” Nói xong liền lui sang bên, còn chưa nói rõ bắt đầu tỷ thí, Độc Cô Minh cũng không nói lời

https://thuviensach.vn

nào bất ngờ chiếm tiên cơ, hung hăng xuất ra cước thứ nhất trong Hàng Long Thần Cước – Kiến Long Tại Điền!

Hàng Long Thần Cước vốn là do thủy tổ Vô Song Thành lĩnh ngộ từ trong quẻ tượng Dịch kinh mà sáng tạo ra, mỗi chiêu ẩn chứa dương khí mạnh mẽ của thiên địa, bá đạo vô cùng.

Một chiêu Kiến Long Tại Điền này không chỉ nhanh mà còn độc. Nhiếp Phong vốn không muốn tranh đấu cùng người khác, nhưng nghĩ nếu như Thiên Hạ Hội không thể kết minh cùng Vô Song Thành, thể nào cũng tạo nên một màn mưa máu gió tanh, bởi vậy cũng không dám chậm trễ, toàn lực ứng phó!

Chỉ thấy chân phải vừa động, chớp mắt sử ra một chiêu trong Phong Thần Cước Pháp của Hùng Bá – Phong Quyển Lâu Tàn!

Từ khi Nhiếp Phong luyện thành Phong Thần Cước Pháp tới nay, đây là lần đầu tiên cùng giao đấu với người khác, tuy nhiên, vận cước vẫn không bị cảm giác không quen, ngược lại còn rất uy lực, đánh thẳng tới Kiến Long Tại Điền.

Phong Thần Cước pháp là tuyệt học nửa đời Hùng Bá, ngay lúc Phong Quyển Lâu Tàn và Kiến Long Tại Điền trực diện giao tranh, cước ảnh Nhiếp Phong tựa như xoáy quanh cước ảnh Độc Cô Minh, hướng thẳng lên tận ổ bụng của mình, Độc Cô Minh không ngờ chiêu này lại quái dị như thế, lập thức rút chân thu chiêu.

Một chiêu Phong Quyển Lâu Tàn này tài tình chính là ở chữ Quyển (cuốn, gió cuốn), Hùng Bá cũng phải thầm khen trong bụng.

Một cước đã qua, hai bên trở thành ngang cơ. Độc Cô Minh giận mình ra chiêu trước nhưng lại không chiếm được thượng phong, phẫn nộ nhảy lên giữa không trung, xuất tiếp một chiêu nữa trong Hàng Long Thần Cước – Long Chiến Vu Dã, một chiêu này so với chiêu trước càng nhanh hơn,

https://thuviensach.vn

càng độc hơn, càng hiểm hơn. Đối phó với cước chiêu cương mãnh như thế, Nhiếp Phong biết ngay phải lấy nhu khắc cương, không hoang mang xuất ra một chiêu Phong Trung Kình Thảo trong Phong Thần Cước Pháp.

Chiêu này trong cương có nhu, vừa hay có thể hóa giải kình lực tàn nhẫn của Long Chiến Vu Dã, chỉ nghe "ầm" một tiếng, cước ảnh phân ra, hai người lại không phân thắng bại, đều tự tách ra.

Lúc này hai người đã đấu tới cạnh cửa vào Tam phân giáo trường, bên kia là bậc thềm đi xuống. Độc Cô Minh hai chiêu liền đều bị Nhiếp Phong tiếp được, mối hận trong lòng đã tới đỉnh, chỉ hận không thể đem Nhiếp Phong băm làm vạn mảnh. Hơn nữa, nếu cước thứ ba cũng bị Nhiếp Phong tiếp được thì hôm nay chẳng phải đã nhục mệnh cha hay sao. Bởi vậy, y không nghĩ thêm, quát một tiếng lớn, thân hình vọt lên cao hai trượng, rõ ràng là đã vận hết mười thành công lực, xuất ra một chiêu bá đạo nhất, lợi hại nhất trong Hàng Long Thần Cước – Kháng Long Hữu Hối!

Kháng Long Hữu Hối vừa xuất, Độc Cô Minh giữa không trung bỗng như biến thành kẻ thăm dò, hai mắt lóe sáng, tựa như thần long tĩnh mục, cước chưa đến mà khí thế đã bức người đến cực độ.

Cước kình mạnh mẽ tuyệt luân áp xuống đầu, Nhiếp Phong chỉ cảm thấy cước kình cực nhanh áp tới, cũng biết chiêu này cực kỳ mạnh mẽ và sắc bén, tuyệt đối không thể dùng Phong Trung Kình Thảo chế ngự được, nên không thể đánh bừa. Bởi vậy lúc này, Nhiếp Phong bèn dùng bộ pháp của Quỷ Hổ truyền lại, thân như gió xoáy bay ngược về sau, rời khỏi phạm vi của Kháng Long Hữu Hối ngoài ba trượng.

Độc Cô Nhất Phương đang quan chiến cũng ngẩn ra, thầm nghĩ: "A! Bộ pháp nhanh quá! Đệ tử Hùng Bá sao lại có thứ bộ pháp này?"

Không! Bộ pháp này vốn không phải do Hùng Bá truyền dạy, trong lòng Hùng Bá hiểu rõ điều đó, lão cũng không ngờ Nhiếp Phong lại có tiềm chất

https://thuviensach.vn

ngoài tưởng tượng đến thế.

Nhiếp Phong đã ở xa ngoài phạm vi công kích của Kháng Long Hữu Hối, mắt thấy một chiêu này của Độc Cô Minh nhất định thất bại…

Bỗng vào lúc này, một thân ảnh nhỏ từ dưới bậc thềm bước lên Tam phân giáo trường, bước vào trong phạm vi của Kháng Long Hữu Hối, thân ảnh này không ai khác chính là Đoạn Lãng!

Chỉ thấy Đoạn Lãng hai tay bưng khay gỗ, trên khay bày hai vò rượu ngon, chính là hai vò rượu mà Hùng Bá vừa mới ra lệnh mang lên Tiêu Hồn Túy và Đoạn Sầu Hương.

Đoạn Lãng tay bưng mĩ tửu, lúc này căn bản không biết mình phải né tránh, mà thực ra cũng không có khả năng né tránh, Độc Cô Minh cũng không thể thu chiêu, huống hồ đối với y mà nói, đá chết một tên hầu thấp hèn thì có đáng chi.

Mắt thấy Đoạn Lãng sắp phải chết dưới Kháng Long Hữu Hối, Nhiếp Phong la hoảng một tiếng: “Đoạn Lãng!”

Liền không kịp suy nghĩ, vội vàng dùng bộ pháp kỳ diệu của mình, như một trận gió lao đến trước mặt Đoạn Lãng, trong lúc sinh tử, bất đắc dĩ xuất ra một chiêu lợi hại nhất trong Phong Thần Cước Pháp – Lôi Lệ Phong Hành!

Trong khoảnh khắc đó, hai đại chiêu Lôi Lệ Phong Hành và Kháng Long Hữu Hối đánh thẳng vào nhau, “Ầm” một tiếng nổ vang, tựa như tiếng sấm tận trời cao!

Cùng lúc tiếng nổ vang lên, Nhiếp Phong thổ huyết tại chỗ, đủ biết là do Kháng Long Hữu Hối đánh trọng thương, như mà nó không bại!

https://thuviensach.vn

Bởi vì Độc Cô Minh so với nó càng thảm hại hơn nhiều, y bị Lôi Lệ Phong Hành đá bay lên không, chới với, mũi miệng đều trào máu tươi, bắn ra tứ phía, quay cuồng giữa không trung, rõ ràng bị thương nặng gấp nhiều lần Nhiếp Phong.

Trận này, Nhiếp Phong thắng!

Một cước này của Nhiếp Phong là để cứu Đoạn Lãng, nhưng cuối cùng có thể cứu Đoạn Lãng hay không…

Hai đại chiêu giao tranh sẽ tạo ra lực phản chấn rất mạnh, sớm hất tung hai vò rượu ngon trong tay Đoạn Lãng, còn đánh văng Đoạn Lãng xuống bậc thềm, Đoạn Lãng "oa" một tiếng liền ngã lăn xuống bậc thềm.

Mắt thấy Đoạn Lãng lăn xuống, sắp vỡ đầu mà chết, Nhiếp Phong chấn động, vốn muốn lao tới nhưng thân lại đang mang trọng thương, muốn bước nửa bước còn khó nữa là.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, một thân ảnh đột nhiên thả người theo, một tay bắt lấy Đoạn Lãng, một tay bất ngờ vận chưởng, nhu kình nâng hai vò mĩ tửu sắp rơi xuống đất lên, vững vàng đưa đến trước mặt Độc Cô Nhất Phương, một giọt cũng không bắn lên, thật là tài tình.

Người này không ai khác chính là người luôn hiện thân ở thời khắc cuối cùng – Bộ Kinh Vân!

Không ngờ lần này hắn cuối cùng cũng đến đúng thời điểm.

Chỉ trong chớp mắt mà bao nhiêu chuyện nối nhau phát sinh, ai nấy đều ngạc nhiên, đám môn hạ Vô Song Thành bây giờ mới tỉnh bèn tiến lên đỡ lấy thiếu chủ.

Nhưng Độc Cô Minh ngay cả sức đứng lên cũng không có, đám môn hạ đành phải bế y lên, xem ra bị thương không nhẹ chút nào. Nhưng y vẫn

https://thuviensach.vn

chưa bất tỉnh, vẫn dán mắt nhìn Nhiếp Phong đang hiên ngang đứng thẳng, trong mắt dâng lên vẻ khó chịu không cam.

Y vốn là cao thủ thiếu niên mạnh nhất ở Vô Song Thành, mang cước pháp thần công nhanh nhất mạnh nhất của phụ thân, không ngờ hôm nay lại bái dưới cước tiểu tử tóc dài này.

Đoạn Lãng lúc này mới hoàn hồn, mới phát hiện ra người cứu mình chính là Bộ Kinh Vân, ngẩn người nói: "Là…Ngươi?"

Nhưng nó không cảm ơn Bộ Kinh Vân, chỉ hoảng hốt chạy tới xem thương thế Nhiếp Phong, lo lắng hỏi: "Phong, huynh…thế nào rồi?"

Nhiếp Phong mỉm cười lắc đầu, không trả lời.

Kỳ thực nó đã không còn sức trả lời, chỉ còn sức đứng thẳng, vì một thứ ý chí kiên cường bất khuất.

Độc Cô Nhất Phương sắc mắt trắng bệch, trước hết là vì kinh ngạc thấy Nhiếp Phong lại đánh gục uy phong của Vô Song Thành, sau nữa là vì bỗng dưng lại xuất hiện một hắc y thiếu niên.

Bộ Kinh Vân đứng yên tại chỗ, tựa như một truyền thuyết. Độc Cô Nhất Phương nhìn ánh mắt cùng chưởng pháp của thiếu niên này, lập tức biết được hắn là ai, bèn hỏi Hùng Bá: "Hùng huynh, nếu tiểu đệ đoán không lầm thì đây chính là đệ tử thứ hai của huynh – Bộ Kinh Vân!"

Hùng Bá giọng đầy tự hào nói: "Con mắt của thành chủ quả nhiên tinh tường."

Độc Cô Nhất Phương liếc nhìn Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong, cười lớn nói: "Hùng huynh có thể nạp được đệ tử thế kia, thật khiến tiểu đệ ngưỡng mộ không để đâu cho hết. Hôm nay Vô Song Thành chúng ta thua tâm phục khẩu phục, từ nay về sau sẽ coi Thiên Hạ Hội là minh huynh!"

https://thuviensach.vn

Hùng Bá cuối cùng cũng được nghe Độc Cô Nhất Phương cam tâm tình nguyệt kết minh, không khỏi mừng rỡ cười lớn.

“Được! Thành chủ quả nhiên một lời đáng giá ngàn vàng! Võ lâm sau này sẽ là thiên hạ của hai bang chúng ta. Đến lúc đó chúng ta nhất định có phúc cùng hưởng! Ha ha…”

Có phúc cùng hưởng!

Chỉ e chưa chắc!

Hùng Bá đã muốn dấn thân giang hồ, tranh giành danh lợi, làm sao chịu để người khác cùng chung thiên hạ cho được.

Lão chỉ muốn một mình độc bá thiên hạ.

Chỉ cần ngày đó đến.

Thử hỏi có ai còn dám nói một câu.

Hỏi kẻ nào đứng đầu?

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 38

Thùy Lĩnh Phong Tao (4)

Cuối cùng tuyết cũng rơi.

Hơn nữa còn là tuyết lớn.

Chỉ trong một đêm, Thiên Hạ Hội bỗng nhiên thành một dải tuyết trắng phau phau.

Tuyết trắng khiến Thiên Hạ Hội giống như một bá giả trong lạnh ngoài lạnh, lãnh huyết băng tâm, tuyệt đối khôi để cho thế nhân mạo phạm.

Dưới màn đêm mù mịt, Đoạn Lãng đang cẩn thận bưng một chậu nước nóng, đạp tuyết đi tới phòng khách trong Thiên Hạ Hội.

Để tránh bị Hùng Bá phát hiện việc Nhiếp Phong giúp mình, Đoạn Lãng không dám mặc áo bông Nhiếp Phong cho. Áo bông kia chỉ đến khi nào về lại lều cỏ nó mới dám mặc.

Vì vậy đến giờ nó vẫn đang mặc một bộ quần áo phong phanh, người mỏng manh như áo, áo cũng mỏng như người, làm sao có thể chịu được gió tuyết chứ, Đoạn Lãng lạnh đến run rẩy.

Có lắm lúc nó còn sém chút ngã lăn ra tuyết, nhưng vẫn chỉ biết cắn răng thận trọng bước từng bước, bởi vì thau nước này là mang đến cho một

https://thuviensach.vn

người rất quan trọng trong giang hồ - Vô Song Thành chủ Độc Cô Nhất Phương.

Hóa ra Độc Cô Minh bị Nhiếp Phong đánh tới bị thương cả lục phủ ngũ tạng, nhất thời không thể di chuyển được, nên sau khi Độc Cô Nhất Phương kết minh với Hùng Bá xong cũng không thể rời đi, để cho Độc Cô Minh tạm thời nghỉ một đêm, cho dù ngày mai y bước đi không nổi thì cũng không bị tổn thương nguyên khí lúc đi xe ngựa.

Đoạn Lãng thầm nghĩ: “Hắc hắc, một trận chiến này Nhiếp Phong cũng không dễ chịu gì. Huynh ấy bây giờ còn đang bị thương nặng nằm nghỉ trên giường trong lều của ta. Độc Cô Minh, ngươi đánh Nhiếp Phong thành như vậy, nhưng cũng phải chịu hậu quả, thật là đáng lắm!”

Nay người của Vô Song Thành sắp rời đi, Đoạn Lãng vất vả lắm mới đem được chậu nước đến trước cửa phòng Độc Cô Nhất Phương, nó đứng ngoài cửa kêu vọng vào: “Thành chủ, nước ấm đến rồi đây.”

Chỉ nghe Độc Cô Nhất Phương trong phòng đáp một tiếng “Ừ” trầm thấp, Đoạn Lãng bèn nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Chỉ thấy Độc Cô Nhất Phương đã sớm ngồi thẳng thớm trước cửa sổ, Đoạn Lãng cúi đầu, đặt thau nước ấm lên trên giá, nói: “Thành chủ, mời ngài rửa mặt đi để còn lên đường!”

“Nhiệm vụ” hoàn thành, Đoạn Lãng cũng không có ý ở lại làm gì, bèn quay đầu chuẩn bị rời đi, bất ngờ Độc Cô Nhất Phương cất tiếng gọi nó lại: “Ngươi chính là con trai Nam Lân Kiếm Thủ - Đoạn Lãng?”

Đoạn Lãng hoảng sợ, nó không ngờ Độc Cô Nhất Phương cũng biết mình là con trai Nam Lân Kiếm Thủ, gương mặt nhỏ thoáng đỏ bừng. Nó không mở miệng trả lời mà chỉ đứng sau lưng Độc Cô Nhất Phương gật gật đầu.

https://thuviensach.vn

Độc Cô Nhất Phương khóe miệng nở một nụ cười tàn khốc, cố ý thở dài: “Thật đáng thương! Ngay cả con trai Nam Lân Kiếm Thủ cũng bắt đi dâng trà kính rượu, cắt cỏ chăm ngựa, Hùng Bá kia cũng thật tàn nhẫn ghê!”

Đoạn Lãng nghe gã nói tựa như có ý trào phúng, nhưng cũng không để ý, lại quay về phía cửa bước đi.

Không ngờ Độc Cô Nhất Phương lại nói: “Ban ngày quỳ gối trước người khác, đêm về lại tự khâu vết thương trong lòng, làm vậy cũng đâu có ai thông cảm đồng tình, ngược lại còn trở thành đề tài bàn tán. Đoạn Lãng, chẳng lẽ ngươi thật sự cam tâm sống cả đời thấp hèn ti tiện thế sao?”

Đoạn Lãng nghe xong nhất thời dừng lại, trong lòng chua xót nghĩ: “A, hắn ta…sao lại nói như thế? Hắn…rốt cuộc muốn làm gì?”

Đoạn Lãng mặc dù không nói ra những điều nghĩ trong lòng, nhưng Độc Cô Nhất Phương lại tựa như đọc thấu tâm tư nó, gã nói: “Đoạn tiểu tử, Hùng Bá thật sự rất bá đạo. Lão phu mặc dù bị buộc kết minh cùng lão, nhưng không vì thế mà ghét ngươi. Huống hồ ngươi là con trai Nam Lân Kiếm Thủ, tin rằng tư chất không hề thua kém Nhiếp Phong. Thế này đi! Chi bằng ngươi cùng lão phu về Vô Song Thành, để lão phu dạy ngươi thành tài, thế nào hả?”

Thật vậy sao? Đây có thực là dụng ý của gã? Đoạn Lãng tuy rằng vẫn còn trẻ con nhưng cũng biết những lời này của Độc Cô Nhất Phương không chỉ đơn giản là mến tài mình như thế, kỳ thực gã không cam lòng, nên muốn mượn việc này để hạ thấp uy danh của Hùng Bá!

Nhưng đối với Đoạn Lãng mà nói, đây chắc chắn là một cơ hội đổi đời ngàn năm khó kiếm, nó không có lý do gì để cự tuyệt.

Nhưng ngay tại khoảnh khắc còn đang sung sướng đến không thể tin nổi ấy, nó bỗng nhớ tới một người. Nhiếp Phong…

https://thuviensach.vn

Không! Nhiếp Phong từng cứu mạng nó giữa muôn trùng sóng dữ, lại từng vì nó mà quỳ gối cầu xin Hùng Bá, tới mức máu chảy đầm đìa, huống chi Nhiếp Phong đối với nó tốt biết bao, chuyện gì cũng quan tâm nó, hôm qua còn vì cứu nó mà liều mạng đọ một cước với Độc Cô Minh, giờ còn ôm vết thương nằm ở trên giường…

Nó làm sao có thể bỏ mặc Nhiếp Phong bị thương nằm trên giường mà đi được?

Không!

Đoạn Lãng xoay mình dứt khoát lắc đầu.

Độc Cô Nhất Phương vốn nghĩ Đoạn Lãng nhất định sẽ đồng ý, nay thế vậy thì sửng sốt vô cùng, kinh ngạc hỏi: “Ngươi không muốn à? Vì sao chứ?” Đoạn Lãng lặng lẽ đáp: “Vì…Nhiếp Phong!” Có trời đất chứng giám, Đoạn Lãng thật sự là vì Nhiếp Phong!

Độc Cô Nhất Phương như tỉnh ra, thầm nghĩ: “À, hóa ra hai đứa chúng nó là bạn tốt, khó trách hôm qua Nhiếp tiểu tử kia liều chết cũng phải cứu nó.” Trong lúc suy nghĩ, ánh mắt đột nhiên thu hẹp, lắc đầu cười nói: “Đoạn Lãng, ngươi sai rồi.”

Sai? Ở lại vì bằng hữu cũng là sai ư? Đoạn Lãng không hiểu, hỏi lại: “Thành chủ, ngài…sao lại nói thế?”

Độc Cô Nhất Phương liếc nhìn Đoạn Lãng, hắc hắc cười nói: “Cái loại ngốc tử như ngươi, người ta mới quan tâm một chút mà đã nhớ kỹ cả đời báo đáp, làm vậy là lỗ to đấy! Để lão phu nói cho ngươi biết, con người bây giờ càng lúc càng tệ, lớp sau gian xảo hơn lớp trước, không còn cái thứ gọi là chân tình chân nghĩa nữa đâu.”

“Nhưng…” Đoạn Lãng nghe xong vẫn còn chưa hiểu hết, vẫn kiên trì nói: “Nhiếp Phong…Nhiếp Phong thực sự rất tốt với ta!”

https://thuviensach.vn

Độc Cô Nhất Phương cười nhạt, khinh thường nói: “Cho dù có đi nữa thì cũng chỉ bởi vì nó còn nhỏ, còn hồn nhiên, nhưng một khi đã trưởng thành, đợi đến lúc nó thành con cá kình giữa biển lớn, có thể đạp tan sóng dữ, nhất định sẽ chẳng thể nhớ nổi ngốc tử ngươi hôm nay đã từng vì nó mà ở lại Thiên Hạ Hội đâu.”

Đoạn Lãng càng nghe càng không hiểu, chỉ ngẩn người đứng nghe. Độc Cô Nhất Phương lại nói tiếp: “Đến lúc đó ngươi sẽ nhận ra rằng cái gọi là “tình nghĩa” hết thảy chỉ là hư ảo, chỉ có “danh lợi” mới là thứ có ý nghĩa thật sự…Người ta nói danh lợi vạn ác, thực ra là vì bọn họ không có được mà thôi.

Độc Cô Nhất Phương nói tới đây bỗng lấy tay đặt lên vai Đoạn Lãng, chăm chú nhìn nó, ngưng trọng nói tiếp: “Đoạn Lãng, đừng có vì bất kỳ ai mà cự tuyệt cơ hội! Nếu ngươi còn không quý trọng chính mình thì còn ai quý trọng ngươi nữa chứ? Đến đây đi! Cùng lão phu về Vô Song Thành, lão phu cam đoan ngươi nhất định sẽ có được danh lợi mà mình mong cầu!”

Độc Cô Nhất Phương không hổ là một kẻ từng trải sành đời, một kiêu hùng thông minh tuyệt đỉnh, chỉ mới vài ba câu mà lại có sức thuyết phục cực lớn, càng khiến cho Đoạn Lãng bị chấn động mạnh…

Tuy trời rất lạnh nhưng Đoạn Lãng lúc này lại mồ hôi đầm đìa, nó kinh ngạc nhìn Độc Cô Nhất Phương, trăm ngàn suy tưởng trải qua trong óc, nghĩ đến một năm chịu bao oan khuất nhục nhã, nghĩ đến danh lợi, nghĩ đến việc chấn hưng Đoạn gia, nghĩ đến tình nghĩa…

Thật lâu sau, khóe môi của nó cuối cùng cũng mở ra.

Nó đã có quyết định.

Nó sẽ nói với Độc Cô Nhất Phương một chữ, một câu trả lời.

https://thuviensach.vn

Một chữ kia là…

Hai người nói chuyện, không ngờ lại có một cô gái đi qua ngoài phong nghe được.

Nàng cũng giật mình, bởi vậy không kịp chờ Đoạn Lãng trả lời đã vội vàng chạy đi.

Cô gái kia chính là

Khổng Từ.

“Đoạn Lãng” “Đoạn Lãng” Nhiếp Phong hoảng sợ kêu lên, giật mình bật dậy, hai mắt mở trừng trừng, mới biết mình vừa trải qua một cơn ác mộng đáng sợ.

Trong giấc mơ, nó thấy mẫu thân nhẫn tâm bỏ nó mà đi, nó thấy Nhiếp Nhân Vương còn chưa kịp cùng mình sống những ngày vui vẻ bình dị đã phải chết thảm, nó mơ thấy Quỷ Hổ thúc thúc vì cứu nó mà rơi xuống vực sâu hun hút, cuối cùng, ngay cả Đoạn Lãng cũng muốn bỏ nó mà đi…

Nó liều mạng gọi Đoạn Lãng lại, đáng tiếc Đoạn Lãng ngay cả một lời từ biệt cũng chưa nó đã xoay người bỏ đi…

Cảnh trong mơ mặc dù không thật, nhưng mà ở trong giấc mộng này, tử tử sinh sinh, cuối cùng mọi người cũng bỏ nó mà đi, khiến nó cảm thấy cô đơn đến vô cùng.

À, hóa ra cô đơn là thứ cảm giác khiến người ta mệt mỏi đến thế!

May mà chỉ là mơ…

Nhiếp Phong lúc này mới phát giác cả người mình đầm đìa mồ hôi, không biết là bởi giấc mơ vừa qua hay vì nội thương chưa khỏi. Trong ngực

https://thuviensach.vn

còn nghe đau nhức khó tả, lần này bị thương e là nửa tháng may ra mới khỏi hẳn được.

Đang lúc bồn chồn không yên, bống thấy cửa lều bị kéo mạnh ra, một thân ảnh lao vào.

Là Khổng Từ! Ngực vẫn còn phập phồng, hiển nhiên là nàng vừa chạy tới.

Nhiếp Phong ngẩng đầu nhìn lên ngẩn ra, Khổng Từ thấy Nhiếp Phong, chưa kịp lấy hơi đã vội vã nói: “Phong…thiếu gia, không được rồi…”

Nhiếp Phong nhìn sắc mặt nàng, trong lòng biết có chuyện không ổn, vội hỏi: “Có chuyện gì?”

Khổng Từ thở hổn hển, tiếng được tiếng mất đáp: “Đoạn…Đoạn Lãng…hắn…hắn…”

Vừa nghe thấy tên Đoạn Lãng, Nhiếp Phong chấn động toàn thân, chẳng lẽ…ác mộng kia là thật? Nó vội hỏi: “Cái gì? Đoạn Lãng xảy ra chuyện gì à?”

Khổng Từ gật gật đầu, cố lấy hơi đáp: “Độc Cô…Nhất Phương…muốn…muốn đưa…Đoạn Lãng đi…”

Tựa như sét đánh ngang trời.

Ác mộng…

Trở thành sự thật!

Hết thảy cảnh vật như đang bay về phía sau.

Bởi vì tố độ của Nhiếp Phong và trái tim lo lắng đến mức như bị thiêu đốt kia của nó.

https://thuviensach.vn

Tuyết trắng mịt mờ, Nhiếp Phong cố nén cơn đau từ vết thương chưa lành, liều mạng xông về phía Thiên hạ đệ nhất quan.

Vừa nghe thấy Khổng Từ báo tin, nó đã vội vàng chạy tới phòng Độc Cô Nhất Phương, đáng tiếc trong phòng không một bóng người, bóng dáng Đoạn Lãng lẫn Độc Cô Nhất Phương đều không thấy đâu.

Nó chỉ có cách chịu đựng đau đớn, quay về phía Thiên hạ đệ nhất quan mà chạy tới, hy vọng có thể bắt kịp trước lúc hai người ấy rời khỏi Thiên Hạ Hội.

Máu tươi nồng đậm không ngừng từ khóe miệng nó chảy ra, đập vào gió tuyết không dứt phía sau, tựa như muốn chém đứt tình bạn không thể đứt…

Nhiếp Phong càng đi càng nhanh, càng đi càng đau, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, bởi vì nó còn muốn nhìn Đoạn Lãng một lần nữa, muốn nói một tiếng trân trọng với Đoạn Lãng!

Nó vì việc Đoạn Lãng rời đi mà càng thấy mừng hơn, vì nó không bao giờ mong Đoạn Lãng vì mình mà tiếp tục ở lại trong Thiên Hạ Hội, giống một chú chó con tham sống sợ chết bị người ta vứt bỏ.

Nó cũng hy vọng Đoạn Lãng có thể vượt được long môn, hóa thành rồng lớn.

Nhưng lần này đi không hẹn ngày gặp lại…

Nhiếp Phong mong có thể gặp được Đoạn Lãng một lần biết bao, để có thể dặn dò nó phải tự chăm sóc cho mình thật tốt.

Nhưng đến khi toàn bộ Thiên hạ đệ nhất quan đã rơi vào trong tầm mặt Nhiếp Phong thì nó lại ngây ngốc tại chỗ!

Không!

https://thuviensach.vn

Không!

Nhiếp Phong chạy tới trước Thiên hạ đệ nhất quan, tình cảnh trước mắt khiến nó hoảng sợ vô cùng.

Chỉ thấy môn hạ Thiên Hạ Hội đang thủ bên ngoài Thiên hạ đệ nhất quan, không gặp bất kỳ một bóng người nào, nhưng…

Trên nền tuyết in lại vô số dấu chân, nhìn cũng biết đã từng có rất đông người ngựa đi qua, không phải Độc Cô Nhất Phương cùng với thuộc hạ đã rời đi thì là gì nữa.

Lúc này, có một gã thủ vệ Thiên Hạ Hội nhìn thấy Nhiếp Phong đứng xuất thần trước cửa, bèn nói: “Phong thiếu gia, sắc mặt ngài xem không được tốt lắm, nơi này gió tuyết mạnh lắm, ngài nên về nghỉ đi!”

Một gã khác cũng phụ họa: “Phải đó! Huống hồ bang chủ cấm ngài bước ra khỏi Thiên Hạ Hội nửa bước, nay ngài ra tận cửa thế này, chỉ sợ bang chủ phát hiện lại trách phạt tiểu nhân nữa…”

Ý của đám thủ vệ Nhiếp Phong sao lại không hiểu chứ! Nó cũng không muốn vì mình mà làm môn hạ kinh sợ, nhưng vẫn cố hỏi: “Độc Cô thành chủ đã đi rồi sao?”

“Đi rồi ạ! Hắn suất lĩnh môn hạ Vô Song Thành đi cũng được hơn một tuần trà rồi!”

Ôi, hóa ra lại chậm có một bước chân! Nhiếp Phong trong lòng ngơ ngẩn, bất đắc dĩ quay người trở về.

Nhưng vừa đi khỏi tầm nhìn những kẻ ở ngoài, nó rốt cuộc cũng không thể chống đỡ được nữa, “bịch” một tiếng ngã xuống nền tuyết lạnh.

https://thuviensach.vn

Máu theo khóe miệng lại trào ra, nghĩ đến Đoạn Lãng đêm qua thức trắng không ngủ, vì mình bị thương mà không dám đắp chăn, nghĩ đến cái tướng tham lam trời sinh của Đoạn Lãng lúc ăn chân gà, nghĩ đến bóng dáng lẻ loi hiu quạnh của Đoạn Lãng lúc phải cắt cỏ chăm ngựa, Nhiếp Phong không hiểu vì sao lại nghe trong lòng có một nỗi buồn bực không thể phát tiết…

Nó chỉ biết lấy tay xoa lên tuyết, tựa như đang xoa một quả cầu tuyết, chỉ tiếc là quả cầu tuyết này không thể vuốt tròn…thoáng như tình nghĩa thật sâu nặng của thế nhân, dù có trải qua bao nhiêu chuyện, cuối cùng vẫn phải chia ly, vẫn không thể viên mãn…Đoạn Lãng, vì sao bỏ đi mà không một lời từ biết?

Chẳng lẽ…không biết rằng ta lúc nào cũng coi ngươi như em trai của mình?

Trong lòng Nhiếp Phong không ngừng tự hỏi, trong tâm hỗn loạn vô cùng.

Trong lúc hỗn loạn ấy, nó nghe thấy tiếng đạp tuyết “sàn sạt” sau lưng.

Ai?

Nó bỗng quay đầu…

Gió tuyết mịt mù.

Trời đất mênh mang.

Một thân hình bé nhỏ đang co rúm lại dưới trời đất mênh mang, đang lặng lẽ nhìn Nhiếp Phong…

“Lãng?” Nhiếp Phong không thể tin được, gọi nhỏ: “Đệ…sao còn ở đây? Không phải đệ đã cùng Độc Cô Nhất Phương về Vô Song Thành rồi

https://thuviensach.vn

hay sao?”

Đoạn Lãng yếu ớt cười, lắc đầu: “Không, đệ chỉ tiễn thành chủ một đoạn đường mà thôi.” Nhiếp Phong yên lặng nhìn Đoạn Lãng, tâm ý của nó Nhiếp Phong đương nhiên hiểu được.

Nó cuối cùng vẫn là không chịu đi, cuối cùng cũng có quyết định của mình.

Vì sao lại muốn tiếp tục ở đây chịu khổ?

Hay tình nguyện ở lại chỉ vì một người?

Một người thân như huynh đệ?

Nhiếp Phong cũng không thể kiềm chế nữa, nước mắt tuôn trào, nức nở nói: “Lãng, đệ…thật ngốc…”

Đoạn Lãng ra sức lắc đầu, nước mắt như một chuỗi hạt rơi xuống gương mặt nhỏ nhắn, nói: “Không! Đệ không đi có lẽ chỉ mất một cơ hội. Nếu đệ đi, sẽ mất đi…mất đi một người tốt với đệ nhất…” Nó nói xong dứt khoát ngẩng đầu, lấy tay quệt nước mắt trên mặt, tiếp tục nói: “Đệ còn nhỏ, tương lai có lẽ còn không ít cơ hội để đổi đời, nhưng…trên đời này…người…đối với đệ tốt nhất…chỉ có…chỉ có…mình huynh, nếu mất đi…sẽ…không thể tìm lại được…” Dứt lời đã khóc không thành tiếng, vẻ cứng rắn giả vờ cũng không còn giữ được nữa, thân thể bé nhỏ cũng không chịu được giá lạnh, yếu ớt ngã xuống. Nhiếp Phong bước tới ôm lấy nó, không khỏi thương xót lắc đầu.

Đoạn Lãng nói cũng không sai, cơ hội còn nhiều, nhưng nếu đi, sẽ khó mà gặp được một người luôn quan tâm nó như Nhiếp Phong, bởi vậy nó tình nguyện ở lại.

https://thuviensach.vn

Bỉ có điều, cho đến rất lâu về sau, Đoạn Lãng cuối cùng mới phát hiện, trong vô số người đã gặp trong đời, Nhiếp Phong vẫn là người tốt với y nhất, vĩnh viễn không thể gặp được ai tốt hơn Nhiếp Phong!

Đáng tiếc, cuối cùng cũng có một ngày…

Nó phải mất đi người tốt nhất với mình. Nó vẫn mất đi người bạn này!

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 39

Nan Vi Tri Dĩ Nan Vi Địch (1)

Duyên

Mị huyễn, khó dò!

Ghi tâm khắc cốt!

Duyên là gì mà sao ưa đùa giỡn thương sinh, khiến người không muốn gặp thì cứ quấn lấy không chịu buông ta, kẻ muốn thấy thì lại bắt sinh ly tử biệt.

Chính vì vậy, những người khác nhau mà bị những mối duyên khác nhau dẫn dắt tới cùng một chỗ, lại ra kết quả khác nhau.

Lấy Bộ Kinh Vân làm ví dụ, hắn cùng với Kiếm Thần hắc bạch đối lập.

Cùng với Bất Hư, thần ma khó cùng.

Cùng hắc y thúc thúc, khó thành thầy trò.

Cùng người cha Bộ Uyên Đình duyên như tờ giấy mỏng.

Cùng với mẹ Ngọc Nùng thương ghét khó phân.

Cùng Hoắc Liệt, gặp một lần ngàn thu cách biệt.

https://thuviensach.vn

Cùng Hoắc Bộ Thiên…

Ơn nặng, duyên mờ.

Tính đi tính lại, hắn cùng ai cũng là vô duyên!

Hắn vẫn luôn sống trong cô đơn, cho tới bây giờ vẫn chưa một lần hy vọng bình minh sẽ tới, cũng chưa bao giờ nhận sự đồng cảm sẻ chia của bất cứ ai.

Nhưng liệu hắn có bao giờ đồng cảm với ai chăng?

“Tuyệt đối không được!”

Trong Thiên hạ đệ nhất lâu, Hùng Bá quắc mắt nói một câu chắc nịch.

Chỉ thấy trong lâu ngoài Văn Sửu Sửu còn có Tần Sương, Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong.

Mà câu trả lời này vốn là nói với Nhiếp Phong.

Lại nghe Hùng Bá nói tiếp: “Vi sư mặc dù đồng ý thưởng công ngươi vì đã đập tan uy phong Vô Song Thành, nhưng không nói là sẽ chấp nhận thỉnh cầu của ngươi, nhất là chuyện này!”

Nhiếp Phong khẩn cầu nói: “Sư phụ, đệ tử chỉ hy vọng có thể cùng Đoạn Lãng quay lại động Lăng Vân lập mộ cho cha, yêu cầu này có gì quá đáng đâu, chẳng lẽ cũng không được sao?”

Hùng Bá tỏ vẻ cực kỳ hoài nghi, hỏi: “Hắc, ngươi xưa nay chưa bao giờ thích ở lại Thiên Hạ Hội, nếu như đi rồi, lấy gì đảm bảo ngươi sẽ quay về?”

Tần Sương ở bên thấy hai người căng thẳng, bèn xen vào: “Sư phụ, con nghĩ Phong sư đệ không phải là người nói không giữ lời, hơn nữa, dù đệ ấy

https://thuviensach.vn

không trở lại, Thiên Hạ Hội chúng ta phân đàn trải khắp Thần Châu, sao phải lo không có cách tìm đệ ấy về được chứ!”

Hùng Bá kiên quyết nói: “Tuy biết là vậy nhưng để đề phòng chuyện bất trắc, không thể để nó rời khỏi Thiên Hạ Hội nửa bước, một khi đã bước ra khỏi nơi này rồi, ai dám đảm bảo đứng ra đảm bảo?”

Đúng vậy! Lòng người khó đoán, nhỡ đâu Nhiếp Phong và Đoạn Lãng một đi không trở lại, với cách hành xử nghiêm khắc của Hùng Bá, hai người nhất định lãnh hậu quả không lấy gì làm tốt đẹp

Tần Sương tuy muốn giúp nhưng mà tội này gã muốn mang cũng không mang nổi, đành im lặng không dám nói gì nữa.

Nhiếp Phong mắt thấy lời khẩn cầu không có hiệu quả, biết có nói nữa cũng chỉ tốn công vô ích, chỉ đành cúi đầu ảm đạm nói: Nếu sư phụ đã kiên quyết như thế, vậy…đệ tử xin cáo lui.”

Nó nói xong, xoay người, chậm rãi bước ra khỏi Đệ nhất lâu.

Bộ Kinh Vân vẫn không nói gì, lặng lẽ nhìn Nhiếp Phong cúi đầu bước đi, trong ánh mắt bỗng nhiên lại thoáng hiện thần sắc khác thường.

Kỳ thực lập mộ cho cha vốn là một yêu cầu rất cơ bản, nhưng ngay cả chuyện như vậy cũng không thể làm được…

Bộ Kinh Vân cũng từng thấy Nhiếp Phong xả thân cứu Đoạn Lãng giữa muôn trùng sóng dữ, người như vậy sao có thể nói mà không giữ lời được chứ?

Người như vậy lẽ ra nên nhận được những điều tốt đẹp.

Nếu trời xanh không có mắt, không cho Nhiếp Phong được kết quả tốt, thì một ma đầu tay đầy tội nghiệt sẽ ra sao?

https://thuviensach.vn

Ngay lúc Nhiếp Phong vừa bước ra khỏi Đệ nhất lâu, Bộ Kinh Vân đột nhiên lên tiếng: “Vậy để tôi đảm bảo cho hắn.”

Lời vừa ra khỏi cổ họng, không chỉ Tần Sương lẫn Văn Sửu Sửu cảm thấy kinh ngạc mà ngay cả Hùng Bá cũng thoáng biến sắc, chỉ có điều lão vẫn tỏ vẻ ung dung cười nói: “Ha ha, Kinh Vân, ngươi là mãnh tướng không biết lưu tình của lão phu, sao bỗng nhiên càng lúc càng giống người vậy!”

Tuy những lời này của Hùng Bá là tùy tiện mà nói ra, nhưng lại vô cùng chuẩn xác!

Đúng thế! Bộ Kinh Vân càng lúc càng giống một con người đúng nghĩa!

Xưa nay hắn như một người chết, đối với tất thảy đều không có cảm giác, nay vì sao lại ra mặt?

Hùng Bá nói tiếp: “Kinh Vân, ngươi cũng nên biết để bảo lãnh cho nó, cần phải trả giá ra sao chứ?”

Trả giá? Bộ Kinh Vân thầm nghĩ, đừng có nói tới chuyện trả giá với hắn, còn có cái giá nào đáng sợ hơn việc hắn phải gia nhập Thiên Hạ Hội nữa chứ!

Hắn dĩ nhiên là không đáp mà chỉ chờ lão nói tiếp.

Hùng Bá cao giọng nói: “Được! Lão phu sẽ đánh cược với ngươi một ván! Ta quyết định sẽ cho Phong Nhi và Đoạn Lãng trở lại Nhạc Sơn, chỉ có điều…ta muốn ngươi đi cùng hai đứa chúng nó, để giám sát chúng, cho đến khi trở về Thiên Hạ Hội mới thôi. Nếu trong nửa tháng mà hai đứa nhóc đó không trở về thì…”

Lão nói xong liếc mắt nhìn Bộ Kinh Vân, nhe răng cười, nói ra cái giá mà Bộ Kinh Vân sắp phải trả.

https://thuviensach.vn

Tần Sương cùng Văn Sửu Sửu vừa nghe xong đều giật mình hoảng hốt, nhìn lại Bộ Kinh Vân.

Chỉ thấy hắn im lặng gật đầu, không nói gì mà đã đáp ứng ván cược này.

Phong Vân Các trước vốn chỉ có mình Bộ Kinh Vân ở, sau lại thêm Nhiếp Phong vào, cho nên Hùng Bá đem chia Phong Vân Các thành hai, một là Phong Các, một là Vân Các.

Lúc này, Bộ Kinh Vân đang trần truồng ngâm mình trong một cái bể lớn trong Vân Các, bốn phía mịt mờ hơi nước, nên chẳng rõ đang ngâm mình trong nước rốt cuộc là người, là quỷ, là tiên, hay là ma…

Chỉ có điều dù là người hay là quỷ, là tiên hay là ma thì hắn trước sau vẫn chẳng màng thế nhân hỏi đến.

Khổng Từ đang ở phía sau bình phong sửa quần áo lại cho hắn, nàng bỗng nhiên tò mò hỏi: “Vân thiếu gia, nghe nói hôm nay Phong thiếu gia lại cầu xin bang chủ việc lập mộ cho cha, không biết bang chủ có đồng ý không vậy?” Bộ Kinh Vân khẽ đáp: “Đồng ý rồi.”

Khổng Từ vui vẻ hẳn lên, sung sướng nói: “Thật sao? Vậy thì…tốt quá rồi!”

Niềm vui của nàng là xuất phát từ đáy lòng, nàng thật sự mừng thay cho Nhiếp Phong và Đoạn Lãng.

“Ta cũng sẽ đi.”

Khổng Từ nụ cười còn chưa tắt, ngạc nhiên hỏi: “A, vì sao vậy?”

“Để giám sát.”

Giám sát? Khổng Từ cho rằng, hóa ra bang chủ không yên tâm với hai người kia, chỉ không biết vì sao Vân thiếu gia lại chán nản đến thế, mình

https://thuviensach.vn

nghĩ nhiều quá rồi chăng?

Đột nhiên, một mảnh giấy từ trong áo quần Bộ Kinh Vân rơi ra, nhẹ nhàng đáp xuống đất, phát ra một âm thanh cực nhẹ cực nhỏ.

Khổng Từ tiện tay nhặt lên, tò mò đang muốn mở ra xem xem viết gì, không ngờ Bộ Kinh Vân trong bể nước cũng có thể nghe thấy âm thanh cực nhỏ ở sau bình phong, hắn chậm rãi nói: “Đừng có xem.”

Khổng Từ rất hiếu kỳ, hỏi: “Vân thiếu gia, là…cái gì vậy?”

Bộ Kinh Vân không trả lời, hắn hôm nay đã coi là nói nhiều lắm rồi.

Không gian bỗng nhiên trở nên trầm mặc khó tả.

Nếu Bộ Kinh Vân đã như vậy, Khổng Từ cũng hiểu đây là thứ mình không được phép xem, chỉ đành bỏ tờ giấy lại trong đống áo quần.

Kỳ thực tờ giấy kia là khế ước đánh cuộc giữa Hùng Bá và Bộ Kinh Vân, trên đó ghi rõ rằng nếu Nhiếp Phong và Đoạn Lãng bỏ trốn thì Bộ Kinh Vân sẽ phải trả một cái giá cực đắt.

Đó là một cái giá đáng sợ, mọi chuyện vốn không liên quan gì đến hắn, Bộ Kinh Vân căn bản không nên vì Nhiếp Phong và Đoạn Lãng mà làm vậy.

Nên nội dung cuộc đánh cược này không có ai biết được!

Mới sáng sớm, Nhiếp Phong cuối cùng đã biết Hùng Bá đã đồng ý cho nó và Đoạn Lãng trở về Nhạc Sơn một chuyến, tuy rằng không biết vì sao Hùng Bá đột nhiên thay đổi chủ ý, nhưng cũng rất phấn chấn, cùng Đoạn Lãng gói ghém hành trang, đợi tới giữa trưa liền cùng nhau lên đường.

Dĩ nhiên là không thể thiếu Bộ Kinh Vân.

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong và Đoạn Lãng đã có nhiều năm không được bước ra thế giới ngoài Thiên Hạ Hội, nên Đoạn Lãng lấy làm vui vẻ lắm, vừa đi vừa cao giọng cười nói: “Oa! Thật vui quá đi mất! Giờ mới biết thế giới bên ngoài đáng yêu đến thế!”

Kỳ thực bên ngoài cũng một màn tuyết trắng phau phau như Thiên Hạ Hội mà thôi. Đoạn Lãng cảm thấy ngoài này đáng yêu chỉ vì tâm tình sáng sủa hơn mà thôi.

Nhiếp Phong mỉm cười gật đầu, sau đó quay đầu nhìn, chỉ thấy Bộ Kinh Vân tuy nói là đi cùng hai người lên Nhạc Sơn, nhưng tới giờ vẫn chưa hề coi là đi cùng cả hai, chỉ đi theo từ rất xa phía sau.

Hắn trước sau vẫn giữ một khoảng cách rất xa với người khác, không biết là đề phòng người ta làm mình bị thương, hay là sợ chính mình sẽ làm người khác bị thương chẳng rõ.

Chợt thấy bóng dáng cô độc của hắn bước đi dưới màn tuyết trắng, quả thực rất giống một ma thần xa không thể chạm tới được.

Đoạn Lãng nhìn thấy bộ dạng của Bộ Kinh Vân, liền ghé sát tai Nhiếp Phong nói: “Này, vì sao hắn lại muốn đi cùng chúng ta tới Nhạc Sơn vậy? Hắn rõ ràng là đang giám sát chúng ta!”

Nhiếp Phong nói: “Lãng, Vân sư huynh chỉ là phụng mệnh làm việc, tất cả đều là chủ ý của Hùng Bá thôi.”

Đoạn Lãng càng không chịu, nói: “Vậy sao Hùng Bá không phái Tần Sương, lại phái hắn đến giám sát chúng ta? Theo đệ thấy, chắc là hắn xung phong nhận việc để về kể công với Hùng Bá thì có.”

Nhiếp Phong biết có giải thích thêm nữa cũng không thể khiến Đoạn Lãng có cái nhìn khác với Bộ Kinh Vân, đành im lặng không nói gì nữa.

https://thuviensach.vn

Nhạc Sơn ở Tứ Xuyên, ba ngày đi cả ngày lẫn đêm, càng xa Thiên Hạ Hội tuyết càng thưa đi, cũng không còn lạnh như trước nữa, cuối cùng cũng tới được vùng Nhạc Sơn…

Nhạc Dương Thôn là một thôn nhỏ trong vùng Nhạc Sơn, nơi này mùa đông không có gió tuyết vù vù, ấm ám hơn Thiên Hạ Hội rất nhiều.

Ba người đi qua cái chợ trong thôn, thấy đám đông rộn ràng nhốn nháo, trông rất náo nhiệt.

Đoạn Lãng từ lúc lọt lòng đã ở Nhạc Sơn, tuy không phải sống ở Nhạc Dương Thôn nhưng đối với nơi đây cũng rất quen thuộc, bất chợt dâng lên một cảm giác thân thiết vô cùng.

Nhiếp Phong thấy đám người chen vai thích cánh, không khỏi nhớ lại lúc trước khi cha còn đang thoái ẩn quy điền, cái thôn nơi mình sống cũng vậy, chỉ mong có một ngày có thể trở lại đó, yên bình sống qua những tháng ngày còn lại của cuộc đời ở đó thì tốt biết bao.

Trong ba người, chỉ có mỗi Bộ Kinh Vân là không quen đối mặt với đám đông như vậy, chỉ có điều thôn dân nơi đây cũng không quen đối mặt hắn, ai nấy mới tiếp xúc ánh mắt hắn đã liền tránh xa.

Hắn có một đôi mắt có thể dọa cho tất thảy phải lùi xa.

Nhưng mà ánh mắt này lại ẩn giấu một tâm hồn không ai nhìn thấy, không ai có thể hiểu được

Có lẽ phải đến một ngày, khi hắn chết đi, có ai đó móc trái tim này ra xem tường tận, thì mới hiểu được tường tận trái tim của hắn.

Và có lẽ, vĩnh viễn không có một ngày như thế.

https://thuviensach.vn

Nhưng vào lúc này, đột nhiên ba người thấy một thân ảnh bay ra từ một gian nhà đá cũ nát cách đó không xa, chỉ thấy một thiếu phụ chừng ba mươi tuổi lã chã nước mắt ngã lăn trên mặt đất, một gã to cao từ trong nhà đuổi theo ra, mắng: "Phì! Con mụ thối tha này, lão tử chỉ đến Tiểu hoàng gia chút thôi, ngươi lại cả ngày lải nhải không ngừng, phiền không chịu được, để xem ta dạy dỗ ngươi thế nào!"

Hóa ra là chuyện vợ chồng lục đục, nhưng giữa ban ngày ban mặt như thế lại ra tay tàn độc với một người đàn bà, thử hỏi ai ngồi xem cho được.

Nhưng mà gã này cao hơn bảy thước, nắm tay to như cái bát lớn, thôn dân bình thường cũng đành làm bộ như không thấy.

Thấy ai nấy có mắt như mù, không một ai ra tay giúp kẻ yếu, Nhiếp Phong không chịu được xông lên trước, nâng thiếu phụ kia lên hỏi: "Đại tẩu có bị thương không?"

Thiếu phụ vừa khóc vừa gật đầu, gã to con kia thấy vợ có người giúp, trong lòng càng giận, từng mắt hét lớn: "Hắc, tiểu tử miệng còn hôi sữa mà dám cả gian quản chuyện nhà lão Lý ta, chán sống rồi sao?"

Lúc này Đoạn Lãng cũng chạy tới, nói xen vào: "Lão già ngươi đường đường là một nam tử mà có thể ra tay tàn nhẫn với một người nữ nhân không biết phản kháng như thế, không xấu hổ à? Hừ, tuổi ta còn nhỏ hơn hắn nữa đấy, nhưng ta cũng muốn quản một phen!"

Gã kia nghe xong giận không nén được, nổi điên vung trọng quyền đánh thẳng vào hai đứa trẻ, quát: "Được lắm! Để lão tử dạy dỗ hai thằng oắt con này rồi sẽ dạy dỗ mụ sau!"

Quyền như sấm đánh xuống, lãnh một quyền của gã này ắt cũng chẳng dễ chịu gì.

https://thuviensach.vn

Nhưng một quyền ấy không thể đánh xuống được, bởi vì đã có một người cầm lấy tay gã.

Lão Lý hoảng hốt quay đầu, thấy người này chính là hắc y thiếu niên, vội vàng quát: “Tiểu tử bỏ tay ra ngay, nếu không lão tử làm thịt ngươi!”

Đến giờ phút này mà gã còn phô trương thanh thế, không chịu tỉnh ngộ, Bộ Kinh Vân không nói không rằng, nhẹ nhàng xuất một chưởng, ném thân thể to lớn của hắn ra thật xa, quay hơn mười vòng mới dừng.

Bà vợ của Lão Lý thấy chồng bị đánh, bỗng nhiên thét lớn: “Ôi, tiểu tử này sao lại đánh người? Bớ người ta! Xem tiểu tử này vô cớ đánh người này!”

Thật là không biết đâu là trắng đen phải trái, kẻ cứu người lại bị người được cứu vu tội, thử hỏi thiên lý ở đâu? Nhiếp Phong vội giải thích: “Đại tẩu à, sư huynh ta chỉ muốn giúp bà…”

Còn chưa nói xong, thiếu phụ kia đã trừng mắt, hung hăng mắng: “Ta thèm vào! Ai cần hắn giúp? Nếu Lão Lý bị hắn đánh chết, sau này lấy ai nuôi ta?”

Nói rồi chạy lại coi Lão Lý, thấy khóe miệng gã rỉ ra một đường tơ máy, lại rướn cổ họng kêu lớn: “Bớ người ta! Giết người! Bớ người ta!”

Cái loại không biết tốt xấu, lấy oán trả ơn này Bộ Kinh Vân nhìn mãi đã quen mắt, hắn không thèm lộ một chút phản ứng, xoay người muốn bỏ đi.

Nhưng thiếu phụ kia còn ra sức rướn gân cổ lên hô hoán, thôn dân tò mò vây lại xem, vì thế lại nghe không ít lời xì xào: “A, người này sao lại ngang ngược vô lý vậy, còn đánh người lung tung! Nhất định chẳng phải là thứ tốt đẹp gì!”

https://thuviensach.vn

“Đúng đó! Ta vừa mới chạm phải ánh mắt của y, thiếu chút nữa đã vãi cả ra quần, thật đáng sợ!”

“Theo ta thấy, cái loại người mắt lộ hung quang ấy, nhất định là giết người thành quen rồi, có lẽ y thật sự đã giết rất nhiều người!”

“Vậy…phải làm sao bây giờ? Để người như thế đi vào thôn của chúng ta, nhất định là không có một ngày bình yên nữa rồi!”

“Chúng ta mau đi xem bảng cáo thị xem gần đây có trọng phạm nào trông giống vậy không!”

“Không cần nhìn nữa đâu! Chúng ta mau hợp lực đuổi y khỏi thôn đi!”

Người ta nói xôn xao, năm người bảy tiếng, thế nhân lắm lúc mù quáng như vậy đấy, vô tri, dã man, ân oán chẳng phân, trong lúc tình cảm quần chúng trào dâng, ai nấy đều nhặt sỏi đá lên ném vào Bộ Kinh Vân.

Nhiếp Phong vội vàng kêu lên: “Vân sư huynh, mau tránh đi!”

Nhưng Bộ Kinh Vân thoáng như không nghe thấy, cũng không hề có ý định tránh đi.

Hắn bỗng nhiên quay đầu lại nhìn.

Ánh mắt đảo qua những thôn dân đang cầm đá trong tay, ai nấy đều đứng im, không dám cử động.

Thoáng chốc, tựa như trong thôn này có thêm rất nhiều tượng đá.

Không ngờ cuối cùng lại dùng cách này để dẹp can qua.

Nhưng trong đó liệu có chút nào bất đắc dĩ hay chăng?

https://thuviensach.vn

“Vân sư huynh…” Nhiếp Phong ngơ ngác nhìn Bộ Kinh Vân, đột nhiên nó phát hiện, giữa lúc Bộ Kinh Vân quét mắt nhìn mọi người, trong mắt hắn lại ẩn hiện một tia bi thương không thể tả được.

Một ánh mắt bi thương coi thường ngàn chúng sinh.

Nhưng cảm giác ấy chợt lóe rồi biến mất rất nhanh, hắc đột nhiên xoay người, không nhìn thôn dân nữa mà tiếp tục đi tới.

Biết rõ không nên xen vào chuyện của người khác, biết rõ thế nhân không tha thứ cho người khác, chỉ biết tha thứ cho bản thân…

Bộ Kinh Vân à! Sao ngươi còn xen vào việc của người khác? Hay chỉ vì trong lòng vẫn còn chưa mất hết lương tri?

Hắn ngày càng thông minh, cũng càng ngày càng nhìn thấy nhân tính, thật sự rất bi ai…

Thiếu phụ kia còn rướn họng hô bắt người, Nhiếp Phong rốt cuộc cũng hiểu vì sao Lão Lý lại muốn “dạy dỗ” bà ta.

Dù Đoạn Lãng không thích gì Bộ Kinh Vân, nhưng cũng thấy không vừa mắt, nó tiện tay nhặt lên một quả quýt, lấy hết sức nhét nó vào mồm của thiếu phụ kia…

Trám cái miệng thối của bà ta lại!

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 40

Nan Vi Tri Dĩ Nan Vi Địch (2)

Nhiếp Phong và Đoạn Lãng muốn tìm người khắc bia mộ cho hai vị phụ thân trước, nên chưa thể lên động Lăng Vân lúc này được, đành phải tìm nơi ngủ trọ một đêm.

Nhưng khách điếm cũng đã kín khách, ba người đành phải ở chung một gian phòng nhỏ.

Trong phòng có một cái giường cũng rất nhỏ, chỉ đủ cho hai tiểu hài tử chen nhau cùng ngủ, Bộ Kinh Vân không nói lời nào liền lui ra để hai người Nhiếp Phong ngủ trên giường, rõ ràng là muốn nói hắn sẽ không ngủ trên giường.

Bởi vì hắn không thích ngủ chung giường cùng bất cứ ai. Hay là vì…

Vùng Nhạc Sơn mặc dù không lạnh lắm, nhưng đêm đến khí lạnh xông tới cũng chẳng dễ chịu gì, Nhiếp Phong thấy thế vội lấy chiếc chăn duy nhất trên giường muốn đưa cho Bộ Kinh Vân, Đoạn Lãng kinh ngạc hỏi: “Phong, huynh mang chăn cho hắn, chúng ta đắp bằng gì?”

Nhiếp Phong nói: “Dưới đất lạnh lắm, Vân sư huynh ngủ dưới đất như thế sẽ bị cảm lạnh mất, hơn nữa chúng ta ngủ trên giường, cũng không lạnh lắm đâu, chi bằng…”

https://thuviensach.vn

Đoạn Lãng cướp lời: “Hắc, là tự hắn muốn đi theo đến đây, tự mình chuốc khổ, đâu liên quan gì đến người khác!”

“Lãng…” Nhiếp Phong thấp giọng gọi nó, nói: “Có đôi lúc sự thật không đơn giản như đệ nghĩ đâu, tâm một người lại càng không đơn giản như suy nghĩ của đệ…”

Đoạn Lãng nghe xong cũng không cãi nữa, chỉ có điều không muốn nhường cái chăn chút nào.

Nhiếp Phong đi tới sau lưng Bộ Kinh Vân, cúi người gọi khẽ: “Vân sư huynh!”

Bộ Kinh Vân không đáp lại, vẫn nghiêng người quay lưng lại phía Nhiếp Phong mà nằm.

« A, hóa ra là đang ngủ thật. » Nhiếp Phong đành nhẹ nhàng đắp chăn cho Bộ Kinh Vân, rồi thổi tắt ngọn đèn trong phòng.

Trong phòng tối đen như mực.

Nhưng trong bóng đêm nặng nề ấy bỗng dưng có hai đốm sáng.

Đó là ánh mắt sáng ngời trong hai mắt Bộ Kinh Vân.

Hóa ra hắn vẫn chưa ngủ.

Hắn đang mở to mắt, tay nắm chặt cái chăn Nhiếp Phong mới đắp cho mình.

Trong đầu hắn đang xoay quanh một câu Nhiếp Phong vừa nói.

“Tâm một người không phải đơn giản như suy nghĩ của đệ đâu…”

https://thuviensach.vn

Không sai, Đoạn Lãng đương nhiên không thể nào tưởng tượng được, nhưng mà những chuyện ẩn sâu trong tâm hắn, ngay cả Nhiếp Phong cũng không thể nào hiểu được.

Có lẽ trên đời sẽ không bao giờ có người nào có thể hiểu được nỗi đau của hắn như Hoắc Bộ Thiên.

Ngay cả Nhiếp Phong cũng vậy!

Nghĩ đến đây, Bộ Kinh Vân đột nhiên buông cái chăn ra.

Cuối cùng đã lại quay về động Lăng Vân.

Cả Nhiếp Phong lẫn Đoạn Lãng đều đã đem bia mộ được khắc dựng thẳng ngoài cửa động Lăng Vân, hai người quỳ lạy thật sâu.

Cả hai người đều đã xem xét rất kỹ phạm vi mười trượng trong động Lăng Vân, thấy động này sâu không thấy đáy, nếu còn cố đi tới thì khó mà quay ra được.

Hai người càng khẳng định Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái đã chết, bởi nếu cả hai còn chưa chết thì nhất định đã sớm đến Thiên Hạ Hội tìm gặp Nhiếp Phong và Đoạn Lãng. Chỉ không biết dị thú rực lửa mà Bộ Kinh Vân nói đang ở đâu. Có khi nào vẫn đang ngủ say ở một nơi thật sâu trong động Lăng Vân, chờ thời điểm "Nước qua đầu gối Phật" để lại tỉnh giấc?

Không ngờ mới đó mà đã qua hơn một năm, con của hai tuyệt thế cao thủ vốn là kình địch lại trở thành bạn tốt, chẳng phải là "Duyên" đùa giỡn đó hay sao.

Nhiếp Phong cũng không quay lại tìm Tuyết Ẩm mà ngày đó nó đã đá cắm vào vách đá. Nó cũng không tiết lộ với bất cứ ai vị trí của Tuyết Ẩm. Nếu tuyệt thế đao khách đã muốn rời bỏ thế gian thì thanh tuyệt thế bảo đao chí hàn chí hung này cũng không nên xuất hiện trong giang hồ.

https://thuviensach.vn

Bộ Kinh Vân lắng lặng nhìn hai người chân thành tế lễ trước vong linh phụ thân, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một thứ cảm giác khó hiểu.

Nhiếp Phong và Đoạn Lãng dù thành cô nhi, nhưng chí ít hai người bọn họ cũng có cơ hội đước tế lễ trước vong linh cha mình. Hắn cũng hy vọng có thể lập mộ cho Hoắc Bộ Thiên, Hoắc Liệt, cho đến từng người ở Hoắc gia biết bao, nhưng thù lớn còn chưa trả, làm thế chỉ tổ khiến kẻ khác nghi ngờ, hậu quả không biết đâu mà lường.

Hắn thậm chí không thể trở về bái tế thân sinh Bộ Uyên Đình và Ngọc Nùng.

Nhưng vận mệnh của hắn không thể nào thay đổi, chỉ đành chịu đựng nó, cố gắng thích nó.

Ngay lúc Bộ Kinh Vân suy nghĩ đến xuất thần, thình lình từ nơi nào không rõ truyền đến một tiếng kêu rất nhỏ: “Hoắc Kinh Giác, sao phải thế…”

Một tiếng “Hoắc Kinh Giác” khiến Bộ Kinh Vân chấn động toàn thân.

Tiếng kêu này nhẹ như thể nói thầm vào tai hắn, lại tựa như truyền đến từ một nơi rất xa xôi, như hư như thực. Người gọi hắn nhất định nội lực rất thâm hậu, nếu không thì khó mà truyền được tiếng nói ấy tới được đây.

Nhiếp Phong có Băng Tâm Quyết trợ giúp, đương nhiên nghe thấy tiếng kêu này còn nhanh hơn Bộ Kinh Vân, nó nhướng mày, xem ra cũng còn hoài nghi, bèn hỏi Bộ Kinh Vân: “Vân sư huynh, huynh có nghe thấy một người đang gọi cái tên “Hoắc Kinh Giác” không?

Bộ Kinh Vân không đáp.

Đoạn Lãng công lực non kém, tò mò hỏi: “Hoắc Kinh Giác cái gì? Sao đệ không nghe thấy gì hết nhỉ. Ai là Hoắc Kinh Giác?”

https://thuviensach.vn

Bộ Kinh Vân đến giờ cũng chưa lên tiếng, hắn chậm rãi bước tơi bên cạnh đầu gối Đại Phật, nhìn toàn cảnh bốn phía, vẫn không thấy được gì.

Người Hoắc gia sớm đã chết hết, ngoài chính hắc, hắc y thúc thúc, Kiếm Thần, Bất Hư đại sư và Biên Bức, không còn ai khác biết đến người tên là Hoắc Kinh Giác kia.

Biên Bức mất lưỡi không thể nói, thanh âm vừa rồi cũng không giống mấy người hắc y thúc thúc, vậy thì tiếng gọi này rốt cuộc là của ai?

Người này không chỉ biết hắn tên là Hoắc Kinh Giác, y còn biết Hoắc Kinh Giác đã tới Nhạc Sơn…

Ai có công lực thâm hậu có thể truyền âm như vậy? Ai có bản lĩnh thông thiên để biết bị mật của Bộ Kinh Vân như vậy?

Hơn nữa, người này gọi mình như vậy, giống như là đang muốn gặp mình.

Thái dương Bộ Kinh Vân lúc này cũng phải chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh…

Lúc ba người theo động Lăng Vân trở lại Nhạc Dương thôn đã gần đến hoàng hôn.

Nắng cuối ngày sót lại những tia vàng vọt, không gian bỗng trở nên mờ mịt, lúc ba người đi qua cổng thôn, bỗng nhiên thoáng thấy cạnh cổng hóa ra có một tòa miếu rất nhỏ.

Thường thì thôn nào cũng có miếu thờ, chẳng có gì đáng ngạc nhiên, chỉ có điều cột trụ trước cửa cũng rất thú vị, miếu này không có tên riêng, ngoài cửa có một cái bảng rất lớn, trên đó đề một chữ “Miếu” thật to.

Giống như chỗ bán mì vậy, vĩnh viễn

https://thuviensach.vn

Đoạn Lãng vừa nhìn thấy đã vui vẻ cười lớn: “Phong, nhìn xem kìa! Cái miếu này có cái tên mới thú vị làm sao! Không bằng chúng ta vào xem xem sao!”

Nhiếp Phong cười nhẹ, nhìn sang Bộ Kinh Vân, Bộ Kinh Vân từ chối cho ý kiến, Đoạn Lãng lập tức chạy nhảy vào trong miếu.

Trong miếu có vẻ còn nhỏ hơn vẻ ngoài, đã hoang phế đến hết mức. Bởi vì gần hoàng hôn nên cũng không thấy thôn dân nào đến thăm viếng, nhưng trong miếu vẫn ngập một màn khói đặt cay cả mắt, khiến cho người ta cũng không rõ rốt cuộc đang thờ thần thánh phương nào.

Trong màn khói dày, một bóng người đang ngồi trong một góc u ám của miếu, giống như là ông từ, nhưng ba người không cách gì nhìn rõ được dung mạo của người này, chỉ đoán sơ sơ có lẽ là một người

Người kia vừa thấy ba người vào miếu, chậm rãi nói: “Tại hạ là người coi miếu này, không biết ba vị thí chủ đến miếu đây là tá túc, cầu thân, hỏi quẻ hay là xem tướng?”

Lời vừa thốt, Bộ Kinh Vân lẫn Nhiếp Phong cùng biến sắc.

Bởi vì thanh âm người này làm cả hai cùng cảm thấy khiếp sợ vô cùng.

Đó là một thanh âm nam tử trầm thấp, vốn cực kỳ bình thường, nhưng lại chính là thanh âm mà hai người vừa nghe được ở trong động Lăng Vân!

Từ lúc vào miếu, Bộ Kinh Vân vẫn không hề vận kình, nay hai mắt lại lóe sáng, xem ra hắn rất hứng thú với diện mạo thực của hán tử trước mặt.

Nhiếp Phong chỉ cảm thấy mọi chuyện quỷ dị khác thường, nó biết người kia tuyệt đối không đơn giản, toàn thân không khỏi căng thẳng, chỉ cần người kia có chút động tĩnh bất thường sẽ xuất thủ ngay.

https://thuviensach.vn

Người kia tựa như cũng đoán được tâm ý hai người, cười nói: “Hai vị thí chủ sao lại căng thẳng như vậy? Tại hạ chỉ muốn hỏi các vị đến miếu này là muốn làm gì mà thôi!”

Bộ Kinh Vân bỗng nhiên nói: “Ta, muốn xem tướng.”

Người nọ cười hỏi: “Thí chủ, ngài muốn xem tướng gì?”

Bộ Kinh Vân đáp: “Chân tướng!”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên thi triển bộ pháp của Bài Vân Chưởng – Vân Tung Mị Ảnh, như ánh chớp xông tới trước mặt ông từ, muốn khám phá ra “chân tướng” diện mạo của ông từ.

Không ngờ y không hề hoang mang một chút, còn ung dung cười nói: “Thí chủ, muốn xem tướng cũng không cần sốt ruột vậy chứ!”

Trong khi nói, người đã theo thân pháp cực nhanh bay ra ngoài trượng, tuyệt đối không thua kém Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân lạnh lùng hỏi: “Ngươi là ai?”

Ông từ này trước sau vẫn đặt mình trong màn sương khói mịt mờ, không cho người ta nhìn thấy diện mạo thực của mình, y bùi ngùi thở dài: “Ta là một kẻ hiểu rõ Thiên cơ, nhưng đáng tiếc chính mình cũng không thoát khỏi Thiên cơ…”

Nhiếp Phong ở bên cuối cùng cũng lên tiếng hỏi: “Cho dù tiền bối hiểu rõ Thiên cơ, thì có liên quan gì đến ba người chúng ta đâu?”

Ông từ liếc mắt nhìn ba người một lượt, nói: “Đơn giản vì, cả ba người các người đều là bi kịch!”

Lời vừa nói ra, ba người cùng ngạc nhiên vô cùng, ông từ xoay mặt nhìn ra cửa sổ, nói: “Ta đến đây, chính là vì bổn phận lớn nhất của mình, cho các

https://thuviensach.vn

ngươi lời khuyên cuối cùng, hy vọng tương lai các ngươi có thể may mắn thoát khỏi.” Y nói xong liếc nhìn Đoạn Lãng một cái, nói: “Hài tử, dã tâm của ngươi tựa như lửa cháy, lửa có thể cháy lan khắp đồng, ngươi nên tiết chế tâm của mình, nếu không, sẽ có một ngày ngươi phải mất đi một người hoặc một thứ vô cùng quý giá trong đời… Nhớ lấy một chữ “bằng hữu, đừng bao giờ để mình quên mất!”

Đoạn Lãng đầu óc chậm chạp, không hiểu được gì, đang muốn lên tiếng hỏi nhưng ông từ đã quay sang nhìn Nhiếp Phong, chậm rãi nói: “Đến như gió, đi cũng như gió. Hài tử, ngươi mẹ xa cha điên, trời sinh tính tình quá đỗi nhân hậu, cả đời cứu giúp người khác, số mệnh của ngươi là “hy sinh”, cái bản lĩnh lớn nhất của ngươi cũng chính là “hy sinh”, hơn nữa, một ngày nào đó, ngươi sẽ vì thế gian này mà tạo ra…”

Y dừng lại một chút, trong mắt ẩn hiện một tia thương xót, lại nói tiếp: “‘Hy sinh’ lớn nhất!”

Nhiếp Phong nghe xong ngẩn cả người. Hy sinh? Nó càng nghe càng mù mờ.

Đoạn Lãng đương nhiên không phục, làu bàu một mình: “Hừ, Ta cát nhân thiên tướng, sao có thể gặp chuyện không may chứ? Chỉ toàn nói bậy!”

Ông từ kia cũng không để ý tới Đoạn Lãng nữa, ánh mắt đã dừng lại ở Bộ Kinh Vân, Bộ Kinh Vân chưa đợi y mở miệng phán đã tự nói trước: “Không cần phải tính quẻ cho ta làm gì, ta đã sớm biết vận mệnh của chính mình.”

Không sai! Hắn sớm biết vận mệnh của mình.

Vì thù mà sống, vì thù mà chết.

https://thuviensach.vn

Nhưng ông từ lại không hề để ý đến những lời hắn nói, chăm chú nhìn Bộ Kinh Vân, nói một câu bí ẩn: “Ngươi, là một bí mật không thể cho ai biết!”

Chợt nghe thấy lời này, Bộ Kinh Vân không khỏi giật mình kinh sợ.

Hắn đúng là một bí mật không thể nói cho ai biết!

Nhưng điều làm Bộ Kinh Vân khó hiểu nhất chính là, người này sao lại biết hắn có một tên gọi khác là “Hoắc Kinh Giác”, chẳng lẽ…y thực sự thông hiểu Thiên cơ? Y thực ra là ai?

Trong lúc Bộ Kinh Vân còn nghi hoặc, ông từ nọ đã chậm rãi nói tiếp: “Vân vô thường, khó đoán biết, càng khó đánh bại...”

“Hài tử, những lời này đủ để hình dung hết cơ khổ cả đời ngươi đó…”

“Ngươi cho rằng những thứ trước mắt thực bi thảm phải chăng? Không đâu! Những điều ngươi sẽ gặp còn bi thảm gấp bội…Ngươi mang mệnh Cô Tinh, với lục thân có phận không duyên, còn người dưng lại hết lòng thương quý ngươi, giống như cha dượng ngươi, giống như người con gái ngươi yêu thương sau này…Chỉ tiếc, bọn họ mệnh mỏng như tờ giấy, với ngươi là tình sâu duyên cạn, lại thành nỗi tiếc nhớ cả đời ngươi mà thôi…”

Ông từ nọ nói tới đây, lại mỉm cười buồn bã, trong tiếng cười lại thổn thức không cầm được, nói tiếp: “Hơn nữa, ta còn biết trước mắt ngươi có một tâm nguyện bí mật…”

Bộ Kinh Vân chằm chằm nhìn y, tâm nguyện bí mật ư? Chẳng lẽ y muốn ám chỉ…

Báo thù?

https://thuviensach.vn

“Ta có thể cho ngươi hay, tâm nguyện của ngươi có thể đạt được, chỉ có điều…”

Y vừa nói vừa ngửa mặt lên trời thở dài: “Đến một ngày hoàn thành tâm nguyện, ngươi sẽ ra sao? Sẽ chịu đựng đến thế nào? Rồi sẽ làm gì? Ôi…”

Y càng nói càng bí ẩn, Nhiếp Phong lẫn Đoạn Lãng đều không hiểu gì, chỉ có trong lòng Bộ Kinh Vân hiểu rõ, hắn vẫn lẳng lặng nhìn người hiểu rõ hắn như lòng bàn tay, mà lòng bàn tay của hắn thì đang đổ mồ hôi.

Đoạn Lãng trước sau vẫn không phục, chế giễu: “Hắc, lão thầy bói, ăn nói lung tung, làm sao khiến người ta tin được chứ!”

Ông từ nọ chợt cười nhạt nói: “Thật hả? Vậy để ta nói cho các ngươi nghe một lời tiên đoán, để xem có thực sự là lừa gạt hay không.”

Điều này ngay cả Nhiếp Phong cũng cảm thấy hứng thú, liền hỏi: “Ồ? Tiền bối tiên đoán điều gì?”

Ông từ đáp: “Nhạc Sơn này sắp có đại nạn.”

Đoạn Lãng nghe vậy lập tức cười nhạo: “Phì! Nhạc Sơn không phải đang rất yên bình sao, đâu ra đại nạn? Phong à, đừng có tin lão ta!”

Ông từ nọ không nhìn tới vẻ chế nhạo của Đoạn Lãng mà chỉ nhìn Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân, tựa như vô cùng gấp gáp, vừa chạy vừa reo: “Tốt rồi, lão phu cũng chỉ có thể cảnh tỉnh nhiêu đó. Đại nạn đã đến trước mắt, tự lo thoát thân đi!”

Lời còn chưa dứt, y đã đột ngột phi thân lên cao, “Ầm” một tiếng phá nóc nhà mà ra.

Biến đến quá nhanh, Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân còn chưa hiểu y đang nói gì thì chợt nghe xung quanh truyền đến tiếng nổ ầm ầm. “A, đây

https://thuviensach.vn

là…” Nhiếp Phong kinh hãi kêu lên.

Nó còn chưa kịp nói đây là cái gì đã biết đây là âm thanh gì, bởi vì cả tòa miếu phút chốc rung chuyển, tựa như bị một cây thiết trụ ngàn cân đập vào.

Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong, Đoạn Lãng cùng quay lại nhìn vào trong miếu, vừa thấy một đạo thiên uy đáng sợ lao thẳng vào cửa, “Bình” một tiếng nổ vang trời, phá tan tòa miếu thành từng mảnh nhỏ, lại hùng hổ cuốn thẳng về phía ba người!

Người kia nói quả không sai.

Thật là đại nạn!

Là đại hồng thủy!

Ầm!

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 41

Vi Ma Độc Ngã. (1)

Không biết từ bao giờ, người ta thích lấy con đường mỗi người lựa chọn để đi thành hai loại chính – chính đạo, ma đạo.

Những người này thường tự xưng là võ lâm chính đạo, bọn họ thích nhất là được người ta ca tụng công đức, nên kiên quyết phân rõ giới tuyến với ma đạo, thề diệt trừ hết ma chướng mới thỏa.

Nhưng lịch sử cũng đã chứng minh rằng nhân tính là một thứ vô cùng phức tạp, ai dám khẳng định trong chính không có ma, trong ma không có chính?

Thử hỏi trên thế gian này.

Ai dám kiên quyết cho rằng cả đời mình trước con mắt thế nhân có thể sống càng tàn càng độc?

Còn ai có thể khẳng khái không chùn bước, dám ở trước mặt những người tự nhận là giữ chính đạo mà gầm một tiếng

Chỉ có ta là ma?

Vạn dặm dưới bầu trời.

Bách tính Thần Châu ngàn năm qua sợ nhất có lẽ là nước.

https://thuviensach.vn

Nước tuy rằng có thể mang đến sự màu mỡ cho đại địa, nuôi dưỡng, mang sức sống đến cho vạn vật. Nhưng đến khi nó nổi cơn giận dữ thì lại hung ác vô cùng, cuốn sạch trăm ngàn sinh mạng.

Cũng giống như cái tình bạn ở nhân gian, khi có lợi thì xông pha hăm hở, rồi chớp mắt trở mặt vô tình!

"Ầm" một tiếng vang trời, nước lại đang nổi giận!

Một dòng nước lớn không thể ngăn được đang phá cửa cuộn vào, Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong, Đoạn Lãng đang ở trong miếu không còn đường ra, ba người dồn lại một chỗ, chỉ có đỉnh miếu mới là lối thoát duy nhất.

Nhưng hồng thủy mạnh mẽ vô cùng, không chỉ ập vào cửa miếu mà còn đập ồ ạt vào bốn vách tường. Vách tường vốn đã cũ nát vô cùng không thể nào ngăn được con nước dữ, toàn bộ đổ sụp xuống tại chỗ, "rầm" một tiếng, hồng thủy theo bốn phương tám hướng ồ ạt cuộn vào trong miếu. Mà lối thoát duy nhất là đỉnh miếu lúc này cũng bị sụp một mảng, hồng thủy cùng với đỉnh miếu giống như tạo thành một cái tháp lớn nhốt lấy ba người.

Đoạn Lãng kích động, kinh hoảng hô: "Oa! Lần này đúng là đại nạn đến rồi!"

Mắt thấy hồng thủy bao vây ba người, lúc sinh tử tồn vong, Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong cùng liếc nhìn nhau một cái, đều hiểu là trong tình thế này phải hợp sức mới có thể thoát thân. Ngay tại lúc nước lũ đã tới gần, cách bọn họ chỉ tầm tám thước, song chưởng Bộ Kinh Vân cùng vung lên, hai luồng chưởng kình mạnh mẽ vô song cùng hợp lại giữa hai bàn tay Bộ Kinh Vân, đánh ra một chiêu sắc bén hàng nhất trong Bài Vân Chưởng – Bài Sơn Đảo Hải!

Chiêu này vừa xuất, chưởng kình thực như dời non lấp bể, chặn hai đạo hồng thủy lại, còn Nhiếp Phong cũng gấp gáp vung chân đá ra Phong Quyển Lâu Tàn trong Phong Thần Cước!

https://thuviensach.vn

Một đường cước kình như tia chớp từ chân Nhiếp Phong bắn ra, giống như lốc xoáy đánh tan hai đạo hồng thủy còn lại. Trong khoảnh khắc đó, bốn đạo hồng thủy đã bị ngăn lại, nhưng ba người chỉ kịp hít nửa ngụm khí, bởi vì đạo hồng thủy đáng sợ nhất đã từ trên trời giáng xuống, lao thẳng xuống đầu ba người!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, song chưởng của Bộ Kinh Vân bỗng hợp lại, chân khí theo đầu ngón tay bắn ra, chọc một khe hở trong luồng nước trên đầu, rồi song chưởng lại nhanh chóng tách ra. Chân khí chia đôi luồng nước kia chính là tuyệt học Tê Thiên Bài Vân trong Bài Vân Chưởng.

Hay cho một chiêu Tê Thiên Bài Vân! Chiêu này trong tay Bộ Kinh Vân tuy chưa đủ rạch trời nhưng cũng có thể xé nước. Chỉ thấy hai luồng chân khí theo bàn tay Bộ Kinh Vân xé luồng nước làm đôi, đẩy sang hai bên, khoảng trống ở giữa càng lớn hơn.

Sinh cơ hiện ra, Bộ Kinh Vân lập tức hô.

“Nhảy!”

“Ầm ầm”, cả tòa miếu bị hồng thủy đánh tan thành từng mảnh nhỏ, nháy mắt chìm vào trong làn sóng dữ.

Mấy mảnh gỗ vỡ trong miếu nổi lên trên mặt nước, ba người rơi xuống nước phải bám lên trên đám gỗ này.

Ba người Bộ Kinh Vân cuối cùng cũng tìm được đường sống trong chỗ chết.

Ba người cố gắng đứng vững trên mảnh gỗ xong mới dõi mắt trông về phía xa, chỉ thấy Thanh Y Giang mênh mông nước chảy, thủy triều lên cao, cuồn cuộn như một con cự long đang quẫy đạp, giống như muốn nuốt chửng hết vạn vật thế gian trong cái họng đang há ra, hung ác vô cùng.

https://thuviensach.vn

Cự long này hẳn là do dòng nước Mân Giang, Thanh Y Giang và Đại Độ cùng tụ, hồng thủy đến quá nhanh lại không hề có dấu hiệu báo trước, có lẽ dân hai bờ Mân Giang cũng phải chịu nạn rồi.

Không ngờ lời nói của ông từ thần bí kia không giả chút nào, Nhạc Sơn quả nhiên gặp đại nạn thật, nhưng chính ông ta lại biến mất không để lại chút dấu tích giữa mênh mông nước lũ.

Nước lũ hung mãnh nhưng cũng chỉ mới tới cổng Nhạc Dương thôn, nhất thời vẫn chưa thể tiến thêm được. Nhạc Dương thôn vốn ở góc cao trên bình nguyên, mà nhà cửa trong thôn cũng cách cổng thôn tới nửa dặm, trong lúc này thì nước lũ vẫn chưa đổ tới Nhạc Dương thôn được.

Chỉ có điều dòng nước mạnh mẽ như thế, không đến nửa canh giờ nữa, mực nước tăng cao, chắc chắn sẽ nhấn chìm hết toàn bộ Nhạc Dương thôn trong dòng nước mênh mông.

Nhiếp Phong vội la lên: "Không xong rồi! Con nước dữ thế kia, nếu còn tiếp tục như vậy thì thôn dân Nhạc Dương thôn chẳng có ai sống sót đâu, chúng ta không thể nào ngồi nhìn được."

Đoạn Lãng xen vào: “Phong, bọn thôn dân kia ngang ngược vô lý như vậy, chúng ta còn chưa chắc lo nổi cho mình, không đáng…”

Còn nói chưa xong, Nhiếp Phong đã nghiêm nghị cắt lời nó: “Lãng, không được nói như thế! Bọn họ dù có sai đến đâu thì cũng là người Thần Châu, cũng chảy cùng một dòng máu, chúng ta nhất định phải đến báo cho bọn họ biết!”

Đoạn Lãng thấy Nhiếp Phong hiếm khi nghiêm trọng như thế, cũng tự biết mình lỡ lời, liền cúi đầu im lặng.

Nhiếp Phong quay sang hỏi Bộ Kinh Vân: “Vân sư huynh, cứu người quan trọng, mong huynh đừng để ý những chuyện họ đã làm với huynh,

https://thuviensach.vn

không hiềm chuyện cũ, cùng đệ giúp bọn họ một tay, có được không?"

Nó vô cùng khẩn thiết, còn Bộ Kinh Vân thì không đồng tình mà cũng chẳng từ chối. Nhiếp Phong thấy hắn không có phản ứng, thất vọng thầm nghĩ: "Chẳng lẽ trên đời thật sự không có người bao dung vị tha hay sao?"

Nhưng tình thế trước mắt đã không còn cho phép nó chần chừ, đành bất đắc dĩ nói: "Nếu Vân sư huynh đã vậy, đệ đành phải đi một mình."

Dứt lời triển thân điểm trên mặt nước mà đi, thẳng về phía Nhạc Dương thôn, thân hình tuyệt nhanh.

Đoạn Lãng ở phía sau reo lên: "Phong, đợi đệ với! Đệ cũng đi!"

Không ngờ Đoạn Lãng cũng hiểu rõ đại nghĩa, đuổi theo sát sau. Chỉ có điều khinh công của nó kém xa Nhiếp Phong, đành phải mượn những mảnh gỗ nổi trên mặt nước mà đi tới.

Nhưng chưa được mười bước, không cẩn thận đã bị trượt chân rơi xuống nước. Ngay lúc này đột nhiên có một người bất ngờ từ phía sau chộp lấy nó, lôi Đoạn Lãng lên khỏi mặt nước, rồi thuận thế mang theo nó phóng lên, tựa như tia chớp phóng thẳng về phía Nhạc Dương thôn.

Trong lúc đang chạy, Đoạn Lãng cố xoay gương mặt nhỏ nhắc về sau, muốn xem thử rốt cuộc là ai, vừa nhìn thấy đã nghe kinh hoảng vô cùng. Người này dĩ nhiên là Bộ Kinh Vân!

Tuy rằng trời sắp hoàng hôn, nhưng khu chợ trong Nhạc Dương thôn vẫn còn ồn ào huyên náo lắm, đầy những gian hàng bày bán. Rất nhiều nữ nhân đang vội vàng mua đồ làm cơm, con bồng con bế, bán bán mua mua, vẫn còn chưa biết đại họa sắp giáng xuống đầu.

Bất thình lình, một thân ảnh bé nhỏ tựa như thiên thần từ trên trời hạ phàm, dừng ở nơi đông đúc nhất trong chợ, cao giọng hô lớn: "Mọi người

https://thuviensach.vn

mau chạy đi!”

Trong chợ tuy rất ồn ào nhưng trong tiếng hô có ẩn tàng nội lực, tất cả mọi người đều nghe thấy rất rõ ràng.

Không chỉ người trong chợ mà toàn bộ thôn dân cũng đều nghe được.

Nhạc Dương thôn chỉ là một thôn nhỏ, quanh chợ chỉ có tầm hơn mười hộ dân, nhân số vẫn chưa tới một trăm, cho nên dù là thôn dân đang ở trong nhà cũng tò mò vươn người ra cửa sổ xem thử chuyện gì.

Trong thoáng chốc, không biết bao nhiêu ánh mắt, tò mò có, hoài nghi có, mỉa mai có, cùng hướng vào thân ảnh nhỏ bé ở giữa chợ.

Thân ảnh này không ai khác chính là Nhiếp Phong.

Trong đám người đã có một hán tử trung niên mập mạp rẽ đám đông mà ra, bước về phía Nhiếp Phong, ra vẻ vênh váo hỏi: “Ta là thôn trưởng Nhạc Dương thôn, tiểu tử ngươi vừa la cái gì đó?”

Nhiếp Phong vội kêu lớn: “Mân Giang bên kia đang gặp lũ lớn, dòng nước đang dồn về Thanh Y Giang bên này, không lâu nữa sẽ bao phủ toàn bộ thôn này, mọi người mau về nhà thu ghém đồ đạc, trốn lên chỗ cao đi!”

Lời vừa dứt, khắp nơi nổi lên một trận ồn ào, có không ít người kêu la: “A! Nước lũ đến đây à? Vậy…chúng ta phải làm sao đây? Thôn trưởng à, chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Nhất thời mọi người cùng bàn tán xôn xao, thôn trưởng kia thấy một đứa trẻ vừa nói đã làm người ta hoảng sợ, không khỏi xanh mặt hô lớn: “Mọi người bình tĩnh nào! Để ta hỏi rõ ràng cái đã!” Lập tức trừng mắt hỏi Nhiếp Phong: “Nếu Nhạc Sơn có hồng thủy thì sao quan phủ huyện này vẫn chưa báo cho chúng ta?”

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong vội đáp: “Trận lũ này đến quá đột ngột, chắc hẳn quan phủ muốn thông báo cũng không kịp…”

“Ồ? Thật thế hả?” Trên cái mặt lồi lõm của lão thôn trưởng lộ ra vẻ khinh miệt, ngờ vực rất rõ, nhìn Nhiếp Phong từ trên xuống dưới rồi lớn giọng hỏi: “Vậy ta hỏi ngươi, tiểu quỷ! Ngươi không phải người của thôn này, sao lại có thể đến đây kịp lúc mà báo cho chúng ta biết? Ngươi rốt cuộc là ai?”

Nhiếp Phong ngạc nhiên đến ngây ra, không ngờ mình một lòng lo lắng tới đây báo tin mà lại có thể bị nghi ngờ như vậy, quá kinh ngạc nên cũng không biết phải trả lời thế nào, cứ lắp ba lắp bắp: “Ta…ta là…”

Bông dưng có một thanh âm từ gian nhà đá không xa truyền đến: “Không cần nói nữa, ta nhận ra nó!”

Mọi người cùng quay lại nhìn, chỉ thấy một thiếu phụ đang dìu một hán tử tráng kiện tập tễnh ra khỏi nhà. Nhiếp Phong vừa thấy đã thầm than không ổn, hóa ra hán tử kia chính là Lão Lí hôm qua mới bị Bộ Kinh Vân đáng bị thương, người vừa nói chính là thê tử của Lão Lí, người đàn bà đanh đá lấy oán trả ơn kia!

“Bưu tẩu, là bà à? Thôn dân không hẹn mà cùng thốt lên, chứng tỏ địa vị của nàng trong thôn cũng không phải tầm thường.

Hóa ra hán tử kia vốn tên là Lí Bưu, là giáo đầu duy nhất trong thôn. Vợ của gã đương nhiên cũng biết hoa chân múa tay đôi chiêu, hơn nữa lại còn là con gái trưởng thôn, nên thường xuyên ỷ thế ức hiếp thôn dân, thậm chí bắt nạt cả chồng mình. Kỳ thực lần đó Lão Lí cũng là không nhịn nổi mới hạ quyền đối với nàng mà thôi.

Lúc này người đàn bà đanh đá kia đang dìu Lão Lí từng bước đi tới, nàng chỉ vào Nhiếp Phong nói: “Ta nhận ra tiểu quỷ này! Sư huynh của nó chính là tên ma đầu hôm qua suýt nữa đánh chết Lão Lí, sau đó bị thôn dân

https://thuviensach.vn

chúng ta dọa cho bỏ chạy, chắc là tên ma đầu kia ôm hận trong lòng nên mới sai tiểu quỷ này đến đây bịa đặt sinh sự, dùng lời lẽ mê hoặc thôn dân…”

“Không! Không phải vậy đâu! Mong mọi người hãy nghe ta nói…” Nhiếp Phong cuống quýt giải thích, đáng tiếc là không còn ai thèm nghe nó nói, trong đám đông cũng có mấy người phụ họa: “Phải rồi! Ta cũng nhận ra nó! Tiểu quỷ này đúng là sư đệ tên ma đầu kia, ma đầu kia khiến người ta vừa nhìn thấy đã sợ vãi mật, rất là đáng sợ!”

“Không sai! Bây giờ ma đầu đó sai sư đệ y tới đây nói xằng nói bậy, không biết có ý đồ gì.”

“Hay là…gây bất lợi cho thôn mình?”

“Không đâu! Ta thấy bọn chúng chỉ đùa thôi!”

Mỗi người một câu, không biết từ bao giờ Bộ Kinh Vân trong miệng trong lòng họ đã trở thành “Nhất đại ma đầu”.

Mắt thấy mọi người vẫn ngu muội không biết tốt xấu như trước, Nhiếp Phong chỉ biết bật cười trong lòng, cũng chẳng biết phải làm sao nữa.

May thay lúc này có một quả phụ tên là Tường tẩu, tay bế hai đứa con, chắc là lo cho an nguy của hai đứa con mà vẫn còn lí trí, nói với thôn trưởng: “Thôn trưởng, nếu đứa nhỏ này chỉ đến đây nói đùa thì chẳng phải đã đùa hơi quá rồi sao? Tôi thấy thần sắc của nó cũng rất chân thành, hơn nữa cái vẻ nôn nóng sốt ruột trên mặt kia cũng không giống giả vờ. Cái này có lẽ nên gọi là ‘Tin thì có, không tin thì không có’ vậy, nhỡ đâu nước lũ tới thật thì chúng ta làm sao mà chạy đây…”

Lời này mới thực chí tình chí lí, thôn trưởng tuy vẫn nghi ngờ Nhiếp Phong nhưng nếu như hơn trăm mạng người trong thôn có mệnh hệ gì, tội lớn như thế ai có thể gánh vác được. Bởi vậy, lão cũng không khỏi do dự.

https://thuviensach.vn

Người đàn bà chanh chua Lưu Thúy nhất thời đỏ mặt tía tai, dưới con thịnh nộ liền tiện tay xô Tường tẩu thẳng sang một bên, do dùng sức hơi quá nên đẩy cả mấy mẹ con nàng cùng ngã lăn ra đất. Hai đứa trẻ bị đập đầu xuống đất khóc váng lên, Tường tẩu đau lòng, hoảng hốt kêu lên: “Bưu tẩu, bà…”

Lưu Thúy hung hăng trừng mắt nhìn nàng, người đàn bà này thực là khinh người quá đáng, tự vỗ ngực mình chửi rủa: “Hừ, cái đồ đàn bà như cô biết gì mà nói! Lão nương lấy đầu ra đảm bảo, tiểu tử này nhất định là đang nói bậy! Nếu như ta nói sai thì cứ lấy mạng ta mà đền!”

Nhiếp Phong nghe xong sửng sốt, người đàn bà đanh đá này sao có thể nói mà không phân rõ trắng đen phải trái thì cũng không nói làm gì, nhưng lại lấy đầu ra bảo đảm thì nàng có lợi gì đâu chứ? Đây rõ ràng là vì oán hận mà làm vậy thôi!

Đây là lần đầu tiên Nhiếp Phong gặp loại người “tổn nhân bất lợi kỷ” như người đàn bà này, vì tư oán mà bất chấp sinh tử của thôn dân, thực là âm độc.

Nhưng những lời nói của Lưu Thúy vào tai thôn dân không ngờ lại khiến thôn dân do dự.

Lưu Thúy thấy một câu nói của mình đã có công hiệu, trên mặt lộ ra vẻ đắc chí không giấu đi đâu được.

Mọi người đang rất do dự, bỗng nhiên từ đâu truyền đến một thanh âm làm cho trong lòng ai nấy phát lạnh.

“Được! Vậy ta lấy đầu ngươi để đền…”

Lời còn chưa dứt, giữa không trung đã có hai bóng người hạ xuống, một là Đoạn Lãng, người còn lại là Bộ Kinh Vân!

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong liếc thấy Bộ Kinh Vân mang theo Đoạn Lãng đuổi theo thì trên mặt lộ vẻ vui mừng thấy rõ.

Cuối cùng huynh ấy cũng tình nguyện đến.

Đám thôn dân kia thấy đại ma đầu xông tới, ai nấy đều hoảng sợ lui về sau mấy bước.

Lưu Thúy vẫn lải nhải quát: “Đồ vô dụng! Các ngươi sợ gì? Hôm nay chúng ta phá lệ hợp sức giáo huấn hắn một chút đi!"

Mặc dù miệng liên tục xui thôn dân xông lên liều chết nhưng tự mình lại không dám bước lên nửa bước, ngược lại còn lui nhanh hơn.

Thân ảnh Bộ Kinh Vân loáng lên một cái.

Hắn rõ ràng đang làm việc mà người chính đạo vẫn cười chê khinh bỉ!

Chỉ thấy chưởng ảnh vừa lật đã dễ dàng chộp lấy cổ họng người đàn bà chanh chua kia.

Hắn thật sự muốn giết một người đàn bà không có sức phản kháng ư?

Lưu Thúy không hổ là vợ của giáo đầu, tuy rằng bị khống chế nhưng vẫy có thể thụt khuỷu tay muốn thụi ngược lại, chỉ có điều muốn đối phó Bộ Kinh Vân như thế thì rõ là làm việc không đâu.

Lão Lí thấy vợ bị khống chế, dưới tình thế cấp bách liền lao tới tấn công Bộ Kinh Vân, nhưng vết thương còn chưa khỏi, chưa kịp ra chiêu đã ngã lăn ra đất.

Lưu Thúy ở trong thôn kiêu ngạo tự phụ, chưa bao giờ phải chịu ấm ức như thế, nhưng vẫn còn cố chửi rủa: “Hắc! Quả nhiên không hổ danh là ma đầu, ngay cả nữ nhân cũng muốn giết, chỉ có điều lão nương dám khẳng định ngươi không dám ra tay đâu!”

https://thuviensach.vn

Bộ Kinh Vân chậm rãi nói: “Đoán đúng rồi, ta, sẽ không giết ngươi…”

Lưu Thúy không sợ hãi nói: “Hừ! Lão nương sớm biết ngươi chỉ là đồ chuột nhắt giả oai cọp, ngươi giết ta không sợ cả thôn này đánh chết ngươi sao?”

Ả lấy làm đắc ý lắm, hoàn toàn không để ý thấy một tia hung quang trong mắt Bộ Kinh Vân, nhưng Nhiếp Phong vừa thoáng nhìn đã biết sư huynh sắp sửa làm gì, vội la lớn: “Vân sư huynh! Đừng mà…”

Nhưng lời còn chưa dứt đã nghe “Rắc” một tiếng.

Đó là thứ âm thanh của xương cốt bị bẻ gãy! Một thứ âm thanh làm người ta phải giật mình kinh hãi!

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 42

Vi Ma Độc Ngã. (2)

Âm thanh vừa vang lên, đã thấy Lưu Thúy "Á" lên một tiếng ngã lăn ra đất, máu tươi từ trên khuỷu tay chảy ra như suối, vẻ đau đớn ngập tràn trên gương mặt ả. Cánh tay trái của ả đã bị Bộ Kinh Vân bẻ gãy!

Bẻ thật là tàn nhẫn!

Nhiếp Phong thấy Bộ Kinh Vân thật sự xuống tay không chút lưu tình với nữ nhân thì kinh hãi lắm, vội vàng giúp Lưu Thúy điểm mấy đại huyệt, lúc này mới từ từ ngừng chảy, nhưng Lưu Thúy vừa mới nghe đỡ đau đã đẩy Nhiếp Phong ra, mắng: "Cút ngay! Ngươi…lẫn sư huynh ngươi…đều như nhau cả thôi, đừng có…khẩu phật tâm xà nữa!"

Nhiếp Phong không ngờ ý tốt của mình lại bị ả nhục mạ như thế, nhất thời ngây người. Đoạn Lãng lúc này mới từ phía sau đặt tay lên vai nó, nói: "Phong, với bà ta vậy là xứng đáng lắm! Đừng có để ý bà ta nữa!"

Xứng đáng?

Ả đúng là xứng đáng, nhưng thôn dân liệu có cho rằng ả như vậy là xứng đáng?

Nhìn thấy máu chảy đầm đìa, thấy một cảnh ghê người như vậy, đám thôn dân ngẩn ra mất một lúc, sau đó cùng hò hét.

https://thuviensach.vn

Mặc dù Lưu Thúy xưa nay ỷ thế bắt nạt người khác, nhưng sau khi mọi chuyện xảy ra, ai cũng "Giúp người nhà không giúp người ngoài", dù thế nào thì chuyện người nhà để nói sau, huống hồ việc đánh đập phụ nữ vốn là việc khó chấp nhận được, trong đám người đã có không ít kẻ thay nhau gầm lên: "Ma quỷ!"

"Ma quỷ!"

Ma quỷ ư? Ai mới thực sự là ma quỷ đang đe dọa sinh mạng của thôn dân? Tại sao bọn họ không hiểu một chút gì cả vậy?

Tiếng "Ma quỷ" không ngừng vang lên, Bộ Kinh Vân vẫn cứ làm ngơ như trước, tay phải vẫn còn nhuốm đầy máu tươi từ cánh tay cụt của Lưu Thúy bắn tới.

Đa số thôn dân dù gầm to chửi nhỏ nhưng không một ai dám bước lên trước một bước, thậm chí còn thụt lùi về sau, bởi vì ai cũng đã sớm kinh hoảng trước thủ đoạn của tàn nhẫn vô tình Bộ Kinh Vân!

Bọn họ lui xuống chính là mục đích của Bộ Kinh Vân!

Dù cho có giải thích thế nào thì cũng không thể làm cho đám thôn dân này tin rằng lũ lớn đang kéo tới, nhưng nguy cơ đã tới quá gần, để có thể làm cho cho bọn họ chấp nhận bỏ nhà cửa gia đình nơi đã sống vui vẻ nửa đời người mà đi, không thể để họ thà chết không đi, thì Bộ Kinh Vân chỉ có một cách là hy sinh một người đàn bà đanh đá trong thôn, lấy cánh tay ả để đe dọa những người còn lại.

Đây vốn là hạ sách mà những người trong chính đạo suốt ngày chỉ lo cho danh dự bản thân sẽ không bao giờ dám dùng.

Nhưng đó cũng là biện pháp tàn nhẫn nhất, triệt để nhất, hữu hiệu nhất!

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong vẫn còn ngẩn người, có lẽ nó đang nghĩ hôm nay nếu không có vị ma đầu Vân sư huynh này, làm sao mà dùng miệng mình để đi thuyết phục thôn dân chạy lũ được? Nếu thôn dân trước sau vẫn không tin nó, vậy…một khi những nam nữ trước mắt kia đều phải chết hết, thì những đứa trẻ kia phải làm sao đây…

Không ít những đứa trẻ nơi đây vì cha mẹ do dự không kiên quyết mà phải mất mạng.

Nghĩ đến đây, Nhiếp Phong giật mình phát hiện một điều, hôm nay Bộ Kinh Vân trở thành ma đầu cho người ta chửi bới nguyền rủa thực ra cũng là vì…

Chỉ có điều xem ra Bộ Kinh Vân cũng không để ý việc bị gọi là ma, hơn nữa dường như cũng chưa vừa ý với tốc độ rút lui của đám thôn dân, bọn họ lui quá chậm, không thể nào chạy trốn nước lũ được.

Bởi vậy, Bộ Kinh Vân đột nhiên lại đảo ánh mắt lạnh lẽo qua đám thôn dân, lạnh lùng thốt: “Chớ có chọc giận ra, muốn sống thì biến gấp, nếu không…”

Hắn nói xong liếc mắt nhìn Lưu Thúy đang nằm dưới đất, mắt lộ hung quang rồi nói tiếp: “Sẽ còn thảm hại hơn ả nữa.”

Thanh âm không cao không thấp, ngữ điệu nặng nề mà hữu lực, hợp với những lời này quả thực có tác dụng y như lạc hình trước mặt, áp lực giết một người răn trăm người này, vừa hù vừa mắng càng khiến cho đám thôn dân lui về sau nhanh hơn.

Cho dù là thôn dân sợ trốn trong nhà cũng hốt hoảng dắt díu nhay chạy như chuột.

Mắt thấy mọi người bỏ chạy lên phía núi cao, vẻ hung dữ giả vờ trên mặt Bộ Kinh Vân mới dịu đi một chút.

https://thuviensach.vn

Nhưng lúc này đột nhiên nghe Nhiếp Phong kêu lên một tiếng nhỏ: "Chết rồi!"

Bộ Kinh Vân liếc mắt nhìn Nhiếp Phong, Đoạn Lãng cũng bước lên trước hỏi: "Phong, có chuyện gì thế?"

Nhiếp Phong nghiêng tai lắng nghe, nó dùng Băng Tâm Quyết nghe được rất rõ. Chỉ thấy hai mắt nó càng lúc càng mở lớn, lớn giống như nỗi sợ hãi trong lòng vậy, nó hoảng hốt kêu lên: "Không…kịp nữa rồi!"

Nhiếp Phong đưa gương mặt lo lắng nhìn Bộ Kinh Vân và Đoạn Lãng, nói ra bốn chữ làm người ta hoảng sợ: "Đã đến mất rồi!"

Lời vừa dứt, dưới chân ba người hiện ra một vệt bóng đen lớn khủng khiếp.

Cái gì có thể tạo ra cái bóng đen lớn đến mức đó? Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong không cần quay lại cũng biết là cái gì. Nhưng Đoạn Lãng vẫn không tự chủ được quay đầu nhìn.

Chỉ thấy sau lưng ba người có một con sóng lớn dâng lên tận trời, đang ập thẳng xuống Nhạc Dương thôn.

Tiếng nước ù ù, bọt sóng cuộn trắng xóa, giống như cơn giận dữ của thủy thần!

Hết thảy nhà cửa công trình đều không có cách nào chặn được, gặp nước liền bị cuốn phăng, như trời long đất lở!

Đoạn Lãng lại không tự chủ được hét lên một tiếng: "Ối!"

Hồng thủy cuốn hết cát vàng, cuốn sạch ruộng nương bao người vất vả cuốc cày, cuốn hết cả chúng sinh trên nhân thế…

Cuốn hết cả ma lẫn đạo!

https://thuviensach.vn

Sau tiếng nổ, chỉ còn lại những thứ không thể phá hủy và chết chóc!

Toàn bộ Nhạc Dương thôn đã chìm trong biển nước.

Nhưng mà thôn dân Nhạc Dương vẫn chưa chết hết. Lúc cơn lũ ập tới, một phần thôn dân đã chạy tới chỗ cao sau núi, may mắn tránh khỏi kiếp nạn này.

Chỉ tiếc là thôn dân vốn gần trăm người nay chỉ có ba mươi người may mắn thoát khỏi, trong đó năm đứa trẻ là nhờ Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong và Đoạn Lãng trong khi chạy trốn thuận tay cứu lên.

Với sức lực và khinh công của ba người, giữa sóng nước trùng trùng, cho dù cố hết sức cũng chỉ có thể cứu được chừng đó.

Bây giờ mọi người đang ở trên một con đường hẹp tầm hai trượng, hai bên là vách núi hiểm trở dựng đứng cao tới ba mươi trượng. Mọi người vốn không thể nào leo lên theo đó được, may là cuối con đường hẹp này có một thềm đá tạc vào sườn núi, chỉ cần bước qua thềm đá này sang bên kia thì có thể đến chỗ an toàn hơn ở sau núi.

Nhưng mà đám thôn dân còn lại này cũng chưa có ý định đi lên cao hơn, bởi vì lúc này dòng nước đã ổn định, nên ai nấy đều vội vã vớt thi thể người thân đang nổi trên mặt nước.

Mỗi lần vớt được một thi thể, trong đám người đều vang đến tiếng khóc cực kỳ thảm thiết. Trong khoảnh khắc, không gian tràn ngập giữa sương thảm mây sầu.

Trong đám thi thể cũng có xác của thôn trưởng, lão nghi ngờ lung tung, khiến thôn dân tin sai, tội này vốn không đáng chết, nhưng lại khiến nhiều người như vậy phải uổng mạng, hắn là thôn trưởng làm sao có thể không chết, không tạ tội với trời đất?

https://thuviensach.vn

Lão Lí kia cũng theo Lưu Thúy chìm trong nước lũ.

Nữ nhân độc ác này nếu không phải vì trong lòng ả mang mối hận riêng, bất chấp an nguy thôn dân lấy đầu bảo đảm, nếu không phải do ả làm thôn dân do dự thì có lẽ bây giờ đã không nhiều người chết đến vậy, có lẽ không gây nên thảm kịch này. Mặc dù cuối cùng ả cũng phải lấy mạng ra đền nhưng chết như vậy cũng coi như là nhẹ nhàng cho ả rồi.

Ngoài ra, trong số sáu mươi người chết thảm còn có hơn nửa là trẻ con.

Những đứa trẻ đáng thương…

Nhiếp Phong cũng liều mạng dùng đai lưng giúp mấy cụ già vớt thi thể thôi dân trôi gần sườn núi, mỗi thi thể vớt lên đều không thể cứu được, còn có nhiều thi thể không thể vớt lên được, thực đau lòng…

Những thi thể này hơn mười cái đều là trẻ con từ sáu đến mười tuổi, gương mặt tròn trịa, cũng biết lúc còn sống đáng yêu ra sao, tràn đầy khát khao đối với cuộc sống thế nào. Mắt thấy không thể vớt những thi thể trẻ em kia, hai hốc mắt Nhiếp Phong vô thức chảy xuống hai hàng lệ nóng.

Cuối cùng nó cũng không chịu được nữa, quỳ xuống khóc lớn…

Ông trời ơi! Vì sao lại tàn nhẫn đến vậy, bắt những thôn dân không có khả năng chống cự phải vùi mình trong sóng dữ? Bọn họ ngu muội vô tri, hoài nghi không tin, vì sao còn muốn những đứa trẻ vô tội kia phải mất mạng?

Những đứa trẻ kia sinh ra trong nhà nghèo, vốn đã thấp hèn như cây cỏ, ngay cả ăn cũng không no, bây giờ cả cái mạng nhỏ cũng không còn.

Đoạn Lãng nhíu mày, nhẹ nhàng vỗ vai Nhiếp Phong, thấp giọng an ủi: “Phong…đừng…buồn nữa, chúng ta…đã cố hết sức…”

https://thuviensach.vn

Nói tới đây nó cũng không kiềm chế được, nước mắt đã chảy dài.

Chỉ một thoáng, bốn phía ngập chìm trong cảm giác sợ hãi, tuyệt vọng, đau đớn, tang thương, cũng như cảm giác của bách tính Thần Châu trăm ngàn năm qua.

Trong trời đất, chỉ có một người không biểu lộ cảm xúc gì trước những chuyện cực kỳ bi thảm như thế.

Bộ Kinh Vân!

Hắn chỉ yên lặng đứng nhìn không nói câu nào, nhìn những thi thể người lớn trẻ nhỏ được vớt lên, nhìn hơn mười thôn dân còn chưa chết, còn có đứa bé đang bàng hoàng khóc lớn trước thi thể mẹ cha…

Hắn vẫn mặt không cảm xúc như cũ.

Trong mười bốn năm hắn sống trên đời, cũng đã trải qua quá nhiều bi kịch.

Hắn hiểu rất rõ rằng bi ai tuy là tình cảm chân thành thực sự, nhưng lại là chuyện vô bổ!

Chỉ có dũng cảm sống tiếp mới là sự trả thù tàn nhẫn nhất đối với thiên ý. Việc cấp bách trước mắt không phải là đau thương, là vớt xác khóc than mà trước hết phải giúp đỡ thôn dân và đám trẻ con thoát khỏi hiểm cảnh mới chính là cần thiết nhất.

Hắn nhìn về phía Nhạc Sơn đại phật xa xa, thật mau là trận lũ này tuy lớn nhưng vẫn chưa đủ để nước dâng tới đầu gối phật, nếu không dị thú đầy lửa kia lại xuất hiện nữa thì nhất định bất hạnh còn khủng khiếp hơn.

Nhưng giờ phút này hoàng hôn đã vãn, bóng đêm đang kéo đến thật nhanh, sắp bao phủ đại địa, đến lúc xòe bàn tay ra không thấy ngón mà lại

https://thuviensach.vn

gặp nước lũ lên thì còn nguy hiểm hơn nữa.

Hắn bỗng nhiên nói: “Vớt xác, đau thương, giờ không phải lúc, đi thôi!”

Lời vừa nói ra lập tức bị đám thôn dân phản ứng, không ai muốn hắn nói câu đó ở đây lúc này cả, ngay cả Nhiếp Phong và Đoạn Lãng đang khóc cũng sửng sốt.

Nhiếp Phong kinh ngạc nói: “Vân sư huynh, chúng ta…tốt xấu gì cũng phải giúp thôn dân…vớt hết thi thể…mới đi được.”

Bộ Kinh Vân lại nói như chém đinh chặt sắt: “Ai dám đảm bảo nước lũ sẽ không dâng lên nữa?”

Nhiếp Phong nghe nói xong cũng nhẩn ra, vừa rồi đã thấy, nếu như nước lũ lại tràn tới thì ngay cả hơn mười thôn dân này cũng khó cứu được.

Đáng tiếc những thôn dân này đang đau xót vì mất đi người thân nên mất luôn cả lí trí. Bọn họ chỉ biết kẻ nào ngăn cản mình vớt thi thể người thân thì đều là ma quỷ cả.

Đã nghe trong đám người không ngừng truyền đến tiếng nguyền rủa âm độc phát ra qua hàm răng nghiến chặt. “Ma quỷ! Súc sinh!”

“Ngươi không xứng làm người, nguyền rủa ngươi đời đời kiếp kiếp không được siêu sinh!”

Trong khoảnh khắc, ánh mắt những người lớn đều cháy bừng lên như lửa nóng, ai nấy đều đem nỗi đau thương trong lòng hóa thành nỗi thù hận không tên, giận cá chém thớt mà đổ hết lên đầu Bộ Kinh Vân.

Nhiếp Phong vội la lên: “Mọi người đừng quá xúc động!”

Nhưng căn bản là không ai thèm để ý tới nó, bọn họ chỉ lo nhặt đá sỏi lên, nắm chặt trong tay từng bước lại gần Bộ Kinh Vân.

https://thuviensach.vn

Hơn mười đứa trẻ kia cũng bị ánh mắt dã man đầy thú tính của mấy người lớn dọa sợ, cùng khóc lớn “Oa oa”.

Đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không siêu sinh?

Bộ Kinh Vân sớm đã không thể siêu sinh, chẳng cần tới bọn họ nguyền rủa.

Hắn cũng không lùi, hắn chỉ muốn xem thử đám người gọi người ta là ma là súc vậy kia có thể làm gì mà thôi.

Ngay lúc cả hai bên đang giằng co căng thẳng, chớp mắt, trên mặt thôn dân lộ ra vẻ sợ hãi cực độ.

Nhiếp Phong và Đoạn Lãng cũng lo sợ vô cùng.

Bởi vì cuối cùng giống như lời Bộ Kinh Vân đã nói.

Đạo hồng thủy thứ ba đã đến!

Đám thôn dân vội vã quẳng đá quay đầu mà chạy, đám trẻ con cũng khóc lớn, Bộ Kinh Vân không quay đầu nhưng nghe tiếng nước ồ ồ phía sau cũng biết đã có chuyện gì xảy ra.

Nhiếp Phong hoảng hốt kêu: “Vân sư huynh, đi mau thôi!”

Đi? Đi về phía sao? Không sai! Với khinh công của Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong, Đoạn Lãng thì lên vách núi hơn mười trượng kia vốn chẳng phải việc gì khó khăn cho lắm, nhưng mà, hắn làm sao có thể đi?

Mắt thấy những thôn dân ở đây đều ích kỷ ôm lấy con mình chạy trốn về phía thềm đá cuối đường, chỉ có điều bọn họ dường như còn quên mất một chuyện…

https://thuviensach.vn

Còn tám đứa trẻ vừa mất đi cha mẹ, không biết gì cả, không biết phải chạy trốn thế nào, co rúm lại một góc!

Tất cả bọn chúng đều là những đứa trẻ tứ cố vô thân, nhạt nhòa nước mắt, tuyệt vọng khóc lớn: “Mẹ!”

“Cha!”

Mẹ? Cha? Đám trẻ con này làm sao hiểu được cho dù có lay gọi thế nào thì cha mẹ chúng cũng đã thành xác chết, vĩnh viễn không thể nào che chở cho bọn chúng nữa.

Không thể tưởng tượng được những thôn dân còn lại kia lại đủ nhẫn tâm vứt bỏ những đứa trẻ vô tội đáng yêu kia mà đi, chẳng lẽ thật sự mong bọn chúng bị nước lũ cuốn trôi, biết thành những xác chết trẻ con chết không nhắm mắt trôi nổi trên mặt nước hay sao?

Không! Tuyệt đối không!

Bộ Kinh Vân hiểu rằng nếu không ngăn được dòng nước lũ này thì cho dù đám thôn dân có chạy trối chết, chưa chạy lên tới thềm đã đã bị nước cuốn mất rồi.

Nghĩ đến đây, một luồng nhiệt huyết nam nhi tiềm tàng từ đâu xộc vào tim hắn, khiến hắn hạ một quyết định khiến người ta không tin nổi! Hắn anh dũng xoay người!

Chỉ thấy một ngọn sóng lớn cao tới ba trượng đang cuộn tới cách chừng năm trượng, tựa như cái mõm tham lam lòng thòng nước dãi của con mãnh thú, mạnh mẽ tuyệt luân, nhưng mặt Bộ Kinh Vân vẫn không đổi sắc.

Ông trời! Ngươi muốn người ta coi ta là ma, ta mặc kệ!

https://thuviensach.vn

Nhưng ngươi mất đi cả thiên lương, ngay cả những đứa trẻ vô tội này cũng muốn đuổi cùng giết tận, ta không thể không xen vào!

Nếu đây là thứ được gọi là thiên ý, vậy thì thiên ý sai rồi, Bộ Kinh Vân ta càng muốn làm kẻ địch với trời cao, cho dù thế nhân vẫn coi ta là ma thì ta cũng cam tâm tình nguyện làm ma cả đời!

Ta chỉ cần hôm nay có thể cứu những đứa trẻ này, giá nào ta cũng đồng ý trả!

Cho dù, chỉ có ta là ma!

Chiến ý của Bộ Kinh Vân dâng cao, cho đến thời khắc này hắn đã quên hết mọi thù hận, hắn liều lĩnh, quyết không lùi bước tự mình bước khỏi mọi oán thù, chưa bao giờ như vậy.

Chân khí Hoắc gia, khí kình Bài Vân Chưởng cùng nội lực Bi Thống Mạc Danh trước giờ vẫn sử dụng độc lập, không thể hợp nhất, nhưng mà ngay lúc sinh từ này…

Chí khí nam nhi hào hùng cùng trái tim nhiệt huyết muốn cứu những người vô tội khiến cho ba luồng chân khí không cùng tính chất không thể nhập lại cùng lưu chuyển, chớp mắt một cái, hắn trừng mắt cuồng nộ!

“Toạc” một tiếng, quần áo trên thân hắn bị chấn rách toạc.

Kỳ tích xuất hiện! Ngay lúc nhiệt huyết trào dâng, ba luồng chân khí trong cơ thể hắn bỗng dung hợp làm một, tạo ra nội lực mạnh mẽ không thể đoán được mà xưa nay hắn không có, vận sức chờ phát chiêu!

Cùng lúc đó, ngọn sóng đã áp tới trước mắt, chỉ cách trong gang tấc, tựa như ác long muốn lao tới cắn xé Bộ Kinh Vân.

https://thuviensach.vn

Bộ Kinh Vân thân trên trần truồng, cơ thể sôi sục, song chưởng cứng như tinh cương luyện thành, nội lực siêu cấp trong cơ thể dồn qua gân xanh đến tứa máu, nhưng hắn không để ý đến đau đớn, phẫn nộ nâng song chưởng lên!

Đến đây đi! Lão trời già!

Thương sinh Thần Châu trăm ngàn năm qua sợ hồng thủy, vậy thì để một mình ta chặn lại!

Chỉ cần ta cho là đúng thì không gì có thể làm khó Bộ Kinh Vân ta, dù là lão trời già ngươi cũng vậy!

Cho dù bắt ta phải trầm mình vảo địa ngục tối tăm nhất ta cũng phải cứu bọn họ!

Để ta, kẻ bị thế nhân coi là ma này nói cho ngươi biết, rốt cuộc là người mạnh hay trời mạnh, là ai đúng, ai sai!

Bộ Kinh Vân dẫn thông chân khí toàn thân, dùng công lực cả đời, khổ tâm cả đời đánh ra một chưởng cãi lại ý trời, một chưởng đủ để lập trời mở đất vào đầu ngọn sóng đang ập tới!

“Ầm” một tiếng vang rời, âm thanh làm đất rung núi chuyển, thiên địa biến sắc!

Cùng lúc đó, trên trời tiếng sấm vang rền, năm tia sét đánh xuống, giống như trời xanh đã bị chọc giận, sẽ trừng phạt vô cùng tàn độc kẻ vì cứu người vô tội là chống lại ý trời kia.

Muốn cho hắn bị sét đánh chết!

Sóng dữ cuộn trào, sấm vang chớp giật, Nhiếp Phong và Đoạn Lãng không chạy đi, Nhiếp Phong đang liều mạng hét lớn: “Vân sư huynh!”

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 43

Đại Luân Hồi (1)

Thiên ý tàn khốc như đao.

Hồng thủy hung mãnh như thú.

Dưới thiên uy lẫm liệt, mặc cho Nhiếp Phong có kêu rách cả họng thì vẫn không ngăn được trời cao, không ngăn được Bộ Kinh Vân cùng hết thảy những thứ sắp phát sinh.

Nhưng tất cả những điều đáng sợ Nhiếp Phong tưởng xảy ra dều không xảy ra, bởi vì, ngay lúc dòng nước hung mãnh ập xuống, ngay khoảnh khắc sinh tử ấy bỗng có một tiếng "Ầm" vang lên, sóng nước cuồn cuộn bị ba luồng chân khí mãnh liệt kết hợp lại của Bộ Kinh Vân ngăn lại giữa không trung, giống như một bức tường nước cao mấy trượng lơ lửng trong không trung đang chắn trước cửa vào vậy.

Bộ Kinh Vân rõ ràng đã xoay chuyển ý trời!

Nhiếp Phong kinh hãi nhìn sự thật khó tin trước mắt, phản ứng trước tiên là vui mừng, vì Bộ Kinh Vân tạm thời không sao, còn phản ứng thứ hai là – vô cùng kinh hãi!

Đây…đây là sức mạnh của con ngươi sao? Hay là…là…

Sức mạnh của "Ma"?

https://thuviensach.vn

Ngay tại khoảnh khắc chuyển biến này, thậm chí ngay cả Nhiếp Phong cũng không thể tin được đó là một con người thực sự, có lẽ, hắn thực sự là hóa thân của "Ma" …

Là ma đầu thai lên nhân gian, cả đời đối chọi với thiên ý như gọng kìm không thể nào thoát được, không tiếc hy sinh bản thân để cứu người, lại không thể tha thứ cho người.

Trong mênh mông vô tận, có cả thần, cả ma, cả người, thậm chí cả vạn vật, có lẽ tất cả đều khó thoát khỏi năm ngón tay Phật tổ, ngay cả Bộ Kinh Vân lần này cãi ý trời ra tay cứu mạng đám trẻ này cũng là sự sắp đặt của thiên ý!

Nhưng Nhiếp Phong làm sao có thể ngờ được Bộ Kinh Vân trong thời khắc này lại có thể ngăn được dòng nước lũ mạnh mẽ kia, chỉ nhờ một bầu nhiệt huyết hừng hực ngoan cường bất khuất, sử ra tam khí hợp nhất của mình lại vô tình giải khai hai mạch Nhâm, Đốc, có thể thi triển ra chưởng lực mạnh mẽ vô song mà thường ngày hắn không bao giờ có thể phát ra được, đặc biệt Bi Thống Mạc Danh vốn là tuyệt học của hán tử áo đen kia, lực lượng lại càng không thể tưởng tượng. Nếu như không có nội lực của Bi Thống Mạc Danh duy trì thì dù là tam khí hợp nhất cũng khó mà chặn được hồng thủy!

Chỉ tiếc, Bộ Kinh Vân chỉ là một người sống bình thường, sức mạnh máu thịt tuy có thể ngăn thiên uy trong một lúc, khó chắn cả đời, Nhiếp Phong và Đoạn Lãng ở ngoài chỉ thấy chiếc áo Bộ Kinh Vân đang mặc bị chân khí quá mãnh liệt chấn nát, gân xanh nổi lên cuồn cuộn, máu huyết sôi trào trong mỗi đường gân thớ thịt…

Chẳng những gân xanh túa máu mà ngay cả thất khiếu Bộ Kinh Vân cũng đã thấy máu từng dòng chảy ra.

https://thuviensach.vn

Trong khoảnh khắc ấy, hắn thực sự trở thành một huyết nhân, nhưng vẫn liều mạng dùng song chưởng ngăn dòng nước lũ lại, thực là "Một người giữ quan, vạn người khó địch!"

Nhiếp Phong vừa mới ngạc nhiên đến luống cuống tay chân, lập tức biết mình phải làm gì, không cần nghĩ ngợi liền lao tới bên Bộ Kinh Vân, nói: "Vân sư huynh, đệ đến giúp huynh!"

Nhưng Bộ Kinh Vân dường như không chấp nhận ý tốt của nó, ngay lúc Nhiếp Phong còn cách một trượng, hắn đột nhiên cố lấy một hơi hét lớn: "Đừng…lại đây!"

Nhiếp Phong ngơ ngác hỏi: "Vân sư huynh, huynh…"

Nguy cơ trước mắt, Bộ Kinh Vân vốn luôn bình tĩnh trầm giọng lại đột nhiên cao giọng quát: "Ngươi…nếu muốn giúp…thì hãy đưa đám trẻ con này…đi trước đã, rồi…hãy tới…"

Mỗi từ mỗi chữ đều do Bộ Kinh Vân cố gắng nói ra trong lúc đấu cùng hồng thủy, cũng biết khó khăn ra sao. Nhiếp Phong nghe xong bỗng chợt hiểu ra!

Không sai! Cho dù nó có hợp sức với Bộ Kinh Vân thì cũng chỉ có thể chống đỡ một lúc mà thôi, sau đó dù cho ba người có chết thì những đứa trẻ kia cũng khó thoát khỏi số kiếp!

Mà hết thảy tâm ý của Bộ Kinh Vân đem ra đánh cược cũng uổng phí!

Nhiệm vụ khẩn cấp trước mắt là phải giữ an toàn cho những đứa trẻ này đã!

Ai có thể đảm nhận trọng trách này? Bây giờ chỉ còn hai người – Nhiếp Phong và Đoạn Lãng!

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong vừa nghĩ đến đây, trong lòng lại cảm thấy áy náy, trong mắt ngân ngấn lệ, nhìn Bộ Kinh Vân nghẹn ngào nói: “Vân sư huynh…”

Mắt thấy Nhiếp Phong còn do dự, Bộ Kinh Vân quay đầu, máu tươi từ trong miệng phun ra cùng một chữ vội vàng: “Đi!”. Một chữ “Đi” này phun ra như chém đinh chặt sắt, tuyệt không hối tiếc, ngay cả Nhiếp Phong cũng ngây cả người, nó biết lúc này mình phải đưa ra một quyết định tuyệt tình nhất.

Nó liếc nhìn Đoạn Lãng, thấy Đoạn Lãng cũng đã quyết định, khẽ gật đầu một cái.

Đi?

Được!

Nhiếp Phong bỗng nhiên nhẫn tâm xoay người, nước mắt đã lã chã rơi xuống. Nhưng nó vừa mới chuyển thân bỗng phát hiện đám trẻ con kia không ngờ vẫn còn đứng yên sau lưng nó và Đoạn Lãng.

“Ngươi…các ngươi…” Nhiếp Phong chỉ cảm thấy kinh ngạc vô cùng, không hiểu chuyện gì.

Một cậu bé lau nước mắt, nghẹn ngào nói: “Ca ca mặt gỗ…ca là người tốt, chúng ta…không đi!”

Một đứa khác cũng khóc phụ họa: “Đúng thế! Ca ấy không phải…ma đầu gì hết, nếu không…sẽ không liều chết…bảo vệ chúng ta…”

Những đứa trẻ khác cũng đồng thanh: “Thầy đồ thường nói, người tốt sẽ được đền đáp, ca ca mặt gỗ bảo vệ chúng ta, chúng ta cũng muốn bảo vệ ca ca!”

https://thuviensach.vn

Không ngờ những người lớn thành thục qua năm tháng luyện rèn cũng không thể hiểu được một lần tâm ý Bộ Kinh Vân, ấy thế mà những đứa trẻ sáu bảy tuổi đầu không biết chuyện đời này lại có thể nhìn thấy chân tâm của một người dễ dàng đến thế.

Thực là mỉa mai!

Nhiếp Phong nghe những lời chân thật của đám trẻ, nước mắt càng rớt xuống như mưa, ngay cả Đoạn Lãng vốn không ưa gì Bộ Kinh Vân cũng không cầm được nước mắt.

Hai người cùng quay đầu thoáng nhìn Bộ Kinh Vân sau lưng, chợt thấy thân hình đầy máu tươi ấy cũng đột nhiên chấn động.

Hắn cũng vì một tấm chân tình của đám trẻ này mà cảm động?

Bộ Kinh Vân quắc mắt quát lớn: “Các ngươi…nghĩ mình…là gì chứ? Ta…chống lại trời…là vì ta mà thôi, cút mau!”

Hắn nói một hơi dài như vậy, quả thực là lần hắn nói nhiều nhất trong đời…

Có lẽ, cũng là lần cuối cùng!

Nhiếp Phong cùng Đoạn Lãng thấy Bộ Kinh Vân xưa nay không cười không nói nay lại đột nhiên nói nhiều như vậy, trong lòng run lên. Mà ngay lúc Bộ Kinh Vân hét lớn, hai luồng khí kình mạnh mẽ từ dưới chân hắn phá đất chui lên, đánh thẳng hướng những đứa trẻ phía sau, đám trẻ kia cũng bị khí thế hung hãn của hắn dọa sợ mà tản ra.

Bộ Kinh Vân không quay đầu, nói tiếp: “Ta vẫn còn có thể duy trì… trong thời gian…một chét trà nhỏ, hai người... phải biết…nên làm gì rồi chứ?”

https://thuviensach.vn

Hai người Nhiếp Phong nhìn thân thể loang lổ máu của hắn cùng hai cánh tay vẫn mạnh mẽ ngăn nước lũ, hai gương mặt đẫm lệ liếc nhau một cái, biết là không thể để hắn thất vọng.

Đoạn Lãng đột nhiên nói: "Bộ Kinh Vân! Ta trước giờ đều không xem ngươi vào trong mắt, nhưng hôm nay…cũng muốn nói với ngươi một câu…Đoạn Lãng ta thật sự kính trọng ngươi là một hảo hán, ta…tâm phục khẩu phục ngươi!"

Câu này là từ đáy lòng Đoạn Lãng nói ra, nhưng Bộ Kinh Vân không hề phản ứng, khôi phục ngữ điệu lạnh lùng, nặng nề phun ra một câu: "Thôi… Bà mẹ nó! Mau…dẫn bọn chúng…đi!"

Nhiếp Phong buồn bã nhìn Đoạn Lãng một cái, Đoạn Lãng lập tức hiểu ý, hai người chợt ra tay!

"Phốc phốc" mấy tiếng, đám trẻ đều bị hai người điểm đại huyệt, không thể động đậy.

Tất cả cùng kinh hãi kêu lên: "Ca ca tóc dài, các ngươi…làm gì vậy?"

Nhiếp Phong và Đoạn Lãng không trả lời, chỉ im lặng vác đám trẻ con lên hai vai, tay cũng ôm lấy người. Sau đó, Nhiếp Phong lại quay đầu nhìn bóng dáng cô độc tịch mịch của Bộ Kinh Vân, nghẹn ngào nói: "Vân sư huynh, Phong sư đệ…sẽ vĩnh viễn…nhớ huynh, đệ…đệ nhất định…sẽ trở về…tìm…huynh…"

Tìm? Tìm cái gì? Có lẽ ngay cả thi thể cũng không thể tìm thấy. Bộ Kinh Vân cũng không đáp lại.

Chữ "huynh vừa thốt ra, Nhiếp Phong đã mang theo đám trẻ nhanh như chớp lao đi về phía thềm đá. Đoạn Lãng không nói gì, nhìn Bộ Kinh Vân một lần cuối rồi cũng không chần chừ, mang theo đám trẻ đuổi sát Nhiếp Phong.

https://thuviensach.vn

Hai người bọn họ trước sau đều không dám quay đầu nhìn lại, bởi vì, chỉ sợ quay đầu sẽ lại thay đổi quyết định.

Chỉ có đám trẻ kia không thể cử động, chỉ có thể gào thét, miệng vẫn khóc gọi tên "Ca ca mặt gỗ…"

Ca ca mặt gỗ…Ca ca mặt gỗ…Ca ca…Ca…

Tiếng khóc của đám trẻ con xa dần, xa dần, rồi nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Bộ Kinh Vân sau lưng Nhiếp Phong, Đoạn Lãng và đám trẻ thở phào một hơi. Hắn biết bọn họ đã đi xa, thậm chí đã qua thềm đá, đến được nơi an toàn rồi.

Thời hạn một chén trà nhỏ cũng vô tình buông xuống!

Bộ Kinh Vân chỉ cảm thấy đôi tay mình như dần dần chết lặng, giống như thân thể hắn vậy.

Bởi vì toàn bộ sức lực của hắn đã sắp cạn kiệt!

Ngay cả nhiệt huyết hừng hực trong cơ thể hắn, chiến ý trong lòng hắn cũng đều đã như đèn hết dầu.

Nhìn bức tường nước đang muốn nện thẳng xuống đầu mình, Bộ Kinh Vân không tự chủ nhếch mép cười, thầm nghỉ: Hóa ra đây mới là kết cục cuối cùng của mình?

Trong lòng nghĩ vậy, còn hồng thủy lại đang áp tới cách có mấy thước, chân khí trong song chưởng cũng càng lúc càng yếu, thần trí cũng bắt đầu mơ hồ.

Trong mơ hồ, hắn dường như nhìn thấy trong màn nước đang đổ tới kia gương mặt hiền hòa tươi cười của Hoắc Bộ Thiên, vô cùng sống động, là

https://thuviensach.vn

thực hay là ảo đây?

Chẳng những nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Hoắc Bộ Thiên, hắn còn mơ mang nghe thấy mình nói chuyện với ông: “Cha, Kinh Giác…bất hiếu, cuối cùng vẫn không thể báo thù cho cha…”

“Con ngoan, việc báo thù cũng không quan trọng, hôm nay con hy sinh để cứu bao nhiêu người vô tội bất hạnh như vậy, cha ở dưới suối vàng tuy rằng tịch mịch, nhưng nghĩ tới con cũng thấy tự hào.”

“Cha không còn cô độc nữa đâu, con sẽ đến cùng đi với cha, rất nhanh thôi.”

“Thật sao? Chỉ e chưa chắc…”

Chưa chắc?

Bộ Kinh Vân quắc mắt, bừng tình khỏi cơn mê, trong lòng hiện lên một ý nghĩ: Chẳng lẽ còn một đường sống hay sao?

Không! Vừa rồi chỉ là ảo giác! Hắn bây giờ căn bản không còn một con đường sống nào cả!

Hắn chỉ đơn giản cảm thấy mình kiệt sức, chân khí trong chưởng cũng chớp mắt biến mất, màn nước cao ba trượng không còn gì ngăn chặn phút chốc lại như mãnh thú nhe nanh múa vuốt, “ầm” một tiếng, như Thái Sơn giáng xuống đầu Bộ Kinh Vân!

Bộ Kinh Vân lúc này vốn không còn một chút sức lực nhỏ để chống lại, giờ phút này hắn thậm chí còn yếu ớt hơn cả một đứa trẻ mới sinh, hồng thủy nặng ngàn cân đánh thẳng xuống đầu, nuốt lấy Bộ Kinh Vân trong dòng nước dữ!

“Rầm” một tiếng!

https://thuviensach.vn

Hắn cuối cùng vì nghịch thiên mà phải cái giá đắt nhất!

Đó vốn là một đôi tay trấn định dị thường.

Đôi tay này từ khi ra đời cùng chủ nhân, đã giúp hắn làm bao nhiêu chuyện, có cả những chuyện mà đôi tay không muốn làm.

Chúng biết, người ngã xuống dưới đôi tay của chủ nhân này quả thực nhiều không đếm xuể, tội ác tày trời, chết không hết tội!

Cũng chỉ có chúng mới thực sự hiểu được, mỗi khi gặp phải người vô tội, hắn đã phải trải qua cảm giác ra sao.

Chỉ tiếc, tội quá nhiều, máu quá nhiều, đã khiến cho chủ nhân của chúng bị khốn trong cái danh "Ma", cũng khiến cho đôi tay này thành một đôi Huyết thủ!

Ngay trong khoảnh khắc nước lúc bao phủ lấy Bộ Kinh Vân, đôi Huyết thủ của hắn vẫn ngạo nghễ giương thẳng trong nước, giống như chúng đang vì chủ nhân mình mà hướng lên trời chỉ trích một lần cuối…

Nhưng mà lần chỉ trích này lại không một tiếng động, xem ra cũng chỉ có trời biết, đất biết, nước biết, tay biết mà thôi, tất cả đều phẫn hận bất bình, trong mênh mang hồng trần, không ai hay biết.

Không! Trên thế gian này vẫn còn một người biết…

Là y!

Y, lúc này đang đứng trên đỉnh vách đá, đã sớm nhìn thấy tất thảy những điều vừa xảy ra, nhưng vẫn chắp tay sau lưng đứng lặng, nhìn đám trẻ khóc lóc thảm thiết, nhưng y lại chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn.

Nhưng trong ánh mắt vẫn ẩn hiện vẻ u buồn, y kỳ thực là một người bất đắc dĩ nhất trên đời.

https://thuviensach.vn

Bởi vì y mặc dù hiểu rõ Thiên cơ, nhưng lại không thể nào làm trái Thiên cơ.

Mắt thấy sinh linh đồ thán, y chỉ có thể than một tiếng lực bất tòng tâm. Y biết, nếu mình cũng không nhịn được mà ra tay chống lại thiên mệnh thì nhất định sẽ bị trời phạt, tin rằng còn thảm hơn cả Bộ Kinh Vân trước mặt.

Y chính là Nê Bồ Tát! Nhưng nhìn thấy Bộ Kinh Vân vì cứu người mà bị hồng thủy đánh ngất, hai mắt người này chợt hiện lên vẻ thương tiếc, không khỏi cúi đầu chua xót, bùi ngùi thở dài: “Chính không phải chính, ma không phải ma, cho dù lấy tính mạng ra đánh cược nhưng cuối cùng vẫn không buông bỏ. Hài tử, nếu ngươi có thể khóc, chỉ e là nước mắt còn mãnh liệt hơn cả nước lũ này.”

Ôi, nghe giọng nói này rất giống với ông từ mà Bộ Kinh Vân đã gặp, hay y chính là ông từ có gương mặt mơ hồ kia?

Y nhìn chằm chằm vào Bộ Kinh Vân đang trôi trên mặt nước, đôi tay như đang chỉ trích, không khỏi hít một ngụm khí lạnh, ngửa mặt lên trời than: “Thôi mà! Nếu luận nhân quả thì hành động của đứa bé này không nên tuyệt mạng. Lão phu trước đây lập chí tính huyền cơ, cũng chỉ vì muốn cứu độ chúng sinh, làm một người như hắn vậy, nhưng lão phu lại không thể cứu người…Trời ơi! Xin cho ta phạm Thiên cơ một lần, cho ta đến cứu hắn đi mà!”

Y nói xong, đang muốn nhảy xuống dòng nước cứu Bộ Kinh Vân, nhưng ngay lúc này, trong bầu trời tối đen bỗng truyền đến một tiếng sấm rền vang.

“Ầm” một tiếng sấm nổ vang, cước bộ của ý thoáng chống ngừng lại.

Y không khỏi nghi hoặc, kiễng chân hỏi lại trời xanh: “Ông trời ơi! Vì sao không cho ta cứu hắn?”

https://thuviensach.vn

Trời cao im lặng không lời hồi đáp, y lại thấy tâm huyết dâng trào, vội vàng bấm đốt ngón tay tính toán, trong đôi mắt lộ vẻ bi ai khó nói nên lời.

“Thì ra là thế.” Y trầm ngâm tự nhủ: “Hóa ra bọ ngựa bắt ve, còn có bạch tước ở sau (*), thì ra ta vốn không cần ra tay, ôi…”

Y lại nhìn Bộ Kinh Vân lần nữa, giống như muốn khuyên Bộ Kinh Vân điều gì, y thở dài nói: “Hài tử, “Nàng” sắp sửa xuất hiện trong cuộc đời ngươi, nàng chính là người thứ hai sau Hoắc Bộ Thiên, là người tình sâu nghĩa nặng với người, từ khi thời khắc ấy bắt đầu, vận mệnh của ngươi cũng theo nàng thoát khỏi quỹ đạo, đi vào Đại Luân Hồi.”

Đáng tiếc, vẫn như tính toán của lão phu, bạc mệnh hồng nhan cuối cùng vẫn là bạc mệnh hồng nhan, nàng với ngươi vẫn là…

Tình sâu duyên cạn…

Y dứt lời thì cũng xoay người, giống như chuyện an nguy của Bộ Kinh Vân đã không còn là chuyện trong lòng y cần lo lắng, cũng không còn là trách nhiệm của y nữa.

“Ôi, ông trời nếu có chút tình, chỉ sợ…trời cũng già đi. Chỉ tiếc là số mệnh đã an bài không thay đổi được, trời cao dù có bạn điều không muốn, nhưng lại đối với hai ngươi thực…vô tình…”

Thanh âm thổn thức vô hạn theo thân ảnh của y xa dần trong mênh mông trời đất.

Y rốt cuộc đã hiểu rằng thứ tàn khốc nhất chính là ý trời.

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 44

Đại Luân Hồi (2)

Hồng thủy có thể cuốn trôi mọi thứ, nhưng đôi tay của Bộ Kinh Vân vẫn giương thẳng sừng sững bên trong dòng nước dữ.

Ngay lúc ông từ kia vừa rời đi, kỳ tích bỗng xảy ra. Một dải lụa trắng mềm mại như tơ không biết từ đâu bay tới, "xuy" một tiếng, tựa như một con Bạch xà quấn lấy Bộ Kinh Vân…

Tựa như một đoạn duyên tình đang sắp bén tới trái tim bất động của Bộ Kinh Vân, đang giữ chặt đầu kia của dải lụa trắng là một người từng thề không lạc phàm trần – "Nàng" …

Trăng có khi tròn khi khuyết, người có lúc sớm tối họa phúc.

Nhiếp Phong cùng Đoạn Lãng vai tay cùng dùng, trong đêm trăng tròn đầy đe dọa, xốc vai ôm đám trẻ đi về phía trước, không biết phải đi hướng nào, chỉ biết càng xa càng tốt!

Nhưng ngay lúc bọn họ đang lướt qua thềm đã, leo tới đỉnh núi thì phía sau bỗng truyền đến tiếng nước lũ "ầm ầm", đám trẻ trên tay trên vai hai người lại cùng gào khóc: "Ca ca mặt gỗ!"

"Ca ca mặt gỗ!"

https://thuviensach.vn

Nhưng dù bọn chúng có gào khóc cỡ nào thì chỉ e là ca ca mặt mộc vĩnh viễn không có cơ hội đi cùng bọn chúng một đường nữa rồi.

Đoạn Lãng liếc nhìn Nhiếp Phong một cái, buồn bã nói: "Hắn…đi rồi."

Nhiếp Phong không quay lại nhìn nó, vẫn tiếp tục chạy về phía trước, bước chân mải miết, chỉ nói một câu thê lương: "Không, ta tin rằng thiện có thiện báo, Vân sư huynh…nhất định bình an, huynh ấy…nhất định gặp dữ hóa lành…"

Nhiếp Phong tuy miệng nói thế nhưng trong lòng đâu có nghĩ như thế.

Kỳ thực trong tâm nó vạn lần hoài nghi: Có thực chăng? Thực là thiện có thiện báo?

Vậy vì sao năm đó Quỷ Hổ thúc thúc liều chết cứu cha con nó, cuối cùng phải chịu kết cục tan xương nát thịt?

Vì sao Kỷ Nhu cô nương khổ sở đợi Quỷ Hổ thúc thúc mười ba năm, cuối cùng mộng cũng không thành, ôm hận mà chết?

Nhân gian vốn không có công bằng, thiên lý!

Nhưng Vân sư huynh vốn là mạng lớn, sinh mệnh cũng khác thường, ngay cả lần đó hai đại cao thủ đao kiếm đương thế Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái đều phải táng thân bởi dị thú bốc lửa kia nhưng Vân sư huynh vẫn có thể sống sót, chắc chắn lần này huynh ấy sẽ không dễ dàng cứ thế mà đi…

Nhiếp Phong tự an ủi mình như thế, trong lòng lại trỗi dậy một tia hy vọng, bước chân càng nhanh hơn.

Bởi vì nó muốn nhanh chóng đưa những đứa trẻ này đến một nơi an toàn nhất trước, sau đó mới quay lại tìm Bộ Kinh Vân.

https://thuviensach.vn

Nó vẫn tiếp tục lao về hía trước, nhìn về phía trước.

Chỉ là vì sao nó không nhìn lên trên?

Chỉ cần ngẩng đầu lên nhìn một cái thôi, nó sẽ bắt gặp, và sẽ kinh ngạc biết bao…

Trên trời ngoài vầng trăng tròn vành vạnh còn có hai thân ảnh như yêu mị lướt qua như chớp.

Không! Là ba thân ảnh!

Đi đầu là hai bóng dáng một xanh một trắng, thân thể yêu kiều, xiêm y tha thướt, rõ ràng là hai nữ tử.

Sau lưng bóng trắng kia là một dải lụa trắng dài hơn trượng, tựa như hữu tình, một đầu đang cuốn chặt lấy một thân thể đầm đìa máu tươi…

Chính là người đã sớm mất đi tri giác---

Bộ Kinh Vân!

Cũng không biết đã đi đến nơi nào.

Chỉ biết ở đây đã ra ngoài phạm vi nước lũ có thể tràn tới.

Nơi này là ở lưng chừng một ngọn núi cao, nếu như nước lũ có thể kéo tới đây thì e là đã cuốn sạch Thần Châu đại địa rồi.

Hai thân ảnh một trắng một xanh cuối cùng đã nhẹ nhàng đáp xuống ngọn núi này.

Bóng trắng kia nhẹ nhàng đặt Bộ Kinh Vân xuống đất, dịu dàng xem xét thương thế cho hắn.

https://thuviensach.vn

Bóng trắng này vốn là một cô gái, hơn nữa trên mặt lại ẩn sau một lớp lụa trắng che kín hết cả mũi miệng. Toàn thân nàng là một màu trắng tinh khôi, thoáng qua như một bóng ma màu trắng vậy.

Chỉ có mái tóc dài chấm gối là đen mượt như đêm huyền diệu ngọt ngào…

Và, nàng còn có một đôi mắt đẹp vô ngần.

Ánh mắt của nàng dường như rất trẻ, áng chừng chỉ tầm mười bốn, mười lăm tuổi, nhưng ánh mắt xinh đẹp kia báo trước một nhan sắc tuyệt thế sau này.

Sâu trong đáy mắt mịt mờ cô độc ấy tựa như chôn giấu một giấc một xa xôi, một giấc mộng tưởng nhớ nhân gian.

Ánh mắt này nhẹ như giấc mộng, nhưng không ngờ lại giống hệt ánh mắt của Bộ Kinh Vân thường ngày.

Lúc này ánh mắt dịu dàng như mộng ấy đang dừng lại trên gương mặt Bộ Kinh Vân.

Ngoài sự quan tâm ra, trong mắt nàng còn điểm chút ngượng ngùng, hỏi bóng người áo xanh đứng cạnh: “Thần mẫu, hắn…là ai vậy?”

Tuy nàng tự tay cứu hắn, nhưng lại không biết hắn là ai.

Bóng nữ xanh xanh kia hóa ra được gọi là “Thần mẫu”, nàng có thực là mẹ của thánh thần? Nghe có vẻ giống như danh xưng của nàng hơn.

Người được gọi là “Thần mẫu’ kia chậm rãi quay mặt nhìn thiếu nữ áo trắng, chỉ thấy trên mặt người áo xanh đeo một chiếc mặt nạ sặc sỡ sắc màu, khiến cho người ta khó mà biết được bộ mặt thật sự đằng sau là nam hay nữ.

https://thuviensach.vn

Chỉ có điều ngay lúc nàng mở miệng nói, thanh âm đã chỉ rõ nàng thực sự là một người phụ nữ trưởng thành.

Nàng nói: “Theo ta được biết, hắn là đệ tử thứ hai và là cỗ máy chinh chiến số một của Bang chủ đệ nhất đại bang đương thế Hùng Bá – Bộ Kinh Vân! Ngoài ra, trong Thiên Hạ Hội hắn còn có ngoại hiệu là “Bất khốc tử thần”!

Thiếu phụ áo xanh thuộc lòng lai lịch Bộ Kinh Vân như lòng bàn tay, dĩ nhiên là mọi chuyện trong thiên hạ đều khó lòng qua mắt nàng được. Thực ra nàng là ai? Hai nàng rốt cuộc là ai?

“Bất khốc tử thần? Bộ? Kinh? Vân?” Thiếu nữ áo trắng chẫm rãi nhắc lại từng chữ, để ghi nhớ thật kỹ ba chữ Bộ Kinh Vân, giống như cảm thấy cực lỳ hứng thú với cái tên xa lạ này, muốn khắc sâu nó vào trong lòng.

Gương mặt không giấu nổi vẻ tán thưởng, nàng dịu dàng nói: “Cho dù bị hiểu lầm nhưng vẫn kiên quyết hy sinh bản thân để cứu người, không hổ là một hán tử đầu đội trời chân đạp đất…”

Thiếu phụ áo xanh nghe nàng khen ngợi thì lấy làm kinh ngạc khó tả, cất tiếng: “Cô…cô không phải là sẽ…với hắn...”

Thiếu nữ áo trắng im lặng không đáp, chỉ có ánh mắt đầy xót thương vẫn dịu dàng đặt trên thân thể đầm đìa máu của Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân không chỉ toàn thân đầy máu mà trên đầu cũng đầm đìa máu chảy do bị hồng thủy ập xuống đánh bị thương.

Nàng đột nhiên kéo mảnh lụa trắng vẫn cuốn lấy cánh tay Bộ Kinh Vân nãy giờ, cẩn thận băng bó vết thương trên trán cho hắn, vừa nói: “Thương thế của hắn không nhẹ, có lẽ đã sắp chết rồi, mới nói hồng thủy kia thật đáng sợ biết mấy…”

https://thuviensach.vn

Nàng còn chưa nói hết, thiếu phụ áo xanh đã đột ngột cắt lời, lấy giọng tận tình khuyên nhủ mà nói một câu rất kỳ quái, khiến người ta không hiểu gì: “Đừng quên cô vốn không thuộc cái thế gian phàm tục kia…”

Thiếu nữ áo trắng nghe vậy thì chợt biến sắc, tựa như những lời này thực sự chạm tới nỗi đau giấu kín của nàng.

Ôi, vì sao nàng lại không thuộc thế gian kia?

Chẳng lẽ…nàng vốn không phải là người?

Nàng thật sự là một yêu nữ xinh đẹp mà tịch mịch chăng?

Thiếu phụ áo xanh lại nói tiếp: “Vừa nãy cô ra tay cứu hắn đã là vượt ngoài bổn phận, nay lại còn băng bó vết thương cho hắn thì lại càng không nên…”

Đúng thế! Thiếu nữ áo trắng trong lòng cũng hiểu rõ trách nhiệm và thân phận khác thường của mình. Nàng vốn chỉ bàng quan nhìn hết thảy thịnh suy nhân thế, luôn thờ ơ với các hảo hán anh hùng trên đời, thế nhưng ngay thời điểm tính mệnh Bộ Kinh Vân nguy cấp nhất lại không màng hậu quả mà ra tay cứu hắn…

Tất cả đều có bổn phận to lớn không ai tính được, nhưng cũng như vậy, rất đơn giản…

“Thần mẫu…” Thiếu nữ áo trắng đột nhiên quay lại nhìn thiếu phụ áo xanh, thái độ khẩn cầu nói: “Hắn là một người thế gian hiếm có, người như vậy mà chết đi thực rất đáng tiếc, cầu xin bà, cho ta cứu hắn một lần thôi!”

Thiếu phụ áo xanh trầm mặc nhìn ánh mắt “ai oán triền miên” của cô gái, một lúc lâu không nói gì, cuối cùng thở dài một tiếng bất đắc dĩ, quay đi không nhìn nàng nữa.

https://thuviensach.vn

Thiếu nữ áo trắng mừng rỡ nói: “Cảm ơn bà!”

Nàng nói xong, song chưởng bất ngờ ấn lên ngực Bộ Kinh Vân, lại nhắm mắt đề khí.

Thật là kỳ quái, chỉ một lát sau đã thấy cả người Bộ Kinh Vân mờ mờ hơi nước bốc lên, đôi môi cũng hơi mấp máy, sinh khí lại hồi phục.

Với thương thế Bộ Kinh Vân mà nói, cho dù ngay cả Hùng Bá đích thân tới chữa thương cho hắn thì trong vòng một canh giờ vẫn không làm gì nổi, nay thiếu nữ áo trắng này nhiều lắm cũng chỉ mười bốn, mười lăm tuổi mà võ công đã đạt tới cảnh giới kinh người như vậy, thực là khó tưởng tượng nổi.

Hay là, thứ nàng sử ra không phải võ công gì hết, bởi vì nàng vốn không phải là người…

Thiếu phụ áo xanh hỏi: “Đã được chưa?”

“Ừm.” Cô gái áo trắng mồ hôi chảy đầm đìa, chứng tỏ để cứu Bộ Kinh Vân cũng đã phải nỗ lực rất nhiều, bỏ ra không ít tâm lực.

“Chỉ có điều, đầu hắn bị hồng thủy đánh xuống, bị thương nặng nhất, chỉ sợ ngay cả khi hắn khỏi hắn cũng sẽ…”

Thiếu phụ áo xanh không cho nàng nói tiếp mà đã nói trước: “Nhưng bây giờ cũng không còn là chuyện của cô nữa, chúng ta mau đi thôi!”

Cô gái áo trắng hơi sửng sốt, hỏi lại: “Thần mẫu, chúng ta cứ vậy mà vứt hắn lại giữa đồng không mông quạnh thế này sao?”

Thiếu phụ áo trắng liếc nhìn nàng một cái, hỏi lại: “Cô còn lưu luyến sao?”

https://thuviensach.vn

Thiếu nữ cúi đầu không nói gì, cũng không dám nhìn Thần mẫu. Gương mặt nàng được che kín bởi mảnh lụa trắng, không ai có thể xem được sắc mặt nàng lúc ấy ra sao.

Thiếu phụ áo xanh lại nói: “Hắn sắp tỉnh lại rồi, tuyệt không thể cho hắn biết chúng ta tồn tại, vì chúng ta vốn không phải là…”

Không phải là người? Nàng không nói thêm gì nữa.

Thiếu nữ áo trắng vẫn còn lo lắng, do dự: “Nhưng…”

Thanh âm mang vẻ do dự khó tả.

Thiếu phụ áo xanh khẽ mỉm cười, đột nhiên nắm lấy tay nàng, nói: “Đi!”

Dứt lời, hai chân búng nhẹ, lập tức toàn thân bay lên, kéo theo thiếu nữ áo trắng tung bay dưới ánh trăng mờ ảo, đẹp đến mê người.

Rốt cuộc bọn họ là người, hay là ma?

Thiếu nữ áo trắng nhẹ nhàng lướt trên không trung, dải lụa trắng như mây trời phất phơ tung bay theo gió, nàng vẫn không kìm được ngoảnh lại nhìn Bộ Kinh Vân dưới đất, trong đôi mắt như cơn mộng ấy âm thầm ẩn hiện một thứ cảm tình không thể nói thành lời…

Một loại tình cảm nàng không nên có.

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 45

Đại Luân Hồi (3)

Nhiếp Phong rốt cuộc không thể tìm thấy Bộ Kinh Vân!

Hắn tựa như hoàn toàn biến mất khỏi nhân gian vậy!

Đây đã là ngày thứ ba hồng thủy đi qua.

Tại một thị trấn lớn mười dặm ngoài Nhạc Dương thôn

Xương Bình trấn…

Mấy ngày qua cả vùng Nhạc Sơn đã bị hồng thủy phá hủy toàn bộ, trở thành một vùng nước trắng mênh mông, vì Xương Bình trấn này ở vị trí cao hơn Nhạc Dương thôn, bốn phía đều là núi, nhờ thiên nhiên che chở bảo vệ nên may mắn thoát khỏi đại họa.

Vì vậy, không ít nạn dân quê vùng Nhạc Sơn may mắn sống sót, qua đại họa hồng thủy không thể trở về nhà cũ được nữa, đều chạy đến Xương Bình trấn này, cho nên trong trấn đầy người từ tứ xứ tụ về.

Trong thời gian ngắn, nạn dân già trẻ lớn bé tràn khắp đường lớn ngõ nhỏ trong Xương Bình trấn, ai nấy cùng lê lết dắt díu nhau đi ăn xin khắp trên phố, người người chen chúc không chỗ nào mà tránh, trông cứ như thể là…

https://thuviensach.vn

Kỳ quan?

Không!

Đây đâu phải là chuyện vui vẻ hân hoan gì đâu mà gọi là kỳ quan.

Đây là nỗi đau đớn tột cùng của con dân Thân Châu khi phải trải qua trận đại hồng thủy kia.

Mang trong đó biết bao nhiêu là máu và nước mắt của nỗi đau cốt nhục chia lìa.

Gió Bắc lại nổi lên từng trận.

Gió Bắc lạnh lẽo vô cùng, giống như một vị phán quan lãnh đạm vô tình, thổi qua khắp nơi, cho dù là giàu hay nghèo đều đón gió như nhau không sót một ai, không hề phân biệt.

Những nạn nhân đói rách rũ rượi lê lết trên phố, vừa đói vừa lạnh, thân thể run lên từng cơn, co ro co ro.

Trong số này có những người đã hai ba ngày không có gì vào bụng, cũng có nhiều người đã mang dịch bệnh.

Đối mặt với sự đói khát lẫn dịch bệnh, những người lớn còn miễn cưỡng trụ được, chỉ có đám trẻ con đáng thương…

“Phục” một tiếng, một bé gái ước chừng bốn, năm tuổi ngã lăn ra đất bất tỉnh giữa dòng nạn dân qua qua lại lại…

"A! Linh Nhi, con... sao thế? Con…đừng dọa mẹ mà!” Trong đám nạn dân, một thiếu phụ đứng tuổi vội vàng ôm lấy bé gái, rối rít hôn hít nó, chừng như muốn tìm hơi thở con gái, nhưng thấy nó đang thoi thóp, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn những nạn dân quanh mình cầu cứu: “Mọi người ơi! Con gái tôi bị nhiễm bệnh dịch rồi, lại đã mấy ngày nay không được ăn gì,

https://thuviensach.vn

cầu xin mọi người cứu lấy…con gái tôi! Cầu xin mọi người…làm ơn làm phước…Ôi…”

Thiếu phụ hô hoán đến đây thì đã khóc không thành tiếng, sức cùng lực kiệt.

Không ít nạn dân cũng dừng lại đứng xem, nhưng ai cũng chỉ buồn bã đứng nhìn mà thôi, ngay cả người thân bọn họ cũng nhiễm bệnh dịch mà không thể cứu được, cho dù muốn giúp cũng đành lực bất tòng tâm.

Thực là không biết kêu ai!

Mọi người ai nấy đều ngây ngốc, chân tay luống cuống không biết làm sao, nhìn đứa bé gái từ từ rời bỏ mẹ nó, đột nhiên, một bóng người từ giữa đám nạn dân bước tới, không chút do dự đặt một bàn tay lên lưng bé gái…

Chân khí cuồn cuộn lập tức từ trong lòng bàn tay đi thẳng vào cơ thể cô bé, chỉ tiếc bệnh tình của nó đã quá nguy kịch, nó chỉ có thể hé mắt một chút, nhìn người đã đem chân khí toàn thân để cứu mình, nụ cười yếu ớt mang theo vẻ cảm kích, rồi ánh mắt ấy lại quay sang nhìn người mẹ đang đau xót vô hạn của mình, yếu ớt nói: “Mẹ…mẹ…à, Linh Nhi biết…mẹ…hẳn là rất…đau lòng…vì con…”

Thanh âm vừa dứt, toàn thân cô bé đột nhiên giật giật mấy cái tuyệt vọng, rồi hai chân buông thõng, tuyệt khí mà chết ngay.

Một câu vừa nãy chính là lời cuối cùng nó thành tâm nói với người mẹ đã nuôi nấng mình bao năm.

“Linh Nhi! Linh Nhi! Con không được…bỏ mẹ lại một mình như vậy! Linh Nhi…”

Thiếu phụ ôm chặt thân thể đang lạnh dần của đứa con gái bé bỏng lên khóc thảm, tiếng khóc thê lương vô hạn, nhưng liệu có ai giúp được nàng

https://thuviensach.vn

đây?

Không có ai cả! Cho dù là người vừa dùng hết sức cứu giúp cô bé kia cũng không thể!

Chỉ thấy người đó đang kinh ngạc nhìn thi thể đang dần dần cứng lại của bé gái kia, lại nhìn vẻ đau thương đến muốn chết đi sống lại của thiếu phụ kia, trong mắt hiện lên sắc thái thê thảm vô cùng.

Trong những chuyện đau đớn nhất của đời người, không gì có thể sánh được nỗi đau sinh ly tử biệt, người đó đã từng trải qua nên rất hiểu!

Người đó không đành lòng nhìn tiếp, buồn bã quay lưng, mái tóc dài theo gió Bắc tung bay thẳng hướng lên trời, giống như nỗi oán giận không lời của với trời cao…

Người này không phải ai khác mà chính là Nhiếp Phong!

Sau khi đã sắp xếp ổn thỏa cho đám trẻ kia ở trong một ngôi chùa trong Xương Bình trấn, Nhiếp Phong liền cùng Đoạn Lãng lập tức đi khắp nơi dò hỏi, hy vọng có thể tìm thấy Bộ Kinh Vân, cho dù là thi thể cũng được.

Đáng tiếc, ngay cả khi nước lũ đã rút, hai người đã lật từng xác chết trôi nổi ở mọi ngóc ngách nhưng bóng dáng Bộ Kinh Vân vẫn như bóng chim tăm cá, không biết nơi nào.

Chỉ có một kết luận duy nhất, hắn thực sự đã chết.

Ngay cả Nhiếp Phong hay khóc cũng không còn khóc nữa, chỉ vì nước mắt đã cạn.

Trời đất mịt mờ, trong lòng nguội lạnh, cũng không có mục đích, nó cùng với Đoạn Lãng cứ mơ hồ theo nạn dân mà đi về trước.

https://thuviensach.vn

Đến lúc này Nhiếp Phong mới thấy được, hóa ra có nhiều nạn dân đến thế.

Những nạn dân chạy nạn tới đây ít nhất cũng phải mấy vạn người, đó là chưa kể những người quyết lưu lại Nhạc Sơn, thề xây dựng lại nhà cửa như ngày xưa.

Không thể tưởng tượng được một lần thiên tai lại phá hủy tất cả một cách nặng nề như vậy.

Hai ngày gần đây, nước lũ đã mang theo dịch bệnh đã cướp đi không biết bao nhiêu sinh mạng, hơn nữa, còn có không ít người không bệnh mà chết đói.

Nhiếp Phong cuối cùng cũng biết, hóa ra người ta không phải chỉ chết vì ân oán thù hận giang hồ mà còn chết vì đói, vì bệnh, nhất là trẻ con.

Giống như bé gái vừa rồi, đã là…

“Đã là đứa trẻ thứ chín trăm ba mươi mốt chết vì bệnh dịch.” Đoạn Lãng vẫn đi theo Nhiếp Phong đau buồn nói.

Nhiếp Phong đờ đẫn đáp: “Không chỉ có hơn chín trăm đứa bé này chết vì bệnh dịch mà hơn năm trăm người lớn, vì nhường lương khô cho con mình để rồi cũng chết đói…” Ngữ khí không kìm được nghẹn ngào.

Đã nhiều ngày nay, nó ở trong đám nạn dân không ngừng nghĩ mọi cách để cứu người nhưng dù Nhiếp Phong có vắt kiệt sức lực cũng không cứu nổi một mạng sống.

Nỗi đau trong lòng nó đã vượt xa những gì có thể biểu hiện trên mặt, cuối cùng nó đã mất đi khả năng biểu cảm.

https://thuviensach.vn

Người chết tuy không phải người thân Nhiếp Phong, nhưng mà mắt thấy một đống thi thể chất cao, ngay cả một nửa manh chiếu rách để mai táng họ cũng không có, chỉ cần trong tim mình còn một nửa giọt máu, Nhiếp Phong vẫn sẽ tiếp tục đi cứu người.

Chỉ có điều một thân võ công của nó lại không biết để làm gì. Lúc này, nạn dân vốn không cần võ công của nó.

Võ công không thể làm no bụng, cũng không thể trừ đi dịch bệnh được, cái bọn họ cần là lương thực và thuốc men!

Mà lương thực và thuốc men thì chỉ có vàng ròng bạc trắng mới mua được!

Lần đầu tiên trong đời, nó cảm thấy hóa ra "Lợi" lại quan trọng đến như vậy!

Nhưng mà ai có thể có nhiều vàng bạc tài phú như vậy để có thể cứu tế hàng vạn nạn dân này?

Nhiếp Phong nghĩ đến đây, trong lòng hạ quyết định, nó quay đầu hỏi Đoạn Lãng: "Lãng, tính đến hôm nay, chúng đã đã rời Thiên Hạ Hội được bao nhiêu ngày rồi?"

Đoạn Lãng ngẫm nghĩ một chút rồi đáp: "Hình như là…ngày thứ mười một…"

Đoạn Lãng rất thông minh, lập tức đoán được ý định của Nhiếp Phong, nó kinh ngạc hỏi: "Phong à, huynh…huynh không phải muốn trở về Thiên Hạ Hội đó chứ?

Nhiếp Phong gật đầu: "Không sai! Ta đúng là đang muốn về."

https://thuviensach.vn

Đoạn Lãng càng lo lắng vô cùng: “Nhưng…Bộ Kinh Vân đã chết, chúng ta đâu cần phải trở về Thiên Hạ Hội làm gì, đối với cái loại kiêu hùng như Hùng Bá, chúng ta đâu cần phải giữ lời hứa chứ.”

Nhiếp Phong buồn bã nói: “Giữ lời hứa là một nguyên nhân, nhưng không phải là nguyên nhân chính.”

Đoạn Lãng bối rối: “Ơ, vậy chứ huynh còn có nguyên nhân gì nữa?”

Nhiếp Phong không nói gì mà chỉ gật gật đầu nhẹ, trong mắt hiện ra vẻ không vui.

Bởi vì trong lòng nó đang do dự trước một quyết định, một quyết định khiến cho Nhiếp Phong vô cùng khó xử.

Lúc Bộ Kinh Vân tỉnh lại thì đã là sáng sớm của ngày thứ tư.

Hắn vừa mở mắt đã phát hiện bốn phía đều là vách tường bị hoang tàn xiêu vẹo.

Hóa ra hắn đang ở trong một căn nhà đá.

Hắn thử ngồi dậy xem thử nơi này rốt cuộc là nơi quỷ quái nào, chẳng ngờ vừa mới dùng lực đã thấy toàn thân đau như bị dao cắt, hắn thậm chí còn không thể rời khỏi giường.

Bỗng dưng, thanh âm của một người đàn ông từ đâu truyền đến: “Tiểu huynh đệ, đừng có cử động! Gân mạch toàn thân ngươi đều bị tổn thương nặng, còn có hơn mười chỗ khớp xương cũng bị đánh vỡ, phải nằm trên giường chí ít cũng phải nửa tháng nữa ấy!”

Thanh âm vừa dứt, hai hán tử lưng hùm vai gấu đã từ ngoài phòng bước vào.

https://thuviensach.vn

Bộ Kinh Vân bình tĩnh nhìn hai hán tử kia, lãnh ý xưa nay đột nhiên biến đi đâu hết, chỉ còn lại một mảng mơ hồ, hắn ngơ ngác hỏi: “Các ông… rốt cuộc là ai?”

Một trong hai hán tử đáp: “Ta tên là Võ Đại, còn hắn là Võ Nhị!”

Gã chỉ vào người bên cạnh rồi lại nói tiếp: “Huynh đệ chúng ta ở đây săn lợn rừng bán lấy tiền kiếm sống, ba ngày trước, khi lên núi săn bắn, chúng ta nhìn thấy ngươi nằm hôn mê trên núi, vì thế mới cứu ngươi về đây!”

Người tên Võ Nhị cũng nói xen vào: “Đúng rồi đó! Lúc ấy ngươi bị thương rất nặng, chúng ta còn tưởng ngươi chết chắc rồi, không ngờ vẫn còn sống.”

Võ Đại nói: “Mà, hai huynh đệ chúng ta chưa từng thấy ai bị thương nặng như ngươi mà có thể sống sót cả, hơn nữa…”

Gã nói xong chỉ lên trán Bộ Kinh Vân, lại hỏi: “Là ai đã băng bó cho ngươi vậy?”

Bộ Kinh Vân vẫn còn chưa rõ chuyện gì, chỉ mải mê vuốt vuốt mảnh lụa trắng băng trên trán.

Võ Nhị cũng nói: “Phải đó! Còn nữa, tiểu huynh đệ, ngươi tên là gì thế? Vì sao lại nằm ngất xỉu ở trên núi vậy?”

Tên ư? Chỉ là một vấn đề đơn giản như thế, nhưng Bộ Kinh Vân nghe xong sắc mặt chợt biến đổi.

Tên gì nhỉ?

Hắn đột nhiên phát hiện…

https://thuviensach.vn

Hắn không thể nhớ ra tên của chính mình, cũng không cách nào nhớ được mình đến từ nơi nào, rồi sẽ đi đến nơi nào.

Hắn đã mất đi trí nhớ! Nơi này và Nhạc Sơn chìm trong nước lũ tựa như hai thế giới khác nhau.

Bởi vì, nơi này tuyết còn rơi triền miên…

Dưới gió tuyết mịt mù, Thiên Hạ Hội rộng lớn dường như càng thêm tĩnh mịch.

Những cây tùng xanh nhợt nhạt hai bên Thiên hạ đệ nhất quan tựa như cũng ủ rũ hơn, vì chúng phải chờ đợi rất mệt mỏi.

Hùng Bá đang ngồi trước cửa, Tần Sương và Văn Sửu Sửu cũng đứng ở hai bên, Văn Sửu Sửu đang giương cái ô lớn để che gió tuyết cho Hùng Bá.

Bọn họ đang đợi.

Toàn bộ Thiên Hạ Hội đều đang đợi, đợi ba người quay về.

Ngày hạn định nửa tháng đã tới, thời khắc này đã là cái hoàng hôn thứ năm.

Đến khi tịch dương trước mặt kia lặn xuống thì sẽ không còn ai chờ đợi nữa.

Tần Sương bắt đầu cảm thấy bồn chồn lo lắng, thấp giọng cân nhắc: “Sao thế nhỉ? Phong sư đệ nhất định không phải là kẻ nói lời không giữ lời đâu…”

Văn Sửu Sửu khinh thường nói: “Ai mà biết được! Có lẽ cái vẻ hồn nhiên của nó cũng chính là để gạt chúng ta đó cũng nên!”

https://thuviensach.vn

Tần Sương phản bác: “Không đâu! Cho dù Nhiếp Phong và Đoạn Lãng như thế thì Vân sư đệ nhất định sẽ trở về báo cáo, ta chỉ sợ ba người bọn họ gặp chuyện ngoài ý muốn…”

Văn Sửu Sửu nói: “Ta thấy chưa chắc! Đừng quên Vân thiếu gia và Bang chủ đã sớm đánh cược với nhau, chắc là hắn đã sợ mà bỏ trốn rồi!”

Hai người nói qua nói lại một hồi, riêng Hùng Bá thì trước sau vẫn không lên tiếng.

Bởi vì đáp án đã mờ mờ xuất hiện ở dưới bậc thềm trước Thiên hạ đệ nhất quan.

Ngay tại một khắc cuối cùng ấy, Nhiếp Phong và Đoạn Lãng đã trở về đúng lúc.

Hai mắt Hùng Bá sáng rực một luồng hào quang, lúc này lão mới nhếch miệng cười nói: “Các ngươi quả nhiên đã giữ lời hứa quay về, rất tốt!”

Lão lại liếc mắt xuống nhìn Nhiếp Phong đang cúi đầu, hỏi: “Kinh Vân đâu?”

Nhiếp Phong không trả lời ngay, nó chỉ ngẩng đầu chăm chăm nhìn Hùng Bá.

Trong đôi mắt ẩn chứa một nỗi đau khôn tả, chừng đó có lẽ đã kể với Hùng Bá hết thảy sự tình.

Hùng Bá quả thực khó có thể tin được, nụ cười phút chốc đông cứng, lần đầu tiên lão tỏ vẻ kinh ngạc trước mặt người khác như thế: “Chẳng… chẳng lẽ…”

Thực ra, chẳng cần phải hỏi lại “Chẳng lẽ gì cơ”, Nhiếp Phong đã gật đầu khẳng định chắc chắn.

https://thuviensach.vn

Ngay cả Tần Sương và Văn Sửu Sửu ở bên cũng biến sắc.

Không thể tưởng tượng được ba người ra đi lại có kết quả này, chuyện này không chỉ ngoài ý liệu bọn họ mà còn ngoài dự tính của Hùng Bá.

Thật sự là một kết cục khiến người ta chấn động!

Kết cục chấn động dị thường này lập tức như gió xoáy lan khắp hang hóc trong Thiên Hạ Hội.

Trong lòng mỗi người đều kinh ngạc.

"Bất khốc tử thần" bách chiến bách thắng kia mà lại đánh cuộc cả tính mạng để cứu một đám trẻ con thấp hèn không đáng kể kia ư?

Hắn rốt cuộc là vì cái gì?

Đám Thiên Hạ Hội xưa nay chỉ lo mua danh chuộc lợi có trăm ngàn suy đoán cũng không thể lý giải nổi.

Tuy rằng mọi người đều đang bàn tán xôn xao nhưng Hùng Bá đã hạ một nghiêm lệnh: Nếu có người bên ngoài Thiên Hạ Hội hoit về Bộ Kinh Vân thì tất cả môn hạ không ai được nói rằng hắn đã chết mà phải trả lời rằng Bộ Kinh Vân đang bế quan khổ luyện để đột phá một tầng võ công cao hơn.

Nếu có người nào dám tiết lộ nửa câu, lập tức chém đầu!

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 1
Chương 46

Đại Luân Hồi (4)

Hùng Bá ra lệnh như thế vì những năm gần đây, Bộ Kinh Vân trong chốn giang hồ đã có danh tiếng không nhỏ.

Đã là người giang hồ thì chẳng mấy ai là chưa nghe qua cái danh hiệu đáng sợ "Bất khốc tử thần".

Nay Thiên Hạ Hội vẫn chưa độc bá võ lâm, lúc này mà lại truyền ra tin tức Bộ Kinh Vân đã chết thì cực kỳ bất lợi.

Một khi để người trong võ lâm biết được Hùng Bá mất đi chiến tướng dũng mãnh nhất thì cũng chẳng khác gì bảo rằng lão đã bị chặt đi mất cánh tay phải.

Hơn nữa, nếu để cho Vô Song Thành chủ Độc Cô Nhất Phương biết được thì nhất định chuyện kết minh sẽ có biến lớn.

Hơn thế, những môn phái khác có thể thừa cơ loạn mà cùng tấn công…

Như vậy thì cực kỳ không ổn!

Việc này quả thực làm cho Thiên Hạ Hội rối loạn một phen, nhưng rất nhanh đã bị Hùng Bá khống chế đại cục, trấn an cảm xúc của môn chúng yên ổn.

https://thuviensach.vn

“Ngu không chịu được!”

Đây chính là kết luận mà một kiêu hùng tuyệt tình như Hùng Bá âm thầm chốt hạ trong lòng đối với hành động không tiếc xả thân cứu người của Bộ Kinh Vân.

Hoa không hương, trăng không dừng, người thì đã không trở lại nữa rồi.

Đêm nay là một đêm ảm đạm vô cùng.

Nhiếp Phong ngồi ở ngoài cửa lều nhỏ bên chuồng ngựa, đã ngồi thế hơn một canh giờ.

Nó vẫn không động đậy, tựa như một bức tượng trẻ con khắc bằng gỗ vậy.

Bởi vì trong lòng nó đang không ngừng gào thét…

Đoạn Lãng lại không ngồi thừ ở đó cùng Nhiếp Phong, sau khi trở về, nó đã lập tức đi tắm cho ngựa, đây vốn là chức trách của nó, cho dù là gặp phải chuyện không như ý thì nó vẫn phải làm như thường.

Sau khi đã tắm rửa cho bầy ngựa xong xuôi, Đoạn Lãng chậm rãi bước tới bên cạnh Nhiếp Phong, vỗ nhẹ lên vai của nó, nói: “Phong à, từ lúc trở về đến giờ huynh đã ngồi suy tư vậy mấy ngày liền rồi, bây giờ vẫn còn ngồi nghĩ, rốt cuộc huynh đang nghĩ gì vậy? Huynh đang nhớ đến Bộ Kinh Vân phải không?”

Nhiếp Phong cúi đầu không nói.

Đoạn Lãng lại nói: “Mặc dù đúng là Bộ Kinh Vân vì cứu chúng ta và lũ trẻ kia mà chết, đệ cũng có cái nhìn hoàn toàn khác với hắn, nhưng mà, Phong à, hắn thực sự đã chết rồi, chúng ta thì vẫn còn sống. Không thể phí cả đời chỉ để nhớ đến hắn được!”

https://thuviensach.vn

Những lời này thực sự là xuất phát từ đáy lòng của nó, từ sau chuyện đó đúng là Đoạn Lãng đã thực tâm khâm phục Bộ Kinh Vân.

Nhiếp Phong thở dài u uẩn nói: “Cả đời này…ta cũng không quên được Vân sư huynh, chỉ là…ta đang nghĩ đến những người khác.”

“Những người nào?”

“Là những nạn dân kia!” Nhiếp Phong đáp: “Những nạn dân còn đang phải gánh chịu bệnh dịch lẫn đói rét ở đó, còn có những nạn dân lưu lại Nhạc Sơn nữa, ta nghĩ ít nhất cũng phải trên mười vạn người.”

Nghĩ đến hơn mười vạn người không có nơi ăn chốn ở, nghĩ đến thi thể những đứa trẻ phải chết đói chết bệnh, Nhiếp Phong chỉ cảm thấy trong lòng lo lắng không yên.

Đoạn Lãng đáp: “Nghĩ thì có làm được gì chứ, chúng ta vốn không có cách nào giúp được bọn họ!”

Nhiếp Phong ấp úng nói: "Không! Biện pháp thì có, chỉ cần ta…"

Còn chưa kịp nói hết câu, Nhiếp Phong bỗng nhìn thấy một người đang đi về phía lều cỏ.

Khổng Từ!

Chỉ thấy nàng lặng lẽ trầm ngâm bước về phía hai người.

Nhiếp Phong cũng không cảm thấy ngạc nhiên, nó đoán chắc rằng sau khi nàng nghe tin Bộ Kinh Vân đã chết thì nhất định sẽ đến tìm mình.

Nhưng Nhiếp Phong lại không ngờ được Khổng Từ vừa nhìn thấy nó đã thốt lên một câu khiến cả hai ngơ ngác không hiểu gì.

Nàng ngây ngốc nói: “Tôi đã…đọc trộm.”

https://thuviensach.vn

Đọc trộm?

Rốt cuộc thì nàng đã đọc trộm cái gì? Có phải nàng bị cái không khí trầm lặng này tác động, khiến cho cảm xúc thể hiện cũng tĩnh lặng đến đáng sợ?

Nhiếp Phong còn đang muốn hỏi thì Khổng Từ đã đưa cho nó một tờ giấy. Thấy Nhiếp Phong còn chưa mở ra, Khổng Từ buồn bã nói: "Trước giờ tôi vẫn nghi ngờ, rốt cuộc là vì sao Vân thiếu gia lại đồng ý với Bang chủ đi giám sát hai người? Vì sao…thiếu gia lại…muốn nhận cái nhiệm vụ nhàm chán này? Lẽ nào…thiếu gia thực sự giống như lời môn chúng Thiên Hạ Hội, là muốn…tranh công thôi sao? Cho đến khi nghe tin thiếu gia đã chết, tôi không còn hoài nghi nữa. Tôi đã đọc trộm…Vân thiếu gia bảo tôi không được đọc mảnh giấy này, bây giờ mới phát hiện…hóa ra…thiếu gia…không những…không có một chút lợi ích nào, ngược lại…còn phải trả…một cái giá…vô cùng đắt…"

Giọng của nàng đã khàn khàn, nước mắt cũng không thể kìm được, tràn khỏi hàng mi rơi xuống như nước lũ. Đôi mắt trong suốt đẫm lệ nhìn Nhiếp Phong, khó khăn lắm mới có thể nói hết câu: "Vì hai người…Vân thiếu gia…đã đánh cược với Bang chủ…đôi mắt của mình!"

Nói đến đây, nàng đã khóc không thành tiếng.

Hai chữ "đôi mắt" thoáng như sét đánh ngang tai, khiến cho cả Nhiếp Phong lẫn Đoạn Lãng cùng chấn động, Đoạn Lãng đỏ bừng mặt, bởi vì ngày đó nó cũng cho rằng Bộ Kinh Vân vì tranh công nên mới đi theo giám sát hai người.

Nhiếp Phong nhanh như chớp mở tờ giấy kia ra, cuối cùng nó đã thấy…

Tờ giấy kia là khế ước đánh cược, ghi rõ ràng rằng nếu như Nhiếp Phong và Đoạn Lãng không trở về đúng kỳ hạn đã giao ước thì Hùng Bá sẽ

https://thuviensach.vn

chọc mù đôi mắt của Bộ Kinh Vân bởi vì hắn "có mắt như mù", nhìn lầm người.

Trên tờ khế ước còn có chữ ký của Bộ Kinh Vân, chao ôi, hắn ký mới sảng khoái làm sao, tin tưởng thế nào, tàn nhẫn dứt khoát biết bao!

Rốt cuộc, Bộ Kinh Vân không nhìn nhầm Nhiếp Phong và Đoạn Lãng!

Mà chính hắn lại bị thế nhân nhìn nhầm!

Trong lòng Nhiếp Phong không khỏi chùng hẳn xuống, đôi mắt đã cạn khô nước mắt sáng rực lên, ngay tại thời điểm này, Nhiếp Phong đã dứt khoát quyết định điều mà trong lòng nó còn do dự.

Khổng Từ tuyệt vọng khóc than: "Vì sao chứ? Vì sao mà Vân thiếu gia.. lại đứng ra bảo lãnh…cho hai người? Vì sao thiếu gia tình nguyện…hy sinh tính mạng…để cứu những…đứa trẻ kia? Vì…sao chứ? Thiếu gia…vì sao lại…ngốc như vậy chứ?"

Nhiếp Phong buồn bã nhìn gương mặt đau đớn vô hạn của nàng, nó bỗng nhiên phát hiện cô gái mười bốn tuổi này không ngờ lại có một thứ tình cảm chủ tớ thật sâu nặng khác thường…

Nó giữ chặt lấy vai nàng, dứt khoát nói: "Khổng Từ, chẳng lẽ…cô còn chưa hiểu sao? Vân sư huynh làm như vậy…đơn giản chỉ là vì huynh ấy tin tưởng rằng những điều mình là là đúng đắn, hơn nữa, cũng là việc mà bất cứ người nào trên đời này đều phải làm…"

Khổng Từ nhìn Nhiếp Phong qua màn nước mắt nhạt nhòa, bi thương hỏi: "Chuyện…cần…phải làm?"

"Không sai." Cậu bé Nhiếp Phong mười hai tuổi, dưới bầu trời đầy gió tuyết bỗng nhiên thổn thức nói: "Đã là người sinh ra trên cõi đời này, nếu

https://thuviensach.vn

có một chuyện cần phải làm thì cho dù phải chết…cũng không do dự một chút nào, nhất định phải làm bằng được.”

Nhiếp Phong nói xong thì liếc nhìn Khổng Từ và Đoạn Lãng một cái rồi chậm rãi nói: “Hôm nay ta mới giật mình ngộ ra đạo lý này, giờ cũng là thời điểm ta nên thực hành nó rồi!”

Nhiếp Phong nói xong ảm đạm quay lưng, không để ý tới Khổng Từ và Đoạn Lãng nữa, lặng lẽ bước đi.

Đoạn Lãng yên lặng nhìn Nhiếp Phong đi xa dần, thật lâu sau, nơi khóe mắt nhỏ xuống một dòng nước mắt nóng hổi, đau xót nói: “Phong, cuối cùng đệ cũng hiểu huynh muốn làm gì…”

Khổng Từ kinh ngạc hỏi: “Đoạn Lãng, Phong thiếu gia…tính làm chuyện gì vậy?”

Đoạn Lãng đáp: “Huynh ấy…đang muốn làm một chuyện, một chuyện mình không muốn làm, nhưng lại phải làm, vì nạn dân.”

Khổng Từ vẫn không hiểu gì cả, chỉ biết lặng lẽ nhìn theo bóng dáng cô đơn đang dần xa của Nhiếp Phong.

Mái tóc dài tung bay trong gió tuyết mịt mù lạnh lẽo.

Như mưa.

Như tơ.

Như hận.

Cũng không như ý…

Trong Thiên hạ đệ nhất lâu.

https://thuviensach.vn

Hùng Bá đang muốn đi ngủ thì bỗng nhiên nghe thấy ngoài lâu vang lên mấy tiếng gõ cửa khô khốc lẻ loi.

Hùng Bá vô cùng kinh ngạc, muộn như vậy rồi, còn có ai lớn gan dám đến đây quấy rầy lão nữa chứ?

“Ai?” Lão trầm giọng hỏi.

“Con.” Người ngoài cửa đáp dứt khoát.

Hùng Bá dĩ nhiên nhận ra thanh âm này, lão không thể ngờ được giữa đêm khuya nó lại đến tìm mình.

“Cửa vẫn chưa cài then đâu, vào đi!” Hùng Bá vội vàng xốc lại gương mặt già nua căng thẳng của mình, chỉ trong nháy mắt đã khôi phục lại vẻ uy nghi không thể xâm phạm của một bang chủ, chờ đợi.

“Két” một tiếng, cửa mở ra, nó từ từ bước vào trong.

Khó trách tiếng gõ cửa vừa rồi nghe lẻ loi đến vậy, bởi vì người bước vào cũng mang một trái tim thực cô độc.

Người đó là Nhiếp Phong.

“Sư phụ.” Nhiếp Phong đờ đẫn gọi một tiếng.

“Ừm” Hùng Bá trầm giọng đáp lại: “Phong Nhi, đêm hôm con đến tìm sư phụ là có việc gì đây?”

Nhiếp Phong bình tĩnh nhìn lão, trên mặt vẫn không biểu lộ một chút cảm xúc nào như trước, chậm rãi buông từng tiếng: “Đồ nhi muốn làm một giao dịch với sư phụ.”

“Hả? Giao dịch?” Hùng bá thoáng kinh ngạc, bình tĩnh nhìn Nhiếp Phong, mỉa mai nói: “Đồ nhi ngoan của ta, sao bỗng dưng con lại biến

https://thuviensach.vn

thành một thương nhân, lại còn đến đây bàn chuyện giao dịch với vi sư vậy? Mà đúng rồi, rốt cuộc con muốn giao dịch cái gì?”

Nhiếp Phong bình tĩnh đáp: “Con cần một trăm vạn lượng bạc trắng.”

Một trăm vạn lượng? Đôi mắt rồng của Hùng Bá mở to hết cỡ, ánh mắt của lão có lẽ từ lúc sinh ra đến giờ chưa lúc nào mở to đến như thế.

Nhiếp Phong đáp: “Không sai, một trăm vạn lượng, thiếu một cắc cũng không được…Hy vọng sư phụ có thể lấy danh nghĩa của Vân sư huynh cứu trợ cho thôn dân vừa phải chịu nạn hồng thủy ở vùng Nhạc Sơn!”

À! Hóa ra trong lòng hắn vẫn luôn nghĩ về…

Những nạn dân sống trong cảnh đói rét bệnh tật kia…

Hay là…

Bộ Kinh Vân?

Đây là chuyện Nhiếp Phong cho rằng mình phải làm? Vậy còn chuyện nó không muốn làm?

Hùng Bá chỉ cho rằng Nhiếp Phong chỉ là một tiểu tử ngốc, lão xảo trá liếc nhìn Nhiếp Phong, mắt như chim ưng, hỏi: Con bảo đây là một cuộc trao đổi, vậy con tính lấy cái gì để trao đổi với vi sư đây?”

Nhiếp Phong không do dự đáp: “Con, chính là con!”

“Chỉ cần sư phụ chịu bỏ ra một trăm vạn lượng này, con sẽ lập tức thay Vân sư huynh giúp sư phụ đi đánh đông dẹp bắc!”

Hùng Bá ngẩn ra, đến tận bây giờ lão mới biết hóa ra trước giờ mình đã quá xem thường Nhiếp Phong.

https://thuviensach.vn

Lão vốn cho rằng Nhiếp Phong chỉ là một thằng bé ngốc nghếch, không biết tốt xấu, nay mới biết Nhiếp Phong quả là chính chắn sâu sắc hơn nhiều so với mình nghĩ.

Bây giờ Bộ Kinh Vân đã chết, Hùng Bá đã mất đi một đại tướng, Nhiếp Phong lại lấy chính bản thân ra làm điều kiện đàmg phán, quả là cơ hội ngàn năm có một.

Nhiếp Phong lấy chính mình ra trao đổi là để cứu giúp nạn dân, cũng là để báo đáp ơn tương cứu của Bộ Kinh Vân đã chết kia, ở trong mắt Hùng Bá mà nói, Nhiếp Phong cũng chẳng khác gì Bộ Kinh Vân, đều là ngu không ai bằng!

Nhưng mà điều kiện Nhiếp Phong đưa ta quả thực là một cuộc trao đổi rất hấp dẫn.

Hùng Bá cười lớn nói: “Ha ha! Quả thực là cảm động cả trời xanh, ngay cả lão phu cũng bắt đầu thấy kính nể đồ nhi của mình rồi, chỉ có điều con có bao giờ nghĩ rằng, khắp nhân gian đều là người sầu khổ, con giúp một lần, đâu thể giúp cả đời được…”

Nhiếp Phong không trả lời mà chỉ nghiêm nghị nhìn Hùng Bá, trong ánh mắt hiện rõ một sự kiên định quyết không thay đổi.

Không phải là cầu xin nữa, đây là một cuộc trao đổi cực kỳ công bằng.

Cũng là một cuộc trao đổi bất đắc dĩ nhất.

Hùng Bá xưa nay vốn là kẻ đa mưu túc trí, trong giây phút này, lão đang không ngừng cân nhắc, tính toán.

Rất lâu sau, trong Thiên hạ đệ nhất lâu cuối cùng cũng truyền ra một tiếng cười cực kỳ hảo sảng dứt khoát: “Được!”

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh

Quyển 2

Chương 1: Tiết Tử (1)
Chương 2: Tiết Tử (2)
Chương 3: Duyên Khởi (1)
Chương 4: Duyên Khởi (2)
Chương 5: Thiên Y Vô Phùng (1)
Chương 6: Thiên Y Vô Phùng (2)
Chương 7: Chúng Lí Tầm Tha (1)
Chương 8: Chúng Lí Tầm Tha (2)
Chương 9: Chúng Lí Tầm Tha (3)
Chương 10: Chúng Lí Tầm Tha. (4)
Chương 11: Chúng Lí Tầm Tha. (5)
Chương 12: Chúng Lí Tầm Tha (Hết)
Chương 13: Sưu Thần Thiên
Chương 14: Yêu Dạ (2)
Chương 15: Trường Sinh (1)
Chương 16: Trường Sinh (2)
Chương 17: Trường Sinh (3)
Chương 18: Thâm Tình (1)
Chương 19: Thâm Tình (2)
Chương 20: Thâm Tình (3)
Chương 21: Kinh Thệ (1)
Chương 22: Kinh Thệ (2)
Chương 23: Tử Thần Tái Sinh
Chương 24: Thạch Trung Chi Thần (1)
Chương 25: Thạch Trung Chi Thần (2)
Chương 26: Kinh Ngộ (1)
Chương 27: Kinh Ngộ (2)
Chương 28: Ma Ha Vô Lượng
Chương 29: Tha Bỉ Âm Thanh Canh Khoái
Chương 30: Mặt Nạ Của Thần Mẫu
Chương 31: Truyền Nhân Của Pháp Hải
Chương 32: Ba Bộ Kinh Vân
Chương 33: Giữ Lại Yêu Thương
Chương 34: Mạnh Nguyên Soái
Chương 35: Thập Điện Diêm La
Chương 36: Song Thần Hội (1)

https://thuviensach.vn

Chương 37: Song Thần Hội (2)
Chương 38: Song Thần Hội (3)

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 1

Tiết Tử (1)

Mồ hôi từng giọt từng giọt từ trên thái dương hắn chảy xuống.

Thiếu niên đang vội vàng chạy đi, dáng vẻ rất vất vả, nhưng thấy bước chân y lại chừng như không biết đường về nhà.

Ngay cả khi không biết phương hướng thì chân vẫn bước về phía trước, tiến về phía trước, tựa như cô hồn dã quỷ.

Kẻ trước người sau, những bóng người lộn xộn, mờ mờ. Thiếu niên định thần nhìn kỹ lại, chỉ thấy đâu đâu cũng có những bóng người mặt cau mày có, giống như đang chạy nạn…

Chạy nạn?

Chạy đi đâu?

Thiếu niên dõi mắt nhìn mới thấy hóa ra những người này không phải đang chạy nạn mà là đang xếp hàng chờ…

Hắn không biết phải đi theo đường nào, chỉ biết hoang mang đi vòng luẩn quẩn phía sau đám người đang xếp hàng chờ kia.

Chỉ thấy đám người sắp hàng chỉnh tề, kín kẽ như một con cự long uốn lượn, dài đến mấy dặm, sao lại có nhiều người sắp hàng ở đây như vậy?

https://thuviensach.vn

Bọn họ đang đợi cái gì?

Trong đám người sắp hàng đợi có một ông già chừng hơn bảy mươi tuổi, tay dắt một đứa cháu trai sáu tuổi đang đợi, thoáng thấy vẻ mặt nghi hoặc của thiếu niên, lão bèn quan tâm nói:

“Này cậu trẻ, còn đứng ngây ngốc ở đây làm gì thế? Mau lại sau hàng mà đợi đi!”

Đứa bé trai kia cũng mở to đôi mắt lên nói:

“Phải đó! Nếu không lát nữa trời tối rồi thì sẽ phải nhịn đói đợi đến ngày mai đó.”

Thiếu niên còn chưa hiểu, bèn hỏi lại:

"Ông à, mọi người…đang sắp hàng đợi gì vậy?"

Ông lão mỉm cười trả lời:

“Chờ phát thức ăn chứ còn gì nữa! Những người ở đây đều là nạn dân cả, cậu không phải người ở đây sao?”

Thiếu niên lắc đầu, hốt hoảng nói:

“Tôi…tôi cũng không biết mình là người từ nơi nào đến nữa.”

Ông lão lại hỏi:

“Vậy tên cậu là gì?”

Trong mắt thiếu niên lập tức hiện vẻ mơ hồ, hắn đáp:

“Tôi…tôi cũng không nhớ được tên mình là gì hết.”

https://thuviensach.vn

Lời vừa thốt ra, trong đám người truyền ra không ít tiếng xì xầm bàn tán, ông lão dù sao tuổi cũng nhiều, sớm biết đã có chuyện gì xảy ra, thở dài.

“Ôi, lại là một đứa trẻ đáng thương, lại bị hồng thủy làm cho sợ hãi rồi. Này cậu trẻ, có đói bụng không hả?”

Sắc mặt thiết niên chợt hồng, còn chưa đáp lại thì cái bụng hắn đã kêu lên “ọc ọc” trả lời hộ rồi.

“Thật đáng thương!” Ông lão lôi trong ngực áo ra một cái bánh bao đã khô cứng, móp méo đưa cho thiế niên bảo:

“Này con, ăn đi đã rồi nói!”

“Cám ơn ông!” Thiếu niên vội vàng nhận lấy cái bánh bao, không nghĩ ngợi gì đưa lên miệng ăn ngấu nghiến, cũng không biết là đã đói bụng bao lâu rồi.

Đứa bé trai kia nói thầm vào tai ông lão:

“Ông ơi, đó là cái bánh bao duy nhất của chúng ta mà. Cho hắn rồi, đêm nay chúng ta…”

Ông lão ngăn lời:

“Tiểu Định, đừng nói như vậy! Hắn đã thất lạc cha mẹ, lại còn không thể nhớ được mình là ai, thực là rất đáng thương! Hơn nữa mọi người đều là người nghèo cả mà, phải đùm bọc lấy nhau mà sống, với lại, chúng ta cũng sắp đến lượt được phát lương, không cần phải lo gì cả…”

Tuy nghe ông nói như vậy nhưng Tiểu Định kia vẫn nhìn chằm chằm chiếc bánh bao mà thiếu niên đang ăn, nuốt nước miếng cái ực.

https://thuviensach.vn

Thiếu niên mới ăn hết một nửa, bỗng nhiên khóe mắt hắn lóe lên, lại không ăn tiếp nữa mà trả nửa cái bánh bao còn lại cho ông lão, nói:

“Ông ơi, cám ơn ông nhiều! Tôi đói…lâu quá rồi, cho nên lúc này nuốt không vô nữa…”

Thật sao? Chuyện này cũng có sao? Rõ ràng là hắn không đành lòng ăn tiếp.

Tiểu Định nghe thấy hắn nói như vậy thì mừng thấy rõ, vội vàng thay ông mình nhận lấy chiếc bánh bao còn dấu răng đang ăn dở kia. Vốn nó nghĩ rằng thiếu niên kia sẽ ăn hết cái bánh bao, không ngờ hắn lại không ăn, Tiểu Định vui mừng vô cùng, quay lại nói với ông:

“Ông ơi, hì hì, xem này! Vẫn còn một nửa đây! Đêm nay Tiểu Định quyết định không ăn, dùng để hiếu kính với ông!”

Hóa ra cậu bé này thèm thuồng nửa cái bánh bao kia chỉ là vì tấm lòng hiếu thảo, thật là đáng quý…

Trong mắt thiếu niên thoáng rưng rưng, trong lòng cũng chợt thấy hối hận vì đã ăn nửa cái bánh bao.

Thiếu niên bèn chuyển đề tài, hỏi ông lão.

“Ông à, ông nói…mọi người sắp hàng đợi lấy lương thực, vậy lương thực đó…bán giá sao vậy ông?”

Ông lão mỉm cười, đáp:

“Lương thực này không cần phải mua bằng tiền.”

“Không cần tiền sao? Thiếu niên hỏi.

“Lại có chuyện…ngon ăn như vậy sao? Là ai mà…hào phóng đến vậy?”

https://thuviensach.vn

Ông lão đáp:

“Là đệ tử thứ hai của Hùng Bá, bang chủ đệ nhất đại bang đương thời, Bộ Kinh vân!”

“Đúng vậy! Từ sau khi hồng thủy càn qua, Bộ Kinh Vân đã xuất cho quan phủ Nhạc Sơn một trăm vạn lượng, để bọn họ cấp phát lượng thực và thuốc men cho người nghèo chúng ta!” Tiểu Định còn đang cầm bánh bao, nghe đến ba chữ Bộ Kinh Vân thì hưng phấn quá mà nói xen vào.

Những nạn dân ở cuối hàng nghe nhắc đến tên Bộ Kinh Vân, trên khuôn mặt u sầu cũng lộ vẻ tươi cười, cùng nói:

“Không sai! Bộ Kinh Vân chính là đại ân nhân của chúng ta!”

“Bộ Kinh Vân?” Thiếu niên vừa nghe thấy ba chữ này, trong lòng chợt nghe chấn động, nhưng muốn nhớ lại thì không nhớ được điều gì rõ ràng cả.

Ba chữ này giống như đang chiếm hết mõi ngõ ngách trong trí óc trống rỗng của hắn, nhưng lại rất mơ hồ, không tìm ra được một ký ức thực sự nào cả, giống như toàn bộ ký ức trước kia của hắn đã biến mất hoàn toàn vậy.

Tiểu Định còn đang hoa chân múa tay ra chiều hưng phấn lắm, hào hứng nói:

“Con nghĩ rằng Bộ Kinh Vân hẳn là phải cao lớn uy mãnh khác người, thường xuyên hành hiệp trượng nghĩa, giá mà có thể gặp một lần thì thích biết mấy…”

Lời vừa mới dứt, đột nhiên lại nghe Tiểu Định “A” lên một tiếng, hóa ra bánh bao trong tay nó đã bị người ta đá một cái bay xuống đất nằm, dính đầy cát bụi.

https://thuviensach.vn

Kẻ đá rơi bánh bao của Tiểu Định là một người cao gầy ăn vận như thương nhân, phía sau lưng y có hai tùy tùng nhanh nhẹn dũng mãnh.

Tiểu Định thấy cái bánh bao rơi xuống đất thì vội vàng hô to:

“Ấy, bánh bao ta để dành cho ông…”

Tuy bánh bao đã dính đất cát bẩn cả nhưng trong cảnh cơ hàn như bây giờ thì vẫn đáng quý biết mấy, Tiểu Định vội vàng chạy tới muốn nhặt cái bánh bao lên phủi sách bụi đất, nhưng không ngờ nó vừa mới chạm tới cái bánh bao thì nam nhân cao gầy kia đã đưa chân đạp lên nắm tay bé nhỏ đang giữ chặt cái bánh bao. “Rạc” một tiếng, bàn tay nhỏ bé cùng cái bánh bao như bị dẫm nát ngay tại chỗ.

“Oa!” Tiểu Định đau đến hét toáng lên, ông lão cũng hoảng sợ kêu lên:

“Tiểu Định!”

Ông lão vội vàng quỳ gối trước mặt nam nhân cao gầy kia, “bịch bịch bịch” khấu đầu mấy cái liền, khẩn cầu:

“Liễu lão gia, cầu xin ngài…tha cho thằng bé đi mà!”

Hóa ra người đàn ông cao gầy kia tên là Liễu Kiên, vốn sống ở Xương Bình trấn lúc Nhạc Sơn chưa phải chịu nạn hồng thủy; y vốn là một gã sư gia thổ hào, cả vùng Nhạc Sơn không ai không biết, sau này không biết vì đâu mà chuyển vận, bỗng chốc trở nên giàu có không ngờ.

Liễu Kiên một chân đặt trên bàn tay Tiểu Định, vênh cái bộ mặt nhà giàu mới nổi lên, thong thả cười nói:

“Ai bảo cháu ngươi sùng bái cái tên Bộ Kinh Vân kia làm gì! Hừ, cái tên kia cũng chỉ là thứ chó chết nào đó thôi!”

https://thuviensach.vn

Tiểu Định đã đau đến mức mồ hôi chảy đầm đìa, nhưng nghe y sỉ nhục thần tượng của mình như thế thì quật cường phản bác:

“Hừ! Bộ Kinh Vân là đại ân nhân của chúng ta, không phải là…đồ chó chết gì hết!”

Liễu Kiên nhe răng cười:

“Hắc hắc, thật là một thằng nhóc vô tri ngu độn, ngươi nói xem vì sao Bộ Kinh Vân lại đi quyên tiền giúp các người? Hắn chính là đang muốn gia tăng thanh thế, mua danh chuộc tiếng đó a!”

Mua danh chuộc tiếng? Thật thế sao? Chính y thì làm gì khi đồng bào trải qua thiên tai? Không phải chỉ biết mở miệng hại người đó hay sao?

Trong lúc nói chuyện, chân Liễu Kiên trước sau vẫn dẫm lên tay Tiểu Định, mắt thấy y sắp dẫm nát bàn tay nhỏ bé của Tiểu Định.

Đám thôn dân ai nấy đều ngại y là ác bá nên không dám can thiệp, chỉ có thiếu niên kia nhìn thấy thì biến sắc, đang muốn lao tới thì bị hai gã thủ hạ của Liễu Kiên giữ lại.

Người thiếu niên dù không nhớ được mình là ai nhưng vẫn có thể biết được chuyện đúng sai thị phi, mắt thấy người tên Liễu Kiên kia bắt nạt cả một đứa trẻ con, hắn căm phẫn nói:

“Phế vật! Bản thân có tiền…mà cũng không biết tích đức, không có lòng tốt…giúp đỡ nạn dân, không những thế…còn không cam lòng…thấy người khác cứu trợ, tiểu nhân bỉ ổi như ngươi, nhất định sẽ phải chịu trừng phạt!”

Liễu Kiên sắc mặt xanh như tàu lá, không nói được gì, bởi vì thiếu niên kia đã nói trúng cái bụng tiểu nhân của y.

https://thuviensach.vn

Nhưng bỗng nhiên y lại mỉm cười, nói:

“Ha ha! Cậu trai, ngươi dám nói những lời như thế với bổn đại gia, quả thực rất dũng cảm! Đại gia nhất định sẽ dạy dỗ ngươi tử tế, nhưng mà trước khi dạy dỗ ngươi, ta cũng nên giải thích cho ngươi biết, rốt cuộc vì sao đại gia tiền trăm bạc vạn cũng không quyên một xu lẻ!”

Thiếu niên hung hăng trừng mắt nhìn hắn, không thèm trả lời.

Liễu Kiên nói:

Kỳ thực bổn đại gia cực kỳ tin luận nhân quả! Đó chính là quy luật ở hiền gặp lành, phú quý nghèo hèn đều là kết quả một tay mình tạo thành. Bổn đại gia có thể hưởng phú quý, lại còn tránh được đại nạn hồng thủy, nguyên nhân chính là bởi vì ta vốn là một người rất rất tốt…”

Nói xong, y lại chỉ vào những thôn dân đói khát kiệt lực mà cao giọng nói:

“Còn ngược lại, đám thôn dân này phải hứng chịu tai họa chỉ vì bọn chúng vốn là người xấu, đã là người xấu thì phải nhận lấy hậu quả này thôi, ông trời thật sự có mắt cả đấy, bây giờ thì các ngươi đã sáng mắt chưa…”

Y bất chợt liếc nhìn thiếu niên cười nói:

“Ta vốn là người tốt thì tuyệt đối không đi quyên giúp kẻ xấu được! Cậu trai à, ngươi có hiểu được không? Ha ha…”

Liễu Kiên dứt lời thì bật cười ầm ĩ, hai gã thủ hạ cũng phụ họa theo cười ha hả.

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 2

Tiết Tử (2)

Y vẫn không dời bàn chân đang dẫm lên tay Tiểu Định, ông lão kia vẫn quỳ dưới đất kêu "Liễu lão gia" xin tha thứ, thiếu niên đột nhiên biến sắc nói:

"Hắc, ngươi dám bẻ cong thiên lý như vậy, nhân mệnh trong trời đất, chẳng lẽ những người này đều không có mẹ sao? Đừng quên, ngươi cũng là từ mẹ ngươi sinh ra!"

Liễu Kiên ngẫm nghĩ, cười nói:

"Đúng vậy! Thiếu chút nữa ta cũng quên bà ta rồi! Năm ngoái ta đã buổi bà ta ra đường, không biết bây giờ đã chết đói ở xó xỉnh nào rồi nữa."

Nói xong, y lại ngửa đầu cười lớn.

"Súc sinh!" Thiếu niên hận tới nghiến răng nghiến lợi, chỉ tiếc là đã bị hai gã thủ hạ khống chế, không thể cử động.

Liễu Kiên nhìn bộ dáng nghiến răng nghiến lợi của hắn, cảm thấy vô cùng vui sướng, thích thú dẫm mạnh lên bàn tay nhỏ của Tiểu Định, Tiểu định đau đến hét toáng lên.

Liễu Kiên nói:

https://thuviensach.vn

“Xương cốt mà đã bị dẫm nát thì không có thuốc nào có thể cứu chữa được đâu, bàn tay nhỏ nhắn này ắt hẳn là đã bị phế bỏ rồi! Ta thích nhất là nhìn thấy người xấu phải chịu hình phạt tra tấn, cậu trai à, ta biết nếu ta phế đi bàn tay nó thì ngươi nhất định sẽ rất đau lòng, phải không hả?”

Câu hỏi này của y vốn cũng không cần thiếu niên đáp lại, Liễu Kiên vừa nói vừa dẫm mạnh hơn lên bàn tay Tiểu Định.

Lúc này nạn dân nhìn thấy cũng không đành lòng, lá gan cũng cứng hơn chút, nói:

“Liễu lão gia, xin ông…giơ cao đánh khẽ! Dù sao Tiểu Định cũng chỉ là một…đứa trẻ thôi mà…”

Liễu Kiên quắc mắt gầm lên:

“Hừ! Các ngươi giả bộ từ bi làm gì? Tay nó bị phế thì có liên quan gì đến các ngươi? Nếu như nó vì vậy mà chết đi, chẳng phải sẽ bớt đi một phế vật giành ăn với các ngươi còn gì, thế không tốt sao? Ha ha…”

Đám nạn dân tức thời ngậm miệng, Liễu Kiên lại nghiến răng dẫm mạnh hơn, thề không dẫm nát tay Tiểu Định thì không thôi.

“Liễu lão gia! Không…” Ông lão kia vẫn còn đang cầu xin, nước mắt già nua chảy tràn, đột nhiên ông lão xông tới ôm chặt chân Liễu Kiên, y giận dữ duỗi chân đá một cái, hất văng ông lão ra, đầu ông lão lập tức đập vào một khối đá lớn ở cạnh, chỉ nghe “bụp” một tiếng, ông lão đã bị đập vỡ đầu chết ngay lập tức!

“Ông ơi!” Tiểu Định mắt thấy ông mình đã chết, vội vàng hô lớn!

Liễu Kiên thấy mình lỡ chân làm chết người cũng rất ngạc nhiên, vội vàng rút chân lui lại, Tiểu Định lập tức cố nén đau vùng dậy chạy về phía ông lão, liều mạng lay mạnh ông lão, khóc lớn:

https://thuviensach.vn

“Ông ơi, ông đừng chết mà! Tiểu Định còn có bánh bao để dành cho ông ăn nữa! Ông ơi, trả lời Tiểu Định đi mà…”

Nó bối rối lấy bàn tay máu thịt bầy nhầy kia đưa tới trước mặt ông lão, nửa cái bánh bao kia cũng sớm nhuốm đầy bùn lẫn máu trong tay nó, cảnh tượng thê lương dị thường, nhưng mà ông của nó vĩnh viễn không thể trả lời nó được nữa.

Liễu Kiên từng bước lùi về sau, có lẽ chính y cũng không ngờ mình lại gây nên thảm kịch này, loại tiểu nhân xưa này không bao giờ biết giúp đồng bào mà chỉ biết ức hiếp người khác, đến lúc này cũng chỉ biết sợ mà chạy trốn…

Nhưng ngay lúc y vừa bỏ chạy thì chớp mắt, một thanh âm lạng như băng từ phía sau cất lên:

“Ngươi, đồ súc sinh.”

Liễu Kiên hoảng sợ nhìn lại, chỉ thấy thiếu niên vừa nãy còn bị thủ hạ của y khống chế, không hiểu sao bây giờ lại đứng ngay sau lưng y.

Điều làm cho y không ngờ nhất chính là thiếu niên sau lưng lại có thể hạ gục hai gã thủ hạ nhanh nhẹn dũng mãnh của mình.

Y không biết từ lúc nào hắn đã đánh gục hai gã kia, làm sao hắn lại có sức mạnh đáng sợ như thế?

Giây phút này, thiếu niên trước mặt y tựa như biến thành một người khác, hắn của bây giờ tựa hồ như mang một thứ sức mạnh kỳ quái, một thứ…

Sức mạnh chết chóc!

Ánh mắt của hắn cũng trở nên lạnh lẽo như băng.

https://thuviensach.vn

Giống như…

Ánh mắt của Tử thần!

Một Tử thần thực thi luật nhân quả trong trời đất!

Liễu Kiên nhìn cặp mắt lạnh lẽo đến ghê người của thiếu niên, cảm thấy một luồng hơi thở chết chóc xộc thẳng về phía mình, nhất thời hai chân mềm nhũn, tè hết cả ra quần, y cũng không biết vì sao mình sợ hãi đến thế, không tự chủ cầu xin:

“Đừng…đừng giết ta! Ta…biết sai rồi….”

Thiếu niên lẳng lặng nhìn ông lão đầu vỡ toác, mặt không lộ cảm xúc, nói:

“Trên đời này làm gì có chuyện biết sai là xong, ta vốn không có ý định tha cho ngươi.”

Hắn lạnh lùng nhìn Liễu Kiên, lạnh lùng đưa ra phán quyết:

“Ngươi, chỉ có một con đường là xuống địa ngục!”

Nói xong, bóng quyền cũng vừa động.

“Bình” một tiếng, những thứ bầy nhầy trong cơ thể Liễu Kiên bắn ra tung tóe, văng đầy trên mặt đất.

Những thứ kia bay ra rất có quy luật, nạn dân nhìn thấy đều xôn xao cả lên.

Những thứ này rõ ràng là từ trong ruột Liễu Kiên bắn ra, cùng với quả tim tiểu nhân của hắn!

https://thuviensach.vn

Máu tươi bắn khắp nơi, lẫn giữa máu thịt ông lão nọ, lẫn trong tiếng khóc của Tiểu Định. Thiếu niên cũng từ từ tỉnh lại, vẻ lạnh lùng trong mắt hắn bỗng dưng biến đâu mất.

Trong cặp mắt của hắn lại khôi phục vẻ mơ hồ ngơ ngác như trước, mà có khi lại còn mờ mịt hơn nữa…

Hắn như người vừa mới tỉnh mộng, ngây ngốc nhìn trân trân nắm tay như thép nhuốm đầy máu tươi của mình, mờ mịt nhìn đám nạn dân, tựa như không biết vừa mới xảy ra chuyện gì, hoảng hốt hỏi những người đứng quanh:

“Ta…ta là ai?”

Không ai biết hắn là ai, nên cũng không dám đáp.

“Ta…sao lại có…sức mạnh…ghê gớm nhường ấy?”

Vẫn không có ai trả lời, chỉ có Tiểu Định cố nén nỗi đau cả tinh thần lẫn thể xác, vừa khóc vừa hét lớn:

“Thiết quyền ca ca…Ca…mau đi đi! Nếu không…quan phủ đến đây thì…không chạy nổi đâu…”

Những nạn dân xung quanh cũng kêu lên:

“Phải đó! Mau chạy đi! Đừng có vì giết chết con chó này mà bị chém đầu chứ!”

Thiếu niên nhất thời chỉ cảm thấy lo sợ không yên.

Nhưng dưới sự thúc giục của mọi người ở đây, hắn chỉ còn biết vùng lên chạy như điên.

https://thuviensach.vn

Hắn giống như một hồn ma bị trời xanh đuổi xuống nhân gian, hồn phách li tán, cứ điên cuồng xông loạn về phía trước.

Không có thân phận, cũng không có quá khứ.

Chỉ tiếc, con đường rộng lớn thênh thang trước mặt lại không hề bằng phẳng, cũng như tương lai không thế đoán trước của hắn.

Một tương lai đầy song gió.

Đó là một ngọn núi đầy cây cổ thụ che khuất mặt trời.

Vì vậy, ở sâu trong ngọn núi ấy, quanh năm chỉ dăm lần thấy được vài tia nắng mặt trời, còn lại thường xuyên ngập chìm trong một lớp sương mù dày đặc quỷ dị.

Trong không gian bỗng vang lên tiếng hát của nữ tử từ đâu vọng đến:

“Đừng nói thế con ơi…”

“Con đường nhân sinh dài biết bao nhiêu, con chỉ mới bước những bước đầu, cha mẹ lúc nào cũng sẽ dõi theo con…

“Ơn sâu nghĩa nặng của mẹ cha, đâu chỉ ở cơm áo?”

“Nên con ơi, làm sao quên được…”

“Ân tình mẹ cha…”

Tiếng ca như khóc như than, thê lương mà cô độc vô hạn, tựa như một một người phụ nữ số khổ bị buộc phải vứt bỏ đứa con của mình nơi xó chợ góc đường, đang kể lại nỗi ân hận không nguôi với đứa con mình đứt ruột đẻ ra.

https://thuviensach.vn

Giữa màn sương mù dày đặc, một bóng người đang chạy bán sống bán chết, chính là thiếu niên không nhớ mình là ai kia!

Hắn không biết mình vì sao vẫn còn chạy, có lẽ bởi vì vết máu vẫn còn nhuộm đỏ trên tay, hắn muốn quên đi vết máu kia, quên hết những chuyện đáng sợ vừa xảy ra.

Bước chân của hắn càng lúc càng chật vật, thất tha thất thểu mấy bước đã ngã lăn xuống đất, lăn về phía trước…

Lăn cho đến khi dừng lại trước một đôi chân.

Đôi chân này cũng không phải là chân người mà là chân của một bức tượng đá.

Thiếu niên hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lên, thấy mình đã lăn tới trước một pho tượng đá cao bằng người thật.

Đó là một pho tượng tạc hình nữ tử, trên thân tượng còn khắc bốn chữ khiến người ta khiếp sợ…

“Quỷ tử Thần mẫu!”

“Thần mẫu!"

Trên mặt tượng thần lộ ra một tia cười quỷ dị khó tả, ám muội mà âm trầm, khiến cho người ta không tự chủ mà run sợ.

Nơi thâm sơn cùng cốc chẳng có một dấu chân người sao lại xuất hiện một pho tượng thần như vậy?

Thiếu niên cũng không ép mình phải tìm ra câu trả lời mà vội vàng đứng dậy tiếp tục chạy về phía trước!

Đột nhiên, một thanh âm vang lên phá vỡ không gian tĩnh lặng:

https://thuviensach.vn

“Hài tử, đường này dẫn tới Tây Hồ đấy, đừng có chạy tới nữa.”

Thanh âm giống như từ nơi xa vọng lại, thiếu niên bối rối nhìn quanh nhưng không hề có bóng dáng ai ngoài bức tượng thần này.

“Ai? Ai đang nói chuyện đó? Thiếu niên kêu lớn.

Thanh âm kia không trả lời hắn mà chỉ tiếp tục nói.

“Tây Hồ không phải là nơi con nên đi nếu như muốn tìm lại ký ức, sau lưng còn còn có mười con đường…”

Thiếu niên nghe vậy lập tức xoay người, định thần nhìn kỹ thì đúng là có mười lối đi ẩn hiện trong sương mù dày đặc.

Thanh âm lại vang lên:

“Đó mới chính là những con đường con nên đi.”

Thanh âm kia sao lại ngăn cản hắn tới Tây Hồ? Mà không, ở Tây Hồ bên kia phải chăng có một chuyện gì đó đang chờ hắn?

Hay là, có một người đang đợi hắn?

Con đường phía trước tuy xa xôi mờ mịt nhưng thiếu niên không quay lại mười lối đi đằng sau kia, hắn vẫn tiếp tục tiến về phía trước!

Thanh âm nọ ngạc nhiên vô cùng, hỏi:

“Hài tử, con không muốn…tìm lại ký ức sao? Con không muốn tìm lại ân tình cha mẹ sao?”

Thiếu niên đột nhiên quay đầu nói:

“Không! Tôi cảm giác được rằng mình trước đây là một kẻ rất đáng sợ, có thực lực rất đáng sợ, nên tôi không muốn dẫm lên vết xe đổ ngày xưa

https://thuviensach.vn

ấy..”

Hắn mơ màng nhìn về phía trước rồi nói tiếp:

“Tôi chỉ muốn…”

“Bình yên sống hết kiếp này!”

Nói xong, không còn bị thanh âm kia mê hoặc nữa, hắn kiên quyết bước tiếp.

Trong rừng cây vắng lặng trống rỗng, tiếng ca bi ai lại chậm rãi vang lên:

“Đừng nói thế con ơi…”

“Sao con nhẫn tâm đến thế, nỡ quên đi nghĩa mẹ công cha…”

“Quên mất mối thù giết cha…”

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3

Duyên Khởi (1)

Nếu như nàng còn chưa chết, thì đến giờ có lẽ cũng hơn một ngàn một trăm tuổi.

Nàng vốn không khác gì một người con gái dịu dàng hiền thục, chỉ có một điểm khác biệt duy nhất.

Nàng không phải người.

Nàng họ Bạch, tên là Tố Trinh, là một con bạch xà ngàn năm tu luyện dưới long Tây Hồ ở Hàng Châu.

Nàng còn có một người chị em nữa.

Đó là một con thanh xà tu luyện năm trăm năm, gọi là Tiểu Thanh.

Hai xà tinh tình như tỷ muội, vốn tránh xa thế gian đầy ân oán thị phi, nhưng rồi…

Một ngày nọ Bạch xà Tố Trinh cảm thấy chán kiếp sống tu luyện buồn tẻ của yêu tinh, nàng đã động long phàm.

Nàng bèn biến thành một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần, thề sẽ tìm một người đàn ông tốt để nương tựa cả đời, Tiểu Thanh lại muốn đi theo bảo vệ

https://thuviensach.vn

tỷ tỷ nên cũng biến thành một cô gái xinh đẹp, giúp Bạch Tố Trinh đi tìm tình lang.

Cuối cùng, ở bên Tây Hồ Hàng Châu, hai người vô tình gặp một mĩ thiếu niên mồ côi cha mẹ, sống nhờ dưới hàng rào nhà bà con, nhận hết thảy khinh thường của thế gian – Hứa Tiên!

Một thiếu niên mới lớn cùng với bạch xà ngàn năm tu luyện vừa gặp đã yêu, lửa tình bùng cháy, xà yêu si tình còn giúp Hứa Tiên mở một tiệm thuốc, biến gã thành ông chủ nhỏ, không phải chịu sự khinh thường của người khác nữa.

Tiểu Thanh vẫn thờ ơ đứng nhìn, chỉ khuyên nàng đừng quá mê muội, nhưng Bạch Tố Trinh vì Hứa Tiên mà không màng gì cả!

Nàng yêu gã, nên mọi chuyện đều muốn gánh thay gã.

Một người một xà tưởng như có thể sống vui vẻ cùng nhau suốt đời, chỉ tiếc…

Một ngày nọ, có một cao tăng xưng là Pháp Hải đi ngang qua nhà họ Hứa, liền chỉ ngay Bạch Tố Trinh là yêu quái, còn thuyết phục Hứa Tiên giúp mình từ yêu.

Hứa Tiên bán tín bán nghi, nhiều lần dò hỏi Bạch Tố Trinh nhưng vẫn không thể biết được rõ ràng.

Rồi sau đó, Pháp Hải kiên quyết không để cho người và yêu thương mến nhau, liền bắt Hứa Tiên giam trong Kim Sơn Tự ở Trấn Giang.

Kim Sơn tự địa hình hiểm trở, sau khi biết chuyện Bạch Tố Trinh vô cùng khẩn trương, vội vã cùng Tiểu Thanh đi cứu Hứa Tiên, trên đường đi gặp không biết bao nhiêu nguy nan hiểm tử nhưng đều vượt qua, lại còn sinh ra đứa con trai Hứa Sĩ Lâm.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, với tình yêu kiên trinh không gì lay chuyển được, Bạch Tố Trinh đã vượt qua muôn vàn khó khăn để cứu Hứa Tiên ra.

Vốn nghĩ rằng từ đây sẽ có thể cùng Hứa Tiên sống hạnh phúc đến cuối đời, nhưng trớ trêu thay, trên đường nàng cùng Tiểu Thanh, Hứa Tiên trở về nhà, Bạch Tố Trinh đột nhiên bị tập kích một đòn sau đầu. Nàng kinh hãi quay lại nhìn, chỉ thấy thứ vừa đánh vào đầu mình chính là pháp khí Vu Bát do linh khí trời đất tụ lại mà thành, còn người đang cầm Vu Bát lại chính là người mà nàng khổ sở dung trăm phương ngàn kế cứu ra…

Hứa Tiên!

Cùng lúc đó, Pháp Hải cũng hiện thân. Hóa ra từ lúc ở trong Kim Sơn tự, Pháp Hải đã thuyết phục Hứa Tiên, Hứa Tiên cũng cảm thấy người và yêu khó có thể chung sống lâu dài được. Cho nên Hứa Tiên đã trở mặt, nhận Vu Bát do Pháp Hải đưa rồi tìm cơ hội đánh lén Bạch Tố Trinh.

Bạch Tố Trinh làm sao ngờ được, hơn nữa trong lúc cứu Hứa Tiên, cả nàng và Tiểu Thanh đã hao tổn không ít chân nguyên, nàng bèn dùng sức đẩy Tiểu Thanh ra xa để cô chạy trốn, còn chính nàng thì bị Vu Bát chế phục, cuối cùng bị Pháp Hải nhốt vào trong Lôi Phong tháp.

Sau đó, Hứa Tiên mang đứa con do Bạch Tố Trinh hạ sinh là Hứa Sĩ Luân về nuôi, cũng lấy vợ khác rồi sinh con đẻ cái, con đàn cháu đống.

Còn về Pháp Hải, vì lo Tiểu Thanh đã chạy thoát kia sẽ trở lại cứu Bạch Xà khỏi Lôi Phong tháp, Pháp Hải bèn dùng pháp lực để tạo phong ấn, khiến cho Bạch Tố Trinh đời đời kiếp kiếp phải ở lại trong Lôi Phong tháp, vĩnh viễn không siêu thoát…

Lôi Phong tháp trở thành một tấm bia mộ đẹp đẽ vĩnh hằng, là nơi chôn cất một con rắn yêu vì tình mà thịt nát xương tan, vì tình mà chết cả cõi lòng…

https://thuviensach.vn

Bạch Tố Trinh!

Truyền thuyết này đến giờ vẫn còn được lưu truyền…

Nếu như nàng không có thực…

“Truyền thuyết này truyền tới giờ đã qua trăm năm.”

Hứa bá ngồi trong quán trà, thong thả nhấp một ngụm trà lài, chậm rãi nói với bọn trẻ con.

Đây là một quán trà rất đơn sơ nằm bên bờ Tây Hồ ở Hàng Châu, còn Hứa bá chính là ông chủ quán trà.

Hứa bá đã già lắm rồi, mái đầu bạc trắng không biết đã hớt từ lúc nào, giờ trụi lủi, nom cũng phải đến bảy mươi có lẻ. Hứa bá cũng đã nhiều tuổi, lại không người thân mà cũng chẳng có con cái nên phải thuê một cậu thiếu niên khỏe mạnh đến giúp việc.

Gánh nặng được san bớt, cuộc sống cũng thoải mái hơn nhiều, những lúc rỗi rãi Hứa bá thường ngồi kể chuyện xưa cho đám trẻ con nghe.

Lúc này trong quán trà, ngoài ba thương nhân ra, một đám trẻ con tầm tám, chín tuổi đang chống cằm ngồi quanh Hứa bá chăm chú nghe lão kể chuyện.

Mấy hôm nay, Hứa bá đã kể cho đám nhỏ nghe không biết bao nhiêu chuyện cổ, nào là chuyện Thích Ca Mâu Ni đắc đạo dưới gốc cây Bồ đề, rồi chuyện Mạnh mẫu ba lần dời nhà, còn có cả chuyện Nhạc Phi khắc chữ trên lưng, nhiều không nhớ hết. Đám nhỏ cứ gọi là nghe không chớp mắt.

Chỉ có điều, chuyện cổ tích ngày hôm nay dường như hấp dẫn hơn, chuyện cổ mà Hứa bá kể hôm nay đúng là chuyện cổ diễn ra ở Tây Hồ nơi chúng đang sống, chính là…

https://thuviensach.vn

Chuyện về Bạch Xà.

“Sao cơ ạ?” Một thằng bé nghe xong câu chuyện thì bỗng nhiên kinh ngạc hỏi.

“Hứa bá, truyền thuyết này đã lưu truyền tới một trăm năm rồi ấy ạ? Vậy chẳng lẽ chuyện này xảy ra chưa lâu lắm ạ?”

Thằng bé này tên là Tiểu Quốc, mắt to mày rậm, vẻ mặt hồn nhiên chân chất.

Hứa bá chậm rãi đáp:

“Đúng vậy, nếu tính ra thì chuyện này xảy ra chừng thời ông cố nhà con đấy.”

Một cô bé con cũng xen vào, nói:

“Đúng rồi! Con cũng nhớ rồi, ông con từng kể chuyện này cho con nghe, ông bảo, là cha của ông kể lại.”

“Chẳng phải cũng khớp với lời Hứa bá kể còn gì, hà hà!” Tiểu Quốc hưng phấn cười.

Cô bé bỗng nhíu hai hang lông mày, nói:

“Có lẽ…thế nhỉ? Chỉ có điều chuyện của ông nội con kể hình như có hơi khác chuyện Hứa bá kể một chút thì phải…”

“Khác chỗ nào?” Đám trẻ con cùng tò mò hỏi.

“Ông nội bảo, Bạch Tố Trinh bị Pháp Hải dùng Vu Bát thu phục, không phải bảo Hứa Tiên đánh lén!”

https://thuviensach.vn

Đám trẻ con nghe xong thì đều quay lại nhìn Hứa bá, Tiểu Quốc lại đặt câu hỏi đầu tiên:

“Hứa bá, vì sao chuyện của ông lại khác như vậy?”

Hứa bá hiền từ cười đáp:

“Một câu chuyện được truyền từ đời này sang đời khác, qua trăm năm lưu truyền tam sao thất bản, thể nào cũng sẽ sinh ra một đôi cái khác so với bản cũ, mà thậm chí bản cũ cũng có đến vài dị bản, có gì đáng ngạc nhiên đâu!”

Tiểu Quốc lại tròn mắt, hứng thú hỏi tiếp:

“Vậy Hứa bá còn biết những dị bản nào nữa?”

“Còn có một dị bản mà có lẽ dễ khiến người ta tin nhất…” Hứa bá chậm rãi đáp.

Đám nhỏ nghe thấy thế thì đều nín thở chờ Hứa bá nói tiếp.

Hứa bá cố ý hạ thấp giọng, thần bí nói:

“Nghe nói, truyền thuyết này cũng không phải truyền thuyết, mà Bạch xà Bạch Tố Trinh thực ra cũng không phải yêu tinh mà chính là một…”

“Ôi!” Đám nhỏ không hẹn mà cùng kêu lên, Tiểu Quốcvội hỏi:

“Hứa bá, nếu như Bạch Tố Trinh không phải yêu tinh, vậy thì…cô ấy rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

Hứa bá cười nhẹ đáp:

“Thân phận thực sự của cô ấy một trăm năm trước vốn là một…”

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên một âm thanh hung hãn vang lên:

https://thuviensach.vn

“Hừ, lão già, lại ở đây lừa đám trẻ con nữa hả?”

Lời vừa xuất, đám trẻ con không khỏi thất vọng vô cùng, chỉ thấy người vừa nói là một gã to con, phía sau còn ba gã thủ hạ đi theo.

Gã to con vạm vỡ kia tên thường gọi là Lê Bằng, vốn là thổ hào ác bá có tiếng ở Tây Hồ, chuyên ức hiếp người già kẻ yếu, ăn cướp tiền mồ hôi nước mắt của họ, nhưng gã không bao giờ dám giở trò với nam đinh, vì sợ bọn họ cùng đánh lại thì xong đời.

Gã Lê Bằng sợ mạnh hiếp yếu kia dĩ nhiên rất để tâm đến Hứa bá đã đến tuổi xưa nay hiếm này, gã vung chân dẫm nát cái ghế, hai tay bắt chéo, vênh váo tự đắc nói:

“Hứa lão quỷ, hôm nay coi tâm tình của ngươi không tệ chút nào, chắc không phải chỉ vì kể chuyện cổ cho đám nít ranh này chứ nhỉ, coi bộ buôn bán cũng ngon lắm ha, thật tốt! Mau đem tiền ra đây!” Gã nói xong, bàn tay xòe ra đưa tới trước mặt Hứa bá.

Giữa ban ngày ban mặt mà dám ngang nhiên ăn cướp. Chỉ có điều lúc này trong quán trà chỉ có đám trẻ con này, ba người lữ khách và một tiểu nhị mười sáu tuổi, bọn trẻ dĩ nhiên là chẳng có sức lực đâu chống lại, tiểu nhị kia cũng sợ oai Lê Bằng, còn mấy lữ khách thương nhân kia thì không liên quan, chẳng việc gì phải bận tâm.

Hứa bá lắc đầu cười khổ, đành đem chút bạc ít ỏi kiếm được hôm nay dâng lên.

Lê Bằng nheo mắt nhìn số bạc, không khỏi quát lên:

“Láo! Sao lại chỉ có chừng này thôi?”

Dứt lời, gã vung chưởng lên, hung hãn tát Hứa bá một cái làm ông lão ngã lăn ra đất, cả răng cũng rụng mất mấy cái.

https://thuviensach.vn

Hứa bá miệng đầy máu nói:

“Lê đại gia, quả thực hôm nay chỉ kiếm được chừng đó thôi, xin ngài giơ cao đánh khẽ!”

Lê Bằng phủi phủi vạt áo, tức giận nói:

“Lão quỷ già còn giả bộ sao? Để ông mày cho biết thế nào là lễ độ!”

Gã vừa nói xong, chưởng lại vung lên, không ngờ thằng bé Tiểu Quốc cuối cùng cũng không chịu được, bèn lao tới đá một phát vào mông Lê Bằng, quát lớn:

“Cái thứ vô lại này chỉ biết đánh người già yếu, sao có thể gọi là anh hùng hảo hán chứ? Bỏ tay mau!”

Lê Bằng bị đá một phát, giận không nén được, tay rút ra một cây gậy gỗ bên hông, hét lớn:

“Thằng nhãi chán sống hả, ông mày đánh nát óc bây giờ!” Trong tiếng hét, cây gậy gỗ đã vung thẳng hướng đầu Tiểu Quốc.

Tiểu Quốc vốn không biết phải né tránh ra sao, mắt thấy sắp bị cây gậy gỗ đánh vỡ đầu, bỗng nhiên…

Một thân ảnh như ánh chớp lao tới, một tay chụp lấy cây gậy trong tay Lê Bằng, gậy gỗ lập tức dừng lại ngay trên đầu Tiểu Quốc.

Bàn tay nắm lấy gậy của Lê Bằng là một bàn tay rắn chắc như thép.

Còn bàn tay rắn chắc như thép ấy là của một người còn cứng rắn hơn cả sắt thép.

Chỉ thấy người rat ay cứu Tiểu Quốc là một thanh niên chừng mười chín tuổi, dáng vẻ rất khôi ngô tuấn tú.

https://thuviensach.vn

Thanh niên này mắt sâu mày rậm, lưng mang một sọt cỏ, tuy rằng chỉ mặc quần áo vải thô nhưng không giấu được phong thái đĩnh đạc lẫn vẻ anh tuấn hơn người, hiên ngang khí khái, khác hẳn người thường.

Đám trẻ con vừa thấy hắn, vẻ mặt vui mừng khôn tả, Tiểu Quốc càng mừng hơn, hét lớn:

“A Thiết ca ca!”

A Thiết?

Người thanh niên tên là A Thiết quay nhìn Tiểu Quốc cười nhẹ, cũng không nói chuyện mà chỉ buông bàn tay đang nắm đầu gậy của Lê Bằng, Lê Bằng đang hùng hổ bị thất thế, khinh miệt nói:

“Tiểu tử thối, ngươi dựa vào cái gì mà dám quản chuyện của bổn đại gia?”

Gã nói xong, nháy mắt với ba gã thủ hạ phía sau, tất cả đồng loạt vung gậy tấn công A Thiết.

Dứa vào cái gì ư? Chỉ dựa vào một đôi nắm đấm như thép này!

“Bịch bịch bốp bốp” bốn tiếng, gậy còn chưa đến thì quyền của A Thiết đã đánh lên ngực bụng của bốn người, nhanh như chớp đánh cho bốn tên ngã lăn quay, chen hết chỗ của Hứa bá.

Thật là một nam tử hảo hán, người đúng như tên!

Lê Bằng trong lòng biết không thể địch lại, cuống quýt đứng dậy, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Tiểu tử thối, thù này ta nhất định trả, ngươi cứ chờ mà xem!” Gã nói xong, lập tức cùng ba gã thủ hạ xô nhau chạy như chuột.

https://thuviensach.vn

A Thiết tuy chỉ là một thôn dân bình thường, không biết võ nghệ nhưng trời sinh sức khỏe hơn người, dùng đôi thiết quyền này giúp thôn dân đối phó bọn lưu manh chuột nhắt thì vẫn dư sức.

Hắn vội vàng bước tới đỡ Hứa bá dậy, lúc này mới mở miệng nói chuyện, hỏi:

“Hứa bá, bá có bị thương không?”

Hứa bá lau máu nơi khóe miệng, cười khổ đáp:

“Suýt chút nữa là đi hết hàm răng rồi, ôi, đúng là già rồi thành vô dụng. Nếu như ngày xưa thì đến nỗi nào bị họ Lê kia bắt nạt chứ!”

Lúc này, cô bé vẫn luôn dỏng tai nghe chuyện cổ của Hứa bá mới lên tiếng:

“Hứa bá, ai dám nói bá vô dụng chứ, mỗi ngày bá còn kể chuyện cổ cho chúng con nghe nữa mà. Giống như hôm nay, bá kể chúng con nghe truyền thuyết về Bạch Xà ấy, thật là li kì!”

A Thiết cũng nhìn Hứa bá, vui vẻ cười nói:

“Không sai! Hứa bá, từ lúc con mười bốn tuổi đã nghe bá kể chuyện cổ, riêng truyền thuyết Bạch Xà này, mỗi năm bá lại kể một dị bản khác, cuối cùng, ngay cả con cũng cảm thấy mê hoặc…”

“A Thiết, không ngờ con còn nhớ mà khen, xem ra sau khi lão già này chết rồi, chỉ còn có con là truyền nhân duy nhất kể chuyện cổ đây.” Hứa bá cười.

A Thiết khẽ cau mày nói:

“Hứa bá, đừng có nói như vậy chứ, bá nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.”

https://thuviensach.vn

Tiểu Quốc nãy giờ vẫn đang loay hoay nhặt bạc vương vãi dưới đất cho Hứa bá, lúc này cũng phụ họa:

“Đúng vậy! Hứa bá nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi, sống lâu như rùa ấy!”

Chữ “rùa” vừa thốt ra, đám trẻ con đều phá lên cười, ngay cả Hứa bá bị ví với rùa cũng bật cười.

Tiểu Quốc không biết mình lỡ lời, còn khờ khạo hỏi:

“Này, các ngươi cười cái gì? Hứa bá, sao cả bá già rồi mà cũng cười khó coi đến vậy?”

Đám nhỏ càng cười ngặt nghẽo, ngay lúc tất cả đang cười vang, phút chốc, tiếng cười cùng tắt.

Bởi vì, bọn chúng bỗng nhiên thoáng nhìn thấy một người lưng mang sọt cỏ đang lặng lẽ bước tới.

Đó là một người khiến chúng sợ hãi vô cùng, một người giống A Thiết như đúc…

A Hắc!

Năm năm trước, ở Tây Hồ Hàng Châu này có hai thiếu niên không rõ lai lịch lưu lạc tới, cả hai người đều bị mất trí nhớ, không biết mình là ai, cũng không biết mình từ đâu tới.

Hai người không chỉ giống nhau ở chỗ mất trí nhớ mà còn có một điểm nữa giống nhau, đó là dung mạo.

Hai thiếu niên có dung mạo giống nhau như đúc, giống nhau tựa như hai huynh đệ song sinh vậy.

https://thuviensach.vn

A Hắc trước kia lưu lạc tới Tây Hồ, rồi lại vô tình gặp A Thiết ở đầu đường.

Hai người vô cùng sửng sốt, mặc dù không ai nhớ được mình là ai, nhưng thấy gương mặt người kia giống mình đến vậy, trong lòng đều biết chắc chắn mình và người kia có quan hệ rất chặt chẽ.

Mà người ở Tây Hồ đều đoán hai thiếu niên nhiều khả năng là huynh đệ song sinh, có lẽ vì thảm biến gia đình mà mất đi trí nhớ, lại thất lạc người nhà nên mới trước sau lưu lạc tới Hàng Châu thế này.

A Hắc và A Thiết sau khi gặp nhau thì sống nương tựa lẫn nhau, lúc ấy hắn mặc một bộ y phục đen nên có tên là A Hắc, còn A Thiết thì được đặt tên theo ánh mắt kiên định như thép của mình.

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 4

Duyên Khởi (2)

Hai người không thân không thích, lưu lạc đầu đường xó chợ, không chia ai anh ai em, có điều tính cách A Hắc trầm mặc, còn A Thiết so ra mạnh mẽ hơn nên trước giờ hắn vẫn lấy thân phận đại ca lo lắng cho A Hắc. Nghe nói có một lần, cả hai đều đã đói đến lả người, A Thiết đã mạo hiểm cướp cơm chó nhà giàu cho A Hắc ăn…

Bởi cảnh cơ hàn đói khát, A Hắc lạnh lùng nhìn A Thiết người đầy dấu răng chó dữ, có chỗ còn bị cắn rách cả thịt, hắn vẫn không lộ ra một chút cảm xúc nào, chỉ lẳng lặng nhận phần cơm chó A Thiết cướp về, chậm rãi ăn từng miếng từng miếng…

Nhưng ngay trong đêm đó, ba con chó dữ khỏe mạnh trong nhà phú hộ kia bị giết chết, toàn thân bị xé đôi từ miệng tới đuôi, ruột gan tung tóe, thực là đáng sợ.

Là thứ sức mạnh khủng khiếp nào mà có thể xé đôi ba con chó dữ như vậy?

Hai người lưu lạc ở Tây Hồ hơn mười ngày, cuối cùng may mắn gặp được một quả phụ tốt bụng họ Từ, thấy hai thiếu niên mười bốn tuổi ấy quá đáng thương, cho dù bản thân cũng rất nghèo nhưng bà không nghĩ ngợi gì, liền nhận nuôi hai người.

https://thuviensach.vn

Từ má vốn cũng không có con cái gì, chỉ nhờ vào việc may vá y phục cho nhà giàu mà làm kế mưu sinh. Nhưng công việc ấy trước giờ chỉ đủ tự nuôi mình, nay lại nhận nuôi hai đứa con trai thì làm sao mà đủ, chỉ còn cách làm thuê thêm những công việc nặng nhọc như giặt giũ xiêm y cho nhà phú hộ.

May mà A Hắc và A Thiết cũng hiểu chuyện, chủ động giúp Từ má giặt giũ y phục, giúp bà giảm bớt gánh nặng. Cứ như vậy, ba mẹ con nương tựa lẫn nhau sống kham khổ suốt ba năm trời.

Từ má vì phải ngày đêm nay vá xiêm y, mà tuổi cũng đã cao nên đôi mắt càng lúc càng kém đi, còn A Thiết và A Hắc đều đã mười bảy tuổi, cuối cùng hai người đã tìm được một công việc nhỏ, đi hái thuốc cho một tiệm thuốc địa phương.

Từ má cuối cùng cũng có thể hưởng phúc của con, đôi mắt già nua không cần phải mở đêm mở ngày làm việc nữa.

Cuộc sống dù vẫn còn kham khổ nhưng A Thiết và A Hắc vì Từ má, lặn lội hái thuốc đến tay chân bị thương nhưng vẫn không kêu một tiếng, không oán thán một câu nào.

Cuộc sống như thế trôi qua cũng đã hai năm.

Năm nay, hai người đã mười chín tuổi, hai huynh đệ cũng đã thành những thanh niên cao lớn khôi ngô, từ diện mạo, ngũ quan đều giống hệt nhau, chỉ duy tính cách và khí chất là khác nhau mà thôi.

A Thiết và A Hắc càng lớn càng giống nhau, chỉ có tính cách là ngày càng khác biệt. A Thiết càng lớn càng kiên cường như thép, mắt nhìn thấu nhân tình thế thái, thường vẫn hay ra tay giúp đỡ thôn dân cho nên đám trẻ con rất quý hắn. Còn A Hắc…

https://thuviensach.vn

Hắn ngày càng trầm mặc hơn, ngày càng lạnh lùng hơn, ngày càng trở nên thần bí hơn.

Tuy hai gương mặt rất giống nhau nhưng không ai có thể tưởng tượng được hai người bọn họ lại biểu lộ khí chất khác nhau một trời một vực như thế.

Cả thuật xem tướng của thuật sĩ giang hồ cũng không thể xem được gì trên gương mặt của hai huynh đệ hắn.

Gương mặt lạnh lùng của A Hắc khiến tất cả mọi người đều không thể đoán được trong lòng hắn đang nghĩ gì, không biết hắn đang giận hay đang vui.

Con người đối với người hoặc vật mình không rõ thì đều cảm thấy sợ hãi, vì thế rất nhiều người sợ A Hắc làm hại, coi hắn như thể là yêu quái vậy.

Giống như lúc này, hắn mang giỏ thảo dược khô héo bước tới gần, đám trẻ đang cười nói phút chốc đều ngừng cười, mắt mở to, không tự chủ cùng lùi ra sau mấy bước.

A Thiết cũng cảm nhận được sự sợ hãi của đám nhỏ, vội vàng hỏi:

“Sao vậy hả? Không phải vừa nãy đang cười rất vui vẻ sao?”

Bọn nhỏ không để ý tới hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn tràn ngập vẻ sợ hãi như trước.

Có đôi khi sợ hãi cũng là một loại vũ nhục.

A Hắc dường như cũng phát hiện bọn nhỏ không ổn, bởi vậy khi hắn còn cách bọn nhỏ mười bước thì liền dừng lại không bước tới nữa, chỉ nói với A Thiết:

https://thuviensach.vn

“Có đủ ăn không vậy?”

Tóc bạc đầy đầu, có mấy lọn tóc thưa lòa xòa rủ xuống cái trán đầy nếp nhăn của bà, khiến cho bà trông càng tiều tụy, già nua. Trên thực tế, nhìn gần nhìn xa gì thì bà cũng đã hơn sáu mươi tuổi, đã già lắm rồi.

Sắc trời càng lúc càng ảm đạm, bà vẫn ngồi yên trước cửa, vì bà đang đợi hai đứa con trở về nhà.

Phụ mẫu trong thiên hạ nửa đời nuôi con, nửa đời còn lại không phải là ở nhà chờ con trở về nữa hay sao?

Xa xa, hai thân ảnh cao lớn từ đằng ấy đang tiến về phía căn nhà đá nhưng bà lão vẫn không hề nhận ra, là vì bà đang nghĩ đến chuyện gì hay bà vốn không thể nhìn thấy có người đang đi tới?

Thì ra đúng là như thế! Bà thật sự không thể nhìn thấy, đôi mắt của bà xem ra đã gần mù…

Những năm qua, bà ngày này qua đêm khác may vá cho người để nuôi sống cả nhà, nuôi hai đứa con không dứt ruột đẻ ra, đôi mắt của bà đã mờ càng thêm mờ, đến mức gần như không nhìn thấy gì nữa, bây giờ, bà chỉ có thể thấy những thứ trong vòng một thước mà thôi.

Nhưng bà không bao giờ hối hận, bởi vì khi về già bà còn có hai đứa con như vậy.

Hai thân ảnh cao lớn cuối cùng đã tới trước mặt bà lão, một người nhẹ giọng gọi:

“Mẹ!”

Người gọi “mẹ” là A Thiết, còn người không lên tiếng kia là A Hắc, còn bà lão kia chính là người mẹ đã chịu cực chịu khổ nuôi nấng hai người –

https://thuviensach.vn

Từ má.

Từ má chợt nghe tiếng gọi nhẹ nhàng kia, gương mặt già nua hiện lên vẻ vui mừng, mới vừa rồi còn kinh ngạc thấy có người bước tới trước mặt, bà vội vàng đưa tay lên dụi dụi đôi mắt mờ đục, kiễng chân nhìn hai người rồi thở phào nói:

“Sao hôm nay hai đứa về trễ như vậy? Thật là làm mẹ lo muốn chết mất thôi! Còn sợ hai đứa bị rắn độc cắn nữa chứ.”

Từ má lập cập đứng dậy, vừa lần theo tường vào nhà vừa bảo:

“Sau này hai đứa đi hái thuốc thì phải nhớ cẩn thận biết không, trong bụi cỏ có nhiều rắn độc nhện độc lắm đấy…”

A Thiết nhìn bóng lưng còng liêu xiêu của mẹ, chợt nghe sống mũi cay cay, ngay cả con đường phía trước bà cũng không còn nhìn thấy rõ nữa, phải lần vào tường mà đi.

Hết thảy khổ cực này đều là vì hai huynh đệ hắn.

Từ má chậm rãi bước từng bước vào trong bếp, từ tốn bưng mâm cháo ba chén ra, mỉm cười nói:

“Xem này! Bữa chiều hôm nay thịnh soạn lắm đấy! Có cháo thịt này!”

Chỉ có một miếng thịt mỏng như cánh ve mà bữa cháo này đã được gọi là thịnh soạn sao? Thế cũng đủ biết gia đình này khổ đến thế nào.

A Thiết vội vàng bước tới đỡ cái mâm, đặt ba bát cháo lên bàn, Từ má không quên dặn:

“Cái bát mẻ kia mẹ quen dùng rồi, đừng có đổi đi mẹ không quen.”

https://thuviensach.vn

A Thiết y lời đặt bát cháo kia tới trước mặt Từ má, vô tình nhận ra trong bát của Từ má chỉ là cháo trắng, không hề có thịt.

Chỉ có bát của A Hắc và A Thiết mới có thịt…

Hả? Sao lại như vậy được?

Có lẽ trong nhà thực ra chỉ có hai miếng thịt nhưng người lại có ba, cho nên Từ má đành phải…

Thương thay tấm lòng cha mẹ.

Bà sợ A Thiết đưa nhầm, ngón tay gầy guộc cẩn thận lần sờ mép bát cho đến khi sờ thấy chỗ mẻ kia mới tin chắc đây là cái bát mà bà đã "sớm có sắp đặt", ngay cả nửa miếng thịt mỏng như cánh ve cũng không dám bỏ vào cháo. Bà nhẹ nhàng thở phào, sợ bị lộ chuyện nên vội vàng gượng cười nói:

"Nào nào nào! Ăn nhanh đi! Cháo nguội sẽ không ngon đâu…"

Lòng A Thiết trầm hẳn xuống, quay đầu nhìn A Hắc.

A Hắc vẫn không tỏ vẻ gì, có lẽ cũng chưa phát hiện ra.

Nhìn người mẹ để hai huynh đệ hắn được ăn ngon mặc tốt hơn một chút mà chính mình phải nhịn ăn nhịn mặc, áo quần lam lũ, gương mặt khắc khổ. Nhìn ánh mắt mờ đục của mẹ, A Thiết đột nhiên cảm thấy không đành lòng.

Hắn bỗng nhiên gắp lấy miếng thịt trong bát cháo của mình, nhanh như chớp bỏ vào trong bát cháo của mẹ.

Từ má hai mắt đã gần mù, dĩ nhiên là không nhìn thấy động tác của hắn, A Hắc vẫn cúi đầu, tựa như không nhìn thấy gì cả.

https://thuviensach.vn

Mẹ à, con xin lỗi…

Người chịu khổ sở như vậy là vì hai huynh đệ chúng con, A Thiết biết.

Nhưng miếng thịt này chỉ sợ A Thiết ăn vào bụng rồi, e là…e là còn khó chịu hơn là chết.

A Thiết cũng không nói với A Hắc, nếu A Hắc không biết thì cứ ăn đi, như vậy cũng tốt, nhiều khi không biết lại vui vẻ hơn biết.

Hắn ngẫm nghĩ, đang muốn bưng bát cháo lên húp thì mới phát hiện là không có thìa, vội vàng nói:

“Ôi, hóa ra là chưa có thìa, mẹ à, chờ chút để con đi lấy thìa.”

Nói xong, hắn vội vàng xuống bếp mang thìa lên, đưa cho mẹ một cái rồi đưa cho A Hắc một cái…

Nhưng ngay lúc đưa thìa cho A Hắc hắn đột nhiên phát hiện miếng thịt trong bát của A Hắc không còn nữa.

A Thiết thoáng nhìn A Hắc, thầm nghĩ: A Hắc chắc là đói quá nên mới ăn hết miếng thịt nhanh như vậy.

Nhưng lúc hắn ngồi xuống, đang muốn bưng bát cháo lên húp, hắn liếc mắt nhìn bát cháo của mẹ một cái thì mới nhìn thấy, trong bát cháo của bà không biết từ khi nào…

Không biết từ khi nào lại có thêm một miếng thịt!

A Thiết trong lòng khẽ động, chẳng lẽ…

Hắn lập tức quay lại nhìn A Hắc, A Hắc không nhìn hắn, chỉ cắm cúi húp cháo, từng thìa từng thìa một, lặng lẽ ăn không nói gì, cứ như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

https://thuviensach.vn

Lúc này Từ má cũng đã đưa một thìa cháo lên miệng, chợt thấy là lạ, liền đưa thìa cháo tới gần mắt xem cho rõ.

Cuối cùng bà cũng nhìn rõ miếng cháo của mình, cũng nhìn thấy tấm lòng của hai con!

Ước nguyện lớn nhất trong đời của hết thảy những bậc cha mẹ trên đời này có lẽ cũng chỉ là có thể nhìn thấy tấm lòng con cái đối với mình.

Trong khoảnh khắc đó, bàn tay run run cầm thìa cháo của bà ngừng lại giữa không trung, không biết phải làm thế nào.

Rất lâu rất lâu sau, bàn tay của bà mới chậm rãi đưa thìa cháo vào miệng, bà chậm rãi nhai hai miếng thịt kia, cố gắng nuốt xuống, khen:

“Thật là…ngon quá, mẹ…lâu lắm rồi…không…ăn…cháo ngon…đến thế…”

Nói xong, bà lại cúi xuống ăn, cũng không nói thêm được lời nào nữa, hai hàng lệ già nua chảy xuống bát cháo…

Ngoài cửa sổ, trời bỗng nhiên đổ mưa.

A Hắc A Thiết đang ăn vội vàng chạy ra ngoài giúp mẹ thu y phục đang phơi ngoài trời.

Bọn họ sống trong một căn nhà nhỏ ở một góc Tây Hồ, hai người đang vội vàng thu hết y phục vào, bỗng nhiên A Hắc dừng lại, chăm chú nhìn xuống Tây Hồ mênh mông.

“A Hắc, đang nhìn gì thế?” A Thiết hỏi.

Ánh mắt A Hắc vẫn không rời khỏi mặt hồ, hắn bình tĩnh nói:

“Dưới hồ hình như có gì đó.”

https://thuviensach.vn

A Thiết nhướng mày dõi mắt nhìn xa, dưới hồ kia có cái gì được nhỉ?

Chỉ có những gợn sóng lăn tăn do mưa bụi tạo thành.

“Có thể là…cái gì, chắc là cá ấy mà.” A Thiết nói.

“Mình mau vào nhà thôi, nếu không lại bị cảm lạnh nữa bây giờ.”

A Hắc cũng không nói gì thêm, chỉ yên lặng xoay người, cùng A Thiết vào nhà.

Ngay lúc hai thân ảnh cao lớn khôi ngô ấy bước vào nhà, mặt Tây Hồ gợn sóng lăn tăn bỗng xuất hiện một biến hóa dị thường.

Chỉ thấy ở một góc nước hồ từ từ tách ra, ở chỗ nước hồ tác ra ấy, một thân ảnh chậm rãi theo nước dưới hồ dâng lên.

Một bóng người màu trắng, là một thiếu nữ!

Bóng người màu trắng ấy thon thả mảnh mai, yêu kiều tha thướt, tuy nàng theo nước hồ dâng lên nhưng váy lụa trắng như mộng ảo kia lại không hề bị ướt một góc nào.

Trên váy nàng phấp phới hàng trăm dải lụa trắng mềm mại, lụa trắng như ngàn vạn con bạch xà đang không ngừng bay múa trong mưa, nhưng ngay cả một giọt mưa cũng không dính!

Đây là võ công sao? Hay là…?

Trên mặt nàng che kín bằng một lớp lụa trắng, chỉ lộ ra một đôi mắt, một đôi mắt có ánh nhìn đẹp đẽ nhất trên đời này!

Nhưng ánh mắt này lại tràn ngập vẻ hoài nghi.

https://thuviensach.vn

Nàng im ngưng mục nhìn căn nhà đá nơi A Thiết và A Hắc sống, mơ hồ thấp giọng than thở:

“Năm năm rồi, biệt ly năm năm rồi, ta tìm chàng năm năm, cuối cùng đã tìm được rồi…”

“Nhưng…vì sao…tại vì sao ta lại tìm thấy hai Bộ Kinh Vân mất trí nhớ giống nhau như đúc thế này?...”

Ngàn dặm tìm chàng

Nơi này không biết là góc trời xó núi nào.

Chỉ biết đây là một không gian u ám vô cùng.

Bốn phía ngoài bóng đêm ra còn một màn sương khói mờ ảo tràn ngập trong không gian, nhìn kỹ lại một chút thì hóa ra không phải sương khói mà là

Nàng!

Nàng vẫn giống như năm năm trước, toàn thân vận y phục màu trắng, theo khí chất của nàng thì ngay cả gương mặt chưa bao giờ bỏ tấm lụa trắng ra cho người ta nhìn thấy chắc hẳn cũng xinh đẹp hơn trước không ít, càng hoàn mĩ không tì vết, càng không có một điểm để chê…

Khuyết điểm duy nhất là…

Đa tình!

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 5

Thiên Y Vô Phùng (1)

Vẻ đẹp của nàng không giống một người sống mà tựa như yêu mị, một con xà yêu màu trắng tu luyện ngàn năm.

Khói trắng tràn ngập khắp nơi, đôi mắt xinh đẹp tuyệt trần của nàng vẫn đang nhắm lại, chứng tỏ nàng còn đang tập trung tinh thần, giống như một tuyệt thế cao thủ đang khổ luyện võ công, lại giống như một yêu quái đang tu luyện…

Tu luyện?

Bỗng dưng nàng buông thong hai bàn tay đang chắp trước ngực xuống, không luyện nữa, u uẩn nói:

“Một ngày mà tưởng như ngàn năm, sao mà buồn quá, ta chẳng thể nào tu luyện tiếp được nữa.”

Đó vốn là một lời oán than nhưng thanh âm của nàng lại dịu dàng quá đỗi, khiến cho tiếng than ấy trở nên bình thản và mệt mỏi, tựa như chính nàng qua bao nhiêu năm tháng vẫn bình thản vậy, như thể vốn đã chịu sự khống chế của người khác, không thể tự chủ.

Lời vừa thốt ra, vầng sáng mờ ảo phút chốc biến mất, khói trắng ngập tràn khắp nơi cũng dần dần tản hết, chỉ thấy trong làn khói trắng đang tan,

https://thuviensach.vn

một thiếu phụ áo xanh đã đứng bên cạnh nàng tự lúc nào.

Chiếc mặt nạ nhiều màu che khuất gương mặt thiếu phụ cũng mờ mờ hiện lên trong bóng đêm.

“Chữ buồn ấy, với thân phận của cô thì không nên nói đâu, vì sao cô lại thấy buồn?”

Đôi mày liễu của thiếu nữ áo trắng khẽ nhíu lại, đáp:

“Thần mẫu, lúc nào ta cũng tự hỏi vì sao mình không giống với những người khác, chỉ vậy thôi ta cũng đã cảm thấy rất buồn.”

Thần mẫu ư? Lại là Thần mẫu ấy sao?

Chỉ nghe Thần mẫu che mặt nói:

“Thế sao? Cô thấy mình có gì khác với người khác?”

“Ngày nào ta cũng phải tu luyện.”

“Với thân phận của cô thì tu luyện mỗi ngày là việc cần làm, hơn nữa lại càng giúp cô chóng đạt tới cảnh giới cao nhất.”

“Không sai, tu luyện quả thực có thể đưa ta tới cảnh giới cao nhất, nhưng ai mà biết được nếu cứ tu luyện như vậy thì cuối cùng sẽ thành cái gì? Vươn tới cảnh giới cao nhất rồi thì sẽ được gì?”

“…” Lúc này ngay cả Thần mẫu cũng không biết trả lời ra sao. Đúng thế, cứ tu luyện mãi thế thì có lợi gì đây, vươn tới cảnh giới cao nhất vì cái gì?”

Cũng giống như cao thủ võ lâm, cả đời đấu sinh đấu tử rốt cuộc cũng chỉ vì cái hư danh “Thiên hạ đệ nhất”, nhưng trở thành Thiên hạ đệ nhất rồi

https://thuviensach.vn

thì thế nào? Có thể ôm cái danh hão ấy xuống ba thước đất mà nằm chung hay chăng?

Hết thảy đều là hư ảo, cuối cùng cũng thành xương trắng vùi dưới đất sâu cả mà thôi.

Ngay cả thiếu nữ áo trắng lẫn Thần mẫu miệng nói nào là "Tu luyện" rồi thì "Cảnh giới tối cao" cũng không ngoại lệ.

Thần mẫu im lặng không đáp, thiếu nữ áo trắng buông một tiếng than nhẹ, như xót thương cho chính mình.

"Nỗi đau lớn nhất của ta chính là cô độc." Thanh âm thê lương đến vô cùng.

"Cô không nên cảm thấy cô độc, bao năm qua, ta vẫn coi cô như con gái ruột của mình vậy."

Thiếu nữ nhẹ nhàng quay đầu, ngưng mắt nhìn lớp mặt nạ của Thần mẫu, chậm rãi nói:

"Ta biết, vì bà được gọi là Thần mẫu, nên việc bà coi ta là con gái, che chở ta là trách nhiệm của bà. Nhưng ta cũng biết rằng bà có rất nhiều điều không nói ra được, bà chưa bao giờ nói những điều mình thực sự nghĩ trong lòng với ta cả, bà cũng chưa bao giờ cho ta được thấy gương mặt thật phía sau tấm mặt nạ này…"

Thần mẫu áy náy nói:

"Ta rất xin lỗi, nhưng đây là…"

Thiếu nữ áo trắng không để nàng nói hết câu đã ngắt lời:

"Đây là…quy củ mà Thần đã đặt ra, có phải không?"

https://thuviensach.vn

Thần? Trên đời này thực sự có thần sao?

Ai là thần?

Thiếu nữ nói tiếp:

“Cũng giống như mảnh lụa trắng trên mặt ta, từ trước tới nay không bao giờ được mở ra trước mặt người khác, tuyệt đối không để cho bất cứ ai nhìn thấy gương mặt của mình, đây cũng là quy củ của Thần phải không?”

“Cô hiểu được là tốt.”

Trong mắt của thiếu nữ áo trắng tràn ngập vẻ đau thương, nàng chậm rãi nói:

“Nhưng ta đã quá chán ghét những quy củ lẫn cái vận mệnh được Thần sắp đặt này, chán ghét cả kiếp sống tu luyện kiểu này…”

Thần mẫu nghe vậy thì giật mình, xoay người nói:

“Đừng ngốc như thế, tu luyện rồi thì ít nhất cô cũng có thể tự bảo vệ mình.”

“Có lẽ vậy chăng…” Thiếu nữ áo trắng nghi ngờ nói.

“Tu luyện chắc chắn là có thể khiến ta càng ngày càng mạnh, còn khiến cho ta có thể tự bảo vệ mình, chính là…”

“Cho dù là người hay quỷ, dù mạnh cỡ nào đi nữa thì tâm nguyện lớn nhất cả đời của một nữ nhân chẳng phải là hy vọng có thể tìm thấy một nam nhân dám làm bất cứ chuyện gì vì mình, cả đời yêu thương chăm sóc cho mình hay sao?”

Không thể ngờ được nàng lại có trí thông minh thoát tục như thế!

https://thuviensach.vn

Nhìn ánh mắt đẹp tràn đầy khát khao của nàng, nghe những lời thì thầm như mộng của nàng, Thần mẫu mới bừng tỉnh, thở dài nói:

"Có lẽ…cô nói không sai. Chỉ có điều…trên thế gian này làm gì có nam nhân nào tình nguyện làm mọi chuyện vì nữ nhân, nam nhân bây giờ đều là thứ không ra gì, đa tình bạc bẽo, không có kẻ nào đáng để nữ nhân một lòng vì hắn cả đâu."

"Thần mẫu, bà nói vậy là quá võ đoán rồi…"

"Thế sao? Vậy cô thử đưa ra một ví dụ để thuyết phục ta xem?" Thần mẫu bình tĩnh hỏi.

Thiếu nữ áo trắng cúi đầu nói:

"Ít nhất thì trong số những người ta gặp, còn có hắn…"

"Hắn? Hắn là ai?" Thần mẫu kinh ngạc hỏi.

Đôi má thiếu nữ đỏ ửng lên, nàng đáp:

"Chính là người chúng ta gặp năm năm trước…"

Thần mẫu nghe vậy ngạc nhiên, nói:

"Năm năm trước, hóa ra…hóa ra trước nay cô chưa bao giờ quên hắn, chưa bao giờ quên Bộ Kinh Vân sao?"

"Hắn làm những chuyện đỉnh thiên lập địa như vậy, quả thực là một người rất khó để người ta quên!" Thiếu nữ áo trắng đáp.

Thần mẫu đồng cảm nói:

"Không sai, hắn bề ngoài dù lạnh lùng nhưng lại khiến cho người ta khó mà quên được, hơn nữa sau năm năm, bây giờ chắc hắn hắn cũng đã trở

https://thuviensach.vn

thành một nam nhân xuất sắc.”

Phải chăng? Thần mẫu dung từ “xuất sắc” để nói về một nam nhân, thế cũng đủ thấy hắn bất phàm ra sao.

Thiếu nữ áo trắng gật đầu nói.

“Ừm, và cũng là một nam nhân đáng để yêu.”

Vừa nghe thấy một chữ “yêu”, Thần mẫu chợt giật mình, lạnh lùng nói:

“Cho dù hắn có đáng để yêu đến thế nào đi nữa thì đó cũng không phải chuyện của cô.”

“Sao?” Thiếu nữ thoáng liếc sang nhìn Thần mẫu, chờ bà giải thích.

Thần mẫu bình tĩnh tuyên bố:

“Cô tuyệt đối không thể phá hỏng quy củ của Thần, phá hỏng vận mệnh đã được an bài của mình!”

Lại là Thần nữa sao? Thiếu nữ áo trắng hỏi lại:

“Nếu như…ta nhất định muốn thì sao?”

Thần mẫu cười lạnh, nói:

“Cô sẽ không thành công, cũng sẽ không tìm ra hắn đâu, bởi vì ta đã động tay động chân một chút rồi.”

Lời này vừa thốt, thiếu nữ áo trắng xoay mình ngẩn ra, ngạc nhiên hỏi:

“Bà…đã làm gì? À, ta đã hiểu rồi.” Nàng đến bây giờ mới bừng tỉnh, thở hắt ra, nói:

“Thảo nào…ta lại tìm thấy hai “hắn”.

https://thuviensach.vn

Thần mẫu cũng không ngạc nhiên, lạnh nhạt hỏi:

“Cô sớm đã tìm thấy hắn à? Hà, đáng tiếc là cô vĩnh viễn sẽ không thể tìm ra ai là hắn, bởi vì ta đã dùng tuyệt kỹ đắc ý nhất của mình Thiên Y Vô Phùng lên bọn họ.”

“Thiên y vô phùng?” Thiếu nữ áo trắng cả kinh, tựa hồ nàng cũng biết Thiên Y Vô Phùng là cái gì.

“Đúng vậy, năm năm trước sau khi chũng ta đưa hắn để trong rừng hoang, ra nhìn ra cái vẻ quyến luyến trong mắt cô, ta sớm biết cô không thể quên được hắn, biết cô nhất định sẽ dùng trăm phương ngàn kế để đi tìm hắn…” Thần mẫu nói tiếp.

“Vì thế ta bèn tìm một thiếu niên khác cũng mất trí nhớ, thừa lúc y hôn mê liền gắn một chiếc mặt nạ Thiên Y Vô Phùng giống hệt gương mặt Bộ Kinh Vân lên mặt y, rồi lại bố trí cho hai người bọn hộ “vô tình” gặp nhau, cô cũng biết chỗ đặc biệt của Thiên Y Vô Phùng rồi phải không?”

“Ta biết, Thiên Y Vô Phùng là mặt nạ độc môn của bà, tinh xảo hơn nhiều so với loại mặt nạ của người trong giang hồ, một khi đã gắn lên mặt thì không thể nào tìm ra được, cho dù cái người mang Thiên Y Vô Phùng kia có rửa mặt cả ngày cũng chẳng thể nào thấy được gương mặt thật của mình lộ ra khỏi mặt nạ, hơn nữa cũng không thể tháo ra được.” Thiếu nữ áo trắng thở dài nói.

“Không sai, trừ khi bị chất độc phá hủy, nếu không thì chỉ có ta mới biết cách cởi bỏ Thiên Y Vô Phùng, nó còn một điểm đặc biệt chính là những đường nét hoa văn trên mặt nạ cũng sẽ không ngừng biến đổi theo người mang khi lớn lên hoặc già đi.”

Thiếu nữ áo trắng thở dài nói:

https://thuviensach.vn

“Bởi vậy hai người ta tìm thấy thì có một người mang Thiên Y Vô Phùng, cho dù là đang mang mặt nạ y cũng không biết được.”

“Cô cuối cùng cũng hiểu được rồi à? Cho nên dù cô có đi tìm hắn thì cũng không có cách nào tìm được, thế thì yêu thế nào?”

“Ta…chỉ có một chút không rõ.”

“Không rõ cái gì?”

“Bà đã phải dùng trăm phương ngàn kế ngăn cản ta đi tìm hắn, vậy sao không đem giết quách hắn đi cho xong, cho ta tắt hắn hy vọng luôn?”

Thần mẫu ngạc nhiên, không ngờ nàng lại hỏi đến vấn đề này, đáp:

“Ta có mục đích của mình, không cần phải nói cho cô biết.”

Thiếu nữ áo trắng than nhẹ:

“Chỉ có điều, dù bà có mục đích gì đi nữa, Thần mẫu, bà vẫn sai rồi…”

“Hả?”

“Gương mặt thì có thể giống được, nhưng khí chất và tính cách thì không thể nào mô phỏng được. Thiếu niên mất trí nhớ mà bà tìm được để cho mang Thiên Y Vô Phùng có thể có gương mặt giống hắn nhưng tính cách và khí chất của y tin rằng không thể nào giống hắn được.

“Ý của cô là…”

Thiếu nữ áo trắng nói:

“Chỉ cần ta ở cùng bọn nọ thì chỉ cần một thời gian là có thể tìm ra đâu là hắn chân chính.”

https://thuviensach.vn

“Cô muốn rời khỏi nơi này sao? Không! Ta tuyệt đối không cho phép cô phá hỏng quy củ của Thần, tự ý bỏ đi đâu!” Thần mẫu nói xong quắc mắt một cái, muốn chụp ta thiếu nữ áo trắng lại nhưng thân hình nàng chợt nhoáng lên, nhẹ nhàng lách qua, Thần mẫu lại vung trảo ngược lại, thiếu nữ áo trắng tiện tay vung chưởng lên, chỉ nghe “phốc phốc phốc” mấy tiếng, hai người đều bay về hai phía.

Thần mẫu kinh ngạc nói:

“Không ngờ…đạo hạnh của cô đã tới mức này, xem ra không hề kém ta, trước giờ ta vẫn xem nhẹ cô rồi.”

Thiếu nữ áo trắng có chút áy náy, nói:

“Thần mẫu, chúng ta vốn tình như mẹ con, ta không hề muốn giao thủ với bà, chỉ là…”

“Chỉ là vì hắn?” Thần mẫu lạnh lùng hỏi.

Thiếu nữ áo trắng không trả lời, bỗng nhiên ngẩng đầu, dứt khoát kéo tấm khăn che mặt xuống, để lại trong bóng tối.

Nàng vốn không được phép kéo khăn che mặt xuống trước mặt người khác, nhưng nàng vẫn gỡ bỏ.

Tấm sa trắng bay phiêu đãng trong bóng đêm u ám, tựa như mối tình mờ mịt vô cùng mà nàng sắp trải qua kia.

“Cô dám phản bội Thần vì hắn sao?” Thần mẫu hoảng sợ thấp giọng mắng.

Chỉ thấy nàng đáp lại rất dịu dàng nhưng kiên định dị thường:

“Thần mẫu, cảm ơn bà đã nuôi nấng ta bao nhiêu năm qua, nhưng ta không thể nào cứ tiếp tục tu luyện, hoài phí cả đời để rồi chờ chết, ta chỉ

https://thuviensach.vn

mong có thể đi tìm giấc mộng trong long mình, hắn là một người không thể bỏ qua, cũng là cơ hội duy nhất của ta…”

“Đã sinh ra trên đời này, ta không muốn phải sống như thế này đâu. Thần mẫu, xin bà đừng để cho Thần biết, cho ta được một lần sống thực sự, ta chỉ cần một khoảng thời gian rất ngắn mà thôi.”

“Bộ Kinh Vân thực sự là giấc mộng của cô sao?”

“Đúng thế! Ta chỉ cầu mong có thể được sống tự do trong một chút mà thôi, sau đó nhất định sẽ tự trở về tiếp tục an phận tu luyện!”

Chỉ cầu mong kiếp này có thể thực sự sống một lần, phải đâu là đòi hỏi quá đáng? Thần mẫu lẽ nào lại không đồng ý?

Thần mẫu bình tĩnh nhìn bóng dáng của nàng, tựa như nhìn thấy bóng dáng của một “Nàng” nào khác, một bi kịch của “Nàng” lại sắp tái diễn.

Thật lâu sau, bà mới bùi ngùi thở dài một tiếng, nói:

“Ái tình như bóng trăng đáy nước, như hoa trong gương, khi ở bên thì ấm áp, qua rồi lại chẳng biết thật giả thế nào, muốn “nắm tay cho tới bạc đầu” thì thực là vọng tưởng. Cô nhất định sẽ hối hận, ôi…”

Cuối cùng, Thần mẫu không nói gì nữa, dần dần biến mất trong màn đêm…

Biết rõ bi kịch sắp tái diễn, sao Thần mẫu còn để cho nàng đi? Bởi vì bà ta không còn thương nàng? Hay bởi vì trong long bà ta thật sự cho rằng, hy vọng được sống thực sự một lần cũng là đúng?

Thiếu nữ áo trắng nhìn theo bóng dáng Thần mẫu rời đi, trong mắt thấp thoáng ánh lệ, nàng buồn bã nói:

“Thần mẫu, cảm ơn…Người…”

https://thuviensach.vn

Dứt lời, nàng cũng lập tức biến mất trong bóng tối.

Nàng cuối cùng đã đi, nhưng liệu nàng có thể tìm ra ai là Bộ Kinh Vân?

Nàng dùng cách gì để tìm ra?

Ngay lúc Thần mẫu và Nàng biến mất, hai bóng người thần bí xuất hiện từ trong bóng tối u ám.

Chỉ thấy hai người này khoác trường bào dài quét đất, trên mặt không mang mặt nạ hay khăn che mặt gì nhưng lại khiến người ta không thể nào nhìn rõ bộ dáng họ rốt cuộc thế nào.

Bởi vì trên mặt họ đều được vẽ chằng chịt những vệt màu khác nhau, khiến cho người ta hoa cả mắt, không thể nào nhìn ra được gương mặt thật sự, thậm chí chẳng biết ngũ quan của họ có nằm đúng vị trí hay không nữa.

“Ta nghe thấy rồi.” Kẻ thần bí dẫn đầu nói.

“Ta cũng nghe thấy.” Kẻ thần bí còn lại cũng phụ họa.

“Thần mẫu và Nàng đạo hạnh mặc dù cao nhưng quá bất cẩn, lại còn xem thường bản lĩnh nghe lén của chúng ta rồi.”

“Không ngờ…với thân phận tôn quý như Nàng mà cũng dám cả gan muốn lừa Thần, vụng trộm đi tìm gã phàm phu tục tử này.”

“Đại Thần quan, chúng ta đã biết được việc này, có lẽ nên lập tức trở về báo cho Thần biết chăng?”

Thần quan?

Theo tên mà nói, bọn họ phải chăng là cùng một nhóm với Thần mẫu?

https://thuviensach.vn

Sự tình càng lúc càng phức tạp, trên đời còn có bao nhiêu người như vậy nữa?

Đại Thần quan nói:

“Vốn nên thế, chỉ có điều, Nhị Thần quan à, Thần liệu có tin lời một phía của chúng ta chăng?”

Hóa ra người nhỏ bé kia được gọi là Nhị Thần quan, Nhị Thần quan ngạc nhiên nhìn Đại Thần quan.

Đại Thần quan cười nói:

“Không phải sợ, ta chợt nghĩ ra một biện pháp để lập công đây.”

Nhị Thần quan hỏi:

“Hả? Đại Thần quan có phương pháp gì?”

Đại Thần quan không nói, chỉ cười quỷ dị.

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 6

Thiên Y Vô Phùng (2)

Thần Châu có tới bảy nơi gọi là Tây Hồ nhưng chỉ có Tây Hồ Hàng Châu là nổi tiếng nhất.

Hàng Châu Tây Hồ, một mảnh núi xanh nước tĩnh, tự như một mỹ nhân xinh đẹp dịu dàng, khiến cho người ta say đắm không thôi.

Tô đê là một con đê dài từ nam tới bắc trên Tây Hồ, từng do tài tử Tô Đông Pha xây dựng. Nếu nói Tây Hồ diễm lệ như một mỹ nhân thì Tô đê chính là mái tóc dài tha thướt của mỹ nhân vậy…

Tháng ba xuân muộn.

Hai bờ Tây Hồ, liễu xanh khói biếc, hoa đào khoe sắc khắp nơi.

A Hắc và A Thiết đã trải qua một ngày vất vả, thảo dược hai người hái được mang trên lưng cũng đã héo quá nữa. Lúc này, hoàng hôn cũng sắp xuống, A Thiết lau mồ hôi, nói:

“A Hắc, bây giờ cũng không còn sớm nữa, chúng ta có lẽ nên về sớm một chút kẻo mẹ lại ra cửa ngồi trông, mẹ già rồi ngồi lâu không tốt.” Hắn vốn là một đứa con rất hiếu thảo.

A Hắc im lặng gật đầu, hai người bèn dọc theo Tô đê cùng trở về nhà.

https://thuviensach.vn

Trời dù đã bắt đầu tối nhưng vẫn chưa tối hẳn, A Thiết lại nghĩ: Tối nay chắc mẹ không ra ngoài cửa ngồi đợi huynh đệ mình về.

Nhưng lúc cửa nhà đã thấp thoáng hiện trong mắt họ, hai người từ xa đã nhìn thấy một bóng người lại đang ngồi xổm trước cửa.

A Thiết thoáng nhìn qua liền nói với A Hắc.

“Ôi, mẹ thật là! Lại không chờ đượac à ra cửa ngóng mình nữa…” Lời còn chưa dứt, hắn bỗng nhiên ngừng lại.

Bởi vì hắn và A Hắc phát giác, hóa ra người ngồi ngoài cửa vốn không phải là mẹ của họ.

Người ngồi ngoài cửa là một bóng thiếu nữ tha thướt.

A Thiết bước lại gần nhìn kỹ, chỉ thấy cô gái này mặc y phục đơn giản, người còn bám đầy bụi đường, đang ôm gối ngồi co ro trước cửa nhà mình. Bởi vì nàng vẫn cúi đầu nên A Thiết không thể nào nhìn ra khuôn mặt nàng. Hắn đành nhẹ giọng hỏi.

“Cô nương, cô không khỏe sao?”

Cô gái lắc lắc đầu, càng cúi xuống thấp hơn.

“Vậy, sao cô lại ngồi co ro trước cửa nhà tôi vậy?”

Cô gái lúc này mới đáp:

“Tôi…tôi đã…không có nhà…để về rồi…” Thanh âm dịu dàng vô hạn, chỉ có điều hơi khàn khan như thể mới khóc xong.

“Hả?” A Thiết thoáng nhìn A Hắc, không hiểu lắm nên lại hỏi tiếp:

“Chẳng lẽ…cô bị người nhà đuổi đi?”

https://thuviensach.vn

Cô gái nghe A Thiết hỏi thế thì không đáp lại mà chỉ thấy nước mắt ròng ròng chảy xuống.

A Thiết ngạc nhiên, nghĩ rằng cô gái này chắc chắn có nhiều chuyện cũ thương thâm, nếu không cũng sẽ không thể về nhà như thế, co rúm ở chỗ này. Trước cửa nhà, thấy người ta bị mình truy hỏi mà thành khóc không thành tiếng, A Thiết cảm thấy có lỗi, bèn dịu dàng nói:

"Tôi xin lỗi, cô nương xin đừng trách tôi lỡ lời…"

Cô gái nọ lắc đầu nói:

"Không, tôi…cảm tạ hai vị đã hỏi thăm…chỉ là…tôi thật sự…không có nhà ở đây để về…"

A Thiết bắt đầu hiểu được, nói:

"Cô nương, nhà của cô không ở Tây Hồ sao?"

Cô gái khẽ gật đầu đáp:

"Tôi vốn họ Bạch, tên…chỉ có một chữ 'Tình', trước ở Dương Châu, sau khi…cha mẹ qua đời, lại…không có an hem, đành phải đến Hàng Châu…tìm nhà người hôn phu đã đính ước…không ngờ…tìm không thấy, đến giờ…cũng không có tiền quay về Dương Châu nữa, chỉ đành…phiêu bạt đầu đường góc chợ…"

Ồ…Hóa ra nàng tên là Bạch Tình.

Lại là chuyện tìm người thân không thấy, chỉ có điều qua giọng kể u oán của cô gái này lại thấy thê lương khôn tả, A Thiết và A Hắc liếc mắt nhìn nhau một cái, A Thiết thở dài nói:

"Thật đáng thương, chỉ không biết vị hôn phu đính ước của cô nương tên là gì?"

https://thuviensach.vn

“Hắn?” Cô gái cuối cùng ngước mặt lên nhìn A Thiết và A Hắc rồi nói:

“Hắn tên là”

“Bộ Kinh Vân!”

Lời vừa thốt ra, A Thiết ngạc nhiên quay lại nhìn, A Hắc vốn bình tĩnh trên mặt cũng thoáng biến sắc.

Cô gái tên Bạch Tình kia đã ngẩng đầu lên, không ngờ nàng có một gương mặt rất khả ái cùng một đôi mắt trong veo đẹp đẽ hơn người.

Mà đôi mắt trong veo ấy lúc này dù ngân ngấn nước mắt song lại bình tĩnh nhìn thẳng vào gương mặt hai hán tử khôi ngô kia, tựa như muốn tìm xem phản ứng trên mặt họ khi nghe đến cái tên Bộ Kinh Vân.

Đáng tiếc, nàng vốn mong rằng khi nghe ba chữ này thì sẽ có một người phản ứng, không ngờ cả hai người đều sửng sốt như nhau.

Nên nàng vẫn không thể tìm ra.

A Thiết trầm ngâm nói:

“Bộ Kinh Vân chẳng phải là người đã cứu tế nạn dân Nhạc Sơn năm đó hay sao? Hắn…hình như là đệ tử Hùng Bá gì đó.”

A, hóa ra hai huynh đệ hắn cùng ngạc nhiên là bởi vì đã từng nghe tới cái tên này chứ không phải cái tên ấy có ấn tượng nào trong trí nhớ của mình.

Cô gái tên Bạch Tình ấy tựa như có chút thất vọng, lắc đầu nói:

“Không, chỉ là trùng tên trùng họ mà thôi, hôn phu của tôi…không phải Bộ Kinh Vân kia đâu.”

https://thuviensach.vn

Trong khi nói, ánh mắt nàng lộ ra vẻ ngạc nhiên, tựa như đến giờ mới nhìn rõ dung mạo hai người, kinh ngạc hỏi:

“A! Hai…người…giống như…hai người là…huynh đệ song sinh?”

A Thiết nhìn A Hắc bên cạnh, tự hào nói:

“Không sai, chúng tôi đúng là huynh đệ!” Trên thực tế, hắn thực coi A Hắc như đệ đệ.

A Thiết lại hỏi tiếp:

“Bạch Tình cô nương, cô tìm người không thấy rồi, vậy sau này cô tính làm gì?”

“Tôi…cũng không biết phải làm gì bây giờ nữa, hôn phu của tôi…cả nhà hắn giờ đã đến nơi nào không rõ, biển người mờ mịt, tôi…lại chưa từng gặp hắn, làm sao…tìm được đây?” Cô gái hoang mang nói.

“Chỉ hy vọng…có người nào đó…có lòng tốt thu nhận tôi…đại ân đại đức…tôi nguyện làm kẻ hầu người hạ để…báo đáp…” Nàng nói xong, phút chốc lại lã chã lệ rơi.

Mắt thấy cô gái như vậy, A Thiết nhất thời tay chân luống cuống, A Hắc cũng im lặng không nói gì.

Thoáng chốc, trong lòng A Thiết đã hạ một quyets định, hắn nói:

“Bạch Tình cô nương, thân thế cô thật đáng thương, nếu không chê chúng tôi nhà hẹp thiếu ăn thiếu uống thì xin cô cứ ở lại đây ít lâu đi rồi tính tiếp, chỉ là…”

“Chúng tôi còn có mẹ già, cần phải hỏi ý kiến người nữa.”

https://thuviensach.vn

Hắn nói rất thành khẩn, vừa lúc đó, từ trong nhà bỗng dưng truyền ra một thanh âm xúc động:

“Mẹ không có ý kiến gì khác.”

Lời vừa dứt, cửa nhà mở ra, chính là mẹ của A Thiết A Hắc – Từ má.

Hóa ra từ nãy giờ Từ má ở trong nhà đã nghe thấy tất cả, bà vốn là người tốt bụng, lúc này cũng không để ý gia cảnh nghèo khó của mình, vẫn muốn giúp đỡ cô gái đáng thương này trước, bà hiền hòa nói:

“Bạch Tình cô nương, vừa rồi ta đã nghe thấy hết rồi. Hai huynh đệ hắn cũng là do ta nhận về nuôi lớn, nếu cô không chê thì cứ coi nơi này như nhà mình, chỉ không biết ý cô thế nào?”

Đang trong cảnh khốn cùng lại gặp sinh cơ, cô gái tên Bạch Tình nào có thể từ chối, vội hướng Từ má cùng huynh đệ A Thiết cúi lạy thật sâu, mắt rưng rưng lệ nói:

“Bà bà, cảm ơn…mọi người, mọi người…đối với con…thật…tốt quá, con…nhất định…sẽ…báo đáp…mọi người….” Vừa nói xong, thiếu nữ đã kiệt sức gục xuống, chắc là nàng đã đói lâu lắm.

A Thiết vội vàng đỡ cô gái dậy, nàng ngượng ngùng cười, vô lực liếc nhìn A Thiết và A Hắc nói:

“Hai người…thực sự rất giống nhau, chỉ sợ…chẳng biết bao giờ tôi mới có thể nhận ra…ai huynh…ai đệ.”

“Không có cách nào phân biệt cả, chỉ có điều thời gian thì có dư.” A Thiết vui vẻ cười nói.

Đúng vậy! Thời gian còn dài, nên nàng dù không thể cho ai biết mục đích mình đến đây…

https://thuviensach.vn

Nhưng cũng không cần phải quá sốt ruột.

Trong bốn người, chỉ có A Hắc trước sau vẫn không nói câu nào. Hắn cứ thế xoay người đi vào nhà trước.

Cô gái không nói gì nhìn theo bóng dáng hắn, thầm nghĩ:

“Hắn…thật lạnh lùng, chẳng lẽ…là hắn?”

Cứ như thế, cô gái xinh đẹp tên Bạch Tình ấy cuối cùng đã ở lại nhà A Thiết.

Nàng rất hiền lành.

Nàng cũng rất chịu khó, ngày nào cũng tranh Từ má nấu nướng, lại còn sắp đặt trong nhà đâu đấy gọn ràng ngăn nắp.

Mỗi ngày, A Thiết và A Hắc trở về đều thấy trong nhà sáng sủa sạch sẽ, vì phòng ốc đã được quét tước không còn hạt bụi.

Chỉ có một điều, trong nhà vốn khó nuôi nổi ba người, nay thêm một người thì càng thêm túng thiếu.

Nhưng Từ má lẫn A Thiết đều không thấy hối tiếc, bởi vì nàng thực sự là một cô gái ngoan.

Chỉ có A Hắc cho đến giờ vẫn không tỏ vẻ gì.

Nàng cứ luôn chân luôn tay cả ngày, như thể nàng không cần nghỉ ngơi vậy, lắm lúc Từ má thấy không đành, khuyên nàng:

“Bạch Tình cô nương, cô nghỉ một chút đi, đừng gắng quá mà bệnh.”

“Bà bà, đừng có khách sáo như vậy, người cứ gọi còn là Tiểu Tình là được rồi. Bà bà, để con làm xong cái này rồi sẽ nghỉ ngay, người cứ vào

https://thuviensach.vn

phòng nghỉ trước đi!” Nàng lúc nào cũng quanh co như vậy mà từ chối.

Vì thế, nàng phơi sào trúc xong lại bận sang việc khác.

Hơn nữa, tuy rằng cả nhà A Thiết cũng chỉ ăn rau xanh với cơm trắng, nhưng nàng ngay cả rau xanh cũng không nỡ lòng gắp đi, lúc nào ăn nào ăn cơm nàng cũng chỉ ăn cơm trắng, tuyệt không đụng tới đĩa rau.

Lắm khi Từ má không đành lòng bèn gắp rau cho nàng thì trước sau gì nàng cũng dùng mọi cách trả lại, dù thế nào cũng không chịu ăn.

Từ má cảm động, A Thiết cũng rất cảm động, hai người bọn họ hiểu được nàng không muốn liên lụy cả nhà quá nhiều.

Chỉ có A Hắc trước sau vẫn không có một chút nào tỏ vẻ cảm động.

Người vùng Tây Hồ cũng nghe nói Từ má nhận nuôi một cô gái xinh đẹp hơn người, có người vô công rồi nghề không có gì làm lại để ý, người ta đồn đại ngày càng nhiều.

Bọn họ xa xa gần gần nhà A Thiết trông sang, ai nấy đều công nhận rằng nàng thực rất xinh đẹp.

Đương nhiên cũng có không ít nam nhân với cao có ý đồ với nàng. Bọn chúng chỉ ngại đôi thiết quyền của A Thiết và sự lạnh lùng kinh nhân của A Hắc nên không dám lỗ mang, do vậy cũng không dám gây chuyện.

Cái tên Bạch Tình lập tức được truyền khắp vùng Tây Hồ.

Từ má nhìn đứa con gái dịu dàng hiền thục, chỉ cảm thấy trong lòng rất hài lòng.

Nàng với A Thiết ngày càng thân thiết, hắn coi nàng như người nhà, bắt đầu gọi nàng là Tiểu Tình, càng quan tâm nàng hơn trước. Từ má hôm qua còn đi lại xem xem nàng đắp chăn có kín không, A Thiết thì thường hái cho

https://thuviensach.vn

nàng những loại hoa nàng thích. Có một lần, vì một gã lưu manh gan tày trời dám giở trò với nàng, A Thiết lấy một địch mười, cuối cùng cũng đuổi được bọn lưu manh kia đi, ngay cả A Thiết cũng bị thương.

Nàng giống như một yêu nữ xinh đẹp trong những thần thoại Trung Quốc từ xưa đến nay, rơi xuống trần gian, đột nhiên xuất hiện rồi tìm một nhà thường dân chịu mệt nhọc khổ cực.

Mục đích của nàng có thể là trả ơn, cũng có thể là tìm kiếm người yêu thương, cũng có thể…

Mà có lẽ nàng thật sự là một yêu nữ trong số đó.

Chỉ là một cô gái xinh đẹp hoàn mỹ đến thế xuất hiện cũng có chỗ làm cho người ta thấy kỳ lạ.

Đến thời điểm ấy, khi nàng đã ở nơi này được nửa tháng, A Thiết liền nhận ra.

Mỗi khi màn đêm buông xuống, sau khi mọi người ăn uống nghỉ ngơi rồi, nàng lại lẳng lặng ngồi trên khung cửa sổ, lặng lẽ nhìn vào màn đêm xa xăm ngoài kia, giống như đang chờ đợi một người. Nàng rốt cuộc đang đợi ai?

Hay là nàng đang chờ một “ngày” nào đó đến?

A Thiết cực kỳ tò mò, thường làm như vô tình ngắm nàng, dần dần hắn phát hiện một chuyện.

Ánh mắt Tiểu Tình không ngờ thường nhìn về phía A Hắc.

Điều này thực kỳ quái, bởi vì vẻ lạnh lùng của A Hắc lúc nào cũng khiến người khác kinh sợ, sao nàng lại thích nhìn?

https://thuviensach.vn

Rất nhiều lúc, Tiểu Tình ngồi nói chuyện phiếm với A Thiết, nhưng mà lúc nói chuyện, ánh mắt vẫn thường hướng về phía A Hắc bên cạnh A Thiết, A Thiết bắt đầu nhận ra, tựa như nàng rất thích vẻ mặt lạnh lùng của A Hắc.

Đáng tiếc, A Hắc trước sau vẫn chưa một lần đáp lại, thậm chí còn chưa nói với nàng nửa câu, nói gì đến nhìn nàng.

Hắn không nhìn nàng, nàng lại nhất định muốn nhìn hắn.

Vì nàng nhìn nhiều như thế, nên dù cả người không nhìn được rõ ràng như Từ má cũng phát hiện, bà chỉ ngầm hiểu mà mỉm cười.

Trong lòng A Thiết cũng mỉm cười.

Hắn mặc dù không dám chắc vì sao nàng lại cứ nhìn A Hắc như vậy, nhưng mà hắn tin rằng có lẽ nàng đã nhìn trúng A Hắc.

Hết thảy tình yêu xưa nay đều bắt nguồn từ ánh mắt đầu tiên rung động lòng người ấy!

A Hắc vốn ai gặp cũng sợ hắn, thôn dân thấy hắn từ xa đã tranh nhau chạy trốn, chẳng ai muốn lại gần hắn cả.

Bây giờ, khó khăn lắm mới có một cô gái nhìn lại A Hắc, A Thiết trong lòng thầm nghĩ, ta thân là đại ca của A Hắc, nhất định phải làm cho A Hắc được vui vẻ, nếu có thể giúp, nhất định phải giúp hai người đó một phen mới được…

Nghĩ đến đây, A Thiết cuối cùng đã hạ một quyết định.

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 7

Chúng Lí Tầm Tha (1)

Đêm khuya thanh vắng, chẳng biết vì sao Tiểu Tình lại đợi huynh đệ A Thiết và Từ má ngủ say xong, liền lặng lẽ lẻn ra ngoài.

Trời đất mịt mờ, đôi mắt trong veo của nàng bình tĩnh nhìn vào một tán cây rậm rạp, đột nhiên nói:

"Người có ở đó không?" Sao bỗng dưng nàng lại nói chuyện với lá cây, nàng có phải bị khùng rồi chăng?

Trong tán cây không ngờ lại có người đáp:

"Không ngờ chỉ mới chưa tới nửa tháng mà ngươi đã nổi danh xinh đẹp ở Tây Hồ rồi."

Tiểu Tình nói:

"Hết thảy sắc tướng đều chỉ là hư ảo, bởi chúng nhân quá mê muội mà thôi."

Người trong tán cây nói:

"Đã là người thứ mười sáu rồi, ngươi thế nào rồi?"

Tiểu Tình đáp:

https://thuviensach.vn

“Rất tốt, cả nhà bọn họ đều đối đãi với ta rất tốt, nhất là Từ má và A Thiết đối xử với ta như con gái, em gái vậy.” Nàng nói đến đây lại có chút xúc động, là cảm động vì Từ má và A Thiết, nàng tựa hồ rất yêu quý hai người.

“Vậy, ngươi có thể nhận ra ai là Bộ Kinh Vân chưa?” Người trong đám cây hỏi.

Bộ Kinh Vân? Chẳng lẽ Tiểu Tình chính là…

Tiểu Tình có chút đăm chiêu, đáp:

“Ta nghĩ mình đã biết hắn là ai rồi, chỉ có điều chưa dám khẳng định…”

“Với lại, hắn rất lạnh lùng!”

“Lạnh?”

Người trong tán cây nói:

“Đừng quên hắn từng có ngoại hiệu là Bất khốc Tử thần, nếu không khóc thì làm sao có thể không lạnh?”

“Nhưng…” Tiểu Tình lại nói:

“Hắn lạnh quá nên ta rất khó nói chuyện với hắn.”

“Vậy thì phải xem bản lĩnh của ngươi rồi.” Người trong tán cây cười lạnh.

“Ừm.” Tiểu Tình khẽ đáp.

“Xem ánh mắt ngươi dường như có chút dao động, phải không?” Người kia lại hỏi.

https://thuviensach.vn

Vì sao nàng lại dao động? Nàng thực sự yêu chăng? Hay bởi những người ở cùng nàng đều bị tổn hại nên nàng dao động?

Tiểu Tình chỉ đành bất đắc dĩ nói:

“Cả nhà bọn họ…đều rất lương thiện, đối xử với ta…cũng rất tốt.” Những lời này của nàng là từ trong đáy lòng mà thốt ra.

“Điều này ta không muốn nghe! Chỉ là việc này không nên để nhiều người biết, ngươi có hiểu không?” Người kia nói.

“Ta hiểu rồi.” Tiểu Tình nhẹ nhàng gật đầu.

“Tốt! Chỉ còn ít ngày nữa thôi, ngươi tốt nhất nên cố gắng nữa đi!”

Lời vừa dứt, trong tán cây truyền ra một tiếng “vù”, người nọ dĩ nhiên đã đi xa.

Tiểu Tình vẫn còn đứng ngờ ngác, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm điều gì đó, có lẽ nàng đang tính ngày còn lại.

Ngày lại trôi qua.

Đối với người bình thường mà nói thì một ngày trôi qua vốn dĩ chẳng phải chuyện gì to tát, nhưng đối với Tiểu Tình mà nói thì nó lại vô cùng quang trọng.

Cứ mỗi ngày trôi qua, nàng đều đợi “ngày ấy” đến.

Hôm nay đã là ngày thứ mười chín Tiểu Tình ở lại đây, đối với nàng mà nói cũng là một ngày rất đặc biệt.

Bởi vì A Thiết cuối cùng cũng đã cho nàng đi hái thuốc cùng, đây là lần đầu tiên nàng đi cùng hai người bọn họ ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Mục đích là gì đây?

A Hắc vẫn lạnh lùng cực độ, ngoại trừ thỉnh thoảng nói với A Thiết hay Từ má dăm ba câu, trước giờ xem ra chẳng khác gì người câm, A Thiết sống cùng hắn năm năm dĩ nhiên hiểu rõ tính cách hắn còn hơn cả A Hắc. Hắn mang Tiểu Tình đi hái thuốc cùng là hy vọng Tiểu Tình có nhiều cơ hội ở cùng A Hắc hơn, thực là khổ tâm của người làm đại ca như hắn.

Ba người cùng đi lên núi, dọc Tô đê. Trên đường đi, đầu mày khóe mắt của Tiểu Tình đều hiện lên ý cười. A Thiết trong lòng nghĩ rằng, ắt hẳn là vì nàng được đi cùng A Hắc nên mới vui vẻ đến thế.

Chỉ tiếc, A Hắc lại có vẻ không vui cho lắm, hắn cứ đi xa xa phía sau hai người, tựa như bóng dáng của họ vậy.

Tuy thái độ của A Hắc khiến Tiểu Tình có chút xấu hổ nhưng mọi người đã cùng đi trên một con đường, hai trước một sau cứ thế đi về phía trước.

Qua Tô đê, chỉ thấy một cây cầu đá bắc qua chỗ nước chảy róc rách.

Tiểu Tình bỗng nhiên hứng thú hẳn, nhưng vẫn xấu hổ cúi đầu nói:

“Không biết…cây cầu kia…tên là gì nhỉ?”

Không biết nàng hỏi vậy là muốn hỏi A Hắc phía sau hay A Thiết bên cạnh nữa. Nhưng dù thế nào đi nữa thì A Hắc cũng ở khá xa, lại làm bộ không nghe thấy cho nên hắn không nói tiếng nào.

A Thiết biết tình hình này không ổn, đành cướp lời đáp:

“Kiều này gọi là Đoạn kiều, sau đó thì gọi là Đoạn gia kiều.”

Tiểu Tình nghe vậy càng lấy làm kỳ lạ, nói:

https://thuviensach.vn

“Đoạn kiều à? Cái tên này nghe thấy không may mắn chút nào, tựa như một câu chuyện ngọc đá cùng nát vậy…”

“Nó quả thực là một câu chuyện ngọc đá cùng nát.”

“Thế sao?” Tiểu Tình mở to đôi mắt to tròn trong veo.

“Tiểu Tình, muội đã từng nghe tới truyền thuyết về Bạch Tố Trinh chưa?” A Thiết sớm đã gọi nàng là Tiểu Tình.

Nàng gật đầu đáp:

“Nàng quả thực là một người con gái đáng tôn kính.”

“Cầu này chính là nơi nàng táng thân trong truyền thuyết đó, chính là tại đây, nàng đã bị Hứa Tiên bán đứng, dùng Vu Bát thu vào…” A Thiết nói xong, trên mặt lại thoáng hiện lên vẻ thương cảm.

Khó trách A Thiết lại bảo cầu này có một câu chuyện ngọc đá cùng nát, hóa ra ngày xưa từng có một người con gái mang theo trái tim tan vỡ đi xuống hoàng tuyền.

Tiểu Tình nhìn A Thiết, trong ánh mắt không ngờ lại lộ ra một tia thăm dò, hỏi:

“A Thiết đại ca hình như rất đồng tình với Bạch Tố Trinh.”

“Ừ.” A Thiết lên tiếng trả lời.

“Vậy nếu một ngày có một cô gái giống như Bạch Tố Trinh nguyện cả đời đi theo huynh, huynh sẽ làm thế nào?”

“Nếu huynh là Hứa Tiên kia, có thể gặp một người con gái một lòng vì mình như Bạch Tố Trinh, huynh nhất định sẽ dùng tâm lực cả đời để che

https://thuviensach.vn

chở cho nàng, bảo vệ nàng, tuyệt đối sẽ không bao giờ bán đứng nàng như Hứa Tiên!”

Tiểu Tình nghe vậy nhẹ nhàng cười, nàng tuy luôn chú ý A Hắc nhưng ánh mắt này nhìn A Thiết lại không giấu nổi vẻ hân thưởng, thở dài nói:

“Đáng tiếc, Bạch Tố Trinh không có phúc, nàng không gặp được huynh. A Thiết đại ca, sau này cô gái nào mà được gả cho huynh thì đúng là hạnh phúc nhất thiên hạ.”

A Thiết vẫn vui vẻ cười nói:

“Thật hả? Nhưng huynh cho rằng có một người có thể làm cho người con gái được hạnh phúc hơn nữa.”

“Là ai thế? Có ai lại có tâm địa tốt hơn A Thiết đại ca nữa?”

“A Hắc!”

“Huynh ấy sao?” Tiểu Tình không nhịn được liếc lại nhìn A Hắc xa xa phía sau, lúc này hai mắt A Hắc đang nhìn thẳng phía trước, vốn nhìn thấy cả hai người nhưng lại ra vẻ như không thấy gì.

“Không sai.” A Thiết đáp.

“A Hắc là một người rất toàn tâm toàn ý, mỗi việc đệ ấy làm đều rất chuyên tâm, nhất là với một người thì rất mực chung thủy.”

Ý trong lời của hắn tựa như đang đề cử hết mức.

“Ví dụ?” Tiểu Tình hỏi.

“Năm năm trước đệ ấy gặp ta và mẫu thân, từ đó đến giờ vẫn coi chúng ta như người thân thiết nhất.”

https://thuviensach.vn

“Chỉ có điều huynh ấy quá lạnh lùng, cũng quá cô độc, như bây giờ vậy, tại sao lại không đi ngang cùng chúng ta?”

A Thiết vội vàng biện hộ giúp A Hắc:

“Tiểu Tình, muội nhầm rồi. Đệ ấy tuy có hơi cổ quái một chút nhưng thật ra không có lạnh lùng như bề ngoài đâu…”

Tiểu Tình thấy hắn cuống quít giải thích hộ A Hắc, bộ dáng vụng về rất đáng yêu, không khỏi khẽ cười nói:

“Xem ra hai người đúng là huynh đệ tốt, huynh lúc nào cũng nói giúp cho huynh ấy.”

Nghe tới hai chữ “huynh đệ”, A Thiết đội nhiên nói:

“Huynh và A Hắc gặp nhau lúc mới mười bốn tuổi, huynh đi cướp cơm chó nhà giàu, bi đám chó dữ cắn te tua khắp người. Đâu có ngờ được ngay trong đêm đó đám chó dữ kia cũng bị người ta xé nát mà chết, huynh biết là A Hắc đã báo thù cho mình…

“Hả? Sao huynh lại khẳng định là huynh ấy?”

“Vì sau đó huynh phát hiện trên lưng đệ ấy có rất nhiều dấu rang và vết cào của chó, huynh biết đó là vết thương khi đệ ấy giết đám chó dữ ấy. So với huynh thì đệ ấy bị thương nặng hơn nhiều. Còn những vết thương trên lưng đệ ấy thì không thể nào mờ sẹo…

A Thiết nói đến đây trong lòng lại cảm thấy chua xót.

Người vật lộn với một đàn thú dữ, dù rằng thảm thắng nhưng bản thân cũng khó tránh trọng thương, thậm chí không may thì còn có thể mất mạng. Điều này A Hắc lúc đó lẽ nào không biết.

https://thuviensach.vn

Nhưng hắn vẫn lạnh lùng không nói câu nào, cũng chẳng báo cho A Thiết, cứ thế mà đi.

Chỉ vì máu thịt A Thiết bị cắn đứt còn nhiều hơn cả bát cơm kiếm về được, cơm chó xem ra còn có giá hơn máu thịt con người…

“Từ đó về sau, trong lòng huynh từng thế, đời này kiếp này huynh phải coi A Hắc như đệ đệ của mình, cho dù là chuyện gì huynh cũng nhất định phải tận lực giúp đệ ấy hoàn thành, huynh muốn mình phải xứng đáng với những vết sẹo trên lưng nó!”

Tình huynh đệ mới khẳng khái làm sao! Tiểu Tình nghe xong, trên mặt lại hiện ra vẻ hổ thẹn, vì sao nàng lại cảm thấy xấu hổ như vậy?

Có phải bởi vì tất cả đều là âm mưu của nàng? Nàng xấu hổ vì đã lừa gạt một đôi huynh đệ tốt như vậy, lại còn lừa gạt Từ má coi nàng như con gái?

Nghĩ đến Từ má hôm qua đắp chăn cho nàng, nghĩ đến A Thiết đi hái thuốc còn để tâm hái hoa cho nàng. Nàng nghĩ rằng cả đời chưa từng có ai đối xử tốt với nàng đến thế.

Nếu chỉ vì có được tình cảm của người kia mà lại đi lừa gạt ba mẹ con họ, làm sao có thể báo đáp ân tình? Chỉ là…

Tiểu Tình nghĩ đến đây, bỗng nhiên im lặng không nói gì mất một lúc.

A Thiết cũng phát hiện nàng có điều gì không ổn, quan tâm hỏi:

“Tiểu Tình, sắc mặt muội kém lắm, có sao không?”

Tiểu Tình hoảng hốt phát hiện mình thất thố, bèn giả bộ tươi cười chuyển chủ đề khác, hỏi:

https://thuviensach.vn

“Đúng rồi, A Thiết đại ca, vì sao năm đó huynh lại đi cướp cơm chó vậy?”

Vừa mở miệng ra, nàng lập tức biết mình đã lỡ lời, nàng thấy sắc mặt A Thiết bỗng nhiên thay đổi, nhưng hắn vẫn không trả lời.

Chỉ có điều, nhìn vẻ mặt của hắn nàng cũng đoán được vì sao hắn lại đi cướp cơm của chó.

Hai thiếu niên không nhà không cửa phiêu bạt ngoài đường, mối lo lớn nhất chẳng phải là không có ăn sao?

Đều là vì A Hắc.

Ánh mắt Tiểu Tình dần trở nên nhu hòa, nói:

“A Thiết đại ca, kiếp này A Hắc có huynh là đại ca, đó chính là…”

“Là phúc khí lớn nhất của hắn.”

“Thật sao?” A Thiết đột nhiên phá vỡ sự im lặng, nói:

“Theo huynh thấy, đó vẫn chưa phải phúc khí lớn nhất của hắn.”

“Hả?” Nàng tựa hồ còn chưa rõ.

A Thiết quả quyết nhìn nàng, đáp:

“Huynh thấy phúc khí lớn nhất của A Hắc có lẽ là gặp được muội.”

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 8

Chúng Lí Tầm Tha (2)

Tiểu Tình không rõ vì sao đôi gò má lại đỏ ửng lên, vội nói:

“A Thiết đại ca, huynh lại đùa rồi…”

A Thiết vốn tính thẳng thắn, không hề che giấu nói:

“Muội coi huynh là nói đùa cũng được, nhưng huynh biết muội vẫn luôn nhìn trộm đệ ấy.”

Tiểu Tình cúi đầu không đáp.

“Tiểu Tình, A Hắc không phải lạnh lùng như người ta nghĩ đâu, chỉ cần muội có thể chạm tới trái tim của đệ ấy thì nhất định A Hắc sẽ đối xử tốt với muội.”

Tiểu Tình vẫn không lên tiếng, tựa như trong lòng có nỗi khổ riêng không nói ra được.

Nỗi khổ tâm không nói được ư? Chẳng phải nàng vẫn thường nhìn trộm A Hắc sao? Lẽ nào nàng không có cảm tình với hắn?

Nhưng thấy A Thiết hết lòng lo nghĩ cho đệ đệ, vì không đành lòng làm cho vị đại ca này thất vọng, cũng là vì mục đích không thể nói cùng ai của nàng, Tiểu Tình lại giả bộ tươi cười, gật đầu nói:

https://thuviensach.vn

“A Thiết đại ca, huynh…đoán không sai, muội…đúng là vẫn hay nhìn trộm A Hắc.”

Nghe Tiểu Tình chính miệng thừa nhận, A Thiết lập tức thành khẩn nói:

“Tiểu Tình, muội quả nhiên thực sự thích A Hắc, huynh thân là đại ca, nhất định sẽ dùng hết sức giúp muội!”

Giúp ư? Những chuyện này cũng có thể giúp được sao?

Tiểu Tình cảm thấy buồn cười, nhưng nhìn vẻ mặt quá đỗi chân thành vì đệ đệ của A Thiết, nàng đành phải bất đắc dĩ gật đầu.

Có lẽ, nàng vốn không cần hắn giúp, bởi vì…

Chỉ chớp mắt, lại mấy ngày nữa trôi qua.

Trong mấy ngày này, cho dù Tiểu Tình luôn tìm cách từ chối sự giúp đỡ của A Thiết, nhưng hắn vẫn không từ bỏ, lúc nào cũng cố tình đẩy nàng và A Hắc lại một chỗ.

A Thiết đã xác định rằng nàng thương yêu A Hắc, lại càng chắc chắn rằng nếu A Hắc có thể đáp lại tình cảm của Tiểu Tình thì nàng có thể khiến A Hắc không còn cảm thấy tịch mịch như vậy nữa.

Vì muốn đền đáp cho những vết thương trên lưng A Hắc, lúc này A Thiết quả thực gắng hết sức lực, quên cả bản thân.

Chẳng hạn như đến bữa cơm chiều, hắn thể nào cũng đẩy cho Tiểu Tình ngồi cạnh A Hắc, sau khi ăn xong hắn lại giả bộ đau bụng, muốn A Hắc thay hắn vào bếp giúp Tiểu Tình rửa bát chén.

Còn có một bữa, A Thiết làm bộ bị bệnh, một mực đòi ở trong nhà, giục A Hắc với Tiểu Tình cùng nhau lên núi hái thuốc.

https://thuviensach.vn

Đáng tiếc, những khổ tâm của hắn cuối cùng vẫn không có tác dụng gì. Ngày hôm đó, A Hắc và Tiểu Tình tuy đi chung một con đường nhưng vẫn giữ một khoảng cách hai trượng như trước đây, thậm chí có lúc còn xa hơn khi có A Thiết đi cùng.

Xem ra, A Hắc tuyệt đối sẽ không chấp nhận nàng, chỉ có Tiểu Tình là cam tâm tình nguyện, mà không! Phải nói là A Thiết một lòng cam nguyện, chắc gì Tiểu Tình đã nguyện ý.

Hôm đó, Tiểu Tình cùng A Hắc lên núi hái thuốc vừa về tới nhà, không hiểu sao vừa bước vào cổng nàng liền cảm thấy khó chịu vô cùng, xem ra cũng bị bệnh như A Thiết rồi.

Rất có khả năng nàng vốn không hề nghĩ như vậy. Nhưng nếu Tiểu Tình không thích A Hắc thì sao ngày nào cũng nhìn trộm A Hắc?

A Thiết liếc thấy gương mặt Tiểu Tình nóng ran đến đỏ bừng, vội vàng bế nàng đặt lên giường. Từ má lấy nước dấp lên trán cho nàng, còn A Hắc thì chỉ đứng xa xa ở phòng bên cạnh mà không nói gì.

A Thiết lo lắng hỏi:

“Tiểu Tình, muội…không sao chứ?”

Tiểu Tình yếu ớt lắc đầu, hỏi lại:

“A Thiết đại ca, huynh…không phải hôm nay bị bệnh à? Sao bỗng nhiên…lại khỏe như vậy?”

A Thiết xấu hổ cười, đáp:

“Huynh…vừa khỏi.”

“Thật không đó?” Tiểu Tình liếc mắt nhìn A Hắc ngoài cửa, thấp giọng nói:

https://thuviensach.vn

“A Thiết đại ca, huynh…là muốn cho muội có cơ hội ở cùng A Hắc nên mới giả bệnh phải không?”

A Thiết tảng lờ không đáp, Tiểu Tình thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

Nếu hôm nay muội không bị bệnh thì chắc ngày mai huynh cũng giả bệnh phải không?”

A Thiết vẫn im lặng không nói gì, coi như là thừa nhận.

Tiểu Tình cười khổ một tiếng, tấm lòng A Thiết nàng rất hiểu. Kỳ thực, chính nàng cũng không phải là đang giả vờ hay sao? Chỉ có điều trình độ giả vờ bệnh của nàng cao hơn A Thiết rất nhiều. Chí ít, nàng có thể tùy ý khống chế chân khí trong cơ thể, tạo thành một cỗ nhiệt lực khiến cho thân thể nóng lên như bị sốt. Đây là bí mật của nàng.

Lúc này Từ má đã mang nước trở về, bà vội vàng cuống quít thấm khăn đắp lên trán cho Tiểu Tình, lại ân cần hỏi:

“Tiểu Tình, con có thấy đỡ chút nào không?”

Tiểu Tình gật gật đầu, Từ má lại nói:

“Chậc, thật tội quá, con gái chân yếu tay mềm sau này đừng có đi hái thuốc nữa kẻo trúng gió thì nguy.”

Tiểu Tình im lặng không nói, vừa liếc nhìn A Thiết, lại quay sang nhìn A Hắc xa không chạm tới, cuối cùng nàng cũng đạt được mục đích.

Vì muốn cho Từ má yên lòng, Tiểu Tình đành phải nhắm mắt rồi ngủ thiếp khi nào không hay.

Sau này mới biết, nàng lúc ấy quả thực mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

Lúc nàng tỉnh dậy, trời đã tảng sáng. Nhưng Tiểu Tình tỉnh dậy không phải vì ánh nắng mai mà do một tấm khăn ướt đánh thức nàng.

Hóa ra là A Thiết, hắn vẫn ở bên cạnh nàng không rời nửa bước, không ngủ một canh, vẫn ngồi đó đắp khăn ướt cho nàng.

Tiểu Tình hoảng hốt, cuống quít ngồi dậy, hỏi:

“A Thiết…đại ca, huynh…sao còn chưa đi ngủ?”

A Thiết đáp:

“Mẹ bảo, lấy nước dấp lên trán sẽ làm muội thấy dễ chịu hơn, nhưng mẹ đã lớn tuổi rồi, huynh bảo người đi ngủ, để huynh ngồi đây dấp nước cho muội là được rồi.”

Tiểu Tình nghe xong, trong lòng chấn động. Hán tử chân thành thẳng thắn ấy cả đêm không ngủ, ngồi bên cạnh chăm sóc cho nàng. Mắt thấy đôi mắt hắn thâm quầng, dung nhan tiều tụy, Tiểu Tình bất chợt nghe trong sống mũi cay cay.

“A Thiết đại ca, huynh…tốt với muội quá.”

“Muội là em dâu tương lai của huynh mà, sao có thể không đối xử tốt với muội cho được? Mà cho dù muội không phải đi nữa thì huynh cũng đâu có thể thấy chết không màng.”

Không sai! Đây mới chính là một trái tim hán tử nhiệt thành!

Đã sống qua bao nhiêu lâu, trong cái thế giới của nàng, những người nàng gặp đều là cười nói ngoài mặt, trước giờ vẫn không có một ai đối xử với nàng như một con người có máu có thịt, chỉ có A Thiết, Từ má…

Vì không muốn A Thiết phải vất vả thêm nữa, nàng bèn thu liễm chân khí trong cơ thể, thân nhiệt tự nhiên giảm xuống, nàng nói:

https://thuviensach.vn

“A Thiết…đại ca, muội…đã khỏi bệnh rồi…”

“Sao lại nhanh thế được?”

“Huynh không tin thì thử xem.” Nàng nói xong liền cầm tay A Thiết đặt lên trán mình. A Thiết mừng ra mặt, nói:

“Ừ nhỉ, có vẻ như là đã hạ sốt thật.” Tay hắn mặc dù cứng rắn như thép những lại rất ấm áp.

“A Thiết đại ca, huynh nên chợp mắt một chút đi, nếu không chút lại không có sức lên núi hái thuốc…”

“Vậy…cũng được! Muội cũng phải nghỉ ngơi cho tốt đó.” Hắn nói xong, kéo cái chăn đắp lại cho nàng rồi đẩy cửa bước ra.

Tiểu Tình chăm chú nhìn vào bóng dáng cao lớn của hắn, nhìn đến ngây ngốc, trong lòng thầm nghĩ:

A Thiết đại ca, vì sao lại đối đãi với muội tốt như vậy?

Huynh có biết, huynh càng đối xử tốt với muội bao nhiêu thì Tiểu Tình lại càng thấy hổ thẹn bấy nhiêu, càng không biết phải làm thế nào mới phải.

Lúc A Thiết bước ra khỏi phòng Tiểu Tình, liền gặp một người đang đứng không xa ngoài cửa, một người mà hắn không ngờ lại ở đó.

Là A Hắc!

A Thiết nhất thời cũng không hiểu vì sao A Hắc lại ở ngoài cửa phòng Tiểu Tình sớm như vậy, chắc là A Hắc chỉ mới đến đây thôi. A Hắc chắc chắn sẽ không phải như A Thiết cả đêm không ngủ đấy chứ?

A Hắc nhìn thấy A Thiết cũng không nói gì, chỉ quay lưng bước về phía phòng mình. Không ngờ, hắn vừa xoay người, A Thiết đã thở dài nói với

https://thuviensach.vn

hắn:

“A Hắc, đừng có làm bộ…không biết gì hết như vậy.”

A Hắc nghe vậy thì đứng lại, chờ hắn nói tiếp:

“Ta biết, đệ sớm nhận ra Tiểu Tình thường nhìn trộm mình.”

A Hắc không nói.

“Muội ấy dường như rất thích đệ.”

A Hắc vẫn không nói gì, A Thiết rốt cuộc nhịn không được bèn nói thẳng:

“A Hắc, Tiểu Tình là một cô gái tốt, muội ấy nhất định sẽ là một người vợ hiền thảo, đừng có lạnh lùng với người ta như vậy.”

A Hắc nghe xong những lời này, phá lệ mở miệng nói:

“Cô ta rất kỳ quái.”

A Thiết buồn cười mà không cười được, đệ đệ quái nhất thôn còn nói một cô gái xinh đẹp là kỳ quái!

“Sau khi cô ta đến đây…” A Hắc bổ sung.

“Chúng ta giống như bị giám sát.”

Giám sát ư? A Thiết thầm nghĩ: Cái lí do của A Hắc mới ly kỳ làm sao, hắn cười nói: “A Hắc, đừng có đa nghi nữa, đó chỉ là một người con gái thương yêu đệ mà thôi.”

“Thật sao?” A Hắc thản nhiên nói, hắn chỉ có nói với A Thiết và Từ má mấy câu:

https://thuviensach.vn

“Chỉ tiếc, ngoại trừ miếng cơm chó kia và đôi mắt mẹ…”

“Không còn gì đáng để đệ thích cả.” Dứt lời, A Hắc không nói thêm gì nữa, chỉ bước thẳng vào phòng mình. Thực ra, hôm nay hắn đã phá lệ nói rất nhiều rồi.

Cơm chó? Đôi mắt? A Thiết nghe xong không khỏi lặng người.

A Hắc, những thứ trong lòng đệ thật khiến người ta không thể tưởng tượng được, hóa ra thứ đệ giữ trong lòng là chỗ cơm chó ta cướp về cho đệ năm xưa và đôi mắt mẫu thân vì nuôi chúng ta mà thành nửa mù sao?

A Hắc, huynh đệ tốt của ta, đã như vậy, đại ca lại càng không thể nhẫn tâm để đệ cả đời cô tịch như vậy được.

Ta nhất định phải khiến cho đệ trở thành một người hạnh phúc, tuyệt đối không để đệ phải cô độc tịch mịch cả đời như thế đâu.

Đại ca tin rằng tuy trong lòng đệ có một bức tường lớn nhưng nhất định còn có một cách để đánh đổ bức tường ấy…

Nhất định!

Hoàng hôn sau mưa, Tiểu Tình đã khỏi bệnh còn đang tất bật chuẩn bị bữa tối. A Thiết về nhà xong, chuyện đầu tiên hắn làm là đi vào trong bếp, phấn chấn nói với Tiểu Tình:

“Tiểu Tình, huynh rốt cuộc đã nghĩ ra một cách khiến cho A Hắc thay đổi cách nhìn về muội.”

Tiểu Tình đang bận rộn nhưng thấy vẻ mặt A Thiết có vẻ tin tưởng vô cùng, cũng làm bộ ngạc nhiên hỏi:

“A Thiết đại ca…huynh…thực có cách sao?”

https://thuviensach.vn

A Thiết cười thần bí, nói:

“Không sai, nhưng bây giờ huynh chưa nói được, đợi ba ngày sau tự nhiên muội sẽ biết.”

Ba ngày? Vừa nghe thấy hai chữ “ba ngày”, Tiểu Tình nhất thời tái mặt.

“Tiểu Tình, muội làm sao vậy? Trông sắc mặt muội khó coi lắm.”

Tiểu Tình gượng cười, nói:

“Không, không, không có gì. A Thiết đại ca, trong này nóng lắm, huynh cứ ra ngoài ngồi một chút đi.” Nàng nói rồi đẩy hắn ra ngoài, A Thiết chỉ cảm thấy có chút kỳ quái.

Đẩy A Thiết ra ngoài xong, Tiểu Tình mới đăm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng thấp thỏm không yên, lẩm bẩm:

“Ba ngày à? Ba ngày sau chẳng phải là đúng thời khắc đó hay sao? Chẳng lẽ…thật sự trùng hợp đến thế?”

Đúng lúc nàng, một bóng đen lướt ngang qua cửa sổ, chỉ nghe một thanh âm thần bí vô cùng thấp giọng nói:

“Thế sự thường là những chuyện trùng hợp như vậy đấy, chỉ có điều, ngươi sao bỗng dưng lại thấy không yên trong dạ?”

“Là người à?” Tiểu Tình lập tức đến gần cửa sổ.

“Xem ra ngươi đã để tâm đến A Thiết này không ít, nhưng ngươi đừng quên mục tiêu chân chính của ngươi là Bộ Kinh Vân!”

“Có lẽ hắn mới đúng là Bộ Kinh Vân!” Tiểu Tình nói.

https://thuviensach.vn

“Nhưng ta biết, ngươi để ý hắn nhiều như vậy là bởi những chuyện hắn đã làm, chứ lý do không phải bởi vì hắn có thể là Bộ Kinh Vân!”

“Nếu để ý hay thích một người thì việc hắn có phải là Bộ Kinh Vân hay không có khác gì đâu. Vì sao nhất định phải là Bộ Kinh Vân?

A Thiết tận tâm tận lực vì A Hắc. Loại hán tử này vốn xứng đáng để bất kỳ ai phải để ý, phải tôn kính, cho dù hắn không phải là Bộ Kinh Vân đi chăng nữa.” Tiểu Tình mơ màng nói.

“Ngươi để ý ai, tôn kính ai ta cũng chẳng muốn quản. Nhưng cho dù thế nào đi nữa, ngươi đừng quên ba ngày sau mình còn có chuyện phải làm là được.”

Tiểu Tình ngẩn người, bóng đen bèn nói tiếp:

“Hy vọng chuyện của ba ngày sau có thể hoàn thành thuận lợi, ngươi rõ chưa?”

Tiểu Tình rất lâu sua mới bất đắc dĩ gật đầu, xem ra có chút không muốn.

Rốt cuộc ba ngày sau, nàng phải làm chuyện bất đắc dĩ nào?

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 9

Chúng Lí Tầm Tha (3)

Hạn ba ngày chưa đến nhưng trong mấy ngày này lại xảy ra một chuyện lạ.

Chuyện lạ này chính là A Thiết vốn rất theo khuôn phép bỗng nhiên lại thích ra ngoài ban đêm.

Từ má không khỏi ngạc nhiên hỏi hắn:

“A Thiết, sao khuya vậy còn ra ngoài làm gì? Sáng mai còn phải lên núi hái thuốc cơ mà.”

A Thiết đáp:

“Mẹ à, con cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái nên muốn ra ngoài đi dạo một chút.”

Từ má cũng nghĩ, một đứa con trai khôi ngô làm vậy, sao có thể nhốt hoài trong nhà không cho lớn lên được.

Nhưng mà một lần đi dạo như vậy của A Thiết lúc nào cũng phải tới bình minh mới về, chỉ kịp chợp mắt một chút xíu là phải dậy đi hái thuốc.

Từ má quả thực không rõ vì sao con trai lại có thái độ khác thường như vậy, nhưng cũng không dám nói gì. A Hắc cũng im lặng, hắn biết đại ca

https://thuviensach.vn

mình làm vậy nhất định là có lý do, nếu A Thiết không muốn nói, hắn cũng không hỏi.

Chỉ có Tiểu Tình là bối rối nhất, hơn nữa, hai đêm liên tục A Thiết đều về lúc trời tang tảng sáng, vẻ mệt mỏi tiều tụy vô cùng.

Cho nên đêm thư ba này, Tiểu Tình không nén được bèn lén đi theo A Thiết, nàng muốn nhìn thử xem mấy đêm nay A Thiết đi làm cái gì.

Từ một góc rất xa, nàng cuối cùng cũng nhìn thấy việc A Thiết đang làm, nhất thời ngây ngốc tại chỗ.

Đó là một sự thật khiến người ta không muốn tin, không đành lòng tin vào.

Ngày thứ tư nhẹ nhàng lướt tới, chuyện Tiểu Tình lo sợ cuối cùng cũng sắp phát sinh.

Hoàng hôn lại buông, lúc A Thiết và A Hắc trở về, Tiểu Tình đang tất bật nấu nấu nướng nướng trong bếp. Bình thường, dầu mỡ khói khắm sẽ khiến nàng mồ hôi đầm đìa thở cũng không nổi, nhưng bây giờ dù trong bếp vẫn còn ngập ngụa khói thì trên gương mặt nàng lại không có một chút cảm xúc nào.

Hay bởi nàng đang lo lắng về chuyện sắp phải làm kia? Hay…vì nàng biết được chuyện mà A Thiết làm mấy đêm nay mà lại không lộ cảm xúc?

Cuối cùng, thời khắc ấy cũng đến, cái buổi chiều của một tháng trước, nàng đã gặp A Thiết và A Hắc.

Một tháng bảo là dài thì cũng không dài lắm, nhưng trong ba mươi ngày ngắn ngủi ấy, nàng đã cảm nhận được tấm lòng của Từ má, cảm nhận được khổ tâm của A Hắc mỗi việc đều làm vì đệ đệ. Nàng vốn đến vì một mục đích không thể cho ai biết, nhưng đến cuối cùng lại do dự.

https://thuviensach.vn

Nàng vẫn im lặng nấu nướng, trên gương mặt không lộ một chút cảm xúc.

Trong lúc nàng còn miên man suy nghĩ, bất chợt có người chụp lấy vai nàng.

Nàng một thân công lực thâm tang bất lộ, dĩ nhiên không cần quay đầu cũng biết người đó là A Thiết.

A Thiết cười nói: “Này, xem huynh mang đến cho muội cái gì này!”

Tiểu Tình không quay đầu, vẫn cặm cụi nấu nướng như cũ.

“Sao lại không nói gì vậy? Tiểu Tình, mau quay lại nhìn xem này!” A Thiết thấy nàng không phản ứng gì, bèn lấy tay kéo Tiểu Tình lại, đặt vật trong tay mình vào tay nàng, nói:

“Xem này! Có đẹp không?”

Là một đôi vòng ngọc màu xanh lục, màu xanh ấy quả là một thứ màu xanh lục khiến người ta mất hết can đảm.

Đôi vòng ngọc này tuy rằng không quý giá gì, chỉ là thứ ngọc hạng xoàng, nhưng A Thiết nghèo rớt mồng tơi thì làm gì có khả năng mua được đôi vòng ngọc như thế này.

Thấy Tiểu Tình ngơ ngác nhìn, A Thiết nói:

“Ồi, sao lại ngây người ra nữa rồi? Nhưng mà muội chớ vội mừng, đôi vòng này không phải tặng cho muội, mà là cho mẹ đấy!”

Tiểu Tình không ngạc nhiên cho lắm, A Thiết tiết lộ kế hoạch của mình:

“Hôm nay là sinh nhật của mẹ. Trước giờ người vốn không thích ai nhắc tới, cũng không thích chúc tụng gì cả. Nhưng Tiểu Tình à, huynh hy vọng

https://thuviensach.vn

hôm nay muội có thể chúc mừng mẹ.”

A Thiết bình tĩnh nhìn Tiểu Tình, nói tiếp:

“Chỉ cần chút nữa ăn cơm, muội mang đôi vòng này tặng cho mẹ, bảo là muội tự mình mua được, mẹ nhất định sẽ cảm động chảy nước mắt cho coi. A Hắc rất hiếu kính với người, thấy mẹ vui vẻ, đệ ấy nhất định sẽ có cái nhìn khác đối với muội…”

Thật là một kế hoạch đầy dụng tâm, nhưng Tiểu Tình nghe xong vẫn không có phản ứng gì, mãi hồi lâu mới nói:

“A Thiết đại ca, ba ngày nay trên người huynh có một mùi lạ lắm.”

A Thiết đưa tay áo lên mũi ngửi một cái, rồi xoa xoa gáy cười nói:

“Thật à? Sao huynh lại không ngửi thấy nhỉ?”

Tiểu Tình bình tĩnh nói: A Thiết đại ca, cảm giác đi gánh thuê không tệ chứ?”

A Thiết nghe vậy, sắc mặt chới tái xanh, trong lòng chùng xuống, ngạc nhiên hỏi:

“Muội…muội biết rồi sao?”

Tiểu Tình buồn bã nói:

“A Thiết đại ca, vì…muội với A Hắc mà huynh không màng cực khổ, cả đêm không ngủ, để kiếm tiền mua đôi vòng ngọc này, chẳng lẽ…không cảm thấy tội nghiệp bản thân hay sao? Huynh…huynh sao lại phải…khổ như vậy chứ?”

Bao nhiêu tâm ý của A Thiết bị bóc trần hết cả, nhất thời không biết làm sao, chỉ đành miễn cưỡng cười trừ nói:

https://thuviensach.vn

“Không đâu mà, đừng có…nói vậy! Gánh thuê…cũng là công việc của huynh, huynh…không hề cảm thấy oan ức gì cả, ngược lại, huynh còn…”

“Đó là vì huynh cam tâm tình nguyện, không hề oán trách ai cả.” Hắn nói xong liền nắm chặt tay Tiểu Tình, khẩn khoản nói:

“Tiểu Tình, huynh cầu xin muội, vì…A Hắc, cũng là vì muội, muội hãy mau lấy đôi vòng ngọc này tặng cho mẹ đi!”

Bàn tay hắn nắm tay Tiểu Tình thật là ấm áp, rất ấm áp.

Tiểu Tình ngây ngốc nhìn chằm chằm vào gương mặt của hắn, bàn tay cầm đôi vòng ngọc run run. Trước đây, nàng vốn không hiểu được như thế nào thì mới là “Người”, bây giờ, cuối cùng nàng cũng hiểu được, “Người” vốn phải giống như A Thiết vậy.

Người như vậy, nếu gặp chuyện bất trắc thì quả thực vô cùng đáng tiếc…

Nhưng mà, ai lại muốn làm hắn tổn thương?

Trong cái kế hoạch không thể cho ai biết của nàng, Bộ Kinh Vân chân chính dĩ nhiên sẽ không gặp nguy hiểm gì, nhưng người không phải Bộ Kinh Vân kia thì sẽ phải gặp cảnh…vạn kiếp bất phục.

Trong lòng nàng không ngừng giằng xé, đấu tranh, cuối cùng, nàng đã hạ quyết định. Chỉ thấy đôi mắt nàng dần sáng lên, một lát sau mới nhẹ nhàng hít một hơi, nói:

“Được…cứ vậy đi, A Thiết đại ca, muội…sẽ làm theo huynh nói.”

“Thật sao?” A Thiết cảm kích vô cùng, nói:

“Vậy huynh ra ngoài trước đây, muội nhớ là đã đồng ý rồi đấy nhé.” Nói xong, A Thiết liền bước ra khỏi nhà bếp.

https://thuviensach.vn

Tiểu Tình lặng lẽ nhìn theo bóng dáng A Thiết, hai hàng lệ nóng đột nhiên lăn dài theo gò má, rơi xuống đôi vòng ngọc trong tay.

Là vì cớ gì, từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên nàng thấy đau thương đến thế.

“Ngươi khóc rồi.” Một thanh âm thần bị truyền đến từ phía ngoài cửa sổ.

Tiểu Tình lau nước mắt, không nói gì.

“Nhưng chuyện ngươi sắp làm lại có liên quan rất lớn đến ta.” Thanh âm nọ lại vang lên.

Tiểu Tình lắc đầu nói:

“Việc đó, ta không muốn làm nữa.”

“Ngươi điên rồi! Ngươi không thể nào vì đám phàm phu tục tử này mà…”

Tiểu Tình không để cho thanh âm bí ẩn ấy nói hết lời, liền lắc đầu quầy quậy, phẫn nộ nói:

“Không! Bọn họ không phải như thế! Từ má đối đãi với ta rất tốt! Hai huynh đệ hắn cũng rất tốt! Bọn họ có thể vì nhau mà làm mọi chuyện. Bọn họ mới xứng đáng làm “Người”, chúng ta không phải!”

Nói tới đây, Tiểu Tình chớp mắt bưng đĩa rau vừa mới nấu xong, đùng đùng giận dữ bước ra ngoài.

Lúc Tiểu Tình mang đồ ăn bày ra bàn, trên mặt nàng vẫn không biểu lộ cảm xúc.

https://thuviensach.vn

Tiểu Tình thấy Từ má quan tâm mình như vậy, trong hốc mắt bất chợt đỏ lên, liếc nhìn A Thiết. A Thiết cũng nhướng mắt một cái, ý bảo nàng làm việc mà hai người vừa mới bàn bạc lúc nãy.

Tiểu Tình lại không hề phản ứng, lúc này A Hắc đã gắp một miếng thức ăn đang định đưa lên miệng thì Tiểu Tình đột nhiên lại ngăn A Hắc lại, không cho y ăn chỗ thức ăn ấy, sau đó nói:

“A Hắc, xin huynh trước khi dùng bữa, để muội nói mấy lời.”

A Hắc yên lặng nhìn nàng, rốt cuộc cũng buông đũa xuống. A Thiết và Từ má cũng rất ngạc nhiên, không biết nàng muốn nói gì.

Tiểu Tình quay lại nhìn Từ má, hỏi:

“Bà bà, hôm nay là sinh nhật người có phải không?”

“Cô…sao cô lại biết được?” Từ má vô cùng kinh ngạc, quay lại nhìn A Thiết và A Hắc, thầm nghĩ nhất định là một trong hai đứa nó tiết lộ rồi.

Tiểu Tình cười thê lương nói:

“Chuyện gì con cũng biết cả, trong số chúng ta, người biết nhiều nhất chính là con.”

“Hôm nay là sinh nhật bà bà, chi bằng để con kể cho mọi người nghe một câu chuyện.”

“Chuyện gì thế”? Từ má cũng cảm thấy hứng thú.

Tiểu Tình vẫn chưa trả lời ngay mà chì lấy từ trong ngực áo ra một đôi vòng ngọc đặt lên bàn, đó là đôi vòng mà A Thiết đã đưa cho nàng.

Từ má khen:

https://thuviensach.vn

“Đôi vòng ngọc này đẹp quá! Tiểu Tình, là ai tặng cho cô vậy?”

Tiểu Tình nhìn chằm chằm vào A Thiết, một lúc sau mới quay sang Từ má đáp:

“Bà bà, hôm nay con muốn kể cho người nghe câu chuyện về đôi vòng ngọc này.”

A Thiết nghe vậy thì nhìu chặt đôi mày, thầm nghĩ…Tiểu Tình, rốt cuộc thì muội muốn làm gì đây?

Nhưng Tiểu Tình đã quay lại nhìn đôi vòng ngọc, chậm rãi kể:

“Năm năm trước, vùng Nhạc Sơn xuất hiện một thiếu niên tên là Bộ Kinh Vân, hắn vì cứu những đứa trẻ vô tội mà dùng hết sức lực cản được hồng thủy, để đám trẻ ấy có thể đến được nơi cao ráo, tránh được đại nạn.”

“Bộ Kinh Vân ư? Đó không phải tên nhà chồng cô sao?” Từ má ngạc nhiên hỏi.

“Bà bà, bây giờ thì người đã biết rồi đó.” Tiểu Tình nhợt nhạt cười, nói tiếp:

“Nhưng mà, tuy hắn có thể cứu những đứa trẻ kia song chính mình lại bất tỉnh rơi vào dòng nước dữ kia, đến nỗi mất trí nhớ, sau đó được một thiếu nữ áo trắng cứu sống. Thiếu nữ áo trắng ấy vì nể trọng Bộ Kinh Vân không tiếc tính mạng cứu những đứa trẻ kia nên đối với hắn vẫn nhớ mãi không quên…”

Chỉ tiếc, lúc đó thiếu nữ này vừa cứu được Bộ Kinh Vân thì phải đi ngay, lúc đó còn có một thiếu phụ áo xanh nữa cùng đi với thiếu nữ cứu Bộ Kinh Vân. Thiếu nữ ấy kỳ thực có thân phận vô cùng tôn quý, nàng tuyệt đối không thể có tình cảm với bất kỳ ai, nhưng thiếu phụ áo xanh nhìn qua

https://thuviensach.vn

ánh mắt lả lướt của nàng đã biết nàng nhất định sẽ đi tìm hắn, vì thế, để phòng nàng nhận ra hắn, thiếu phụ áo xanh bèn nghĩ ra một diệu kế…

“Ồ, là diệu kế gì?” Từ má tựa như hoàn toàn bị câu chuyện hấp dẫn, không tự chủ hỏi.

“Bà biết trước Bộ Kinh Vân đã mất đi ký ức, bèn đi tìm một thiếu niên mất trí nhớ khác. Bà đeo cho thiếu niên này một cái mặt nạ được gọi là Thiên Y Vô Phùng. Chiếc mặt nạ này được chế tạo giống hệt gương mặt Bộ Kinh Vân, hơn nữa còn có thể theo thời gian biến đổi trở thành giống y như Bộ Kinh Vân. Thiếu phụ áo xanh còn sắp đặt cho thiếu niên này vô tình gặp Bộ Kinh Vân ở một góc đường, không ngờ hai người gặp nhau rồi lại trở thành huynh đệ tâm đầu ý hợp.

A Thiết và A Hắc nghe đến đó, bất giác quay sang nhìn nhau một cái, càng lúc càng thấy ngạc nhiên.

“Sau này, hai huynh đệ được một quả phụ tốt bụng nhận nuôi, ba mẹ con vốn có thể sống một đời vui vẻ. Chỉ tiếc, năm năm sau, thiếu nữ áo trắng ấy cuối cùng cũng tìm ra hành tung của Bộ Kinh Vân, lại phát hiện có hai người giống hệt nhau…”

“Nhưng cho dù là có đến hai người như thế cũng chẳng sao, nàng đã tương tư thương nhớ hắn đến năm năm, nàng nhất định phải tìm ra ai là Bộ Kinh Vân. Vì hắn, nàng chấp nhận quên đi thân phận tôn quý của mình, phản bội những người đồng đạo…”

A Thiết xem chừng cũng bắt đầu hiểu ra là chuyện gì, hắn đột nhiên thở dài, thay nàng nói tiếp:

“Cho nên, nàng liền cải trang làm một thiếu nữ mô côi tìm thân không gặp, trà trộn vào trong nhà để tìm ra ai là Bộ Kinh Vân?”

Tiểu Tình nhìn hắn, lại nhìn A Hắc, hổ thẹn nói:

https://thuviensach.vn

“Xin lỗi, A Thiết, huynh đoán sai rồi!” A Thiết ngẩn ra, Tiểu Tình gượng cười nói:

“Chân tướng còn hiểm ác hơn huynh nghĩ nhiều lần, bởi vì muội không vĩ đại đến mức vì người mình yêu mà hy sinh nhiều như thế…”

“Muội không phải là thiếu nữ áo trắng ấy!”

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 10

Chúng Lí Tầm Tha. (4)

A Thiết cùng Từ má kinh ngạc trừng trừng nhìn nàng, thậm chí A Hắc cũng phải chú ý nhìn nàng.

Nàng không phải thiếu nữ áo trắng kia ư? Vậy thì nàng rốt cuộc là ai?

Tiểu Tình không dám ngẩng mặt nhìn ba mẹ con A Thiết, nói tiếp:

"Thật không may, việc thiếu nữ áo trắng kia phản bội đã bị hai người đồng đạo của nàng vô tình đi qua nghe thấy. Mà không rõ vì sao thiếu nữ áo trắng lúc đó lại không đi tìm Bộ Kinh Vân ngay. Hai người đồng đạo kia một nam một nữ, nam lớn nữ bé, để tranh công, cô gái nhỏ ấy bèn giả làm một cô gái mồ côi trà trộn vào trong nhà kia…"

"Cô gái này rất giỏi diễn kịch, vẫn luôn đóng vai một cô gái hiền lành nhu thuận, khiến cho một trong hai Bộ Kinh Vân lẫn quả phụ tốt bụng kia đều rất yêu thương nàng, còn một Bộ Kinh Vân kia thì luôn trầm tĩnh, dường như chính là Bộ Kinh Vân chân chính, vì y vốn cũng lạnh lùng như thế. Bởi vậy, nàng thường xuyên để ý đến hắn, không ngờ lại khiến cho đại ca hắn hiểu lầm, nghĩ nàng thích hắn…"

A Thiết mặt đỏ bừng lên, hóa ra là thế, trước giờ hắn đều lầm tưởng. Hóa ra trước giờ chỉ có hắn là một lòng tình nguyện.

https://thuviensach.vn

“Vị đại ca này một lòng vì đệ đệ, vì muốn đệ đệ mình thay đổi cách nhìn đối với thiếu nữ mồ côi ấy nên mới đi mua đôi vòng ngọc này…”

Tiểu Tình vừa nói, vừa chỉ đôi vòng ngọc trên bàn, tiếp tục:

“Hắn giao đôi vòng cho thiếu nữ, dặn đi dặn lại nàng phải mang đôi vòng này tặng cho mẹ mình trong chính ngày sinh nhật của bà, khiến bà vui vẻ, hòng khiến cho đệ đệ thay đổi cách nhìn về thiếu nữ này…” Tiểu Tình nói tới đây, A Hắc vốn vẫn không nói gì, bỗng dung đờ đẫn hỏi:

“Nhưng mà, đại ca của hắn rất nghèo, sao lại có đủ tiền để mua đôi vòng ngọc này?”

Tiểu Tình chăm chú nhìn A Hắc, nói:

“Huynh thật sự muốn biết?”

A Hắc khẽ gật đầu, Tiểu Tình nhẹ nhàng thở ra, nói:

“Tốt lắm, huynh hóa ra cũng không có lạnh lùng vô cảm như bề ngoài, coi như cũng không uổng tình cảm của đại ca mình…” Tiểu Tình nói xong, liếc mắt nhìn A Thiết, chờ phản ứng của hắn.

“Cô vẫn còn chưa nói cho ta biết.” A Hắc nhắc nhở nàng.

“Đêm qua, nếu huynh đến đường hầm trong thôn, huynh nhất định sẽ nhìn thấy huynh ấy đang gánh thuê.” Nàng nhẹ nhàng nói, nhưng những lời vừa thốt ra lại khiến cho A Hắc luôn trầm tĩnh vô cảm cũng phải biến sắc, cả người chấn động, quay lại nhìn A Thiết.

A Thiết cúi đầu không nói gì, không dám nhìn A Hắc, tựa như một đứa trẻ phạm lỗi vừa mới bị cha mẹ phát hiện.

“Đại ca…” A Hắc lần đầu tiên sắc mặt xám xịt đến thế, xưa nay hắn không mấy khi nói chuyện, nay càng không biết phải nói gì.

https://thuviensach.vn

Nhưng chỉ nói được thế, mọi nỗi niềm không lời đã mang hết vào trong, phút chốc, không gian bỗng như chùng xuống.

“Chuyện vẫn còn chưa kể xong, xin mọi người hãy nghe con kể hết đã…” Tiểu Tình bỗng nhiên lại cất giọng thê lương giữa không gian trầm mặc ấy.

“Thiếu nữ này vì không muốn ai khác tìm thấy Bộ Kinh Vân, hòng lẳng lặng mang hắn về tranh công, vì thế mới không thôi để ý người đệ đệ lạnh lùng như băng kia, không những thế còn dùng một phương pháp khác…”

“Là…phương pháp gì?” Từ má càng lúc càng kinh hãi, cả đời bà không khi nào dám nghĩ có thể xảy ra những chuyện như vậy.

“Một phương pháp vô cùng âm độc.” Tiểu Tình đáp.

“Đó là dùng một loại kì độc mạn tính để phá mặt nạn Thiên Y Vô Phùng kia, khi gặp độc, mặt nạ sẽ bị phá hủy, Bộ Kinh Vân giả sẽ bị nát mặt mà chết…”

“Ban đầu, thiếu nữ ấy một lòng muốn lập công, bèn giành phần lo cơm nước, hạ kì độc trong thức ăn, chỉ không bỏ vào cơm, vì vậy bữa nào nàng cũng chỉ ăn cơn không…” Tiểu Tình nói xong nhìn Từ má và A Thiết một cái rồi nói tiếp:

“Buồn cười là việc này lại khiến mọi người trong nhà hiểu lầm, còn tưởng nàng không đành lòng giành cả chút thức ăn đạm bạc của họ, lại càng thương quý nàng hơn.”

Từ má và A Thiết nhìn nhau, xem ra cuối cùng chân tướng đã lộ, tuy rằng trong lòng nghe nát như tương, nhưng A Thiết vẫn kiên trì nói:

“Nhưng ít nhất thiếu nữ kia cũng không âm hiểm độc ác như nàng vẫn nghĩ. Ngày cuối cùng ấy, ở một khoảnh khắc cuối cùng nàng cũng không

https://thuviensach.vn

cho chúng ta ăn đĩa đồ ăn có độc ấy, lại còn nói hết chân tướng. Nàng cuối cùng đã trở lại tốt đẹp như chính trái tim mình…”

Tiểu Tình vừa nghe thấy những lời này, không khỏi quay đầu nhìn hắn thật lâu.

Nàng biết những lời này của hắn chính là để cảm ơn nàng, ánh mắt của nàng vốn luôn trầm tĩnh, vô cùng trầm tĩnh, bỗng nhiên chảy xuống hai dòng lệ nóng.

“A Thiết, huynh…thực sự là…một…nam nhân…quá tốt…” Nói xong, nàng cố nuốt những nỗi niềm thổn thức vào trong, cuối cùng khóc cũng không thành tiếng.

A Thiết nhìn nàng thương xót vô hạn, vỗ nhẹ vai nàng nói:

“Tiểu Tình, xin lỗi muội, huynh hiểu hôm nay muội làm vậy, nhất định cũng phải…trả một cái giá rất đắt…”

Bất chợt vào lúc này, một thanh âm lạnh lùng từ đâu vang lên:

“Nói không sai! Ả vốn là Nhị Thần quan tùy tùng của ta, nay lại phản bội ta, đương nhiên sẽ không có đường thoát rồi!”

A Thiết, Từ má, Tiểu Tình cùng quay đầu lại nhìn, vừa gặp một nam nhân vận trường bào mặt tô vẽ xanh đỏ đang tiến vào.

Tiểu Tình thấy người nọ tiến vào, liền không nghĩ đến bản thân vội vàng chắn trước mặt ba người A Thiết, nói:

“Đại Thần quan, đừng làm bậy!”

Đại Thần quan? Hóa ra người này là Đại Thần quan? Y phải chăng là thanh âm thần bí vẫn nói chuyện cùng Tiểu Tình? Chỉ thấy y cười lạnh nói:

https://thuviensach.vn

“Hắc, Nhị Thần quan, lúc này mà ngươi còn không chịu tỉnh ngộ, còn muốn bảo vệ bọn chúng nữa sao? Mau cút ra! Ngươi đã phá hủy toàn bộ kế hoạch tâm huyết của ta, may là bây giờ không cần ngươi ta cũng có thể tìm ra ai là Bộ Kinh Vân! ’

“Sao? Làm sao biết được ai là Bộ Kinh Vân?”

“Bộ Kinh Vân chân chính có ngoại hiệu là Bất Khốc Tử Thần, tuyệt đối sẽ không nhỏ một giọt nước mắt, nhưng ngươi xem, sau khi nghe chuyện của ngươi kể, là ai đã rơi lệ?”

Tiểu Tình lập tức quay đầu nhìn huynh đệ A Thiết. Đập vào mắt nàng là A Hắc vốn vẫn yên lặng lạnh lùng, mắt không gợn sóng thì nay lại đang chảy hai dòng nước mắt.

Đó là nước mắt khóc vì A Thiết.

Nàng giật mình, A Hắc lạnh lùng nhất lại rơi lệ, vậy…vậy thì A Thiết…

A Thiết mới chân chính là

Bộ Kinh Vân?

Ầm! Sét đánh ngang tai! Ngay cả A Thiết cũng không thể tin được là mình không có nước mắt, hắn không thể ngờ mình chính là Bộ Kinh Vân!

Hắn trợn tròn mắt, lắc lắc đầu, bước lùi từng bước:

“Làm sao có thể? Ta…sao có thể là Bộ Kinh Vân?” Hắn không thể tin, không thể tin tất cả màn kịch đau đớn này là vì hắn mà dựng lên.

Không thể ngờ được cuối cùng phương pháp này lại có thể chỉ ra ai là Bộ Kinh Vân!

Đại Thần quan nhe răng cười, nói với Tiểu Tình:

https://thuviensach.vn

“Nhị Thần quan, vì tuân thủ quy củ không quấy rối nhân gian của Thần, ta vốn định mượn độc của ngươi lặng lẽ tìm ra Bộ Kinh Vân, rồi dẫn hắn về làm nhân chứng lĩnh thưởng, chỉ tiếc, hiện tại xem ra không thể không dùng vũ lực rồi.” Lời vừa dứt, Đại Thần quan đã lao tới, trong chớp mắt đưa tay muốn chụp lấy A Thiết, không ngờ Tiểu Tình nhanh hơn kéo hắn ra xa. Đại Thần quan tức giận nói:

“Hừ! Muốn ngăn ta sao? Với đạo hạnh chỉ xứng làm tùy tùng của ngươi thì đừng có mơ có thể ngăn ta!”

Tiểu Tình không hề sợ, nói:

“Chỉ cần ta còn một hơi thở cũng không để cho ngươi chia rẽ gia đình bọn họ đâu!”

Đại Thần quan cười tàn khốc, nói:

“Thật hả? Thế thì đi chết đi!” Dứt lời, chưởng đã vung tới, chưởng nhanh mà hiểm, Tiểu Tình cũng vội vàng vung chưởng ngăn lại. Nhưng công lực của nàng rõ ràng là kém xa Đại Thần quan, “bành bành bành” ba chưởng, Tiểu Tình đã thấy không thể nào chống đỡ nổi nữa.

Ngay lúc nội khí của nàng đã tận, Đại Thần quan quắc mắt vung một chưởng, hung hãn đánh thẳng vào mặt nàng. Tiểu Tình hiểu rõ, với tốc độ như vậy, chưởng lực hung mạnh như vậy, nàng không thể nào kháng cự được!

Nàng cầm chắc cái chết rồi!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, không hiểu sao chưởng lại đổi hướng, đánh thẳng vào bức tường phía sau. “Ầm” một tiếng nổ lớn, bức tường đổ xuống sau một chưởng của y, công lực thực khiến cho người ta phải kinh hãi! Nếu như chưởng đó mà đánh vào người thì nhất định chết không toàn thây!

https://thuviensach.vn

Đại Thần quan một chưởng lệch mục tiêu là bởi vì có một người từ phía sau đã ôm lấy thắt lưng y, là ai? Ai dám liều mạng bất chấp sống chết như vậy?

Là Từ má!

Chỉ thấy Từ má liều chết ôm lấy thắt lưng Đại Thần quan kêu lớn:

"Tiểu Tình! Mau dẫn huynh đệ A Thiết chạy đi!" Tấm lòng yêu con lộ ra không ai ngăn được.

"Bà bà! Đừng làm vậy!" Tiểu Tình thất thanh kêu lớn, vì nàng biết Từ má vốn không thể nào ngăn được Đại Thần quan, nàng sớm biết hậu quả!

Nhưng nàng còn chưa kịp xông lên cứu Từ má, Đại Thần quan đã lạnh lùng phun ra hai chữ:

"Phế vật!" Nói rồi hung hang vung chưởng vỗ vào đỉnh đầu Từ má. Đầu Từ má vang lên mấy tiếng rắc rắc của xương cốt vỡ, đôi mắt già nua của bà càng mở lớn hơn bao giờ, tuyệt vọng nhìn hai đứa con trai, không hề chớp mắt:

"A…Thiết, A…Hắc…đừng…lo cho…mẹ, mau…chạy…"

Lời còn chưa dứt, Từ má đã tuyệt khí, đôi mắt mờ đục cuối cùng đã khép lại, vì bà đã dùng hết sức cứu Tiểu Tình vừa biết quay đầu, cũng đã nói ra một lời dặn dò cuối cùng đối với hai đứa con bà yêu thương.

Chạy đi!

Từ má đáng thương chưa được hưởng phúc bao lăm thì tai họa đã giáng xuống, nay lại bị đánh chết trước mặt con!

"Cút!" Đại Thần quan quát lớn một tiếng, lập tức hất bay thi thể Từ má ra xa. Kình lực vô cùng mạnh mẽ, thi thể Từ má theo đà phá tường mà ra,

https://thuviensach.vn

rơi thẳng xuống hồ.

“Mẹ!” A Hắc và A Thiết thấy người mẹ nuôi nấng mình bấy lâu phải chết thảm, giờ như vừa tỉnh mộng, hoảng hốt kêu lên!

Chỉ có điều, cho dù hai người có kêu thét đến đâu cũng vô ích, Từ má đã không thể nào ngồi tựa cửa chờ hai người trở về được nữa rồi!

Hai huynh đệ trong cơn giận dữ không thể nào đè nén, chỉ biết căm phẫn nhìn Đại Thần quan!

Đúng thế! Bọn họ phải báo thù cho mẹ, nhất là bởi bà không phải là người mẹ đã mang nặng đẻ đau sinh ra hai người! Bọn họ càng cần phải báo thù!

Tiểu Tình thấy hai người vội vàng kêu lớn:

“A Thiết! A Hắc! Đừng xúc động quá!”

Không sai! Thân thủ A Hắc quá tầm thường, A Thiết thì vẫn chưa biết cách sử dụng sức mạnh của Bộ Kinh Vân ngày xưa, cho nên hai người tuyệt đối không nên xung động!

Nhưng lúc này, còn có ai có thể khuyên giải nữa sao?

Hai người oán hận không thể nào ngăn được, không còn nghĩ được gì cứ thế bước tới trước mặt Đại Thần quan cách chừng năm thước.

Đại Thần quan nhe răng cười một tiếng, nói:

“Được! Vậy để lão tử mang xác Bộ Kinh Vân trở về nhận thưởng vậy!”

Dứt lời, song chưởng vung lên, lòng bàn tay đỏ như lửa nung, chứng tỏ y đã vận hết mười thành công lực, hung hãn đánh thẳng vào ngực hai người A Thiết.

https://thuviensach.vn

“A Thiết! A Hắc!” Tiểu Tình kinh hoảng hô lớn.

Từ má vừa mới xả thân cứu nàng, Tiểu Tình tuyệt đối không thể để hai người con trai của bà chết như thế được!

Nàng muốn báo đáp mối thâm tình Từ má coi nàng như con gái, nàng càng muốn báo đáp A Thiết đã thương xót cho nàng, cảm ơn tri ngộ!

Mắt thấy hai người sắp bị đánh vỡ tim mà chết, Tiểu Tình cắn môi, cắn tới mức môi bật máu tươi!

Nàng đã nghĩ thông suốt, vì ơn vì nghĩa vì tình vì cảm, nàng không nghĩ ngợi gì nữa, lập tức động thân!

“Bành” một tiếng, song chưởng mang theo lực đạo ngàn cân, đủ dời non lấp bể đã đánh trúng một người!

Bởi vì trong thời khắc sinh tử, cũng giống như Từ má đã hy sinh tính mệnh quý giá của mình để che chở cho hai người, nàng vì hai huynh đệ A Thiết mà chịu hai chưởng này!

Sau tiếng nổ, máu từ sau lưng nàng bắn ra, hai đường máu tươi y hệt nhau cùng bắn lên gương mặt sững sờ đau đớn của A Thiết và A Hắc!

Đó là máu của Tiểu Tình! Máu nữ nhi đỏ sẫm tuyệt vọng!

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 11

Chúng Lí Tầm Tha. (5)

"Tiểu Tình!" A Thiết điên cuồng gào thét trong tuyệt vọng, muốn nhào tới đỡ lấy nàng. Chỉ có điều Tiểu Tình tuy trúng chưởng lại vẫn chưa ngã xuống, hơn nữa, song thủ vẫn giữ chặt lấy hai cánh tay của Đại Thần quan, hóa ra song chưởng của Đại Thần quan đã găm vào trong cơ thể nàng, lại bị nàng chụp lấy nên nhất thời không thể rút ra được.

"Tiện nhân, mau buông ra!" Đại Thần quan lần đầu trong đời bị khống chế, nổi giận quát lớn.

Tiểu Tình làm như không hề nghe thấy, vẫn sống chết giữ chặt hai tay Đại Thần quan. Nàng gượng quay sang nhìn A Thiết A Hắc, yếu ớt nói:

"Hai người…mau…chạy đi…"

A Hắc vốn vẫn im lặng không nói gì, nay thấy nàng máu tươi đầm đìa, đứng trước Quỷ môn quan thì bỗng dung nước mắt lưng tròng, kích động nói:

"Không! Chúng ta không đi đâu cả! Nếu có chết thì cũng chết cùng nhau!"

Thấy A Hắc lạnh lùng nay lại vì mình mà kích động như vậy, khóe miệng tươm máu của Tiểu Tình khẽ nhếch lên, cười thảm nói:

https://thuviensach.vn

“A…Hắc, kỳ thực…lòng huynh…muội…hiểu…rất…rõ…”

Hiểu rõ? Nàng hiểu rõ điều gì? Trong lúc này, nàng còn muốn nói điều gì đây?

“Huynh…là vì…đại ca…mình…nên mới…làm bộ…lạnh lùng…với muội…phải không?”

“Không sai, ta…nghĩ rằng chỉ có đại ca…mới xứng với muội.”

A!

A Thiết nghe trong lòng chùng hẳn xuống, đột nhiên, hắn hiểu rõ mọi chuyện.

Khó trách đêm mà Tiểu Tình bị sốt, A Hắc cũng đứng ở ngoài cửa, hẳn là A Hắc cũng như A Thiết, đều thức trắng đêm không ngủ vì nàng. A Hắc không dám biểu lộ tình cảm của mình chính là vì A Thiết! Là vì năm xưa A Thiết đã cướp cơm chó cho A Hắc!

Tiểu Tình hơi thở yếu dần, nhưng trong lòng nàng vẫn có những lời không thể không nói. Nàng bèn dùng hết khí lực, nói tiếp:

“A…Thiết, A…Hắc, cảm ơn…hai huynh…đã cho muội…hiểu…thế nào…mới là…người…”

Nói tới đây, Tiểu Tình đã thở dốc không ngừng, Đại Thần quan cũng đang giãy mạnh hòng rút song chưởng ra khỏi sự khống chế của nàng, nhưng Tiểu Tình vẫn ngoan cường không buông.

“Chỉ tiếc…muội…chỉ là…một nữ nhân…xấu xa…không còn…thuốc chữa, muội…vốn không xứng…với hai người…” Nói xong lời ấy, đôi mắt trên gương mặt thê thảm như người sắp chết Tiểu Tình cũng rưng rưng lệ nóng.

https://thuviensach.vn

“Không, Tiểu Tình à, thực ra muội là một cô gái rất tốt, muội xứng với bất kỳ ai!” A thiết bất chợt thốt lên.

Tiểu Tình nghe thấy những lời này của A Thiết, tuy rằng thân thể đang đau đớn vô cùng nhưng vẫn mỉm cười hạnh phúc, đó là hạnh phúc từ tận trong tâm, đó có lẽ là nụ cười hạnh phúc độc nhất trong đời nàng. Tiểu Tình cố lấy một hơi cuối cùng, nói ra tâm nguyện cuối cùng của mình:

“A Thiết…đại ca, cảm ơn…huynh…vẫn yêu thương… muội…như em gái, xin cho…Tiểu Tình…trước khi chết…được gọi huynh…một tiếng… nữa…”

“A…Thiết…đại…ca…”

Bốn chữ “A Thiết đại ca” vừa thốt, song thủ vốn đang giữ chặt Đại Thần quan chợt buông lỏng, tuyệt khí mà chết.

Đôi mắt nàng vẫn nhìn thẳng A Thiết, tuy là chết không nhắm mắt nhưng lại không còn gì hối tiếc. Chỉ vì ngày hôm nay nàng đã làm chuyện vui nhất trong đời mình, chết vì nam nhân mà nàng yêu thương.

Không sai, A Thiết chính là người mà nàng yêu thương, ở giây phút bước vào Quỷ môn ấy, nàng đã nhận ra, nhưng cho đến chết nàng cũng không dám nói cho A Thiết biết, chỉ dám gọi hắn một tiếng “A Thiết đại ca” mà thôi, có thể nhận làm muội muội cũng đã là hạnh phúc vô ngần.

Nếu như chính mình đã cầm chắc cái chết thì sao còn muốn khiến cho hắn phải thêm đau đớn? Chỉ mong đời này hắn có thể bình an mà sống, để cho khối tình này vĩnh viễn ngủ yên trong đáy tim, vĩnh viễn chon vùi dưới đáy Tây Hồ cùng phong nguyệt, lặng thầm chúc phúc cho hắn…

“Tiểu Tình!” A Thiết A Hắc đồng thanh gọi lớn, nhưng bọn họ không có thời gian để lao đến ôm nàng mà than khóc, bởi vì ngay khoảng khắc

https://thuviensach.vn

Tiểu Tình buông tay, hai tay của Đại Thần quan đã thoát khỏi khống chế, y chợt quát lớn:

"Tiện nhân!" Nói rồi song chưởng phát kình, "Ầm" một tiếng, thi thể Tiểu Tình bị kình lực đánh vỡ nát, trái tim ân hận muộn màng biến thành một màn máu nồng đậm.

"Tiểu Tình!" A Thiết cùng A Hắc lúc này không kịp phản ứng gì, hết thảy đều diễn ra quá nhanh, quá thảm khốc!

Hơn nữa, lúc này song chưởng mang theo mưa máu đỏ tươi đã chuyển sang tấn công hai người, chính là độc chưởng của Đại Thần quan!

"Bành bành" hai tiếng, hai người đều lãnh trọng kích, chưởng lực cực kỳ hùng hậu, hai người trúng chưởng, thân thể lập tức bị đánh chay ngược ra ngoài sân.

Hai chưởng mới đáng sợ làm sao! A Thiết cố nén nỗi đau của thể xác và tinh thần, đang muốn dìu A Hắc đứng lên cùng nhau chạy trốn, nhưng lúc này hắn mới phát hiện hai chưởng này tà dị vô cùng, chưởng kình không ngừng di chuyển trong cơ thể, không ngừng công kích vào lục phủ ngũ tạng…"

"A…", đau đớn vô cùng, hai huynh đệ không chịu nổi chưởng ấy, nhất thời quay cuồng rên rỉ lăn lộn dưới đất.

Lúc này Đại Thần quan đã triển thân bay ra ngoài, thản nhiên nói:

"Thế nào hả? Xúc Nguyên Không chưởng của ta thế nào? Cứ thưởng thức đi! Ha ha…"

Đại Thần quan lớn giọng cười điên cuồng, A Thiết và A Hắc thân thể không ngừng chảy máu, hung hang trừng mắt nhìn Đại Thần quan, không nói được lời nào.

https://thuviensach.vn

“Xúc Tâm Nguyên Không của ta một khi đã đi vào cơ thể, dư kình sẽ không ngừng công kích ngũ tạng các ngươi, đến khi nội tạng bị đánh nát, nội thương mà chết…”

“Thế này đi! Để ta xem lại xem ai là Bộ Kinh Vân không có nước mắt, sau đó sẽ ban cho tên giả kia một chưởng ân huệ, cho hắn chết được thoải mái nhẹ nhàng! Ha ha!...”

Đại Thần quan nói dứt lời liền đưa tay nhấc một trong hai người, đang tính xem cho rõ ràng thì chợt phía sau truyền đến một thanh âm dịu dàng vô hạn:

“Ta…đến trễ rồi.”

Đúng vậy! Nàng đễ trễ rồi, đã quá trễ rồi!

Đại Thần quan chợt nghe thấy thanh âm của nàng, vội vàng quay đầu nhìn, vừa gặp một thiếu nữ toàn thân bạch ý. Nhìn thi thể Tiểu Tình bị chấn nát thành từng mảnh nhỏ, máu thịt hòa lẫn nước mắt, Nàng bỗng nhiên nhỏ xuống hai hàng lệ tiếc thương.

A Thiết và A Hắc đau đớn đến mê man, bọn họ chỉ nhìn thấy nàng là một bóng người màu trắng.

Nàng tiếc hận vô cùng, đau đớn nói:

“Ta…mặc dù đã quyết định đi tìm chàng, nhưng cuối cùng vẫn không đủ dung khí. Do dự cả tháng trời, đến khi có dung khí rồi thì…, đáng tiếc… ôi…”

Đúng vậy! Cho dù là một kẻ rất mạnh, nhưng một khi đã vướng vào ái tình thì cũng không biết tìm dung khí ở đâu để đối mặt, huống hồ nàng còn là một nữ nhân…

https://thuviensach.vn

Nhưng không thể ngờ được, việc nàng đến trễ lại gây ra một tấn bi kịch thê lương đến thế…

Nàng rất áy náy, nàng phải kết thúc tấn bi kịch này! Nàng bước từng bước lại gần Đại Thần quan.

“Cô…cô đừng có làm bậy, nếu không ta sẽ báo với Thần!” Đại Thần quan vừa mới tác oai tác quái xong lúc này không ngờ lại lộ vẻ sợ hãi cực độ, từng bước lùi về phía sau. Ở trước mặt nàng, y biết mình chẳng có cơ để so, chỉ biết dùng Thần để dọa nàng mà thôi.

Bởi vì một điều rất đơn giản, hắn quá sợ hãi cổ lực lượng đáng sợ kia, cổ lực lượng tuyệt thế!

Thiếu nữ áo trắng tựa như không hề e ngại Thần, nàng chỉ đau đớn nói:

“Làm bậy chính là ngươi, ngươi hoàn toàn đáng bị trừng phạt.” Vừa nói, khuôn mặt đã ngẩng cao, hai hàng lệ nóng bỗng nhiên bay lên giữa không trung, nàng không chút hoang mang liền vung chỉ bắn một giọt nước mắt thẳng về phía Đại Thần quan.

Nước mắt vốn là vũ khí của mỹ nhân trong thiên hạ, chỉ có điều ở trên tay nàng lại càng lợi hại, nhất là trong thời khắc bi thương này…

Lệ như kiếm, kiếm của tình nhân!

Nàng biến lệ thành kiếm, kiếm nhanh như lôi điện, bắn thẳng vào mi tâm Đại Thần quan!

Nhanh quá! Nhanh đến độ không ai có thể né tránh!

Đại Thần quan vừa rồi còn bá đạo vô cùng, nay lại chậm chạp tựa như một đứa trẻ ngốc, y căn bản không thể nào tránh được một kiếm này mà chỉ có thể lách qua cho kiếm chiêu đi lệch một chút!

https://thuviensach.vn

“Chóc” một tiếng, lệ kiếm xuyên qua mắt phải, bắn thẳng ra sau đầu y.

Võ công thực khiến cho người ta sợ hãi làm sao! Không! Đây vốn không phải là võ công! Mà là yêu pháp!

“Di Thiên Thần Quyết?” Đại Thần quan hú lên thảm thiết, vội vàng chộp đại lấy một Bộ Kinh Vân đang hôn mê dưới đất, điên cuồng chạy trốn. Bởi vì y biết cho dù y có đau đớn đến đâu cũng phải chạy trốn, tuyệt không để cho nàng phát ra kiếm thứ hai, nếu không thì y không còn con đường sống nào nữa.

Thiếu nữ áo trắng vừa muốn đuổi theo thì đột nhiên nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn của một Bộ Kinh Vân dưới đất, vội vàng tiến lên xem, chỉ thấy cả người hắn mồ hôi đầm đìa, hơi thở thoi thóp, khí tức suy kiệt thì trong lòng không khỏi kinh hoảng, vội vàng truyền chân khí sang cho hắn…

Là hắn sao, dưới đôi mắt nhắm chặt còn hai vệt nước mắt chưa khô?

Trong rừng rậm, một bóng ngường không ngừng lao đi, máu đỏ sau đầu chảy tràn, theo gió bay lên.

Y chính là Đại Thần quan!

Hóa ra y biết mình tuyệt đối không thể địch lại nàng, chỉ có thể chạy trước rồi nói sau. Nhưng đi được nửa đường, y bỗng nhiên nhìn lại xem người trong tay mình có phải Bộ Kinh Vân hay không, nhất thời trong lòng chùng xuống, thầm nghĩ:

“Hả? Nước mắt sao? Tên này…không phải Bộ Kinh Vân thật sự à?”

Đang ảo não vì bao công sức đổ xuống sông hết, bỗng nhiên gương mặt y lại hiện lên một nụ cười tàn nhẫn, y lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

“Hắc hắc, thì cũng có sao đâu! Chỉ cần tên trong tay ta còn một hơi thở là ta cũng có thể lợi dụng hắn được rồi…”

Y nói xong, bước chân càng nhanh hơn, lại ngửa mặt lên trời như răng cười, nói:

“Bộ Kinh Vân à! Ngươi cứ chạy đi! Xem ta cứu sống đệ đệ thân thiết như tay chân của ngươi thế nào đây, ta muốn hai ngươi sống không được chết chẳng xong thì mới có thể trả được mối thù chọc mù mắt hôm nay, ha ha…”

Mang theo tiếng cười tà ác khủng bố ấy, cuối cùng Đại Thần quan cũng chạy khuất dạng.

Thi thể Từ má vẫn nổi bập bềnh trên mặt nước, cuối cùng trôi tới Đoạn Kiều.

Nơi đó, một nam nhân chắp tay sau lưng đã đứng đó tự bao giờ, đang chờ đợi.

Cho nên, người ấy có thể nghe thấy thi thể Từ má trôi tới bờ đê bên Đoạn Kiều, bèn trầm giọng nói:

“Hai chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ rồi.”

Xung quanh không còn ai khác, trừ thi thể Từ má. Không lẽ người này lại đi nói chuyện với Từ má đã chết?

Chỉ nghe dưới cầu có một thanh âm đáp lời:

“Không sai, thủ hộ năm năm rồi, cuối cùng cũng có thể rút lui.”

A? Là ai trả lời? Chẳng lẽ lại là thi thể Từ má?

Quả thực là thi thể Từ má!

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy thi thể Từ má cạnh chân đê quả thực có thể đứng lên, trên người không có lấy một giọt nước, đang chậm rãi tiến về phía nam nhân kia.

A! Hóa ra bà vẫn chưa chết!

Chỉ thấy đôi mắt mù dở của Từ má nay đột nhiên lại sáng ngời như tinh quang, bà nói:

“Cái tên Đại Thần quan này nội lực tăng tiến cũng không ít, nhưng may mà đạo hạnh của y vẫn chưa đủ để đánh nát thiên linh cái của ta, không làm hỏng đại sự của chúng ta.”

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 12

Chúng Lí Tầm Tha (Hết)

Nam nhân nọ không quay lại, chỉ nói:

“Chỉ có điều dường như tiến cảnh của cô ấy lại ngoài dự liệu của chúng ta, có lẽ cô ấy đã không thua kém gì chúng ta nữa.”

Cô ấy trong lời nói của hai người bọn họ có phải là thiếu nữ áo trắng đã cứu A Thiết chăng?

Từ má cười quỷ dị, nói:

“Cho dù đạo hạnh của cô ấy có cao cỡ nào cũng không thể ngờ được, Từ má vốn không phải là Từ má.”

“Cũng khó trách, đâu ai biết được rằng Từ má thật sự năm năm trước không chịu nổi cuộc sống cơ cực đã nhảy xuống hồ tự vẫn, xác chìm dưới đáy rồi.” Nam nhân kia nói.

“Nhân gian quả thực khốn khổ vô cùng, nếu như không phải vì thực hiện kế hoạch của Thần, ta cũng không đời nào đóng giả Từ má năm năm liền vậy đâu. Quả thực cuộc sống dân chúng bần cùng lắm…”

Kế hoạch của Thần ư? Kế hoạch của Thần là gì?

https://thuviensach.vn

Hai người này liệu có phải là cùng một nhóm với Thần mẫu, Thần quan? Chỉ là hai người bọn họ tựa như đang mang một nhiệm vụ vô cùng quan trọng, nếu không thì không đến mức cả Thần quan lẫn "Nàng" đều không cách nào biết được.

Nam nhân kia nói: "Bây giờ thì nhiệm vụ bảo hộ, nuôi nấng, giám thị, quan sát Bộ Kinh Vân đã hoàn thành, cuối cùng bà đã có thể nghỉ ngơi rồi!"

"Vốn là thế, chỉ có điều bây giờ cô ấy đã cứu được Bộ Kinh Vân rồi, không biết rồi sẽ ra sao đây."

"Đó không còn là chuyện mà chúng ta có thể quản được nữa rồi, chúng ta chỉ phụ trách việc giám thị Bộ Kinh Vân năm năm mà thôi. Còn về cô ấy…"

Nam nhân kia nói đến đây thì bất chợt thở dài một tiếng, nói tiếp:

"Cô ấy đã chọn Bộ Kinh Vân, chúng ta có muốn ngăn cũng chẳng được, chỉ hy vọng sau khi biết việc này, Thần sẽ không trách phạt cô ấy."

"Nhưng mà Bộ Kinh Vân là người mà Thần chọn, nếu không chúng ta đâu có phải tốn năm năm ở đây trông chừng hắn, cô ấy làm vậy tất phải trả giá đắt."

Hả, Bộ Kinh Vân là người Thần chọn sao? Cái ông Thần kia chọn hắn làm gì?

"Chúng ta cũng đành bất lực."

"Cũng đành vậy! Chúng ta vẫn không thể nào trái lại ý chỉ của Thần, cho dù đôi lúc Thần cũng sai."

https://thuviensach.vn

“Đừng có nói lung tung, nhiệm vụ hoàn thành rồi, chúng ta nên mau chóng rời khỏi đây thôi!”

Nam nhân nọ nói xong thì quay lại nhìn Từ má, rốt cuộc lão cũng quay đầu.

A! Lão chính là…

Chỉ thấy gương mặt lão đầy nếp nhăn, tóc cũng rụng hết, chỉ còn cái đầu trụi lủi.

Lão chính là người hay kể chuyện cho đám trẻ con – Hứa Bá!

Hóa ra lão ở đây cũng chính là để cùng Từ má trông chừng Bộ Kinh Vân. Vậy thì thân phận thực sự của lão là gì?

Từ má bỗng nhiên nói:

« Đi thì hẳn là phải đi rồi, chỉ là… » Bà bất ngờ quay lại nhìn về phía căn nhà vốn từng là của mình.

“Bà không nỡ bỏ gian nhà đó sao?”

Từ má lắc đầu nói:

“Không, ta chỉ tiếc người…”

Hứa Bá biến sắc nói:

“Bà…có cảm tình với hai đứa chúng nó sao?”

“Ài, hai đứa chúng nó quả thực là một cặp con trai lý tưởng, kiếp này ta sẽ không bao giờ quên hai miếng thịt chúng nó để trong bát cháo của mình, cả hai tấm lòng hiếu thảo đó nữa. Lúc ấy nước mắt của ta là thật…” Bà nói xong, đôi mắt đã rưng rưng ngấn lệ.

https://thuviensach.vn

“Cho dù là vậy thì cũng đã hết rồi, chúng ta nên đi thôi!” Hứa Bá thở dài.

Từ má bất đắc dĩ gật đầu, bước đi theo sau.

Nhưng cuối cùng bà vẫn quay đầu trông về phía xa xa, nơi đã từng là nhà mình, buồn rầu nói:

“Con à, tuy rằng mẹ không biết Thần chọn con để làm gì, chỉ có điều… chặng đường mới của con sắp bắt đầu rồi…”

“Tuy rằng mẹ trong lòng con đã chết, nhưng mà…”

“Con ơi, chớ có nản lòng…”

Bà cuối cùng đã biến mất giữa màn sương mù dày đặc giăng kín trên mặt Tây Hồ. Bà rốt cuộc là ai?

Dường như đã qua rất nhiều thời gian, nhưng rốt cuộc là đã bao lâu? A Thiết sớm đã không còn nhận thức được rõ rang, chỉ nhớ trong lúc mình hôn mê, mơ mơ màng màng nghe thấy hai nữ tử nói chuyện:

“Không sai, trên mặt hắn không có Thiên Y Vô Phùng, hắn đúng là Bộ Kinh Vân, chỉ có điều, cô thật sự muốn cứu hắn?”

“Thần mẫu, nếu không phải vì ta nhất thời động lòng phàm muốn đi tìm hắn thì sẽ không khiến cho Đại thần quan nảy ra lòng tham công mà đi bắt hắn dâng lên cho Thần, mẹ hắn sẽ không phải chết, đệ đệ hắn cũng không bị bắt đi, Nhị thần quan cũng không phải chết không toàn thây, ta làm sao có thể mặc hắn mà không để ý được.”

“Nhưng cô cũng biết Đại thần quan có thể đã mang đệ đệ hắn về gặp Thần, việc cô động lòng phàm Thần cũng sẽ biết, chỉ cần bây giờ cô làm

https://thuviensach.vn

như hoàn toàn không để ý hắn thì may ra Thần sẽ không tin Đại thần quan mà không phạt nặng cô…”

“Không, đã…quá muộn rồi, ta sớm đã quyết định suốt đời này sẽ đi theo hắn, để đền lại tội lỗi của ta.”

“Cô…điên rồi, cô cũng biết…làm vậy không những bị Thần quở trách mà còn có thể mất mạng đó…”

« Thần mẫu, ta đã nói rồi…Chỉ cần đời này sống có ý nghĩa, chết thì có gì đáng sợ? »

“Ôi…”

“Thần mẫu, bà…khóc sao?”

“Ta…không có khóc, chỉ là…do bụi bay vào mắt mà thôi…”

“Thần mẫu, cảm ơn bà…”

« Sao lại…cảm ơn ta? »

« Bà hiểu mà. »

“Ha, đừng có cảm ơn ta vội, nếu như Thần thực sự nổi giận vì chuyện này, lệnh cho ta giết cô thì đến lúc đó ta sẽ không lưu tình đâu, cũng sẽ không rơi lệ…”

“Dù thế nào đi nữa thì ta cũng muốn nói cảm ơn trước, bởi có lẽ ta vốn không có tương lai.”

“Khuyết điểm lớn nhất của cô là cầu xin nhiều quá, nên biết rằng tình ái là một thứ trò chơi khiến cho người ta bị tổn thương nhiều nhất, cho dù là anh hùng cái thế, một khi vướng vào tình ái thì tâm lực cũng hao tổn rất nhiều vậy.

https://thuviensach.vn

“Nhưng tình ái cũng lại là hy vọng sống duy nhất của ta. Sinh mệnh quá dài, không thể làm gì, thì cũng nên truy tầm mộng tưởng trong lòng mình, chân chính sống một lần, cho dù cuối cùng phải tan xương nát thịt đi nữa…”

“Vậy…được rồi! Ta không biết nói gì hơn, Tình chỉ là con đường không lối ra. Cô…phải cẩn thận hơn đấy! Ôi…”

“Vù” một tiếng, A Thiết chỉ nghe được đến đó, trong đầu lại nghe mơ hồ, chìm vào hôn mê.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng hắn cũng hồi phục tri giác được một chút, nhưng vẫn không thể mở mắt ra nổi.

Hắn chỉ cảm thấy một đôi chưởng đang đặt trên lưng mình, hay đạo lực lượng kỳ dị cuồn cuộn truyền vào trong cơ thể làm hắn cảm thấy thư thái vô cùng.

Chỉ có điều hắn bị thương quá nặng, hai cổ lực lượng tuy mạnh mẽ vô cùng, nhưng vẫn không thể cầm cự được với thương thế của hắn. Chỉ một chốc, A Thiết lại không biết gì nữa, ngất đi.

Lúc này, lực lượng dồn đến càng mạnh mẽ hơn, chứng tỏ người sau lưng hắn đã muốn dốc toàn lực, nhất định phải cứu sống hắn trước Quỷ môn quan.

Là ai mà lại nhất định muốn cứu hắn như thế? Là ai mà quyết dốc hết toàn bộ công lực để cứu hắn như thế?

Là ai mỗi ngày đều dịu dàng lau mồ hôi cho hắn?

A Thiết mặc dù vẫn hôn mê nhưng trong mơ hồ vẫn nghĩ như vậy.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà A Thiết vẫn không thể biết được. Hắn chỉ biết mình đã được cứu tới đây, khí lực cũng dần dần khôi phục.

Hắn chậm rãi mở mắt, trước hết là thấy xung quanh là một màn đêm u ám vô cùng, hắn không rõ mình rốt cuộc là đang ở nơi nào.

Sau đó, ánh mắt của hắn chậm rãi lưu chuyển, cuối cùng thấy một người đang lặng lẽ ngồi trong góc.

Nàng!

Nàng hiện tại đang ngồi ở trước mặt hắn, một thân y phục trắng tinh, dù không nhìn thấy dung mạo nàng nhưng theo bóng dáng mà đoán, A Thiết cảm thấy nàng giống như một pho tượng xinh đẹp nhất, hoàn mỹ nhất.

Đáng tiếc, những thứ quá hoàn mỹ thường chỉ để người ta thưởng thức hoặc đố kỵ, chứ không thể nắm lấy.

Có lẽ chính vì vậy mà nàng không có duyên với hết thảy bi hoan ly hợp nhân gian.

Không chỉ vô duyên, hơn nửa đời nàng phải chịu sự trói buộc nhiều hơn người thường, có thể nói là thân bất do kỷ.

Nàng chỉ có một tâm nguyện, hy vọng hôm nay có thể làm được, đó là có thể trầm mình giữa khói lửa nhân gian, có thể làm điều mình thích…

Thích người mình thích!

“Huynh tỉnh rồi à?” Nàng chưa quay đầu đã có thể nghe thấy tiếng A Thiết chuyển động đôi mắt, thật là kinh người.

A Thiết cố gắng hít một hơi, yếu ớt nói:

“Cô…là…ai?”

https://thuviensach.vn

Nàng nhẹ nhàng đáp:

“Ta là một người đã từng nhìn thấy con người thật của huynh năm năm trước.”

Nàng nói xong, chậm rãi quay đầu, nói tiếp:

“Ta tên là…”

“Bạch Tố Trinh.”

Bạch Tố Trinh. Nàng…sao có thể là Bạch Tố Trinh được?

Lời vừa thốt ra, sắc mặt A Thiết lập tức thay đổi.

Bởi vì, hắn đã nhìn thấy gương mặt nàng.

Làm sao có thể?

Trên đời này sao lại có một đôi mắt đẹp đến thế được?

A Thiết nhìn thấy một đôi mắt xinh đẹp vô cùng.

Có lẽ là đôi mắt đẹp nhất trên thế gian này!

Cùng lúc đó, ở một nơi xa xôi khác của Thần Châu…

Gã, đang lắng nghe một truyền thuyết.

Gã, đang chuẩn bị đánh bẹp hết kiêu hùng võ lâm, sau năm năm tóc mai đã thoáng bạc, nhưng ngược lại càng khiến cho khí chất bá giả của gã biểu lộ không che giấu được.

Gã đã trải qua năm năm trời dài đằng đẵng, khiến gương mặt ngây thơ lúc xưa nay đã thành tuấn lãng.

https://thuviensach.vn

Năm năm hoài niệm Bộ Kinh Vân càng khiến cho gã trông thành thục hơn nhiều, lãnh tĩnh hơn nhiều so với cái tuổi mười sáu của mình. Năm năm trước đối với gã mà nói tựa như là một quá khứ rất xa rồi.

Thứ duy nhất không thay đổi ở gã là mái tóc dài phiêu dật, không có gió cũng bay phơ phất, đơn giản là bởi vì…

Công lực gã hiện tại đã tiến rất xa, sâu không lường được, tiến cảnh đã ở ngoài sự tưởng tượng của bất kỳ ai.

Không! Phải nói là chưa có ai nhìn thấy thực lực chân chính của gã!

Năm năm rồi! Dù gã đã trải qua vô số nhiệm vụ, mỗi lần như vậy đều chỉ làm bị thương chứ không giết người, bởi vậy chưa có ai biết được nếu như gã muốn giết người thì thực lực của gã sẽ đến mức nào.

Gã lặng lẽ lắng nghe toàn bộ truyền thuyết xong, không khỏi cau mày, hỏi:

“Sao? Ngươi nói truyền thuyết Bạch Xà kia không phải sự thật?”

“Không sai, toàn bộ truyền thuyết đều là hư cấu, chuyện Bạch Tố Trinh là xà tinh biến thành là giả, Bạch Tố Trinh một trăm năm trước là siêu cấp cao thủ của một tông phái thần bí.”

“Siêu cấp cao thủ ư?”

“Dạ, chắc chắn là siêu cấp cao thủ! Rất có khả năng một trăm năm trước nàng là thiên hạ đệ nhất!”

“Chỉ có điều, nếu Bạch Tố Trinh thực sự là siêu cấp cao thủ, nếu vậy thì tên Hứa Tiên trói gà không chặt kia, cho dù là thừa cơ đánh lén cũng đâu có thể đắc thủ dễ vậy!”

https://thuviensach.vn

“Vấn đề chính là ở chỗ này. Theo thám tử hồi báo, nếu truyền thuyết này đúng là như vậy, năm đó Hứa Tiên có thể đánh bại Bạch Tố Trinh, cái gọi là Vu Bát hội tụ linh khí trời đất ấy nhất định là một loại vũ khí tất sát vô cùng lợi hại!”

“Vũ khí tất sát?”

“Đúng thế! Loại vũ khí này cho dù ở trong tay người bình thường cũng đủ để đánh bại siêu cấp cao thủ như Bạch Tố Trinh rồi, nếu như nó nằm trong tay cao thủ thượng thừa thì người ấy nhất định sẽ là thiên hạ vô địch!”

“Con đã hiểu vì sao nay Người lại rảnh rỗi đến đây kể chuyện cổ với con rồi.”

“Đi tìm Vu Bát!”

Đêm tuy lãng mạn…

Nhưng nhiều lúc lại khiến cho người ta cảm thấy trong lòng dâng lên một thứ hàn ý mờ mịt không rõ.

Hơn nữa, ở trong đêm dài đằng đẵng thể nào cũng sẽ phát sinh vô số chuyện quỷ dị, những chuyện khó có thể tưởng tượng được.

Giống như đêm nay…

Đêm nay ánh sao cũng mịt mờ.

Không có trăng vàng treo cao, cũng không có một vệt sao thắp hy vọng cho người, chỉ có mây đen dày đặc nuốt trọn nhân gian ô trọc.

Đất trời mờ mịt, tựa như được bọc trong lớp sa đen như sương mù!

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 13

Sưu Thần Thiên

Cổ miếu đã hơn hai trăm tuổi.

Vì vậy, dù là trong hay ngoài thì trông nó cũng rất cũ kỹ, gạch ngói đã nát vụn. Hơn nữa, cổ miếu này còn được xây dựng ở nơi thâm sơn dã đỉnh (1), đường đi quanh co khúc khuỷu, vắng vẻ vô cùng.

Vào thời đại này, thần phật đã có khắp mọi nơi trên thiên hạ, miếu chùa mọc lên nhiều như hàng quán trên phố vậy. Mọi người muốn cầu thần khấn phật gì thì chỉ cần đi vài bước là gặp, liệu có người nào đủ nghị lực chịu đựng lặn lội đường xa, lên núi cầu nguyện?

Điều quan trọng nhất là, nghe nói vị thần miếu này cung phụng là vị thần ít linh nghiệm nhất trong vòng trăm dặm này, có van xin cũng không được. Lòng người theo thời thế, họ chỉ còn cách ở xa thành kính cổ miếu này, chứ không dám đi tới gần.

Cho nên, cổ miếu này càng lúc càng vắng vẻ hơn.

Cổ miếu cũng không có người trông coi, nhưng, có lẽ từ lúc được xây đến nay, miếu này căn bản đã không có người coi miếu.

Lần cuối cùng mọi người tới đây thắp hương kính thần đã là chuyện ba năm trước rồi, sau đó, cả chó mèo cũng không muốn đến.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc cổ miếu này đang cung phụng vị thần nào? Sao lại vì không có người nào tới tham bái mà cảm thấy giận dữ?

Cũng ngay tối hôm nay, toàn bộ mầm móng tai họa kinh khủng của cổ miếu này rốt cuộc đã bộc phát.

Vào giờ Tý lúc nửa đêm, bên ngoài cổ miếu im lặng vắng vẻ bỗng nhiên có tiếng kêu gào của một cô gái:

"Cứu mạng! Có ai không? Cứu mạng!”

Tiếng kêu cứu từ xa truyền tới gần, từ từ lan tới cổ miếu. Trong lúc mơ hồ, dường như trong đó còn có tiếng cười tục tằn của nam tử, thì ra có hai đại hán đang vác một cô gái chạy tới cổ miếu.

Thân thể hai đại hán này vô cùng khôi ngô, nhưng mặt mày lại giống người gian kẻ cắp. Vạt áo họ mở rộng, thắt lưng đeo đại đao, người nhanh trí chỉ cần nhìn qua đã biết họ là sơn tặc.

Cũng không biết hai người cướp lấy cô gái này ở đâu, nhưng còn chưa chờ tới lúc trở về sơn trại thì họ đã không chịu nổi, muốn làm hành động đồi bại với cô gái này ngay tại đây.

Hai tên sơn tặc vác cô gái chạy vào cổ miếu, ném nàng xuống dưới đất. Cô gái hoảng sợ đứng lên, muốn kiếm đường chạy, nhưng lại bị hai người kia dồn ép tới góc tường, không thể nào lui được nữa. Nước mắt người thiếu nữ rơi xuống, chắp tay cầu xin, nói:

"Hai vị đại gia, van cầu các ngài có lòng tốt, bỏ qua cho tôi đi!"

Hai tên sơn tặc nở nụ cười dâm tà, vừa đi tới gần vừa nói:

"Ha ha! Tiểu cô nương, các đại gia chỉ muốn để cô làm áp trại phu nhân thôi, cô sợ gì chứ?"

https://thuviensach.vn

Nói xong, hai người này không còn nhịn được nữa, liền cùng nhau xông tới phía trước.

Núi hoang vắng vẻ, dù có kêu cứu cũng không ai nghe. Hai tên sơn tặc như sói như hổ, cho dù bên trong có một pho tượng thần linh, nhưng hai người này vẫn dùng sức đè người thiếu nữ xuống đó. Bỗng ngay lúc này, trong cổ miếu có một tràng âm thanh kỳ quái vang lên:

"Cót két..."

"Két... két..."

Âm thanh mơ hồ khác thường, giống như tiếng thở gấp, lại như tiếng ngủ ngáy của người. Vừa nghe thấy âm thanh này, hai tên sơn tặc liền dừng tay lại, đứng yên tại chỗ.

Tuy cổ miếu này âm u, nhưng vì rất nhỏ, nên chỉ cần nhìn qua là sẽ thấy được toàn bộ cảnh vật xung quanh, căn bản không có chỗ nào để người ẩn thân. Nhưng nếu như trong cổ miếu này không có người nào khác, vậy âm thanh trầm trọng kia từ đâu phát ra?

"Két... két..."

Âm thanh đó vẫn còn phát ra, ngay cả cô gái muốn chạy trốn kia cũng nghe thấy.

Hai tên sơn tặc không ngừng nhìn quanh, rồi bỗng nhiên, hai người đưa mắt nhìn nhau, bởi vì sau một hồi cố gắng nhận biết nơi phát ra âm thanh đó, cả ba người đều có cùng một ý nghĩ, một ý nghĩ vô cùng đáng sợ và hoang đường!

Nơi phát ra âm thanh đó chính là tượng thần ở trên bàn thờ!

"Cót két... cót két... cót két..."

https://thuviensach.vn

Hai tên sơn tặc nửa đời người bắt người cướp của cưỡng hiếp dân lành kia nhất thời thấp thỏm không yên, cũng không chú ý đến cô gái kia nữa, họ hoảng hốt xông ra khỏi cửa miếu, bỏ chạy thục mạng.

Nghĩ lại khi nãy mình khó thoát khỏi cảnh bị làm nhục, nhưng lúc này lại may mắn chạy thoát, cô gái thầm thở ra một hơi. Mặc dù âm thanh kia vừa gấp vừa quái dị, nhưng cô gái vẫn không tự chủ được, từ từ tiến tới gần tượng thần ở trên bàn, giọng nghẹn ngào nói:

"Thật tốt, thì ra trên đầu người thật sự có thần linh..."

Vừa nói xong, cô ta liền ngẩng đầu nhìn lên, muốn xem thử vị thần miếu này cung phụng có hình dáng như thế nào. Nhưng lúc này, cô ta mới phát hiện ra ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào không thể chiếu tới tượng thần này, nên tượng thần vẫn bị một màu đen u ám bao phủ.

Thiếu nữ lấy đồ đốt lửa mang theo trong người thắp sáng cây đèn trên bàn thờ. Nhờ ánh đèn sáng tỏ, cô ta mới phát hiện đây là một pho tượng mình chưa nhìn thấy bao giờ, là một tượng thần có hình dạng vô cùng cổ quái.

Đây là một tượng thần được làm từ một loại đá màu đen, sống lưng cao thẳng, cao khoảng tám thước; bức tượng này có mái tóc dài, khuôn mặt hung ác âm trầm, cũng không biết trang phục đáng sợ pho tượng khoác trên người ở triều đại nào, nhìn qua rất giống như một chiến giáp bảo hộ.

Thiếu nữ cảm thấy lòng không yên, nghĩ thầm: "Vì sao mình chưa từng nghe nói trên đời này có một vị thần như vậy nhỉ? Rốt cuộc đây là miếu gì?"

Mặc dù cô gái có điều hoài nghi trong lòng, nhưng dù trên bàn là thần thánh phương nào đi nữa thì âm thanh do tượng thần này phát ra đã cứu cô một màng, cô nghĩ ít nhất mình cũng nên thành kính dâng hương cảm tạ

https://thuviensach.vn

tượng thần mới đúng. Cho nên, cô gái xoay người nhìn quanh, xem thử trên bàn có nhang hay không.

Rốt cuộc cũng tìm được một bó, nhưng đây lại là một bó nhang có màu hồng đỏ như máu.

Cô gái này sửng sốt, không thể nào ngờ rằng trên đời này lại có loại nhang có màu sắc như vậy, màu hồng này đỏ như máu tươi!

Cô ta hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn quyết định phải đốt hương dập đầu, cắm bó nhang đang cháy lên án hương.

Trong nháy mắt, một làn khói nồng nặc phiêu đãng bên trong miếu, tuy không mờ ảo, nhưng cô ta lại cảm giác loại nhang này có mùi thơm quái dị.

Bỗng nhiên, vào lúc này đây, chuyện kỳ lạ lại tiếp tục xuất hiện.

Chỉ thấy những làn khói nồng nặc đang phiêu đãng trong miếu kia sao đột nhiên bay vào trong mũi của bức tượng thần kia. Cô gái vội vàng tới gần nhìn, mới phát hiện thì ra dưới mũi của bức tượng thần lại có hai lỗ mũi, đây là nguyên nhân những làn khói kia bị hút vào.

"Sao... sao có thể như vậy? Chẳng lẽ... tượng thần hiển linh thật sao?" - Cô gái này cảm thấy chuyện rất lạ, nhất thời không biết làm thế nào.

Không sai! Tượng thần đã hiển linh, nhưng cũng không biết đây là thần linh thật sự, hay là ác linh?

Ngay lúc toàn bộ làn khói đang lượn lờ trong không trung bị hút vào xong, tượng thần này lại phát ra âm thanh, nhưng lần này không phải là tiếng thở gấp cũng không phải là tiếng gáy, mà rõ ràng là tiếng nói chuyện:

"Ba... năm... rồi..."

https://thuviensach.vn

"Ta ngủ say ở chỗ này ba năm, đã ba năm rồi. Đáng tiếc, chưa từng có người nào đốt cho ta một cây nhang..."

A! Tượng thần đang tự nói chuyện? Ngài đang tức giận vì sao đã ba năm mà không có ai thắp hương?

"Hôm nay, rốt cuộc đã có người đốt một cây "nhang gọi hồn", đánh thức ta đang ngủ say ở bến bờ tinh không vô hạn dậy..."

"Ta phải... cảm ơn người này thật nhiều."

Tượng thần lại cười lên, thiếu nữ càng nghe càng cảm thấy kỳ lạ. Cùng lúc đó, đột nhiên có một tiếng nứt vỡ từ tượng thần phát ra.

Bên ngoài tượng thần lập tức xuất hiện một khe hở rất sâu, thiếu nữ còn chưa kịp kinh ngạc thì đã có tiếng nổ lớn vang lên, tượng thần bị nổ tung toàn bộ, biến thành bụi mù bay trong miếu.

Trong đám bụi mù đang tung bay trong miếu, cô gái này nhìn thấy một người hán tử giống tượng thần khi nãy như đúc đang ở trên bàn. Người này có một mái tóc dài trái đen phải hồng, người khoác chiến bào màu hồng như đỏ, còn có một chiến giáp kim loại đen như đêm tối!

Hồng và đen, hai màu tượng trưng cho tính cách "yêu hận rõ ràng" hiện lên trên người hắn, làm cho hắn nổi bật lên, giống như một ngọn lửa đang bùng cháy trong đêm tối!

Một ngọn lửa vô cùng tà ác!

Nhưng trong đôi mắt hắn lại không phải là một ngọn lửa bốc cháy hừng hực, ngược lại, đó chính là một sự lạnh lẽo...

Một sự lạnh lẽo vô cùng nguy hiểm, mất hết cả tính người!

Hắn bình tĩnh nhìn lướt qua cô gái ở dưới, nói:

https://thuviensach.vn

"Là ngươi... thắp nhang gọi ta tỉnh dậy?"

Cô gái này sớm đã bị dọa đến nỗi hoang mang lo sợ, chỉ còn biết gật đầu bừa bãi, nhưng vẫn cố gắng hỏi:

"Ngài... là... ngài là ai?"

Vẻ mặt người hán tử kia không thay đổi, đáp lại:

"Ta có một cái tên người trên thế gian phải nhớ kỹ đến muôn đời, ta tên là - Thần Tướng"

Thần Tướng?

Thiếu nữ nghe vậy ngẩn cả người, chẳng lẽ người nam tử từ trong tượng thần đi ra này là thần thật sao?

"Ngài... vì sao... lại từ trong tượng thần... đi ra?" - Cô gái nơm nớp lo sợ, hỏi.

Thần Tướng vẫn ngẩn ngơ như cũ, lạnh lùng đáp.

"Bởi vì, ba năm trước ta đã mắc một tội lớn tày trời, chọc tới Thần cao thượng nhất. Ngài liền phong tỏa kinh mạch của ta, sau đó phong ấn vào trong tượng thần..."

"Nhưng mà, ngài đã lưu lại một bó nhang có thể đả thông kinh mạch toàn thân có tên là "nhang gọi hồn", chỉ cần có ngày có người đi vào cổ miếu không ai lui tới này, đốt cho ta một cây nhang, đó cũng là lúc ta thức tỉnh lại từ giấc ngủ say..."

Hắn vừa nói vừa bình tĩnh nhìn cô gái kia, nói:

"Cảm ơn ngươi đã đánh thức ta đậy."

https://thuviensach.vn

Tuy gương mặt của Thần Tướng có vẻ lạnh lùng và hung ác, nhưng lúc hắn nói tiếng đa tạ, cô gái không khỏi đỏ mặt lên, sự e ngại cũng vơi đi một nửa. Cô ta thích thú, hỏi tiếp:

"Vậy, nếu như... ngài đã tỉnh lại, sau này... ngài có tính toán gì không?"

"Ta sẽ không tính toán cho ngày mai, ta chỉ tính toán cho việc trước mắt..."

Nói xong câu này, Thần Tướng lấy bàn tay to khỏe của mình vỗ vỗ lên mặt của cô gái, cô gái này cũng không hiểu vì sao mình lại bị ánh mắt Thần Tướng làm sợ hãi, không thể nào tránh lui ra được. Bàn tay của Thần Tướng nhẹ nhàng vuốt ve, từ chỗ hai má lúm đồng tiền di chuyển đến chỗ hai hàng lông mày của nàng.

"Ta đói bụng ba năm rồi, ta hi vọng ngươi có thể..."

Ngón trỏ tay phải của Thần Tướng nhẹ nhàng chạm vào mi tâm của cô gái, cô gái đã bị ánh mắt của hắn làm cho mê say, không thể nào nhúc nhích được.

"Làm bữa ăn tối cho ta!"

Hai chữ "bữa ăn" vừa phát ra, ngón trỏ của Thần Tướng khẽ ấn nhẹ tới trước, một tiếng "phốc" vang lên!

Cổ miếu tĩnh mịch, nhưng sau đó lại có tiếng kêu vô cùng bi thảm của cô gái kia phát ra. Sau đó, tiếng kêu thảm thiết bỗng nhiên dừng lại, tiếp đó là những âm thanh như có người đang dùng miệng hút lấy gì đó.

Giống như một con dã thú, đang hút lấy óc của xác chết.

Cho đến khi mọi thứ bình thường trở lại, xung quanh chỉ còn có âm thanh của tiếng gió vù vù ngoài cổ miếu. Dường như, ngay cả gió cũng run

https://thuviensach.vn

rẩy vì những chuyện vừa rồi.

Bên trong miếu, cô gái kia đã sớm ngã xuống mặt đất, ngay mi tâm của cô có một cái lỗ nhỏ sâu cỡ như đầu ngón tay. Nếu nhìn sâu vào trong, có thể thấy bên trong không có gì cả, cho thấy đồ vật ở bên trong đã bị hút hết.

Nhưng, những thứ bị hút là óc của cô gái này sao?

Thần Tướng đột nhiên đứng dậy, một chất nhầy như máu như tương từ khóe miệng hắn chậm rãi nhỏ xuống dưới. Hắn không hoảng hốt, lấy đầu lưỡi liếm liếm chất nhầy kia về lại trong miệng, rồi lầm bầm:

"Một bộ não rất mới! Đã ba năm rồi, ta chưa ăn lại món này, điều khiếm khuyết duy nhất là bộ não này quá vô tri rồi. Loại não ta thích ăn nhất chính là não của trí giả (2), là não của dũng giả (3)..."

"Cũng chỉ có óc của hai người này mới có thể làm cho người ta phải nhớ nhung."

Nói xong, hắn ta lạnh lùng liếc nhìn cô gái chết không nhắm mắt vẻ mặt vô cùng sợ hãi kia. Thần Tướng tà tà cười một tiếng, nói:

"Ngươi rất xinh đẹp, nhưng vì sao lại sợ như thế?"

"Trên đời này, kể từ lúc con người ra khỏi bụng mẹ, họ đã có vận mệnh là chắc chắn phải chết. Con người sinh ra chính là như thế, không có chuyện đáng để cười hoặc khóc, cũng không có chuyện đáng phải hoảng sợ..."

"Hơn nữa, vì muốn cảm ơn ngươi đã đánh thức ta dậy từ giấc ngủ say, ta đã để ngươi trở thành bữa ăn tối của cường giả. Thật ra, đây chính là chuyện hạnh phúc của đời ngươi, ngươi hiểu chưa? Hử?"

https://thuviensach.vn

Vừa nói xong, ánh mắt Thần Tướng liền dừng lại trên mặt cô gái này một chút. Một tiếng "phốc" vang lên, đỉnh đầu của cô gái nổ tan như một trái dưa hấu bị nấu nhừ, cốt nhục bay khắp cổ miếu.

Thần tướng vô cùng hài lòng, bởi vì hắn không thích nhìn vẻ mặt hoảng sợ của cô ta.

Hắn từ từ xoay người lại, vừa định ra khỏi miếu thì liền nhìn thấy có một người đang đứng bên cửa miếu.

Người này mặc một bộ trường bào kéo dài tới đất, khuôn mặt có một vết sẹo sáng, điểm nổi bật của người này chính là mắt trái của hắn lại là một lỗ thủng sâu thẳm. Lỗ thủng này giống như một vực sâu của sự oán hận ai oán trong lòng, không thể nào thấy đáy được.

Người này chính là Đại Thần quan bị thiếu nữ mặc áo trắng đánh trọng thương, rồi hoảng sợ bắt A Hắc đi.

---

(1) Thâm sơn dã đỉnh: nơi vắng vẻ hoang vu ở trong rừng núi.

(2) Trí giả: người có học thức

(3) Dũng giả: người dũng mãnh, hoặc người có sự can đảm, dũng cảm.

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 14

Yêu Dạ (2)

Liếc thấy Đại Thần quan, vẻ mặt của Thần Tướng tựa hồ không thay đổi gì, thân hình to lớn vẫn tiến về phía trước. Lúc Thần Tướng đi ngang qua tới ngay cửa miếu, đột nhiên Đại Thần quan mở miệng nói:

"Thần Tướng, có muốn biết người nào đã làm mắt trái ta bị mù không?"

Ồ! Thì ra hắn có quen biết với Thần Tướng.

Thần Tướng nghe vậy liền dừng bước, trầm giọng nói:

"Trên đời này không còn người nào làm ta phải chú ý nữa. Nếu như ngươi hỏi ta có muốn biết người đã làm mắt trái ngươi bị mù là ai không thì đó nhất định là người duy nhất ta phải chú ý tới, là ‘nàng’ đúng không?”

Hắn rất thông minh, dự đoán mọi việc như thần, có lẽ là do hắn ăn rất nhiều não. Nhưng mà trên đời này, người có thể làm cho một nam nhân kinh khủng như vậy phải dừng bước lại chỉ có mình "nàng"? Vậy hắn và "nàng"...

Đại Thần quan khẽ gật đầu, nói lại đáp án của mình:

"Không sai, chính là 'nàng'!"

Gương mặt vốn lãnh khốc của Thần Tướng khẽ đổi, nói:

https://thuviensach.vn

"Nhưng nàng là người có thể khóc thương cho một người đã chết, trừ khi bất đắc dĩ lắm, nàng tuyệt đối sẽ không ra tay đánh ngươi bị thương, rốt cuộc vì sao nàng lại làm thế?"

Đại Thần quan khẽ nhìn Thần Tướng, cười âm hiểm một tiếng rồi buông từng chữ từng chữ:

"Vì, nàng đã đem lòng yêu một người."

Từ đầu tới giờ, Thần Tướng vẫn luôn dùng ánh mắt khinh thường nhìn khuôn mặt như một bông hoa của Đại Thần quan. Nhưng khi nghe được những lời này, hắn lại không tự chủ được đưa mắt nhìn Đại Thần quan, cao giọng quát hỏi:

"Cái gì? Ngươi nói cái gì?

Rõ ràng, hắn quan tâm tới "nàng".

Hắn nói ra sáu chữ, dường như ẩn trong mỗi chữ đều có một cỗ lực lượng vô cùng to lớn. Cổ miếu trống vắng này nhất thời bị âm thanh của hắn làm lay động, như muốn sụp đổ vậy, đỉnh miếu bất phàm cũng rung động một chút rồi rớt xuống.

Nhưng khuôn mặt của Đại Thần quan vẫn rất bình tĩnh, y nói:

"Người đó tên là - Bộ Kinh Vân!"

"Bộ?", "Kinh?", "Vân?"...

Thần Tướng trừng mắt, miệng nhắc đi nhắc lại ba chữ Bộ Kinh Vân. Vì "nàng", hắn đã khắc sâu cái tên này vào trong lòng, hắn đố kỵ người này hoàn toàn, căm hận người này hoàn toàn!

Sự ghen ghét giống như đại dương to lớn đánh vỡ bờ, nhanh chóng lan tỏa trong lòng hắn, làm cho con người hắn vốn lạnh như băng đột nhiên

https://thuviensach.vn

biến thành một người khác. Hắn hận đến nỗi hai hàm răng cắn chặt vào nhau, hai nấm tay cũng khẽ siết lại làm hổ khẩu tóe máu, gân xanh trên trán hiện rõ ra, hai mắt mở thật to giống như toàn bộ sự đố kỵ trong lòng muốn phun ra ngoài!

Đúng vậy! Hắn đang ghen!

Bởi vì hắn là cường giả duy nhất có thể phân cao thấp với "nàng", cũng là cường giả duy nhất có thể xứng đôi với "nàng"!

Nhưng ba năm trước, "nàng" đã cự tuyệt tình yêu của hắn!

Vì tình yêu bị cự tuyệt, hắn trở nên cứng rắn. Nhưng mặc dù hắn rất cường thế, "nàng" càng không yếu, hắn chỉ có thể đánh ngang tay với "nàng", chứ không thể chế phục được.

Mà chuyện này đã chọc giận tới "Thần", Thần liền phong tỏa kinh mạch toàn thân của hắn, rồi nhốt vào trong tượng thần. Hơn nữa, vào ba năm trước, Thần còn sai người đem tượng thần đặt trong cổ miếu không có người nào tới tham bái này, muốn hắn từ từ tỉnh táo lại trong giấc ngủ say.

Chỉ cần có người nào đó tới cổ miếu này, và đốt một cây "nhang gọi hồn", đó cũng là lúc hắn có thể xuất quan.

Nhớ lại những chuyện lúc kia, đầu óc của Thần Tướng lại trở nên điên loạn, sự ghen ghét điên cuồng đã làm cho tâm trí hắn trở nên đỏ như lửa. Vì không có cách nào phát tiết được mọi oán hận trong lòng, hắn chỉ còn cách ngửa mặt lên trời rống giận:

"Ba năm rồi! Ta đã vì nàng mà bị nhốt ở cổ miếu hoang vắng này ba năm!"

"Tại sao? Tại sao nàng lại yêu kẻ tên Bộ Kinh Vân kia? Tại sao nàng không chịu lấy ta?"

https://thuviensach.vn

"Rốt cuộc Bộ Kinh Vân là ai?"

Tiếng gầm thét như muốn xé nát cả trời đất, nhất thời tạo nên áp lực vô cùng kinh khủng. Cổ miếu này đã xưa lắm rồi, sao có thể chịu được lực ép như vậy? Một tiếng nổ "ầm" long trời lở đất vang lên, cả cổ miếu đã bị âm thanh như si như cuồng của hắn làm sụp đổ!

Lực lượng thật đáng sợ! Rốt cuộc đây là lực lượng nào?

Trong lúc cát đá bụi mù khắp nơi, Đại Thần quan cố ý dùng lời nói đả kích cũng không ngu ngốc đến mức kích động như Thần Tướng, hắn vội vàng lui về sau.

Nhưng, Thần Tướng lại không lui về sau!

Hắn không tránh né, cứ đứng đó mặc cho cát đá đổ ầm lên người mình!

Các tảng đá và xà ngang không ngừng đổ xuống người hắn, nhưng vừa chạm vào cơ thể hắn là tất cả đã bị đánh bật ra xa, không thể nào làm hắn bị thương được.

Sau tiếng nổ ầm trời đó, cát đá bụi mù ngập trời rốt cuộc cũng rớt xuống đất hết, chỉ còn có Thần Tướng vẫn ngạo nghễ đứng trong đống đổ nát như cũ. Toàn bộ đã rơi xuống, chỉ còn có hắn vẫn sừng sững đứng đó!

Khuôn mặt hắn trở nên lãnh khốc như cũ, toàn bộ kích động khi nãy đã biến mất. Hắn bắt đầu tính toán, hờ hững nói:

"Đại Thần quan, đêm khuya tới chơi như vậy, chắc ngươi không chỉ có lòng tốt tới nói cho ta biết "nàng" dạo này như thế thôi chứ?"

Đại Thần quan nhe răng cười:

"Dĩ nhiên là có mục đích khác! Vốn ta định không làm theo mệnh lệnh của Thần, tự mình đốt một cây "nhang gọi hồn" để gọi ngươi tỉnh dậy, may

https://thuviensach.vn

mà có một cô bé vô tội đã làm giùm chuyện này."

"Có thể làm ngươi không tuân theo mệnh lệnh của Thần, tới đây gọi ta tỉnh dậy, nhất định là vì con mắt trái đã bị mù của ngươi?"

Trong lúc nói, đột nhiên Thần Tướng đưa mắt nhìn con mắt trái bị thủng một lỗ của Đại Thần quan, sau đó nói tiếp:

"Ngươi muốn mượn đao giết ngươi, lấy ta đối phó nàng?"

Khả năng phân tích của Thần Tướng rất tốt, nhưng Đại Thần quan lại lắc đầu, nói:

"Không! Nếu muốn đối phó nàng, ta chỉ cần nói với Thần việc nàng thương thầm nhớ trộm một phàm nhân là được, Thần sẽ trừng phạt nàng. Nhưng làm như vậy lại không tốt lắm, thứ nhất, chưa chắc Thần đã tin ta, thứ hai, nàng cùng lắm sẽ chết, một cái chết không thống khổ, làm như vậy thật quá dễ dàng cho nàng. Ta muốn nàng ta phải sống một cuộc sống còn đau khổ hơn chết, chỉ như vậy mới có thể làm vơi mối hận bị mù mắt của ta!"

Không sai! Chết không thống khổ, trên đời này còn nhiều việc làm người ta phải thống khổ hơn là chết. Thần Tướng cũng hiểu điều này, bởi vì tâm của hắn cũng đang thống khổ.

Người làm hắn thống khổ, chính là nàng!

Hắn rất yêu nàng, nhưng cũng rất hận nàng!

Nụ cười tà ác đột nhiên xuất hiện lại trên gương mặt Thần Tướng, hắn tỉnh táo hỏi:

"Cho nên, nếu muốn làm cho nàng thống khổ, không cần phải giết chết nàng, mà phải giết người nàng đang thích..."

https://thuviensach.vn

Đại Thần quan không đợi hắn nói hết câu, tự mình nói tên người đó ra:

"Bộ Kinh Vân!"

Thần Tướng thích thú cười một tiếng, nói:

"Ha ha, Đại Thần quan, ngươi không hổ danh là một tên tiểu nhân âm hiểm độc ác. Đáng tiếc, ngươi đoán sai rồi..."

Hắn nhìn chằm chằm vào Đại Thần quan, chậm rãi nói từng chữ từng chữ ra:

"Ta tuyệt đối sẽ không giúp ngươi làm nàng thống khổ!"

"Vì sao?"

Đại Thần quan ngẩn ra. Từ trước tới nay, tính tình Thần Tương rất khó đoán, vui buồn thất thường, y không thể biết được người này muốn làm gì.

Thần Tường tà tà cười một tiếng, nói:

"Bởi vì ta là Thần Tướng độc nhất vô nhị trên đời này, ta sẽ không vì bất cứ ai cả, ta chỉ biết vì nỗi thống khổ của mình mà làm cho nàng phải thống khổ!"

"Ngươi thật quá cuồng vọng tự đại!" - Đại Thần quan nghĩ thầm, nhưng dù Thần Tướng vì người nào đi nữa, mục đích của y đã đạt được rồi.

"Bộ Kinh Vân, chắc chắn ta sẽ giết. Nàng, ta cũng muốn lấy. Đại Thần quan, ngươi cứ chờ xem!"

"Ngươi hận nàng và hắn đến như vậy thật sao?"

Thần Tướng ngửa mặt lên trời cười to, vừa cất bước đi tới trước vừa nói:

https://thuviensach.vn

"Bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ căm ghét hắn. Chỉ riêng những gì cần nhớ lại thôi, cũng đã đủ một trăm năm rồi!"

"Hơn nữa, trong ba năm trong tượng thần, công lực của ta đã tăng mạnh. Lần này ta sẽ chứng minh 'Diệt Thế Ma Thân' của ta còn mạnh hơn ‘Di Thiên Thần quyết' của nàng. Cho dù Thần muốn ngăn cản... cũng không thể ngăn được."

Diệt Thế Ma Thân? Đây là yêu pháp gì?

Nhưng dù yêu pháp này có tồn tại hay không, Thần Tướng đã mang theo tiếng cười kinh khủng và tàn nhẫn chậm rãi đi xa, cây cối xung quanh cũng vì tiếng cười của hắn mà bị chấn nát. Xem ra, bản thân hắn có một sức mạnh diệt thế thật!

Mà người tiếp theo sẽ bị tiếng cười của hắn đánh gục có lẽ là...

Bộ Kinh Vân!

Bí mật, nội dung cũng như tên gọi, bí ẩn mà tinh tế, không muốn để người nào khác biết.

Chẳng qua, trên thế gian này có bí mật nào mà người khác hoàn toàn không biết hay không?

Trừ phi không nói hoặc không viết một lời nào, một khi đã nói ra ngoài, rất khó để bí mật đó được tồn tại mãi mãi.

Cũng như cuộc nói chuyện bí mật tối hôm nay, ngoại trừ Đại Thần quan và Thần Tướng ra, còn có hai người biết nữa. Hai người này đang ẩn thân trên một sườn núi cách đó không xa, thầm nghe lén chuyện của hắn và nàng.

Hứa Bá và Từ má!

https://thuviensach.vn

Từ má dường như có chút lo lắng, nói:

"Không ngờ Thần Tướng lại tỉnh giấc vào lúc này, xem ra kế hoạch của Thần sẽ có thêm không ít phiền toái."

Hứa Bá lại nói:

"Không! Thực ra rất đúng lúc."

"Ồ?"

Từ má sửng sốt.

Hứa Bá dường như đã tính toán trước, nói:

"Bộ Kinh Vân chính là người được Thần lựa chọn từ vô vàn chúng sanh. Thần Tướng xuất quan, vừa lúc có thể thử tư cách của người này."

Từ má nói:

"Chủ ý không tệ... chẳng qua, Bộ Kinh Vân vẫn không biết sử dụng lực lượng trong quá khứ, cho dù hắn vận dụng được lực lượng đó để liều mạng với Thần Tượng, tình thế vẫn rất khó..."

Hứa Bá cười nhẹ, nói:

"Đừng quên, bên cạnh hắn bây giờ còn có cô ấy. Di Thiên Thần quyết của cô ấy tuyệt đối không thua kém Diệt Thế Ma Thân của Thần Tướng đâu..."

"Hơn nữa, tác dụng lớn nhất của Di Thiên Thần quyết chính là nằm ở chữ ‘Di’ kia, chẳng lẽ ngươi còn chưa hiểu?"

Nghe thấy câu này, Từ má liền bừng tỉnh, chậm rãi hỏi:

https://thuviensach.vn

"Ý của ngươi là... rất có thể Bộ Kinh Vân sẽ có sức mạnh giống như cô ấy?"

Hứa Bá đáp:

"Nếu như cô ấy thật sự thích hắn, dĩ nhiên sẽ làm hết sức để hắn sống sót. Ở bên cạnh hắn bảo vệ chính là một cách, nhưng cách hay nhất chính là giúp hắn có đủ thực lực tự bảo vệ mình!"

Từ má thở dài, nói:

"Yêu một người chính là như vậy, luôn luôn suy nghĩ cho họ. Chỉ là, kết cuộc này thật không công bằng với cô ấy, thực quá tàn khốc rồi..."

Ồ? Làm sao để cho Bộ Kinh Vân có được sức mạnh giống như nàng? Vì sao lại tàn khốc đối với nàng?

Hứa Bá cũng thở dài, nói:

"Đây chính là tình yêu làm cho ngươi ta mù quáng! Nếu như nàng phản bội Thần để lựa chọn tình yêu, tất nhiên phải trả giá rất nhiều..."

Nói đến đây, lão liếc nhìn Từ má, nói:

"Cho nên, tốt nhất là ta và bà không quan tâm đến, cứ quan sát xem thử Bộ Kinh Vân có phải là người thích hợp nhất để Thần lựa chọn hay không..."

"Chúng ta mới đúng là những người cần phải khoanh tay đứng nhìn mọi việc xảy ra!"

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15

Trường Sinh (1)

Từ xưa tới nay, Thần Châu có rất nhiều truyền thuyết ngụ ý sâu xa, làm xúc động vô số người. Bên trong những truyền thuyết đó, luôn có những nhân vật chính làm người ta khó quên được.

Truyền thuyết, nếu như bàn tám với nhau thì nghe rất hay, nhưng nếu có một ngày...

Một nhân vật chính trước giờ mình luôn mong muốn ước ao lại bỗng nhiên hiện ra trước mắt, thử hỏi... nên làm gì bây giờ?

A Thiết đang đối mặt với vấn đề này, bởi vì thiếu nữ áo trắng ở trước mặt hắn có thể không phải là người, mà chính là xà yêu trong truyền thuyết - Bạch Tố Trinh.

Tuy nàng vẫn chưa vén tấm sa mỏng che khuôn mặt lên, mà chỉ để lộ ra đôi mắt mỹ lệ, nhưng càng lúc hắn càng nghi ngờ nàng không phải là người. Người ư? Con người làm sao lại có thể có ánh mắt mỹ lệ đến như vậy?

Đôi mắt nàng không trong suốt, ngược lại còn thấm đượm một màu bụi mông lung vĩnh hằng, làm người ta không thể nào nhìn thấy được rốt cuộc linh hồn ẩn sau đôi mắt ấy cô đơn đến bao nhiêu, rốt cuộc lòng nàng có bao

https://thuviensach.vn

nhiêu nỗi u buồn; nhưng cũng vì không nhìn thấu được, nên đôi mắt đó lại là phần đẹp nhất...

Thông thường, những thứ đẹp nhất lại là những thứ người ta không thể nào nắm bắt được.

A Thiết ngẩn ngơ, hỏi: "Cô... thật sự là Bạch Tố Trinh? Sao.. có thể như vậy? Nàng... chỉ là một truyền thuyết mỹ lệ ở nhân gian mà thôi..."

Thiếu nữ áo trắng bình thản nói: "Không sai, những gì nhân gian truyền lưu đúng là một truyền thuyết mỹ lệ, nhưng đằng sau truyền thuyết ấy lại là một chuyện buồn thương tâm. Nhưng, ta đúng là Bạch Tố Trinh..."

A Thiết vẫn không thể tin được, nên nói: "Cho dù cô thật sự là... Bạch Tố Trinh, vậy đáng lẽ phải đang bị trấn áp dưới tháp Phong Lôi chứ? Sao lại xuất hiện ở đây được?"

Thiếu nữ mặc áo trắng, nói:

“Ừ, đây chính là chuyện ta muốn giải thích với ngươi. Mặc dù ta là Bạch Tố Trinh, nhưng lại không phải là Bạch Tố Trinh có tình yêu cay đắng với Hứa Tiên, vĩnh viễn bị tháp Phong Lôi trấn áp kia..."

Nàng càng nói càng huyền bí, A Thiết càng nghe càng cảm thấy khó hiểu. Hắn ta hỏi:

"Vậy, cô là ai?"

Thiếu nữ mặc áo trắng đáp từng chữ lại:

"Ta, chính là thế thân của Bạch Tố Trinh!"

Thế thân Bạch Tố Trinh? Vừa nghe mấy lời này, A Thiết liền đứng sững ngay tại chỗ, chuyện này càng lúc càng khó hiểu.

https://thuviensach.vn

Nhưng hắn còn chưa kịp hỏi, thiếu nữ mặc áo trắng đã xoay người lại, đưa lưng về mặt hắn, nói:

"Ta biết thật khó để ngươi hiểu ta là người nào, nhưng chỉ cần ta nói cho ngươi biết một sự thật, ngươi sẽ hiểu ngay thôi."

"Sự thật nào?

"Đó là sự thật về một vị 'Thần'..."

Thiếu nữ mặc áo trắng vừa nói vừa tỏ vẻ cao thâm. Mà sự thật nàng nói đến, thì ra là như vậy...

"Hơn một trăm bảy mươi năm trước, thế gian xuất hiện một nam nhân thần bí vô cùng thông minh. Cho dù là ai đi nữa thì cũng chưa từng thắng được hắn trong việc đấu trí cả."

"Nam nhân thần bí này không chỉ thông minh tuyệt đỉnh, thần lực trời sinh vô cùng mạnh mẽ, mà cả tư chất tập võ cũng cực cao. Trước năm hai mươi tuổi, không có môn võ nào hắn không giỏi. Chỉ nói riêng về chưởng pháp thôi, nghe nói lúc đó hắn đã đạt đến cảnh giới tối cao."

Nghe thiếu nữ áo trắng nói tới đây, A Thiết bỗng nhiên xen vào nói:

"Trên đời này... thật sự có một nam nhân văn võ toàn tài đến như thế?"

Thiếu nữ áo trắng nhẹ nhàng gật đầu:

"Hắn không chỉ văn võ toàn tài, mà còn vô cùng thông minh, năm xưa đã đọc hết sách trong thiên hạ, tinh thông Phật, Đạo, Nho. Thậm chí, sở học các nhà khác như thiên văn địa lý, kỳ môn độn giáp... không có môn nào hắn không hiểu. Và cũng từ đó, vấn đề đã phát sinh..."

A Thiết thầm nghĩ - "Một nam nhân hoàn mỹ như vậy cũng có vấn đề?"

https://thuviensach.vn

"Hắn có nhân tài trí, học hết toàn bộ tinh túy trí giả, lại còn có võ nghệ hơn người. Dần dần, tâm tính tự đại của hắn cũng tăng theo lực lượng và học thức. Vào lúc mười ba tuổi, hắn bắt đầu cảm thấy mình là người đặc biệt duy nhất trên thế gian, có tư cách chi phối sinh mệnh những người khác, kể cả những bá chủ trên thế gian. Trong mắt hắn, những người gọi là Hoàng Đế thật không khác gì phàm phu tục tử, thậm chí hắn còn không để ý đến tôn hiệu ‘Hoàng’ đó. Hắn đã vứt bỏ tên của mình, tự xưng là 'Thần'!"

"Thần?"

A Thiết cảm thấy kinh ngạc với ý nghĩ lạ thường của người nam nhân này.

"Không sai, hắn cho rằng trên đời chỉ có chữ ‘Thần’ này mới xứng với hắn, và phần lớn mọi người trên thế gian đều là hạng người thô tục, phải do một ‘Thần’ như hắn thống trị. Cho nên, hắn đã đi tứ phương tìm kiếm kỳ nhân dị sĩ, bí mật thành lập một tông phái thần bí, tên là 'Sưu Thần cung'..."

"Sưu Thần cung? Tại sao lại gọi là Sưu Thần cung?"

A Thiết hỏi.

"Rất đơn giản, bởi vì những kỳ nhân dị sĩ hắn giao tiếp cũng rất thần bí, nên cứ đặt tên môn phái như thế. Mà mục đích chủ yếu hắn lập Sưu Thần cung chính là tập hợp tinh anh lại để chiếm lấy võ lâm Trung Nguyên, tiếp đó chưởng quản Thần Châu vạn dặm, tiện thể lấy luôn các quốc gia ngoài Thần Châu. Cuối cùng, hắn sẽ là người thống trị cả mảnh đất mênh mông này."

A Thiết thầm giật mình, thật không ngờ một đứa con nít vốn sẽ từ từ trưởng thành thành một nam nhân lại có dã tâm lớn hơn bộ dáng bên ngoài đến mười vạn tám ngàn lần như thế. Thống trị cả trời đất mênh mông? Đây là dã tâm cao nhất con người có thể mơ tới được.

https://thuviensach.vn

"Đáng tiếc, Sưu Thần cung vừa mới được thành lập, đôi cánh còn chưa được ra gió thì quần hùng Trung Nguyên đã biết chuyện này. Dĩ nhiên mọi người sẽ không để Sưu Thần cung tiếp tục phát triển, nên đã tập hợp lại vây công. Nghe nói đây là một trận chiến thảm liệt nhất, năm mươi môn phái lớn nhỏ ở Trung Nguyên cùng nhau tiêu diệt Sưu Thần cung. Lúc đó, một mình Thần đã chiến đấu với chưởng môn năm mươi phái, và năm trăm kỳ nhân dị sĩ của Sưu Thần cung liều mạng với hơn vạn đệ tử các phái, cuộc huyết chiến kéo dài đến mười ngày mười đêm. Cuối cùng, Thần lấy lực lượng một người chế trụ được năm mươi vị chưởng môn có võ công sau không lường được, mà tinh anh Sưu Thần cung cũng bức lui các đệ tử kia..."

Thần có thể dùng lực lượng một người đánh trọng thương chưởng môn năm mươi phái, võ công thật cái thế!

Mặc dù A Thiết cảm thấy dã tâm thống trị trời đất của người này vô cùng đáng sợ, nhưng khi nghe nói đến việc này, cũng không khỏi nghĩ rằng quả nhiên là Thần! Hắn tuyệt đối có tư cách để tự đại. Nhưng, có một điều A Thiết còn chưa rõ:

"Nếu Sưu Thần cung đã toàn thắng trong trận chiến ấy, vì sao hôm nay lại không nghe thấy gì nữa?"

"Từ trước tới nay, kẻ chiến thắng luôn làm vua, nhưng mặc dù Thần có thể toàn thắng thì nguyên khí cũng bị tổn thương nặng nề, tinh anh Sưu Thần cung cũng bị thương vong trầm trọng. Vì không muốn quần hùng Trung Nguyên dùng chiến thuật diệt sát, Thần đã thống lĩnh môn hạ Sưu Thần cung rời khỏi giang hồ. Mà có lẽ truyền nhân của năm mươi chưởng môn kia cũng rất kinh sợ với kết quả cuộc chiến ấy, nên đã không nhắc tới việc này nữa. Cho đến hôm nay, đã hơn một trăm bảy mươi năm, không còn người nào nhớ tới việc trên đời này đã từng có Sưu Thần cung nữa."

"Vậy, Sưu Thần cung đã biến mất khỏi thế gian rồi sao?"

https://thuviensach.vn

"Tất nhiên là không phải! Sau chuyện lần đó, Thần tình cờ tìm được một động sâu dưới đất, hắn đã khai thác nơi đó làm thành nơi tọa lạc mới của Sưu Thần cung, dần dần nghỉ ngơi phục hồi, dốc lòng khổ luyện, đợi đến thời cơ chín muồi sẽ đông sơn tái khởi. Nhưng thật không ngờ, việc đợi chờ này đã kéo dài đến một trăm bảy mươi năm..."

A Thiết nghe vậy rất kinh ngạc:

"Hơn một trăm bảy mươi năm? Vậy Thần... hôm nay..."

Thiếu nữ mặc áo trắng rất bình tĩnh, đáp lại:

"Hắn chưa chết, nay đã hơn hai trăm tuổi..."

Hơn hai trăm tuổi? Trời ạ! Đây là chuyện gì vậy? A Thiết ngửa mặt lên trời, cảm thấy rất kinh hãi.

"Ngươi không tin?"

A Thiết gật đầu, thiếu nữ áo trắng nói tiếp:

"Ngươi không thể không tin, bởi vì đây là chuyện có thật."

"Nhưng, trên đời này... làm gì có người nào sống lâu đến như vậy?"

"Đó là vì trong lúc nghỉ ngơi dưỡng sức, Thần bỗng nhiên có một ý nghĩ vô cùng hoang đường."

A Thiết càng nghe càng cảm thấy rất sợ hãi, có thể làm cho một người sống lâu hơn hai trăm tuổi ư? Hắn có thể đoán được đó là một ý nghĩ vô cùng đáng sợ.

"Thần nghĩ nguyên khí Sưu Thần cung lúc đó đã bị tổn thương nghiêm trọng, dù muốn chiếm lấy cả võ lâm thì không thể không mất mười hay tám

https://thuviensach.vn

năm, chứ nói chi đến việc hùng bá Thần Châu, thống trị cả thiên địa, chắc chắn phải cố gắng hơn bốn hay năm mươi năm..."

"Nhưng sinh mệnh ngắn ngủi, lúc đó Thần đã ba mươi tuổi, qua bốn năm mươi năm thì sẽ đến tuổi bảy tám mươi. Đến lúc đó, dù hắn có thể thống trị cả trời đất thì có thể sống được bao lâu? Có thể hưởng thụ được bao lâu?"

"Nhưng, hắn là Thần! Trên đời này không có chuyện nào có thể làm khó hắn, nên hắn đã tạm kiềm nén hùng tâm thống trị trời đất xuống, sau đó không quản ngày đêm nghiên cứu suy nghĩ, nhớ lại tinh túy sở học vạn nhà hắn đã học được. Cuối cùng, mười sau năm đó, hắn đã tập hợp được tinh túy của vạn nhà, lĩnh ngộ ra được hai môn võ học vô địch - Di Thiên Thần quyết và Diệt Thế Ma thân..."

"Chỉ cần tu luyện thành công một trong hai môn võ học này, nhất định có thể trường sanh bất tử."

"Bởi vì, chỉ khi nào không chết thì hắn mới có đầy đủ thời gian để thực hiện kế hoạch hùng bá trời đất kia, chỉ có trường sanh bất tử mới có thể làm hắn lấy được quyền thống trị cả thế gian này, vĩnh viễn dùng thân phận 'Thần' vô thượng để dõi mắt nhìn xuống chúng sanh phàm trần..."

Từ trước tới nay, những người hùng bá thiên hạ, tung hoành cả đời, dã tâm của họ cũng chỉ dừng lại mấy chục đông thu mà thôi. Nhưng chỉ có Thần này là vọng tưởng đời đời kiếp kiếp thực hiện được dã tâm không ngừng tăng lên của hắn, vĩnh viễn trông coi sinh mệnh của mọi người, trở thành ác mộng của bọn họ. A Thiết càng nghe càng trầm lòng xuống, trán đầy mồ hôi, cả người trở nên lạnh run.

Thiếu nữ áo trắng nhìn qua khuôn mặt đầy mồ hôi hột của A Thiết, đột nhiên giọng nói trở nên đầy thương tiếc, nói:

https://thuviensach.vn

"Dã tâm rất đáng sợ phải không? Đáng tiếc, bản thân Thần là người ở trong cuộc vĩnh viễn không thấy được sự đáng sợ của mình. Cho nên, hắn bắt đầu khổ luyện hai môn võ học mình đã ngộ ra, công lực vốn đã đạt đến mức đăng phong tạo cực cũng ngày một tăng lên. Năm tháng trôi qua rất nhanh, mới chớp mắt mà hắn đã tu luyện được hai năm năm, nhưng hắn không thể khẳng định mình có thể trường sanh bất tử hay không, cũng không còn thích thú việc dẫn suất Sưu Thần cung trọng phản giang hồ, một mình hắn tiếp tục chuyên tu luyện..."

"Lúc Thần được tám mươi tuổi, hắn và thê tử có một nữ nhi, cũng là người thừa kế duy nhất của hắn. Nhưng sau khi sinh không lâu, vợ hắn đột nhiên qua đời. Vì thương tiếc thê tử mình, hắn đã đặt tên cho nữ nhi mình một cái tên giống như người thê tử đã chết, đó là..."

"Bạch Tố Trinh!"

Ba chữ "Bạch Tố Trinh" vừa được nói ra, A Thiết ngẩn ra, vội hỏi:

"Cái gì? Bạch Tố Trinh... thì ra... nàng ta là nữ nhi của thần? Nàng ta... không phải là xà yêu gì ư?"

"Không sai, người trong nhân gian tưởng nhầm nàng là xà yêu, tất cả là vì tâm tính nàng ta từ nhỏ thiên lương, có một lần cứu được con rắn màu trắng. Thật không ngờ, con rắn đó lại quấn nàng không chịu rời đi, nàng cảm thấy thích thú, nảy sinh lòng tốt thu dưỡng nó. Mỗi khi xuất hiện ở nhân gian, nàng luôn đồng hành với con rắn trắng này. Người trong nhân gian đồn đãi với nhau, tưởng lầm nàng là yêu tinh bạch xà. Thật ra, nàng chỉ là một cô bé có số phận trớ trêu hơn cả người bình thường mà thôi..."

Nối tới đây, thiếu nữ áo trắng độ nhiên dừng lại, thổn thức không yên.

"Trớ trêu? Nếu nàng ta là con gái của Thần, tại sao lại nói có số phận trớ trêu?"

https://thuviensach.vn

"Bởi vì nàng là con gái của Thần, Thần muốn nàng ta phải giúp mình thực hiện ước mơ hùng bá trời đất kia. Từ lúc được năm tuổi, hắn đã muốn nàng bắt đầu luyện Di Thiên Thần quyết và Bất Diệt Ma thân. Hắn muốn nàng phải trường sanh bất tử như hắn, đời đời kiếp kiếp ở bên giúp hắn..."

"Nhưng, Bạch Tố Trinh chỉ là một cô bé ôn hậu dịu dàng mà thôi, nàng căn bản không muốn hùng bá trời đất gì cả. Mong muốn duy nhất của nàng chính là sự ân cần hỏi han của người thân, nhưng người phụ thân luôn ở bên cạnh nàng lại có khuôn mặt lạnh như băng đến nỗi thần thánh cũng không xâm phạm được. Thậm chí, nàng còn không có được thân tình mà những cô bé tầm thường nhất cũng có được. Không chỉ không có được những thứ đấy, mà mỗi một bước nàng bước đi đều được Thần định đoạt, thiết kế tỉ mỉ..."

Nghe đến đây, A Thiết đã hiểu được vì sao thiếu nữ áo trắng nói số phận của Bạch Tố Trinh lại trớ trêu.

Sau mỗi người nam nhân thành công đều có một người nữ nhân cô đơn; Đáng thương thay, nữ nhân cô đơn sau lưng Thần lại chính là người con gái của mình.

Thiếu nữ áo trắng nói tiếp:

"Cứ như thế, Thần và Bạch Tố Trinh cùng nhau tu luyện hai môn võ học vô thượng: Di Thiên Thần quyết và Diệt Thế Ma Thân. Đến lúc được một trăm tuổi, sau khi kiểm tra lại lực lượng cùng các huyệt đạo trong cơ thể mình, rốt cuộc Thần đã có thể xác định: nếu tiếp tục tu luyện như thế, hắn có thể trường sanh bất tử được..."

"Kết quả tu luyện này làm Thần rất phấn chấn, dã tâm vốn đã lặng im lại bốc cháy lên. Hắn quyết định muốn thống suất Sưu Thần cung tái xuất giang hồ, thực hiện bá nghiệp thiên thu của mình hoàn toàn. Nhưng, trong lúc hắn sắp xếp hết mọi thứ thì lại xuất hiện một việc phiền toái..."

https://thuviensach.vn

"Ồ, nếu như Thần đã dốc lòng an bài mỗi một chuyện như thế, còn có phiền toái gì chứ?"

A Thiết hỏi.

Thiếu nữ áo trắng thở dài, nói:

"Đúng là hắn có thể khống chế được mọi việc trên nhân gian, nhưng lại không khống chế được cảm tình của một người..."

"Ngay lúc Thần chuẩn bị thống lĩnh Sưu Thần cung tái xuất giang hồ, người con gái dụy nhất Bạch Tố Trinh của hắn, và thị tì thân cận Tiểu Thanh đã lén đi xuống nhân gian, và gặp gỡ một thiếu niên tuấn mỹ có tên... Hứa Tiên..."

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 16

Trường Sinh (2)

"A!" - A Thiết rất kinh ngạc:

"Thì ra... thật sự có Tiểu Thanh sao? Nàng ấy là thị tỳ Bạch Tố Trinh à?"

"Không sai! Hơn nữa, Bạch Tố Trinh không chỉ đối xử với tiểu Thanh như em gái của mình mà còn âm thầm truyền một phần pháp môn Di Thiên Thần quyết và Diệt Thế Ma Thân cho nàng ấy. Không ngờ Tiểu Thanh lại hiểu được năm thành, nên tu vi cũng rất lợi hại."

"Sau khi gặp được Hứa Tiên, Bạch Tố Trinh chợt cảm thấy thất tình lục dục chốn nhân gian sao mà tuyệt diệu đến thế, nên không muốn trở về Sưu Thần cung như một hầm băng lạnh giá kia nữa. Nhưng điều này Thần đã biết. Hắn ta vô cùng tức giận, lệnh cho thuộc hạ mình là dị sĩ Chung Nam lão đạo bắt nàng quay về. Chỉ có điều trong tay Bạch Tố Trinh có hai môn thần công tuyệt thế, đạo hạnh không tầm thường chút nào nên Chung Nam lão đạo không địch lại được, đành phải quay về..."

"Thần rất tức giận, lần này hắn đã sai trưởng lão chấp pháp Sưu Thần cung là Pháp Hải hòa thượng đích thân tới, bắt buộc phải đem con gái mình về."

https://thuviensach.vn

A Thiết thầm giật mình, thật không ngờ mấy người trong truyền thuyết bạch xà như Chung Nam lão đạo, Pháp Hải hòa thượng đều là môn hạ của Sưu Thần cung.

"Trước khi gia nhập Sưu Thần cung, pháp lực của Pháp Hải hòa thượng đã hơn người bình thường rất nhiều. Nghe nói vì muốn thuyết phục người này gia nhập Sưu Thần cung, Thần đã phải ra tay thử chiêu. Pháp Hải chiến đấu kịch liệt với Thần một ngày một đêm thì mới thua tâm phục khẩu phục. Lần này Thần sai Pháp Hải ra tay, chắc chắn tin rằng sẽ không còn gì đáng lo nữa. Nhưng thật không ngờ tiến cảnh của Bạch Tố Trinh lại vượt quá sức tưởng tượng của Thần, cuối cùng, Pháp Hải đành thảm bại quay về..."

"Lần này, Thần tức giận thật sự! Hắn là Thần nghiêm chính công tư rõ ràng! Nếu như con gái mình đã không thay đổi, vì để môn quy của Sưu Thần cung được chấp hành đúng, nàng phải chết!"

Nghe đến đây, A Thiết chỉ cảm thấy có một nam nhân đầy dã tâm vì muốn chấp hành môn quy do chính mình đặt ra, nên đã phải xử tử con gái mình để phục chúng. Hành động điên rồ này làm cho hắn cảm thấy lạnh cả lòng.

"Thần giao cho Pháp Hải một món vũ khí lợi hại nhất trong trời đất, lệnh cho y phải nhanh chóng xử tử Bạch Tố Trinh. Nhưng Pháp Hải lại e võ công nàng quá lợi hại, chỉ sợ mình còn chưa kịp sử dụng vũ khí lợi hại này thì đã bị nàng giết chết, nên lão ta đã đi tới chùa Kim Sơn ở Trấn Giang để gặp Hứa Tiên, mượn lẽ Phật để thuyết phục Hứa Tiên. Cũng do số phận Bạch Tố Trinh không tốt, không gặp được một nam nhân có thể vì nàng làm bất cứ chuyện gì. Vì bị Pháp Hải cưỡng ép, nên cuối cùng Hứa Tiên đã đồng ý lấy vũ khí kia đánh lén Bạch Tố Trinh."

A Thiết hỏi:

https://thuviensach.vn

"Nếu như đó là vũ khí mạnh nhất, vậy có phải Vu Bát đó có thể tập hợp linh khí của trời đất không?"

Vừa nghe thấy hai chữ Vu Bát, thiếu nữ áo trắng khẽ rùng mình một cái, dường như nàng cũng rất sợ vật này, nàng đáp:

"Đúng! Sau đó, Hứa Tiên đã làm theo kế hoạch của Pháp Hải. Những chuyện xảy ra sau đó không khác là mấy so với những lời truyền lưu của người trong nhân gian, nhưng vẫn có vài điểm khác. Bạch Tố Trinh không bị Pháp Hải thu vào tháp Phong Lôi, thật ra nàng đã sớm bị Vu Bát đánh chết tại chỗ, rồi được chôn dưới tháp Phong Lôi. Còn Tiểu Thanh, tội của nàng vốn không thể sống, nhưng vì nàng có tư chất tập võ, có thể luyện cả Di Thiên Thần quyết và Bất Diệt Ma Thân giống như Bạch Tố Trinh, mà Thần lại không muốn mất nhân tài nên đã tạm tha cho nàng, thu làm môn hạ của mình. Chỉ có điều, hắn cũng không dạy nàng toàn bộ hai môn võ công thượng thừa đó, sợ rằng sẽ có ngày nàng lợi hại như Bạch Tố Trinh, không thể khống chế được..."

Lắng nghe câu chuyện thương tâm của một người con gái đã chết, A Thiết cảm thấy trong lòng thổn thức, nhưng vì vẫn còn có vài điều chưa rõ nên hỏi:

"Nếu... mọi chuyện đã bình thường, vậy Thần phải xuất hiện ở nhân gian lại rồi chứ? Vì sao vẫn không thấy Sưu Thần cung?"

Thiếu nữ áo trắng thở dài, nói:

"Mọi việc rất đơn giản, bởi vì lúc mọi việc sắp diễn ra thì lại xuất hiện hai phiền toái khác."

"Lại có... phiền toái?"

"Đúng! Thần bỗng nhiên lui về tấm màn ở sau tẩm cung, từ đó về sau không gặp môn hạ nữa, cũng hủy bỏ việc thống lĩnh Sưu Thần cung tái

https://thuviensach.vn

xuất giang hồ. Cứ như vậy, thời gian dần trôi đi, thoáng cái đã hơn trăm năm..."

"Cái gì? Một người có dã tâm to lớn như Thần, sao có thể cam tâm ngủ đông đến một trăm năm? Hắn... vì sao?"

"Không ai biết cả, chỉ biết hắn vẫn còn sống sau tấm màn đó, dường như hắn đã trở thành một vị Thần trường sinh bất tử thật, thao túng vận mệnh tất cả mọi người ở Sưu Thần cung."

Thiếu nữ áo trắng buồn bã đáp.

A Thiết bỗng nhiên hỏi:

"Bao gồm cả cô ư?"

Đôi mắt của người thiếu nữ áo trắng lộ vẻ cô đơn vô hạn, chậm rãi đáp:

"Đúng! Ta cũng là một người bị Thần thao túng, bởi vì từ trước đến giờ ta vẫn chỉ là thế thân của Bạch Tố Trinh..."

"Cô... tại sao lại làm thế thân Bạch Tố Trinh?"

"Bởi vì, cách đây mười bốn năm trước vào lúc Thần được một trăm tám mươi tuổi, không hiểu sao hắn ta lại nhớ đến người con gái Bạch Tố Trinh đã qua đời. Mặc dù không hối hận với quyết định giết chết con gái mình năm xưa, nhưng hắn lại ra lệnh cho thuộc hạ đi khắp nơi tìm kiếm một người có thiên tư xuất chúng và khuôn mặt giống như Bạch Tố Trinh, sau đó đem về Sưu Thần cung. Hắn cũng gọi nàng là Bạch Tố Trinh, ban thưởng cho nàng danh hiệu 'Thần Cơ', sau đó giao cho trưởng lão Thần Mẫu thâm sâu khó dò, luôn ẩn mình sau tấm mặt nạ vĩnh hằng nuôi dưỡng... tất cả chỉ vì đền bù cho sự tiếc nuối của Thần đối với người con gái đã mất..."

https://thuviensach.vn

"Cho nên, cô đã bị tìm thấy rồi trở thành Thần Cơ Bạch Tố Trinh?"

A Thiết nhìn vào đôi mắt ngập tràn sự cô độc của nàng, hỏi.

Thiếu nữ áo trắng đáp:

"Đúng vậy! Năm đó, ta mới chỉ được năm tuổi..."

"Năm tuổi? Năm tuổi mà cô đã giống như Bạch Tố Trinh lúc lớn lên rồi?"

Thiếu nữ áo trắng khẽ gật đầu, dường như đang nhớ lại những chuyện xưa trong quá khứ, nàng chậm rãi kể:

"Đúng, giống như đúc! Ta còn nhớ lần đầu tiên gặp Thần Mẫu, ta rất sợ mặt nạ có những vết đốm lạ thường, sợ đến nỗi muốn khóc lên. Nhưng Thần Mẫu lại dịu dàng ôm lấy ta, nhẹ nhàng nói: ‘Cô bé, đừng sợ! Con rất giống với con gái của Thần lúc năm tuổi, chỉ mong... ôi, chỉ mong vận mệnh của con không đáng thương như nàng, nếu không... '"

Thiếu nữ áo trắng ngừng lại, dường như câu nói che chở của Thần Mẫu với nàng đã làm nàng nhớ đến tình cảm của một người mẹ đối với con gái ruột của mình.

"Cho dù năm xưa cô rất giống với Bạch Tố Trinh, nhưng bây giờ đã qua mười bốn năm rồi, đáng ra nên khác xưa mới phải chứ?" A Thiết nói.

"Không, mọi chuyện lại ngược với những gì huynh đang nói! Thần Mẫu nói rằng ta càng lớn càng rất giống với Bạch Tố Trinh..."

Nói đến đây, bỗng nhiên nàng giật tấm lụa trắng che mặt xuống, đưa mắt nhìn A Thiết, nói:

"Khuôn mặt này thật ra không khác gì dung mạo của Bạch Tố Trinh một trăm năm trước cả."

https://thuviensach.vn

Nàng rốt cuộc đã gỡ tấm lụa che mặt xuống, mặt đối mặt, để cho A Thiết thấy dung mạo của mình một cách rõ ràng.

Thật quá đỗi kinh ngạc! A Thiết thật sự không thể nào tưởng tưởng được! Thì ra ngươi con gái Bạch Tố Trinh trong truyền thuyết bạch xà, dám vì tình yêu đối mặt với cường quyền ngăn trở mà hắn luôn ngưỡng mộ lại có dung mạo như vậy!

Ngoại trừ đôi mắt vô cùng mỹ lệ ra, người trước mắt còn có một khuôn mặt ngũ quan rõ ràng, khuôn mặt ấy phối hợp với đôi mắt tuyệt đẹp kia quả thật đã tạo nên một dung mạo hoàn mỹ nhất trên thế gian, không gì có thể làm phai mờ được.

Đáng tiếc, gương mặt hoàn mỹ ấy lại ẩn hiện một ai oán. Nét mặt này vốn thuộc về thiếu nữ áo trắng ở trước mặt, nhưng có lẽ chính Bạch Tố Trinh thực sự của một trăm năm trước cũng từng có vẻ mặt ai oán này...

Cả hai đều là những người con gái xinh đẹp, vì người nam nhân mình thích mà không sợ nguy hiểm!

Tính cách của nàng, giấc mộng của nàng, cũng thật giống như Bạch Tố Trinh năm đó.

Không! Không nên nói mọi việc bây giờ như giấc mộng!

Có lẽ, nàng chính là Bạch Tố Trinh một trăm năm trước sống lại trên thế gian!

Nàng muốn trở về, muốn tìm kiếm tình yêu mà kiếp trước nàng chưa được đền đáp...

A Thiết thấy vậy liền ngây người một lúc, nhưng ngay lúc đó, Bạch Tố Trinh cũng nhận ra trên khuôn mặt kinh ngạc của A Thiết có một tia tình cảm khác thường với nàng, nhưng nàng lại không dám khẳng định, bởi vì

https://thuviensach.vn

thoáng cảm tình đó đã bị A Thiết nhanh chóng thu lại. Vì sợ biểu hiện trên gương mặt bán đứng mình nên A Thiết đã bình tĩnh lại, tiếp tục hỏi:

"Nhưng trước khi cô được dẫn vào trong Sưu Thần cung, cô là con cái nhà ai?"

Thiếu nữ áo trắng nhỏ giọng nói:

"Năm ấy ta mới chỉ năm tuổi, thật sự còn rất nhỏ. Những ký ức trước năm tuổi ta đã không còn nhớ nữa, thậm chí ta còn không nhớ dung mạo cha mẹ ruột của mình. Ta chỉ nhớ, mẫu thân ta năm xưa đã từng dịu dàng gọi ta bằng một cái tên... là Tuyết Duyên..."

Khi nói tới hai chữ "Tuyết Duyên", khuôn mặt thiếu nữ áo trắng không khỏi thay đổi, trong đôi mắt đã ngân ngấn một thoáng gợn nước.

Tuyết Duyên, cầu duyên trong tuyết, một cái tên đa đoan cho một người con gái. Đằng sau cái tên ấy còn ẩn giấu thân thế của một người con gái biết bao đáng thương.

A Thiết hỏi:

"Vậy, cô có biết cha mẹ ruột của mình có còn hay chăng?"

Nàng cười thảm, nói:

"Thần Mẫu nói với ta, lúc người của Sưu Thần cung phát hiện được ta thì nhà ta đang bị biển lửa bao phủ. Phụ mẫu ta đang ở trong biển lửa, hai người vì muốn cứu ta nên đã hợp lực đẩy ta ra ngoài. Đáng tiếc... hai người bọn họ... không thể chạy trốn kịp..."

Nói tới đây, những giọt lệ ở nơi khóe mắt nàng cũng lã chã rơi xuống.

Một cô bé thật đáng thương! Nàng thậm chí còn không biết tên họ cha mẹ mình, chỉ biết cha mẹ đã hi sinh vì cứu nàng, nhưng cả cơ hội bái tế cha

https://thuviensach.vn

mẹ cũng không có.

Mỗi một người con gái xinh đẹp trên thế gian, đằng sau khuôn mặt xinh đẹp đều có những giọt nước mắt còn chưa khô không muốn người khác biết, từ trước đến nay vẫn như thế.

A Thiết nhìn thần sắc điềm đạm đáng yêu của nàng, không khỏi thương tiếc, nói:

"Tuyết Duyên cô nương, xin đừng quá đau buồn. Ta tin rằng cha mẹ cô năm ấy hi sinh tính mạng để cứu cô cũng không muốn... nhìn thấy cô đau buồn như thế...

Đây là những từ đáy lòng của A Thiết, hắn còn gọi nàng là "Tuyết Duyên cô nương" chứ không phải là "Thần Cơ" hay "Bạch Tố Trinh", đó cũng là một sự tôn trọng đối với nàng. Trong mắt hắn, nàng chính là Tuyết Duyên chứ không phải là thế thân Bạch Tố Trinh.

Nghe được những lời này, Tuyết Duyên cảm thấy rất vui mừng, cảm kích nói:

"Đã... lâu rồi không có ai gọi ta như thế, A Thiết, cảm ơn huynh. Chỉ mong... sau này huynh có thể gọi ta là Tuyết Duyên nhiều hơn nữa..."

Sau này? Hắn và nàng còn có sau này sao?

A Thiết đỏ mặt lên, vội vã tìm một chủ đề khác, xấu hổ nói:

"Tuyết Duyên cô nương, cô đã lớn lên trong Sưu Thần Cung, vậy... nhất định cô đã gặp Thần rồi? Hắn... có dung mạo như thế nào?"

Nhưng câu trả lời của nàng lại nằm ra ngoài sự tưởng tượng của hắn, chỉ thấy nàng nhẹ nhàng lắc đầu đáp:

https://thuviensach.vn

"Thật tiếc quá, A Thiết. Ta cũng không biết dung mạo thật của Thần, và không phải toàn bộ thời gian ta đều ở bên trong Sưu Thần cung..."

Nói tới đây, nàng đưa mắt nhìn khung cảnh tối mờ xung quanh một chút, rồi nói tiếp:

"Trong những năm qua, ta chủ yếu là sống ở nơi này."

A Thiết sửng sốt, bỗng nhiên cảm thấy mình đã mất hết manh mối, không còn biết gì nữa.

Đúng rồi, từ lúc trọng thương rồi tỉnh dậy đến nay, bây giờ hắn mới tự hỏi rốt cuộc đây là chỗ nào?

Tuyết Duyên không đợi hắn hỏi đã mở miệng nói trước:

"Đây là một huyệt động rất lớn dưới đáy Tây Hồ, cũng là một phân đàn bí mật của Sưu Thần cung."

Đây là đáy Tây Hồ, A Thiết không thể nào tin nổi, bèn mở miệng nói:

"Ta... không hiểu."

Tuyết Duyên nói:

"Tuy ta được đưa vào Sưu Thần cung để làm Thần Cơ 'Bạch Tố Trinh', nhưng Thần vẫn luôn gặp ta sau một tấm màn, ta chưa bao giờ thấy được dung mạo của hắn, thậm chí khi truyền Di Thiên Thần quyết cho ta, hắn cũng chỉ truyền miệng mà thôi. Sau khi ở trong cung được hai năm, Thần liền sai Thần Mẫu dẫn ta tới phân đàn dưới đáy sông Tây Hồ, bắt đầu học tập cách giúp Sưu Thần cung sưu tập tin tức các phái võ lâm Trung Nguyên. Và cứ cách năm năm, Thần mới để ta quay về cung một lần, mục đích là xem thử tiến cảnh Di Thiên Thần quyết của ta như thế nào.

https://thuviensach.vn

Nghe thấy hết mọi việc, A Thiết cảm thấy đây không phải là ân huệ gì cả. Người tên Thần này, dường như mỗi khi làm việc gì đều có mục đích riêng cả, mỗi một người, dù là người con gái đã chết kia, cũng chỉ là con cờ thu thập tình báo cho hắn. Hơn nữa, A Thiết bỗng nhiên phát hiện một việc: Tuyết Duyên cũng tu luyện 'Di Thiên Thần quyết', vậy có phải nàng cũng...

A Thiết lại hỏi:

"Tuyết Duyên cô nương, cô có thể tu luyện Di Thiên Thần quyết, chẳng lẽ... cô cũng có thể trường sanh bất tử giống Thần?"

Tuyết Duyên gật đầu đáp:

"Không sai, chỉ cần tu luyện Di Thiên Thần quyết hay Diệt Thế Ma Thân trong một thời gian dài, người tập luyện đều có thể trường sinh bất tử."

A Thiết chấn động, trước mặt hắn là một người trường sinh bất tử thực sự. Nhưng hắn vẫn còn vài điều chưa hiểu, lại hỏi:

"Vậy vì sao Thần không truyền cả Diệt Thế Ma thân cho cô giống như đã cho Bạch Tố Trinh tu luyện năm xưa?"

Tuyết Duyên nói:

"Bởi vì đã có sự việc lần trước, Thần không muốn lại xuất hiện một người đối nghịch mạnh như con gái mình năm xưa nên đã cố ý chỉ truyền một môn. Nhưng vì muốn củng cố thực lực Sưu Thần cung cho ngày tái xuất giang hồ sau này, và cũng để kiềm chế ta nên vào lúc ta vào cung, Thần đã đồng thời tuyển một nam đệ tử sáng dạ thiên tư siêu phàm, lớn hơn ta mười tuổi và truyền Diệt Thế Ma Thân cho gã. Sau đó, Thần còn phong gã làm "Thần Tướng" của Sưu Thần cung..."

https://thuviensach.vn

"Nói như vậy, nếu như cô phản bội Thần thì Thần sẽ phái ‘Thần Tướng’ này đối phó cô? Thậm chí là giết cô?"

"Đúng! Nhưng mà bây giờ Thần Tướng đang ở một nơi ít người tới, hắn không thể nào đến đây được."

Nàng vẫn chưa biết Thần Tướng đã thoát khốn được nên rất yên tâm nói như thế.

"Cho nên, A Thiết à, huynh cứ an tâm ở chỗ này dưỡng thương. Phân đàn này là nơi Thần Mẫu nuôi dưỡng ta, cũng là chỗ ta thu thập tin tức tình báo nên không còn môn hạ Sưu Thần cung nào nữa cả. Mặc dù còn có Đại thần quan và Nhị thần quan sưu tập tin tức võ lâm với ta, nhưng Đại thần quan đã bị ta đánh trọng thương, tuyệt sẽ không trở về nơi này, Thần Mẫu cũng ít khi về đây, còn Nhị thần quan thì..."

Nói đến đây, nàng cũng biết mình đã nói nhầm rồi nên lập tức làm thinh.

Nhưng sao A Thiết lại không biết Nhị thần quan là ai chứ? Nhị thần quan chính là Tiểu Tình đã không tiếc thân hy sinh tính mạng để cứu hắn và A Hắc.

Nghĩ tới cảnh tượng Tiểu Tình lúc chết, nghĩ đến hình phạt nghiêm nghị của Sưu Thần cung với phản đồ, A Thiết liền đưa mắt nhìn Tuyết Duyên cam nguyện phản bội Thần đang ở trước mắt một cách chăm chú. Nếu như nàng ở cùng với hắn, tấm thân như hoa như ngọc này dù có bất tử cũng có ngày phải chết không toàn thây, hoặc phải nhận lấy kết quả như Bạch Tố Trinh. Hắn gắng gượng chịu đựng vết thương mới khép miệng trên người, chật vật đứng dậy, mồ hôi tuôn ra như suối, nói:

"Thật xin lỗi, Tuyết Duyên cô nương, tôi... không thể ở đây nữa, tôi muốn đi... ngay hôm nay."

Vừa nghe lời này, Tuyết Duyên lập tức thất kinh, hỏi:

https://thuviensach.vn

"A Thiết, huynh... vì sao lại muốn đi? Huynh cũng biết... huynh là Bộ Kinh Vân? Đại thần quan... tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho huynh. Nếu như ở bên cạnh ta, ít ra huynh sẽ an toàn hơn một chút..."

Những lời này của nàng vừa có tình vừa có lý, nhưng A Thiết biết mình không thể mềm lòng được nên quyết tâm nói:

"Nhưng... nếu không phải vì cô, mẫu thân của ta và Tiểu Tình... cũng không phải chết, nhị đệ A Hắc của ta... càng không bị Đại thần quan bắt, lúc này sống chết còn chưa rõ, đại ca như ta... sao có mặt mũi ở cạnh cô mà không để ý đến? Cho dù... ta không biết làm cách nào để tìm đệ ấy, ít nhất... cũng phải về nhà xem một chút... có khi đệ ấy may mắn chạy thoát..."

"A Thiết, không, Bộ Kinh Vân! A Hắc đã trúng ‘Thực tâm nguyên không’, tính mạng dữ nhiều lành ít! Đệ ấy không thể về nhà nữa, huynh có đợi cũng chỉ vô ích thôi. Đáng tiếc, ta không thể biết Đại thần quan đã mang A Hắc đi đâu..." Tuyết Duyên khuyên nhủ.

"Vì thế ta mới van xin cô dẫn ta rời khỏi đây, ta phải về nhà chờ đệ ấy."

Lời A Thiết nói như chém đinh chặt sắt vậy.

Thấy nét mặt kiên quyết ấy, Tuyết Duyên không khỏi thất vọng trong lòng, xem ra hắn không thể vì nàng mà ở lại được. Một lúc sau nàng mới thở ra một hơi, nói:

"Được rồi! Nếu như huynh đã kiên quyết như thế, vậy đi theo ta!

Nói xong, nàng liền cất bước đi tới phía trước.

A Thiết vội vàng theo sau, nhưng vết thương trên người vừa lành, vốn hắn không nên xuống giường đi lại quá sớm. Còn chưa bước được mấy bước, hắn đã lảo đảo muốn ngã xuống, may mà Tuyết Duyên xoay người lại giữ hắn, dịu dàng nói:

https://thuviensach.vn

- A Thiết, ta thấy... hay là huynh ở lại nghỉ ngơi thêm một hai ngày đi.

Nhưng A Thiết không nói câu nào, lại đứng thẳng lên. Tuyết Duyên không thể giữ hắn được, chỉ còn cách đi trước dẫn đường.

Dường như hai người đang đi qua một không gian tối đen mênh mông không bến bờ, đi tới trước được mấy trượng, họ mới thấy thông đạo được lát gạch, bên trong thông đạo còn có tiếng gió thổi tới vù vù. Tiếng gió? A Thiết cảm thấy kỳ lạ, hắn đột nhiên quay đầu lại nhìn vào thông đạo một cái. Tuyết Duyên thấy thế, liền nói:

"Dưới Tây Hồ lại có gió, có phải rất kỳ quái không?"

"Có không gian thì gió mới vào, câu này nói không sai. Con đường này chính là đường tới cửa ra vào phân đàn Sưu Thần cung này, thông lên tới mặt đất, cho nên, thỉnh thoảng trong thông đạo có gió thổi vào, đây cũng là nơi duy nhất của phân đàn này có thể đứng hóng gió được..."

Thì ra Tây Hồ này giống như một tòa kiến trúc thần bí vậy!

Tuyết Duyên nói xong đã cất bước đi lên thông dạo, A Thiết cũng yên lặng đi theo nàng. Hai người đi thẳng tới phía trước, địa thế càng lúc càng lên cao, đồng thời cũng hẹp đi không ít. Dần dần, A Thiết đã thấy đằng trước có vài tia sáng yếu ớt truyền vào. Cứ đi tiếp như thế thêm mười trượng, rốt cuộc đã tới điểm cuối, cảnh vật nhất thời sáng sủa hẳn lên. Nhưng ở ngay miệng thông đạo lại có một con rắn khổng lồ dài khoảng hai trượng, toàn thân được bảo phủ bởi một lớp vảy màu trắng bạc, đôi mắt đỏ rực. Con rắn này nhìn A Thiết, không ngừng thò thụt cái lưỡi.

A Thiết cả kinh, Tuyết Duyên bên cạnh vội giải thích:

"Đừng sợ, con rắn này đã được thuần hóa ra, ở đây phụ trách việc công coi người ra vào phân đàn thôi. Nếu có người đến gần, nó sẽ hù dọa để họ bỏ đi, tránh việc phân đàn bị phát hiện.

https://thuviensach.vn

Nàng vừa nói vừa vỗ về con rắn trắng kia nhẹ nhàng, mà dường như con rắn trắng này cũng rất hiểu chuyện, nó chậm rãi co người lại rồi nằm xuống.

Tuyết Duyên quay đầu lại nhìn A Thiết một chút, nói tiếp:

"Thật ra đây chính là con rắn trắng Bạch Tố Trinh đã cứu hơn một trăm năm trước, nó tên là 'Tiểu Bạch'..."

Nghe thấy đây chính là con rắn trắng Bạch Tố Trinh đã cứu năm xưa, A Thiết không khỏi kinh ngạc, đưa mắt nhìn nó thật kỹ. Ngay lúc này, Tuyết Duyên lại thở dài:

"Nhớ lại năm xưa, sau khi Bạch Tố Trinh chết đi, tình yêu của nàng là Hứa Tiên đã hoàn toàn quên người con gái hồng nhan bạc mệnh ấy, cưới vợ rồi sinh con, chỉ có con rắn trắng này vẫn cố chấp ở Tây Hồ này đợi chờ ân nhân đã mất, mấy trăm năm nay, dù mưa hay nắng thì nó vẫn không ngừng ở nơi đây thương tiếc nàng."

Nói tới đây, đôi mắt nàng hơi rũ xuống, vẻ mặt đầy thương tiếc, A Thiết cũng cảm thấy thật buồn bã.

Đúng vậy! Thời gian đã trôi qua hơn trăm năm, người yêu và tình yêu của Bạch Tố Trinh năm xưa đã sớm thành tro bụi, điều còn sót lại duy nhất chính là một con rắn trung thành, luôn luôn nhớ nhung ân nhân đã cứu nó..

Tính mệnh con người ngắn hơn mệnh rắn, máu người cũng nóng hơn máu rắn, nhưng mà...

Lòng người biến hóa khôn lường hơn rắn, có thể trở nên lạnh giá một cách nhanh chóng!

Nếu như Bạch Tố Trinh dưới suối vàng có biết, có lẽ sẽ cảm thán một câu: sớm biết có hôm nay, trước đã không làm thế.

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 17

Trường Sinh (3)

Cuối cùng A Thiết cũng đi ra tới cửa động, mới phát hiện thì ra phân đàn này nằm sâu trong một khu rừng ở phía bên kia con đê. Nơi này rất bí mật, cho dù không có con rắn trắng này canh chừng thì người khác cũng không dễ gì tìm ra được.

Tuyết Duyên đứng tựa vào cửa động, đôi mắt nàng dán vào bóng lưng cao lớn của hắn, u sầu nói:

"Huynh... muốn đi thật sao?"

A Thiết không đành lòng quay đầu lại nhìn cô gái đã kiên trì đi tìm kiếm mình suốt năm năm qua, hắn bình tĩnh cất tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc ở đây:

"Tôi đã sớm quyết định, phải đi thôi."

Vừa nói xong, hắn đã cất bước đi tới.

Tuyết Duyên luống cuống, mặc dù nàng có võ công vô địch thiên hạ nhưng đối mặt với nam nhân mình đã thương nhớ từ lâu này, đột nhiên lại không biết phải làm thế nào. Đúng vậy, nàng không biết làm sao cả, với tâm tình rối bời thế này, nàng cũng không biết mình đang nói gì nữa.

"Huynh... huynh có... nhớ ta chăng?"

https://thuviensach.vn

Nói chuyện nãy giờ, tâm nguyện của nàng cuối cùng vẫn chỉ có thế, mong hắn có một chút ấn tượng với nàng.

Nghe nàng nói thế, A Thiết chợt dừng bước nhưng lại không dám quay đầu, bởi vì hắn sợ nàng sẽ nhìn thấy cảm xúc của mình lúc này.

Hắn do dự một hồi lâu nhưng cuối cùng vẫn dứt khoát lắc đầu, kiên định trả lời:

"Không."

"Tôi... chỉ muốn quên cô, quên cô chính là người đã làm cho cả nhà tôi phải gặp thảm biến vào đêm đó, càng muốn quên mình chính là Bộ Kinh Vân mà cô đã gặp năm năm trước..."

"Tôi chỉ muốn làm A Thiết con trai của Từ má, an phận sống qua ngày, lặng lẽ chờ đệ đệ A Hắc quay về..."

"Nhưng mà, Tuyết Duyên cô nương, tôi vẫn muốn cảm ơn cô trong suốt năm năm qua vẫn luôn nhớ nhung đến con người Bộ Kinh Vân trước kia của tôi, càng muốn cảm tạ ân nghĩa hai lần cứu giúp, chẳng qua... tôi và cô là hai người ở hai thế giới khác nhau, chúng ta đừng tiếp xúc với nhau thì hơn. Hi vọng cô có thể hiểu!"

Dứt lời, A Thiết liền cất bước tiến lên, không hề quay đầu lại.

Đến cuối cùng, hắn cũng không quay đầu lại nhìn nàng dù chỉ là một lần.

Nhưng nếu như hắn quay đầu lại nhìn nàng một lần thôi, hắn sẽ thấy vẻ mặt của nàng lúc này.

Một vẻ mặt còn đau đớn hơn cả chết đi.

……

https://thuviensach.vn

Rời khỏi phân đàn Sưu Thần cung, A Thiết cũng không trở về nhà ngay lập tức, hắn cảm thấy rất khó chịu, có lẽ là vì vết thương còn chưa lành hẳn. Hắn lang thang bước đi vô định, cuối cùng đi tới trước một quán rượu ở trong chợ.

Hắn mơ màng đưa tay vào trong ngực lấy ra vài vụn bạc, thì ra trên người hắn còn bạc.

A Thiết đi vào trong quán rượu, để bạc xuống, cầm lấy một vò rượu rồi rời đi.

Hắn không biết nên đi đâu, chỉ thấy mình đang bước tới một góc âm u không có người lui tới, hắn chán nản ngồi xuống, giơ cao bầu rượu rồi dốc ừng ực.

Hắn muốn say.

Trong năm năm qua, đây là lần đầu tiên hắn uống rượu! Hắn không nhớ rõ Bộ Kinh Vân năm năm trước có biết uống rượu hay có thích uống rượu không? Nhưng vào lúc này, hắn đang lấy rượu chuốc say mình!

Mẹ, Tiểu Tình, A Hắc...

Thật sự rất đau khổ! Mỗi khi nhớ tới người mẹ hiền từ trước khi chết còn liều mạng bảo hắn chạy mau, Tiểu Tình lúc khí tuyệt còn mãn nguyện gọi một tiếng "A Thiết đại ca", cho tới A Hắc mang thương tích đầy mình sống chết chưa rõ, A Thiết lại cảm thấy trong lòng mình rất đau...

Hắn rất muốn mình chính là người bị bắt đi, còn mọi người được an toàn sống yên ổn!

Nhưng tại sao đến lúc này, người còn sống chỉ có hắn?

https://thuviensach.vn

Đột nhiên, hắn lại nhớ Đại thần quan từng nói bốn chữ "Bất Khốc Tử Thần" để hỏi hắn và A Hắc, ai trong hai người là Bộ Kinh Vân. Như vậy có nghĩa là con người Bộ Kinh Vân lúc trước, cũng chính là hắn, đã từng có danh hiệu Bất Khốc Tử Thần?

Bất Khốc Tử Thần, đây là một ngoại hiệu tuyệt tình lãnh khốc đến cỡ nào cơ chứ? Mặc dù Tử Thần này đã từng cứu những đứa trẻ vô tội kia nhưng có thể nhận được danh hiệu này thì đây nhất định là một người vĩnh viễn không khóc, luôn mang đến bất hạnh và tử vong cho mọi người.

Mà chính A Thiết đã bắt đầu tin tưởng hắn đúng là vị Bất Khốc Tử Thần kia. Bởi vì, mặc dù hôm nay hắn muốn khóc thật to lên, khóc cho mẫu thân và Tiểu Tình, nhưng nước mắt của hắn lại không thể rơi xuống được, thì ra hắn vốn là một người không nước mắt.

Nghĩ tới đây, A Thiết lại nâng vò rượu trong tay lên, dốc từng ngụm lớn xuống cổ họng.

Rượu thật nồng, rượu quả thực rất nồng, nhưng người lại không phải là người uống rượu. Rượu vốn dành cho người khổ tâm, hơi rượu nồng như một thanh đao sắc đang cắt ngang cổ họng hắn... thì ra, uống rượu lại khổ đến như thế.

Bởi vì rượu quá nồng nên chỉ một lúc sau hắn đã ho sặc sụa không ngừng, nhưng hắn vẫn đưa tay vào trong ngực, lấy ra một vật.

Một tấm lụa màu trắng đã từ từ "già cỗi đổi màu" theo thời gian, chuyển thành một màu ngà ngà!

A! Tấm lụa màu trắng này là...

Tấm lụa màu trắng này chính là vật A Thiết luôn trân trọng mang theo bên mình trong suốt năm năm qua.

https://thuviensach.vn

Hắn nhớ tới một việc xảy ra năm năm trước: không rõ vì lý do gì mà hắn đã bị trọng thương, mặc dù vết thương nặng đến mức khiến cho hắn mê man nhưng hắn vẫn biết đã có một cô gái trẻ cứu mình, rồi trên đỉnh núi ấy, nàng đã dùng một tấm vải trắng quấn quanh trán hắn để băng bó vết thương.

Cho nên sau khi tỉnh lại, A Thiết vẫn luôn giữ tấm vải trắng này không bao giờ để nó xa mình, có thể nói là vật bất ly thân. Tuy không biết gương mặt cô gái thần bí đó ra sao, hay lúc lớn lên dung mạo nàng sẽ như thế nào nhưng A Thiết lại luôn hoài niệm khó quên, đã không ít lần tưởng tượng.

Trong suy nghĩ của hắn, đây là một cô gái dịu dàng và xinh đẹp, hắn chỉ mong có một ngày mình sẽ gặp lại cô gái ấy.

Đáng tiếc, năm nối tiếp năm trôi qua mà cô gái ấy vẫn không xuất hiện. Vật duy nhất nàng để lại cho A Thiết chỉ là một tấm lụa trắng dài chừng một trượng cùng một kỷ niệm không thể nào buông bỏ được, A Thiết rất nhớ nàng...

Nhớ nhung nhiều năm như vậy, cuối cùng hắn đã có cơ hội gặp mặt, được nhìn ngắm cô gái ấy thật kỹ.

A Thiết không thất vọng, so với những gì hắn đã tưởng tượng thì Tuyết Duyên còn xinh đẹp hơn, dịu dàng hơn. Hơn nữa, hắn cũng không ngờ suốt năm năm qua, nàng cũng nhớ nhung hắn.

Mọi việc như đã được xếp đặt từ trước, chỉ tiếc rằng nàng lại có một thân phận quá đáng sợ.

Bạch Tố Trinh!

Nếu như nàng tiếp tục ở chung một chỗ với A Thiết thì kết cục của nàng chỉ có một, chính là cái chết! Cũng giống như Bạch Tố Trinh, nàng rồi

https://thuviensach.vn

cũng phải ôm hận mà chết dưới tháp Phong Lôi! Không! Không! Có lẽ kết cục của nàng còn thảm hơn!

Không! A Thiết không muốn nàng chết! Số phận của nàng đã rất đáng thương rồi, hắn chỉ mong nàng có thể bình an sống tiếp, lặng lẽ hưởng thụ cuộc sống trường sinh!

Hắn cũng biết tình cảm của Tuyết Duyên với mình, nhưng hắn đành phải tàn nhẫn với nàng, cần phải nhân lúc tình cảm của hai người còn chưa sâu đậm mà chặt đứt mọi tình cảm với tới nàng!

Hắn tin rằng thời gian sẽ làm nàng từ từ quên đi, rồi hoàn toàn quên hắn!

Nhưng còn A Thiết? Hắn có thể quên nàng hay không?

Hắn không thể! Từ lâu, hắn đã khắc sâu tấm lụa trắng kia vào trong ký ức, lúc nào cũng sợ nó sẽ bị tổn hại dù chỉ một chút. Hắn lại giơ cao bầu rượu lên, dốc ừng ực!

Hắn vốn không phải là người hay uống rượu, nhưng hôm nay hắn lại muốn say. Rượu còn chưa được uống hết một nửa, hắn đã lảo đảo muốn ngã xuống.

Bỗng nhiên A Thiết muốn về nhà! Mặc dù ngôi nhà từng là mái ấm đầy tình yêu thương đó giờ đã không còn người nữa, nhưng đó vẫn là nhà của hắn.

A Thiết miễn cưỡng đứng lên, từng bước từng bước đi tới phía trước, nhưng men rượu trong cơ thể hắn lại bắt đầu phát tác, hai chân cứ mềm nhũn. "Phầm" một tiếng, hắn đã đổ sụp xuống đất.

Lúc hắn tỉnh lại, ngoài cửa sổ đã là đêm tối.

https://thuviensach.vn

Thì ra A Thiết đã ở trong nhà, cửa sổ này chính là cửa sổ trong nhà hắn.

A Thiết vội vàng ngồi bật dậy, nhìn quanh nghi ngờ. Hắn nhớ rõ ràng là mình đã ngã trong một góc phố âm u không bóng người nào đó, nhưng sao bây giờ lại ở trong nhà?

Chẳng lẽ... A Hắc may mắn trốn thoát quay về, hay là hàng xóm xung quanh phát hiện hắn ở góc phố đó rồi mang hắn về nhà?

Nhưng hắn nhanh chóng biết rằng mình đã đoán sai, bởi vì lúc này có một người đẩy cửa phòng bước vào trong.

Thì ra là nàng!

Một lần nữa, hắn lại nhìn thấy đôi mắt mỹ lệ nhưng lại ẩn chứa nhiều tâm trạng ấy.

"Là cô?" - A Thiết nhướng mày, hoàn toàn không ngờ người tiến vào lại là nàng.

Lúc này, Tuyết Duyên không còn mặc bộ xiêm y lộng lẫy sang trọng trước nữa mà đã sớm đổi thành một bộ quần áo trắng đơn giản bình thường. Đáng lẽ, với thân phận tôn quý ở Sưu Thần cung, nàng không cần phải làm như thế. Ngoài ra, tay nàng còn bưng một chén trà.

Nàng bưng chén trà đến trước mặt A Thiết, nhẹ nhàng nói:

"Uống rượu say, uống một chút trà xanh sẽ đỡ hơn đấy. A Thiết, uống thử đi."

A Thiết không đưa tay nhận chén trà, hỏi:

"Cô vẫn đi theo tôi? Là cô mang tôi về nhà?"

https://thuviensach.vn

Tuyết Duyên xấu hổ gật đầu, nàng cúi đầu rất thấp, bởi vì nàng thấy sắc mặt A Thiết hơi khó coi, nàng cũng biết mình đã làm chuyện hắn không thích.

A Thiết vốn đã quyết sẽ không gặp mặt nàng nữa, nhưng không ngờ nàng lại theo hắn như hình với bóng. Nàng tựa như một âm hồn mãi không tiêu tán, một khi đã tìm được người mình thích thì sẽ không bao giờ rời xa hắn nữa...

Điều mà nàng muốn chính là vĩnh viễn được ở bên cạnh hắn, không để hắn rời xa nàng một bước, cho dù kết quả cuối cùng là vì tình mà chết thì nàng cũng tuyệt đối không oán hận!

Nhưng A Thiết lại không muốn nàng chết.

Hắn xoay người lại, hờ hững nói:

"Tuyết Duyên cô nương, nơi này không phải là nhà cô, cũng không phải là nơi cô có thể ở, mời cô đi cho."

Tuyết Duyên nghe thấy vậy liền biến sắc, sắc mặt như tro tàn. Có lẽ nàng không ngờ A Thiết lại lãnh đạm với mình như thế, nhưng nàng vẫn kiên trì, nói:

"Không! A Thiết, muội sẽ không đi, muội đã coi nơi này là nhà của mình rồi, muội quyết định từ nay sẽ sống ở đây."

Sắc mặt A Thiết đột nhiên thay đổi, hắn không ngờ rằng nàng lại nói thẳng ra như thế. Hắn nói:

"Thật sao? Nhưng tôi nghĩ rằng đây chỉ là cảm xúc nhất thời của cô mà thôi. Khi đã nhìn rõ căn nhà này rồi, cô sẽ nhìn thấy nơi này rất cũ kỹ, bên trong còn có nhiều rắn, côn trùng, chuột, kiến,... Với thân phận tôn quý của mình, cô cần gì phải ở một nơi thôn quê nghèo nát như thế?"

https://thuviensach.vn

Mặc dù hắn nói nhẹ nhàng nhưng dường như Tuyết Duyên đã sớm biết trước, nàng nói:

"A Thiết, xin đừng nhắc lại hai chữ tôn quý này nữa. Có lẽ muội nên nói với huynh một việc, trước khi tới nơi này, muội đã lập lời thề, muội quyết định vứt bỏ thân phận Thần Cơ của mình."

"Cái gì?"

A Thiết ngẩn ra, ngồi yên nhìn nàng chằm chằm.

Tuyết Duyên buồn bã, nói:

"Trong mười bốn năm qua, muội vẫn luôn bị Thần điều khiển, thân bất do kỷ, sống một cách vô nghĩa để giữ lấy thân phận Thần Cơ của mình. Nhưng tận trong lòng muội vẫn biết, cái mình cần không phải là những thứ đó, cái muội cần chính là có thể chân chính tận hưởng cuộc sống ở thế gian một lần, đi tìm giấc mộng của mình..."

Vừa nói xong, nàng đưa mắt nhìn A Thiết, trong ánh mắt ấy lại ẩn chứa thâm tình vô hạn.

Giấc mộng trong lòng nàng là gì? A Thiết không phải là kẻ ngốc, dĩ nhiên hiểu rõ đấy là gì, nhưng hắn lại hỏi tiếp:

"Cho dù... có biến thành một thôn nữ tầm thường thì cô cũng không hối hận?"

Tuyết Duyên không nghĩ ngợi, đáp lại:

"Làm một thôn nữ có gì không tốt? Để buông bỏ thân phận quá khứ hoàn toàn, muội quyết định sẽ không trở về phân đàn Sưu Thần cung dưới Tây Hồ, cũng không dính dáng gì đến Sưu Thần cung nữa. Nếu như không

https://thuviensach.vn

phải có việc nguy cấp, muội cũng không sử dụng Di Thiên Thần quyết mà Thần đã truyền cho..."

"Muội muốn làm một con người thực sự!"

Đúng vậy! Chỉ có làm con người thì người ta mới có thể nếm trải hết khói lửa ở nhân gian!

Nàng nói một hơi nhiều câu thề thốt như thế, A Thiết bình tĩnh quan sát vẻ mặt của nàng mà trong lòng không khỏi cảm động.

Một cô gái bị khống chế cả nửa đời người rốt cuộc đã có dũng khí muốn tự lựa chọn con đường đi cho riêng mình, cho dù là ai, nhưng khi thấy vậy thì cũng nên khích lệ người con gái ấy, nhưng nếu sớm biết con đường cô ấy chọn lại là đường chết thì...

A Thiết nói:

"Tuyết Duyên cô nương, cô đến nhà tôi nói nhiều như thế, nhưng cô muốn làm người chân chính thì có liên quan gì đến tôi? Cô cứ đi con đường rộng lớn của mình, còn tôi sẽ đi trên chiếc cầu của riêng tôi. Mời cô rời khỏi đây, tôi muốn nghỉ ngơi."

Tuyết Duyên thật không ngờ hắn lại tuyệt tình đến thế, nhất thời ngẩn người ra, đầu ngón tay khẽ run rẩy. May mà bên trong con người nàng còn có phần đạo hạnh sâu không lường được, nên tâm thần miễn cưỡng có thể giữ vững. Hơn nữa, nàng còn rất thông minh, nên đã nhanh chóng nghĩ được cách ứng phó.

Nếu A Thiết đã quyết tâm như thế, nàng cũng bất chấp tất cả. Sắc mặt nàng hơi đổi, giọng cũng khác hẳn đi, nói:

"A Thiết, huynh đã quên rồi sao? Muội hỏi huynh, ai là ân nhân đã hai lần cứu mạng huynh?"

https://thuviensach.vn

A Thiết nhìn nàng, nhất thời không hiểu nàng muốn nói gì.

Tuyết Duyên nói tiếp:

"Bây giờ, ân nhân cứu mạng của huynh muốn có một cuộc sống mới, huynh có thể không trợ giúp được sao?"

"Hôm nay muội lấy thân phận là ân nhân đã từng cứu mạng huynh để van xin huynh, hy vọng huynh có thể cho muội ở lại, đây chính là cách duy nhất để huynh báo ân."

Lời nói của nàng gọn gàng dứt khoát. Thật ra, nếu như không phải A Thiết quyết tâm muốn nàng đi như thế, nàng cũng không muốn dùng hạ sách này!

A Thiết thật không ngờ nàng lại thông minh dùng ân cứu mạng để van xin, nhất thời không biết trả lời như thế nào. Suy nghĩ một lúc, hắn dùng lời nói lạnh như băng để nói:

"Nếu như cô đã cố ý như thế, tôi cũng không tiện ngăn cản. Nhưng tôi tuyệt đối không tin cô có thể sống ở đây như một thôn nữ bình thường, sẽ có một ngày cô vứt bỏ kiếp sống cực khổ này. Hơn nữa, tôi càng không tin cô có thể không về Sưu Thần cung để lấy một phân tiền nào, và càng không thể tin sau này cô không sử dụng Di Thiên Thần quyết nữa."

Nói xong lời này, hắn đã nằm xuống giường mặt quay vào ben trong tường, giống như không muốn nhìn và nói chuyện với nàng thêm nữa.

Mặc dù biểu hiện của A Thiết rất lãnh đạm nhưng vừa nghe thấy mình có cơ hội ở lại, hai đầu lông mày của Tuyết Duyên không khỏi giãn ra, vội nói lời cảm ơn với A Thiết:

"A Thiết, cảm ơn huynh..."

https://thuviensach.vn

Tuy Tuyết Duyên có thể ở lại nhà A Thiết và trước khi nhà này cũng từng có một cô gái sinh sống, nhưng lúc này lại xuất hiện vài vấn đề.

Vấn đề thứ nhất chính là từ trước tới nay Tuyết Duyên đã quen dùng thức ăn ngon, nhưng bây giờ lại không thể như vậy được nữa. Bởi vì nàng đã thề rằng sẽ không về phân đàn lấy một phân tiền nào, nên ngay cả bạc mua gạo nàng cũng không có. May mà trong nhà A Thiết còn có chút lương thực, có thể nấu cháo loãng sống qua ngày, nhưng chỉ có thể duy trì trong mấy ngày mà thôi.

Tuy nàng như một vị thần tuyệt thế trong cơ thể con người, nhưng thật đáng tiếc, nàng không phải là người nấu cháo giỏi. Trong lần nấu thứ nhất, cháo do nàng nấu ra thật không thể gọi là cháo, sợ A Thiết ăn không được nên nàng đã luống cuống nấu lại lần thứ hai. Sau khi nấu xong, nàng cảm thấy cháo lần này đã có thể ăn được, nên nàng cẩn thận múc ra một chén lớn dành cho A Thiết, chỉ chừa lại cho mình một chén nhỏ. Nhưng, lúc nàng ân cần bưng chén cháo đã mất rất nhiều tâm huyết lên cho A Thiết, A Thiết dường như không muốn cầm lấy, hắn còn không thèm nhìn nàng một cái.

Hắn không nói lời nào, tự mình đi vào trong bếp, rồi tự nấu tự ăn, hoàn toàn không tiếp nhận ý tốt của nàng, xem nàng như một phế nhân đang tự sinh sự diệt!

Hơn nữa, từ sau lần tâm sự cuối cùng lúc trước, hắn không mở miệng nói chuyện với nàng thêm một câu nào nữa, càng không nhìn nàng lần nào. Cuộc sống cứ trôi qua như thế, giống như chỉ có một mình hắn sống trong căn phòng này, nàng căn bản không tồn tại ở đây!

Sau khi nghỉ ngơi ở nhà hai ngày, thể lực của A Thiết đã dần dần hồi phục lại, hắn quyết định ra ngoài hái thuốc kiếm sống như trước.

https://thuviensach.vn

Hắn vội vã làm việc như thế, nguyên nhân đầu tiên chính là không muốn gặp nàng thường xuyên, thứ hai là muốn kiếm tiền mua rượu, hắn muốn uống rượu!

A Hắc vẫn chưa về, có lẽ đệ ấy đã chết thật rồi. Thấy như vậy, A Thiết càng không muốn thay đổi cuộc sống của mình, hắn chỉ muốn trốn tránh sự thật, hắn muốn uống rượu.

Dần dần, hắn uống càng lúc càng nhiều, bầu rượu luôn có trong tay. Thậm chí, còn có lúc hắn không ăn cháo, cứ uống rượu như thế.

Nhưng, cứ đến đêm về nhà, hắn lại thấy trong phòng có một chén cháo lớn đặt lên bàn, chén cháo này được để dành cho hắn.

Hắn biết Tuyết Duyên đang ở trong phòng chờ đợi hắn ăn chén cháo do nàng nấu, nhưng mà...

Chén cháo nàng nấu lại cất chứa quá nhiều tình cảm, hắn biết chỉ cần mình ăn một lần là sẽ từ từ tiếp nhận nàng, nên hắn không muốn ăn!

Ngoài ra, nhiều lúc A Thiết phát hiện đôi giày của mình được lau chùi rất sạch sẽ, hắn biết đây chính là do Tuyết Duyên đã làm. Nếu như không phải nàng, vậy còn ai vì hắn như thế đây?

Thật tinh tế cẩn thận! Nếu như không có một tình cảm sâu đậm, liệu có người thiếu nữ nào có thể chịu khó lau chùi đôi giầy thối của một người đàn ông sạch sẽ đến như vậy?

A Thiết không phải là người có tâm địa sắt đá, hắn có chút cảm động, nhưng tự biết mình không thể mềm lòng được.

Vì thế, trước khi ra ngoài hái thuốc lúc sáng sớm, A Thiết luôn cố ý làm dơ đôi giầy nàng đã lau chùi sạch sẽ, hắn không muốn tiếp nhận tình cảm của mình!

https://thuviensach.vn

Tuyết Duyên luôn cúi đầu nhìn khi hắn làm dơ đôi giầy, không nói một câu oán hận, nhưng trên khuôn mặt đáng yêu lại lộ nét đau thương.

Cảm xúc này của nàng giống như đúng mục đích của A Thiết, hắn luôn muốn nàng biết khó mà lui! Hắn muốn làm một người đàn ông vô tình!

Nhưng Tuyết Duyên dường như còn kiên nhẫn hơn hắn đã nghĩ. Nàng rất kiên cường, luôn nhẫn nhịn chịu đựng mọi thứ.

Cuộc sống cứ trôi qua như vậy, vào lúc sáng sớm, A Thiết phát hiện đôi giày của hắn lại sạch bóng như mới.

Đêm đến, lúc về nhà hắn lại thấy trên bàn có một chén cháo lớn chứa đầy tâm ý của nàng.

Người cùng với chén cháo cũng giống như một nữ nhân ngồi trước khuê phòng từ ngàn năm, mỏi mắt chờ mong tình lang mình trở về.

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18

Thâm Tình (1)

Năm tháng đời người tựa như một bí mật lớn lao, cho tới bây giờ cũng không ai có thể biết trước được ngày mai mình sẽ gặp chuyện gì.

Chỉ có Tuyết Duyên là biết trước được rằng mình càng lúc sẽ càng lún sâu hơn, bởi vì nàng chợt nhận ra mỗi ngày mình lại càng không muốn rời xa hắn…

Vào một buổi tối của nửa tháng sau, A Thiết vẫn còn chưa về tới nhà, Tuyết Duyên vừa bưng chén cháo mới nấu xong đặt lên bàn, quay người lại đã phát hiện một bóng người áo xanh chẳng biết từ lúc nào đã đứng sau lưng nàng.

Người này mang một chiếc mặt nạ quỷ dị đầy những vệt lốm đốm nhiều màu sắc. Cuối cùng, bà ấy cũng tìm thấy nàng.

“Thần mẫu?” Tuyết Duyên vừa thấy bà đã vui sướng reo lên như gặp được người thân.

Đúng thế! Tình cảm giữa Thần mẫu với nàng trước đây cũng từng giống như mẹ con, ít nhất thì trong lòng Tuyết Duyên cũng cảm thấy như vậy.

Nhưng Thần mẫu lại không có được vui vẻ như nàng, bà chỉ lạnh nhạt nói:

https://thuviensach.vn

“Ngay cả việc ta đi vào đây mà cô cũng không hề phát hiện được, xem ra cô đã vì hắn mà quên hết đạo hạnh kinh thế của mình rồi.”

Tuyết Duyên đỏ mặt. Mấy ngày này quả thực nàng chỉ nghĩ xem làm thế nào có thể khiến cho A Thiết vui vẻ, trong dạ chẳng lúc nào yên, đúng là nàng đã sớm quên việc mình mang võ công tuyệt thế rồi.

Có lẽ âm thanh vang vọng hàng ngàn hàng vạn lần trong lòng nàng không phải pháp môn tu luyện Di Thiên Thần quyết mà chính là một chữ “Vân”.

Thần mẫu lại nói tiếp:

“Không thể tưởng tượng được với thân phận Thần Cơ tôn quý của mình mà cô lại có thể hạ thấp bản thân, mỗi ngày nấu cháo quét nhà, còn đi lau giày cho nam nhân, cô làm như vậy mà hắn còn không thèm cảm kích mảy may! Cuộc sống như vậy, cô không cảm thấy tủi thân chút nào hay sao?”

Tuyết Duyên thoáng ngẩn người, tựa như có chút cảm xúc thoáng qua, nhưng lại kiên trì nói:

“Thích một người thì phải thông cảm nhẫn nhịn thế thôi, không cần điều kiện gì cả. Trên đời này, không có thứ tình cảm nào có thể nhận được mà không phải trải qua gian khổ cả…” Một câu này quả thực là danh ngôn của nam nữ si tình trên đời.

Thần mẫu lại hỏi:

“Vậy thì cô đã nhận được những gì rồi?”

Tuyết Duyên đáp:

“Ta không quan tâm mình nhận được gì, chỉ cảm thấy cuộc sống hiện giờ của mình cho dù là tốt hay xấu, là đắng hay ngọt thì cũng là do ta cam

https://thuviensach.vn

tâm tình nguyện. Con đường này do chính ta lựa chọn thì ta sẽ tự chịu trách nhiệm, không cần phải chịu sự sắp xếp của Thần nữa.”

Thần mẫu lại hỏi tiếp:

“Vậy cô cho rằng cuộc sống trước mắt là đắng hay ngọt? Có vui vẻ hay không?”

Tuyết Duyên nghe xong, đôi mắt chợt ửng đỏ, vì quả thực cuộc sống hiện tại của nàng không được tốt cho lắm, mà không biết nói với Thần mẫu ra sao, trong lúc nhất thời im lặng không trả lời được.

Nhưng Thần mẫu vô cùng tinh tế, dù rằng Tuyết Duyên không nói nhưng cũng đoán biết được đôi phần, bà tận lời khuyên nhủ:

“Nếu như sống không được thoải mái thì bây giờ cô quay lại vẫn còn chưa muộn đâu. Ta mới từ tổng đàn Sưu Thần cung trở về, biết được Đại Thần quan vẫn chưa mang A Hắc về gặp Thần, giờ y đã đi đâu rồi không rõ, Thần vẫn chưa biết chuyện này.”

“Đại Thần quan vẫn chưa mang A Hắc về gặp Thần ư? Vậy thì…hai người ấy đã đi đâu?” Tuyết Duyên kinh ngạc hỏi.

“Không biết nữa. Cho nên nếu cô đổi ý muốn quay về thì bây giờ vẫn còn chưa quá muộn đâu…”

Tuyết Duyên nghe thấy những lời này, bất chợt sững người trong thoáng chốc, liệu nàng có dao động chút nào chăng?

Không! Nàng tuyệt đối không có một chút dao động, ngược lại còn quyết đoán nói:

“Không! Thần mẫu à, xin bà đừng khuyên can ta nữa, ta đã quyết định rồi…”

https://thuviensach.vn

Kiếp này sẽ vĩnh viễn ở cạnh hắn!

Thật là ngoan cố quá mức! Thần mẫu thở dài nói:

“Chỉ vì tư niệm của một lần gặp mặt của năm năm về trước mà dù chết cô cũng không sợ hãi, phải không?”

Tuyết Duyên tâm sự trùng trùng chỉ nhìn Thần mẫu mà không nói gì, đột nhiên lao vào lòng Thần mẫu, trong mắt lệ nóng rưng rưng. Cảm giác dựa dẫm vào Thần mẫu của nàng bao nhiêu năm nay bất chợt lại cuộn trào như Trường Giang đê vỡ.

Thần mẫu còn nhớ rõ cô gái mười chín tuổi này, mười bốn năm trước cũng từng nằm khóc trong lòng mình, chỉ khác là mười bốn năm trước khó vì phải đối mặt với một Sưu Thần cung hoàn toàn xa lạ, còn hôm nay, cô gái ấy lại khóc bởi vì phải đối mặt với một đoạn tình mà mình không thể nào nắm lấy, mà trước mặt thì đầy chông gai.

Khoảnh khắc này, Thần mẫu và nàng tựa như đang quay lại thời điểm của mười bốn năm về trước kia, lại cảm nhận thứ tình cảm mẹ con thân thiết vô cùng.

Thần mẫu nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài đen nhánh của nàng, vừa an ủi:

“Con à, đừng quá đau buồn, trên đời này không có việc gì là không thể giải quyết được, không cần phải quá bi quan…”

Tuyết Duyên nước mắt lưng tròng, nghẹn ngào nói:

“Nhưng mà…cho dù…con có đối xử với hắn…tốt đến thế nào thì hắn…vẫn cứ…rất lạnh lùng với con. Lần này quả thực…con không biết…dường như…hắn không hề…thích…con…”

Thần mẫu nhẹ nhàng nói:

https://thuviensach.vn

“Vậy con hãy về đi, cho dù người khắp thiên hạ không cần đến con nữa, thì…Thần mẫu này vẫn sẽ luôn ở cạnh con.”

Tuyết Duyên nghe thấy Thần mẫu yêu thương mình như thế, nước mắt cuối cùng không nén được mà rơi xuống, nhưng nàng vẫn lắc đầu nói:

“Không! Thần mẫu à, con…con đã không thể nào…rời xa hắn được nữa…Cho dù hắn…đối xử với con rất tệ, nhưng…không nhìn thấy hắn… thì trong lòng lại thấy nhớ đến không chịu nổi, Thần mẫu…đây…có phải là…tình yêu hay không?”

Không sai! Đây chính là tình yêu!

Lúc mà ngươi nhận ra dù thế nào đi nữa, mình cũng không thể nào dứt khoát rời xa người kia…

Khi ngươi đọc sách, vô tình phát hiện trong đó có một chữ trong tên của người kia, trong lòng đột nhiên cảm thấy nhớ, đó chính là tình yêu.

Thần mẫu bất đắc dĩ gật đầu, than nhẹ:

“Đó quả đúng là tình yêu. Xem ra con đã động chân tình với hắn, nhưng lỡ như hắn không thích con, con không thể cứ bất chấp an nguy bản thân mà lại lún sâu mãi vậy được…”

Chợt nghe thấy lời này, Tuyết Duyên lại ra sức lắc đầu, tựa như đã vô cùng quyết tâm, nói:

“Không, con sớm đã nói rồi, cả đời này…. con đã quyết định sẽ gắn bó với hắn, quyết định này…sẽ không bao giờ thay đổi, chỉ có điều, con cảm thấy…mình sẽ không…còn sống được lâu nữa, có lẽ…khong còn lâu nữa…”

https://thuviensach.vn

Vừa nghe thấy người con gái bất tử này tiên đoán mình sẽ chết, Thần mẫu hoảng hốt nói:

“Đừng có suy nghĩ lung tung nữa, con…tốt nhất là nên chờ hắn về ăn cháo đi! Cũng không còn sớm nữa, ta nên đi thôi!”

Đúng vậy! Trên bàn còn có một chén cháo mang theo muôn ngàn tâm tư của nàng, vẫn đợi người trong lòng nàng về ăn!

Tuyết Duyên lặng lẽ quay trở lại ngồi cạnh bàn, Thần mẫu đang định xoay người bước đi thì đột nhiên Tuyết Duyên lại nói:

“Thần mẫu, có thể…đáp ứng một thỉnh cầu của ta hay không?”

“Cô cứ nói đi.”

“Đồng ý với ta, nếu…có một ngày…ta thật sự gặp chuyện bất trắc, cầu xin bà hãy thay ta…cả đời…bảo vệ hắn, đừng để Đại Thần quan….”

Thấy nàng si tình với hắn như thế, Thần mẫu còn chưa để cho nàng nói hết câu đã ngắt lời:

“Được, ta đồng ý với cô, chỉ cần Thần mẫu còn sống một ngày thì Bộ Kinh Vân sẽ không thể chết.”

Có được sự đồng ý của Thần mẫu, Tuyết Duyên cảm thấy yên dạ, chậm rãi nhắm mắt lại, nói:

“Cảm ơn bà, Thần mẫu! Ta không đành lòng nhìn bà đi, xin hãy đi trước khi ta mở mắt ra!”

Lại là “cảm ơn”! Cô gái này sao lại thích nói “cảm ơn” đến thế?

Dường như sau tấm mặt nạ ấy, đôi mắt Thần mẫu cũng thấp thoáng ánh lệ, sau cùng, bà thốt lên mấy chữ:

https://thuviensach.vn

“Được! Cô hãy bảo trọng!”

Liền đó, người đã biến mất trong màn đêm mịt mờ.

Chỉ tiếc, đêm ấy A Thiết về nhà rồi cũng vẫn không thèm ăn chén cháo mà nàng nấu cho hắn.

Hắn chỉ uống rượu.

Ngày thứ mười bảy.

Hôm nay A Thiết ra ngoài hái thuốc từ rất sớm, vì hắn càng uống càng nhiều, càng uống càng thèm, vốn không có dư tiền để mua rượu uống cho thỏa cơn, chỉ có một cách duy nhất là phải hái nhiều thuốc hơn mà thôi.

Chỉ có điều hình như ngay cả ông trời cũng không muốn hắn cứ chìm trong men rượu mãi thế, cho nên dù có hái cả buổi thì giỏ thuốc của A Thiết cũng chẳng có được bao nhiêu, không những thế, lúc hoàng hôn trời còn đổ mưa.

A Thiết đứng dưới tán cây trú mưa, vốn nghĩ rằng chờ chút xíu tạnh mưa sẽ về nhà, nhưng chẳng ngờ trận mưa này lại dài đến nửa canh giờ mà còn chưa tạnh, A Thiết chán nản, thò tay vào trong giỏ thuốc lấy ra một bình rượu.

Hắn thầm nghĩ, rượu quả thực là một thứ bạn bè bạc bẽo, chỉ cần còn tiền thì còn có rượu uống, cái thứ cẩu bằng hữu này cũng sẽ ở cạnh. Nhưng đến một ngày không còn tiền mua rượu thì đám cẩu bằng hữu ấy cũng chẳng còn.

Trời mưa càng lúc càng nặng hạt, A Thiết đã bắt đầu có chút chếnh choáng.

https://thuviensach.vn

Hắn không đủ kiên nhẫn chờ nữa, thừa dịp men rượu còn lâng lâng, không thèm để ý xem mưa đã tạnh chưa, chậm rãi đứng lên, xiêu vẹo bước về phía trước.

Mưa quất vào thân thể hắn, xối toàn thân hắn ướt đẫm, hắn lại tựa như không thấy gì cả, lảo đảo một cái đã ngã lăn quay ra đất, thoáng như một đời hắn cũng ngã theo xuống đó.

Quay đi quay lại, cuối cùng cũng đến Tô đê ven Tây Hồ.

Mưa không ngừng rơi xuống hồ, dấy lên vô số những vệt sóng gợn lăn tăn, A Thiết nhìn thấy bóng mình in trên mặt hồ, cái bóng của hắn tái nhợt như không còn chút máu, hóa ra sắc mặt của hắn bây giờ đã trở thành xanh xao đến thế.

Đây chính là mình sao? Đây chính là Bộ Kinh Vân sao?

A Thiết cười thảm, thầm nghĩ, làm cho bản thân tàn tạ thành như thế này cũng tốt, hắn không cần phải làm cái Bất khốc Tử thần gì đấy nữa!

Hắn không tự chủ vỗ vỗ lên mặt mình, sau đó, hắn đột nhiên phát hiện một việc rất lạ!

Cái bóng dưới hồ kia vốn là hình ảnh phản chiếu của mình, thế nhưng nó lại không lấy tay vỗ vỗ mặt như mình, hơn nữa còn nhìn A Thiết cười quỷ dị.

A Thiết kinh hãi, vội vàng chớp mắt mấy cái nhìn cho rõ hơn, lúc này cái bóng dưới nước lại không có gì khác.

A Thiết vừa nãy cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hẳn ra, có thể là do mình uống rượu nhiều quá nên hai mắt mới mờ đi, không nhìn rõ được.

https://thuviensach.vn

Đang định cố gắng đứng lên thì bất chợt một đôi tay mạnh mẽ rắn chắc từ dưới hồ vươn lên, chụp lấy gáy A Thiết, hung hãn kéo xuống, chừng như muốn dìm đầu A Thiết xuống hồ.

A Thiết thất kinh, cảm giác say bất chợt tan biến, vội vàng chống tay trên bờ đê để giữ mình lại.

Năm năm nay, ở trong thôn hắn vẫn được người ta khen là có sức khỏe hơ người, nay ở thời khắc sống chết, hắn phải dùng hết sức lực, chỉ nghe "Rầm" một tiếng, thân hình hắn dội ngược về phía sau, người ở dưới nước muốn dìm hắn cũng bị lôi lên khỏi mặt nước.

Hai người cùng ngã lăn ra đất, A Thiết trong cơn hoảng sợ cũng gắng định thần nhìn người vừa tới kia, không khỏi hoảng hốt kêu lớn một tiếng.

"A Hắc?"

Không sai! Người trước mặt có gương mặt giống A Thiết như đúc, A Thiết chỉ cần liếc mắt qua một cái cũng nhận ra ngay y là A Hắc. Anh mắt lạnh như băng kia của A Hắc, hai người đã sống cùng nhau tới năm năm trời, chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra.

Hóa ra hình ảnh dưới nước vừa rồi vốn không phải bóng của A Thiết mà chính là A Hắc!

Chỉ có điều A Hắc lúc này lại đang lạnh lùng nhìn A Thiết chằm chằm, khóe miệng hé ra một nụ cười tà dị, tựa như hoàn toàn không nhận ra A Thiết là đại ca của mình.

Trong mắt A Hắc, A Thiết dường như đã trở thành con mồi mà mình cần phải giết!

Hiện tại một chiêu đã không thể thành công, A Hắc cũng không chần chừ nữa mà quay lưng, thân hình nhanh như một con báo đen uy mãnh,

https://thuviensach.vn

phút chốc đã lao đi không kịp để cho người ta kịp thốt lên lời nào!

“A Hắc, đừng đi! A Thiết cuống quít đứng lên, điên cuồng đuổi theo. Nhưng tốc độ của A Hắc bây giờ đã đến mức cực hạn của con người, A Thiết vốn không thể nào đuổi theo kịp. Mới đuổi theo chừng trăm trượng, A Thiết bỗng cảm thấy men rượu trong cơ thể cũng nhân lúc hắn chạy mà càng lúc càng nồng, hắn nghe thấy hơi rượu xộc lên rồi không còn biết gì nữa, ngã lăn ra đất.

Trước khi mất đi tri giác, hắn vẫn không ngừng nỉ non nói, tựa như mê sảng:

“Tốt rồi, A Hắc…đúng là đệ…chưa chết, nhưng…tại sao…đệ hoàn toàn…không nhận ra…ta?”

“A…Hắc, ta…là…đại…ca…của… đệ…mà…”

Thanh âm run rẩy yếu ớt không ai nghe thấy được. A Thiết cuối cùng cũng ngất đi.

Mưa vẫn ào ào trút xuống, giống như đang than khóc cho nhân gian…

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19

Thâm Tình (2)

Lần này, A Thiết hôn mê suốt hai ngày liền.

Bởi vì lúc Tuyết Duyên tìm thấy A Thiết, hắn vẫn còn đang nằm bất tỉnh nhân sự dưới trời mưa to, thân thể đã bị mưa quất đến cứng đờ.

Nhưng sau khi Tuyết Duyên mang được A Thiết về nhà thì thân thể hắn lại bắt đầu nóng lên. Hắn bị bệnh rồi.

Mặc dù trong đầu cảm thấy rất mơ hồ nhưng A Thiết vẫn có thể cảm nhận được Tuyết Duyên cởi áo hắn ra, đặt đôi ngọc thủ trên lưng hắn. A Thiết dĩ nhiên hiểu được nàng đang muốn làm gì, trong cơn mê man, hắn vẫn cố gắng thì thào yếu ớt:

"Đừng…làm vậy, tôi…không muốn cô…phá lời thề, lấy…. Di Thiên… Thần…. Quyết …để hạ nhiệt…. cho tôi…đâu"

Song chưởng của Tuyết Duyên lập tức ngừng lại. A Thiết lại mơ hồ cảm thấy nàng mặc áo lại cho hắn, hai giọt nước nóng hổi rơi trên mặt A Thiết, nhưng hắn còn chưa kịp biết đó là thứ nước gì thì đã không còn cảm giác gì nữa.

Lần phục hồi tri giác sau đó, A Thiết bị thanh âm của một nam nhân đánh thức.

https://thuviensach.vn

“Cậu ta đã không còn vấn đề gì nữa đâu, sau khi tỉnh lại là có thể xuống giường được rồi, chỉ có điều, nếu muốn cho hắn lại sức nhanh thì chút nữa cô bón cho cậu ta chén thuốc này là được.”

A Thiết lại nghe thấy giọng nói của Tuyết Duyên đang vâng vâng dạ dạ:

“Tôi hiểu rồi, đa tạ đại phu! Chỉ tiếc là số bạc này chưa đủ, tôi sẽ trả dần cho ông sau vậy!”

A Thiết cố mở mắt ra, chỉ thấy Tuyết Duyên đang tiễn một nam nhân ra cửa, mà người đó không ai khác chính là Đường đại phu y thuật cao nhất thôn nhưng thu phí khám bệnh cũng đắt nhất.

Sau khi Đường đại phu đi rồi, Tuyết Duyên mới chậm rãi quay người, nhìn ít bạc vụn còn lại trong tay, mặt đầy tâm sự nặng nề quay vào phòng. Liếc thấy A Thiết đang xuống khỏi giường, vẻ u sầu trên mặt nàng nhất thời tan biến, Tuyết Duyên mừng rỡ bước tới hỏi:

“A Thiết, huynh…tỉnh rồi à?”

A Thiết không đáp lại, chỉ chậm rãi bước tới ngồi bên cạnh bàn.

Tuyết Duyên thoáng lơ đãng, vừa đặt số bạc thừa lên bàn vừa nói với hắn:

“Huynh tỉnh lại là tốt rồi. Huynh có biết là mình đã hôn mê hai ngày liền hay không, toàn thân nóng như lửa đốt ấy. Muội vốn định dùng Di Thiên Thần quyết để hạ thiệt cho huynh nhưng huynh không chịu, cho nên chỉ có cách đi tìm Đường đại phu về khám bệnh cho huynh mà thôi…”

Nói xong, nàng đang muốn bưng chén thuốc kia lên đút cho A Thiết, không ngờ còn chưa kịp chạm vào chén thuốc thì A Thiết đột nhiên lên tiếng:

https://thuviensach.vn

“Đường đại phu xưa nay thu phí cực cao, cô lấy đâu ra nhiều bạc như vậy?”

Hắn chỉ vào số bạc vụn trên bàn, vẻ mặt Tuyết Duyên đột nhiên thay đổi, không ngờ được A Thiết vừa mới tỉnh lại liền hỏi chuyện này, trong lúc nhất thời không trả lời được.

Lúc nàng đến ở nhờ nhà A Thiết, trên người vốn không có một xu dính túi, phải nhờ đến số gạo mà Từ má để lại mới sống được đến giờ, nay sao lại có nhiều bạc như vậy? Xem ra, nguồn gốc số bạc này ắt có vấn đề.

A Thiết liếc mắt nhìn nàng, đoán:

“Số bạc này là do cô trở về phân đàn Sưu Thần cung lấy có phải không?”

“Muội…”

Tuyết Duyên không ngờ rằng A Thiết lại có thể nghĩ như vậy về nàng, trong lòng không khỏi thất vọng, chỉ im lặng không nói gì. Một lúc sau, nàng đang muốn mở miệng giải thích nhưng A Thiết lại chẳng để cho nàng cơ hội để giãi bày, hắn đột nhiên biến sắc cao giọng nói:

“Chẳng lẽ…cô đã quên lời thề của mình rồi chăng? Không phải cô đã nói rằng tuyệt đối sẽ không bao giờ trở về hay sao? Tuyệt đối không động tay đến một xu nào sao? Không phải cô muốn làm lại từ đầu sao?”

Tuyết Duyên cúi đầu rất thấp, đủ thấp để người ta không thể thấy vẻ mặt hiện tại của nàng, liệu nàng có đang cảm thấy tủi thân?

Lần đầu tiên A Thiết dùng lời lẽ tàn nhẫn như thế, hắn nói:

“Ta ghét nhất là những người không có nguyên tắc! Cho dù cô có lấy tiền về để cứu ta, ta cũng sẽ không cảm ơn cô đâu, ta cũng không muốn

https://thuviensach.vn

nhìn thấy cô nữa!”

Dứt lời, A Thiết vung tay hất tung chén thuốc lẫn chỗ bạc trên bàn. Hắn cố ý làm thế, hòng thừa thế mà đuổi nàng đi!

Tiếng bát vỡ đánh “choang” cùng tiếng bạc vụn rơi vang lên, bạc vụn rơi rải rác trên nền nhà, còn có những mảnh chén còn vương vãi nước thuốc.

Những mẩu bạc ấy cũng giống như lòng tự tôn bị thương tổn của Tuyết Duyên.

Từng mảnh vỡ ấy cũng tựa như trái tim nàng lúc này vậy.

Tuyết Duyên đứng lặng nhìn đống hỗn độn dưới đất, nhìn những đồng bạc vụn, nước mắt đã rưng rưng đầy hốc mắt, nhưng nàng cắn môi kiên quyết không để chảy xuống. Nàng có nằm mơ cũng không thể ngờ được khổ tâm của mình mấy ngày nay lại chỉ đổi lấy sự vô tình đến thế của A Thiết.

Có lẽ nàng vốn nghĩ rằng sau khi A Thiết tỉnh lại sẽ có thể vì việc nàng kiếm bạc về chữa bệnh cho hắn mà có thể đối xử tốt hơn với nàng một chút, không ngờ rằng…thương còn chưa kịp mà đã vô tình đến thế!

Hắn giận dữ đến tái xanh cả mặt, còn gương mặt của nàng thì tái nhợt. Có lẽ, đây chính là tướng mạo vốn có của nàng và hắn.

Náng cụp mắt buồn bã ngồi xuống, chậm rãi cẩn thận nhặt từng vụn bạc một, giống như một đứa bé gái đáng thương bị vứt đầu đường, sống nhờ việc nhặt nhạnh, nàng cũng không oán hận mảy may.

Cho dù là nam nhân vô tình nhất thiên hạ nhìn thấy bộ dạng đáng thương của nàng cũng phải mềm lòng, chỉ có điều A Thiết vẫn không chịu buông tha, nói tiếp:

https://thuviensach.vn

“Cô còn ngoan cố không chịu từ bỏ, còn muốn nhặt số bạc này nữa sao?”

Tuyết Duyên không ngẩng đầu nhìn hắn, vẫn cố gắng mò mẫm nhặt lại số bạc, đờ đẫn nói:

“A Thiết, cho dù…huynh có thích hay không thì…số bạc này…cũng là do muội…vất vả kiếm được…muội…sẽ không tùy tiện…vứt đi đâu…”

Nói xong, hình như nàng lại cố gắng nuốt cái nghẹn ngào xuống, nhưng nàng vẫn cúi đầu thật sâu, không để cho A Thiết nhìn thấy vẻ mặt này.

Đơn giản bởi vì sắc mặt của nàng đang nói lên sự thật, mà sự thật thì còn đau lòng hơn thế, nên nàng tình nguyện không để cho hắn biết…

Một đêm không nói chuyện, hai đêm không nói chuyện, ba đêm cũng chẳng nói câu nào. A Thiết dường như đã khóa miệng không nói cùng Tuyết Duyên nửa câu, cũng không hé răng về việc hắn gặp A Hắc để tránh việc nàng bị kéo vào chuyện này, hắn thầm mong nàng mau chóng rời khỏi đây.

Hơn nữa, ngày thứ hai sau khi đỡ bệnh, hắn cũng không muốn ở trên giường thêm nữa để khỏi phải nhận sự chăm sóc của nàng, cho nên mới sáng sớm hắn đã ra ngoài hái thuốc.

Kỳ thực nếu thật sự muốn thoát khỏi nàng thì A Thiết chỉ cần không trở về là được. Chỉ có điều trời đất bao la thế, nếu không về nhà thì hắn cũng chẳng biết đi đâu. Huống hồ A Hắc có thể trở về bất cứ lúc nào, hắn chỉ không rõ vì sao A Hắc chưa chết, vì sao lại có thái độ khác thường như vậy, lại còn tập kích A Thiết nữa?

Nhưng A Thiết quyết định không suy nghĩ nhiều nữa, mọi nghi vấn cứ đợi gặp A Hắc lần nữa rồi tính tiếp!

https://thuviensach.vn

Cứ như thế, lại ba ngày nữa trôi qua trong yên bình, cho đến ngày thứ hai mươi bốn Tuyết Duyên ở lại đây…

Trưa ngày thứ hai mươi bốn ấy là một buổi trưa kinh tâm động phách…

Ngày hôm ấy A Thiết quả thực rất may mắn, mới đến giữa trưa mà giỏ thuốc trên lưng hắn đã đầy rồi, vì thế hắn không tiếp tục hái thuốc nữa mà đi thẳng một mạch đến tiệm thuốc bắc trong chợ để giao hàng.

Sau khi nhận bạc rồi, A Thiết không có ý định tiếp tục đi hái thuốc nữa nhưng lại không biết đi đâu, thầm nghĩ: Chi bằng cứ về nhà sớm nghỉ ngơi vậy! Cho dù Tuyết Duyên có ở nhà thì cũng chẳng sao, hắn cứ trốn ở trong phòng uống rượu là được rồi.

Tâm ý đã quyết, A Thiết liền chạy một mạch về nhà, nhưng mà khi bước vào nhà hắn mới nhận ra Tuyết Duyên không có ở nhà!

Trước giờ quả thực A Thiết chưa từng nghĩ xem mỗi ngày hắn ra ngoài hái thuốc thì Tuyết Duyên ở nhà làm việc gì, chỉ có điều hắn cũng không bận tâm, đi thẳng về phòng mình.

Còn chưa kịp ngồi xuống, ngoài cửa đã vang lên mấy tiếng gõ cửa.

“Ai đó?” A Thiết vội vàng bước ra mở cửa, chỉ thấy người đang đứng ngoài cửa chính là Đường đại phu đã chữa bệnh cho hắn.

Dường như Đường đại phu không ngờ được người ra mở cửa sẽ là A Thiết, lập tức mỉm cười hỏi:

“A Thiết, là cậu hả? Đã khỏe lại rồi chứ? ”

A Thiết không rõ vì sao Đường đại phu lại đến giữa trưa thế này, chỉ đáp lời:

“Khỏe lắm rồi, cảm ơn đại phu đã trị bệnh cho tôi.”

https://thuviensach.vn

Còn chưa nói xong, A Thiết đã phát giác ánh mắt Đường đại phu không hề nhìn mình mà đang nhìn vào trong nhà, tựa như đang tìm cái gì đó vậy, A Thiết lấy làm lạ hỏi:

“Đường đại phu, ông đang nhìn cái gì vậy?”

Đường đại phu nhíu mày nói:

“A Thiết, hôn thê của cậu…Tuyết Duyên cô nương có nhà không?”

A Thiết chợt thấy ngạc nhiên, không nghĩ Tuyết Duyên lại có thể tự nhận là hôn thê của hắn với Đường đại phu, mặc dù trong lòng muốn giận nàng, nhưng không hiểu sao hắn lại cảm thấy có chút ngọt ngào, bèn đáp:

“Nàng không có nhà, Đường đại phu tìm nàng có việc sao?”

Đường đại phu tựa hồ như không nghe thấy lời A Thiết, chỉ thấy ông ta thấp giọng trầm ngâm:

“Cô ấy không có nhà à? Hóa ra…lời đồn là thật, ôi, quả là đáng tiếc…”

Nói xong, Đường đại phu đột nhiên lấy trong ngực ra một túi bạc vụn nhỏ đưa cho A Thiết, nói:

“ A Thiết, ta thực xin lỗi, nhờ cậu mang số bạc này giao lại cho Tuyết Duyên cô nương dùm ta, số bạc này lão phu không thể nhận được.”

A Thiết vô cùng ngạc nhiên hỏi:

“Đường đại phu, tôi…không hiểu ông đang nói gì cả.”

Đường đại phu lại nói:

“Hóa ra cậu còn chưa biết à? Vậy để lão phu kể cho cậu nghe, chuyện vốn là như vầy…”

https://thuviensach.vn

“Vào cái đêm mưa gió bão bùng của sáu ngày trước, đột nhiên có một tràng tiếng đập cửa gấp gáp ngoài cửa nhà lão phu, vì thế ta đành phải ra mở cửa. Không ngờ được người đập cửa lại là một cô gái áo trắng, lúc đó toàn thân cô ấy đã ướt đẫm, ắt hẳn là có người thân bệnh tình nguy kịch nên cô ấy mới không quản mưa gió đến cầu xin ta đến khám bệnh…”

A Thiết nghe đến đó, trong lòng chợt nhớ đến lúc mình bị bệnh nằm mê man từng bảo Tuyết Duyên không được dùng Di Thiên Thần quyết cứu hắn, chỉ vì câu nói này của hắn mà nàng phải đội mưa đội gió đi cả đêm, bất chợt trong lòng dâng lên một cảm giác hổ thẹn…

Đường đại phu lại nói tiếp:

“Lúc đó, cô ấy vì cậu mà khóc nức nở, nhưng trời mưa to gió lớn như thế, ta thật sự không muốn bước ra ngoài một chút nào cả, bèn đưa ra một cái giá thật cao, hy vọng cô ấy biết khó mà lui.”

“Đường đại phu, ông ra giá bao nhiêu với cô ấy vậy?” Nghĩ đến Tuyết Duyên nước mắt như mưa vì hắn mà cầu xin, sắc mặt A Thiết càng lúc càng tái xanh.

“Ba lượng!” Đường đại phu xấu hổ cúi mặt nói.

“Ba lượng?” A Thiết trợn mắt không nói nên lời. Ba lượng bạc là một con số không nhỏ, làm ma chay cho một người cũng chẳng tốn nhiều đến thế!

Đường đại phu lại tiếp lời:

“Đúng vậy! Ta vốn nói thế chỉ để cô ấy bỏ đi mà thôi, ai ngờ Tuyết Duyên cô nương thoáng sửng sốt rồi dứt khoát gật đầu, nói rằng không thành vấn đề, chỉ là trong tay cô ấy hiện giờ không có nhiều tiền như vậy, nhưng cô ấy nhất định sẽ kiếm tiền trả lại cho ta…”

https://thuviensach.vn

“Lúc ấy, ta thấy cô ấy gật đầu không do dự thì trong lòng cũng bị sự quan tâm của cô ấy dành cho cậu làm cảm động, cũng cảm thấy không đành lòng nên không còn ngại mưa gió, liền cùng nàng tới khám bệnh cho cậu.”

“Lúc ta đến đây thì toàn thân cậu đã nóng như lửa thiêu, chỉ sợ nếu kéo dài thêm chút nữa cho dù không chết cũng biết thành mất trí, nhưng mà lúc ấy tiệm thuốc đã đóng cửa từ lâu, ngay cả ta cũng không có thuốc nào thay thế. Nhưng Tuyết Duyên cô nương bảo ta chớ lo, cô ấy có cách tìm được thuốc, sau đó nàng lại bất chấp mưa gió mang theo đơn thuốc đi ra ngoài…”

“Một lúc lâu sau, chẳng biết từ đâu ra mà cô ấy có thể mang thuốc về, ta thấy bộ y phục trắng của cô ấy lấm lem bùn đất thì biết ngay có chuyện gì rồi, nhưng cũng không kịp hỏi nhiều, lập tức đi sắc thuốc cho cậu uống ngay, chừng đó mới có thể giữ lại tính mạng cho cậu đấy.”

A Thiết chợt nghe trong lòng mình quặn thắt, hắn có thể tưởng tượng được tình cảnh của người con gái áo trắng ấy, đội gió đội mưa giữa đêm hôm lên núi tìm thuốc khổ sở thế nào. Tất cả những khổ sở ấy nàng chịu hết, chỉ vì người ở trong lòng nàng!

Hắn đột nhiên nhận ra, hóa ra Tuyết Duyên đã đợi hắn khổ sở như vậy, nhưng hắn lại phụ bạc nàng…

Nhưng không phải hắn một lòng vì nghĩ cho nàng mà muốn ép nàng phải bỏ đi hay sao? Cho dù biết nàng đối với hắn tốt cỡ nào thì cũng tuyệt không thể mềm lòng!

“Sau đó, cậu trải qua hai ngày điều dưỡng và uống thuốc, cuối cùng mới thoát khỏi quỷ môn quan, mà đến ngày thứ ba, Tuyết Duyên cô nương lại tới tìm ta, đưa cho ta một ít bạc.” Đương đại phu thấy A Thiết không nói gì thì lại tiếp tục nói.

https://thuviensach.vn

“Nàng ư? Sao lại mang bạc đến?” A Thiết vốn dứt khoát giữ lòng cứng rắn nhưng vẫn không khỏi ngạc nhiên.

Đường đại phu đáp:

“Lúc đầu ta cũng không có để tâm, chỉ nhận bạc ấy, thầm nghĩ chừng này cũng bằng với phí khám bệnh bình thường của mình, cuối cùng đi một chuyến cũng chẳng đến nỗi tay không, chẳng ngờ được ngày hôm sau Tuyết Duyên cô nương lại đến nhà ta, lại mang bạc đến…

Ta bị lòng tham làm mờ mắt nên không từ chối mà nhận lấy. Nhưng đến ngày thứ ba, tức là hôm qua, nàng lại mang bạc đến cho ta. Tính ra thì đã hai lần rồi nên ta không dám nhận nữa, chỉ có điều Tuyết Duyên cô nương kiên quyết bắt ta nhận, bảo rằng đây là thỏa thuận giữa cô ấy và ta, ta không cần phải thương hại cô ấy, cô ấy muốn giữ chữ tín, bảo ta chỉ cần nhận lấy là được…”

A Thiết vẫn lặng lẽ đứng nghe, trong lòng thầm cân nhắc, vì sao Tuyết Duyên lại đến đưa bạc mỗi ngày? Nếu như bạc này quả thực là nàng đến Sưu Thần cung lấy thì chỉ cần mang đến Đường đại phu một lần là được rồi, cần gì ngày nào cũng đến đưa một ít như vậy?

A Thiết đột nhiên có dự cảm không lành, bèn hỏi:

“Đường đại phu, hôm nay ông nói rằng đã nhận quá nhiều tiền, tôi nghĩ rằng nhất định ông đã biết Tuyết Duyên kiếm bạc đó ở đâu rồi.”

Đường đại phu cúi đầu thở dài nói”

“Đúng thế! Ngày hôm qua ta đã biết. Nghe nói…” Đường đại phu chừng muốn nói lại thôi.

A Thiết hỏi dồn:

https://thuviensach.vn

“Đường đại phu, xin ông cứ nói…”

Đường đại phu rốt cuộc hít một hơi, nói:

“Được rồi! A Thiết, ta nghĩ cậu cũng có quyền được biết, nghe nói Tuyết Duyên cô nương vì cậu mà đến làm việc ở Ỷ Hồng lâu.”

Ỷ Hồng lâu ư? Trời ơi! Thật là sét đánh ngang tai! A Thiết vừa nghe thấy ba chữ này thì lập tức sững người, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Ỷ Hồng lâu là một kỹ viện lớn ở Tây Hồ! Tuyết Duyên thì có thể có việc gì để làm ở đó? Nàng vì hắn mà làm vậy, sao hắn có thể đảm đương nổi đây?

Tuyết Duyên…

Đường đại phu lại nói:

“Cho nên, ta giữ số bạc này thì chẳng thể ăn ngon ngủ yên được, ta cũng không cần tiền công khám bệnh đâu, A Thiết à, hy vọng cậu có thể giao số bạc lại cho Tuyết Duyên cô nướng…” Dứt lời, Đường đại phu lại đưa túi bạc cho A Thiết, nhưng hắn không nhận lấy.

“Tuyết Duyên!” A Thiết kêu lớn một tiếng rồi mặc kệ Đường đại phu đứng đó, hắn điên cuồng xô cửa xông ra ngoài.

Đơn giản bởi vì tình cảm dành cho Tuyết Duyên bấy lâu nay chôn ở đáy lòng nay như núi lửa phun trào, cái bộ ý chí sắt đá mà hắn vẫn làm ra vẻ cuối cùng cũng không còn giữ được nữa, hắn rất hối hận vì đã quá tàn nhẫn với nàng như vậy! Hắn vốn cho rằng làm thế là tốt cho nàng, kỳ thực như vậy nàng lại càng không tốt!

Tình một khi đã tới thì không ai có thể ngăn được! Khi hắn nhận ra mình là người hạnh phúc nhất thiên hạ rồi, liệu có phải quá trễ?

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 20

Thâm Tình (3)

Ỷ Hồng Lâu là một tòa lầu cao ba tầng khá nổi bật ở Tây hồ, một năm bốn mùa, từ sáng đến đêm, lại từ đêm đến sáng, hai dãy đèn lồng đỏ treo cao vẫn luôn sáng theo bước khách ra vào.

Ỷ Hồng lâu chẳng bao giờ vắng khách mà bao giờ cũng đông đúc, khách khứa ra vào không lúc nào ngớt. Đời là thế, chỉ cần có nam nhân chịu bỏ tiền ra thì ắt có nữ nhân chịu bán.

Chỉ có điều, hôm nay Ỷ Hồng lâu lại có một vị khách đặc biệt không mời mà đến, một vị khách không biết đang tìm gì, chỉ thấy đôi mắt mờ mịt vô định. Người này chính là A Thiết!

Sau khi đi vào Ỷ Hồng lâu rồi, A Thiết lại bỗng dưng cảm thấy bồn chồn không yên.

Chỉ thấy trong trên sảnh đường rộng lớn như thế, đâu cũng thấy những trai thanh gái lịch, cười nói đẩy đưa, mà những cô gái kia ăn mặc phục sức lại càng lộng lẫy gấp bội, khiến cho người ta cảm thấy lóa mắt, còn A Thiết thì chỉ cảm thấy hoa mắt không nhìn được gì.

Lúc này, có một thiếu phụ phương phi trát phấn đầy mặt tiến tới, đon đả nói:

https://thuviensach.vn

“Hì hì, quan nhân tới đây tìm mỹ nhân có phải chăng?...”

A Thiết không trả lời bà ta, tiếp tục đi về phía trước. Bà ta thấy vẻ mặt không lấy gì làm vui vẻ của hắn thì khẽ gắt một tiếng rồi tránh sang một bên, làm bộ tươi cười đon đả đón những người khách khác mới tiến vào cửa.

A Thiết đứng chính giữa đại sảnh, ngước mắt lướt qua những cô gái cười nói lả lơi mời mọc đang đứng dựa lan can trên hai tầng lầu, các nàng thi nhau liếc mắt đưa tình, buông lời đưa đẩy, nhưng trong đó lại không hề có bóng dáng Tuyết Duyên…

Tuyết Duyên đang ở đâu? Chẳng lẽ nào nàng đang ở…?

Một ý nghĩ thoáng qua, trong lòng A Thiết đột nhiên như có lửa đốt, thì ra hắn quan tâm nàng đến thế!

Đúng vậy! Hắn rất quan tâm tới nàng! Cho dù nàng đã dấn thân vào chốn lả lơi ong bướm này thì có sao chứ? Hắn tuyệt đối không so đo tính toán, chỉ cần tìm được nàng về là đủ rồi. Lúc hắn không cần nàng, hắn khe khắt cay nghiệt với nàng thì nàng vẫn một lòng kiên trì đợi hắn, nàng quả thực là một người con gái tốt! A Thiết nhìn lại lần nữa những người trong đại sảnh, nhưng hắn chỉ thấy một vùng mờ ảo những gương mặt không rõ, nhưng mà… Rồi lúc tìm nàng giữa muôn người ấy, hắn đột nhiên quay đầu lại…

Ở góc xa nơi ánh đèn le lói, một bóng trắng đang từ từ bước ra khỏi hậu viện.

Là nàng ư?

Tuyết Duyên?

https://thuviensach.vn

A Thiết cảm thấy trong lòng mừng rỡ vô hạn, giống như nhặt được túi bạc vậy, thừa lúc mụ tú bà kia không để ý, hắn cũng đi theo nàng ra phía hậu viên.

Ỷ Hồng lâu kỳ thực cũng chẳng khác gì một tên ngụy quân tử, bề ngoài thì xa hoa lộng lẫy nhưng hậu viên thì ô uế hôi hám không thể chịu được.

Hết thảy rác rưởi, đồ ăn thừa đều bị vứt ra hậu viên, cho nên ở đây không những bẩn mà còn hôi thối vô cùng. Những chỗ nãy chỉ thích hợp cho những kẻ hèn kém rẻ mạt làm việc mà thôi, mà lúc này lại có một bóng trắng nhỏ nhắn đang bưng một chậu lớn đầy những chén đĩa, ly tách, đồ ăn thừa tới khoảng đất trống trong hậu viên, khẽ xắn ống tay áo lên rồi mặc kệ khung cảnh gớm ghiếc xung quanh, nàng bắt đầu rửa từng chiếc một.

Xung quanh hôi hám đến không ai muốn lại gần nhưng người này lại dường như không hề để ý, bởi vì việc nàng đang làm chính là vì người trong lòng mình, chỉ cần người ấy có thể sống khỏe mạnh thì chút khổ sở này đối với nàng có đáng gì.

Cho dù sau này hắn có coi nàng như người xa lạ thì nàng cũng sẽ không oán hận nửa câu.

Nàng chính là Tuyết Duyên!

Nàng không làm những việc mà A Thiết tưởng tượng, chỉ có điều những việc nặng nhọc mà nàng đang làm thì ngay cả đám kỹ nữ cũng không muốn đụng tới!

Chén đĩa ly tách trong chậu nhiều vô cùng, cảm giác như cho dù Tuyết Duyên có cố gắng đến thế nào đi nữa, có rửa đến mồ hôi đầm đìa thì vẫn không thể nào xong được. Nhưng nàng biết rằng mình nhất định phải rửa bằng hết trước lúc hoàng hôn, sau đó còn phải về nhà nấu cháo để A Thiết không nghi ngờ. Nàng không muốn hắn biết những việc mình làm vì hắn, để hắn không phải gánh thêm áp lực tâm lý.

https://thuviensach.vn

Hình như nàng vừa cọ rửa lại vừa đang suy nghĩ đến chuyện gì đó nên chẳng để ý xung quanh, bởi vậy nàng không hề phát hiện một bóng người đang đứng ở phía xa len lén nhìn nàng làm việc, gương mặt người ấy lúc này đã tái nhợt như không còn chút máu.

Tuyết Duyên suy nghĩ một hồi, cuối cùng ngừng lại, móc ra một ít bạc vụn đếm thử, nàng lẩm bẩm suy tính:

“Làm sao bây giờ nhỉ? Chỉ được có nhiêu đây, chắc là phải cố gắng thêm một thời gian nữa rồi…”

Hóa ra nàng đang suy nghĩ xem làm thế nào kiếm đủ tiền trả nợ tiền khám bệnh cho A Thiết!

Đang suy nghĩ xuất thần, đột nhiên nàng phát hiện một bóng đầu người in trên mặt đất.

Ai đó? Nàng ngạc nhiên với sự xuất thần của mình, có người tới sau lưng mà không hề nhận ra, nàng cuống vội vàng lật đật quay người lại!

Vừa nhìn thấy, tim nàng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực!

Người sau lưng nàng chính là A Thiết mà nàng vẫn sớm mong chiều nhớ!

A Thiết đang yên lặng nhìn nàng, vẻ mặt xám như tro tàn, mà vẻ mặt chết lặng ấy của hắn là bởi vì thấy nàng vì hắn mà làm bao nhiêu việc nặng nhọc ở cái nơi bẩn thỉu như thế, hắn không biết cảm kích thế nào cho hết!

Thế nhưng từ trước đến giờ hắn đều đối xử với nàng rất lạnh lùng, cho nên vẻ mặt xám như tro tàn của hắn lại làm nàng hiểu lầm, hiểu lầm hoàn toàn!

https://thuviensach.vn

“A Thiết…” Nàng cứ nghĩ rằng A Thiết lại muốn nổi giận lần nữa, lại muốn ném bạc của nàng đi, huống hồ nàng đã để hắn hình thấy mình trong hoàn cảnh này, trong cảm giác mặc cảm tự ti, xấu hổ vô cùng, nàng vội vàng nắm chặt số bạc trong tay rồi lao nhanh về phía đại sảnh!

A Thiết vốn định nói chuyện tử tế với nàng, không thể ngờ được nàng lại vội vàng bỏ chạy như thế, bèn cấp tốc đuổi theo sát. Hai người vừa chạy tới đại sảnh, A Thiết đã bắt được cánh tay nắm bạc của nàng, đang muốn mở miệng giải thích:

“Tuyết Duyên…”

Nhưng nàng lại cho rằng hắn đang muốn vứt bạc của nàng lần nữa, vội vàng nói:

“Không! A Thiết! Cầu xin huynh! Đừng đem vứt…chỗ bạc này đi!”

Lời tuy nói thế nhưng hai người vẫn cứ dùng dằng đưa qua đẩy lại, nàng bất cẩn buông lỏng tay một chút khiến những vụn bạc lạch cà lạch cạch rơi vương vãi trên mặt đất, trái tim nàng lại vỡ tan ra như những mảnh thủy tinh.

Những khách nhân lẫn kỹ nữ trong đại sảnh đều không hẹn mà cùng quay lại nhìn hai người, nhưng thấy Tuyết Duyên đã chật vật quỳ xuống cúi tìm những vụn bạc, miệng giải thích:

“A Thiết, số bạc này đều là do muội cực khổ đánh đổi mồ hôi và máu để có được, cầu xin huynh đấy, đừng có…đuổi muội đi nữa, xin huynh cho muội…một cơ hội…được sống một lần nữa, cho dù…rất ngắn ngủi mà thôi…”

Thanh âm của nàng cố ra vẻ cứng rắng nhưng nước mắt đã lưng tròng, chỉ vì hàng trăm ánh mắt đang chằm chằm nhìn nàng nhặt bạc, lại còn

https://thuviensach.vn

những tiếc cười nhạo khúc khích xung quanh, dù cho bọn họ vốn chẳng biết là đang có chuyện gì xảy ra!

Nàng không thể rơi lệ trước mặt người khác được! Nàng phải kiên cường! nàng chỉ muốn nhặt lại số bạc mà mình đã vất vả kiếm được một cách quang minh chính đại mà thôi!

A Thiết cứ đứng sững nhìn người con gái mặc bộ y phục trắng lấm lem vết bẩn, nhìn đôi tay làm bao việc nặng rửa ly chén đến mức trắng bệch, tim của hắn nghe nhói đau biết mấy!

Hắn vẫn luôn đánh giá cao vẻ đẹp dung mạo của nàng nhưng lại đánh giá thấp ý chí của nàng, lại còn đánh giá thấp tình cảm của nàng dành cho hắn!

Hắn không ngờ nàng lưu lạc đến tận đây, chợt nghe sống mũi cay cay, trong lòng hắn cảm thấy xúc động khó nói nên lời, hắn muốn bước lên ôm chặt lấy người con gái đáng thương chưa từng được cảm nhận một chút ấm áp của nhân gian này, hắn muốn lấy giọng dịu dàng nhất để nói với nàng một câu:

Ta thích nàng.

Thế nhưng, ngay lúc A Thiết muốn bước tới ôm lấy nàng thì cũng là lúc Tuyết Duyên đã nhặt bạc xong, nàng không dám nhìn A Thiết nữa, chỉ cúi đầu rất thấp, nói:

“A Thiết, muội…biết là mình…sai rồi, nếu huynh muốn trách mắng gì muội…thì cứ đợi đến tối về nhà…hãy mắng muội…”

Dứt lời, cũng không để cho A Thiết có cơ hội nói thêm, nàng ngại ngùng không dám nhìn những người trong sảnh, vội vã đi ra hậu viên.

https://thuviensach.vn

Lần này A Thiết không đuổi theo nữa, hắn chỉ ngây ngốc nhìn theo bóng lưng nhỏ bé cô độc của nàng, trong lòng thầm hạ một quyết định.

Nhà A Thiết hôm nay dù chưa đến giờ cơm tối nhưng từ sớm khói bếp đã bốc lên từng đợt.

Đó là bởi vì A Thiết đã quyết định từ nay về sau sẽ không say sưa nữa, hắn phải làm một nam nhân tốt.

Nam nhân của nàng!

Vì thế, chiều nay hắn đi chợ mua rau thịt về, hắn muốn nấu một nồi canh cho nàng

Canh chứa đựng những tình cảm ấm áp của nhân gian, nếu không phải vì yêu thương một người, có ai muốn ở nhà suốt ngày mòn mỏi chờ đợi một vó ngựa đường dài? Già trẻ gái trai trong thiên hạ chẳng phải mỗi ngày trở về nhà đều vì mong được uống một ngụm canh nóng đó sao?

Huống hồ chỗ rau thịt này là mua bằng toàn bộ số tiền A Thiết có, tiền rượu!

Chỉ có điều hắn không quan tâm, tối nay hắn nhất định phải đợi nàng về!

Hắn muốn tặng nàng một niềm vui bất ngờ, hắn sẽ chờ lúc nàng về nhà, đầu tiên sẽ giả vờ làm bộ lạnh lùng không nhìn không nói với nàng như trước kia, sau đó ngay lúc nàng nản lòng thoái chí, hắn sẽ bất ngờ bước tới ôm chặt lấy nàng, nói cái câu mà trưa nay hắn định nói ở Ỷ Hồng lâu:

Tuyết Duyên, ta thích nàng!

Đúng vậy! Chỉ cần nói câu này xong thì mối tình của hắn và nàng coi như chính thức bắt đầu, chỉ cần nói những lời này…

https://thuviensach.vn

Cho dù sau này kết cục của nàng là phải chết thì hắn cũng sẽ chết theo cùng nàng!

Nếu như tất cả đều ngăn trở hai người, hắn cũng không sợ, chỉ cần đoạn tình này có thể bắt đầu thì kết cục ra sao cũng mặc kệ!

Đã biết khổ sở còn dài, chi bằng quý trọng từng khoảnh khắc.

Có lẽ chuyện của hắn và nàng sẽ bị tương lai nhiều gánh nặng bủa vây mà không thành, nhưng lúc này đây, trời cao đất rộng chỉ có hắn và nàng như tâm nguyện của nàng, để hai kẻ bất chấp hậu quả này được một lần thực sự sống!

Nghĩ tới đây, trên gương mặt A Thiết hiện lên một nụ cười ấm áp, hắn cẩn thận khuấy đều nồi canh mang theo hết thảy tâm ý của mình, chậm rãi múc một ngụm đưa lên miệng nếm thử, thấy mùi vị cũng không tệ lắm.

Mùi canh thơm xông vào mũi, động tới lòng người.

Hắn sẽ tặng nàng một niềm vui bất ngờ! Cho dù tình cảm trong lòng còn chưa nói ra nhưng khoảnh khắc vui vẻ đã rất gần…

Sau khi làm xong hết toàn bộ những công việc nặng nề ấy, Tuyết Duyên không trở về nhà ngay mà cứ bước đi vô định trên đường.

Bởi vì nàng cảm thấy sợ.

Chuyện của nàng đã bị A Thiết phát hiện, nàng biết lúc về nhà hắn nhất định sẽ càng tỏ ra lạnh lùng với nàng hơn, nàng không dám đối mặt với hắn!

Nàng không rõ vì sao mỗi khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của A Thiết thì đều thấy không vui chút nào.

https://thuviensach.vn

Có đôi lần nàng thực sự muốn buông xuôi, trở về đáy Tây hồ quạnh quẽ kia để tiếp tục cuộc đời tu luyện bất tử của mình. Thế nhưng mỗi lần ở bên cạnh hắn thì nàng lại không thể nào rời xa hắn được.

Bóng đêm càng lúc càng đậm, hoàng hôn chỉ thoáng chốc đã qua đi nhanh chóng, gió đêm càng lúc càng lạnh, Tuyết Duyên vòng tay ôm lấy thân thể gầy yếu của mình, y phục mỏng manh tung bay trong gió, bóng dáng lẻ loi xiêu vẹo khẽ run rẩy giữa gió đêm…

Nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thầm nghĩ: Trời đã tối như vậy, có lẽ A Thiết cũng đã hết giận rồi. Hay là bây giờ về nhà đi…

Nhưng nàng còn chưa vào đến nhà đã phát hiện A Thiết đang ngồi lặng lẽ trên bờ rào ngoài cửa từ lúc nào, cúi đầu rất hờ hững.

Tuyết Duyên cảm thấy không ổn, nhất định là hắn đang tức giận, mỗi khi hắn giận đều luôn tỏ vẻ lạnh lùng vô cảm như thế.

Nàng bước tới bên cạnh hắn, áy náy nhỏ giọng nói:

“A Thiết, muội…xin lỗi, là…muội đã giấu huynh…tới Ỷ Hồng lâu làm việc…”

A Thiết không nghe cũng không đáp, có phải vì hắn muốn mang đến cho nàng niềm vui bất ngờ lớn hơn?

Tuyết Duyên thấy hắn không nói gì, trong lòng càng cảm thấy khó chịu, liền nhẹ nhàng đặt tay lên vai hắn nói:

“A Thiết, xin huynh…tha lỗi cho muội…”

Nàng rõ ràng không làm sai gì cả, vậy mà còn đi xin hắn tha lỗi, chừng đó cũng đủ biết nàng thích hắn đến mức nào!

https://thuviensach.vn

Chỉ có điều A Thiết vẫn không trả lời, hắn định tới bao giờ mới chịu nói với nàng những điều hắn toan tính từ đầu?

Tuyết Duyên bèn bước tới gần hắn hơn, ngây ngốc nhìn hắn, khẽ gọi một lần nữa:

"A Thiết…"

Khoảng cách giữa hắn và nàng gần đến như thế, chỉ cần hắn xích tới một chút, hắn sẽ ôm nàng thật chặt, hôn nàng thật sâu…

Đúng vậy! A Thiết bống nhiên nghiêng tới ôm nàng thật chặt, phải chăng hắn muốn cho nàng thấy tình cảm của mình ngay?

Tuyết Duyên không ngờ A Thiết trước nay lạnh lùng với nàng lại đột nhiên biến thành nhiệt tình như thế, nhất thời cảm thấy vừa mừng vừa lo, tâm thần rung động, gò má chợt ửng đỏ lên. Cho dù nàng không biết rõ vì sao A Thiết lại đột nhiên có thái độ khác thường như vậy nhưng chỉ cần như thế là nàng đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi…

Hạnh phúc dường như đã thực sự đến với nàng, nàng quả thực cảm thấy khó tin, nhưng lại không thể không tin, đôi môi của A Thiết đã chạm đến chiếc cổ trắng ngần của nàng…

Nàng cảm thấy toàn thân như mềm nhũn ra, sau đó nàng bất ngờ phát hiện ra một chuyện.

Môi của A Thiết không phải đang hôn lên cổ nàng!

Mà là cắn!

Vết cắn của dã thú!

Tuyết Duyên thầm kinh hoảng, vội vàng vận nội lực toàn thân hộ thể, bất ngờ đáng văng A Thiết ra xa, kêu lớn:

https://thuviensach.vn

“Ngươi không phải A Thiết! Ngươi là ai?”

Người trước mặt không trả lời, chỉ trừng trừng nhìn nàng cười quỷ dị, khóe miệng rỉ ra một đường tơ máu. Nếu không phải Tuyết Duyên có Di Thiên Thần quyết hộ thể, nếu nàng không kịp thời hất văng hắn ra thì e rằng đã bị cắn nát cổ họng rồi!

Nàng cũng không để ý đến dấu răng rớm máu trên cổ mình, bởi vì người trước mặt giống A Thiết như đúc, Tuyết Duyên bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng cực kỳ kinh khủng, nàng vô cùng khiếp sợ hỏi:

“Ngươi…là A Hắc? Trời ơi, Đại Thần quan đã cho ngươi ăn cái gì vậy?”

A Hắc không đáp tiếng nào, chỉ dùng hành động trả lời!

“Vèo” một tiếng, A Hắc hệt như một con báo đen vồ thẳng về phía Tuyết Duyên, thân hình nhanh như chớp, cái nhanh ấy đã vượt xa tốc độc con người.

“Ngươi ăn Thú hoàn sao?” Nàng vẫn vô cùng kinh hãi hỏi, đồng thời thân hình khẽ lắc, nhẹ nhàng tránh khỏi thế tấn công của A Hắc, có thể thấy A Hắc dù rất nhanh như nàng còn nhanh hơn, nhanh hơn gấp bội!

Thú hoàn? Thú hoàn là cái gì? Người bình thường ăn vào thì sẽ biến thành thế nào? Cho dù Tuyết Duyên có tuyệt thế thần công như thế nhưng sự đáng sợ của Thú hoàn cũng khiến nàng phải vô cùng sợ hãi như thế sao?

A Hắc đánh vào khoảng không thì cũng không tiếp tục tấn công nữa mà thuận thế lao về phía trước chạy đi. Nhìn thấy người đệ đệ mà A Thiết trông ngóng bao lâu nay xuất hiện, làm sao Tuyết Duyên có thể để A Hắc đi dễ dàng như vậy được, nàng không nói lời nào, nhanh như chớp đuổi theo!

https://thuviensach.vn

Nhưng mới đuổi tới nửa đường thì trong lòng nàng chợt dâng lên một ý nghĩ đáng sợ.

“Không xong! Trúng kế rồi! A Thiết huynh ấy…”

Trời ơi!

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 21

Kinh Thệ (1)

A Thiết đang lặng lẽ đợi ở trong phòng, đợi Tuyết Duyên trở về nhà.

Nhưng nay sắc trời đã ngả tối mà Tuyết Duyên vẫn chưa trở về nhà, A Thiết bắt đầu cảm nhận được cảm giác trước đây của Tuyết Duyên mỗi ngày khi ở nhà chờ hắn trở về ra sao.

A Thiết thầm lo sợ, có khi nào Tuyết Duyên vì ngại việc hắn phát hiện ra chuyện nàng làm việc ở Ỷ Hồng lâu mà không trở về nữa không?

Sẽ không như vậy đâu! A Thiết tự an ủi chính mình như thế, Tuyết Duyên sẽ không dễ dàng bỏ hắn đi như thế đâu, hắn không tin nàng là loại người mới gặp một chút khó khăn đã bỏ cuộc như thế.

Nàng nhất định sẽ trở về.

A Thiết suy nghĩ miên man, không tự chủ lại bước vào trong bếp, mở vung nồi ra, tiện tay lại múc một muỗng canh đưa lên miệng khẽ nếm thử.

Trời ạ, chân mày hắn nhíu chặt lại. Hắn phát hiện ở trong canh có một thứ mùi quái dị khác thường, một thứ mùi vị dị thường rất khó hình dung.

Sao lại thế được?

https://thuviensach.vn

Hắn vội vàng định thần nhìn lại nồi canh, vừa nhìn xong, sắc mặt lập tức trắng bệch không còn giọt máu.

Chỉ thấy trong nồi ngoài rau thịt ban đầu ra, không biết từ khi nào lại bất ngờ có thêm một cái đầu đã bị nứt toác ra, bộ óc đã sớm bị nấu chín.

Là đầu người!

“A…” A Thiết khẽ kêu lên một tiếng, vừa vội vàng thối lui vừa nôn ói không ngừng, hắn vừa nãy mới húp thử một ngụm xong, quả thực không thể tin thứ chuyện khủng khiếp này lại có thể xảy ra với mình. Rốt cuộc là người nào mà có thể làm ra chuyện đáng sợ như vậy?

Vào chính lúc này, thình lình một thanh âm không mang theo bất kỳ một thứ tình cảm nào vang lên:

“Não người khi nấu chín rồi thì sẽ không còn tươi mới như lúc sống nữa, nhưng như vậy cũng đủ cho ngươi thưởng thức rồi!”

Thanh âm trầm thấp mà có lực, thế nhưng lời nói lại không phải thứ mà con người có thể nói, nên chỉ khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy.

“Ai đó?” A Thiết hoảng sợ đưa mắt nhìn quanh, trong bếp vốn không có ai ngoài hắn cả, vậy thì tiếng nói này phát ra từ đâu?

Bỗng nhiên, bức vách thình lình phát ra một tiếng “Ầm” thật lớn, cả bức tường bất ngờ bị chấn đổ sụp xuống, một người ung dung bước tới, thì ra tiếng nói lúc nãy là do người này dung nội lực hùng hậu truyền vào trong nhà!

Chỉ thấy người mới bước vào này thân cao gần tám thước, so với A Thiết khôi ngô cường tráng còn cao hơn hắn một cái đầu, mái tóc dài hai màu đen đỏ phân đôi tách biệt càng khiến cho hắn trông y hệt một Ma thần ngạo nghễ nhìn chúng sinh thiên hạ.

https://thuviensach.vn

Đúng vậy! Hắn chính là Ma thần!

Hắn mặc một bộ chiến giáp đen tuyền, đen như chính trái tim của hắn vậy!

Hắn khoác một tấm chiến bào đỏ rực như lửa, cháy rực như lửa trong lòng hắn, lửa ghen!

Lúc này nam nhân như thần như ma chẳng chút giống người ấy đang đứng sừng sững hiên ngang trước mặt A Thiết.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Trong lòng A Thiết biết chuyện không hay, vừa nói vừa bước lùi về phía sau.

Người kia chỉ nhìn A Thiết từ trên xuống dưới rồi đáp:

“Ta chính là Thần Tướng độc nhất vô nhị trên cõi đời này, cũng chính là tình địch của ngươi.”

“Tình…địch ư? Ngươi…biết Tuyết Duyên sao?” A Thiết kinh ngạc hỏi.

Thần Tướng gật đầu đáp:

“Đúng thế, nàng chính là Thần cơ hoàn mỹ nhất trong lòng ta, nhưng mà nàng lại đi thích ngươi…”

Vừa nghĩ đến việc nàng chọn lựa hắn chứ không chọn mình, Thần Tướng cảm thấy tức giận vô cùng, hắn đột nhiên bỏ vẻ hờ hững đi, biến sắc hét lớn:

“Bộ Kinh Vân! Tình trường như chiến trường, ngươi có một địch thủ như ta chính là bất hạnh của ngươi, ngày hôm nay ta nhất định phải hút cạn bộ não của ngươi, để xem xem mùi vị của ngươi ra sao, xem xem ngươi rốt cuộc có cái gì đáng để nàng thích ngươi đến vậy!”

https://thuviensach.vn

Nói xong, Thần Tướng bước lên một bước dài, một chỉ xuất ra hướng thẳng vào mi tâm A Thiết!

A Thiết chỉ biết lùi về sau thật nhanh, nhưng mà mới lùi hai bước thì đã đụng phải vách tường phía sau, bản thân vốn không thể lùi được nữa mà chỉ của Thần Tướng đã đâm tới chỉ cách mi tâm có ba thước, mắt thấy chỉ đã sắp đâm thủng mi tâm, hắn chết chắc rồi!

Ngay khoảnh khắc sinh tử tồn vong ấy, trong đầu A Thiết bỗng nhiên hiện lên vô số hồi ức, hắn đột nhiên nhớ tới bao nhiêu chuyện mà Tuyết Duyên đã làm vì hắn, hắn tuyệt đối không thể chết một cách đơn giản như thế được, chí ít hắn phải đợi được nàng trở về, sau đó nói với nàng một câu: Ta thích nàng! Hắn nhất định phải nói lời này với nàng, đó là thứ duy nhất hắn có thể giao lại cho nàng!

Trong lòng đã quyết, máu của A Thiết phút chốc sôi trào, một cỗ sức mạnh tiềm tang trong cơ thể nhanh chóng tràn khắp toàn thân, vào cái khoảnh khắc tuyệt vọng nhất, hắn theo bản năng dùng tay thay kiếm đánh ra một chiêu mà tiền thân Bộ Kinh Vân trước đây đã học trộm được của thúc thúc áo đen…

Bi Thống Mạc Danh!

Trong khoảnh khắc đó, chưởng ảnh bay rợp trời, đan lẫn vào nhau thật kín, mạnh mẽ nghênh đón chỉ của Thần Tướng. Hai chiêu giao nhau, một tiếng nổ "Ầm" đinh tai nhức óc vang lên!

Chặn được rồi! Ngay cả A Thiết cũng không thể ngờ được mình có thể chặn được một chiêu trí mạng của Thần Tướng! Thế nhưng Thần Tướng mang một thân thần công Diệt Thế Ma thân, nội lực không ai có thể tưởng tượng nổi, phản lực mạnh mẽ chưa từng thấy hất A Thiết tông đổ tường, bay thẳng ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Thần Tướng cũng hơi sững lại, hắn vốn nghĩ A Thiết không thể nào có khả năng chống trả nên một chiêu vừa rồi chỉ xuất ra một thành công lực, chẳng ngờ A Thiết lại có thể ngăn được, dù A Thiết bị đánh bay ra xa nhưng ngón tay của Thần Tướng cũng bị đẩy lui một thước!

Dù là chiêu Bi Thống Mạc Danh do chính Bộ Kinh Vân năm đó sử ra cũng chưa chắc đạt được hiệu quả cao nhất, huống hồ ngày hôm nay A Thiết sử chiêu này theo bản năng thì chỉ xuất được năm phần uy lực mà thôi, nhưng Thần Tướng dùng một thành công lực mà tay chỉ lùi một thước, thân còn chưa động, chừng đó cũng đủ thấy được uy lực Diệt Thế Ma thân cao đến thế nào, thực là sâu không dò được.

Nhưng mà một thước ấy đối với Thần Tướng kiêu căng ngạo mạn thì đúng là một khoảng cách đáng xấu hổ biết bao! Thần Tướng nổi giận! Hắn giận dữ cười nói:

“Ha ha ha, hóa ra cũng có bản lĩnh đấy! Xem ngươi thật đúng là một nam nhân đại trượng phu! Thảo nào nàng cứ một lòng một dạ với ngươi! Mà ngươi còn dám dùng chưởng chặn chỉ của ta, ngươi đúng thực là một dũng giả…”

Hắn vừa chậm rãi nói, vừa nhìn chăm chú vào đầu A Thiết, ánh mắt lộ vẻ thèm thuồng, liếm môi nói:

“Lão tử thích nhất là não của dũng giả, món ta thích ăn nhất…”

“Là não của dũng giả!”

Lời vừa dứt, thân hình Thần Tướng khẽ động, A Thiết còn chưa kịp nhìn rõ thế công của hắn để hòng đỡ chiêu, nhưng chỉ trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng Thần Tướng đâu nữa! Hả, sao lại có thể như thế được?

https://thuviensach.vn

Rất đơn giản, bởi thì Thần Tướng quá nhanh, nhanh đến mức khó có thể tin được, nhanh đến mức mắt người thường không kịp nhìn thấy, chỉ biết trong chớp mắt hắn đã xuất hiện sau lưng A Thiết chẳng biết tự bao giờ, song trảo bóp mạnh, hai cánh tay A Thiết lập tức phát ra tiếng "rắc rắc", xương hai cánh tay bị bóp gãy làm đôi.

A Thiết đau đớn quay cuồng trên mặt đất, hai cánh tay như không xương không thể điều khiển được cứ khua loạn, nhưng hắn vẫn nghiến răng không kêu một tiếng, hắn tuyệt đối không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt kẻ kia.

Trên mặt Thần Tướng lộ ra một nụ cười tàn khốc, thần thái tựa như con mèo sau khi bắt được con chuột lại muốn đem ra đùa giỡn cho đến chết mới thôi, hắn nói:

"Hà hà, đã lâu rồi không được bóp sướng tay như vậy! Bộ Kinh Vân, ngươi có biết không? Trước giờ lão tử giết người đều không thích dùng đao, ta thích nhất là nghe tiếng xương cốt người bị bóp nát…" Vừa nói, y vừa chầm chậm bước tới.

"Để lão tử bóp nát xương cốt toàn thân ngươi, sau đó hút cạn não ngươi, ta muốn ngươi phải chết thật thê thảm, ta muốn nàng nhìn thấy tử trạng kinh khủng của ngươi, ta muốn nàng phải đau khổ hơn ta gấp bội!"

Thần Tướng tâm thái điên cuồng, song trảo lại vung lên chụp lấy hai chân A Thiết bóp một cái khiến nó gãy lìa, sau đó Thần Tướng lại vung một chưởng khai thiên phá thạch, mục tiêu của một chưởng này chính là trái tim của A Thiết!

"Chết đi, Bộ Kinh Vân!" Cuối cùng hắn đã muốn hạ sát chiêu, hắn muốn giết để cho nàng nhìn thấy!

Mắt thấy một chưởng của Thần Tướng chụp tới chỉ còn cách lồng ngực A Thiết nửa thước thì giữa lúc sấm giăng chớp giật đó, đột nhiên có một

https://thuviensach.vn

tiếng kêu lảnh lót vang lên:

“Dừng tay!” một dải lụa trắng theo âm thanh ấy nhanh như chớp bắn tới, “xuy” một tiếng kịp ngăn một chưởng của Thần Tướng lại, còn muốn mạnh mẽ kéo lệch chiêu ấy, nhưng một chiêu ấy của Thần Tướng vốn muốn đánh nát tạng phủ A Thiết, lúc này tuy đã bị dải lụa trắng ngăn lại nhưng cũng chỉ có thể giảm đi bốn thành uy lực, sáu thành còn lại cũng đủ giết chết A Thiết!

“Ầm” một tiếng nổ vang trời, chưởng của Thần Tướng cuối cùng cũng đã nặng nề đánh xuống A Thiết, dù hắn không bị đánh nát tạng phủ nhưng đã nghe âm thanh xương sườn gãy nát vang lên, máu tươi trong miệng phun ra như suối, thoáng chốc đã không còn nhúc nhích nữa. Hắn…chết rồi.

“A Thiết!” Một tiếng thét kinh hãi phát ra từ người sử dải lụa trắng. Tuyết Duyên! Nàng cuối cùng đã trở về, nhưng có phải là đã quá muộn?

Không! Vẫn chưa quá muộn! Chỉ cần bây giờ nàng lập tức truyền chân khí cho A Thiết thì hắn vẫn có thể sống lại!

Nhưng mà chính lúc nàng đang nóng lòng muốn cứu A Thiết thì Thần Tướng đã xuất hiện trước mặt muốn ngăn cản nàng. Tuyết Duyên vô cùng gấp gáp đuổi hắn:

“Cái đồ ma quỷ nhà ngươi! Thật không ngờ ngươi lại có thể tỉnh lại, còn tới đây ngăn cản ta!”

Thần Tướng cười lạnh:

“Thần cơ, nàng đúng là đã thay đổi rồi, càng lúc càng trở nên ngu ngốc! Nàng có biết là gã phàm phu tục tử này dù hôm nay không chết thì sống cực khổ cũng cố gắng vui vẻ thêm chừng chục năm là hết. Nhưng nàng lại có thể sống ngàn năm vạn năm, lấy sinh mệnh ngàn năm vạn năm của nàng

https://thuviensach.vn

mà đặt cược để đổi lấy tình yêu chín mười năm của hắn, món cược này rõ ràng là không có lời rồi!” Dứt lời, hắn lại bắt đầu đề cử chính mình:

“Chỉ có ta mới có thể cùng nàng sống ngàn năm vạn năm, ở cạnh nàng mãi mãi mà thôi!”

Mắt thấy Thần Tướng mặt dày vô sỉ như vậy, Tuyết Duyên không nhịn được, phản bác:

“Không! Cho dù sống đến ngàn năm vạn năm mà chỉ biết tu luyện như một kẻ đã chết rồi, ta không cần cuộc sống kiểu ấy! Ta muốn cứu A Thiết, cho dù phải chết ngay để được nghe một câu nói thật lòng của hắn, ta cũng không ngần ngại phải chết!”

“Thần Tướng, ngươi mau tránh ra! Đừng ngăn ta nữa! Nàng gấp gáp đến độ nước mắt cũng ròng ròng chảy xuống.

Thần Tướng không thể ngờ được nàng lại có thể rơi lệ vì A Thiết, mối thâm tình của nàng dành cho A Thiết khiến cho ngọn lửa nghe hừng hực trong lòng hắn lại phun trào, Thần Tướng gầm lên:

“Được! Nàng muốn cứu y thì trước hết phải bước qua xác ta! Ta muốn xem thử y quan trọng với nàng đến mức nào!”

Lời vừa dứt, Thần Tướng đã bắn mình bay lên, giữa không trung liền thôi động công lực toàn thân, quát lên mấy tiếng lớn:

“Diệt!” “Thế!” “Ma!” “Thân!”

Trong thoáng chốc, song chưởng mang theo kình lực vô cùng hùng hậu đã nhanh như điện đánh ra, lập tức biến thành một luồng xoáy đỏ như máu đánh úp xuống đầu Tuyết Duyên.

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 22

Kinh Thệ (2)

Nàng đã không cần hắn thì hắn chỉ còn một cách duy nhất là hủy diệt nàng, để tránh việc nàng vào tay kẻ khác!

Chưởng kình chưa đến, mặt đất trong phạm vi một trượng quanh Tuyết Duyên đã bị bắn nát, văng tung tóe, nàng tựa như đang đứng trên đỉnh cây cột lớn cao hơn trượng, chẳng hề có lấy một chút sợ hãi.

Bởi vì nàng có lòng tin tuyệt đối! Trong lòng nàng cũng mang một tình yêu mãnh liệt không gì thay đổi được, nàng muốn mau chóng đánh bại Thần Tướng để còn quay lại cứu A Thiết.

Chỉ thấy nàng không chút hoang mang, song chưởng khẽ vừa lật, hai đạo chưởng kình mạnh mẽ bắn ra, xoắn lại thành một mũi nhọn sáng lòa, dũng mãnh nghênh tiếp hồng quang của Diệt Thế Ma Thân.

Đây phải chăng là Di Thiên Thần Quyết?

Hai luồng sức mạnh tuyệt thế va chạm vào nhau phát ra một tiếng nổ vang trời, đồng thời phát một màn ánh sáng chói lòa trắng đỏ đan xen. Ngôi nhà của A Thiết bị hào quang chấn động lập tức đổ sụp xuống! Sức mạnh mới khủng khiếp làm sao!

https://thuviensach.vn

Không một ai có thể nhìn thấy được kết quả trận chiến trong màn hào quang ấy ra sao. Không một ai có thể thấy hai cỗ lực lượng này đáng sợ ra sao?

Có lẽ ngay cả Thần lúc ngộ ra hai đại thần công này cũng không biết được hai loại lực lượng do chính hắn tìm ra này, nếu toàn lực đối kháng nhau thì ai thắng ai thua.

Rất lâu sau khi tiếng nổ qua đi, cuối cùng A Thiết cũng nghe thấy một âm thanh.

Bởi vì Tuyết Duyên đang không ngừng truyền chân khí của mình sang cơ thể hắn, cố gắng kéo dài tính mạng cho hắn.

Nhưng cho dù như thế thì cũng chỉ có thể kéo dài mà thôi, hắn đã nhận ra trái tim của mình vừa bị Thần Tướng đánh một đòn, đã sắp ngừng đập.

Hắn chậm rãi mở mắt, nhìn Tuyết Duyên đang vừa giữ chặt hắn, một tay truyền chân khí sang. Bên khóe miệng của nàng có một đường tơ máu thật dài, nước mắt nhạt nhòa, tóc bết tán loạn, ánh mắt nhìn hắn vô cùng đau xót. Hắn rất muốn đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng, lau đi vệt máu trên khóe miệng nàng, thấm khô vệt nước mắt của nàng, nhưng xương cánh tay của hắn đã hoàn toàn vỡ nát, không có cách nào để cử động dù là một ngón tay.

“Tuyết…” Hắn muốn mở miệng nói cùng nàng, nhưng tiếc là hắn đã sắp tắt hơi, không còn sức lực để nói chuyện được nữa.

Tuyết Duyên nước mắt như mưa, vội vàng nói:

“A Thiết, Thần Tướng và muội lưỡng bại câu thương, hắn đã bỏ đi rồi! Huynh đừng có vọng động chân khí…” Nàng nói đến đó thì không nói được gì nữa.

https://thuviensach.vn

A Thiết chỉ cảm thấy tim mình đập càng lúc càng chậm, hắn tự biết thương thế của mình vô cùng trầm trọng, cho dù Tuyết Duyên có truyền chân khí cho hắn cũng không ăn thua gì nữa, nhưng trước khi chết hắn còn một câu nhất định phải nói với nàng:

Tuyết Duyên, ta thích nàng!

Đúng vậy! Chỉ một câu năm chữ mà thôi. Hắn nhất định phải nói ra! Hắn yếu ớt nhìn Tuyết Duyên, mở miệng lần thứ hai:

“Tuyết…Duyên…!”

“Ta…”

Nhưng mà cho dù trong lòng hắn có gào thét câu nói ấy đến vạn lần thì đến thời khắc sinh tử này, hắn lại chỉ có thể nói được ba chữ đã không còn khí lực để nói thêm một chữ nào nữa.

A Thiết cảm thấy tim mình từ từ ngừng lại, hắn hoảng hốt, không phải vì hắn sợ chết mà chỉ là không yên lòng để lẻ một mình nàng đối mặt với định mệnh cô độc ngày sau. Hắn nhất định phải cho nàng được một chút ấm áp của nhân gian, cho dù chút ấm áp nhỏ nhoi ấy chỉ là một câu nói.

“Ông trời ơi, xin hãy cho ta sức mạnh để nói một câu thôi…!” A Thiết gào thét trong lòng, hắn không muốn phải ôm hận mà chết.

Chỉ có điều trên đời này quả thực có lắm chuyện phải tiếc nuối, trời cao đã thấy quá nhiều mà thành vô tình, chẳng vì nỗi tiếc hận ẩn sâu trong lòng hắn mà có chút nào thương xót, cho hắn nói ra câu nói kia. Hắn thậm chí còn không thể nào rơi một giọt nước mắt để nàng hiểu cõi lòng hắn…

Hắn rất hối hận vì đã từng khắc nghiệt với nàng như vậy, để đến bây giờ không còn cơ hội để bù đắp cho nàng, tất cả đã không còn kịp nữa!

https://thuviensach.vn

“A Thiết!” Tuyết Duyên sợ hãi kêu lên, bởi vì hai mắt A Thiết bỗng nhiên mở lớn, miệng cũng há hốc.

Ánh mắt của hắn muốn biểu lộ hết những điều chưa kịp nói, nhưng nàng lại không nhìn ra.

Nàng chỉ thấy toàn thân hắn co giật, tựa như không thở được, nàng hoảng hốt, điên cuồng truyền hết chân khí sang cho hắn, nhưng cũng không có tác dụng gì!

A Thiết vẫn bình tĩnh nhìn nàng, không thể khóc cũng chẳng thể cười, trong lòng không thôi thương xót:

Tuyết Duyên, ta xin lỗi! Đến bây giờ ta mới biết là mình nên đối xử với nàng thật tốt, chỉ tiếc là thời gian của chúng ta đã không còn nữa…

Nếu như không gặp phải chuyện này, ta vốn định cùng nàng trốn đến một nơi không ai có thể tìm được chúng ta, rồi cùng bắt đầu một cuộc sống mới, cho dù sau này có đắng cay khổ sở đến đâu đi nữa, chỉ cần hai ta có thể ở cạnh bên nhau thì không có gì phải sợ hãi cả…

Thế nhưng bây giờ…ngay cả một câu nói thôi mà ta cũng không thể nói cùng nàng, Tuyết Duyên, ta thực có lỗi với nàng, hẹn kiếp sau…sẽ…gặp…lại…

Nghĩ đến đây, đột nhiên toàn thân A Thiết co giật kịch liệt, hắn muốn níu giữ lấy khoảnh khắc cuối cùng ở cạnh nàng nhưng không thể, cuối cùng hắn cũng nằm im bất động.

Hắn chết rồi sao? Đúng vậy! A Thiết đã chết! Bộ Kinh Vân cũng…đã chết.

“A Thiết…” Chân trời bỗng nhiên đổ trận mưa lớn, che đi tiếng thét chói tai tuyệt vọng của Tuyết Duyên. Mưa, không quất vào thân thể nàng

https://thuviensach.vn

thì cũng xối xả trên thi thể của A Thiết. Bao nhiêu muộn sầu oán hận tựa như sắp hóa thành hư ảo.

Nàng lẳng lặng nhìn vẻ mặt chết không nhắm mắt của hắn, nàng biết rằng trước khi chết hắn muốn nói cùng nàng điều gì đó, nhưng tiếc là mệnh nàng quá bạc, chẳng có phúc nghe thấy những lời ấy.

Mà A Thiết thì đã mang theo bí mật ấy, cùng một mối tình vừa chớm nở kia trầm xuống cửu tuyền.

Tuyết Duyên vẫn ngây ngốc nhìn A Thiết, đột nhiên đưa tay lên vuốt ve gương mặt tuấn lãng của hắn, nghẹn ngào nói:

“Bất khốc…Tử thần ư? A Thiết, huynh…vì sao lại bị gọi là…Tử thần chứ? Tử thần chỉ biết…mang cái chết đến cho người khác, còn chính mình lại…bất tử, A Thiết, vì…vì sao…vì sao lại bị gọi là Tử thần. Tử thần chỉ biết mang đến cái chết, còn bản thân lại bất tử, A Thiết, vì sao…vì sao… huynh lại…không thể khóc…nhưng lại…không thể…không…chết?”

“A…” Nàng mất hết hy vọng quỳ xuống bên cạnh thi thể A Thiết, chống hai tay xuống đất, đau khổ cúi gục đầu, không biết là đang đau đớn hay đang suy nghĩ. Bỗng nhiên, nàng mê man lẩm bẩm nói một mình:

“Tim…ngừng đập, hơi thở…cũng đứt, người…thực sự…là chết rồi?”

Nàng điên rồi sao? Sao bỗng dưng nàng lại nghĩ vậy, chỉ thấy nàng chớp mắt ngẩng đầu lên, tựa như vừa phát hiện ra một tia hy vọng.

“Không! Thần nói một người giả như tim đã ngừng đập thì cũng chỉ mới chết lâm sàng, nếu như chết chưa lâu, thân nhiệt còn ấm, chỉ cần có cách khiến tim người ấy đập lại thì vẫn có cơ hội…sống lại.”

Không sai! Từ trước đến nay có không ít ví dụ về những người đã ngừng thở nhưng vẫn có thể sống lại, nhưng làm sao mới có thể làm cho

https://thuviensach.vn

tim đập lại lần nữa đây?

Chỉ có một cách! Mà Tuyết Duyên lại biết cách này. Đó chính là một chữ "Di" trong Di Thiên Thần quyết!

Chỉ thấy nàng đột nhiên khoanh chân ngồi xuống bên cạnh A Thiết, vừa vận công lực toàn thân tụ xuống đan điền, lại vừa thê lương nói:

"A Thiết, huynh…là nam nhân duy nhất mà cả đời này muội yêu thương, cho dù huynh có thích muội hay không, muội cũng nguyện vì huynh mà làm bất kỳ chuyện gì, cho dù sao này huynh chỉ coi muội như cỏ rác thì muội cũng sẽ không oán hận…"

Nàng thật đáng thương! Tới giờ phút này vẫn còn chưa biết tâm ý của A Thiết, nàng còn tưởng rằng A Thiết không thích mình.

Nhưng cho dù thế nào đi nữa, vì hắn, cho dù cuối cùng phải chết thì nàng cũng quyết không hối tiếc!

Qua một lúc lâu, toàn thân Tuyết Duyên đều phát ra ánh sáng bạc, đột nhiên nàng há miệng phun một cái, một làn những khối tròn màu trắng sáng như đạn bạc từ trong miệng nàng bắn ra, nàng vươn tay với theo, rồi mở miệng A Thiết ra, nói:

"A Thiết, đây chính là chân nguyên mười bốn năm tu luyện Di Thiên Thần quyết của muội, bây giờ muội đã dồn hết ra rồi, trên người không còn một chút chân khí nào nữa…"

"Chỉ cần muội chuyển chân nguyên này vào người huynh, chúng sẽ tiềm nhập vào cơ thể huynh, chạy khắp kinh mạch, không ngừng kích thích trái tim của huynh đập lại lần nữa, thậm chí có thể nối liền xương cốt toàn thân của huynh, huynh, sắp sửa…sống lại rồi!"

https://thuviensach.vn

Hóa ra Di Thiên Thần quyết ngoài việc có thể khiến người ta trường sinh bất tử còn có công hiệu khởi tử hoàn sinh sao? Nhưng một khi Di Thiên Thần quyết đã không còn nữa thì nàng sẽ ra sao đây?

Điểm này Thần chưa từng nói với nàng bao giờ, chỉ nói rằng đó là một kết quả vô cùng đáng sợ, mà kết quả đó cũng chỉ có siêu cấp vũ khí Vu Bát mới có thể cứu được!

Chính nàng cũng không biết số phận của chính mình sẽ ra sao! Nàng chỉ biết là có thể lúc A Thiết còn chưa tỉnh lại nàng đã chết, thậm chí xương tan thịt nát, nàng có lẽ còn không có cơ hội nhìn thấy A Thiết sống lại!

Nhưng yêu một người là như vậy, nàng tình nguyện chết thay hắn!

Chỉ thấy nàng sau khi mất đi Di Thiên Thần quyết thì cơ thể bắt đầu suy yếu nhanh chóng, thở hổn hển, nhưng nàng vẫn cố lấy một hơi nói cho hết câu:

“A Thiết, huynh biết không, muội phản bội Thần, kỳ thực đã tự biết chắc chắn là phải chết rồi, chỉ là muội vẫn hy vọng trong những ngày ngắn ngủi này có thể có một cuộc sống bình thường cùng huynh, chỉ cần như thế…là đã cảm thấy thỏa nguyện lắm rồi, thế nhưng, những ngày được ở chung với huynh quả thực quá ngắn ngủi…”

“Khi huynh sống lại lần nữa là lúc muội đã rời xa cõi đời này rồi, không thể yên lặng ở bên cạnh huynh, nhưng huynh chớ lo lắng, bởi vì bây giờ huynh đã có được sức mạnh của Di Thiên Thần quyết, cộng thêm võ công trước đây, huynh nhất định có thể chiến thắng Thần Tướng, huynh sẽ trở thành một cường giả trường sinh bất tử xứng với danh xưng của mình…”

“Bất khốc Tử thần!” Tuyết Duyên nói xong đã không chút do dự đẩy chân nguyên vào miệng A Thiết, nàng đến chết vẫn không hối hận!

https://thuviensach.vn

“Ầm” một tiếng! Phút chốc sấm sét ầm vang, dường như trời xanh cũng biết nỗi lòng của nàng đối với hắn, vì nàng mà cùng than khóc cho cả thế gian cùng biết!

Tựa như trái tim, tựa như mối tình của người con gái yếu đuối này dù nhật nguyệt tang thương, dù thế đạo đảo điên thì vẫn thủy chung sống chết không đổi, có trời đất làm chứng!

Lúc sấm sét chợt vang lên, một bóng người cao lớn đã xuất hiện ở Tây Hồ trong một thôn nhỏ trên chợ, giữa dòng người đang hối hả chạy về nhà ăn cơm.

Mưa vẫn không ngừng rơi, người này kéo cây dù xuống rất thấp, cực kỳ thấp, thấp đủ để che hết nửa khuôn mặt gã, khiến cho người ta không rõ gã là ai, cũng không thể nhìn thấy gương mặt tuấn tú kia của gã.

Gã rốt cuộc đã tới! Mặc dù gã chẳng thích thú gì việc đến Tây Hồ, nhưng vì giao ước năm năm trước với Hùng Bá, gã nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Mà nhiệm vụ lần này chính là tìm kiếm…

Siêu cấp vũ khí Vu Bát!

Thế nhưng có lẽ nằm mơ gã cũng không ngờ ở Tây Hồ yên tĩnh gã lại sẽ gặp một người mà gã không bao giờ tin là có thể gặp.

Một người hoàn toàn không nhận ra gã mà lại trường sinh bất tử…

Bộ Kinh Vân!

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 23

Tử Thần Tái Sinh

Tử thần tái sinh

Tây Hồ tựa như đang khóc.

Nó đã khóc nức nở suốt hai ngày.

Đầy trời mưa bụi như lệ sa, đến đêm mưa thứ ba, khi tiếng chuông chiều Linh Ẩn Tự Bắc Sơn vang lên, khi Tây Hồ dần chìm vào trong màn đêm đen dưới mưa bụi lạnh lẽo…

Có một người trở lại nơi mà nàng phải quay về…

Dưới đáy Tây Hồ!

Khi Thần mẫu vừa trở lại phân đàn Sưu Thần cung dưới đáy Tây Hồ, còn chưa vào đến tẩm thấy của mình trong phân đàn đã nhìn thấy đêm đen ở ngày ngoài cửa phòng.

Đêm đen đáng lẽ ra phải bao phủ thế giới bên ngoài kia, sao Thần mẫu lại có thể nhìn thấy đêm đen trong phân đàn này?

Lý do đơn giản là bởi vì ngay một góc phân đàn có một người đang cúi đầu lẳng lặng ngồi đó.

https://thuviensach.vn

Cả người hắn tĩnh lặng như đêm đen, chỉ nhìn thấy một đôi mắt đang tỏa sáng trong bóng tối, cho nên đêm đen bên ngoài dường như cũng bị hắn mang vào đây.

“Bộ Kinh Vân?”

Thần mẫu vô cùng kinh ngạc kêu lên.

Bà chưa từng nghĩ hắn lại đột nhiên xuất hiện ở đây, càng không ngờ con rắn trắng “Tiểu Bạch” canh giữ ở lối vào phân đàn lại để cho hắn đi qua, lẽ nào từ lần trước hắn hôn mê nằm ở đây, nó đã nhận hắn là người quen?

“Bà chính là Thần mẫu?”

Chỉ thấy A Thiết chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt lạnh lẽo một cách đáng sợ, một sự lạnh lẽo đến tuyệt đối mà trước giờ chưa một ai nhìn thấy ở A Thiết.

Cái vẻ lạnh lùng ấy so với A Hắc còn lạnh hơn gấp ngàn gấp vạn lần, thứ lạnh này đã lạnh tới mức gần kề với cái chết, trên thế gian này chỉ có một người có thể tỏa ra sự lạnh lùng khủng khiếp như vậy…

Bất khốc Tử thần!

Đúng thế! Thần mẫu liếc mắt nhanh một cái, hiểu rằng A Thiết trước mắt không còn là A Thiết con trai của Từ má trước kia nữa, tựa như nỗi phẫn hận đã ăn sâu vào xương cốt của hắn, kéo sự lạnh lẽo ẩn sâu bên trong hắn từ năm năm nay lên!

Sự lạnh lùng của Tử thần dần dần thức tỉnh từ dưới đáy sâu tâm khảm hắn!

Là vì nguyên nhân gì?

https://thuviensach.vn

Thần mẫu không trả lời trực tiếp câu hỏi của A Thiết mà chỉ hỏi ngược lại:

“Sao ngươi biết trên đời này có một người gọi là ‘Thần mẫu’ tồn tại? Làm sao ngươi biết tới đây sẽ tìm được người đó?”

Hai vấn đề liên tiếp, nhưng A Thiết không trả lời ngay mà chỉ bình tĩnh nhìn chằm chằm vào tấm mặt nạ sặc sỡ trên mặt Thần mẫu, nhìn rất lâu, sau đó mới chậm rãi đáp:

“Là nàng nói cho ta biết.”

Đúng là Tuyết Duyên từng kể với A Thiết rằng nàng được một vị trưởng lão trong Sưu Thần cung gọi là “Thần Mẫu” mang tới phân đàn dưới đáy Tây Hồ này nuôi lớn thành người, Tuyết Duyên còn kể với A Thiết rằng cứ cách một thời gian thì Thần mẫu lại sẽ về đây, chỉ có điều người con gái từng kể cho hắn nghe hết mọi chuyện ấy bây giờ đang ở đâu?

“Nó…còn kể cho ngươi gì nữa?” Thần mẫu hình như càng lúc càng thấy lo lắng.

A Thiết bình thản đáp:

“Nàng còn nói cho ta biết mọi chuyện liên quan đến ‘Thần’, cái gì ta cũng biết rồi.”

Thần mẫu ngẩn người, tuy bà biết Tuyết Duyên thích hắn nhưng không nghĩ là nàng sẽ kể hết mọi chuyện liên quan đến Thần với A Thiết, không ngờ nàng lại ái mộ hắn đến như thế, bất chợt khẽ thở dài, nói:

“Bây giờ cái gì ngươi cũng biết rồi, ta cũng chẳng biết làm sao, chỉ có điều hiện tại nó ở đâu rồi?”

Bà có một dự cảm không lành.

https://thuviensach.vn

Đúng thế. Một người là Thần mẫu tình như mẹ con với nàng, một người là người đàn ông nàng yêu thương, hai người đều vì những lí do liên quan đến nàng mà chạm trán ở đây, vậy thì rốt cuộc nàng đang ở đâu?

A Thiết không trả lời ngay, hắn dùng nắm đấm để đưa ra đáp án.

Chỉ thấy hắn không nói không rằng đột nhiên vung quyền lên đánh mạnh vào bức tường đá bên người, "ầm" một tiếng, bức tường không chỉ đơn giản bị đục một lỗ qua mà nguyên bức tường hai trượng vuông vức bị hắn đánh nát thành tro bụi, một mẩu gạch cũng không còn.

Hắn làm sao lại có thể có sức mạnh kinh thế hãi tục như vậy? Sức mạnh này so với sức mạnh mà tiền thân Bộ Kinh Vân năm năm trước nắm giữ e rằng còn đáng sợ gấp chục lần!

Thần mẫu còn chưa hết kinh ngạc trước sức mạnh của A Thiết thì đã nghe thấy hắn bình tĩnh nói:

"Nàng ở đây."

Thần mẫu y lời nhìn theo, vừa quay nhìn, cho dù bà vốn là một kẻ thâm trầm thì trái tim cũng không tránh khỏi thiếu chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bởi vì sau bức tường vừa bị A Thiết đánh nát thành tro bụi kia vốn là tẩm thất của Tuyết Duyên, lúc này trên giường đang có một người con gái bạc mệnh đang nằm lặng lẽ, người duy nhất trên cõi đời này mà Thần mẫu quan tâm…

Tuyết Duyên!

Chỉ thấy Tuyết Duyên nằm đó, đôi mắt xinh đẹp nhắm nghiền, không nhúc nhích, dường như ngay cả hô hấp cũng không còn.

https://thuviensach.vn

Nàng chết rồi sao?

“A!” Thần mẫu kinh hãi kêu lên, vội vàng lao về phía Tuyết Duyên, hoảng hốt nhìn nàng, cũng không biết phải làm thế nào nữa!

Trên gương mặt trắng bệch của Tuyết Duyên tựa như hiện ra một thoáng ý cười, vừa thỏa mãn lại vừa cay đắng, Thần mẫu sờ mũi nàng, phát hiện nàng đã tuyệt khí, sau đó đặt tai lên ngực nàng nghe thử, không ngờ thấy tim nàng vẫn còn đập…

Chỉ có điều Tuyết Duyên không có bất kỳ phản ứng gì với mọi thứ, nàng bây giờ thực sự giống một đóa hoa chân chính.

Mỹ lệ, dịu dàng lặng lẽ nhưng không thể nào cử động, làm một sinh mệt không hoàn hảo.

“Sao lại như vậy được?” Thần mẫu hỏi.

A Thiết cắn răng đáp gọn:

“Là do…Thần Tướng.”

“Thần Tướng?” Thần mẫu lắp bắp:

“Hắn…hắn tỉnh lại rồi sao?”

“Đúng vậy! Hơn nữa hắn còn giết chết ta nữa!” A Thiết đau xót đáp, lại quay nhìn Tuyết Duyên đang nằm im lặng trên giường.

Thần mẫu bắt đầu lờ mờ hiểu được câu chuyện, trầm ngâm nói:

“Cho nên, ngươi lẽ ra là một kẻ đã chết rồi mà nay lại hồi sinh, còn nó bây giờ lại như một người đang say ngủ, mà chẳng biết bao giờ có thể mở mắt ra lần nữa, ôi…”

https://thuviensach.vn

A Thiết lặng lẽ gật đầu, nói tiếp:

“Sau khi ta đi một vòng Quỷ môn quan quay về thì phát hiện…chẳng biết từ bao giờ nàng đã thành không còn sự sống nằm bên cạnh ta, tay còn ôm chặt lấy ta như sợ ta sẽ bị tổn hại gì…” Nói tới đây, A Thiết dường như cũng nghẹn ngào, chậm rãi nói tiếp:

“Ta không biết vì sao mình có thể sống lại, cũng không biết vì sao nàng lại biến thành như vậy, sau đó, khi ta yên lặng ôm chặt nàng một ngày một đêm, khi ta khóc không ra nước mắt, ta phát cuồng đánh một quyền xuống đất, lúc đó ra mới hiểu được một chuyện!”

“Ngươi hiểu được…chuyện gì?”

A Thiết lại bình tĩnh chăm chú nhìn Thần mẫu, giơ nắm tay nắm chặt lên cao, buông từng chữ:

“Ta có thể đánh một quyền làm cho mặt đất trong phạm vi hai mươi trượng nổ tung, ta bắt đầu nhận ra vì sao mình có thể sống lại, bởi vì…”

“Ta có được sức mạnh Di Thiên Thần Quyết nguyên bản của Tuyết Duyên!”

Thần mẫu vẫn kiên nhẫn lắng nghe, lần này bà không cảm thấy bất ngờ. Bởi vì khi biết A Thiết chết rồi sống lại, mà Tuyết Duyên thì biến thành bộ dạng gần chết kia, trong lòng bà đã biết rõ Tuyết Duyên nhất định là không tiếc hy sinh chân nguyên Di Thiên Thần quyết cả đời mình để cứu hắn.

Không ngờ thâm tình của nàng dành cho hắn lại sâu đậm đến mức ấy…

Nhưng hắn đối với nàng thì sao? Hắn liệu có thể đối với nàng như vậy hay không? Hay là trước sau gì thì tình yêu của nàng dành cho hắn luôn sâu đậm hơn tình yêu của hắn với nàng?

https://thuviensach.vn

Thần mẫu đột nhiên nhớ lại, Tuyết Duyên lúc về thăm bà đã gục đầu vào lòng bà mà khóc, bảo rằng hắn đối xử với nàng rất lạnh lùng, bây giờ phải chăng hắn vẫn lạnh như trước? Hay là đã…?

Vừa nghĩ tới điều này, trong đầu Thần mẫu chợt hiện lên một ý niệm, bà bèn cố ý thử lòng hắn:

“Nếu như nó đã hy sinh vì ngươi, mà ngươi cũng thành một bất tử cường giả rồi, vậy thì còn đến đây tìm ta làm cái gì?”

A Thiết Trừng mắt nhìn Thần mẫu, chậm rãi nói:

“Bởi vì ta không cần làm một bất tử cường giả, hơn nữa nàng từng nói một tay bà nuôi nàng thành người, ta nghĩ dù trong Sưu Thần cung mọi người đối xử với nàng thế nào đi nữa thì chí ít bà cũng sẽ có chút tình cảm đối với nàng…”

Thần mẫu cười khổ, bà đâu chỉ đơn giản là có chút tình cảm với nàng? Từ trước đến nay bà lúc nào cũng bảo vệ che chở nàng như con gái nàng dứt ruột đẻ ra.

Trong lúc Thần mẫu còn đang cười khổ thì “phịch” một tiếng, A Thiết đột nhiên quỳ xuống trước mặt Thần mẫu, khẳng khái nói:

“Thần mẫu, ta từng thử tìm cách trả Di Thiên Thần Quyết về cho nàng nhưng không thành công. Ta đợi ở đây đã hai ngày rồi, cuối cùng cũng đợi được bà đến, chỉ hy vọng bà có thể niệm chút cảm tình với Tuyết Duyên mà chỉ cho ta cách làm thế nào để có thể cứu nàng sống lại.”

Chuyện xảy ra quá đột ngột, Thần mẫu nghe trong lòng chấn động, cũng không biết phải ứng phó như thế nào, chỉ đành nói:

“Nam nhi dưới gối có vàng, không thể tùy tiện quỳ trước mặt người khác, ngươi vì cứu nó mà không ngại quỳ gối cầu xin một người đàn bà, nó

https://thuviensach.vn

thật quan trọng với ngươi vậy sao?”

Trên gương mặt lạnh lùng của A Thiết lộ ra vẻ đau xót vô hạn, nét mặt cực kỳ phức tạp, hắn chậm rãi gật đầu:

“Cho dù phải mất đi sinh mệnh một lần nữa ta cũng không cần biết, nhưng ta không thể để mất nàng được!”

Dứt lời, hắn lại quay đầu nhìn Tuyết Duyên ở trên giường.

Hoa đã chết! Đóa hoa ấy từng quan tâm hắn, yêu thương hắn, hy sinh vì hắn, vậy mà giờ đây hồn hoa sắp vùi vào năm tấc đất lạnh lẽo rồi, làm sao có thể tiếp tục yêu thương hắn nữa đây?

Không ngờ cho đến lúc mất đi nàng hắn mới nhận ra mình không thể để mất nàng…

Thần mẫu yên lặng nhìn vẻ mặt đau đớn của hắn, cuối cùng cũng đã hiểu vì sao một A Thiết ấm áp bao lâu nay lại đột nhiên trở thành lạnh lẽo như Tử thần thế này, bởi vì nỗi đau đớn tột cùng đã khiến cho hắn thay đổi…

Có đôi khi thương tâm quá mức sẽ chỉ mang đến sự lạnh lùng quá độ, khiến ngươi ngã lòng nản chí.

A Thiết lạnh cũng bởi vì mất đi nàng…

Chỉ có điều Thần mẫu đã đi qua năm tháng quá dài, cho nên bà có rất nhiều kinh nghiệm để đối mặt với đau thương, bà chỉ lí trí nói:

“Tuy ngươi nói không thể nào để mất nó, nhưng cũng chỉ là do ngươi đang trong cơn kích động nên mới cầu xin ta cứu nó mà thôi…”

Bà còn chưa nói xong, A Thiết đột nhiên thu lại nét đau thương của mình, vẻ mặt lần nữa trở lại lãnh đạm như Tử thần, nói:

https://thuviensach.vn

“Ta giống như nhất thời kích động sao?”

“Ta hoàn toàn không phải như vậy, mặc dù phần lớn đàn ông đều là thứ dễ nuốt lời đổi ý thật…”

Không phải nữa sao? Từ xưa tới nay hết thảy tuyệt sắc hồng nhan đều chẳng từng phải chịu đau đớn khôn chừng vì người đàn ông mà mình yêu thương đó hay sao?

Người đàn ông của Bạch Tố Trinh thì khiến nàng thân tử tâm tử ôm theo mối hận chôn vùi dưới Lôi Phong Tháp.

Người đàn ông của Dương Quý Phi dù đã từng yêu thương sủng ái nàng, cuối cùng ở Mã Ngôi lục quân không qua, lại dùng một dải lụa trắng ép nàng tự sát để tạ tội với thiên hạ.

Người đàn ông của Ngư Huyền Cơ cuối cùng lại khiến nàng không thể không cảm thán một câu “Ngàn vàng còn dễ kiếm, khó thấy người hữu tình” …

Bảo vật dễ kiếm, tình nghĩa khó cầu, quả thực là chuyện bi ai nhất trên thế gian…

Nhưng A Thiết lại vô cùng kiên định nói:

“Vì nàng, ta tuyệt không hối hận!”

Bảy chữ này dứt khoát như chém đinh chặt sắt, nhưng Thần mẫu vẫn tiếp tục thăm dò.

“Được! Hiếm khi thấy ngươi nói tuyệt đối không hối hận! Chỉ có điều lần này muốn ta phạm quy định của Thần mà chỉ ngươi cách cứu nó, lời nói thôi chưa đủ, ta cần phải được chứng minh!”

“Chứng minh thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Ngươi nếu đã là Bất khốc Tử thần, giả như ngươi có thể vì nó mà nhỏ xuống một một giọt nước mắt thì đó chính mà minh chứng tốt nhất!”

Lời vừa thốt ra, con ngươi A Thiết lập tức co rút lại, môi mím chặt, bởi vì đây đúng là nan đề với hắn!

Bất khốc Tử thần thì làm sao có thể có nước mắt? Ngữ điệu của hắn vẫn lạnh lùng mà bình thản hỏi:

“Có cách nào khác nữa không?”

“Biện pháp thay thế được thì cũng không phải là bằng chứng tốt nhất.” Thần mẫu nói xong lại nhìn A Thiết, than thở:

“Thứ tình yêu mà lúc nào cũng có thể thay thế được thì đâu còn là tình yêu chân chính nữa, lẽ nào ngươi vẫn chưa rõ?”

“Ta hiểu rồi.” A Thiết cũng ngưng trọng nhìn Thần mẫu, hỏi lại một lần:

“Nếu như ta có thể đổ lệ, bà thật sự có cách để cứu nàng chứ?”

Thần mẫu yên lặng không đáp, chỉ khẽ gật đầu. A Thiết yên tâm nói:

“Tốt lắm. Chỉ tiếc ta là một người không có nước mặt…”

“Đã như vậy, ta đành lấy…”

“Máu của mình để thay nước mắt, khóc này!”

Lời vừa thốt ra, A Thiết liền giơ cao song chỉ đâm thẳng vào yết hầu của mình.

Hắn thật sự muốn lấy máu của mình để thay cho nước mắt!

Biến chuyển quá nhanh, Thần mẫu lúc này hoảng hốt vô cùng, không ngờ để cứu Tuyết Duyên mà hắn lại dùng cái chết để chứng minh, vội vàng

https://thuviensach.vn

vươn trảo lên chụp lấy tay hắn, kéo song chỉ của hắn không cắm vào yết hầu. Chỉ có điều tu vi Thần mẫu dù cao nhưng lúc này A Thiết đã có Di Thiên Thần quyết, công lực cái thế vô song, trảo của bà tuy chụp được cổ tay hắn nhưng không thể cản được thế đâm tới của song chỉ, chỉ có thể chật vật kéo lệch hướng đi của nó mà thôi…

"Phập" một tiếng, song chỉ của A Thiết cắm vào lồng ngực của mình, Thần mẫu dùng hết sức kéo lại thì hai ngón tay của hắn mới không cắm ngập vào ngực nhưng cũng đã xé rách vạt áo của A Thiết, đâm vào ngực hắn hai vệt sâu hoắm, máu tươi từ đó chảy ra…

Thoáng như hai hàng lệ nóng, là huyết lệ chân chính!

Bất khốc Tử thần rốt cuộc cũng có thể vì nàng mà đổ hai hàng lệ…

Thần mẫu vẫn nắm chặt tay hắn, thở dài nói:

"A Thiết, ngươi…việc gì phải…khổ như vậy?"

A Thiết mặc không đổi sắc nói:

"Cái mạng này là do nàng tặng ta, có chết thêm lần nữa thì đã sao?"

Thần mẫu hỏi:

"Vì nó, ngươi thật sự không sợ chết sao?"

A Thiết đáp:

"Ta chỉ muốn cứu nàng sống lại rồi nói với nàng một câu chưa kịp nói."

"Nói cái gì?"

"Nói một câu mà nữ tử trong thiên hạ thích nghe nhất."

https://thuviensach.vn

Câu gì mà nữ tử trong thiên hạ thích nghe nhất? Thần mẫu nào phải ngốc nghếch, nghe qua đã hiểu ngay.

Bà sững sờ nhìn vào đôi mắt thà chết không rời kia của A Thiết, đôi mắt ấy tuy lạnh lẽo nhưng sâu thẳm trong đó lại chừng như chôn giấu một ngọn lửa hừng hực cháy.

Nàng đột nhiên buông tay hắn ra, lại quay đầu nhìn Tuyết Duyên ở trên giường, thở dài sâu kín nói:

“Hóa ra…hắn còn chưa nói với cô câu ấy à? Ôi, thật sự đáng tiếc! Chỉ có điều…con mắt nhìn của cô rất chính xác, cô thật sự có thể tìm ra trong số chúng sinh một người đàn ông sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì vì cô…”

Dứt lời, bà dừng lại một chút rồi quay đầu liếc nhìn A Thiết, nói:

“A Thiết, nếu muốn cứu nó thì ngươi phải đi ngay!”

“Đi đâu?”

“Tây Hồ, đáy Lôi Phong Tháp, nơi an táng Bạch Tố Trinh.”

“Để làm gì?”

“Để tìm Vu Bát cứu người con gái ngươi yêu thương.”

A Thiết khẽ nhướng mày, hỏi:

“Vu Bát vốn là một thứ siêu cấp vũ khí, đã là vũ khí giết người thì làm sao cứu người?”

Thần mẫu thong thả đáp:

“Lúc nào ngươi tìm thấy Vu Bát tự khắc sẽ hiểu ngay.”

https://thuviensach.vn

“Nhớ cho kỹ! Người tu luyện Di Thiên Thần quyết một khi thần công rời khỏi thân thể, nếu không tìm được Vu Bát thì sau một tháng, toàn thân sẽ biến thành bọt biển mà chết…”

A Thiết ngẩn người, hỏi:

“Như vậy nghĩa là…”

“Nói như vậy nghĩa là thời gian còn lại của Tuyết Duyên không nhiều, chỉ còn có hai mươi bảy ngày mà thôi…”

Sắc mặt A Thiết càng tái nhợt, Thần mẫu lại nói:

“Ta vốn nên cùng ngươi đi, chỉ có điều mộ chí của Bạch Tố Trinh xưa nay là cấm địa đối với môn hạ Sưu Thần cung, cho nên ta xuất hiện cùng ngươi có hơi bất tiện, tốt nhất là ta nên ẩn thân đợi đến thời điểm thích hợp sẽ hiện thân giúp ngươi…”

Nàng vừa nói vừa liếc mắt nhìn Tuyết Duyên trên giường, tiếp tục:

“Hơn nữa ta tin rằng muốn cứu người con gái mình yêu thì phải do ngươi toàn tâm toàn ý, nếu lúc này nó biết có một mình ngươi hết sức cứu nó, nhất định sẽ rất vui. Cho dù cuối cùng có không cứu nổi thì chắc nó cũng cam tâm tình nguyện…”

A Thiết nói:

“Chuyện đó nhất định sẽ không xảy ra, nàng nhất định không thể chết!”

Thần mẫu cười khổ nói:

“Đừng có nói chắc chắn quá như vậy, mộ của Bạch Tố Trinh cơ quan tầng tầng lớp lớp, hung hiểm vô cùng, ngay cả là ta vào được cũng chưa chắc có thể sống sót đi ra, con đường ngươi sắp đi là một tử lộ không có đường về đấy…”

https://thuviensach.vn

A Thiết đáp:

“Cho dù là tử lộ thì ta cũng không thể không xông vào!”

“Giả như có cao thủ mạnh hơn nhiều xuất hiện ngăn cản ngươi thì sao?”

“Thì ta giết y! Gặp thần giết thần, gặp phật giết phật!”

Thời khắc này, trên mặt A Thiết lại một lần nữa xuất hiện vẻ băng lãnh khủng khiếp kia, hắn đột nhiên bước đến bên cạnh Tuyết Duyên, ôm lây nàng chuẩn bị bước đi.

Tình yêu đáng sợ như thế đấy, khi tình yêu đã đến thì nó có thể khiến một người thay đổi hoàn toàn!

Người thô bạo có thể vì tình mà trở nên dịu dàng, người thiện lương cũng có thể vì tình mà trở nên tàn nhẫn!

A Thiết trước giờ ôn thuần từ sau khi bước vào địa ngục trở ra, lúc này lại vì tình yêu với nàng mà trở nên lạnh lẽo vô cùng, lạnh đến mức không khác gì tiền thân năm năm trước của hắn – Bất khốc Tử thần Bộ Kinh Vân!

Bởi vì chỉ có lạnh thì mới có thể khắc chế nỗi nhớ thương vô hạn về nàng trong lòng hắn, mới có thể khiến hắn mạnh mẽ tiến về phía trước, không sợ điều gì!

Tất cả đều vì nàng.

Thần mẫu thấy A Thiết nói đi là đi, kinh ngạc nói:

“Sao ngươi lại phải mang nó đi? Để nó lại đây đi! Để ta chăm sóc cho nó được rồi!”

Tuy Thần mẫu có ý tốt nhưng A Thiết vẫn lắc đầu nguầy nguậy, nói:

https://thuviensach.vn

“Không! Nếu chuyến này không thể tìm được Vu Bát tức là ta vĩnh viễn chôn thân dưới Lôi Phong tháp, nàng cũng không thể sống lại được, cho dù chết ta cũng phải chết cùng một chỗ với nàng, ta cùng nàng, đến chết…”

“Cũng không rời xa!”

Ngữ điệu của hắn dứt khoát như vậy, Thần mẫu dường như cũng cảm động sâu sắc, nên cũng không cản lại nữa, chỉ nói:

“Nhớ cho kỹ! Nước Tây Hồ còn, Giang hồ không loạn, Lôi phong tháp đổ, bạch xà xuất thế!”

A Thiết nghe vậy chợt dừng bước, quay đầu lại nhìn Thần mẫu, tựa như đang nhẩm đọc ý nghĩ câu cấu vừa rồi của bà, cuối cùng không nghĩ ra bèn nói:

“Thần mẫu, đa tạ bả đã phản bội Thần mà cho ta câu này, nếu còn mạng sẽ gặp lại!”

A Thiết nói xong không còn gì lưu luyến xoay người bước đi, kiên định vô cùng.

Tựa hồ như theo mỗi bước chân ấy, chân diện mục của Bất khố Tử thần cũng dần dần khôi phục, Tử thần xem ra sắp sửa sống lại trong thân thể hắn…

Thần mẫu nhìn A Thiết từ từ đi xa, nhìn Tuyết Duyên nằm trong vòng tay hắn, không khỏi thở dài nói:

“Hài tử, con quả thực may mắn hơn Bạch Tố Trinh nhiều, ít nhất con cũng tìm được một người đàn ông chân chính…”

“Cho dù chuyến đi này cả hai đứa có chết cùng một chỗ thì cũng là chết không hối tiếc có phải không? Ôi…”

https://thuviensach.vn

Khi A Thiết ôm Tuyết Duyên đi đến đoạn cuối địa đạo, con rắn trắng Tiểu Bạch vẫn nằm canh giữ ở cửa phân đàn.

A Thiết không nói gì đi lướt qua nó, nhưng bỗng nhiên hắn thấy có gì đó kéo lại từ phía sau.

A Thiết quay đầu lại nhìn, thì ra là Tiểu Bạch lấy miệng cắn chặt lấy vạt áo của Tuyết Duyên, tựa như lưu luyến không muốn rời xa.

A Thiết cay đắng nói:

“Mi cũng muốn đi sao?”

Tiểu Bạch dĩ nhiên không biết gật đầu, nhưng A Thiết biết, dù sao Tuyết Duyên cũng đã ở đây mười mấy năm, người và rắn đã ở cùng nhau mười mấy năm, chỉ có con người mới vong ân phụ nghĩa, nhưng rắn lại không bao giờ.

A Thiết bất đắc dĩ nhẹ nhàng đưa tay xoa đầu Tiểu Bạch, nói:

“Ta xin lỗi. Chỉ sợ chuyến đi này là con đường sinh tử, ta không tiện mang mi theo, nhưng hãy tin ta, ta nhất định sẽ mang Tuyết Duyên trở về gặp mi.”

Tiểu Bạch lẳng lặng nhìn A Thiết, cũng không lè lưỡi, rất lâu rất lâu sau, chừng như đã hiểu ý của A Thiết, có vẻ như rất hiểu chuyện, nó nằm co lại, xem ra nó cũng rất có lòng tin với hắn.

A Thiết lại xoay người, tiếp tục bước về phía trước, không đành lòng quay lại nhìn nó.

Linh Ẩn Tự Bắc Sơn lại vang lên một tiếng chuông muộn.

Không biết có phải tiếng chuông vì đôi nam nữ đồng sinh cộng tử này mà ngân lên một tiếng…

https://thuviensach.vn

Chuông tang…

(89)

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 24

Thạch Trung Chi Thần (1)

Tương truyền lúc sơ khởi thế gian này vốn là một vùng hỗn độn không biết cao thấp trên dưới trái phải.

Sau đó Bàn Cổ khai sinh ra trời đất, lúc đó vùng không gian hỗn độn ấy mới được chia thành trời và đất.

Trời ở trên, đất ở dưới.

Chỉ tiếc không lâu sau đó, bầu trời xuất hiện rất nhiều lỗ thủng, khiến cho sinh linh đồ thán.

Em gái Bàn Cổ là Nữ Oa vốn mang lòng từ bi, mắt thấy muôn dân chịu tai kiếp thì không đành lòng, vì thế bà không tiếc tổn hao tâm sức nghĩ ra một cách để cứu chúng sinh.

Bà quyết định luyện đá vá trời.

Nữ Oa bèn dùng tinh lực cả đời luyện thành ba vạn sáu ngàn năm trăm lẻ bốn viên thần thạch, mỗi viên khảm lên một lỗ thủng trên trời, cuối cùng nỗ lực đã được đền đáp, bầu trời được vá không còn một kẽ hở.

Nhưng lại xuất hiện một vấn đề khác…

https://thuviensach.vn

Một vấn đề không phải quá nghiêm trọng nhưng nhất định phải giải quyết.

Hóa ra Nữ Oa ước tính có hơi lệch một chút, bà vá trời xong lại phát hiện ra còn dư bốn viên đá không giống nhau.

Bốn viên thần thạch!

Bốn viên thần thạch này đều là những viên đá thần kỳ mang trong mình phẩm chất xuất chúng, mang lực lượng thần kỳ nhưng đáng tiếc là không có duyên dùng phẩm chất bất phàm ấy để vá trời.

Nữ Oa cảm thấy vô cùng tiếc nuối, bốn viên thần thạch này do một tay bà khổ công luyện thành, bây giờ lại không biết dùng cách nào để tận dụng cho hết những tố chất của bốn viên thần thạch này, bỗng nhiên lại nghĩ đến câu nói "Có tài mà chẳng gặp thời"!

Để tránh phụ lòng bốn viên thần thạch hiếm có này, Nữ Oa lại phải suy nghĩ rất lâu, bà muốn tìm ra cách xử lý với bốn viên thần thạch này.

Bà nghĩ rất lâu, nghĩ rất rất lâu, sau cùng mới nghĩ ra được một biện pháp.

Bốn viên thần thạch này mỗi viên đều mang trong mình sức mạnh thần kỳ, sao không ném chúng xuống những nơi khác nhau dưới hạ giới, để tùy nhân duyên của từng viên mà tạo phúc cùng người có duyên với chúng?

Tâm ý đã quyết, Nữ Oa không do dự mà trịnh trọng đưa bốn viên thần thạch đến với nhân gian để tìm nhân duyên.

Viên thần thạch đầu tiên được ném xuống thế gian được gọi là…

"Băng Phách."

https://thuviensach.vn

“Băng Phách” là một viên thủy tinh trong suốt đẹp đẽ, long lanh như giọt lệ, sáng chói rực rỡ, Nữ Oa cầm Băng Phách lưu luyến không nỡ rời, dịu dàng cầu nguyện cho tương lai của nó:

“Băng Phách, mi là viên đá đẹp đẽ lộng lẫy nhất trong số bốn viên thần thạch, hơn nữa thạch tính mát mẻ, nếu như đặt mi ở trong miệng người chết thì có thể bảo vệ thi thể không bị mục rữa, vĩnh viễn không thay đổi…”

“Băng Phách à, hãy để ta chúc phúc cho nhân duyên của mi, chỉ mong sau này mi có thể gặp hai người thực lòng yêu thương nhau, nếu chẳng may một trong hai người chết trước, mi hãy bảo tồn vĩnh viễn di thể của người đó để cho kẻ cô độc đáng thương còn lại trên đời kia vẫn còn một chút an ủi lẫn kỷ niệm về người mà mình yêu thương.”

Nói tới đây, Nữ Oa cho dù ngàn vạn lần không muốn nhưng vẫn phải ném Băng Phách xuống nhân gian, đồng thời lúc này bà cũng không kìm lòng được mà nhỏ xuống một giọt lệ, không biết có phải vì không muốn để Băng Phách xuống nhân gian chăng?

Hay vì câu chuyện tình yêu đầy đau khổ mà cảm động lòng người sẽ đến với số phận của Băng Phách?

Viên thần thạch thứ hai được Nữ Oa ném xuống thế gian tên là…

“Bạch Lộ.”

Thực ra mà nói thì “Bạch Lộ” cũng không hẳn là một viên đá, bởi vì ở giữa chất liệu màu trắng của đá thì bên trong Bạch Lộ còn lẫn cả hàn thiết màu trắng phát sáng lấp lóa.

Nữ Oa nhẹ nhàng nâng Bạch Lộ lên, lại cầu nguyện:

“Thép ẩn trong đá, đá nằm trong thép, Bạch Lộ à! Mi là vật chí hàn trong trời đất, hàn khí của mi có thể hóa khí thành băng, đóng băng ba

https://thuviensach.vn

thước, hơn nữa mi còn là thứ hàn thiết có thể tạo thành tuyệt thế thần binh, cho dù mi không có duyên vá trời thì ta cũng hy vọng mi xuống thế gian rồi, có thể phát huy sở trường của mình…”

Nữ Oa nói xong liền vung tay lên, ném Bạch Lộ xuống hạ giới, miệng vẫn còn nói với theo:

“Đi đi! Hãy xuống nhân gian mà tìm kiếm nhân duyên đi! Chỉ mong rằng mi có thể được đúc thành một thanh tuyệt thế thần binh, chỉ mong mi có thể rơi vào tay một vị chủ nhân tâm địa thiện lương, nguyện vì hạnh phúc chúng sinh mà hy sinh bản thân, để cứu độ cho vạn vạn sinh linh ra khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng…”

Nói đến đây, Nữ Oa đã nghẹn ngào không biết nói gì nữa, chỉ yên lặng nhìn theo Bạch Lộ đang rơi xuống, thật lòng hy vọng nó có thể tìm thấy một chủ nhân xứng đáng…

Viên thần thạch thứ ba được đưa xuống thế gian chính là…

“Hắc Hàn.”

Nếu như nói Bạch Lộ là vật chí hàn bậc nhất ở trong trời đất thì viên Hắc Hàn này nói không ngoa chính là vật chí hàn thứ hai vậy! Bởi vì khi Nữ Oa ủ nó ở trong lòng bàn tay, khối đá màu đen này liền toản ra ánh sáng đen lập lòe, trong đá dường như có một luồng hàn khí sâu không dò được đang cuồn cuộn hút đi sức mạnh trong cơ thể Nữ Oa, khiến bà bất giác phải rùng mình một cái, nhưng Nữ Oa không buông tay mà chỉ sâu kín nhìn Hắc Hàn, nói:

“Hắc Hàn à! Mặc dù mi cũng là vật chí hàn, cũng là thứ thép ẩn trong đá như Bạch Lộ, nhưng giữa hơi lạnh đến buốt giá của mi chừng như còn thấp thoáng một trái tim đen, hàn khí tỏa ra của mi và Bạch Lộ lại hoàn toàn khác nhau, màu đen của mi, hơi lạnh của mi có thể hấp thụ hết thảy sức mạnh của nhân gian để biến thành sức mạnh của bản thân, hơn nữa lúc

https://thuviensach.vn

này ta lại có dự cảm, tương lai mi nhất định sẽ được đúc thành một thanh tuyệt thế hảo kiếm, cùng với Bạch Lộ tạo thành những thanh thần binh tuyệt thế trong thiên hạ…”

“Chỉ tiếc, mi lại là một thanh kiếm báu mang sát nghiệt quá nặng, mi có thể mang đến vô số cái chết cho nhân gian…”

“Ta vốn không muốn thứ hung vật như mi rơi xuống nhân gian, nhưng mi và Bạch Lộ đều là những viên thần thạch có đủ thực lực để cứu vớt nhân gian, bởi thế ta mới cho mi đi xuống nhân gian tìm vận may, cho nên mi nhất định phải chờ đợi, dù phải chờ đến thiên thu vạn kiếp…”

“Mi cũng phải đợi một kiếm thủ chân chính cũng lạnh lẽo và tăm tối giống như mi, chỉ có hắn mới xứng đáng làm chủ nhân của mi mà thôi…”

Nữ Oa nói tới đây, không khỏi thổn thức một tiếng:

“Chỉ có một người từng sống trong bóng tối và lạnh lẽo thật lâu mới biết tối tăm và lạnh lẽo đáng sợ ra sao, sau khi có được tuyệt thế hảo kiếm mới có thể hiểu được cách dùng kiếm này để cứu chúng sinh khỏi tối tăm, cuối cùng mới có thể đảo ngược vận mệnh bi ai trời sinh của hắn lẫn Hắc Hàn được…”

Không sai! Người có vận mệnh của người, đá cũng có vận mệnh của đá, chỉ không biết vận mệnh của Hắc Hàn lần này đi xuống nhân gian có thể đợi được một người thuộc về bóng tối giống như nó hay không?

“Bởi vậy, nếu cuối cùng mi không chờ được hắn đến thì cứ trở thành thép gỉ ở trong bóng tối, chớ bước vào nhân gian hỗn trọc!”

Thà làm ngọc vỡ hơn làm ngói lành, đây chính là mong đợi duy nhất của Nữ Oa dành cho Hắc Hàn, dù bà có bao lo lắng nhưng cuối cùng vẫn vung tay ném Hắc Hàn xuống nhân gian, sau đó bà lại nâng một viên thần thạch khác lên.

https://thuviensach.vn

Đây cũng là viên thần thạch cuối cùng, tên là…”

“Thần Thạch.”

“Thần Thạch”, quả là một cái tên thực chí cao vô thượng! Thần Thạch cũng là viên đá thần kỳ nhất, uy lực lớn nhất trong số bốn viên.

Nữ Oa nhìn kỹ viên thần thạch này, chậm rãi nói:

“Đá của thần, thần ở trong đá, vận mệnh của mi cũng không khá hơn Hắc Hàn bao nhiêu, bởi vì với uy lực từ chất liệu của mi thì có thể trở thành một siêu cấp vũ khí lợi hại nhất trong trời đất!”

“May mà mi có một chỗ hơn Hắc Hàn đó là mi đồng thời có thể lập tức biến thành một thánh vật cứu người thoát chết…”

“Giết và cứu, lợi và hại, chính tà thiện ác ra sao còn phải xem tạo hóa của mi. Thần Thạch à, hãy tự lo liệu cho mình đi nhé.”

Nữ Oa thở dài một tiếng, cuối cùng cũng ném Thần Thạch đi, cuối cùng bà cũng bù đắp được sơ suất của mình, không phụ sự tiếc nuối của bốn viên kỳ thạch sức mạnh phi phàm ấy.

Bốn viên kỳ thạch sức mạnh khác nhau, cơ duyên vận mệnh cũng khác nhau rơi xuống bốn nơi khác nhau dưới hạ giới.

Tạm thời khoan bàn tới việc chuyện này thật giả ra sao, người ta thường thích dùng những truyền thuyết thần thoại lâm li ra để tự giải thích cho những chuyện không thể nào lý giải được.

Nhưng đúng là trên đời thực sự có rất nhiều thứ đá kỳ lạ vô cùng, cho nên chuyện viên kỳ thạch này cũng không phải quá quái lạ.

Hơn nữa có người nói trên đời này quả thực có bốn viên kỳ thạch khó có thể hình dung này.

https://thuviensach.vn

Vận mệnh của đá xem ra cũng có đôi chút giống với lời cầu nguyện của Nữ Oa.

Chẳng hạn như Băng Phách…

Nghe nói Băng Phách đã rơi vào tay một thế gia trong võ lâm, hơn nữa còn dùng để bảo quản di hài tổ tiên để cho con cháu đời sau đến cúng bái. Có thể, đây chỉ là số mệnh tạm thời của Băng Phách mà thôi. Một ngày nào đó sẽ có một kẻ si tình đến lấy đi Băng Phách từ trong thi thể này để đặt vào trong miệng người yêu đã chết của mình, cho dù phải dùng bất cứ thủ đoạn nào…

Chỉ trách vì ái tình mà giết lầm bao nhiêu người vô tội.

Về phần viên kỳ thạch thứ hai là Bạch Lộ, đây có thể coi là viên đá may mắn nhất trong bốn viên. Nghe nói từ lâu lắm rồi, nó đã rơi vào tay một thế gia dùng đao, trải qua trăm rèn ngàn luyện cuối cùng đã được đúc thành một thanh bảo đao thiên hạ đệ nhất…

“Tuyết Ẩm!”

Thanh Tuyết Ẩm đao này có thể hóa nội lực người sử dụng thành băng, hàn khí kinh người, chừng như rất đúng với lời của Nữ Oa!

Còn một viên hàn thạch khác là Hắc Hàn dường như số mệnh kém hơn Bạch Lộ rất nhiều, đến nay vẫn không rõ tung tích, có lẽ nó vẫn đang nằm ở một góc tăm tối nào đó, lặng lẽ chờ đời chủ nhân chung vận mệnh với mình xuất hiện, mang nó rời khỏi bóng tối mãi mãi, thà làm ngọc nát cũng không thèm làm ngói lành…

Viên kỳ thạch cuối cùng là Thần Thạch, có người nói rằng hơn trăm năm trước từng bị một môn phái thần bí đoạt được, dùng nó luyện thành một thứ siêu cấp vũ khí lợi hại nhất trong thiên hạ, thứ siêu cấp vũ khí đó chính là…

https://thuviensach.vn

“Vu Bát!"

Cuối cùng gã cũng đọc hết cuốn sự tích Nữ Oa mà thám tử viết lại, sau đó nhắm chặt hai mắt lại trầm tư.

Đây là một gian phòng trong khách điếm nhỏ trong Tây Hồ thị tập, chưa nói có đẹp hay không, đối với thân phận tôn quý của gã mà phải ở đây thì quả thực không hợp lý chút nào.

Chỉ có điều địa vị của gã tuy tôn quý nhưng gã lại là kẻ chẳng tham danh lợi, sinh hoạt bình thường chỉ cần đơn giản sạch sẽ là đã hài lòng lắm rồi, gã cũng chẳng phải thứ người xa xỉ, cho dù đích thực là gã có thừa tư cách để xa xỉ.

Chỉ có điều số mệnh đáng thương vẫn kéo gã vào trong những cuộc minh tranh ám đấu đầy thị phi của giang hồ. Năm năm, năm năm qua không lúc nào gã thôi mong ước có thể dừng lại nghỉ một chút, nhưng vì giao kèo với sư phụ năm năm trước, gã không thể không tiếp tục bôn ba cống hiến cho người sư phụ đó.

Mà giao kèo với sư phụ gã cũng chính là vì đám trẻ con mà “hắn” đã cứu năm năm trước, vì vô số nạn dân Nhạc Sơn năm đó…

Nói là làm, bao nhiêu nhiệm vụ chừng ấy năm gã đều dốc hết sức thực hiện, chưa bao giờ thất bại, bây giờ gã lại chuẩn bị thực hiện nhiệm vụ mới…

Đi tìm Vu Bát!

Gã chính là người mà giang hồ vẫn coi trọng hơn hắn đại sư huynh Tần Sương của gã…

“Nhiếp Phong!”

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong đã mười sáu tuổi, vóc dáng cao lớn hơn rất nhiều so với năm năm trước, có thể gọi là một thanh niên bảy thước ngang tàng rồi, hơn nữa vẻ ngây thơ non nớt năm xưa cũng không còn nữa, thay vào đó là gương mặt anh tuấn cùng vẻ lãnh tĩnh không bao giờ thay đổi.

Chỉ có một thứ không thay đổi chính là mái tóc dài đen nhánh giống như lúc còn bé, không chịu bất kỳ ràng buộc nào của thế gian, tự do tung bay giữa sóng gió giang hồ, tự do tung bay trong mắt trong tâm người giang hồ…

Gã hào hiệp, trước sau gã vẫn hào hiệp.

Trái tim ấm áp, trước sau vẫn cứ ấm áp, có lẽ cả đời cũng không thay đổi.

Nhiếp Phong trầm tư rất lâu, sau đó chậm rãi mở mắt ra, gã lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, thấp thoáng bóng dáng ngạo nghễ của Lôi Phong tháp ngoài nửa dặm, đứng hiên ngang dưới ánh mặt trời chói chang.

Đây là một trong những nguyên nhân gã chọn khách điếm này, ngoài việc gã thích sự giản dị tự nhiên của nó thì còn bởi vì gã thích cái cửa sổ này, từ đây gã có thể nhìn thấy tình hình xung quanh Lôi Phong tháp.

Dựa vào tư liệu do thám tử Thiên Hạ hội cung cấp, Lôi Phong tháp chính là nơi mà Bạch Tố Trinh vùi thân năm đó, mà Vu Bát rất có thể sẽ bị chôn dưới Lôi Phong tháp cùng nàng, còn Nhiếp Phong dù đã đến Tây Hồ ba ngày nhưng vẫn còn đang ở bên ngoài quan sát.

Thực ra Nhiếp Phong đã đọc đi đọc lại cuốn sự tích Nữ Oa của thám tử viết kia không biết bao nhiêu lần, nhưng vừa nãy gã vẫn đọc lại rất cẩn thận, trước hết là để hiểu rõ sự việc hòng đề phòng mọi tình huống bất trắc xảy ra, thứ hai là vì trong số bốn viên kỳ thạch được đề cập thì có một viên mà gã rất quen thuộc…

https://thuviensach.vn

“Bạch Lộ!”

Đơn giản là vì hàn thiết trong đá Bạch Lộ cuối cùng đã được đúc thành thanh thần bình gia truyền của Nhiếp gia gã…

“Tuyết Ẩm đao!”

Bởi vì năm đó Nhiếp Phong thất lạc Nhiếp Nhân Vương lúc còn quá nhỏ tuổi nên Nhiếp Nhân Vương chưa có cơ hội nói cho Nhiếp Phong biết rốt cuộc Tuyết Ẩm là do loại kỳ thiết nào tạo nên, bởi vậy Nhiếp Phong cảm thấy rất băn khoăn. Cho đến khi đọc hết sự tích Nữ Oa này gã mới biết được đăng sau Tuyết Ẩm hàn khí lạnh lẽo kinh người ấy, sau sống đao lạnh lẽo âm trầm ấy cũng có một câu chuyện lâm li đến vậy…

Dù câu chuyện này chỉ là sự hư cấu của người đời sau nhưng Nhiếp Phong vẫn rất muốn tin vào câu chuyện ấy. Gã thật lòng rất hy vọng số mệnh thần thánh của Tuyết Ẩm là được gánh trách nhiệm cứu chúng sinh thoát khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng…

Đó chính là mong đợi của Nữ Oa từ vạn vạn năm trước dành cho Tuyết Ẩm…

Còn như Vu Bát, nếu như nó đúng là do Thần Thạch tạo thành thì nó không chỉ là một thứ siêu cấp vũ khí lợi hại nhất trong thiên hạ mà rất có thể nó sẽ trở thành một thánh vật cứu người nữa.

Cho nên chuyến đi này tuy nói là Nhiếp Phong vì lời hứa với Hùng Bá mà đi tìm Vu Bát nhưng kỳ tuhwjc trong lòng gã cũng thầm hy vọng rằng Vu Bát mà mình tìm thấy không phải là một thứ siêu cấp vũ khí, chỉ mong nó là một thánh vật cứu người.

Nhiếp Phong vừa nghĩ vừa nhìn ra cửa sổ, phút chốc trên gương mặt xưa nay trầm tĩnh bỗng thoáng hiện lên một tia nghi hoặc.

https://thuviensach.vn

Gã bỗng nhiên phát hiện trên đường cái có hai người.

Trước giờ thị tập vốn là nơi náo nhiệt nhất trong trấn, hiện giờ trời đang v ề chiều nên người người chen chúc, làm sao lại nhận ra hai người?

Đơn giản là bởi vì trong khi Nhiếp Phong dời ánh mắt từ Lôi Phong tháp về thị tập ngoài khách điếm, giữa những khuôn mặt mơ hồ của người qua đường, gã nhìn thấy hai người áo tím kia!

Bởi vì trên người bọn họ có…

Sát khí cao thủ không tầm thường!

Hai người này đều đội nón cỏ, đầu cúi rất thấp, hơn nửa khuôn mặt đã bị che khuất dưới vành nón nên không ai nhìn thấy gõ gương mặt họ ra sao cả. Nhiếp Phong miễn cưỡng chỉ có thể thấy miệng của họ, mà hai người này khoác áo bào tay lớn nên nhất thời gã cũng khó phân biệt là nam hay nữ.

Hai người mang theo một bọc hành lý nhỏ, xem ra cũng mới đến Tây Hồ, chừng như rất vội, có vẻ thần bí nữa. Nhiếp Phong thấy hai người vừa đi vừa nói chuyện lập tức ngưng thần, dùng Băng Tâm quyết gia truyền để lắng nghe giữa những tiếng ồn ào của chợ xem hai người đang nói chuyện gì.

Nhưng không ngờ vừa cố lắng nghe đã phát hiện ra…

Hai người kia mấp máy môi mà lại không phát ra âm thanh gì cả!

Hóa ra bọn họ không phải đang nói chuyện!

Bọn họ chỉ đang mấp máy môi mà thôi.

Nếu chỉ là hai người qua đường bình thường thì hà cớ gì họ lại không ngừng mấp máy môi mà lại không nói gì cả?

https://thuviensach.vn

Hai người này rõ ràng là mang theo mục đích không thể cho ai biết, cho nên không thể tỏ ra quá lộ liễu. Nhiếp Phong bỗng nhiên hiểu ra, hai người bọn họ chỉ mấp máy môi mà không phát ra âm thanh gì, nhưng thật ra là đang sợ nhỡ đâu có cao thủ nhất lưu ẩn nấp ở đâu đó đang nhòm ngó bí mật của mình, còn có một điểm nữa, cử động miệng của hai người này cũng không giống khẩu hình nói chuyện xưa nay, chứng tỏ hai người sớm đã có thỏa thuận, hai bên dùng một phương pháo giao tiếp khác với người thường để trao đổi với nhau.

Hai người vẫn tiến về phía trước, cuối cùng tiền vào một gian khách điếm.

Nhiếp Phong thầm cảm thấy lo âu trong dạ, Trung Nguyên vốn đầy rẫy cao thủ, có hai người xuất hiện ở Tây Hồ cũng chẳng có gì lạ. Chỉ có điều ngay lúc gã đến Tây Hồ để tìm Vu Bát thì lại đồng thời xuất hiện hai cao thủ thần bí khó lường không rõ diện mạo, không khỏi khiến sự cảnh giác của gã tăng lên.

Nhiếp Phong thầm nghĩ, để tránh đêm dài lắm mộng thì việc này xem chừng không thể để lâu.

Nếu đã như thế thì không bằng tiến hành nhiệm vụ thâm nhập Lôi Phong tháp tìm Vu Bát…

Ngay đêm nay!

Tây Hồ rất âm trầm.

Hình dung Tây Hồ như vậy bởi vì nó không chỉ trời nước một màu mà cĩnh viễn đều mang một sắc thái thần thoại bao phủ.

Tây Hồ càng không giống Hoàng Hà.

https://thuviensach.vn

Hoàn Hà tuy là đất tổ của văn hóa ngàn đời Thần Châu nhưng nó lại mạnh quá! Hung hãn quá! Hoàng Hà sóng lớn cuộn trào, sóng dâng tận mây, lớn quá thành họa, khiến cho người ta vừa thích vừa ghét, ghét lại thương, thương thương ghét ghét, không biết làm sao.

Vì vậy so với Hoàng Hà lúc lạnh lúc nóng, Tây Hồ quả thực yên tĩnh như một cô gái mới lớn âm trầm.

Nhưng mà quân tử quá âm trầm, một khi bị vạch trần có khi chẳng qua chỉ là một tên ngụy quân tử.

Một nơi quá yên tĩnh quá đẹp đẽ có thể cũng là nơi nguy hiểm nhất.

Giống như Tây Hồ.

Tựa như Lôi Phong tháp của Tây Hồ…

Nghe kể rằng Lôi Phong tháo được bắt đầu xây dựng từ thời Ngô Việt.

Sách chép rằng năm đó Ngô Việt vương là Tiền Thục (Tiền Hoằng Thúc) nhân dịp sủng phi của mình là Hoàng thị sinh con trai bèn lên kế hoạch dựng lên một tòa tháp cao mười ba tầng bằng gạch, lấy tám vạn bốn ngàn quyển kinh Phật để cầu bình an cho Hoàng thị.

Cho nên Lôi Phong tháp còn có tên là Hoàng Phi tháp.

Thực ra một người đàn ông nếu không có tình yêu cực kỳ sâu sắc một người phụ nữ thì đời nào lại bỏ ra bao nhiêu của cải để xây dựng một tòa tháp hòng bảo vệ nàng bình an trường mệnh, an hưởng ngàn năm? Nếu không thì đã ước cho cô ta chết sớm để mau lấy vợ khác rồi!

Chính vì vậy Lôi Phong tháp cũng là một lời hứa của người đàn ông si tình dành cho người phụ nữ mình yêu thương.

https://thuviensach.vn

Nhưng mỉa mai thay, truyền thuyết ghi rằng dưới tòa Lôi Phong tháp này lại là nơi chôn cất một người con gái đáng thương số khổ bị chính người nàng yêu thương nhất bán đứng, nàng và Hoàng phi quả thực khác nhau một trời một vực.

Lôi Phong tháp từ lúc xây dựng đến nay đã trải qua bao nhiêu lần tuế nguyệt, cũng đã được sửa chữa mấy lần.

Có người nói, lần cuối cùng Lôi Phong tháp được sửa chữa, hình như hơn trăm năm trước là do Pháp Hải hòa thượng đem mai táng Bạch Tố Trinh dưới đáy Lôi Phong tháp…

Lần sửa chữa này nghe đồn là do một tổ chức thần bí không rõ lai lịch quyên góp tiền bạc, đến nay vẫn không rõ tổ chức thần bí ấy có quan hệ gì với Bạch Tố Trinh hay không.

Sau lần sửa chữa thần bí ấy, liệu Lôi Phong tháp đã trở về là Lôi Phong tháp như trước…

Hay là trở thành chiếc hòm bảo vệ Vu Bát mà gắn đầy…

Cạm bẫy trùng trùng?

Ánh tà dương đỏ như máu.

Khi ánh tà dương của buổi hoàng hôn chiếc xuống Lôi Phong tháp, khi toàn bộ Lôi Phong tháp chìm trong màu đỏ đầy ma mị ấy…

Một cơn gió chiều nhẹ nhàng lướt qua đỉnh tháp, một người như hồng mao trong gió xuất hiện trên đỉnh tháp.

Nhiếp Phong!

Kỳ thực từ hôm đó đến nay gã vẫn lấy vai trò là du khách đi vào trong Lôi Phong tháp quan sát cẩn thận, phát hiện tòa tháp cao mười ba tầng này

https://thuviensach.vn

ngoại trừ bốn vách tường đều chất đầy kinh phật ra thì bên trong cũng không còn dụng cụ gì cả, chỉ là một khoảng trống đến vắng lặng. Nhiếp Phong thậm chí còn không tìm ra một chút manh mối nào của cơ quan bên trong cả. Tòa tháp này xem ra thật sự chỉ là một tòa di tích cổ để cho du khách tham quan thưởng lãm mà thôi, trong tháp cũng không có người trông coi nữa.

Bởi vì theo truyền thuyết thì Bạch Tố Trinh được chôn dưới đáy Lôi Phong tháp cho nên Nhiếp Phong đã quan sát rất tỉ mỉ tầng thấp nhất, kết quả là tầng này cũng không có gì đặc biệt, hơn nữa chất liệu đá lót dưới đất rất kiên cố, không có vẻ gì là rỗng ở dưới, càng không giống như có chôn giấu vật gì.

Nếu là như vậy thì chẳng lẽ những tin đồn về Bạch Tố Trinh và Vu Bát đều là giả?

Nhiếp Phong không phủ định khả năng này, cũng không khẳng định, cách nhìn nhận vấn đề của hắn trước giờ luôn đặc biệt, ba ngày nay hắn suy nghĩ rất nhiều, sau cùng chợt lóe lên ý nghĩ như thế này:

“NƠi yên tĩnh nhất thường là nơi nguy hiểm nhất, nơi khiến người ta chú ý nhất thường thì nó muốn phân tán sự chú ý của mọi người khỏi một nơi trọng yếu nào đó mà không muốn để người khác thấy, chỗ khiến người ta chú ý nhất thường không hẳn là điểm mấu chốt.”

Không sai! Thường nghe đồn Bạch Tố Trinh bị chôn dưới đáy tháp, rất có khả năng là để phân tán sự chú ý của mọi gười. Cho nên khả năng điểm mấu chốt sẽ nằm ở nơi hoàn toàn ngược lại: đỉnh tháp.

Mà ba ngày nay Nhiếp Phong chưa hề lên đỉnh tháp.

Bởi vậy hôm nay đợi đến hoàng hôn, chờ sau khi du khách đã rời đi hết thì Nhiếp Phòng mới xuất hiện trên đỉnh cao nhất của Lôi Phong tháp, đỉnh tháp xây trên bốn mặt ngói tam giác.

https://thuviensach.vn

Gã đã đoán đúng! Vừa lên đỉnh tháp gã đã phát hiện một vài thứ mà gã hoàn toàn không nghĩ tới!

Chỉ thấy trên một viên ngói trên đỉnh có khắc mười sáu chữ thảo rất cứng cáp:

Tây Hồ cạn đáy

Nước triều không dâng

Lôi Phong tháp đổ

Bạch xà xuất thế!

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 25

Thạch Trung Chi Thần (2)

Nhiếp Phong khẽ nhướng đuôi mày, mười sáu chữ này rõ ràng là một phát hiện vô cùng trọng đại, nếu như từng có người khắc những chữ này lên cái đỉnh tháp mà du khách bình thường khó lòng đến được thì rõ ràng là người khắc chữ kia cũng không muốn cho đông đảo người biết được mười sáu chữ này, dụng ý của người đó là chỉ muốn cho một vài người đủ năng lực lên tới đỉnh tháp biết được mà thôi.

Còn nữa, mười sáu chữ này chưa hề bị mưa gió bào mòn, chứng tỏ chỉ mới được khắc lên chưa lâu, rất có thể chỉ mới có mấy ngày mà thôi…

Trong lòng Nhiếp Phong vui mừng chưa lâu, giờ lại chợt thấy bối rối.

Rốt cuộc là ai biết gã đã tới Tây Hồ mà lại ra tay giúp hắn thế này đây?

Người này rốt cuộc là địch hay bạn đây? Liệu đây có phải là một cái bẫy hay không?

Nhiếp Phong cũng không nghĩ nhiều, bởi vì gã đến đây vì Vu Bát, bây giờ đã tìm được manh mối thì cho dù con đường trước mắt là núi đao hay biển lửa gã cũng phải cố gắng vượt qua để tìm ra Vu Bát.

Gã liền lẩm nhẩm đọc lại mười sáu chữ ấy cho thuộc lòng:

https://thuviensach.vn

“Tây Hồ trơ đáy, nước triều không dâng ư? Tây Hồ bao la như thế thì làm sao có thể trơ đáy được chứ? Tám chữ đầu tiên này không thể nào xảy ra được, xem ra không có ý nghĩa đặc biệt gì. Còn ‘Lôi Phong tháp đổ’ thì cũng có thể, nhưng sau khi Lôi Phong tháp đổ xuống rồi, Bạch xà thật sự trở lại nhân gian sao?”

Nhiếp Phong càng ngẫm càng thấy mười sáu chữ này cực kỳ vô lý hoang đường, thoáng chốc lại thấy mù mịt không manh mối. Lúc này gió đêm càng lúc càng mạnh, mái tóc dài của gã tung bay trong gió, đỉnh tháp nghiêng nghiêng kia tựa như cũng bị gió đêm thổi cho run rẩy. Nhiếp Phong dù mã bộ trầm ổn nhưng vẫn cảm thấy hơi lảo đảo, không tự chủ đưa tay chụp lấy đỉnh tháp hình trụ đúc bằng ngọc, đột nhiên gã phát hiện một quái sự.

Đỉnh tháp này hình như có thể dịch chuyển.

Gã sửng sốt vô cùng, chẳng lẽ…

Nhiếp Phong khẽ cau mày, hai tay nắm chặt đỉnh tháp, thử kéo nó về bên trái một cái, trong khoản khắc có một tiếng “két” vang lên…

Mở ra rồi! Trong Lôi Phong tháp đột nhiên truyền đến những âm thanh “két két” nặng nề, toàn bộ Lôi Phong tháp giống như một tòa cơ quan, cuối cùng cũng khởi động rồi!

Nhiếp Phong còn chưa kịp kinh ngạc thì bốn mái ngói tam giác trên đỉnh tháp đột ngột như bốn cánh cửa cùng xoay vào trong, nhưng thanh trụ của đỉnh tháp thì vẫn ở chỗ cũ, dưới chân Nhiếp Phong không còn điểm tựa, thân hình không tự chủ lao xuống dưới.

Nghĩ rằng rơi xuống tầng dưới sẽ có chỗ để tiếp đất, nhưng Nhiếp Phong đã nhầm.

https://thuviensach.vn

Mặt sàn của mỗi tầng tháp hóa ra giống như một cánh cửa xoay đồng loạt xoay nghiêng xuống, mà toàn bộ chuyển động đều do cơ quan ở đỉnh tháp kiểm soát.

Như vậy, Nhiếp Phong rơi từ trên đỉnh tháp xuống tầng thấp nhất, liền một mạch không hề bị ngăn lại, khoảng cách này ít nhất cũng phải hai mươi trượng. Nhưng mà khinh công hiện giờ của Nhiếp Phong đã tiến bộ hơn nhiều lần so với năm năm trước, hai mươi trượng này vốn không thể nào làm khó gã được.

Nhưng lúc thân hình Nhiếp Phong còn cách mặt đất tầm năm trượng thì đột nhiên mặt đất lại chậm rãi tách ra về hai bên trái phải, để lộ một khe hở chừng một trượng, hóa ra đáy tháp kiên cố cũng có thể di động sao?

Sự biến đổi này quả thực không nhỏ chút nào! Hiện tại vẫn chưa thể biết dưới đáy tháp sâu bao nhiêu, giả như là vực sâu vạn trượng thì chẳng phải là vạn kiếp bất phục rồi sao? Nhưng giờ Nhiếp Phong đang ở giữa không trung, quả thực là lực bất tòng tâm, cho dù khinh công quán tuyệt thiên hạ nhưng muốn đề khí bay lên trên cũng không có cơ hội. Bởi thế, gã cứ thế rơi vèo xuống hố sâu dưới đáy tháp.

Ngay lúc Nhiếp Phong vừa lọt qua khỏi mặt đất để rơi vào khoảng không tăm tối phía dưới thì hai bóng người áo tím từ ngoài cửa Lôi Phong tháp bỗng nhanh như chớp lao tới, cũng không đắn đo tính toán gì cả, lập tức nhảy vào hố sâu dưới đất kia, đuổi sát theo Nhiếp Phong.

Hai bóng người áo tím này chính là hai người thần bí mà Nhiếp Phong nhìn thấy lúc ở trong khách sạn, tại sao họ lại phải đuổi theo Nhiếp Phong? Là muốn giết gã hay để cứu gã đây?

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau.

Ngay lúc hai người áo tím còn chưa biết là bọ ngựa hay là bằng hữu vừa nhảy vào hố sâu dưới mặt đất thì chim sẻ đã xuất hiện.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa, lại còn là hai con!

Chỉ thấy hai bóng người chậm rãi tiến vào trong Lôi Phong tháp, chăm chú nhìn khe hở dưới mặt đất, hai người không nhịn được bật cười nanh ác.

Một trong hai người mặc chiến bào màu đỏ như máu, người kia thì gương mặt hóa trang loang lổ những vệt màu. Không sai! Là hắn và y! Là Thần tướng và Đại Thần quan! Bọn chúng tới đây làm gì?

Chỉ nghe Đại thần quan nói:

"Không ngờ người cần tới thì chưa tới mà người không nên tới lại đã tới hết rồi."

Thần tướng lạnh nhạt nói:

"Cũng khó trách được. Nghe đồn rằng Vu Bát chính là vũ khí lợi hại nhất trong thiên hạ, khiến cho người giang hồ nổi lòng tham cũng chẳng có gì lạ."

Đại thần quan nói:

"Đáng tiếc, chúng ta cho rằng Bộ Kinh Vân sẽ đến nhưng hắn lại chậm chạp không chịu xuất hiện."

Thần tướng nói:

"Có thể hắn vốn chẳng bao giờ đến. Tuy chúng ta hiểu rõ tính cách Thần cơ trong lòng bàn tay, chắc chắn sau khi ta đánh chết Bộ Kinh Vân rồi, nàng nhất định sẽ hi sinh bản thân đem chân nguyên Di Thiên Thần Quyết để cứu hắn, nhưng chúng ta lại chưa hiểu được bao nhiêu về Bộ Kinh Vân, không chừng hắn lại không yêu Thần cơ như chúng ta dự liệu, cho nên cũng có thể hắn không đi cầu cứu Thần mẫu mà có khi đã chôn cất nàng rồi

https://thuviensach.vn

bỏ trốn cũng nên..." Lúc nói những lời ấy, Thần tướng cảm thấy có một thứ cảm giác vui vẻ trên nỗi bất hạnh của người khác.

"Vậy là mười sáu chữ ta khắc trên đỉnh tháp kia chẳng phải uổng phí sao?" Đại Thần quan có chút không cam lòng nói.

"Theo ta thấy thì cho dù ngươi không để lại mười sáu chữ kia thì kết quả vẫn thế thôi. Nếu như quả thực Bộ Kinh Vân thật sự đi tìm Thần mẫu cầu xin, nếu như Thần mẫu đồng ý giúp hắn thì chắc chắn đã nói mười sáu chữ này cho hắn biết từ lâu rồi. Bây giờ ngươi để lại mười sáu chứ kia cũng chỉ có tác dụng thu hút sự chú ý của hắn đến cơ quan trên đỉnh tháp mà thôi." Không hổ là Thần tướng, quả nhiên liệu sự như... thần! ()

Đại Thần quan hỏi:

"Nếu như hắn không tới thì há chẳng phải kế hoạch của hai chúng ta toi cơm à?"

Kế hoạch? Hai người này có kế hoạch gì?

Thần tướng cười lạnh trước sự ngu xuẩn của y, nói:

"Cũng chưa chắc đã thế đâu! Ngươi đừng quên Di Thiên Thần Quyết vốn được chia thành 'Chính thể' và 'Di thể'."

"Hả?"

"Chính thể chính là người trực tiếp tu luyện Di Thiên Thần Quyết, tức là Thần cơ; Di thể lại là người chưa từng tu luyện Di Thiên Thần Quyết mà được truyền cho Di Thiên Thần Quyết, đó chính là Bộ Kinh Vân..." Thần tướng nói tới đây thì ngừng lại một chút rồi tiếp tục:

"Với uy lực Diệt Thế Ma Thân của ta, lần trước đã có thể đấu một trận lưỡng bại câu thương với Di Thiên Thần Quyết của 'Chính thể' Thần cơ,

https://thuviensach.vn

bây giờ lại lấy công lực của ta đi đối phó với một 'Di thể' Bộ Kinh Vân vừa mới được truyền Di Thiên Thần Quyết thì có gì là khó khăn đâu chứ..." Thần tướng cười khẩy nói.

"Lần trước ta hạ thủ giết chết Bộ Kinh Vân, kỳ thực từ trước đã dự đoán hắn sẽ được Thần cơ dùng Di Thiên Thần Quyết cứu sống, sau đó hắn sẽ nghĩ cách đi tìm Vu Bát để cứu nàng. Nếu quả thực hắn làm như vậy thì thực tế đã chui vào cái thòng lọng ta thắt sẵn..."

Đại Thần quan nói chen vào:

"Bởi vì ngươi muốn một mũi tên trúng ba đích, ngươi muốn giết Bộ Kinh Vân, chiếm lấy Thần cơ, lại còn muốn cướp lấy Vu Bát."

Thần tướng thản nhiên đáp:

"Không sai. Tất cả môn hạ Sưu Thần cung đều biết Vu Bát ở dưới đáy Lôi Phong tháp, nhưng phải cái nơi này là cấm địa, hơn nữa còn gắn đầy cơ quan giết người, cho nên trước giờ không có ai dám làm liều. Với uy lực Diệt Thế Ma Thân của ta thì cũng không hẳn phải sợ những cơ quan này, nhưng nếu như có người có thể ra sức thay cho ta thì chẳng phải tốt hơn sao..."

Đại Thần quan cũng nói:

"Ừm, cho nên kế hoạch lý tưởng phải là như thế này, trước tiên cho Bộ Kinh Vân đi trước phá những cơ quan kia, sau đó chúng ta mới làm ngư ông đắc lợi, với năng lực Di thể thì hắn không thể nào ngăn ngươi đoạt đi Vu Bát được..."

Thần tướng cười khà khà nói:

Chỉ cần Vu Bát vào tay ta rồi, không những có thể một đòn giết chết Bộ Kinh Vân mà còn có thể cứu sống nàng, đoạt lại nàng, hơn nữa điểm trọng

https://thuviensach.vn

yếu nhất là sau này ta không cần phải nghe theo mệnh lệnh của Thần nữa, uy lực Diệt Thế Ma Thân cộng thêm siêu cấp vũ khí Vu Bát thì có kém gì Thần nữa đâu chứ..."

Đại Thần quan bỗng nhiên lại nói:

"Đáng tiếc, có vẻ như Bộ Kinh Vân chẳng phải là loại đa tình, hắn vẫn chưa đến đây..."

Thần tướng cười khẩy, nói:

"Thế thì đã sao? Hắn vốn là quân cờ ta an bài để đi vào phá cơ quan dưới đáy tháp, nhưng không phải bây giờ đã có ba kẻ đi trước thay hắn rồi sao? Có lẽ bây giờ bọn chúng đã bắt đầu tranh giành rồi..."

"Ngươi có tin chắc ba người vừa rồi có thể thật sự phá được cơ quan trong Lôi Phong tháp?" Đại Thần quan nghi ngờ hỏi.

Thần tướng đáp:

"Hai người áo tím phía sau thì ta không dám khẳng định, nhưng tiểu tử tóc dài kia thân thủ phi phàm, huống hồ lúc nãy đứng từ xa quan sát y, ta đột nhiên cảm thấy y có một cỗ năng lực tiềm tàng không tầm thường giống như Bộ Kinh Vân vậy, ánh mắt của ta chắc chắn không sai đâu, tiểu tử tóc dài này nhất định có thể phá hết toàn bộ cơ quan phía dưới..."

Đại Thần quan nói:

"Hắn đương nhiên cũng đặc biệt không tầm thường giống như Bộ Kinh Vân rồi, bởi vì theo thăm dò của ta thì hắn chính là tam sư đệ của Bộ Kinh Vân năm đó, cũng chính là đệ tử thứ ba của đương kim bang chủ Thiên Hạ hội Hùng Bá - Nhiếp Phong! Năm năm qua, mỗi lần hắn ra tay đều chưa bao giờ thất thủ cả."

https://thuviensach.vn

"Ha ha, hóa ra là Thiên Hạ hội cũng có lòng muốn đoạt Vu Bát sao? Không ngờ Hùng Bá đã thành đại kiêu hùng nhất thế rồi mà vẫn có dã tâm như vậy." Thần tướng cười mỉa mai.

Đại Thần quan nói:

"Con người vốn tham lam, được một lại muốn hai, có vợ đẹp con ngoan lại muốn toại đường danh lợi, có danh lợi lại muốn tước lớn quyền cao, có quyền tước lại cầu xưng vương xưng bá, dã tâm vốn không có điểm dừng..."

Thần tướng bất ngờ lại cuồng tiếu, nói:

"Ha ha! Cũng giống như dã tâm của ta bây giờ, chính là muốn đoạt Vu Bát đánh chết Bộ Kinh Vân, vung đao đoạt tình, cuối cùng là đánh bại Thần, trở thành vị thần vô địch chân chính!"

Hắn nói xong liếc nhìn Đại Thần quan một chút rồi căn dặn:

"Tiểu tử Nhiếp Phong kia có lẽ cũng đã bắt đầu phá cửa qua ải rồi, bây giờ ta xuống giám sát y, đợi lúc y vừa tìm thấy Vu Bát thì lập tức cướp lấy. Đại Thần quan, ngươi trấn thủ chỗ này, nếu như Bộ Kinh Vân thật sự xuất hiện thì ngươi hãy nghĩ cách giữ chân hắn lại đây, tránh để hắn xuống dưới kia cản trở đại sự của ta, thêm nhiều chuyện rắc rối, biết chưa?"

Thần tướng nói chuyện giống như chủ nhân đang hạ lệnh cho người hầu vậy, Đại Thần quan vô cùng bất mãn không phục, sớm đã biết đi cùng gã điên này chẳng khác gì tranh ăn với hổ, hơn nữa hắn ra lệnh cho y ở lại trông coi chỗ này rõ ràng là không muốn y xuống chia miếng mồi ngon, thứ tâm tư này Đại Thần quan há lại không rõ sao? Nhưng chỉ ngặt Thần tướng mạnh hơn y không biết bao nhiêu lần, nên không thể làm gì khác hơn là ép bản thân gật đầu.

https://thuviensach.vn

Thần tướng dặn dò kỹ càng xong xuôi, lập tức phi thân nhảy xuống lòng đất, vừa đuổi theo vừa cười điên cuồng nói:

"Nhiếp Phong ơi Nhiếp Phong! Thần tướng ta đến với ngươi đây! Đa tạ ngươi đã mở đường tìm kiếm Vu Bát cho ta, cũng đa tạ ngươi vì sắp hiến cho lão từ..."

"Bộ não của mình. Ha ha..."

Mang theo tiếng cười khủng khiếp và tàn nhẫn, Thần tướng cuối cùng cũng biến mất khỏi mắt Đại Thần quan, biến mất ở trong màn đêm u ám vô biên dưới nền đất.

Nhưng mà Thần tướng dặn Đại Thần quan lúc cần thiết thì giữ chân Bộ Kinh Vân cũng là đánh giá quá cao lão Đại Thần quan này.

Ngay lúc Thần tướng vừa mới biến mất, khi Đại Thần quan vừa mới vội vàng đưa mắt quan sát tình hình trong Lôi Phong tháp thì hắn đột nhiên phát hiện một người đã đứng ở cửa Lôi Phong tháp tự lúc nào, đang chằm chằm nhìn mình không chớp mắt.

Đó là một đôi mắt rất lạnh lẽo, đó là một "hắn" cực kỳ lạnh lẽo!

Vốn chưa từng nghĩ tới một kẻ đầy nhiệt tâm như hắn lại sẽ trở nên lạnh lẽo đến như vậy. Cái lạnh lẽo này là cái lạnh của kẻ mất đi tình yêu mà mất hết niềm tin, thề phải giết chết kẻ thù.

"Là... ngươi sao?" Câu hỏi này của Đại Thần quan cũng không hẳn là một câu hỏi, bởi vì y thật sự không thể tin được kẻ xuất hiện trước mặt lại là hắn.

Mà trong lúc y còn đang hoang mang sợ hãi thì đôi mắt lạnh lẽo kia không biết từ khi nào đã tiến tới trước mặt y. Đại Thần quan chỉ cảm thấy

https://thuviensach.vn

một luồng kình phong sượt qua thân mình, vẫn còn nghe thấy người kia lạnh lùng nói:

"Coi như ngươi gặp may! Ta còn cần phải hỏi ngươi chuyện của A Hắc, hơn nữa bây giờ ta cũng không có thời gian giết ngươi..."

Trong nháy mắt, âm thanh ấy đã đi xa, lúc Đại Thần quan muốn xoay người để nhìn xem người kia đã nhảy xuống đáy tháp u ám thì mới đột nhiên phát hiện cả ba mươi sáu đại huyệt của mình đã bị khống chế, toàn thân không thể nào động đậy được.

Quá đáng sợ rồi! Không tưởng tượng được sức mạnh của Di Thiên Thần Quyết có thể khiến hắn lập tức sử dụng được võ nghệ đã học trong quá khứ như vậy sao?

Thực lực thật là đáng sợ! Nhanh đến đáng sợ!

Lạnh đến đáng sợ!

Đại Thần quan không nhịn được lông tóc toàn thân dựng ngược, răng đánh lập cập than thở đứt quãng:

"Tử... thần..."

"Tử thần... đáng sợ... làm sao!..."

"A! Hóa ra... hắn đúng là... Tử... thần..."

Ở dưới.

Nhiếp Phong vẫn tiếp tục rơi xuống, tựa như đang lao vào địa ngục vô tận.

Đến giờ khắc này, cuối cùng gã đã có thể hiểu hàm ý của bốn chữ "Lôi Phong tháp đổ" rồi. Lôi Phong tháp đổ không phải là cả tòa Lôi Phong tháp

https://thuviensach.vn

thực sự đổ xuống mà ám chỉ mặt đất dưới mười ba tầng tháp sẽ sụp xuống.

Bây giờ Lôi Phong tháp đã đổ, vậy thì đến lúc nào Nhiếp Phong mới có thể thấy "Bạch xà xuất thế"?

Gã không biết, gã chỉ phát hiện một chuyện, hóa ra mặt sàn của tầng thấp nhất trong Lôi Phong tháp do hai khối cự thạch dày năm trượng nặng vạn cân tạo thành, chẳng trách dù thế nào cũng không thể nhận ra bên dưới rỗng.

Mà khi đã rơi xuống sáu, bảy trượng, gã đột nhiên phát hiện chân đã có chỗ đáp, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vốn cho rằng đây là chỗ thấp nhất của Lôi Phong tháp rồi, không ngờ lại nghe "Xì" một tiếng, trong bóng tối gã chỉ cảm thấy dưới chân đạp phải một chỗ trơn trượt, thân hình lại lao nhanh xuống dưới nữa.

Lần này Nhiếp Phong cảm thấy mình như lọt vào một địa đạo chạy nghiêng kéo dài, bên trong địa đạo trơn như bôi dầu, bởi vậy gã cũng không thể nào đứng vững trong địa đạo được, chỉ phó mặc để bản thân trượt theo địa đạo xuống dưới, càng lúc càng sâu...

Cũng không biết trượt xuống bao lâu rồi, Nhiếp Phong ước chừng thời gian trượt xuống cũng được vài nén hương, chí ít trượt xuống cũng phải mấy dặm, bỗng nhiên "phục" một tiếng, gã cảm thấy hai chân mình cuối cùng đã chạm tới mặt đất cứng rắn phía dưới.

Thật không ngờ Lôi Phong tháp lại có một địa đạo dài đến như vậy, đi hết địa đạo nằm nghiêng, đến cuối địa đạo rốt cuộc là nơi nào đây?

Bốn phía tối om không chút ánh sáng lọt vào, đưa tay ra không thấy năm ngón, Nhiếp Phong vội lấy hỏa tập ra đánh lửa, dựa vào ánh sáng yếu ớt của đốm lửa bắn ra, gã đã thoáng nhìn thấy một cây đuốc ở trên tường, không xa là mấy.

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong bước tới gần tường, sờ soạng nắm lấy cây đuốc, lại đánh hỏa tập thắp đuốc lên, khi ánh sáng đã đủ soi khắc nơi, quang cảnh xung quanh khiến cho Nhiếp Phong ngây dại.

Chỉ thấy địa đạo này có phần cuối là một động ngầm to lớn chừng hai mươi trượng vuông, cao khoảng năm trượng, đỉnh chóp của động vẫn có thể thấy lối ra của địa đạo mà Nhiếp Phong vừa trượt xuống.

Nhưng mà điều khiến Nhiếp Phong kinh ngạc không phải là sự to lớn của cái động này mà bởi vì trên một bức tường trong động còn có một cánh cửa đá, không chừng phía sau còn có đường khác nữa. Nhiếp Phong chậm rãi bước lại gần, dùng sức đẩy cửa đá, chỉ thoáng thấy bên trong còn có một con đường không thấy điểm dừng, bên cạnh cửa có khắc mấy chữ nhỏ:

"Ta rất hối hận, nhưng đáng tiếc không còn cách nào cứu vãn, chỉ có ở lại sau cánh cửa này mà thôi."

Cánh cửa này nhất định thông đến một con đường chết không thể quay đầu, nếu không có địa đồ thì khó có thể tìm thấy đường.

Những chữ nhỏ khắc trên đá này rõ ràng là một lời khuyên, nhưng Nhiếp Phong đã quen vào sinh ra tử từ lâu, lúc này trong đầu hắn chỉ không ngừng suy nghĩ:

"Sao? Pháp Hải hòa thượng? Hóa ra trên đời này quả thực có một người tên là Pháp Hải? Ông ta rốt cuộc hối hận điều gì? Chẳng trách sư phụ từng nói, Bạch Tố Trinh rất có khả năng không phải yêu tinh gì cả mà là siêu cấp cao thủ của một tông phái thần bí hơn trăm năm trước, lẽ nào... Nếu đúng như lời của sư phu nói, trên đời thật sự có người tên Bạch Tố Trinh kia?"

Nghĩ đến đây, Nhiếp Phong chợt nổi lòng hiếu kỳ, tốt xấu gì cũng đã tới rồi, cũng phải tìm ra chân tướng bằng được. Vì thế gã không nghĩ ngợi gì nữa, muốn bước vào con đường sâu không thấy đáy sau cánh cừa thì đột nhiên vào lúc này...

https://thuviensach.vn

"Phục phục" hai tiếng vang lên! Hai bóng người áo tím bỗng nhiên từ trên cửa địa đạo đồng thời nhảy xuống, liếc thấy Nhiếp Phong, hai người nhanh như chớp không nói không rằng lao tới tấn công!

Biến đổi này khiến Nhiếp Phong ngẩn cả người. Hai người áo tím trước mắt rõ ràng là hai người thần bí mà gã đã từng trông thấy ở trong chợ, thực không nghĩ được hai người bọn họ sẽ bám đuôi tới đây, lại càng không liệu được bọn họ là địch chứ không phải bạn, mắt thấy kẻ sử quyền, người tung chưởng cùng tấn công mình, Nhiếp Phong lập tức tạo thế phản công.

"Phốc phốc" hai tiếng gọn lỏn vang lên. Nhiếp Phong nhanh như chớp xuất liền hai cước, vừa kịp thời phá tan thế tấn công của hai người. Tốc độ quá nhanh, đến mức khiến người ta hoài nghi gã rốt cuộc có chân hay không, chỉ vì căn bản không có cách nào nhìn thấy cước ảnh của gã.

Hai kẻ áo tím thấy thế tiến công bị phá thì lập tức xoay người nhảy lùi lại, một trong hai người lập tức cười khẩy nói:

"Tâm tựa thanh phong, cước như thanh phong! Cước pháp nhanh như vậy, cho dù là sư phụ Hùng Bá của ngươi cũng chưa chắc có thể đạt tới, không hổ là Phong Thần Cước Nhiếp Phong danh trấn giang hồ!"

Nhiếp Phong sửng sốt nhưng vẫn tỏ vẻ bình tĩnh hỏi:

"Các ngươi biết ta? Các ngươi rốt cuộc là ai?"

Hai người áo tím từ lúc xuất hiện đến giờ thì luôn dùm mũ rơm che kín nửa mặt, để cho người khác không nhìn thấy dung mạo thật sự của bọn họ, một trong hai người quát lớn:

"Ngươi không cần biết! Chỉ cần biết chúng ta đến đoạt Vu Bát là đủ rồi! Tiếp chiêu đi!"

https://thuviensach.vn

Tiếng quát vừa dứt, thân hình hai người lại bắn lên lần nữa, chia làm hai bên trái phải giáp công Nhiếp Phong.

Hai người lại không dùng quyền chưởng để nói chuyện với Nhiếp Phong mà đổi làm trảo tấn công Nhiếp Phong, cho thấy hai người võ công rất cao thâm, thuộc hàng cao thủ nhất lưu.

Rốt cuộc hai người này là ai? Nhiếp Phong căn bản không có thời gian để ngẫm nghĩ, tay gã vẫn còn cầm ngọn đuốc nên chỉ có thể dùng chân nghênh chiến, nhưng mà một cước này lại là cước pháp trong Phong Thần Cước...

"Phong Trung Kình Thảo!"

Phong Trung Kình Thảo vừa xuất, Nhiếp Phong cước pháp nghiêm mật nhanh như chớp vẽ thành nửa vòng cung, trước tiên chặn người áo tím bên phải, sau đó lại chặn người bên trái, bức hai người kia phải lùi nhanh, một trong hai người nói:

"Lợi hại! Được! Chúng ta lấy cước đọ cước!"

Dứt lời, hai người lập tức di chuyển, thay đổi chiến lược, cước quét ra, một công hạ bàn Nhiếp Phong, một đánh vào yết hầu gã.

Nhiếp Phong vẫn chỉ thủ không công, nhưng bị hai người vây công, lập tức không giữ thế nữa, cước lại xuất ra, đó chính là cước pháp Phong Thần Cước...

"Phong Trịch Lâu Tàn!"

"Phong Trịch Lâu Tàn" vừa xuất, lập tức một cỗ cước kình như gió lốc mang theo vô số cát đá xoáy về phía hai người, hai người cả kinh lui nhanh, nhưng trong lúc đó cước ảnh của Nhiếp Phong lại đến!

https://thuviensach.vn

"Bình bình" hai tiếng, hai người cố gạt cát đá, trung lộ bỏ trống, ngực và bụng liền trúng hai cước, trên thân thể một trong hai người rớt xuống một tấm lệnh bài xanh ngọc bích, trên lệnh bài có khắc ba chữ...

Vô. Song. Thành.

Liếc nhanh qua, Nhiếp Phong không khỏi thất kinh, hỏi:

"Hả? Các ngươi là người của Vô Song Thành? Là Độc Cô Nhất Phương sai các ngươi tới à?"

Hai người áo tím thấy thân phận bại lộ, không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người đột nhiên lấy trong lồng ngực ra thứ gì đó rồi đột nhiên ném về phía Nhiếp Phong.

Là hai hạt châu màu xanh ngọc bích! Với thân thủ cực nhanh của Nhiếp Phong thì chỉ khẽ lắc mình đã có thể né qua, nhưng mà mục tiêu của hai hạt châu không phải Nhiếp Phong...

Mà là bức tường phía sau Nhiếp Phong!

"Phốc" một tiếng, hai hạt châu đập vào tường lập tức vỡ ra, hai màn khói màu xanh lục theo đó nhanh chóng lan tỏa về bốn phía. Những làn khói xanh ấy mang theo một mùi hương nhẹ nhàng, Nhiếp Phong vừa thoáng ngửi thấy đã biến sắc, hô khẽ:

"Mị Ảnh Mê Tâm pháp? Hai người là hai đại hộ pháp của Vô Song Thành, Mị Ảnh, Tâm Linh?"

Không có tiếng trả lời! Bởi vì hai người áo tím đã biến mất trong sương mù, phút chốc, khắp nơi thình lình xuất hiện mười bóng đen khổng lồ trong màn sương khói, vây lấy Nhiếp Phong ở giữa.

Mười bóng đen này chính là...

https://thuviensach.vn

Mười con sư tử đang nhe nanh múa vuốt!

Trong động dưới lòng đất sâu sao lại vô duyên vô cớ xuất hiện mười con sư tử? Nhiếp Phong còn chưa kịp ngẫm nghĩ thì mười con sư tử đã mở những cái miệng to như chậu máu cùng nhào về phía Nhiếp Phong.

Nhưng Nhiếp Phong lại không hề tránh né, gã điên rồi chăng?

Trời ơi! Gã cứ để mặc cho mười con sư tử nhào lên người mình!

Mắt thấy Nhiếp Phong sắp bị bầy sư tử cắn xé thì đột nhiên, chuyện lạ xảy ra!

Mười con sư tử vừa chạm vào thân thể Nhiếp Phong liền tan thành mây khói, hòa vào màn sương mù trong động.

Nhiếp Phong vẫn bình tĩnh đứng thẳng, trong sương mù lại truyền đến tiếng cười gằn mơ hồ:

"Ha ha, không hổ danh là Phong Thần Cước chưa bao giờ thất thủ của Thiên Hạ hội! Ngươi hẳn cũng sớm biết bầy sư tử kia là do sương khói Mị Ảnh Mê Tâm pháp của chúng ta tạo thành, nhưng chỗ ảo diệu của Mị Ảnh Mê Tâm pháp này là khi hư khi thực, có thực có hư, chỉ cần tâm thần có chút lơi lỏng thì lập tức bị ảo giác trói buộc mà chết..."

Vừa nói đến đây, trong sương mù lại thấp thoáng hàng trăm đạo hàn quang, Nhiếp Phong liếc mắt nhanh qua, chỉ thấy hàng một trăm ngọn chủy thủ chuôi phát tinh quang bốn phía đang bắn về phía mình theo một trăm phương vị khác nhau, cho dù nhanh như gã cũng không thể né tránh nhiều chủy thủ như vậy! Một trăm cây chủy thủ này là thật hay cũng là ảo giác? Hay tất cả đều là thật?

Không! Trong một trăm ngọn chủy thủ này chỉ có hai thanh là thật! Nhiếp Phong sớm dùng "Băng Tâm Quyết" để nhận ra, gã liền lách nhẹ eo

https://thuviensach.vn

lên, vừa đủ né khỏi hai thanh chủy thủ bắn về yết hầu và trái tim mình.

Cùng lúc đó, Nhiếp Phong đã nhìn thấy một góc tương đối u ám ở trong sương mù, nơi đó rất có thể là cánh cửa dẫn tới tử lộ kia, gã biết nếu mình ở trong màn sương khói của Mị Ảnh Mê Tâm pháp quá lâu thì nhất định sẽ bị khói mê hành hạ giày vò đến khô tâm kiệt lực mà chết, liền không chút nghĩ ngợi tung mình lao về phía góc tối ảm đạm trong màn sương kia.

Vọt qua khói mê, chỉ thấy sau màn khói đúng thật là cánh cửa đá nọ, gã không chút cân nhắc liền lao vọt vào trong tử lộ nằm nghiêng sâu không thấy đáy kia, thân hình lại trượt xuống dưới, không quản tử lộ này hung hiểm trùng trùng!

Nhưng gã không bao giờ ngờ được, hung hiểm mà gã phải đối diện ngoài tử lộ trước mắt, ngoài hai người áo tím quyết truy cùng đuổi tận không tha gã còn có một kẻ địch cực kỳ đáng sợ - Thần tướng!

Thần tướng.

Mới chính là mối hung hiểm thật sự!

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 26

Kinh Ngộ (1)

Thế nào mới xứng để gọi là một tử lộ?

Trên đời quả thực có vô số tử lộ, nhưng chắc chắn rằng không thể có cái nào xứng đáng gọi là tử lộ bằng con đường mà Nhiếp Phong đang tiến vào!

Bởi vì ngoài những hung hiểm đưa con người ta vào chỗ chết còn có hai người đã chết - Bạch Tố Trinh và Pháp Hải, sẽ đợi những kẻ vào tìm chết ở cuối con đường này!

Thử hỏi con đường này có xứng đáng được gọi là một tử lộ hay không?

Nhiếp Phong lại đang trượt dài theo hành lang chết chóc ấy xuống phía dưới được ba tuần hương rồi, mãi vẫn chưa thấy dừng lại, xem ra tử lộ này còn sâu hơn địa đạo vừa rồi rất rất nhiều.

Nhiếp Phong càng trượt xuống càng thấy hoài nghi, cứ trượt mãi trượt mãi thế này, tựa như không bao giờ dừng lại, chẳng lẽ thật sự muốn trượt xuống tận "địa tâm"?

"Địa tâm" trong truyền thuyết là một nơi hừng hực dung nham, những dung nham này nhiệt độ cực cao, cái gì chạm phải đều bị thiêu cháy, trên đời này không có gì có thể tồn tại dưới dòng chảy dung nham, địa tâm chính là địa ngục A Tì trong truyền thuyết.

https://thuviensach.vn

Mà trong lúc trượt xuống Nhiếp Phong lại thấy càng lúc càng nóng, dưới chân dường như có khí nóng bốc lên hừng hực, gã chỉ cần cắm cây đuốc vốn đã tắt ngấm từ lâu vào vách đá hành lang là có thể giữ cho thân thể thôi không còn bị trượt xuống nữa, chỉ có điều Nhiếp Phong không có ý định quay lại.

Đã đến nước này rồi, gã nhất quyết phải tra ra manh mối, huống chi bây giờ không chỉ mình gã đi kiếm Vu Bát mà còn có hai tên áo tím cũng mơ đoạt món bảo vật này, giả như gã quay trở ra thì Vu Bát nhất định lọt vào tay hai người này. Nếu để hai người này nắm giữ siêu cấp vũ khí thì không biết võ lâm sẽ đại loạn đến mức nào, có thể còn loạn hơn để Vu Bát vào tay Hùng Bá! Nhớ tới hai người áo tím nọ, tuy rằng gã chưa từng nhìn thấy bọn họ nhưng Nhiếp Phong khẳng định đó nhất định là hai đại hộ pháp dưới trướng Vô Song thành - Mị Ảnh, Tâm Ma!

Nghe nói Vô Song Thành có ba đại hộ pháp, đại hộ pháp "Thích Vũ Tôn", nghe đâu mang tuyệt học Phật môn Như Lai Thần Chưởng đã đến mức xuất thần nhập hóa, bình thường sẽ không xuất động, chỉ phụ trách hỗ trợ Vô Song thành chủ Độc Cô Nhất Phương xử lý công việc, địa vị rất mực tôn quý.

Hai hộ pháp còn lại theo thứ tự là "Mị Ảnh Tâm Ma" này là hai hán tử, bọn họ cũng có thể nói là hai cánh tay của đại hộ pháp Thích Vũ Tôn, hai người ngoại trừ tinh thông bốn loại võ công quyền chưởng cước trảo mà còn nghiên cứu một bộ Mị Ảnh Mê Tâm pháp, có thể dùng khói mê nhiễu loạn tâm trí kẻ địch cho đến chết mới thôi!

Nhưng vì sao hai người lại đến Lôi Phong tháp tranh đoạt Vu Bát? Chẳng lẽ là phụng mệnh Vô Song thành chủ Độc Cô Nhất Phương mà đến?

Vậy thì Vô Song thành làm sao biết dưới đáy Lôi Phong tháp có Vu Bát? Bọn họ làm sao biết Nhiếp Phong sẽ đến đây?

https://thuviensach.vn

Tâm niệm Nhiếp Phong thoáng động.

Lẽ nào trong Thiên Hạ Hội có...

Nội gián?

Hả? Lần này việc gã đi tìm Vu Bát cho dù là trinh sát tình báo của Thiên Hạ hội cũng không biết. Việc này ngoài chính bản thân gã ra thì chỉ có người sai gã đến là Hùng Bá biết, dĩ nhiên còn có Tần Sương, tên hề Văn Sửu Sửu và...

Ngay lúc Nhiếp Phong nghĩ tới đây thì gã chợt đã rơi đến đoạn cuối địa đạo, trượt ra ngoài.

Gã chỉ cảm thấy mình đã đi vào một không gian rộng lớn hơn, giữa lúc vừa mới rơi xuống, gã đã kịp lấy hỏa tập đánh lửa thắp ngọn đuốc trên tay, không gian rộng lớn nhất thời sáng bừng lên.

Gã còn chưa rơi đến đáy của nơi này đã nhìn rõ hết tình hình nơi này.

Chỉ thấy đây là một cái động còn lớn hơn địa động trên kia nhiều lần, gã đồng thời nhìn thấy trên bốn vách tường của địa động có bảy mươi hai cái cửa, mà ở mắt đất dưới chân gã ba trượng lại đã có một vòng tròn rộng tầm một trượng, nếu như cứ tiếp tục rơi xuống thế này thì nhất định sẽ rơi xuống trong vòng tròn ấy.

Nhưng vào lúc này, Nhiếp Phong đột nhiên hoài nghi, vì sao trên mặt đất lại vô duyên vô cớ vẽ một vòng tròn như thế, liệu nó mang ý nghĩa gì?

Gã đột nhiên nhớ ra, nếu như Lôi Phong tháp quả thực có sắp đặt cơ quan thì đây chính là lúc tốt nhất để khởi động cơ quan để ngăn cản kẻ địch.

https://thuviensach.vn

Nơi gần với chân tướng sự thật nhất cũng chính là nơi gần với cái chết nhất.

Nếu như thuận thế rơi tiếp xuống thì nhất định sẽ rơi vào vòng tròn, Nhiếp Phong thầm nghĩ. Vòng tròn này rất có thể là một thứ công tắc khởi động cơ quan, liền vội vàng vận toàn lực xoay mình giữa không trung, thân hình lệch sang bên. "Phốc" một tiếng, gã đã lăn ra khỏi vòng tròn.

Nhiếp Phong như vậy đã an toàn?

Không phải! Mà là hoàn toàn ngược lại! Gã sai rồi! Mười phần sai!

Gã quá thông minh, phản ứng và tâm tư quá mức nhanh nhạy, nhưng mà cơ quan của Lôi Phong tháp chính là dùng để đối phó với những kẻ nhanh nhẹn như thế!

Có thể vào đến đây mà không chết thì tuyệt đối không phải kẻ tầm thường, người thiết kế nên cơ quan dưới tháp này cũng hiểu rõ như vậy từ trước, cho nên thiết kế cũng rất thông minh, y bố trí một bố cục vô cùng thú vị!

Nếu như người đến ngoan ngoãn để rơi vào trong vòng tròn thì sẽ không có chuyện gì cả, kẻ đó lại có thể nghỉ ngơi chốc lát trong khi cơ quan trong bảy mươi hai cửa kia phát động, cuối cùng có thể tìm tới chân tướng sau cùng.

Nhưng nếu như người đến quả thực thông minh nhanh nhẹn mà lao ra khỏi vòng tròn thì...

"Ầm", một tiếng nổ vang trời, sơn động to lớn đột nhiên rung chuyển ầm ầm như động đất, tựa như sắp sập xuống.

Không! Không phải đổ sập xuống! Nhiếp Phong có thể nghe thấy từng tràng âm thanh “ầm ầm: vang lên không dứt, gã dùng Băng Tâm Quyết

https://thuviensach.vn

nghe thật kỹ, đó không phải chỉ một tiếng "ầm ầm", mà là…

Bảy mươi mốt tiếng "ầm".

"Đây là…" Nhiếp Phong vô cùng kinh ngạc, gã đưa mắt nhìn bảy mươi hai cửa động, chỉ có một cửa không truyền ra tiếng "ầm ầm" kia, mà trên cửa này laiuj có khắc năm chữ nhỏ "Bạch Tố Trinh chi mộ"!

Bạch Tố Trinh chi mộ?

Nhiếp Phong không khỏi mừng thầm trong bụng, nhưng cùng lúc đó, tiếng "ầm ầm" từ bảy mươi mốt cửa động kia đã càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần, Nhiếp Phong còn chưa kịp triển thân bay đến cánh cửa có mấy chữ "Bạch Tố Trinh chi mộ" kia thì bỗng nhiên bảy mươi mốt cánh cửa kia bắn ra bảy mươi mốt tảng đá lớn.

Bảy mươi mốt tảng đá lớn nặng ngàn cân từ bốn phương tám hướng bắn thẳng về phía Nhiếp Phong, mắt thấy gã sắp bị nghiền nát đến nơi, cùng lúc đó, trên đỉnh động thình lình có vô số đoản kiếm lạnh lẽo âm trầm bắn xuống, dày như mưa sa, dù cho Nhiếp Phong có thể kịp thời tránh được hết thảy đá lớn thì cũng khó có thể né qua được màn mưa kiếm đâm xuống kia, lần này quả thực lên trời không lối thoát, xuống đất chẳng cửa ra rồi! Đây quả nhiên là một cơ quan tất sát thật sự!

Kết cục duy nhất gã có thể lựa chọn là biến thành thịt vụn, hoặc bị đâm nát!

Chỉ có điều kẻ thiết kế nên cơ quan này tuy cực kỳ thông minh nhưng dường như còn kém Nhiếp Phong một bậc! Bởi vì kẻ thiết kế ra cơ quan này tựa như chưa từng nghĩ tới trên đời này lại tồn tại một cước chiêu được xuất ra bởi một người vừa giỏi khinh công lẫn cước pháp như Nhiếp Phong, loại uy lực này người bình thường không thể nào tưởng tượng được, ngay cả người truyền thụ cho gã là Hùng Bá có lẽ cũng không thể tưởng tượng ta!

https://thuviensach.vn

Một cước kia chính là chiêu lợi hại nhất mạnh mẽ nhất trong Phong Thần cước pháp...

"Lôi Lệ Phong Hành!"

Trước thế ngàn cân treo sợi tóc ấy, đối mặt với thế công như bão táp kia, thần sắc Nhiếp Phong vẫn thản nhiên như trước, gã vẫn rất bình tĩnh.

Cái cơ quan tất sát này, cho dù mạnh như Thần Tướng cũng không nắm chắc có thể phá được, hắn nhiều lắm cũng chỉ có thể dùng Diệt Thế Ma Thân để đập vỡ ba mươi sáu tảng đá ngàn cân, nhưng số đá còn lại thì hắn không dám chắc! Chỉ có điều, Nhiếp Phong dường như lại có lòng tin tuyệt đối!

Ngay lúc bảy mươi mốt tảng đá lớn lăn đến phạm vi năm thước quanh thân gã, khi màn mưa kiếm đâm đến cách đỉnh đầu gã năm thước, chỉ trong chớp mắt, Nhiếp Phong đã lăng không vung hai chân đá ra, thân hình cũng cấp tốc xoay chuyển, sử ra một chiêu...

"Lôi Lệ Phong Hành!"

Một chiêu này vừa nhanh vừa mạnh, nhờ dung hợp cả thân pháp mà Nhiếp Phong đã học được từ Quỷ Hổ và Nhiếp Nhân Vương, nên chiêu Lôi Lệ Phong Hành này được Nhiếp Phong sử ra mang uy lực khác xa Hùng Bá. Trong khoảnh khắc, Nhiếp Phong càng xoay càng nhanh, toàn thân đã hóa thành một trận gió xoáy...

"Xoát" một tiếng, cả người Nhiếp Phong đã như chớp giật chui vào trong một tảng đá lớn đang lăn tới gần, cùng lúc đó, một tràng tiếng nổ "ầm ầm" đinh tai nhức óc vang lên.

Bảy mươi mốt tảng đá lớn cuối cùng va vào nhau, gây ra xung động cực lớn cùng tiếng nổ vang trời khiến cho cả sơn động cũng phải rung chuyển, mà lúc này tiếng tiếng sắt đá va chạm "đinh đinh đang đang" cũng vang lên

https://thuviensach.vn

không ngớt, toàn bộ những mũi kiếm bén nhọn kia cũng đã rơi xuống hết rồi.

Giỏi cho Nhiếp Phong! Trong lúc nguy cấp này lại có thể nghĩ ra cách thoát thân như thế!

Không sai! Chỉ cần có thể chui vào bên trong một tảng đá nào đó thì tảng đá đó lập tức sẽ trở thành giáp bảo vệ cho gã, còn nếu gã nhảy lên trên thì sẽ không có cách nào tránh được màn mưa kiếm, sau đó còn có nguy cơ bị đá lớn đánh nát thành thịt vụn nữa!

Hay cho một phương pháp còn thông mình hơn cả kẻ bày bố trận này nữa! Xem ra, năm năm qua Nhiếp Phong đã trưởng thành lên nhiều rồi, võ công của gã tiến triển cũng không phải tầm thường.

Để tránh cơ quan luân phiên phát động, Nhiếp Phong ngồi đợi ở trong tảng đá một lúc lâu, cuối cùng mới phá đá chui ra ngoài. Cây đuối trong tay gã đã tắt, trong động lại ngập tràn một màn đêm hắc ám, gã ben lấy hỏa tập ra đánh lửa thắp lại đuốc...

Khi ảnh lửa vừa bừng lên tỏa sáng sơn động, gã thoáng nhìn mặt đất phủ đầy những lưỡi dao sắc rồi quay lại nhìn bảy mươi mốt tảng đá lớn như xếp thành mê cung nằm bất động ở ngoài. Gã vẫn thấy một màn khói mê màu xanh lục tràn ngập bên trong động...

"Gì nữa đây? Là Mị Ảnh Mê Tâm Pháp? Hai người bọn họ đã đuổi tới rồi sao?"

Đúng vậy! Ngay lúc Nhiếp Phong ở trong tảng đá tránh hết tất cả nguy cơ thì hai người bọn họ đã như oan hồn không dứt đuổi tới rồi.

Nhiếp Phong không muốn tiếp tục dây dưa với họ, nhưng ngay lúc gã đưa mắt liếc qua một lượt, muốn tìm lại cửa động có khắc mấy chữ "Bạch

https://thuviensach.vn

Tố Trinh chi mộ" kia thì bỗng nhiên, mười bóng người từ trong sương mù hiện ra.

Mười bóng người màu tím!

Mười bóng người áo tím như lang như hổ lao về phía Nhiếp Phong, gã biết đây nhất định là kiệt tác của Mị Ảnh Mê Tâm Pháp, nhưng gã không dám khẳng định mười người này là thật hay trong đó thực ra chỉ có hai kẻ áo tím kia - Mị Ảnh Tâm Ma.

Gã chỉ có thể tung người mà lên, tránh đòn hợp công của mười người, nhưng ngay lúc thân hình gã vừa động thì mười người lại chuyển thân tấn công tiếp. Lần này Nhiếp Phong cảm thấy không thể tiếp tục tránh lâu được, liền dùng Băng Tâm Quyết gia truyền bình định tâm thần, lập tức nhận ra trong số đó chỉ có hai đạo kình phong.

Gã vốn không muốn dây dưa lâu với hai người này, nếu tiếp tục sẽ rất mất thời gian lẫn tiêu hao tinh lực, vì vậy lần này Nhiếp Phong không hề lưu tình, vận hết bảy phần công lực vào hai chân rồi bất thình lình lăng không đá ra một cước, xuất ra một đòn sấm sét.

"Bành bành" hai tiếng, phát ra từ lồng ngực hai người áo tím, hai người vốn không ngờ tới Nhiếp Phong lại có thể phát hiện ra vị trí của mình chỉ trong nháy mắt nên không toàn lực phòng vệ. Hai cước này cũng không hề nhẹ, liền nghe trong lồng ngực hai người phát ra tiếng xương sườn gãy vỡ "rắc rắc", miệng phun máu tươi, búng người trở ra rồi biến mất trong sương mù.

Nhiếp Phong không khỏi thở phào một cái, trong lòng gã biết hai người này trúng một cước nhất định thụ thương không nhẹ, cho dù không lập tức biết khó mà lui thì chí ít cũng cần một canh giờ mới có thể hồi khí trở lại.

Một canh giờ là đã quá đủ để gã đi vào trong mộ của Bạch Tố Trinh tìm câu trả lời.

https://thuviensach.vn

Nhưng lúc gã đang lần mò giữa màn sương mù xanh lục kia để tìm kiếm cửa động huyệt mộ kia thì đột nhiên gã lại nghe thấy một tràng âm thanh kì quái, một tràng âm thanh khiến cho người ta sởn cả tóc gáy...

Thứ âm thanh ấy giống như là tiếng dã thú đang hút não tương.

Nhiếp Phong càng nghe càng thấy quỷ dị, không tự chủ quay đầu về phía âm thanh phát ra.

Âm thanh đó phát ra từ phía sau một tảng đá.

Nhiếp Phong vừa tiến lại gần, lại vừa ngưng thần đề phòng, bởi vì chẳng hiểu vì sao tim gã bỗng nhiên đập loạn lên, giống như muốn nói với chủ nhân rằng phía sau tảng đá ấy có một mối nguy hiểm đích thực.

Là nguy hiểm thực sự dồn người ta vào chỗ chết!

Nhưng Nhiếp Phong vẫn không tự chủ được tiến về phía sau tảng đá, dường như gã muốn tìm ra nguyên nhân.

Gã rốt cuộc nhìn thấy thứ mà mình muốn thấy, nhìn xong rồi mới thấy là không nên thấy!

Ở phía sau tảng đá có một người đàn ông mái tóc nửa đỏ nửa đen kỳ quái đang xách một trong hai người Mị Ảnh Tâm Ma lên, miệng đỏ máu đang kề trên mi tâm của kẻ kia hút não của hắn.

Mà người còn lại của Mị Ảnh Tâm Ma thì đang nằm lăn dưới đất, mi tâm để lại một lỗ thủng nhìn thấu cả bên trong trống rỗng, đã chết thảm rồi, đôi mắt vẫn mở trừng trừng, có lẽ hắn vốn không bao giờ nghĩ tới trên đời lại có một ác ma kinh khủng như vậy!

Nhiếp Phong có thể dùng bảy phần công lực mà đả thương Mị Ảnh Tâm Ma đã được coi là vô cùng bất phàm rồi, nhưng kẻ này lại có thể âm thầm

https://thuviensach.vn

không một tiếng động một lúc giết hai người này, mà thậm chí còn không kịp "hừ" một tiếng, có thể tưởng tượng kẻ này công lực đáng sợ đến chừng nào.

Phải. Hắn là ác ma! Yêu ma! Cuồng ma!

Hắn có một cái tên mà thế nhân muôn đời vạn kiếp phải nhớ kỹ, rồi sợ hãi đến độ muốn quên hoàn toàn, hắn tên là...

Thần Tướng!

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 27

Kinh Ngộ (2)

Nhiếp Phong kinh ngạc trừng mắt nhìn Thần Tướng, sau cơn lạnh sống lưng, trong lòng hắn chợt nghĩ, cảnh tượng khủng khiếp trước mắt chắc không phải là một trò khác của Mị Ảnh Mê Tâm? Sẽ không phải là một âm mưu nhằm mê hoặc người khác chứ?

Thần Tướng hút sạch sành sanh bộ não thứ hai của người áo tím kia, bèn vung tay ném thi thể như phế vật kia xuống đất.

Khóe miệng hắn còn vương một chút óc người, tấm chiến bào màu máu đỏ rọi lên mặt càng khiến hắn trông tà ác hơn, đôi mắt lãnh khốc nhìn chằm chằm vào mi tâm Nhiếp Phong, tỏ vẻ tham lam nói:

"Mộ Bạch Tố Trinh đã ở trong tầm mắt, trò chơi tìm báu vật cũng sắp kết thúc rồi..."

Nhiếp Phong biết sự tình không ổn, gã dần dần nhận rõ cảnh trước mắt không phải là ảo giác, bởi vì gã có thể cảm nhận được một cỗ sát khí của cao thủ tuyệt thế đang tầng tầng lớp lớp bao phủ lấy mình, Mị Ảnh Mê Tâm Pháp chỉ có thể tạo ra ảo giác chứ không thể tự nhiên sinh ra một cỗ sát khí khủng khiếp như thế này được.

Sát khí của Thần Tướng dần dần bức Nhiếp Phong đến mức không thở nổi, nhưng Nhiếp Phong trước sau vẫn không tỏ ra sợ hãi, chỉ bình tĩnh hỏi:

https://thuviensach.vn

"Ngươi rốt cuộc là ai?"

Thần Tướng nở nụ cười tà dị, đáp:

"Khà khà, tiểu tử họ Nhiếp kia, niệm tình ngươi thay ta phá cơ quan mà ta cũng khó phá kia, ta có thể cho ngươi biết tên trước khi chết..."

"Ta tên là..."

"Thần Tướng!"

Chữ "Tướng" vừa ra khỏi miệng, Thần Tướng đã như chớp giật lao tới, ngón tay đâm về hướng mi tâm Nhiếp Phong. Nhưng Thần Tướng tuy nhanh, song Nhiếp Phong cũng không chậm. Lúc này gã cũng không cần cây đuốc trong tay nữa, liền ném nó xuống đất rồi tung ra một cước! Một chỉ một cước trực diện giao nhau, chỉ của Thần Tướng bị Nhiếp Phong hất ra, nhưng Nhiếp Phong cũng bị chỉ lực hung hãn của Thần Tướng đẩy lùi nửa trượng, kinh hãi không thôi.

"A! Cước vừa rồi mình đã dùng đến năm thành công lực, tuy đã quét được chỉ của hắn ra, nhưng hắn chỉ mới phất tay nhẹ nhàng một cái mà uy lực phản chấn đã lớn như vậy rồi, xem ra công lực không hề tầm thường chút nào, nếu không nói là rất đáng sợ."

Cây đuốc dưới đất vẫn tiếp tục cháy, phản chiếu lên gương mặt Thần Tướng khiến hắn trông càng thêm dữ tợn nanh ác.

Trong lòng biết đã gặp phải cường địch hiếm thấy, Nhiếp Phong lại càng ngưng thần đề phòng, vẻ mặt càng tỏ ra bình tĩnh hơn, để ý từng động tác của Thần Tướng, vì biết thực lực đối phương mạnh hơn mình nhiều cho nên gã nhất định phải ra chiêu tấn công đối thủ trước.

Nhưng trái lại, Thần Tướng lại thản nhiên tự đắc, lấy ngón tay vuốt chút óc người dính bên mép rồi thè lưỡi liếm, cất giọng yêu dị mà khủng bố:

https://thuviensach.vn

"Thật đáng tiếc! Theo như Thần Tướng ta thấy thì với tư chất của ngươi, chắc chắn không đến năm năm có thể đứng vào hàng ngũ đại cao thủ mạnh nhất đương thế, chỉ đáng tiếc, cho dù ta muốn tha cho ngươi một mạng thì cái bụng ta cũng không cho phép..."

Hắn chăm chú nhìn Nhiếp Phong, thốt từng chữ rõ ràng:

"Não của hai tên áo tím kia vốn chẳng ngon lành gì cả, ta thích ăn nhất chính là bộ não của loại người vừa thông minh mà lại trầm tĩnh như ngươi..."

Thần Tướng lời nói chưa dứt đã lại tung người bay lên, đột nhiên biết mất không tăm tích.

Nhiếp Phong không hề lơ là một khoảnh khắc nào, trước giờ gã luôn được ca ngợi về tốc độ, sớm biết khi tốc độ của một người có thể vượt qua được mức cực hạn khả năng nắm bắt của mắt thường thì sẽ biến mất giống như Thần Tướng.

Nhưng mắt thường khó nắm bắt, còn tâm ta lại có thể. Nhiếp Phong đã sớm dùng Băng Tâm Quyết tĩnh tâm lắng nghe, gã đã biết Thần Tướng vòng ra phía sau hòng vung chỉ tấn công sau đầu mình.

Thần Tướng tuy nhanh nhưng đó vẫn chưa phải sở trường của hắn, sở trường của hắn vốn là nội lực mạnh mẽ của Diệt Thế Ma Thân, còn nhanh lại chính là sở trường lớn nhất của Nhiếp Phong. Cho nên, gã còn nhanh hơn so với Thần Tướng.

"Phập" một tiếng, Nhiếp Phong hơi cúi đầu một chút, một chỉ của Thần tướng dĩ nhiên thất bại, cắm phập vào một tảng đá trước mặt Nhiếp Phong.

"Ầm!" Một tiếng nổ chói tai vang lên, tảng đá lớn bị chỉ lực của Thần Tướng xuyên qua, bị đánh nát tại chỗ.

https://thuviensach.vn

Mắt thấy uy lực khủng khiếp của ấy, Nhiếp Phong không nói lời nào tung người nhảy vào trong màn sương mù xanh lục mãi không tiêu tán, còn phiêu diêu trong động, chớp mắt không thấy đâu nữa.

Đôi mắt hung ác của Thần Tướng quét qua quét lại trong màn sương mù, vừa ra vẻ thản nhiên nói:

"Tiểu tử họ Nhiếp kia, ta đúng là đã đánh giá thấp ngươi một chút rồi. Không ngờ là ngươi còn nhanh hơn ta nữa, nếu như ngươi ngoan ngoãn bước ra đây cho ta một bữa ngon thì ta nhất định sẽ cho ngươi chết được thoải mái, ha ha..."

Hôm nay, không chỉ Vu Bát sắp tới tay mà còn có hương vị tuyệt vời của bộ óc Nhiếp Phong, chỉ mới nghĩ tới thôi mà nước miếng của Thần Tướng đã chảy ròng ròng, từng giọt rơi xuống đất phát ra tiếng "tí tách" cực kỳ khủng khiếp.

Mỗi bước đều khiến người ta kinh hãi!

Nhưng ngay trong khoảnh khắc Thần Tướng còn đang hớn hở mơ màng đến giây phút sung sướng ấy thì bỗng nhiên một thân ảnh từ trong sương mù như chớp giật lăng không phi thân lao ra, đánh thẳng vào lồng ngực hắn một đòn trí mạng mang hết mười phần công lực.

"Lôi Lệ Phong Hành!"

"Coong" một tiếng đinh tai nhức óc. Một chiêu hội tụ đủ mười thành công lực của Nhiếp Phong đã giáng mạnh vào chỗ lồng ngực yếu hại của Thần Tướng.

Một cước này Nhiếp Phong ước đoán có thể phá nát chiến giáp của Thần Tướng, thậm chí có thể đả thương đến tâm phế của hắn. Một cước này cho dù Thần Tướng không bị thương nặng thì khiến lục phủ ngũ tạng xáo trộn, khí suy mà ngất xỉu.

https://thuviensach.vn

Nhưng điều đáng sợ nhất chính là những điều Nhiếp Phong dự đoán đều không trở thành sự thực, Thần Tướng chỉ bị đá bay về phía sau một trượng đã có thể đứng vững vàng, mảnh chiến giáp màu đen trước ngực chừng như không hề có chút tổn hại nào, thậm chí không lõm đi một chút nữa, không biết rốt cuộc chiến giáp trên người hắn làm bằng loại kỳ kim gì đúc thành.

Đến giờ khắc này, Nhiếp Phong bỗng thấy hối hận vì sao mình chẳng bao giờ chịu về động Lăng Vân tìm lại thanh Tuyết Ẩm đang cắm vào tượng Phật trên vách núi, giả như lúc này mà gã có bảo đao trong tay, thêm cả đao pháp học lỏm từ cha mình Nhiếp Nhân Vương cùng với tốc độ nổi danh của mình, cho dù nội lực Thần Tướng có mạnh mẽ cỡ nào thì nhất định cũng phải kiêng kị ba phần.

Tay không quyền thịt mà giao đấu, ngoại trừ tốc độ thì điều quan trọng nhất vẫn là nội lực hùng hậu. Nội lực Nhiếp Phong bây giờ tuy đã vượt xa quá khứ nhưng so với Thần Tướng thì vẫn còn kém nhiều.

Một cước dốc toàn lực mà vẫn không thể đắc thủ, chân khí Nhiếp Phong hơi ngưng lại, thân hình trong không trung bắt đầu rơi xuống, trong chớp mắt phản ứng cũng như nội lực không đà có chút chậm lại, còn Thần Tướng thì thần nguyên khí túc.

Hắn liền nhân khoảnh khắc mà Nhiếp Phong hơi chậm lại ấy, thân hình như chớp giật lao lên, một trảo vung tới chụp lấy yết hầu Nhiếp Phong, chỉ đã giơ cao, nhe răng cười nói:

"Ha ha, Nhiếp tiểu tử, trước sau gì ngươi cũng phải làm bữa tối cho lão tử, nhận mệnh đi!"

Chữ "đi" vừa ra khỏi miệng, ngón tay đã như thiên binh thiên tướng lao thẳng về phía mi tâm của Nhiếp Phong, yết hầu của Nhiếp Phong bị hắn giữ chặt nên vốn không thể nào tránh được, mắt thấy gã nhất định bị đâm thủng mi tâm, nhất định phải chết rồi!

https://thuviensach.vn

Nhưng ngay lúc đó, gã bỗng nhiên nghe thấy thanh âm của một nam tử:

"Yêu nghiệt."

Chửi mới đơn giản thản nhiên làm sao! Âm thanh từ xa tới gần là chuyện trong chớp mắt, mà thanh âm ấy lại ẩn chứa một luồng lạnh lẽo, tựa như Nhiếp Phong đã từng quen với cái lạnh lẽo ấy...

Nhưng ngón tay Thần Tướng đã như lôi điện đâm tới trước mặt gã, với khoảng cách nửa thước ấy thì gã vốn không thể nào trốn thoát, cũng không ai có thể cứu được nữa!

Không! Vẫn có một người có thể!

Hơn nữa người này lại là một người nên cứu gã!

Bởi vì số mệnh của Nhiếp Phong và hắn đã được quyết định từ lâu là không thể chết vào lúc này, vận mệnh hai người đã bị gắn chặt vào một câu "Gặp được Phong Vân khắc hóa rồng", sau này bọn họ còn phải kề vai sát cánh đối phó với người cần phải đối phó!

"Bốp" một tiếng, một đôi tay mạnh mẽ rắn chắc đã chắn ngay trước mi tâm Nhiếp Phong, ngón tay Thần Tướng nhất thời bị đánh văng ra, cùng lúc đó Nhiếp Phong lại nghe thấy tiếng "răng rắc" vang lên, người mới đến lại dùng chưởng đánh vào cánh tay Thần Tướng, vì thế mà bàn tay chụp yết hầu Nhiếp Phong cũng lỏng ra, Nhiếp Phong thoát khỏi hiểm cảnh liền lập tức lùi lại.

Bởi vì gã muốn nhìn cho rõ ràng xem là ai mà lại có nội lực hùng hậu đến thế, có thể đặt một chưởng ở trước Quỷ Môn quan mà chặn lấy chỉ công của Thần Tướng, lại có thể khiến Thần Tướng buông bàn tay đang chụp yết hầu Nhiếp Phong ra.

https://thuviensach.vn

Nhưng ngay cả lúc Nhiếp Phong lùi ra nửa trượng thì vẫn không thể nhìn ra được người này là ai, vì hắn đứng quay lưng lại với Nhiếp Phong, đối mặt Thần Tướng. Hơn nữa trên lưng người này còn mang một cái giá làm bằng trúc, bên trong giá trúc là một người mặc y phục trắng, không biết là còn sống hay đã chết.

Chỉ biết người trong giá trúc mặc y phục của con gái, chắc hẳn là một cô gái rồi.

Còn Thần Tướng vừa nhìn thấy nam nhân này ra tay cứu Nhiếp Phong cũng tỏ ra rất kinh ngạc về sức mạnh của hắn, ngạc nhiên lắp bắp:

"Là... ngươi à? Cuối cùng ngươi cũng tới!"

Chỉ nghe nam tử kia lạnh lùng nói:

"Thần Tướng, hôm nay ta nhất định phải để ngươi nhận lấy hình phạt đích đáng!"

Thần Tướng nghe vậy thì thái độ càng điên cuồng, Nhiếp Phong phát hiện ra trong mắt của tên cuồng ma này còn ẩn hiện một tia đố kị mơ hồ, hắn cười như điên dại nói:

"Được! Dám vì nàng mà đến Lôi Phong tháp chịu chết, xem ra ngươi cũng không phụ lòng nàng đã truyền hết công lực cho ngươi, Thần Tướng ta thề không đội trời chung với ngươi nhưng cũng tự hào vì có một tình địch như thế!"

Tình địch? Nhiếp Phong ngẩn cả người, hóa ra... nam tử này là tình địch của Thần Tướng à? Vậy thì cô gái áo trắng trên lưng nam tử này hẳn là người mà hai người này yêu. Vì sao nàng đến giờ vẫn không nói lời nào?

Nam tử nọ nghe Thần Tướng nói những lời này mà vẫn không có phản ứng gì. Nhiếp Phong chỉ cảm thấy vẻ lạnh lùng của người này cực kỳ quen,

https://thuviensach.vn

nhưng mà cái lạnh lùng này vốn không thể nào còn ở trên thế gian này được...

Thần Tướng thấy nam tử nọ không phản ứng gì thì không giận chút nào mà còn cười lớn, hắn nhìn chằm chằm cô gái áo trắng trên lưng nam tử, buông từng chữ:

"Không ngờ hôm nay ngươi cũng mang nàng đến, thật là một đôi uyên ương đồng mệnh đến chết không rời! Đáng tiếc là kiếp này các ngươi không thể nào đạt thành tâm nguyện được đâu, bởi vì hôm nay, ta nhất định sẽ giết ngươi, sẽ chiếm lấy nàng cho riêng mình. Chuyện của các ngươi đến đây là chấm dứt rồi!"

Thần Tướng nói đến đây thì lập tức vận song chưởng, quát một tiếng lớn:

"Diệt!" "Thế!" "Ma!" "Thân!"

Bỗng nhiên hai đạo chưởng kình hùng hậu từ song chưởng của hắn bắn ra, lập tức xoắn lại thành một luồng khí màu đỏ đậm tầng tầng lớp lớp bắn về phía nam tử nọ.

"Cẩn thận!" Nhiếp Phong gọi lớn, nhưng nam tử nọ vẫn không hề hoang mang, cũng vận song chưởng lên, quát lớn:

"Di!" "Thiên!" "Thần!" "Quyết!"

Trong khoảnh khắc, hai đạo chưởng kình cũng từ lòng bản tay của người này bắn ra, rồi xoắn thành một vệt sáng màu trắng, mạnh mẽ lao về phía luồng khí màu đỏ kia.

"Ầm" một tiếng vang trời, hai luồng khí trắng đỏ va vào nhau, nhất thời nổ ra thành một vầng sáng trắng đỏ lóa mắt, hào quang ngập tràn trong động, trong chớp mắt phá nát bảy mươi mốt tảng đá lớn trong động, động

https://thuviensach.vn

ngầm cũng bị chấn động đến mức muốn sập xuống. May mà Nhiếp Phong vẫn đứng cách nửa trượng sau lưng nam tử nọ, được khí kình yểm hộ nên mới bình yên vô sự.

Sau cơn chấn động, cát đá tung bay mù mịt trong động, còn cả khói mê xanh lục của Mị Ảnh Mê Tâm pháp còn dư trôi bồng bềnh trong động, lúc ngừng lại chỉ còn một vùng tiêu điều xơ xác đến thê lương.

Ngay lúc khói xanh lẫn cát bụi hơi tan đi, Nhiếp Phong có thể thoáng nhìn thấy khóe miệng Thần Tướng rỉ ra một đường tơ máu, đường tơ máu này không phải từ bộ óc y đã ăn mà là máu của chính Thần Tướng chảy ra.

Một cường giả điên cuồng như ma quỷ như Thần Tướng cũng bị thương rồi! Mà người khiến hắn bị thương chính là nam tử vẫn quay lưng lại với Nhiếp Phong! Người này có sức mạnh ngang với Thần Tướng sao?

Thần Tướng lúc này vẫn đang đứng đối diện với nam tử kia, bầu không khí cực kỳ căng thẳng, một lúc lâu sau, Thần Tướng mới mở miệng phá vỡ sự im lặng:

"Ngươi là 'Di thể' của Di Thiên Thần Quyết, công lực không thể nào bằng 'Chính thể' là nàng được, nhưng ngươi lại có thể đánh ngang tay với ta, rốt cuộc... là vì nguyên nhân gì?"

Chỉ thấy nam tử nọ đáp:

"Đơn giản là vì... ta có một tâm nguyện không thể thất bại, ta nhất định phải đoạt được Vu Bát để cứu nàng!"

Thấy hắn trả lời kiên định như thế, Thần Tướng đành cười thảm:

"Tốt lắm, vậy thì dù ta với ngươi đánh nhau đến mức ngọc đá cùng nát thì cũng không uổng trận chiến này..."

https://thuviensach.vn

Hai người vừa mới liều mạng một trận, hai bền đều biết đối thủ còn giữ lại thực lực, nhưng Nhiếp Phong nghe nam tử nọ nói chuyện lập tức thấy khí lực của hắn không liền mạch, tựa như bị nội thương, liền muốn bước tới dùng chưởng trị thương giúp gắn, nhưng chẳng ngờ gã vừa động thì nam tử nọ đã nghe thấy tiếng bước chân vốn không ai có thể nghe thấy của gã, chỉ nghe hắn bình tĩnh nói:

"Nếu ngươi muốn trị thương giúp ta thì ta vô cùng cảm kích, nhưng trong này cực kỳ nguy hiểm, ngươi nên đi nhanh đi!"

Nam tử ấy vừa nói vừa quay lại nhìn Nhiếp Phong.

Cuối cùng thì hắn cũng quay đầu lại!

Vừa nhìn thấy gương mặt hắn, Nhiếp Phong trước giờ vốn luôn trầm tĩnh cũng như bị sét đánh, trái tim suýt chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trời ơi!

Là huynh ấy?

Là huynh ấy sao?

Thật là huynh ấy sao?

Không! Tuyệt đối không thể!

Người trước mặt sao có thể là...

Huynh ấy?

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 28

Ma Ha Vô Lượng

Nhiếp Phong quả thực không thể nào tin được, dung mạo nam tử trước mặt kia đúng là giống hết Bộ Kinh Vân.

Tuy rằng người này trông như một thanh niên mười chín hai mươi tuổi rồi nhưng Nhiếp Phong vẫn nhìn thấy rõ những dấu vết gương mặt lạnh lùng của Bộ Kinh Vân năm năm về trước trên khuôn mặt này, đặc biệt là đôi mắt kiêu hãnh kia không thể lẫn vào đâu được!

Nam nhân này quả thực rất giống Bộ Kinh Vân mười chín tuổi! Hắn hoàn toàn giống một Bộ Kinh Vân tái sinh!

Nhưng Bộ Kinh Vân tuyệt đối không thể còn ở trên đời này được, hắn sớm đã ôm hận dưới trận hồng thủy Nhạc Sơn năm năm về trước rồi.

Cho dù biết như thế, nhưng Nhiếp Phong vẫn không tự chủ được mà hô nhỏ một tiếng:

"Vân... sư huynh..."

Nếu như người này đúng là Bộ Kinh Vân, sau khi nghe thấy ba chữ này thì nhất định sẽ có phản ứng, nhưng nam tử này lại hoàn toàn không có phản ứng gì, tựa như chưa bao giờ nghe thấy ba chữ kia vậy, cũng tựa như

https://thuviensach.vn

chưa bao giờ gặp qua Nhiếp Phong, chưa từng quen biết người huynh đệ Nhiếp Phong rất mực anh tuấn này...

Mà chính trong lúc này lại có một chuyện khiến cho Nhiếp Phong phải giật mình.

Ngay lúc gã liếc mắt sang nhìn Thần Tướng thì phát hiện người này vừa tiến lên đánh lén!

"Vân sư huynh, cẩn thận!" Nhiếp Phong hốt hoảng kêu lớn một tiếng, nhưng đã quá muộn!

"Bành" một tiếng, một quyền như sấm sét của Thần Tướng đã đánh thẳng vào sau gáy nam tử kia, đẩy cả hắn lẫn thiếu nữ áo trắng sau lưng hắn đồng thời bay ra về phía trước hơn trượng.

Thực lực của nam tử kia vốn có thể so ngang cơ với Thần Tướng, nhưng quyền này xuất ra quá bất ngờ mà lại không nương tay chút nào, hắn cũng chẳng ngờ Thần Tướng lại bỉ ổi đi đánh lén như vậy nên lập tức bị đánh đến choáng váng đầu óc, nhất thời không đứng lên lại được, tựa như đã bị đánh ngất xỉu mất rồi.

"Đê tiện!" Nhiếp Phong giật mình kinh hãi, vội vàng nhặt cây đuốc dưới đất lên thổi tắt, bên trong động nhất thời chìm trong bóng tối mịt mùng, cùng thời gian ấy, Nhiếp Phong đã dựa theo trí nhớ của mình, lấy hết tốc độ nhanh nhất có thể nhào về phía nam tử kia ngã xuống, năng lực ứng biến quá nhanh chóng quả thực đã vượt xa so với dự liệu của Thần Tướng!

Thần Tướng ở trong bóng tối vốn cũng muốn triển thân lao tới nhưng đáng tiếc đã để cho Nhiếp Phong đoạt được tiên cơ. Nhiếp Phong lao tới liền ôm lấy nam tử giống Bộ Kinh Vân kia và thiếu nữ áo trắng trên lưng hắn, nhanh chóng nhảy vào trong một cửa động biến mất.

https://thuviensach.vn

Trong bóng đêm đen kịt ấy, Thần Tướng trong lúc này không có cách nào để biết Nhiếp Phong nhảy vào cái nào trong số bảy mươi hai cửa động kia, nhưng hắn không tỏ vẻ gì là vội vàng nóng nảy, trái lại cười điên cuồng nói:

"Nhiếp tiểu tử, lần này ngươi cứu đúng người rồi! Ngươi có biết không, người ngươi cứu đúng thực là sư huynh Bộ Kinh Vân của ngươi đấy! Nhưng đáng tiếc hắn đã mất hết ký ức, hoàn toàn không nhận ra ngươi nữa rồi!"

"Nhưng ngươi cũng không cần phải lo lắng gì đâu, hôm nay hai ngươi tuyệt đối không thể trốn thoát..."

"Trên đường xuống hoàng tuyền cứ từ từ mà làm quen lại!"

Nhiếp Phong vẫn chạy như bay về phía trước mà không hề quay đầu lại, bởi vì gã không dám khẳng định chắc chắn Thần Tướng có nhìn thấy mình tiến vào cửa động kia hay không, chỉ e lúc mình vừa quay đầu lại thì sát chiêu của Thần Tướng đã sắp sửa giáng xuống đầu rồi.

Nhưng trong lúc chạy như bay ấy thì gã vẫn có thể nghe thấy tiếng cười khủng khiếp của Thần Tướng, cũng nghe rõ ràng những lời mà hắn vừa mới nói!

"Người ngươi cứu đúng thực là sư huynh Bộ Kinh Vân của ngươi". Câu nói ấy của Thần Tướng giống như một tia sấm sét dội vào tai Nhiếp Phong, khiến cho lòng gã lại càng thêm hỗn loạn.

Lẽ nào... nam tử giống Bộ Kinh Vân đến lạ thường này đích thực là Vân sư huynh?

Mà như lời của Thần Tướng vừa nói thì huynh ấy đã mất hết ký ức cho nên chuyện hoàn toàn không nhận ra mình cũng là chuyện dễ hiểu...

https://thuviensach.vn

Nghĩ như vậy, Nhiếp Phong càng tin rằng nam tử này đúng là Bộ Kinh Vân!

Mà lúc này, nam tử kia rong ruổi cùng Nhiếp Phong nãy giờ đã bắt đầu tỉnh lại, phát ra một tiếng rên rỉ yếu ớt.

Khả năng hồi phục thật nhanh! Vừa mới nhận một quyền sấm sét của Thần Tướng, nếu là người khác thì đã sớm bị đánh nát đầu mà chết rồi, nhưng hắn thì chỉ ngất đi một lúc mà thôi, có thể thấy công lực phi thường ra sao!

Trong bóng tối, nam nhân kia vừa tỉnh dậy liền theo bản năng tránh khỏi bàn tay nâng đỡ của Nhiếp Phong, gã đành hướng về phía thân hình ấy, ân cần hỏi:

"Tỉnh lại rồi à?"

Nam nhân nọ dường như cũng nhận ra giọng nói của Nhiếp Phong, cảm thấy thoải mái hơn không ít nhưng vẫn duy trì sự phòng bị, nói:

"Ừm, là... ngươi à? Ngươi... rốt cuộc là ai?"

Nhiếp Phong đáp:

"Ta là Nhiếp Phong." Nói đến đây, Nhiếp Phong đột nhiên lại muốn hỏi rõ ràng thân thế người trước mặt, bèn lấy vẻ thăm dò mà hỏi:

"Xin hỏi... ngươi có phải... là Bộ Kinh Vân hay không?"

Nam tử kia nghe thấy thế thì có chút kinh ngạc, trong khoảnh khắc không nói gì, một lúc sau mới chậm rãi đáp:

"Không sai, ta đích xác từng là... Bộ Kinh Vân ấy..."

https://thuviensach.vn

Đúng rồi! Người này đích thực đã từng là Bộ Kinh Vân, bởi vì nam tử ra tay cứu Nhiếp Phong chính là A Thiết! Bây giờ nhắc lại cái tên của chính mình năm năm trước, A Thiết chỉ cảm thấy vô cùng xa lạ, nhưng Nhiếp Phong vừa nghe thấy chính miệng hắn thừa nhận thân phận thì không khỏi vui mừng hạ giọng hô nhỏ:

"Huynh... đúng là Vân sư huynh? Vậy thì tốt quá rồi! Vân sư huynh, huynh... có nhận ra đệ không? Đệ là sư đệ Nhiếp Phong của huynh đây..."

"Ngươi là người của Thiên Hạ hội?" A Thiết nghe thất vậy thì đột nhiên thanh âm trở nên cực kỳ lạnh lùng.

Nhiếp Phong vẫn cảm thấy rất vui vẻ, nói:

"Không sai! Vân sư huynh, lần này có thể tìm thấy huynh, chắc chắn mọi người sẽ thấy vui lắm đấy!"

"Đừng vui mừng quá!" Trong bóng tối, A Thiết hờ hững buông một câu như thế khiến cho Nhiếp Phong nhất thời dừng lại, tựa như mới bị dội một gáo nước lạnh, chỉ thấy A Thiết nói tiếp:

"Từ lúc này trở đi, mong ngươi hãy coi như chưa từng gặp ta."

"Tại sao lại phải như vậy?" Nhiếp Phong ngẩn người kinh ngạc hỏi

"Bởi vì Bộ Kinh Vân kia đã là người của quá khứ rồi..." A Thiết thổn thức nói.

"Ta không còn là y nữa, tên của ta bây giờ... là A Thiết."

"A Thiết?"

"Ừ! Cho nên, ngươi chớ có cố chấp mà coi ta là Bộ Kinh Vân nữa, nếu không chúng ta từ đây đường ai nấy đi!"

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong chỉ thấy trái tim mình chợt chùng xuống, ngõ hẹp gặp nhau, tuy gã biết Bộ Kinh Vân đã mất đi ký ức nhưng lại không hiểu vì sao A Thiết này lại không muốn trở lại là chính mình trong quá khứ, lại còn buông giọng quyết liệt như vậy.

Gã làm sao biết được vì ba chữ Bộ Kinh Vân kia mà A Thiết đã mất đi người mẹ hết mực thương yêu hắn là Từ má, mất đi một cô em gái ngoan hiểu Tiểu Tình, đứa em trai A Hắc nay không rõ tung tích, còn người con gái bạc mệnh Tuyết Duyên đang nằm trên lưng hắn nữa, ai ai cũng đều vì cứu tên Tử thần Bộ Kinh Vân này mà phải hy sinh bản thân...

Tất cả bất hạnh đều chỉ vì ba chữ Bộ Kinh Vân kia mà ra! Đời này kiếp này hắn không muốn quay trở lại làm Bất Khốc Tử thần đáng sợ kia nữa! Tâm nguyện duy nhất bây giờ của hắn là có thể cứu sống Tuyết Duyên, để lại có thể nghe nàng gọi một tiếng "A Thiết"...

Sự im lặng bao phủ lên không gian tối tăm vô hạn ấy, A Thiết đã bắt đầu chậm rãi bước từng bước về nơi sâu thẳm khôn cùng, vẫn hờ hững hỏi Nhiếp Phong:

"Lôi Phong tháp nguy hiểm vô cùng, ngươi không phải vô cớ mà vào đây đi dạo chứ?" Hắn rất thông minh! Từ sau khi chết đi sống lại, ngoại trừ càng lúc càng lạnh lùng hơn hắn thì càng lúc càng thông minh hơn, không còn là chàng thanh niên đôn hậu không nhìn ra những hiểm trá giang hồ nữa.

Nhiếp Phong vừa đi theo hắn vừa đáp:

"Đệ... là thừa lệnh sư phụ đi tìm Vu Bát nên mới lọt vào trong Lôi Phong tháp."

Nói ra thật là xấu hổ, lần này gã đi tìm Vu Bát là để thỏa mãn lòng ham muốn xưng bá võ lâm của Hùng Bá, mà lúc nãy gã vừa nghe Thần Tướng

https://thuviensach.vn

nói A Thiết muốn tìm Vu Bát để cứu người con gái kia, hai người họ một vì lợi, một vì tình, động cơ khác xa nhau.

Nhưng xét cho cùng, vì sao Nhiếp Phong lại phải thay Hùng Bá làm việc? Đơn giản là vì một giao kèo năm năm trước với Hùng Bá mà gã đã hứa hẹn vì Bộ Kinh Vân...

A Thiết dường như không có phản ứng gì với mục đích tìm kiếm Vu Bát của Nhiếp Phong cả, chỉ đột nhiên hỏi:

"Nơi này rốt cuộc là nơi nào?"

Đúng rồi! Lúc nãy Nhiếp Phong chỉ biết cắm đầu cắm cổ chạy về phía trước nên cũng không rõ, đây rốt cuộc là nơi nào? Liệu có nguy hiểm lớn hơn lúc trước hay không?

Nhiếp Phong lập tức trở nên cảnh giác gấp bội, nói:

"Thật xin lỗi, lúc nãy dưới tình thế cấp bách, vừa nhảy tới ôm lấy huynh thì liền lao bừa vào một cửa động, đệ cũng không rõ bây giờ chúng ta đang ở đâu nữa."

Nói đến đây, Nhiếp Phong tựa như đang sờ sờ vuốt vuốt cái gì đó trong bóng tối, nói:

"Hóa ra nơi này có cắm thân đuốc." Nói xong liền vội vàng lấy hỏa khí trong lồng ngực ra thắp cây đuốc trên vách, trước mặt hai người lập tức bừng sáng lên!

Nơi này hóa ra là...

Hai người vừa nhìn liền nhận ra mình đang ở trong một hang đá cực kỳ rộng lớn, ngay sau đó lại phát hiện các vách động đều bị người ta khắc đầy những chữ lít nha lít nhít.

https://thuviensach.vn

Nhìn kỹ hơn nữa thì mới thấy đống chữ lít nha lít nhít ấy vốn là chép đi chép lại bốn chữ...

Ta! Rất! Hối! Hận!

"Ta rất hối hận?" Nhiếp Phong nhíu chặt đôi mày, chỉ vì gã đã phát hiện những chữ này được khắc rất sâu mà nét lại thô, tuyệt đối không phải dùng vật sắc khắc lên mà rất có khả năng là dùng một thứ công cụ vốn không thể dùng để khắc trên đá...

Ngón tay!

Những chữ này đúng là dùng ngón tay mà viết lên đá, nếu vậy thì công lực của người khắc những chữ này đã sâu đến mức không thể nào dò được...

Nhiếp Phong xoay đầu, nhớ lại câu nói vừa nhìn thấy ở trên cánh cửa đá bên kia:

"Ta rất hối hận, nhưng đáng tiếc đã không còn cách nào cứu vãn, chỉ đành tự sát ở sau cánh cửa này..."

Câu nói kia được ký tên là Pháp Hải hòa thượng, lẽ nào... trên đời thật sự có Pháp Hải hòa thượng? Nơi này chính là nơi mà Pháp Hải tự sát? Vì sao ông ta lại tự sát? Thi thể của ông ta giờ ở đâu?

Nhiếp Phong lập tức liếc mắt nhìn qua A Thiết bên cạnh, thấy A Thiết cũng lặng lẽ liếc nhìn gã, xe ra ý nghĩ của hai bên lúc này hoàn toàn giống nhau.

Ánh mắt hai người chuyển động khắp nơi dưới ánh sáng lập lòe của ngọn đuốc, tựa như đang tìm kiếm thi thể của Pháp Hải, cuối cùng không hẹn mà cùng nhìn về một góc tối tăm nhất trong hầm, nơi không một tia

https://thuviensach.vn

sáng nào có thể chiếu tới. Góc này tuy một màu tối thui nhưng vẫn mơ hồ có che giấu thứ gì đó.

Hai người lại nhìn nhau, Nhiếp Phong bèn gỡ cây đuốc trên vách xuống, cùng A Thiết đồng thời bước tới gần. Khi ánh sáng từ cây đuốc tỏa ra dần dần dời về phía góc tối ấy thì cả Nhiếp Phong bình tĩnh lẫn A Thiết lạnh lùng đều phải biến sắc.

Bởi vì hai người thoáng nhìn qua thấy năm chữ khắc trên đá, năm chữ khiến cho người ta giật mình...

Bạch Tố Trinh chi mộ!

Tiếp theo, hai người liền phát hiện năm chữ này vốn là khắc trên một bộ quan tài bằng đá.

Sau đó, bọn họ lại phát hiện thêm một bộ xương khô chán nản ngồi bên cạnh quan tài đá, xương khô ấy khoác một bộ áo cà sa của tăng nhân, trên áo cà sa có một khối ngọc bội màu trắng tinh thuần, trên ngọc bội lại có khắc hai chữ to bằng cái đấu.

"Pháp Hải!"

Phát hiện này quả thực khiến cho người ta phấn chấn, Nhiếp Phong không khỏi buột miệng hỏi:

"Hóa ra trên đời này đích thực có Bạch Tố Trinh và Pháp Hải sao? Nói như vậy nghĩa là Vu Bát cũng có thực rồi chăng?"

Đúng thế! Bí mật của Vu Bát cuối cùng cũng gần sáng tỏ rồi! Nhiếp Phong vội vã đưa ngọn đuốc tới gần để nhìn rõ hơn, giữa lúc ánh lửa soi sáng hết cả góc này, gã và A Thiết lại phát hiện thêm một chuyện nữa!

https://thuviensach.vn

Ngay trên vách động ở đoạn này lại có khắc một đoạn văn tự rất dài, đoạn văn tự này hiện ra rõ ràng cũng là do dùng ngón tay khắc lên, chính là bút tích của Pháp Hải...

Hơn nữa đoạn văn tự trên vách này cũng ghi lại lời giải thích cho một bí ẩn, bí ẩn về Vu Bát!

Đáp án, hóa ra lại là như vậy...

"Bần tăng là Pháp Hải, vốn tu hành nơi Kim Sơn tự ở Trấn Giang, lấy việc giác ngộ Phật pháp làm mục tiêu cả đời, lại dốc lòng nghiên cứu võ học thượng thừa.

Một ngày nọ, có một người đàn ông tự xưng là 'Thần' tìm đến chùa xin gặp bần tăng, lại chào mời bần tăng làm môn hạ của mình, bần tăng trước giờ không tranh với đời nên mới khéo léo chối từ, không ngờ vị thí chủ này lại đột nhiên tấn công bần tăng, vì tự vệ nên bần tăng đành phải tỷ thí với người ấy, không ngờ hai bên tỷ thí suốt một ngày một đêm mới thôi...

Cuối cùng bần tăng cũng thua, thực sự không thể không khâm phục võ nghệ vô địch thiên hạ của vị thí chủ này, nhưng cho dù thảm bại thì bần tăng thà chết cũng không chịu khuất phục mà làm môn hạ của người ấy được, lại không ngờ vị thí chủ này không giết ta mà lại lạnh lùng buông một câu:

'Pháp Hải hòa thượng, người xuất gia các người dốc lòng cứu giúp chúng sinh, nhưng các người lại trốn tránh ở chốn thâm sơn an nhàn hưởng thụ cuộc sống thế này thì làm sao mà giúp đời? Làm sao giúp người? '

Bần tăng nghe xong nhất thời á khẩu không trả lời được, vị thí chủ ấy lại nói:

'Ngươi có biết bây giờ thiên tử băng hà, quần vương tranh vị, khói lửa nổi lên bốn phía, dân không biết chủ là ai hay không? Các người lại ngu

https://thuviensach.vn

ngốc khư khư làm kẻ trốn tránh ở nơi này, có bao giờ nghĩ đến việc phế bỏ hoàng triều hỗn loạn kia đi không? Phế bỏ đế chế đi, sau đó để dân chúng đều được làm chủ, tự chê tự khen, mọi người đều bình đẳng như nhau, tuyệt đối không có ai khác biệt, như thế có phải sung sướng hơn không? '

Bần tăng nghe được thì trợn mắt há mồm, thấy điều mà vị thí chủ kia nói quả thực là một thế giới lý tưởng, nhưng phế bỏ đế chế đâu phải dễ dàng như thế? Ngay lúc bần tăng do dự thì vị thí chủ này lại nói:

'Phế đế để vạn dân tự lập, trọng trách này nhất định phải giao cho người có tài có đức. Mắt nhìn chúng sinh thiên hạ, ngoài 'Thần' ta đây ra, thử hỏi còn có ai có thể đảm đương trọng trách này? Ta bảo đảm, sau này lúc có thể hủy đi đế chế, nhất định sẽ lặng lẽ rút lui để người dân được tự chủ! '

Không sai! Vị thí chủ tự xưng là thần này không chỉ võ công cái thế mà tài trí cùng kiến thức cũng cao siêu bất phàm, cuối cùng bần tăng cũng phải tâm phục khẩu phục, cam tâm làm người dưới trướng của hắn, trở thành Chấp Pháp trưởng lão 'Sưu Thần quan' cao cấp nhất của hắn.

Nhưng sau khi gia nhập Sưu Thần cung rồi bần tăng mới dần dần cảm thấy không đúng, những lời nói trước kia của Thần không phải là những gì hắn nghĩ, dã tâm của hắn còn kinh khủng hơn gấp ngàn lần so với vua chúa thông thường, hắn có một lý tưởng mà người thường không dám tin vào, hắn muốn trở thành một vị thần thống trị Trung thổ, thống trị bốn biển năm châu, thống trị cả nhân gian trên trời dưới đất.

Đồng thời bần tăng cũng phát hiện một sự thật đáng sợ khác, Thần đã ngộ ra hai môn võ học thượng thừa là Di Thiên Thần quyết và Diệt Thế Ma Thân, có thể trường sinh bất tử, hắn có thể liên tục mở rộng dã tâm cùng sự thống trị của mình đến mãi mãi về sau!

Đáng tiếc lúc này bần tăng đã không thể nào rời khỏi Sưu Thần cung được nữa, bởi vì Thần đã lấy tính mạng của hơn một ngàn tăng lữ trong

https://thuviensach.vn

Kim Sơn tự để uy hiếp ta, nếu ta dám làm trái mệnh lệnh hắn thì Kim Sơn tự sẽ lập tức bị san thành bình địa, một người cũng không thoát được!

Bần tăng chỉ đành tiếp tục kiếp sống bất đắc dĩ này, rốt cuộc cũng có một ngày...

Thần và ta cùng đi khắp mọi nơi để tìm một phân đàn thích hợp cho Sưu Thần cung, cuối cùng ở dưới đáy Lôi Phong tháp ta phát hiện rất nhiều hầm ngầm tự nhiên cực lớn, thật là một tin vui!

Nhưng cùng lúc đó hai chúng ta lại phát hiện nơi thấp nhất trong động có hai dòng chảy tự nhiên không thông với nhau ở một nơi rất hiểm yếu, chỉ cần hai dòng chảy này thông lại thì Tây Hồ sẽ dậy hồng thủy, phân nửa Thần Châu nhất định gặp tai họa!

May mà nơi hiểm yếu giữa hai dòng nước ấy, không rõ vì sao, lại có một viên đá kỳ lạ phát ra ánh sáng lấp lánh, ngăn cách hai dòng nước ấy giao nhau, bởi vậy Thần châu đại địa mới được bình an đến giờ.

Ta và Thần khổ sở quan sát nửa ngày trong động, cuối cùng mới hiểu ra viên dị thạch này rất có khả năng là viên đá trong cuối cùng mà Nữ Oa thả xuống nhân gian trong truyền thuyết... Thần Thạch!

Có lẽ, nếu như trong cõi u minh quả thực có Nữ Oa, vậy thì mục đích Nữ Oa thả viên đá này xuống đây cũng chính là để ngăn cản Thần Châu bị hủy diệt đây.

Nghe đồn viên Thần Thạch này còn có thể luyện thành siêu cấp vũ khí, Thần vốn cũng muốn đoạt lấy, nhưng trong lúc này cũng không gấp gáp quá mà làm bậy được, bởi vì phát hiện dưới Lôi Phong tháp có hai dòng nước chảy rất nguy hiểm này, mà chỗ này cũng không thể làm phân đàn được, nên Thần cùng ta đành phải quay về.

Sau đó trở đi thì mọi việc vẫn bình an vô sự, cho đến khi...

https://thuviensach.vn

Con gái của Thần là Bạch Tố Trinh đem lòng yêu cậu chàng đẹp mã Hứa Tiên, Thần tuyệt đối không cho đứa con gái mang dòng máu của Thần đi yêu một gã phàm phu tục tử như thế, liền sai ta nhanh chóng gọi nàng trở về. Bần tăng dù biết chuyện yêu đương là chuyện cá nhân mỗi người, hơn nữa Bạch Tố Trinh cũng là một cô bé đáng thương lâu nay thiếu đi sự ấm áp của nhân gian, nhưng cuối cùng vẫn không thể từ chối mệnh lệnh mà đi tìm nàng.

Nhưng mọi chuyện lại không thuận lợi như tưởng tượng, võ công của Bạch Tố Trinh không ngờ đã cao siêu vô cùng, ngay cả bần tăng trước giờ được công nhận là trong Sưu Thần cung chỉ ở sau Thần cũng không bằng được, đành thất bại quay về.

Thần bèn giao cho ta một thứ hắn gọi là siêu cấp vũ khí lợi hại nhất trong thiên hạ tên là Vu Bát, bảo bần tăng đi giết Bạch Tố Trinh.

Ta không ngờ Thần lại điên cuồng đến mức này, ngay cả máu thịt của chính mình sinh ra cũng muốn giết, nhưng vướng phải sự uy hiếp của hắn nên cuối cùng vẫn phải cúi đầu vâng lệnh.

Nhưng mà lúc nhận lấy Vu Bát thì ta nhất thời sợ đến ngây người! Chỉ thấy Vu Bát trong tay phát ra ánh sáng lấp lánh, mà ánh sáng này dường như rất quen, lúc này bần tăng mới nhớ ra Vu Bát chính là Thần Thạch!

Thần không hề trốn tránh mà lập tức thừa nhận, cũng bảo ta không cần lo sợ, bởi vì hắn đã từng quan sát cẩn thận hai dòng nước chảy tự nhiên kia, dù cho để hai dòng nước ấy tiếp xúc trực tiếp với nhau nhưng trong vòng một tháng hoàn trả Thần Thạch lại chỗ cũ thì mọi thứ sẽ được khôi phục như trước.

Mà lúc ấy Thần dùng Thần Thạch luyện thành Vu Bát đã mất năm ngày, Thần căn dặn ta mau chóng dùng Vu Bát giết chết Bạch Tố Trinh sau đó mang về giao lại cho hắn để trả lại dưới Lôi Phong tháp, trong lòng ta biết

https://thuviensach.vn

tình thế không ổn, nhưng để tránh cho muôn dân phải chịu tai kiếp thì chỉ có cách ngày đêm chạy đi giết Bạch Tố Trinh.

Nhưng muốn bần tăng tự tay giết chết mội người con gái chí tình chí nghĩa quyết lòng đi theo người mình yêu thương, quả thực ta không thể nào ra tay. Trong lúc suy nghĩ tính toán, cuối cùng ta cũng tìm ra một phương pháp giải quyết.

Ta bắt Hứa Tiên đi về Trấn Giang Kim Sơn tự, vừa dọa dẫm dụ dỗ, cho hắn hai con đường.

Một là hắn phải chết! Chết vì tình yêu sắt son với Bạch Tố Trinh. Nếu hắn quả thực chọn con đường này, ta sẽ kính trọng mà gọi hắn là một nam tử chân chính!

Hai là để Bạch Tố Trinh phải chết! Ta giao Vu Bát lợi hại nhất thiên hạ cho Hứa Tiên, cho dù ở trong tay của người bình thường thì cũng có thể phát huy uy lực vô cùng, nếu Hứa Tiên không muốn chết thì phải theo kế hoạch của ta mà đánh lén Bạch Tố Trinh, giết chết nàng!

Hai con đường này tuy đều rất quyết tuyệt nhưng kỳ thực bần tăng làm như vậy là gián tiếp cho Hứa Tiên một cơ hội thoát thân, chỉ cần hắn giả vờ đồng ý giết chết Bạch Tố Trinh, sau đó hắn giao Vu Bát cho nàng, nàng liền có thể cùng tri kỷ của mình tìm đường thoát thân, mà bần tăng cũng có lý do để không giết nàng!

Đây mới là phương pháp vẹn cả đôi đường!

Quả nhiên Hứa Tiên lựa chọn Vu Bát giống như ta đã dự tính, ta vốn cho rằng hắn nhất định sẽ giao nó cho Bạch Tố Trinh, khi đó thì những chuyện tiếp theo quá dễ dàng để thực hiện rồi!

Nhưng những chuyện sau đó đều không còn giống như ta tính toán nữa...

https://thuviensach.vn

Hắn lại thực sự sợ rằng nếu không làm theo những gì ta nói thì ta sẽ giết hắn, cho nên hắn thật sự dùng Vu Bát đánh lén Bạch Tố Trinh!

Trời đất ơi! Tên Hứa Tiên trời đánh ấy! Ta đã nhìn lầm hắn! Tố Trinh cũng nhìn lầm hắn rồi! Ta vốn chỉ ở trong bóng tối quan sát mà thôi, khi ta phát hiện Hứa Tiên quả thực y như lời nói mà đánh lén Tố Trinh, thật sự dùng Vu Bát từ phía sau đập vào gáy Tố Trinh, ta vội vàng muốn lao ra ngăn cản, bởi vì đây vốn không phải điều bần tăng mong muốn!

Nhưng tất cả đã không còn kịp nữa! "Ầm" một tiếng! Vu Bát cứng cáp nện một phát lên gáy Bạch Tố Trinh, tiếng nổ kia đủ để chứng minh Vu Bát là vũ khí lợi hại nhất trong thiên hạ!

Tố Trinh cũng chưa chết ngay, chỉ quay đầu lại u uẩn nhìn Hứa Tiên đang cầm Vu Bát đứng đó, trong ánh mắt không có vẻ gì là kinh ngạc hay trách cứ, chỉ có ánh mắt tan nát cõi lòng mất hết mọi niềm tin, nói một câu cuối cùng với Hứa Tiên:

"Vì chàng, thiếp cam nguyện... ta xương nát thịt!"

Lời này vừa dứt, nàng cuối cùng ngã xuống mà chết! Tử trạng khủng khiếp vô cùng!

Ta nhìn thi thể Tố Trinh ở dưới đất cũng không khỏi ngây ngốc tại chỗ. Trong đầu ta lúc này cũng chợt nghĩ đến ánh mắt mất hết niềm tin kia của Tố Trinh, lúc này ta mới đột nhiên hiểu ra, nàng vốn là một cao thủ tuyệt thế, dĩ nhiên sớm biết được Hứa Tiên đánh lén sau lưng mình.

Nàng sớm biết rồi! Nhưng vì sao nàng không quay lại ngăn lấy mà cứ để cho hắn nện xuống đầu mình như vậy?

Ta nghĩ, trong lòng nàng nhất định cũng nghĩ như bần tăng, rất muốn biết liệu Hứa Tiên có thật sự xuống tay hay không, cho nên nàng dùng tính mạng của mình để đánh cuộc một phen!

https://thuviensach.vn

Nếu như hắn thà chết không chịu khuất phục thì kiếp này nàng đã thắng được một tình yêu chân chính!

Nếu như hắn thật sự xuống tay với nàng...

Vậy thì, nàng càng không thể nào chấp nhận sự thật này, nàng tình nguyện chết dưới tay người mình yêu thương nhất, tình nguyện thịt nát xương tan mà chết đi còn hơn phải ôm hận cả đời!

Đáng tiếc ván cược này quá lớn, cuối cùng nàng phải mất đi sinh mệnh vốn là trường sinh bất tử của mình...

Hứa Tiên cũng không dám nhìn tử trạng thê thảm của Bạch Tố Trinh dưới đất nữa, không biết vì trông nàng lúc này quá đánh sợ, hắn không có đủ can đảm hay vì hắn quá xấu hổ nên không dám nhìn thẳng vào nàng?

Hắn trơ mặt ra, cung kính dâng Vu Bát đẫm máu về phía ta, Vu Bát ấy nhuộm đầy máu nóng si tình của Bạch Tố Trinh...

Ta trừng mắt nhìn Hứa Tiên, trừng mắt nhìn con rối đẹp đẽ, hào nhoáng bên ngoài mà bên trong thối nát ấy, ta thực lòng muốn cho hắn một chưởng đi theo hầu dưới gót Tố Trinh!

Nhưng cuối cùng ta lại không làm như vậy! Ta nghĩ, Bạch Tố Trinh tuy đã hiểu rõ lòng Hứa Tiên, nhưng nàng quyết không để cho người mình yêu thương phải chết, vậy thì ta ngại gì mà không giúp nàng hoàn thành tâm nguyện?

Ta buông tha Hứa Tiên.

Cuối cùng coi như ta cũng đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, thu nhặt thi thể Tố Trinh rồi màn Vu Bát trở lại. Chỉ là khi giao lại Vu Bát cho Thần ta mới phát hiện ra Thần vốn không hề có ý muốn trả Vu Bát về dưới đáy Lôi Phong tháp.

https://thuviensach.vn

Hắn đã là vô địch rồi mà nay lại còn muốn chiếm Vu Bát làm của riêng.

Bần tăng vô cùng căng thẳng, vội vàng ngăn cản:

'Sao có thể làm như vậy được? Vu Bát là vật của trời, nó vốn không thuộc về Sưu Thần cung chúng ta, mau mau trả nó về đáy Lô Phong tháp như trước đi thôi, bằng không thì một tháng sau Tây Hồ sẽ nổi sóng lớn, toàn bộ Thần Châu đại địa e rằng hơn nửa sẽ gặp tai họa, sinh linh đồ thán... '

Thần lại bảo:

'Vậy thì có liên quan gì đến ta? Nếu như Thần Châu long trời lở đất thật thì lại càng giúp ta thống trị dễ dàng, hơn nữa có được Vu Bát rồi, ta lại như hổ mọc thêm cánh! '

Hắn điên rồi! Đáng lẽ ra ta nên sớm nghĩ đến chuyện này, ngay cả con gái chính mình sinh ra hắn còn có thể giết, làm sao mà biết lo lắng cho an nguy của chúng sinh đây!

Ta không có cách nào thuyết phục Thần, đành phải chạy về Kim Sơn tự, nói rõ mọi chuyện cho hàng ngàn tăng lữ trong chùa, cầu xin bọn họ cùng đến Sưu Thần cung. Cuối cùng, hết thảy tăng lữ Kim Sơn tự vì cứu muôn dân mà cùng ta đến thủ trong đại điện Sưu Thần cung, cùng tụng kinh cho Thần nghe, hy vọng có thể khiến hắn cảm động mà từ bỏ Vu Bát.

Nhưng Thần giống như một vị thần lòng dạ sắt đá, chúng ta không ăn không ngủ tụng suốt ba ngày mà hắn vẫn thờ ơ như trước, chúng ta không còn cách nào khác, chỉ có thể kiên trì đối mặt với hắn.

Chỉ có bần tăng mang tuyệt thế võ công trên người nên mới có thể trụ lại lâu, còn những tăng chúng khác võ nghệ bình thường, lại qua mười ngày mười đêm không ăn không ngủ tụng kinh liên tục, ai nấy đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, cùng tận khí mà chết.

https://thuviensach.vn

Hơn ngàn tăng lữ, ngàn ngụm máu tươi, thoáng chốc chảy khắp đại điện Sưu Thần cung, tựa như muốn viết thành hai chữ máu "Từ Bi" thật lớn. Mà lúc này Thần nhìn thấy cả ngàn tăng nhân đặt cược tính mạng và máu của mình để cứu người đời, tựa như cũng có chút cảm động. Kỳ thực, cho dù không có Vu Bát thì hắn cũng có Di Thiên Thần quyết và Diệt Thế Ma Thân, vốn đã là vô địch thiên hạ, cuối cùng hắn cùng đáp ứng với lão hòa thượng đã suy kiệt khí lực này là sẽ trả Vu Bát xuống dưới đáy Lôi Phong tháp, và phải lập lời thề là không sờ vào Vu Bát.

Nhưng Thần có một điều kiện...

Hắn nói, nếu như hắn không chiếm được siêu cấp vũ khí này thì cũng không cho phép bất kỳ ai có được nó, hắn ra lệnh cho ta phải thiết kế một cơ quan giết người để phòng bất cứ kẻ nào xông vào Lôi Phong tháp cướp đi Vu Bát, và còn muốn lúc ta xây dựng xong các cơ quan này thì phải tuẫn táng cùng nó, để giúp hắn xả mối hận ta đã làm trái ý hắn.

Lúc đó vì muôn dân trăm họ, ta không kịp nghĩ gì cả mà liên tục gật đầu đồng ý, lập tức mang Vu Bát chạy về Lôi Phong tháp, trả nó lại chỗ cũ rồi bắt đầu thiết kế cơ quan.

Hệ thống cơ quan này hoàn thành sau một năm, mà sinh mệnh của ta cũng nên kết thúc tại đây...

Bần tăng bèn năn nỉ Thần cho phép mình được mang theo di thể Bạch Tố Trinh chôn ở dưới đáy Lôi Phong tháp, chỉ vì trong lòng ta vẫn cảm thấy một sự áy náy không tên đối với nàng, cho dù bần tăng có chết thì đời đời kiếp kiếp cũng không thể thành Phật, nên muốn vĩnh viễn canh giữ bên di thể của nàng, coi như bù đắp...

Thần đồng ý. Trước khi chia tay, ta ben lưu lại một câu nói cho các môn hạ Sưu Thần cung khác:

https://thuviensach.vn

'Tây Hồ cạn đáy, nước triều không dâng, Lôi Phong tháp đổ, Bạch xà xuất thế. '

Câu nói này vốn là một lời khuyên, bần tăng muốn khuyên bọn họ đừng ham muốn Vu Bát dưới đáy Lôi Phong tháp, nếu bọn họ thật sự muốn xông vào Lôi Phong tháp và thành công, vậy thì sau khi toàn bộ cơ quan ở dưới Lôi Phong tháp này đổ hết, khi bọn họ sắp phát hiện thi thể của Bạch xà, khi Vu Bát sắp trở thành vật trong túi thì Tây Hồ cũng bắt đầu cạn nước, không nổi sóng triều, Thần Châu sắp gặp tai họa đến nơi...

Ta không biết họ có nghe lời khuyên ấy hay không, ta chỉ biết cố hết sức mình ngăn chặn một thảm họa to lớn mà thôi. Sau đó bần tăng đi đến nơi thấp nhất của Lôi Phong tháp này, đặt hài cốt Bạch Tố Trinh vào trong quan tài đá đã chuẩn bị sẵn, trong quan tài đá này có một đường hầm duy nhất dẫn tới vị trí của Vu Bát, sau đó ta ngồi lại ở đây suy ngẫm, lần suy ngẫm này...

Cũng là lần cuối cùng trong đời bần tăng, cũng là lần hối hận nhất!

Ta rất hối hận chỉ vì cả đời này ta đã làm quá nhiều chuyện sai trái so với với người thường...

Lúc trước ta thực sự không nên tin những lời Thần nói mà gia nhập Sưu Thần cung, mơ mộng hão huyền có thể nhanh chóng thay đổi đế chế của nhân gian, càng không nên đồng ý đi tìm mầm tai họa Vu Bát kia với Thần, lại càng không nên chấp nhận đi giết Bạch Tố Trinh...

Ta đã sai hoàn toàn rồi, nhưng đáng tiếc không có cách nào cứu vãn, chỉ đành tự sát nơi này để bù đắp tội lỗi của mình.

Đoạn văn tự trên vách này nếu trăm ngàn năm sau có hào kiệt nào đó có thể phá hết cơ quan mà vào đây, xin nhớ cho Vu Bát vốn không phải vật sở hữu của bất kỳ ai, chỉ mong người có thể rộng lòng thương lấy chúng sinh

https://thuviensach.vn

mà từ bỏ Vu Bát, vậy thì muôn dân thiên hạ cùng bần tăng đời đời kiếp kiếp xin cảm tạ.

Ôi đừng, đời là bể khổ, Phật tổ từ bi... Pháp Hải tuyệt bút"

A Thiết và Nhiếp Phong cuối cùng cũng lặng lẽ đọc hết toàn bộ bức thư, hai người lại đưa mắt nhìn quanh toàn bộ hầm ngầm, chỉ thấy trên vách động đều khắc đầy bốn chữ "Ta rất hối hận" lít nha lít nhít, có thể thấy được hơn trăm năm trước Pháp Hải hối hận đến mức nào.

Chuyến đi này của Nhiếp Phong vốn là để tìm Vu Bát, bây giờ đã biết trên đời có một vị thần trường sinh bất tử, đã biết chân tướng mọi chuyện, gã liệu có khư khư cố chấp để cho món vũ khí đáng sợ Vu Bát này quay lại nhân gian? Để một thảm họa kinh thiên động địa xảy ra?

Có lẽ, lúc này trong lòng gã đã hiểu rõ...

Cuối cùng gã đột nhiên chắp tay vái di hài Pháp Hải một cái thật sâu, dáng vẻ vô cùng cung kính, hít một hơi dài mà nói:

"Pháp Hải đại sư, thực ra ông không sai gì cả, lúc trước ông hy vọng mọi người có thể bình đẳng, cũng là một lòng từ bi không đành thấy bách tính bị cường quyền ức hiếp, chỉ vì ông tin nhầm người mà thôi..."

"Hơn nữa, cuối cùng ông vì cứu muôn dân mà không ngại chôn thân dưới tháp cùng Vu Bát, tinh thần này... vãn bối thực sự vô cùng khâm phục, xin nhận của vãn bối một lạy." Nhiếp Phong nói xong lại vái hài cốt Pháp Hải một cái thật sâu.

A Thiết không nói gì, thoáng chốc hắn đột nhiên mở quan tài chứa di cốt của Bạch Tố Trinh ra.

Nhiếp Phong ngẩn ra, hỏi:

https://thuviensach.vn

"Vân sư... Không! A Thiết! Huynh làm gì vậy?"

A Thiết lạnh lùng đáp:

"Pháp Hải nói, vị trí đường hầm dẫn tới Vu Bát ở ngay trong quan tài!" Đúng vậy, hắn muốn tìm Vu Bát!

Nhiếp Phong vội nói:

"Nhưng... nếu Vu Bát rời khỏi đáy Lôi Phong tháp thì sẽ mang đến tai họa vô cùng lớn, huynh sao phải khổ..."

A Thiết không để cho gã nói xong, đôi mắt lạnh lẽo đã liếc qua Nhiếp Phong một cái, có chút căm phẫn hiếm hoi hỏi ngược lại:

"Khổ gì ư? Ngươi có biết người trên lưng ta là ai chăng?"

Nhiếp Phong vì thế mà giật mình, đúng rồi! Gã vẫn chưa từng hỏi người trên lưng A Thiết là ai!

A Thiết nói:

"Trên lưng ta chính là một người con gái có số mệnh bi thảm như Bạch Tố Trinh, để cứu ta, nàng không tiếc hy sinh chính mình, mà ngay cả một câu yêu thương nàng ta cũng chưa từng nói, cứ vậy trơ mắt nhìn nàng như một người chết không hơn, ta sao có thể mặc nàng không để ý đây?"

"Ta nhất định phải tìm ra Vu Bát cứu nàng!"

Nhiếp Phong không nói lời nào thoáng liếc nhìn cô gái vận áo trắng trên lưng A Thiết, khuôn mặt được ẩn sau một tầng lụa trắng, thành ra gương mặt nàng trở thành một bí ẩn. Vì sao A Thiết lại lấy lụa trắng che mặt nàng? Lẽ nào trên mặt nàng có thứ gì đáng sợ lắm sao?

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong tuy nghĩ như vậy nhưng sau khi thấy A Thiết nổi giận như vậy vẫn không có ý rời đi, gã cũng không muốn hỏi gì, chỉ im lặng hồi lâu.

A Thiết lại nói:

"Yên tâm! Ta cũng biết rõ Vu Bát quan trọng thế nào! Ta quyết sẽ không mang nó ra khỏi đây đâu, ta sẽ cứu sống nàng ở ngay chỗ này thôi!"

Nếu A Thiết kiên quyết như thế, Nhiếp Phong cũng không muốn cản trở, chỉ nói:

"Nếu vậy... thì được! Bây giờ đệ cũng quyết định không mang Vu Bát về cho sư phụ nữa, chỉ mong... Vu Bát thực sự có thể cứu sống nàng..."

Đúng thế! Nam nữ chí tình trong thiên hạ vốn rất hiếm hoi, nếu có thể cứu sống một người có lẽ cũng không phụ mục đích Nữ Oa luyện thành Thần Thạch khi xưa.

Tâm ý đã quyết, Nhiếp Phong lập tức giúp A Thiết mở nắp quan tài đá của Bạch Tố Trinh ra, khi nắp quan tài mở ra thì cả hai người đều giật mình kinh hãi!

Ở trong quan tài đá lại thấy...

Ở trong quan tài đá sao lại không thấy hài cốt?

Chỉ thấy ở đầu quan tài đá có một cửa động tầm ba thước, có lẽ cửa động này chính là cái mà Pháp Hải nói tới, lối vào vị trí Vu Bát.

Nhưng nếu vậy thì thi hài của Bạch Tố Trinh ở đâu?

Thi hài Bạch Tố Trinh hóa ra đặt ở trong quan tài đá, trước cửa động kia một đoạn, nằm trong một chiếc hộp thủy tinh trong suốt.

https://thuviensach.vn

A Thiết và Nhiếp Phong có thể nhìn thấy rõ ràng, đó chính là cái gọi là thi hài Bạch Tố Trinh!

Nhưng cái này sao có thể gọi là thi hài được? Xương khô chăng? Chẳng trách Pháp Hải lại nói rõ ràng là tử trạng của Bạch Tố Trinh cực kỳ khủng khiếp, bởi vì trong chiếc hộp thủy tinh trước mặt chỉ có vô số những mẩu xương khô to nhỏ tầm một tấc!

Hóa ra Bạch Tố Trinh thật sự vì Hứa Tiên mà bị Vu Bát đánh đến vỡ nát toàn thân! Vỡ vụn hoàn toàn!

Đây cũng chính là hàm ý của câu "Lôi Phong tháp đổ, Bạch xà xuất thế", xương khô của Bạch xà cuối cùng cũng lộ diện lần thứ hai rồi!

Đáng sợ thay Vu Bát! Đáng sợ thay siêu cấp vũ khí! Chỉ một đòn mà đánh tan xương nát thịt một siêu cấp cao thủ như Bạch Tố Trinh, sức mạnh chênh lệch không phải nhỏ!

A Thiết nhìn nhân vật trong truyền thuyết mình từng say mê kia, cuối cùng lại phải chịu cảnh tan xương nát thịt vì tình, kẻ lạnh lùng như hắn cũng phải thoáng ngẩn ra, Nhiếp Phong thì càng cảm thấy tiếc hận, thương cho Bạch Tố Trinh cả đời hết lòng vì tình yêu nhưng lại không được yêu thương...

Một lúc lâu sau, A Thiết đột nhiên vái đống xương cốt vỡ nát của Bạch Tố Trinh một cái thật sâu, nói:

"Xin lỗi tiền bối vì đã quấy rầy thanh linh, nhưng ta cũng chỉ vì cứu người mình yêu..."

"Cho dù cuối cùng có phải tan xương nát thịt như tiền bối ta cũng nhất quyết phải làm!"

https://thuviensach.vn

Phải! Vì nàng, hắn cam nguyện tan xương nát thịt, hắn liều lĩnh nhảy vào cửa động trong quan tài!

Tuy Nhiếp Phong không biết trong năm năm này hắn từng gặp những chuyện gì, nhưng ít ra cũng biết trong thời gian này A Thiết đã gặp được một người con gái bất chấp tính mạng mà cứu hắn, sau lúc cảm động thì gã cũng không suy nghĩ gì nữa mà cùng A Thiết nhảy xuống!

Rốt cuộc Vu Bát là thứ siêu cấp vũ khí lợi hại thế nào, vì sao nó cũng là thánh vật kéo dài tính mạng cho con người?

Vì sao một khi Vu Bát rời khỏi đáy Lôi Phong tháp thì Tây Hồ trơ đáy, nước triều không dâng...

Tất cả bí mật sắp được sáng tỏ!

Tất cả bí mật sắp được công bố trước mắt A Thiết và Nhiếp Phong!

Khi hai người lướt qua một đường hầm ước chừng dài đến trăm trượng, A Thiết và Nhiếp Phong đồng thời song song rơi vào cái đáy cuối cùng của động đất này.

Mũi chân vừa chạm đất, A Thiết và Nhiếp Phong còn chưa ổn định thân hình thì đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngây người.

Bởi vì cảnh tượng trước mắt chính là một kỳ quan mà không ai có thể tưởng tượng được!

Hai người nhìn thấy ở trên mặt đất nơi xa nhất trong động mờ mờ ảo ảo xuất hiện một vầng sáng như màu lửa đỏ, mà trước sau vẫn không chạm tới vầng sáng đỏ ấy là một dải sáng trắng đến lóa mắt! Dải sáng trắng ấy chiếu rợi góc động ấy sáng rỡ như ban ngày...

https://thuviensach.vn

Hai người không khỏi nín thở tĩnh khí định thần nhìn kỹ, vừa nhìn thấy, sắc mặt A Thiết đột nhiên trở nên tái nhợt, hai mắt Nhiếp Phong thì ngập tràn vẻ kinh ngạc không cách nào hình dung được, chỉ thấy gã không tự chủ được mà hô lớn một mình:

"Đây chính là... Thần Thạch của Nữ Oa?"

"Đây chính là siêu cấp vũ khí... Vu Bát?"

"Trời ạ! Hóa ra Vu Bát lại là như thế!"

Ngay khoảnh khắc hai người vừa đứng lại thì nghe phía sau lưng vang đến một tràng âm thanh khủng khiếp:

"Ha ha, cảm ơn các ngươi đã giúp ta tìm thấy Vu Bát, Vu Bát chắc chắn là đồ của lão tử rồi!"

Lời vừa dứt, một thân ảnh đã xẹt qua bên cạnh hai người, chính là Thần Tướng!

Hắn đương nhiên là đã theo đuôi hai người tới đây!

Mắt thấy Thần Tướng đang bay về nơi ánh sáng phía xa kia, A Thiết giật mình vội vàng triển thân lao tới, đuổi theo!

Hắn tuyệt đối không thể để cho Thần Tướng giành được Vu Bát, nếu không thì Tuyết Duyên không còn cơ hội nào nữa, hắn tuyệt đối không thể phụ lòng nàng!

Mà cùng lúc đó Nhiếp Phong ở bên cũng đã tung người bay tới, bởi vì gã biết nếu Vu Bát rơi vào tay Thần Tướng thì sẽ nguy hiểm đến chứng nào!

Sẽ gây ra thảm họa đáng sợ đến thế nào cho nhân gian!

https://thuviensach.vn

Ba bóng người mang theo khinh công tuyệt thế, mang theo mục đích không giống nhau, cùng dốc hết toàn lực lao về phía Vu Bát, đến cuối cùng...

Chân ai nhanh nhất? Tay ai nhanh nhất?

Không! Không cần phải đoán nữa làm gì, bởi vì trong chớp mắt đáp án ra sáng tỏ!

Nhanh nhất chính là...

"Xùy" một tiếng! Một đôi tay đã luồn vào trong vầng sáng ấy đoạt đi Vu Bát!

Nhìn kỹ mới nhận ra chủ nhân đôi tay ấy...

Dĩ nhiên là...

"Hắn!"

A!

Giữa năm tháng dài dằng dặc của nhân gian, mỗi giờ mỗi khắc tựa như nước sông không ngừng chảy tới, nhưng ngày này nơi này lại tựa như chưa bao giờ thay đổi.

Bởi vì nơi đây chính là cung điện của y, cung điện của Thần!

Thần điện thoáng như từ băng từ ngọc khắc thành, nhưng lại vất vưởng một luồng khí lạnh mờ mịt, vô số kẻ mang vẻ mặt cứng đờ như gỗ đang quỳ dưới mặt đất quạnh quẽ, bọn họ đang quỳ lạy bóng người ngồi sau tấm trướng ở cuối thần điện này.

Mỗi viên đá ở nơi này đều lạnh lẽo như băng, mỗi người quỳ ở đây thường cũng quỳ như tượng băng từ xa xưa lắm rồi, đôi mắt của họ cũng

https://thuviensach.vn

như phủ một màn sương mờ mịt, tựa như họ đã giao hết linh hồn của mình cho bóng người ngồi sau mành trướng ấy, bọn họ tựa như đã không còn suy nghĩ, không còn vui vẻ hay bi ai của chính mình nữa, họ đã giao hết linh hồn của mình cho Thần rồi chăng? Hay giao cho yêu ma?

Mà ngay cả bóng người ngồi sau trướng phủ kia cũng tựa như rất lâu rất lâu rồi không cử động.

Có người nói, hơn trăm năm trước sau khi con gái lão đã chết, lão không bao giờ rời khỏi trướng nửa bước, vì sao lão lại phải trốn ở sau tấm trướng ấy? Trăm năm qua, gương mặt lão đã biến thành thế nào rồi? Những câu hỏi ấy đã trở thành câu đó không ai có thể trả lời được!

Lão chính là chủ nhân của đại điện Sưu Thần cung - Thần!

Từ khi tòa đại điện này được xây lên thì màn trướng che khuất bộ mặt của Thần cũng đã xuất hiện, tựa như tấm màn trướng kia mới chính là người bạn duy nhất của Thần, tựa như đến ngàn vạn năm sau, tựa như cho đến khi thế giới này diệt vong thì tấm màn trướng ấy vẫn sẽ tiếp tục canh giữ ở trước mặt Thần, một lòng trung thành cho đến mãi mãi.

Thần ở sau màn trướng đã rất lâu rồi không nói năng gì cả, nhưng ngày hôm nay hình như lão có vẻ có nhã hứng, đôi mắt xưa nay vốn hiếm khi mở ra bỗng dưng mở choàng, sau màn trướng tựa như có hai luồng sáng trắng bắn ra chiếu rọi đến tất cả mọi người trong điện.

Lão có một đôi mắt mơ màng kỳ dị biến ảo khôn lường! Trong đôi mắt của lão có che giấu "Yêu ma"!

"Thời điểm... đến rồi." Hắn chậm rãi buông mấy tiếng không giống giọng người cho lắm ấy, trong thanh âm cũng che giấu "Yêu ma".

Vừa nghe thấy giọng nói của hắn, một người đàn ông đang quỳ dưới đất đột nhiên cuống quýt đứng lên, chạy đến trước màn trướng mà cung kính

https://thuviensach.vn

nói:

"Thuộc hạ... bất tài, không biết thời điểm mà Thần nói... rốt cuộc là có ý gì? Cúi xin... Thần... chỉ giáo!"

Giọng nói ấy mang theo sự lúng túng vô cùng, hóa ra người đàn ông này không hoàn toàn giống những kẻ còn lại đang quỳ dưới đất kia mà ông ta vẫn còn có một linh hồn có thể sợ sệt, nhìn kỹ hơn, người đàn ông này chính là..."Hứa bá!"

Nếu Hứa bá ở đây, vậy thì giả Từ má đâu? Sao bà ta không ở đây?

"Pháp Trí, ngươi là Chấp Pháp trưởng lão cao nhất, cũng là truyền nhân đời thứ ba của Pháp Hải, sao lại cứ hay lải nhải như Pháp Hải vậy?"

A! Pháp Trí? Hóa ra Hứa bá chính là truyền nhân đời thứ ba của Pháp Hải sao? Pháp Trí nghe vậy thì mặt đỏ bừng bừng, chỉ biết cúi đầu.

"Nhưng thôi, nể tình ngươi trung thành với ta nhiều năm, ta tạm thời trả lời vấn đề của ngươi." Thần nói tiếp.

"Ý của hai chữ thời điểm ấy có nghĩa là bây giờ đã đến lúc ngươi dẫn Bộ Kinh Vân trở về gặp ta..."

"Thần... muốn thuộc hạ dẫn Bộ Kinh Vân trở về, có phải muốn bắt đầu kế hoạch đối phó hắn không?" Pháp Trí hỏi.

Không sai, năm năm qua lão vẫn cùng giả Từ má giám sát Bộ Kinh Vân cũng chính là vì Thần đã có một kế hoạch dành cho Bộ Kinh Vân, một kế hoạch mà ngay cả hai người cũng không biết được.

"Ừm." Thần hờ hững đáp lời, trong giọng nói lại ẩn chứa vẻ uy nghi khiến cho người ta phải run sợ:

https://thuviensach.vn

"Ta mất trăm năm nay để nghiên cứu, cuối cùng cũng luyện thành một thứ sức mạnh còn lợi hại hơn cả Di Thiên Thần quyết và Diệt Thế Ma Thần, bây giờ thời cơ đã chín muồi, có thể truyền sức mạnh này cho Bộ Kinh Vân rồi..."

Vừa nghe thấy những lời ấy, Pháp Hải líu lưỡi chôn chân tại chỗ, lão thực sự không thể nào tin được! Thần lại có sức mạnh khủng khiếp hơn ư? Hơn nữa kế hoạch mà lão nghiên cứu sắp xếp năm năm qua chỉ đơn giản là truyền toàn bộ sức mạnh mình mới ngộ ra cho Bộ Kinh Vân thôi sao?

Không! Đây chắc chắn không phải là mục đích thực sự của lão! Lão làm chuyện gì cũng nhất định phải có một mục đích đáng sợ hơn thế nhiều!

"Pháp Trí, sao đột nhiên ngươi lại im lặng như thế? Ngươi không tin ta sẽ làm như vậy sao?" Thần vẫn ở trong màn trướng, chậm rãi lên tiếng hỏi.

"Thuộc hạ... không dám không tin, chỉ không biết thứ sức mạnh mà Thần muốn truyền cho Bộ Kinh Vân rốt cuộc là thứ sức mạnh ra sao mà thôi!"

Ở sau màn trướng, Thần nghe thấy vậy thì đột nhiên bật cười, cuối cùng, ngày hôm nay lão cũng nở nụ cười lần đầu.

"Ha ha, được lắm! Vậy thì ta sẽ nói cho ngươi biết, mà có lẽ đây cũng là lúc ngươi nên biết rồi."

"Sức mạnh mà ta muốn truyền cho Bộ Kinh Vân chính là..." Nói đến đây, Thần dừng lại một chút rồi mới chậm rãi buông từng chữ:

"Ma!" "Ha!" "Vô!" "Lượng!"

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 29

Tha Bi Âm Thanh Canh Khoái

Đó là một câu chuyện cổ vô cùng thê lương...

Về Thần và Ma.

Chuyện kể rằng, ngày xưa rất xưa rồi, Thần, Ma và Người vốn chung sống cùng nhau rất hòa bình.

Sau đó, văn hóa loài người càng lúc càng tiến bộ, con người càng lúc càng khôn ngoan, hoàn cảnh sống cũng theo trí tuệ loài người mà phát triển trở nên sung túc hơn trước, dẫn đến việc một số người dễ sa vào ăn chơi hưởng lạc, mà để ăn chơi hưởng lạc thì họ bắt buộc phải mở rộng cương thổ của mình, mưu toan chiếm đoạt nhiều vật chất và khoái lạc hơn nữa.

Lòng tham của những người này không chỉ giáng tai họa xuống nhân gian mà còn bắt đầu xâm nhập xuống Ma cảnh ở dưới lòng đất, nơi thuộc về Ma. Không làm thì thôi, đã làm phải làm đến cùng, để chế phục và ngăn chặn hậu họa về sau, quần Ma tấn công ngược lên nhân gian, khiến cho thế giới yên bình chìm trong binh lửa chiến tranh. Quần thần trên trời yêu chuộng hòa bình dĩ nhiên không thể ngoảnh mặt làm ngơ, bọn họ bèn ra tay giúp đỡ loài người tiêu diệt quần ma. Cuối cùng sau trăm năm giao chiến, quần thần đại thắng.

https://thuviensach.vn

Chúng thần thiên tính nhân từ, cho nên không đuổi tận giết tuyệt quần mà mà chỉ ra lệnh cho bọn họ lui xuống sâu hơn một lớp đất, đến chừng không còn thấy ánh mặt trời nữa thì thôi.

Nhưng xét cho cùng thì mầm tai họa vốn do dã tâm của một số người mà ra, quần ma dù bại nhưng không cam lòng, cho nên trước khi lui xuống một tầng đất nữa, hơn vạn ma quỷ không nhịn được mà đồng thanh khóc, cùng cắn ngón tay nhỏ xuống vạn giọt máu, căm phẫn nguyền rủa:

"Là bọn người kia muốn gây chiến trước, lại còn vô liêm sỉ muốn làm cáo mượn oai hùm mà dựa vào lực lượng quần thần chống lưng, chúng ta không may thất bại, vậy thì máu chúng ta sẽ hóa thành lửa đốt cháy con người, để cho nước mắt chúng ta hóa thành tai họa mà kéo theo nước mắt nhân gian..."

Để biểu lộ sự bất bình, quần mà vừa nói vừa rơi nước mắt, huyết lệ của chúng biến thành hai dòng chảy ở nơi hiểm yếu nhất dưới lòng đất.

Vạn giọt máu hóa thành đầm máu "Địa ngục chi hỏa"!

Vạn giọt lệ ngưng tụ thành một dải "Hoàng tuyền chi lệ"!

Để tránh cho hai dòng chảy nguy hiểm này chạm nhau, quần ma bèn đặt viên Thần Thạch mà Nữ Oa ném xuống nhân gian vào giữa rồi nói:

"Thần Thạch là bảo vật hiếm có trên đời, ai nắm giữ nó có thể hùng bá thiên hạ, nếu như sau này có kẻ động lòng tham mà lấy đi viên Thần Thạch này thì sẽ làm cho Địa Ngục Chi Hỏa và Hoàng Tuyền Chi Lệ chạm nhau, đến lúc đó đại họa sẽ giáng xuống nhân gian..." Không sai! Đây là một loại phép thử chết người!

"Nhưng việc này cũng không trách chúng ta được, có trách thì trách lòng tham của lũ người kia liên lụy kẻ vô tội lần nữa thôi! Ha ha..."

https://thuviensach.vn

Mang theo tiếng cười đầy hận thù, quần ma thích ý nhảy vào lòng đất sâu bên dưới, bọn chúng đang đợi, đang đợi một ngày...

Câu chuyện cổ này rốt cuộc là thật hay giả? Có thực là vạn ma quỷ đang ở dưới lòng đất sâu cực khổ chờ ngày nhân loại tự chịu diệt vong hay không?

Nhưng cho dù chuyện này có thật hay không thì ngay lúc Ngô Việt Vương Tiền Thục sai người xây dựng Lôi Phong tháp, quả thực bi kịch đã xảy ra!

Bởi vì lúc đó có hơn ngàn thợ thủ công phụ trách xây tháp, trong lúc khởi công dựng tháp đã phát hiện dưới nền đất có vô số hầm ngầm lớn nhỏ.

Mà ở trong một hầm ngầm thấp nhất, ở nơi sâu nhất trong hầm ngầm ấy, bọn họ nhìn thấy một dòng chảy trôi bồng bềnh giữa không trung phát ra hào quang dị thường, hào quang chiếu xuống mặt đất, soi rọi một vùng huyết hồng mông mông lung lung.

Hơn ngàn thợ thủ công đều bị cảnh tượng kỳ lạ này thu hút, lòng hiếu kỳ nổi lên, mọi người dồn dập kéo nhau bước tới để nhìn cho rõ xem thử vầng hào quang và vùng huyết hồng mê người ấy rốt cuộc là kỳ vật phương nào.

Chỉ là, ngay lúc bọn họ mới đi được chừng mươi bước, còn chưa kịp nhìn rõ cái gì thì đột nhiên lại xuất hiện một cảnh tượng đáng kinh ngạc nữa.

Cảnh tượng ấy khiến cho bọn họ giật mình.

Bởi vì cảnh này quả thực không thể nào xảy ra được!

Ngay trong lúc đám công nhân còn đang kinh hãi thì...

https://thuviensach.vn

Đột nhiên hơn trăm gã thợ thủ công đi trước cùng cất tiếng thét chói tai gai óc!

Hơn chín trăm gã thợ thủ công đi sau nghe thấy tiếng thét bèn dừng bước, mọi người định thần nhìn lại xong thì náo động cả lên!

Chỉ thấy hơn trăm thợ thủ công đi trước không cẩn thận sa chân vào trong vùng huyết hồng, mà vùng huyết hồng ấy lại giống hệt một huyết trì sâu không thấy đáy.

Trong khoảnh khắc, vùng huyết hồng đột nhiên biến đổi, một tràng khói đỏ tanh hôi ngùn ngụt bốc lên, sau khi khói đỏ tan đi, tình cảnh trước mắt lại khiến cho hơn chín trăm thợ thủ công còn lại sợ đến vỡ cả tim gan.

Trước mắt họ, hơn trăm thợ thủ công dẫn đầu kia đã bị vùng huyết hồng này ăn mòn đến tróc da nát thịt, xương cốt không nguyên vẹn, có người thợ thuyền đầu bị ăn mòn đến nửa chừng, một bên còn dư chút máu thịt bầy nhầy, bên kia lộ ra xương trắng nát vụn!

Trời ơi! Nơi này rốt cuộc là thứ hầm ngầm gì vậy? Lẽ nào đây chính là Hoàng tuyền trong truyền thuyết?

Hơn trăm gã thợ thủ công gần như chỉ kịp kêu thảm một tiếng xong đã thấy xương cốt nát vụn. Những thợ thủ công còn lại kinh hãi nhìn thấy tràng địa ngục trần gian ấy xong thì cũng không còn nghĩ đến chuyện lại gần xem thử vùng huyết hồng ấy là gì nữa mà chỉ hoảng sợ ba chân bốn cẳng bỏ chạy!

Sau khi trở lại mặt đất, hơn chín trăm người sống sót sau tai nạn cũng không dám kể chuyện này với ai, thậm chí không hề báo lại việc này cho Ngô Việt Vương Tiền Thục, kẻ đã lệnh cho bọn họ xây tháp, bởi vì trong lòng bọn họ không hẹn mà cùng cho rằng...

Thứ mà mình nhìn thấy dưới lòng đất chính là Thiên cơ!

https://thuviensach.vn

Thiên cơ thì không thể tiết lộ, nếu không sẽ có càng nhiều người chết hơn.

Bọn họ lại càng tin chắc rằng vùng huyết hồng ở dưới kia chính là Địa Ngục Chi Hỏa! Mà dòng nước chảy bồng bềnh trong không trung kia chính là Hoàng Tuyền Chi Lệ trong truyền thuyết.

* * *

Trên đời này, rốt cuộc là thứ gì nhanh nhất?

Có người nói: "Là âm thanh."

Lý do người này trả lời như vậy là vì, giả sử anh chàng lên tiếng gọi cô nàng ở cách xa mười trượng, vậy thì cho dù anh chàng chưa chạy đến bên cô nàng thì cô nàng đã có thể nghe thấy tiếng gọi của anh chàng rồi, như vậy nghĩa là âm thanh của anh chàng nhanh hơn cả bản thân anh chàng.

Vì vậy, có nhiều người cho rằng âm thanh là nhanh nhất.

Mới nghe qua thì có vẻ đáp án này cũng rất hợp lý!

Nhưng nếu suy nghĩ kỹ một chút thì sẽ thấy đáp án này chưa hẳn chính xác. Nghĩa là thế nào?

Nếu như có thể quan sát các hiện tượng tự nhiên một cách tỉ mỉ thì sẽ phát hiện ra ngay, ví dụ rõ rệt nhất chính là...

Sấm chớp!

Sấm là tiếng sấm nổ, chớp là ánh chớp sáng lên, sấm chớp thông thường chúng ta thấy là sấm nổ trước chớp giật sau hay là chớp giật trước sấm nổ sau?

https://thuviensach.vn

Đây là một câu hỏi rất thú vị, nhưng không khó giải đáp, câu trả lời chính là...

Mỗi lần quan sát sấm chớp trên trời thì mọi người sẽ nhìn thấy tia chớp xẹt qua trước, sau đó mới nghe thấy tiếng sấm nổ.

Từ đó có thể thấy ngay rằng, ánh sáng nhanh hơn âm thanh!

Không chỉ như vậy, ánh sáng là thứ nhanh nhất trên đời!

Nếu là như thế, loài người thông tuệ khôn ngoan hơn hết thảy vạn vật trên đời liệu có khả năng nào, có biện pháp nào để nhanh hơn ánh sáng không?

Không! Chắc chắn là không có!

Nghe nói, hai mươi người nhanh nhất trong giang hồ thủy chung vẫn không thể có cách nào nhanh bằng ánh sáng cả, lấy tốc độ nhanh nhất của họ, đến cực hạn cả đời cũng chỉ nhanh hơn âm thanh một chút mà thôi!

Những lời đồn đại cũng có đôi chỗ bất đồng, nhưng thử tưởng tượng mà xem, giả như một người đang nói chuyện bên kia, tiếng còn chưa đến mà người thì đã xuất hiện trước mặt, sau đó mới nghe thấy câu nói vừa nãy, đây chẳng phải là một chuyện khiến cho người ta kinh hãi cực độ hay sao?

Trong số những người đạt đến trình độ khinh công kinh thế hãi tục này, nghe nói...

Có một người là "Gã"!

Không sai! Là "Gã"!

Ở trong hầm ngầm sâu nhất dưới Lôi Phong tháp lúc này, thứ nhanh nhất chính là đôi chân của gã!

https://thuviensach.vn

Đôi tay nhanh nhất cũng chính là tay của gã!

Ma thân của Thần Tướng mạnh mẽ vô song, chỉ có điều công lực hắn tuy cao nhưng nếu luận về khinh công thì vẫn còn chậm hơn hơn gã một phần trăm "sát na"!

Còn Di Thiên Thần quyết của A Thiết tuy có lực lượng ngang bằng với Diệt Thế Ma thân của Thần Tướng, khinh công cũng không kém hơn, nhưng tiếc là hắn đang cõng Tuyết Duyên, thân pháp nặng nề, đã chậm hơn Thần Tướng một phần trăm "sát na", so với gã lại càng chậm hơn đến hai phần trăm "sát na"!

Bởi vậy, giờ khắc này, người nhanh nhất trong động chỉ còn lại mình gã!

Nhiếp Phong!

Tính tới nay thì khinh công Nhiếp Phong tập luyện có ba loại!

Một là Nhiếp Gia bộ pháp do gã học trộm từ cha mình Nhiếp Nhân Vương, hai là Cấp Chuyển bộ pháp năm đó Quỷ Hổ truyền lại, thú ba dĩ nhiên là bộ pháp Phong Thần cước do Hùng Bá truyền thụ - "Bộ Phong Tróc Ảnh".

Mà "Bộ Phong Tróc Ảnh" chính là thức thứ nhất nhập môn "Phong Thần cước pháp", khoái tuyệt vô luân, Nhiếp Phong có thể luyện một thân ba loại bộ pháp đã là khinh công cao tuyệt, nhưng xưa nay gã đều một lòng cầu học, năm năm nay không ngừng vất vả nghiên cứu, cộng thêm tư chất thông minh, cuối cùng gã đã kết hợp toàn bộ tinh hoa của hai loại bộ pháp tuyệt thế là Nhiếp Gia bộ pháp và Cấp Chuyển bộ pháp phối hợp sử dụng với Bộ Phong Tróc Ảnh, lại ngộ ra một thân khinh công tập hợp sở trường ba nhà, trở thành khinh công tuyệt thế của riêng gã...

"Bộ Phong Túc Ảnh"!

https://thuviensach.vn

Bước như gió cuốn, chân như bóng ảnh...

Nếu như bước chân đã nhanh như phong như ảnh, bản thân đã là phong ảnh thì cần gì phải dốc hết toàn lực để bộ phong, tróc ảnh?

Nhiếp Phong tiến từ Bộ Phong Tróc Ảnh lên thành Bộ Phong Túc Ảnh, biến hóa sâu xa huyền diệu trong đó dĩ nhiên là không thể nói hết được, mà Bộ Phong Túc Ảnh do gã tự sáng tạo ra còn nhanh gấp đôi Bộ Phong Tróc Ảnh, điều này là quá rõ ràng rồi!

Tin rằng ngay cả Hùng Bá truyền thụ Bộ Phong Tróc Ảnh cho gã cũng không thể ngờ chỉ trong năm năm ngắn ngủi Nhiếp Phong đã giỏi hơn cả thầy, tự mình thành danh!

Có lẽ ngay cả khinh công Hùng Bá hiện giờ cũng khó có thể nhanh được như Nhiếp Phong!

Nhanh. Chính là sở trường đắc ý nhất của Nhiếp Phong, cũng chính là vốn liếng tốt nhất để nhanh chân thắng cuộc lúc này của gã!

Một tiếng "vù" còn chưa kịp truyền tới trước, thân hình Nhiếp Phong còn nhanh hơn âm thanh phát ra, đã lao đến trên vùng huyết hồng kia, cướp lấy vầng hào quang trôi nổi bồng bềnh giữa không trung nọ!

Gã chính là kẻ nhanh nhất trong ba người!

Không chỉ chân nhanh mà tay cũng nhanh, gã còn chưa kịp nhìn xem thử đám máu phía dưới kia rốt cuộc là thứ gì thì bàn tay đã như chớp giật luồn vào trong vầng hào quang để đoạt lấy siêu cấp vũ khí Vu Bát!

Chuỗi động tác này rất liền mạch, tuy gã nhanh hơn Thần Tướng một phần trăm "sát na", nhưng một phần trăm "sát na" này quả thực rất ngắn ngủi, còn chưa kịp chớp mắt đã hết mất rồi, nên giữa lúc Nhiếp Phong luồn tay vào trong vầng hào quang thì...

https://thuviensach.vn

Thần Tướng đã tới!

"Phốc" một tiếng, Thần Tướng đã vận Diệt Thế ma thân lên một thành công lực, kịp thời chụp lấy cánh tay đang muốn đoạt Vu Bát của Nhiếp Phong, đồng thời tay trái đưa vào trong vầng hào quang để cướp giật Vu Bát, nhưng mà cùng lúc đó thì A Thiết cũng đến...

A Thiết không dám chậm trễ, vội vàng vận nội lực Di Thiên thần quyết vào tay trái kéo lại, trong phút chốc ba người cùng bay lơ lửng trên vùng huyết hồng: Thần Tướng giữ tay phải Nhiếp Phong, A Thiết lại khống chế tay trái Thần Tướng, nhất thời ba người giằng co lẫn nhau.

Ba người lơ lửng giữa không trung, dưới chân không hề có điểm tựa nào, vì sao ba người lại có thể trôi bồng bềnh ở trên vùng huyết hồng kia?

Đơn giản là vì ở trong vầng hào quang trên huyết hồng dường như đang phát tán ra một bức tường khí vô hình bao phủ lấy ba người.

Nếu đổi lại là người thường không biết khinh công thì chỉ sợ rằng cho dù có bức tường khí này thì vẫn sa xuống vùng huyết hồng bên dưới, nhưng Nhiếp Phong Thần Tướng đều mang khinh công tuyệt thế trong người, bọn họ chỉ cần một chút lực rất nhỏ để dựa vào là đã có thể dùng khinh công của mình để trôi nổi giữa không trung.

Nhưng vì sao quanh vầng hào quang lại tự phát tán ra bức tường khí vô hình này?

Bức tường khí này rốt cuộc là thứ gì?

Là sức mạnh! Là sức mạnh vô hình do Vu Bát ở trong vầng hào quang kia phát ra!

Vu Bát mới lợi hại làm sao! Cách không phát ra tường khí vô hình này, thế mới thấy được uy lực Vu Bát quả nhiên vô địch thiên hạ!

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong, Thần Tướng bây giờ có thể bay lơ lửng là nhờ vào Vu Bát, trong lòng mọi người càng hiểu rõ hơn uy lực của Vu Bát, hơn nữa trong lúc ba người đang giằng co giữa không trung, Nhiếp Phong đã nhìn rõ tình thế quanh mình.

Cái nhìn đầu tiên, hai người bọn họ đã phát hiện chỗ năm thước dưới vầng hào quang toàn là màu đỏ, vùng huyết hồng nóng như lửa, nhìn kỹ hơn thì mới thấy rõ vùng huyết hồng này chính là...

Một cái hồ lớn thiên nhiên chứa dung nham hừng hực cháy, hơi nóng bốc lên ngùn ngụt, hoa lửa tung tóe, trông hệt như một hồ...

"Địa Ngục Chi Hỏa!"

Nhiếp Phong âm thầm hít một ngụm khí lạnh, may mà ba người có khinh công tuyệt thế nên vẫn còn có thể mượn tường khí vô hình mà trôi lơ lửng giữa không trung, nếu không đã rơi xuống hồ lửa kia biến thành tro tàn từ lâu rồi! Mà không, có lẽ ngay cả tro cũng chẳng còn!

Nhiếp Phong cùng hắn không hẹn mà cùng nghĩ đến, đây phải chăng chính là một trong hai dòng chảy tự nhiên hiểm yếu mà Pháp Hải đã đề cập đến? Vậy thì dòng chảy hiểm yếu thứ hai...

Dòng chảy hiểm yếu thú hai ở ngay trên vầng hào quang, Nhiếp Phong và A Thiết cùng liếc nhìn qua, vừa nhìn thấy, hai người không khỏi ngẩn ra!

Chuyện này... làm sao có thể?

Chuyện này làm sao có thể xảy ra? Hai người chỉ thấy trên vầng hào quang là một dòng nước dài hơn năm trượng, rộng hơn nửa trượng từ trên đỉnh dồn dập chảy xuống, miễn cưỡng ngừng lại trên vầng hào quang năm thước. Dòng nước này giống như giọt lệ chảy đến giữa chừng thì không thể chảy tiếp được nữa...

https://thuviensach.vn

Hoàng Tuyền Chi Lệ...

Ngay lúc Nhiếp Phong còn đang ngây ngốc thì Thần Tướng đột nhiên cười lạnh nói:

"Ngạc nhiên chưa? Ta là người của Sưu Thần cung, từ lâu đã nghe Thần bảo rằng nơi này có hai đạo kỳ quan..."

"Hai dòng chảy này chính là 'Địa Ngục Chi Hỏa' và 'Hoàng Tuyền Chi Lệ' mà dân gian thường kể, Địa Ngục Chi Hỏa thông đến trạm dung nham thứ nhất của tâm trái đất, còn Hoàng Tuyền Chi Lệ là do dưới đáy Tây hồ có một lỗ hổng lớn chừng nửa trượng, khiến cho nước hồ không ngừng theo đó mà chảy vào lòng đất..."

Nước trong hồ đi qua một đường hầm dài và hẹp trong lòng đất rồi bị ngăn lại ở lỗ hổng trên đỉnh này, nước trong hồ lớn chảy vào đường nhỏ, sức nước nặng vạn cân có thừa, cho dù dùng cự thạch ngăn lại thì chẳng mấy chốc cũng sẽ bị sức nước phá tan..."

Thần Tướng nói một hơi đến đó, Nhiếp Phong và A Thiết đều liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người đều đã hiểu rõ lời nhắn của Pháp hải "Tây hồ cạn đáy, nước triều không dâng" rốt cuộc là có ý gì.

Nếu như dưới đáy Lôi Phong tháp có cột nước hình thành do lỗ hổng dưới Tây hồ, như vậy cột nước trên đỉnh động này thật sự chảy xuống hồ dung nham kia, có thể trong thời gian ngắn thì dung nham hừng hực trong hồ còn có thể thổi cho nước bốc hơi hết, nhưng Tây hồ rộng lớn như vậy, nước không biết đâu mà đong, nếu như nước trong hồ cứ không ngừng trôi xuống lòng đất...

Một ít thì không sao, mà thêm chút nữa cũng không ngại!

Nhưng không đầy một tháng, nước trong Tây hồ tất sẽ cạn khô! Đến chừng trong hồ không có nước, đương nhiên là "nước triều không dâng"

https://thuviensach.vn

rồi!

Nhiếp Phong và A Thiết rốt cuộc đã hiểu ý nghĩa lời Pháp Hải nói, nhưng việc Tây hồ cạn nước trơ đáy chỉ là chuyện nhỏ, chuyện quan trọng nhất chính là nước hồ đi đâu.

Nước hồ đương nhiên sẽ chảy hết vào bên hồ dung nham dưới động này, hồ dung nham này thông với tầng dung nham thứ nhất của tâm trái đất, sức nóng vô cùng vô tận hoàn toàn có thể làm bốc hơi một phần nước hồ, nhưng nếu như lâu ngày toàn bộ nước hồ đều tập trung hết xuống hồ dung nham...

Vậy thì chắc chắn không đến một tháng, cho dù nước trong hồ không thể chảy đến tâm trái đất thì dung nham một tầng dưới hồ dung nham này cũng sẽ bị lượng nước hồ cực lớn kia làm lạnh từ từ.

Lạnh co nóng giãn là định luật của tự nhiên, lòng đất vốn cực kỳ nóng đột nhiên bị làm lạnh, nham thạch dưới đất sẽ co rút lại, ở dưới lòng đất bị co lại nhanh chóng thì ở ngoài vỏ trái đất tất sẽ phát sinh dị động, đến lúc đó tin rằng hơn nửa Thần Châu sẽ phát sinh địa chấn cường đại chưa từng có với phạm vi ảnh hưởng cực lớn...

Nhiếp Phong và A Thiết nghĩ đến đây thì đều thầm đổ mồ hôi, chẳng trách Pháp Hải nói nếu hai dòng chảy tự nhiên hiểm yếu này mà chạm nhau thì Thần Châu tất sẽ phát sinh một tràng hạo kiếp chưa từng có, hóa ra nội tình là như vậy! May mà ở giữa hai dòng chảy hiểm yếu ấy không biết từ bao giờ lại có một viên thần thạch được đặt vào, với uy lực đặc thù của thần thạch phát ra vừa khéo có thể ngăn cách hai dòng chảy hiểm yếu này với nhau, ngăn chặn thảm họa tự nhiên này...

Tìm lại nguồn gốc sâu xa, hàng ngàn hàng vạn năm trước, vì sao viên thần thạch này lại được đặt ở giữa hai dòng chảy hiểm yếu này, lẽ nào...

https://thuviensach.vn

trong cõi u minh thật sự có ý trời? Hoặc trong cõi u minh có Nữ Oa, sớm đã dự phòng cho tai họa của nhân gian?

Có thể tất cả đều không phải! Đại tự nhiên thường có một vài hiện tượng bí ẩn không cách nào giải thích được, đại tự nhiên cũng thường tự sinh ra những phương thức giải quyết mâu thuẫn của bản thân, viên thần thạch này có lẽ chính là phương thức bí ẩn mà đại tự nhiên tự mình tạo ra để ngăn chặn tai họa kia!

Chẳng ngờ hơn năm trăm năm trước viên thần thạch này đã bị Thần lấy ra, lại còn dùng để luyện thành Vu Bát, tuy rằng cuối cùng vẫn là vật về chỗ cũ, nhưng bí mật thần bí này của đại tự nhiên đã bị tiết lộ, khiến cho ngày hôm nay, sau năm trăm năm lại có kẻ không thèm để ý đến an nguy của muôn dân mà đến đoạt Vu Bát, ôm mộng vô địch thiên hạ...

Không sai! Vu Bát vừa có thể vững vàng chặn lại toàn bộ sức nước Tây hồ, vừa có thể chống đỡ sức nóng dung nham mà không bị thiêu hủy, chứng tỏ nó là một loại siêu cấp vũ khí kinh người, khiến cho có kẻ nổi lòng tham...

Như Hùng Bá! Như Thần Tướng trước mặt!

Ba người giằng co hồi lâu giữa không trung, phút chốc Thần Tướng lại thay đổi chiến lược!

Tay phải của hắn vốn dĩ giữ lấy tay Nhiếp Phong, còn tay trái thì lại bị A Thiết khống chế, nhưng lúc này hắn bỗng nhiên buông Nhiếp Phong ra mà trực tiếp luồn tay vào trong vầng hào quang để cướp giật Vu Bát!

A Thiết cả kinh, chỉ có thể vung tay trái đang nhàn rỗi lên để chặn Thần Tướng.

"Đùng" một tiếng, bàn tay Thần Tướng nhất thời bị A Thiết đánh văng ra, nhưng tham niệm của Thần Tướng quả thực rất lớn, há lại cam lòng từ

https://thuviensach.vn

bỏ? Lại tiếp tục vung chưởng lên, hai người cứ vậy dùng chưởng thăm dò nhau, trong nháy mắt đã liều mạng xuất ra mấy chưởng, nhất thời bất phân thắng bại.

Nhiếp Phong dĩ nhiên là không ở đó mà lo lắng suông, ngay lúc Thần Tướng đối chưởng cùng A Thiết, gã đã nhân cơ hội luồn tay tới để đoạt Vu Bát trước, mắt thấy sắp cầm được vào tay rồi...

Không ngờ Thần Tướng không đỡ chưởng công tới của A Thiết mà lại miễn cưỡng dùng lồng ngực để tiếp chưởng ấy, còn mình thì vung tay ngược lại đánh thẳng vào lồng ngực Nhiếp Phong!

"Bình bình" hai tiếng! Lồng ngực Nhiếp Phong và Thần tướng đồng thời trúng chiêu!

Lồng ngực Nhiếp Phong trúng chưởng của Thần Tướng! Còn Thần Tướng trúng chưởng của A Thiết!

Thần Tướng thật sự điên rồi! Hắn chấp nhận chịu một chưởng của A Thiết chứ nhất định không để cho Nhiếp Phong đoạt được Vu Bát! Quả nhiên hắn không thể không có được Vu Bát!

Thần Tướng trúng một chưởng của A Thiết, tuy rằng A Thiết chỉ mới dùng ba thành công lực, trong nháy mắt phản ứng của Thần Tướng bị chậm lại, khoảnh khắc này chính là cơ hội ngàn năm để A Thiết đoạt lấy Vu Bát, bởi vì Thần Tướng đã không kịp ngăn cản nữa!

Nhưng còn một điều nữa, Nhiếp Phong cũng vừa trúng một chưởng của Thần Tướng!

Trên người Thần Tướng có Diệt Thế ma thân mà chịu ba thành công lực của A Thiết cũng phải chậm lại một chút, còn Nhiếp Phong...

https://thuviensach.vn

Gã vốn không hề có thần công hộ thể gì như Diệt Thế ma thân hay Di Thiên thần quyết, nội lực gã tuy không kém nhưng lấy thực lực bản thân mà nhận một chưởng vừa rồi của Thần Tướng...

Một chưởng này không chỉ đánh bay Nhiếp Phong mà còn đánh gã đến thổ huyết, bay ra khỏi bức tường khí vô hình của Vu Bát, dưới chân lại không có điểm tựa, hơn nữa sau khi trúng chưởng thì đã thấy khí huyết chạy loạn trong người. Chân khí gián đoạn, cả người mềm nhũn rơi thẳng xuống hồ dung nham đỏ rực bên dưới...

Sự biến đổi này thật không đơn giản! Cho dù A Thiết lúc này có cơ hội đoạt lấy Vu Bát vào tay nhưng đồng thời cũng phải nhìn Nhiếp Phong rơi xuống hồ dung nham biến thành tro bụi, hắn phải làm sao đây?

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, cánh tay trái vung lên của hắn nên đoạt lấy Vu Bát cứu sống Tuyết Duyên...

Hay là cứu lấy Nhiếp Phong trước?

Trên đời này, rốt cuộc thế nào mới thực là "Yêu"?

Có người nói,"yêu" là phải chuyên tâm, nhất định phải toàn tâm toàn ý mà nghĩ cho người kia, câu nói này vốn không sai.

Nhưng nếu như một người chỉ biết nghĩ đến người mình yêu thương mà không cần biết đến những người xung quanh, thậm chí vì cứu người mình yêu mà không màng sống chết của những người khác...

Vậy thì tình yêu của kẻ này có khác gì điên loạn? Thứ tình yêu điên loạn này đâu phải là "tình yêu đích thực"?

Mà kẻ yêu đến điên cuồng, chỉ nghĩ đến tình yêu của chính mình mà không màng đến sống chết của người khác thì có đáng để người mà hắn yêu yêu thương?

https://thuviensach.vn

"Xùy" một tiếng, một dải lụa trắng mỏng manh đã ố vàng như mũi tên bắn ra cuốn lấy tay Nhiếp Phong, kịp thời giữ lấy thân hình đang rơi xuống cực nhanh của gã.

Dải lụa này chính là dải lụa mà năm năm qua A Thiết vẫn rất trân trọng, ngay thời điểm sinh tử tồn vong của Nhiếp Phong, hắn rốt cuộc không nhịn được mà ra tay cứu gã!

Nhiếp Phong vốn tự cho rằng mình chắc chắn phải chết, nhưng không thể ngờ được A Thiết lại bỏ qua cơ hội đoạt Vu Bát tốt nhất để ra tay cứu mình, thoáng chốc cảm thấy ngây ngốc, trong đầu cứ vang lên những câu hỏi:

Tại sao? Tại sao huynh ấy lại làm thế? Huynh ấy vốn đã có thể đoạt được Vu Bát!"

Những câu hỏi liên tiếp vốn không có đáp án, vì ngay cả người ra tay cứu Nhiếp Phong là A Thiết cũng không biết vì sao mình lại xuất thủ!

A Thiết cứu Nhiếp Phong mà bỏ qua cơ hội hiếm có, trong chớp mắt Thần Tướng liền khôi phục lại phản ứng nhanh nhẹn, hắn cũng không phải là kẻ lãng phí cơ hội mà người khác giao cho!

Huống chi giờ khắc này tay phải A Thiết đang giữ lấy tay trái Thần Tướng, còn tay trái thì đang nắm chặt dải lụa cuốn Nhiếp Phong, hắn vốn không thể mọc ra một cái tay nào nữa để mà tranh cướp Vu Bát với Thần Tướng!

"Phốc" một tiếng, A Thiết và Nhiếp Phong đã nghe thấy tiếng bàn tay phải của Thần Tướng chạm vào cạnh ngoài Vu Bát, tiếng động ấy nhỏ đến mức khó ai nghe được nhưng lại khiếp cho hai người kinh tâm động phách!

Sau đó, hai người nhìn thấy Thần Tướng nâng vầng hào quang ấy lên cao!

https://thuviensach.vn

Vu Bát cuối cùng đã rơi vào tay Thần Tướng!

Trời ơi!

A Thiết quả thực không có cách nào để đối diện với sự thực, nhưng vầng hào quang nằm trên tay Thần tướng lại khiến cho hắn không thể không tin!

Hơn nữa cùng lúc đó, bởi vì Vu Bát đã bị Thần Tướng lấy đi nên dòng nước trên đỉnh đã không còn trở ngại gì nữa, "ầm" một tiếng, như cự long lao thẳng xuống hồ dung nham bên dưới.

Thủy hỏa gặp nhau, hôm nay sau hơn trăm năm, cuối cùng hai dòng chảy tự nhiên hiểm yếu kia lại liều mạng với nhau, đương trường tiếng "xèo xèo" vang lên không ngớt, hơi nước bốc lên ngùn ngụt, phút chốc đã tràn ngập khắp trong động, nhấn chìm ba người trong màn sương khói.

A Thiết vẫn chụp cứng lấy tay trái của Thần Tướng, thà chết không buông, bởi vì hắn tuyệt đối không để cho Thần Tướng dễ dàng đắc thủ như vậy, hắn nhất định phải nghĩ cách đoạt lấy Vu Bát trong tay Thần Tướng để cứu mạng Tuyết Duyên!

Vừa nãy hắn dùng Di Thiên thần quyết cũng chỉ có thể đánh hòa với Diệt Thế ma thân của Thần Tướng, bây giờ Thần Tướng lại còn có Vu Bát trong tay, có thêm siêu cấp vũ khí này giống như hổ mọc thêm cánh, cho dù là Bạch Tố Trinh của trăm năm trước mang cả hai đại thần công sống lại cũng chưa chắc có thể ngăn lại, huống chi là A Thiết mới chỉ có Di Thiên thần quyết!

Cho nên tình hình trước mắt hắn quả thực tương đối khó có thể chịu đựng được lâu: tuy hắn giằng co một tay Thần Tướng nhưng hơi nước lập tức phủ lấy hai người, hắn vốn không thể nhìn ra khuôn mặt Thần Tướng, chỉ có thể lờ mờ thấy hắn ta vung cao Vu Bát tỏa đầy hào quang hoa mắt, lại nghe thấy một câu mỉa mai lạnh lùng của Thần Tướng:

https://thuviensach.vn

"Thật không biết tự lượng sức! Bộ Kinh Vân! Ta sẽ cho ngươi nát thịt tan..."

Chữ "xương" còn chưa ra khỏi miệng Thần Tướng, Vu Bát trong tay hắn còn chưa kịp nện xuống A Thiết thì đột nhiên bàn tay đang liều mạng nắm chặt lấy tay Thần Tướng của A Thiết bị người ta dùng chưởng chém tới, đành phải buông ra!

Đôi tay dùng chưởng hất tay A Thiết ra không phải là tay Thần Tướng, cũng không phải tay Nhiếp Phong.

Đây là một đôi tay...

Đôi tay của phụ nữ!

Tuyết Duyên ở trên lưng A Thiết vẫn thập tử nhất sinh như trước, đương nhiên đôi tay phụ nữ này không phải là tay của Tuyết Duyên.

Mà là... tay của "bà ta"!

Tay của Thần Mẫu!

Ở thời điểm cực kỳ nguy hiểm ấy, ngay cả Thần Mẫu cũng liều mình xông tới!

"Đi"! Thần Mẫu nhanh như chớp nói một tiếng, đồng thời vẫn kình kéo đi! A Thiết và Tuyết Duyên song song được bà kéo bay, còn Nhiếp Phong được A Thiết dùng lụa cuốn lấy cũng bị cuốn bay theo.

Thần Mẫu, A Thiết, Nhiếp Phong vừa chạm đất thì đã ở cách năm trượng ngoài hồ dung nham, trong màn sương mù mờ ảo khắp động, A Thiết có thể lờ mờ nhìn thấy tấm mặt nạ lốm đốm nhiều màu của Thần Mẫu, hắn nói:

https://thuviensach.vn

"Thần Mẫu, là bà sao? Bà cũng tới à?" Hắn không hề tỏ ra quá ngạc nhiên, dường như sớm biết bà ta sẽ đến.

Hắn cực kì tin tưởng ở bà.

Thần Mẫu không trả lời hắn ngay mà đột nhiên hỏi ngược lại:

"Ngươi không muốn sống nữa sao? Lẽ nào ngươi không biết bây giờ Thần tướng đã có Vu Bát trong tay, ngươi vốn không đấu lại hắn?"

A Thiết nghe vậy thì sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn lạnh lùng lắc đầu:

"Vu Bát ở trên tay hắn, ta càng phải đấu! Bằng không thì Tuyết Duyên cũng không sống được, ta còn giữ cái mạng này lại làm gì?"

Dứt lời lại lập tức muốn triển thân nhào về phía Thần tướng sau màn sương mù dày đặc kia, nhưng Thần mẫu đã kéo hắn lại, nói:

"Giữ được núi xanh, sợ gì thiếu củi đốt? A Thiết, chớ có kích động!"

Thần mẫu dùng hết sức chín trâu hai hổ để kéo A Thiết, nhưng bây giờ hắn mang công lực Di Thiên thần quyết, lại quyết ý đi, công lực Thần mẫu tuy không hề thấp nhưng không thể nào khống chế được hắn, chỉ nghe "soạt soạt" hai tiếng, A Thiết đã vùng thoát khỏi đôi tay bà.

Nhưng ngay lúc A Thiết vừa muốn triển thân, từ trong sương mù đột nhiên có một cước bay tới!

Đẹp! Mạnh! Chuẩn!

Một cước thật nhanh thật mạnh thật chuẩn!

Giờ khắc này trong động chỉ có một người có thể xuất ra một cước nhanh như vậy, chỉ có chân một người mới có thể đạt tới cảnh giới này!

https://thuviensach.vn

Là chân của Nhiếp Phong!

"Bình" một tiếng gọn ghẽ, A Thiết không ngờ rằng trong sương mù lại đột nhiên có một cước đánh tới, đại huyệt sau đầu bị đánh trúng, mắt tối sầm, nhất thời ngất đi!

A Thiết lãnh một cước không nhẹ chút nào, vì mục đích của Nhiếp Phong là đánh hắn hôn mê nên đã xuất hết nội lực toàn thân, tập trung đá vào huyệt vị yếu nhất sau đầu hắn, cho nên A Thiết có muốn không ngất đi cũng không được.

Thần mẫu kinh ngạc nhìn Nhiếp Phong, Nhiếp Phong cũng nhìn bà, nói:

"Tôi không biết bà rốt cuộc là ai, tôi chỉ biết bà là người tới cứu A Thiết, tôi cũng giống bà, là người không muốn huynh ấy chết, cho nên chỉ đành dùng hạ sách này..."

"Ta hiểu." Thần mẫu vẫn bình tĩnh liếc nhìn vẻ mặt thành khẩn của Nhiếp Phong, nói:

"Vậy thì chúng ta phải nhanh chóng đưa hai đứa nó rời đi ngay! Nếu không sẽ không kịp mất!"

"Được!" Nhiếp Phong đồng tình, bước tới nâng A Thiết dậy, Thần mẫu cũng phụ một tay nâng A Thiết lên, hai người hai bên ôm lấy A Thiết, dùng khinh công tuyệt thế nhảy vào cửa thông đạo trên đỉnh động, toàn lực trở lui.

Bốn người A Thiết, Nhiếp Phong, Thần mẫu, Tuyết Duyên đi rồi, trong màn sương khói mờ ảo lại từ từ truyền đến một tràng tiếng cười tàn khốc mà khủng bố:

"Ha ha! Đi à? Các ngươi đi rồi à?"

https://thuviensach.vn

Là âm thanh của Thần Tướng! Dường như hắn bị hơi nước cản trở tầm nhìn nên không thể tìm thấy đám người A Thiết, nhưng hắn cũng không hề lo lắng:

"Đi cũng không cần vội! Vu Bát đã nằm trong tay bổn thần, trong vòng một tháng thì nửa Thần Châu này sẽ phát sinh hạo kiếp, các ngươi còn có thể chạy đi đâu?"

"Bộ não ngon lành của các ngươi nhất định không thoát khỏi miệng lão tử đâu, ha ha, các ngươi cứ việc trốn đi! Trò mèo vờn chuột này là trò chơi mà bổn thần thích nhất đấy, ha ha, ha ha..."

Tiếng cười lãnh khốc mà đáng sợ nhất thời vang vọng khắp trong động, chấn cho cả vách động cũng phải lung lay, chỉ là...

Đó chưa phải là thứ âm thanh đáng sợ nhất, âm thanh đáng sợ nhất chính là...

Tiếng nước dãi thèm thuồng của Thần tướng nhỏ lách tách xuống mặt đất.

Cuối cùng thì phía chân trời cũng lộ ra một khoảng hồng rạng đông, trời cũng bắt đầu sáng rồi.

Vạn vật chẳng rõ đang say ngủ hay hôn mê, lúc này cũng dần hiện ra sinh khí, vầng dương cũng chậm rãi ló dạng, một ngày mới lại bắt đầu.

Dưới ánh nắng ban mai rực rỡ, Lôi Phong tháp hiện ra vô cùng hùng vĩ, nhưng người đứng trong Lôi Phong tháp lại cực kỳ tiều tụy mệt mỏi.

Bởi vì kẻ này đã đứng yên không nhúc nhích suốt cả một đêm dài ròng rã, y chính là Đại Thần quan đã bị A Thiết phong bế hết ba mươi sáu đại huyệt toàn thân!

https://thuviensach.vn

Đã qua một đêm, A Thiết, Nhiếp Phong, Tuyết Duyên, Thần tướng và hai người áo tím vẫn chưa thấy từ dưới đất chui lên, rốt cuộc bọn họ đã gặp chuyện gì dưới đáy Lôi Phong tháp? Không phải là tất cả bọn họ đều đã chôn thây dưới cơ quan của Lôi Phong tháp chứ?

Còn nữa, Đại Thần quan vẫn cảm thấy khoảng chừng giờ tý đêm qua, lúc y bắt đầu cảm thấy buồn ngủ thì dường như có một "kẻ đến sau" nhanh như điện xẹt nhảy xuống dưới Lôi Phong tháp, bóng người kia quả thực quá nhanh, y lại đã rất mệt mỏi nên không dám chắc chắn đôi mắt ngái ngủ của mình có thực sự nhìn thấy một người nhảy vào hay không.

Nhưng mà nghi ngờ suốt một đêm, có vẻ như đã đến lúc công bố đáp án rồi, bởi vì y đột nhiên mơ hồ nghe thấy tiếng gió từ dưới Lôi Phong tháp truyền lên!

Tiếng người triển động thân hình!

"Vèo" một tiếng, bốn bóng người như điện xẹt lao từ dưới lòng đất lên trên, lúc này Đại Thần quan đã có thể nhìn thấy rõ ràng, người ở giữa chính là A Thiết đã bất tỉnh từ lâu, trên lưng còn cõng Tuyết Duyên, hai bên còn có hai người ôm lấy hắn là Nhiếp Phong và...

Thần mẫu!

Đúng rồi! Bây giờ Đại Thần quan đã biết chính xác rồi, "kẻ đến sau" vào giờ tý đêm qua chính là Thần mẫu! Y chợt nghe trong lòng nặng nề, nếu bốn người này còn sống đi ra, như vậy thì... Thần Tướng không phải đã...

Đại Thần quan vốn chẳng phải lo lắng gì cho an nguy của Thần tướng, y đang lo cho an nguy của chính mình!

Quả nhiên! Bốn người vừa mới chạm đất, Thần mẫu đã quay lại lạnh lùng nhìn Đại Thần quan, nghiến răng chửi mắng:

https://thuviensach.vn

"Súc sinh! Thần Châu sắp bị hủy diệt rồi! Tất cả mọi người đều phải chết! Tất cả đều là do ngươi đấy!"

Thần mẫu vừa nói, trảo ảnh đã vung lên, đang muốn hạ sát chiêu với Đại Thần quan thì đột nhiên lúc này dưới lòng đất lại truyền đến tiếng gió, Nhiếp Phong ở bên cạnh Thần mẫu vội vàng khuyên nhủ:

"Không kịp nữa rồi! Thần mẫu, chúng ta phải đi mau thôi!"

Không còn kịp nữa? Sao lại không kịp nữa?

Đột nhiên nghe thấy những lời này, Thần mẫu cũng tự biết không thể ở lâu, chỉ đành khẽ gật đầu, thân hình chớp động, cùng Nhiếp Phong ôm lấy A Thiết và Tuyết Duyên lao đi!

Đại Thần quan còn chưa kịp biết chuyện gì xảy ra thì bỗng nhiên một bóng người từ dưới lòng đất lại nhảy lên, bóng người kia vẫn ngoác cái miệng lớn như chậu máu ra mà cười thoải mái nói:

"Ha ha! Đại Thần quan, lâu rồi không gặp!"

Đại Thần quan vội vàng định thần nhìn lại, chỉ thấy bóng người kia đã sừng sững đứng ở trước mặt y, chính là Thần tướng!

Liếc thấy Thần tướng, Đại Thần quan như trút được gánh nặng, nhưng y lại không thể nào nhìn thẳng vào Thần tướng được, bởi vì trên tay Thần tướng đang nắm chặt một thú!

Một thú đang tỏa ra hào quang chói mắt...

Vu Bát!

Đại Thần quan bắt đầu hiểu ra vì sao đám người Thần mẫu lại phải khẩn trương đến như thế, Vu Bát đã lọt vào tay Thần tướng, bọn họ không nhanh thì chỉ có chết!

https://thuviensach.vn

Dù rằng không thể nhìn thẳng vào vật bên trong vầng hào quang nhưng Đại Thần quan vẫn không nhịn được muốn nhìn cho rõ ràng xem rốt cuộc nó là thứ siêu cấp vũ khí ra sao, vừa nhìn qua lại không khỏi kinh ngạc, y có nằm mơ cũng không ngờ được Vu Bát trước mắt lại không phải một cái...

Bát!

Vu Bát còn có tên là Mạnh Bát, nhưng sao lại không phải bát? Đại Thần quan không khỏi sững sờ hỏi Thần tướng:

"Cái này... chính là Vu Bát?"

Thần tướng vô cùng sung sướng cười lớn, tiếng cười tràn ngập cảm giác của người chiến thắng, hắn cao giọng đáp:

"Không sai, đây chính là Vu Bát!"

Đại Thần quan càng kinh ngạc hơn:

"Nhưng... Vu Bát... sao lại không phải bát? Sao lại... trở thành... một... thanh kiếm?"

Kiếm ư? Hóa ra lúc này trên tay Thần tướng không phải Vu Bát mà là một thanh kiếm phát sáng!

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Thần tướng liếc nhìn vẻ mặt đầy nghi hoặc của Đại Thần quan thì càng cảm thấy sảng khoái, chứng tỏ hắn khôn ngoan hơn Đại Thần quan rất nhiều, hắn cười đáp:

"Vu bát dĩ nhiên không phải là một cái bát, nhưng mà nó cũng không phải một thanh kiếm..."

https://thuviensach.vn

Nghe Thần tướng nói chuyện, Đại Thần quan lại càng thêm hồ đò, nhưng cùng lúc đó, tay Thần tướng đột nhiên rung lên, thanh kiếm ở trong vầng hào quang kia thình lình biến mất!

A! Sao lại như vậy? Vừa nãy Đại Thần quan thấy rõ ràng là một thanh kiếm, sao giờ lại đột nhiên biến mất? Thanh kiếm thật sự biến mất rồi sao? Là y hoa mắt hay là...

Y cuống quít định thần nhìn lại cho rõ ràng, vừa nhìn xong lại khiến cho y phải há miệng trân trối. Bên trong vầng hào quang chính là...

Thần trướng cười khà khà nói:

"Nhìn thấy chưa? Bây giờ ngươi nên biết rằng, Vu Bát vốn không thực sự tồn tại..."

"Nó căn bản chẳng phải là thứ gì cả!"

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 30

Mặt Nạ Của Thần Mẫu

"Tuyết Duyên!"

A Thiết kêu lên một tiếng, chống tay xuống đất ngồi dậy, cuối cùng hắn cũng đã tỉnh lại sau cơn hôn mê.

Nhưng trải qua một tràng kinh mộng, sau khi tỉnh lại, hắn có còn biết được lúc này mình đang ở đâu không?

Liếc ngang qua khung cảnh xung quanh, hắn chỉ thấy bốn phía đều là tường gạch đỏ âm u, trên mỗi bức tường đều trổ một ô cửa sổ nhỏ, nơi này là...

Nhưng điều đáng sợ nhất chính là Tuyết Duyên ở trên lưng hắn đã không còn thấy đâu nữa.

A Thiết nhanh chóng bước tới nhìn ra ngoài cửa sổ, dựa vào cảnh vật dường như có vẻ quen thuộc bên ngoài, hắn biết ngay đây là nơi nào.

"Đây chính là... đỉnh Lôi Phong tháp?" A Thiết trầm ngâm tự hỏi, sau đó hắn liền nghe thấy câu trả lời:

"Đúng thế, đây quả thực là đỉnh Lôi Phong tháp."

https://thuviensach.vn

Người trả lời hắn, âm thanh bình thản mà trầm tĩnh, mang giọng nói mà hắn đã từng biết.

Hắn giật mình nhìn lại, chỉ thấy một người đang đứng cạnh cửa, mái tóc dài thoảng như cơn gió nhẹ phất phơ giữa không trung.

Người này vốn là một người A Thiết rất quen thuộc, nhưng đáng tiếc bây giờ lại biến thành một kẻ hắn không còn nhớ tới - Nhiếp Phong.

"Là ngươi?" Liếc thấy Nhiếp Phong, A Thiết dường như cũng không thấy bất ngờ cho lắm, chỉ hỏi:

"Vì sao ngươi lại mang ta tới đây?"

"Vì đệ biết chắc Thần tướng rất muốn giết huynh, bây giờ hắn đang tìm khắp nơi quanh Tây hồ, cho nên nơi này trở thành chốn an toàn nhất."

A Thiết lại nói: "Có lẽ vậy, nhưng Thần tướng cũng đâu phải ngốc, chắc chắn y từ lâu đã nghĩ đến việc Lôi Phong tháp là chỗ ẩn thân tốt nhất của chúng ta rồi."

Nhiếp Phong cười cười, đó là thứ niềm vui chiến thắng sau cuộc đấu trí với người khác, gã nói:

"Y dĩ nhiên là không ngu ngốc rồi, nơi đầu tiên mà y tìm kiếm chính là Lôi Phong tháp, đệ đợi một lúc lâu sau khi y bỏ đi mới đưa huynh lên đỉnh tháp."

A Thiết hơi sững sờ, hắn không ngờ thiếu niên Nhiếp Phong tuấn tú từng là sư đệ của hắn kia lại biết suy nghĩ cẩn mật chu đáo đến thế, người ta thường nói, người đẹp thì não rỗng không, xem ra câu này không áp dụng cho trường hợp này được.

"Nếu là ngươi mang ta tới đây..." A Thiết nói.

https://thuviensach.vn

"Vậy thì một cước đá ta hôn mê lúc đó cũng là của... ngươi?"

Nhiếp Phong nghe thấy thế thì trên mặt lộ ra vẻ ngại ngùng, nhưng vẫn thẳng thắn thừa nhận:

"Đúng thế, một cước kia là đệ đá, nhưng cước ấy cũng chẳng qua là bất đắc dĩ..."

A Thiết chăm chú nhìn thẳng Nhiếp Phong, lạnh lùng không nói, một lúc lâu sau mới phun ra hai chữ:

"Ta hiểu."

Đúng vậy, hắn hiểu! Nếu đổi lại là hắn thì hắn cũng sẽ làm như vậy...

Chỉ là, vì sao lúc này trong lời nói của hắn lại mơ hồ thoáng hiện một tia đau thương?

Là bởi vì cuối cùng không có cách nào để cứu Tuyết Duyên nữa? Hay bởi vì hắn đang cảm thấy cực kỳ hổ thẹn?

Ngay cả người con gái hết lòng hết sức hi sinh vì mình mà hắn cũng không có cách nào cứu được nàng.

Nhưng dù có đau thương đến đâu thì vẫn còn một vấn đề hắn không thể không hỏi, bởi vậy A Thiết bèn lên tiếng:

"Người trên lưng ta bây giờ ở đâu?"

Nhiếp Phong vừa định mở miệng trả lời thì đột nhiên sau lưng gã đã có một người trả lời thay:

"Nó đang ở chỗ ta đây."

https://thuviensach.vn

A Thiết quay đầu về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy Thần mẫu đang ôm lấy Tuyết Duyên chậm rãi bước vào trong, trên mặt Tuyết Duyên vẫn được phủ một tầng lụa trắng, tựa như vuông lụa ấy chưa từng được gỡ ra bao giờ.

Thần mẫu chậm rãi bước đến trước mặt A Thiết, nhẹ nhàng đặt Tuyết Duyên vào tay hắn, nói:

"A Thiết, ngươi đã hôn mê một đêm, tuy rằng ta không biết vì sao ngươi lại quấn lụa quanh mình Tuyết Duyên, nhưng chưa có sự đồng ý của ngươi, ta và sư đệ Nhiếp Phong của ngươi cũng chưa dám cởi vải bọc đi..."

"Chỉ có điều, những chuyện xảy ra với ngươi trong năm năm qua, còn có chuyện của ngươi Nhị Thần quan, A Hắc, Từ má và Tuyết Duyên, ta đều đã kể hết cho Nhiếp Phong nghe..."

Thần mẫu nói xong liếc mắt nhìn Nhiếp Phong, Nhiếp Phong cũng tiếp lời:

"Không sai! Vân sư... à không, A Thiết, đệ đã biết hết mọi chuyện rồi. Không ngờ trên đời này thật sự có một người con gái si tình như thế. Cho dù thế nào đi nữa thì đệ cũng sẽ dốc hết khả năng ra để giúp huynh..."

A Thiết nghe xong dường như vẫn không có phản ứng gì, cũng không thèm xốc lại khăn trắng trên đầu Tuyết Duyên, chỉ lặng lẽ ôm lấy thân thể Tuyết Duyên vào lòng.

Một lúc sau, hắn bỗng nhiên ôm bổng Tuyết Duyên lên, muốn bước tới đạp cửa đi ra ngoài.

Nhiếp Phong sửng sốt, liền đưa tay giữ vai hắn, nói:

"A Thiết, huynh muốn đi đâu?"

https://thuviensach.vn

Thái độ A Thiết trở lại lãnh đạm như trước, cũng không hề liếc nhìn Nhiếp Phong một cái, chỉ hờ hững đáp:

"Tìm Thần tướng."

Lời này vừa nói ra, không chỉ có Nhiếp Phong ngẩn ngời mà ngay cả Thần mẫu ở bên cũng không nhịn được, lên tiếng ngăn cản:

"Nhưng bây giờ ngươi làm sao có thể đánh lại Thần tướng đang cầm Vu Bát trong tay, đến đó chỉ có nước chịu chết thôi!"

A Thiết vẫn không quay đầu lại, chỉ nói:

"Ta, chính là muốn đi..."

"Chịu chết."

Biết rõ là chịu chết mà vẫn muốn đi, Thần mẫu không khỏi ngạc nhiên hỏi lại:

"A Thiết, vì sao ngươi nhất định phải đi chịu chết?"

"Bởi vì Thần tướng rất hận ta." A Thiết thủy chung vẫn quay lưng lại với hai người, không để bọn họ nhìn thấy vẻ mặt của hắn lúc này.

"Tin rằng trên đời này, bộ óc mà Thần tướng muốn ăn nhất chính là óc của ta..."

Không phải sao? Trên đời này còn có chuyện gì sảng khoái hơn việc có thể chính miệng mình hút đi bộ óc của tình địch đây?

Nếu như A Thiết tự nguyện hiến bộ óc của mình thì Thần tướng sao có thể khách sáo chối từ?

A Thiết nói tiếp:

https://thuviensach.vn

"Ta sẽ dùng bộ óc của mình để đánh đổi lấy mạng sống cho Tuyết Duyên, hy vọng Thần tướng trút giận xong rồi thì sẽ dùng Vu Bát cứu nàng sống lại."

"Nhưng..." Nhiếp Phong hốt hoảng nói: "Thần tướng bản tính hung tàn, chưa chắc y đã đồng ý với nguyện vọng của huynh..."

Gã vừa nói thế, Thần mẫu đã lên tiếng cắt lời:

"Không, ta tin chắc rằng Thần tướng không phải kẻ hay nuốt lời đổi ý đâu, chỉ cần A Thiết chịu dâng tính mạng thì hắn nhất định sẽ y lời mà cứu sống Tuyết Duyên, chỉ có điều..."

Thần mẫu vừa nói, vừa chăm chú nhìn bóng lưng A Thiết:

"A Thiết, ngươi vốn không nên làm như vậy."

A Thiết không nói gì, hắn đang đợi Thần mẫu nói tiếp.

"Bởi vì ngươi làm vậy dù có cứu sống được Tuyết Duyên nhưng khi ấy ngươi lại chết đi lần nữa, cứ sinh sinh tử tử như thế, đến lúc đó nó trường sinh bất tử nhưng lại mất đi ngươi, vậy thì nó có sống cũng không bằng chết..."

Thần mẫu nói không phải giả, chỉ có điều A Thiết lại có kiến giải riêng của hắn:

"Thần mẫu, hình như bà đã quên..."

"Một điều."

"Bà quên là thời gian sẽ xóa nhòa tất cả đau thương, cho dù sau khi sống lại Tuyết Duyên sẽ rất đau khổ, nhưng nàng lại có thể trường sinh bất tử, có lẽ nỗi đau ấy chỉ qua trăm năm, nàng sẽ dần quên ta đi, như vậy sẽ không còn đau khổ nữa..."

https://thuviensach.vn

Quả thực là một kiến giải kinh nhân! Nhiếp Phong ở cạnh nghe thấy thế cũng không khỏi thầm xúc động, gã đột nhiên nhớ đến cha mình Nhiếp Nhân Vương vì mẹ hắn bỏ chồng bỏ con ra đi mà đau khổ hóa thành nửa điên nửa dại, thứ đau khổ vì ly biệt với người mình yêu thương này, có nhiều người cả đời không quên, nhưng trải qua trăm năm, thậm chí ngàn năm sau, những nỗi đau ấy liệu có thật sự bị quên lãng?

Không ai dám khẳng định cả! Bởi vậy Thần mẫu lại nói:

"Quả thực thời gian có thể xóa mờ đi tất cả đau thương, nhưng chỉ có thể xóa mờ chứ không thể hoàn toàn xóa sạch hết mọi thứ. Trừ khi ngươi cho rằng tình cảm Tuyết Duyên dành cho ngươi là hời hợt thoáng qua, còn nếu là chân tình, cho dù qua trăm năm ngàn năm vạn năm thì nàng vẫn còn thương nhớ ngươi, vẫn còn chìm trong đau đớn khôn cùng..."

Đây mới thực là câu nói hợp tình hợp lý nhất. Nhưng A Thiết vẫn kiên trì:

"Dù thế nào chăng nữa thì ta vẫn phải đi!"

Thần mẫu khẽ mắng:

"A Thiết, đừng có hồ đồ mất khôn nữa!"

Hồ đồ mất khôn ư? A Thiết rốt cuộc cũng quay lại, lạnh lùng nhìn Thần mẫu, hỏi ngược lại:

"Thần mẫu, bà có biết vì sao ta phải bịt khăn trắng cho Tuyết Duyên không?"

Thần mẫu không nói, Nhiếp Phong cũng không nói, vì cả hai người đều biết A Thiết còn có chuyện muốn nói tiếp.

Quả nhiên A Thiết nói tiếp:

https://thuviensach.vn

"Ngay cái đêm mà ta cầu xin bà cứu nàng thì... Tuyết Duyên đã..."

"Đột nhiên biến thành như vậy!"

Ngữ điệu chưa ngừng, A Thiết đột nhiên kéo tấm khăn trắng che trên mặt Tuyết Duyên xuống, Thần mẫu và Nhiếp Phong lập tức nhìn qua, vừa thoáng thấy, hai người liền há miệng trân trối tại chỗ! Trời ơi!

Sao lại như vậy?

Chẳng trách A Thiết lại vội vàng cứu nàng đến như vậy!

Hóa ra... Tuyết Duyên bây giờ đã biến thành như vậy rồi.

Đập vào mắt hai người, mái tóc Tuyết Duyên vốn đen tuyền như suối mây bây giờ đột nhiên trắng như sương như tuyết, gương mặt có đôi má lúm đồng tiền xinh đẹp tuy nhìn tuổi tác vẫn như trước nhưng giờ xám xịt như sương, đáng sợ nhất vẫn là đôi tay mềm mại thon thả như ngọc trước kia của nàng bây giờ lại nhăn nheo như thế...

Tay của người già!

Thần mẫu nhìn xong không khỏi kêu lên một tiếng đầy kinh hãi:

"Cái này... này là..."

"Tử tương!"

Tử tương? Đột nhiên nghe thấy hai chữ không rõ nghĩa này, A Thiết lập tức liếc nhìn Thần mẫu, Nhiếp Phong lại càng vội vàng truy hỏi:

"Thần mẫu, rốt cuộc 'tử tương' là cái gì?"

Thần mẫu bèn giải thích:

https://thuviensach.vn

"Ta nhớ trước đây Thần từng nói một lần, Di Thiên thần quyết và Diệt Thế ma thân là hai loại võ công vô địch thiên hạ, được chia thành hai loại là 'Chính thể' tự mình tu luyện thần công, cùng với 'Di thể' là được truyền thần công..."

"Những 'Di thể' được truyền thần công thì có thể dễ dàng truyền thần công lại cho người khác, bởi vì thần công vốn không phải do tự thân người ấy tu luyện mà thành cho nên nếu như sinh mạng chưa tận, cho dù thần công ly thể vẫn không gặp nguy hiểm gì, chỉ có một hạn chế duy nhất, đó là cho dù có nỗ lực thế nào thì vẫn không thể tìm ra cách trả lại thần công cho 'Chính thể' được..."

"Còn 'Chính thể' thì bất hạnh hơn nhiều so với 'Di thể', bởi vì thần công chính là thành quả tu luyện cả đời, cũng giống như sinh mệnh của kẻ đó vậy, cho nên một khi thần công ly thể cũng giống như sinh mệnh ly thể vậy, lại không có cách nào để nhận lại công lực từ 'Di thể', qua mấy ngày sẽ xuất hiện hiện tượng 'Tử tương", trên tay và trên đầu giống như Tuyết Duyên bây giờ, hơn nữa khi 'Tử tương' xuất hiện thì toàn thân 'Chính thể' sẽ dần dần già yếu, khô héo, cho đến khi không còn gì nữa thì cả người sẽ biết thành tro bụi mà chết..."

Quả là một cái chết vô cùng đáng sợ và hiếm thấy! Thần mẫu một hơi nói hết nội tình bên trong xong, Nhiếp Phong càng nghe càng thấy thương tâm, nhưng A Thiết nghe xong thì dường như chẳng thấy ngạc nhiên gì cho lắm, phải chăng vì hắn sớm biết nếu như không có cách nào đoạt được Vu Bát thì sau một tháng nữa, Tuyết Duyên tất sẽ phải chịu một cái chết kinh hoàng như thế? Hay là hắn đang nghĩ đến ngày xưa Tuyết Duyên vì tình yêu mà bất chấp cả cái chết đáng sợ như thế?

"Thần mẫu, nếu là như thế thì bà càng phải hiểu rõ, ta chắc chắn không thể ngồi yên nhìn Tuyết Duyên chết thảm như vậy được."

Thần mẫu im lặng không nói.

https://thuviensach.vn

A Thiết lại nói tiếp:

"Cho đến bây giờ, những người đáng để cho ta sống tiếp chỉ còn lại Tuyết Duyên và A Hắc..."

Phải! Nhưng hiện giờ A Hắc đã rơi vào tay Đại Thần quan, mất hết bản tính, còn Tuyết Duyên lại sống dở chết dở, nếu như A Thiết dùng tính mạng của mình để trao đổi với Thần tướng, vừa có thể cứu được A Hắc, lại vừa cứu được tính mạng Tuyết Duyên. Cuộc giao dịch này có thể nói là cực kỳ có lời...

Nhưng A Thiết nói đến đây lại có chút thổn thức, vì hai người khiến cho hắn kiên cường sống tiếp bây giờ hắn lại vì họ mà đi tìm chết, chẳng phải mỉa mai lắm sao?

Nhưng đột nhiên Thần mẫu lại nói:

"A Thiết, trên cõi đời này không chỉ riêng hai người đó là đáng cho ngươi tiếp tục sống đâu, vẫn còn một người nữa, ngươi càng nên vì người này mà tiếp tục sống cho tốt."

Lời này khiến cho cả A Thiết lẫn Nhiếp Phong đều cảm thấy kinh ngạc không thôi, A Thiết nhíu chặt đôi mày. Thần mẫu hít một hơi sâu, tựa như đang vì A Thiết mà ra một quyết định cực kỳ trọng đại, cuối cùng bà mới chậm rãi buông từng chữ:

"Người đó chính là ta! Còn có ta đáng cho ngươi sống tiếp, cũng mong rằng ngươi có thể sống tiếp!"

Lời này vừa nói ra, Nhiếp Phong đương nhiên là giật mình, A Thiết cũng vậy, nhưng hắn vẫn bình tĩnh như trước, nói:

"Thần mẫu, tuy bà và Tuyết Duyên tình như mẹ con, lại còn phản bội Thần giúp đỡ, nhưng chừng đó vẫn chưa đủ, cũng chưa đến mức khiến ta

https://thuviensach.vn

phải tiếp tục sống."

"Thật sao?" Thần mẫu quỷ dị liếc nhìn A Thiết, bỗng nhiên lại thốt một câu, một câu nói khiến cho hắn khiếp sợ vô cùng:

"A Thiết, ngươi không nhớ ta sao?"

Một câu nói hời hợt biết mấy, nhưng lại khiến cho người nghe không hiểu chuyện gì, lại không rõ vì sao lúc này Thần mẫu lại nói ra câu ấy. Song mấy chữ ấy vừa thốt ra đã khiến cho Nhiếp Phong không khỏi ngẩn người, còn A Thiết thì đột nhiên tái mặt.

Bởi vì mấy chữ này đối với A Thiết giống hệt như...

Lời của người chết!

Đúng vậy! Đây đúng là lời nói của một người chết!

Bởi vì người nói câu này đáng ra đã chết từ lâu rồi!

Nhiếp Phong ngẩn người ra là bởi vì gã đột nhiên nghe thấy Thần mẫu nói bằng một thứ giọng khác, mà vẻ mặt tái nhợt của A Thiết khi Thần mẫu đổi giọng chứng tỏ hắn cực kỳ quen thuộc giọng nói ấy.

Giọng nói ấy vốn là của một người đã chết vì cứu hắn...

"Mẹ..." A Thiết không dám tin, cất tiếng thăm dò, bỗng nhiên hắn phát hiện quá khứ đều là trò lường gạt cả!

Thần mẫu ngưng thần nhìn A Thiết, đột nhiên hai mắt rưng rưng ngấn lệ, bà ta tiếp tục cất lên thứ giọng nói mới kia, buồn bã nói:

"A Thiết, con à, mẹ xin lỗi, trước giờ... đều gạt con..."

https://thuviensach.vn

Trời ơi! Nhiếp Phong nghe thấy hai người nói chuyện, không khỏi ngây ngốc sững sờ. Lẽ nào... Thần mẫu mang thân phận thần bí kia lại chính là người mẹ năm năm qua đồng cam cộng khổ với huynh đệ A Thiết - Từ má?

Chuyện này quả thực khiến cho người ta khó có thể tin nổi, nhưng cũng không thể không tin! Thanh âm lúc này của Thần mẫu quả thực không khác gì giọng nói của Từ má, hơn nữa giọng điệu khi nói chuyện cũng giống hệt, cho dù Thần mẫu có học theo giọng nói của Từ má cũng khó có thể bắt chước giọng điệu y hệt như vậy được.

A Thiết vẫn không thể nào tin nổi, hỏi lại:

"Bà... đúng là mẹ sao?"

Thần mẫu đột nhiên lôi một tấm mặt nạ da người từ trong tay áo ra đưa cho A Thiết, lại than thở:

"Từ má chỉ là một gương mặt trong số những tấm mặt nạ 'Thiên y vô phùng' của mẹ mà thôi, giọng nói của Từ má cũng chỉ là một giọng trong rất nhiều giọng nói của mẹ, gương mặt và giọng nói thực sự của mẹ không phải như vậy..."

A Thiết quan sát tấm mặt nạ da người kia thật cẩn thận, quả thực tấm mặt nạ này chính là dung mạo của Từ má, ở trên mặt nạ còn mơ hồ giữ lại nụ cười hiền hòa của Từ má dành cho huynh đệ hắn khi xưa...

Thần mẫu lại dùng thanh âm của Từ má nói:

"A Thiết, bây giờ dù sao... con cũng nên tin chứ?"

A Thiết kinh ngạc nhìn tấm mặt nạ đốm hoa màu mè kia, lại nhìn đôi mắt ấm áp đã rưng rưng nước mắt kia, nhất thời trong lòng vô cùng hỗn loạn, không nhịn được hỏi:

https://thuviensach.vn

"Bà... vì sao lại gạt ta?"

Thần mẫu thở dài đáp:

"Bởi vì lúc trước Thần lựa chọn con và đã trù tính thực hiện một kế hoạch trên thân thể con, nên mẹ phụng mệnh dùng thân phận Từ má để bảo vệ con, lúc trước mẹ không dám tiết lộ điều gì cho hai huynh đệ con cả..."

"Kế hoạch gì? Sao Thần lại lựa chọn A Thiết? Thần mẫu, đó là kế hoạch gì vậy?" Nhiếp Phong ở bên cất tiếng hỏi.

Đáp lại, Thần mẫu chỉ biết lắc đầu nói:

"Ta chỉ là một người thay Thần chấp hành nhiệm vụ thôi, vốn không có tư cách để biết tường tận chi tiết kế hoạch của lão, huống chi Thần là một trí giả thông minh tuyệt đỉnh, chưa đến bước cuối cùng thì ta cũng không biết được gì cả..."

Nhiếp Phong tiếp tục hỏi:

"Bà đã thực hiện theo kế hoạch của Thần mà chưa hề để lộ thân phận, thế sao giờ lại..."

Gã còn chưa nói xong thì Thần mẫu đã trả lời:

"Đơn giản là, từ khi Tuyết Duyên phản bội Thần vì A Thiết, mọi chuyện đều vượt ra ngoài dự liệu ban đầu. Còn có cả Đại Thần quan và Thần tướng phản bội, mà ta cũng phản bội Thần vì Tuyết Duyên, lớn gan tiết lộ bí mật Lôi Phong tháp với A Thiết đã là phản bội thêm lần nữa, bây giờ... tất cả đều đã leo lên lưng hổ rồi, còn cần lo lắng đến thân phận làm gì nữa?"

Đây có thật sự là nguyên nhân của Thần mẫu hay không? Có lẽ chưa chắc.

https://thuviensach.vn

Mắt thấy một đứa con gái dở sống dở chết, một đứa con trai bị bắt, ngay cả đứa con cuối cùng cũng muốn đi tìm chết, kẻ làm mẹ như bà ta dù phải dùng trăm phương ngàn kế cũng phải ngăn cản, cho dù đánh cược tất cả, cho dù thân phận bại lộ cũng phải làm...

Điều này kẻ ngoài cuộc như Nhiếp Phong có thể không nhìn thấy, nhưng người trong cuộc như A Thiết làm sao có thể không nhận ra?

Cho dù tất cả đều là âm mưu toan tính nhưng sự quan tâm của Thần mẫu dành cho hắn suốt năm năm qua, hắn có thể nói gì được, hơn nữa...

Nước mắt rưng rưng trong mắt bà lúc nãy là thật, cho dù bà có ngàn vạn thứ giả dối thì chí ít cũng còn có chân tình.

Có thể, giờ khắc này A Thiết không biết phải làm thế nào với mối tình thân đáng lẽ đã mất đi từ lâu, nay lại tái hiện, lẽ ra là âm mưu, song lại hóa thành tình thân thực sự...

Năm năm dài đằng đẵng, hắn vẫn sống trong âm mưu lường gạt, thật thật giả giả, tình sâu nghĩa nặng, bây giờ màn kịch đã vén, chân tướng rõ ràng, nhưng chân tướng ấy lại khiến cho người ta kinh hãi vô cùng, nỗi khiếp sợ ấy khiến cho ba người trong tháp rơi vào trạng thái trầm mặc.

Thật lâu sau, cuối cùng Nhiếp Phong cũng lên tiếng phá vỡ im lặng:

"Thần mẫu, nếu như Từ má chỉ là mặt nạ của bà, vậy thì khuôn mặt thật, thân phận thật của bà rốt cuộc là thế nào?"

Hỏi hay!

Thần mẫu tuy có rất nhiều khuôn mặt nhưng chắc chắn bà ta luôn có một khuôn mặt thật, luôn có một thân phật thật. Vậy thì rốt cuộc thân phận thật của bà ta là gì?

https://thuviensach.vn

Từ dưới tấm mặt nạ của Thần mẫu truyền ra một tiếng cười bất đắc dĩ, bà nói:

"Hai người... thật sự muốn biết gương mặt thật của ta? Thân phận thật sự của ta?"

Nhiếp Phong nhẹ nhàng gật đầu, còn A Thiết đang chăm chú nhìn Thần mẫu cũng gật đầu lia lịa.

Thần mẫu lại cười khổ một tiếng, nói:

"Vậy được rồi! Hãy tập trung mà nhìn cho rõ ràng! Chớ có hối hận!" Bà vừa nói vừa bắt đầu đưa tay gỡ tấm mặt nạ đã gắn chặt trên mặt từ bao lâu nay, A Thiết và Nhiếp Phong đều quên cả hít thở, cùng chờ đợi diện mạo thật đằng sau tấm mặt nạ thần bí khó lường của Thần mẫu...

"Thân phận thực sự của ta chính là..." Thần mẫu nói tới đây thì ngừng lại một chút, sau đó buông hai chữ khiến cho người ta phải sởn tóc gáy:

"Tiểu Thanh."Bà vừa nói xong, cả A Thiết và Nhiếp Phong đều bị chấn động mạnh!

Điều kinh ngạc thứ nhất là khi biết thân phận thực sự của Thần mẫu lại là Tiểu Thanh tình như tỷ muội với Bạch Tố Trinh cả trăm năm trước, điều thứ hai là khi Thần mẫu gỡ tấm mặt nạ xuống!

A!

Đây... là gương mặt thật của Thần mẫu sao?

Chỉ thấy khuôn mặt ẩn giấu phía sau lớp mặt nạ của Thần mẫu là của một thiếu nữ còn trẻ hơn cả Tuyết Duyên, tuổi chừng mười sáu...

Xinh đẹp tuyệt trần!

https://thuviensach.vn

Điều diễn ra trước mắt quả thực không thể nào tưởng tượng nổi, A Thiết và Nhiếp Phong cùng sững sờ như bị đoạt mất hồn vía, nhưng người kinh hãi nhất vẫn là A Thiết, bởi vì hắn có nằm mơ cũng không thể nào tưởng tượng ra, khuôn mặt chân chính của người mẹ đồng cam cộng khổ cùng huynh đệ hắn lại có thể là khuôn mặt một thiếu nữ xinh đẹp mười bảy tuổi như thế này.

Không khí trong phòng lúc này lại chìm vào trầm mặc, một lúc lâu sau Nhiếp Phong mới như người vừa tỉnh mộng, cất tiếng hỏi Thần mẫu:

"Thần... mẫu, bà đúng là... Tiểu Thanh à? Đây thật sự là khuôn mặt của bà sao?"

Thần mẫu cười khổ đáp:

"Ta còn cần phải lừa hai người sao? Ta xác thực là Tiểu Thanh! Ta có thể sống đến ngày hôm nay cũng là nhờ năm đó Tố Trinh đã truyền một ít khẩu quyết Di Thiên thần quyết và Diệt Thế ma thân cho, bởi vậy, ta cũng có thể trường sinh bất tử..."

Nói tới đây, bà lại không kìm được mà thổn thức:

"Không ngờ sống đến bây giờ, qua hơn trăm năm ta lại không thể nhớ được mình đã bao nhiêu tuổi rồi..."

Nghe ngữ điệu của bà thì vẫn là giọng nói Từ má như trước, nhưng nhìn khuôn mặt lại mang dung mạo của một thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp, một thoáng này khiến cho người ta cảm thấy như năm tháng đảo điên, hỗn loạn vô cùng.

Gương mặt thanh tú kia của bà ta vẫn bất biến qua trăm năm, chẳng lẽ chính là do ma lực của Di Thiên thần quyết và Diệt Thế ma thân tạo ra?

https://thuviensach.vn

Tựa hồ Thần mẫu cũng nhận ra dung mạo của mình không tương xứng với thanh âm và tuổi tác, bèn vội vàng mang mặt nạ trở lại, nói:

"Rất hỗn loạn, có phải không, cho nên không xem có phải tốt hơn không? Từ sau chuyện của Bạch Tố Trinh hơn trăm năm trước, Thần muốn xử tội phản bội của ta nên đã hạ lệnh cho ta không được phép dùng gương mặt thật để gặp người khác, cho nên từ đó đến nay, ta không bao giờ tháo mặt nạ xuống trước mặt người khác, có đôi lúc tưởng chừng như đã quên mất gương mặt của chính mình rồi..."

"Đối với ta mà nói, sinh mệnh quả thức quá dài, sao còn giữ lại cho mình một gương mặt thật mà trước sau gì cũng thành câu đố? Sau khi chân tướng mọi chuyện rõ ràng, cuộc sống lại càng bình thản vô vị..." Nói xong, gương mặt Thần mẫu thoáng hiện lên vẻ thất vọng.

A Thiết nãy giờ vẫn trầm mặc, bây giờ đột nhiên lên tiếng:

"Mẹ à, nếu như người đã là Tiểu Thanh được truyền Di Thiên thần quyết và Diệt Thế ma thân, vậy thì hai chúng ta hợp lực lại lẽ nào không thắng được Vu Bát hay sao..." Hắn thủy chung vẫn không thôi hy vọng, thủy chung vẫn nghĩ cách làm sao đánh bại Thần tướng để cứu sống Tuyết Duyên. Thần mẫu bèn đáp:

"Hai chúng ta hợp lực thì chỉ là chuyện nhỏ, đáng tiếc, năm đó tuy Tố Trinh cũng muốn mẹ luyện Di Thiên thần quyết và Diệt Thế ma thân cùng nàng để có thể vĩnh viễn trở thành hai tỷ muội nhưng lại vướng phải quy định nghiêm khắc của Thần. Dưới sự lo sợ ấy, nàng chỉ dám truyền cho mẹ một nửa khẩu quyết của hai loại thần công ấy, đợi mẹ lĩnh ngộ xong xong mới tiếp tục truyền phần còn lại..."

"Chỉ có điều, trước khi mẹ hiểu hết đạo lý trong nửa phần khẩu quyết ấy thì Tố Trinh... đã chết thảm dưới Vu Bát mất rồi..."

A Thiết nói:

https://thuviensach.vn

"Cho dù mẹ chỉ có nửa công lựa của hai loại thần công thôi, nhưng chẳng lẽ không đủ để liên thủ với con đối phó Vu Bát hay sao?"

Thần mẫu lắc đầu đáp:

"Mẹ luyện một nửa khẩu quyết của hai loại thần công thì cũng chỉ đủ để trường sinh bất tử mà thôi. Còn về phương diện công lực, tuy rằng cao hơn các cao thủ nhất lưu nhiều rồi nhưng so với Tuyết Duyên mới luyện Di Thiên thần quyết mười bốn năm thì mẹ vẫn còn thua, huống chi..."

"Cho dù mẹ có luyện xong hết toàn bộ khẩu quyết rồi hợp lực với con thì cũng chưa chắc có thể liều mạng với Vu Bát, bởi vì..."

Thần mẫu nói đến đây, đột nhiên dừng lại.

A Thiết nhìn vẻ lúng túng của bà, bèn hỏi:

"Bởi vì sao?"

"Bởi vì", Thần mẫu trong lòng lo lắng nói:

"Năm đó khi Hứa Tiên dùng Vu Bát đánh lén Tố Trinh, chỉ có mẹ và Pháp Hải tận mắt nhìn thấy uy lực của Vu Bát, nó đúng là một thứ vũ khí tất sát chấn động cổ kim!"

Thần mẫu nói đến đây tựa hồ như còn chưa hết hoảng sợ, có thể hiểu được năm đó bà thấy uy lực Vu Bát đáng sợ đến mức nào.

Phải rồi! Từ sau lúc A Thiết và Nhiếp Phong tiền vào địa động thấp nhất dưới Lôi Phong tháp, bọn họ chỉ thấy một vầng hào quang chói mắt đặt ở giữa hai dòng chảy hiểm yếu mà thôi, hai người vốn không có cơ hội để nhìn cho kỹ xem thử Vu Bát rốt cuộc hình dáng thế nào, Vu Bát từng là một thứ vũ khí lợi hại ra sao?

https://thuviensach.vn

A Thiết và Nhiếp Phong liếc mắt nhìn nhau, đang muốn lên tiếng hỏi thì đột nhiên Thần mẫu lại nói:

"A Thiết, tuy rằng mẹ và con hợp lực không thắng được Vu Bát, nhưng con chớ có lo lắng quá, sẽ có người đoạt Vu Bát lại cho chúng ta..."

Thật là chuyển biến bất ngờ! A Thiết vốn tưởng rằng đã hết hi vọng, nhưng không ngờ Thần mẫu lại nói ra lời ấy. Huống hồ ngữ khí của bà có vẻ rất tự tin, khiến A Thiết không nhịn được hỏi lại:

"Ai? Còn có ai sẽ đoạt Vu Bát lại cho chúng ta nữa đây?"

Thần mẫu cười cười, đáp:

"Một kẻ mà con cũng biết, hơn nữa còn khiến cho con càng kinh hãi hơn."

Bà nói xong thì chỉ tay về phía cửa, liền có một người chậm rãi bước vào trong phòng.

A Thiết và Nhiếp Phong cùng quay lại nhìn, rồi cùng sững sờ đến ngây ngốc.

Nhất là A Thiết, khi hắn nhìn thấy người này thì vẻ kinh ngạc chấn động trên mặt hắn không kém gì lúc biết được sự thật Từ má là Thần mẫu. Bởi vì kẻ ở trước mặt là người hắn không tin được cũng bị liên lụy.

"Hóa ra là... đệ à?" A Thiết sững sờ nói.

Gương mặt người kia thoảng qua một nụ cười nhẹ, đáp:

"Đúng thế, là đệ..."

"Lẽ nào huynh đã quên đệ rồi?"

https://thuviensach.vn

Trong ba ngàn đại thế giới, con người vốn rất nhỏ bé.

Nhưng nghi vấn của con người thì lại rất nhiều.

Đáng tiếc, cho tới nay thì những vấn đề con người có thể giải đáp lại rất ít.

Chẳng hạn như nghi vấn dưới đây là một trong số đó:

Rốt cuộc thì một thứ vũ khí phải lợi hại như thế nào mới xứng để gọi là siêu cấp vũ khí tất sát?

Nếu trên đời này có một loại vũ khí, cho dù ở trong tay người bình thường cũng có thể dễ dàng nhanh chóng giết chết tuyệt thế cao thủ, vậy thì vũ khí này có xứng để gọi là một thứ siêu cấp vũ khí hay không?

Nếu như có một loại vũ khí có thể mang sự linh hoạt của kiếm, cương liệt của đao, vô tình của thương, hung tàn của kích, cùng hết thảy sở trường của các loại vũ khí giết địch, vậy thì thứ vũ khí này có thể gọi là một vũ khí tất sát hay không?

Ba ngày sau, đã là mùng năm tháng năm, ngày tết Đoan Ngọ.

Ngày hôm đó cũng là ngày thứ tư Vu Bát quay lại nhân gian.

Ở trong địa động sâu nhất dưới đáy Lôi Phong tháp, từ lúc Địa Ngục Chi Hỏa và Hoàng Tuyền Chi Lệ công kích nhau đến giờ, đã biến thành một thế giới ra sao rồi?

Điều này vốn không có ai quan tâm! Người ta còn hồn nhiên chưa biết gì, mọi người vẫn vui vẻ cùng nhau ăn tết Đoan Ngọ.

Nhưng khoảng cách đến ngày tai họa của Thần Châu...

Chỉ còn...

https://thuviensach.vn

Hai mươi bảy ngày!

Giờ ngọ ba khắc ngày mùng năm tháng năm, ánh mặt trời chói chang thiêu đốt.

Vầng thái dương nóng gay gắt như một lò lửa khổng lồ không ngừng đốt cho hơi nước dưới đất bốc lên ngùn ngụt, khiến cho mặt đất càng nóng hơn.

Cơn nóng bức hành hạ người ta đến khổ sở, lo lắng không yên.

Thậm chí so với nỗi khổ tương tư...

Còn khó chịu hơn.

Đến lúc chính ngọ, mặt trời nằm ngự giữa đỉnh, không khí càng thêm oi bức, thôn dân khắp vùng Tây hồ không hẹn mà cùng chạy đến bên bờ hồ. Mọi người hưởng thú chút mát mẻ dưới bóng cây ven hồ xong, liền thả bánh chưng đã gói kỹ từ trước xuống hồ. Có người nói, đây là một phong tục dân gian đã có từ lâu, mọi người thả bánh chưng xuống hồ là mong cá lớn cá bé trong hồ sẽ ăn bánh mà không ăn thịt Khuất Nguyên.

Tương truyền Khuất Nguyên là một vì trung thần thời cổ Trung Quốc, bởi vì ngăn vua không được mà nhảy xuống hồ, lấy cái chết can ngăn, thật là lòng trung hiếm thấy. Người đời sau bèn thả bánh chưng xuống để cho cá ăn thay thịt Khuất Nguyên, để tỏ lòng tôn kính và thương tiếc đối với vị trung thần ấy.

Chỉ tiếc, sau thời Khuất Nguyên, Trung Quốc chỉ toàn sinh ra những vị vua tầm thường, lại tiếp tục có càng nhiều những trung thần can gián không nổi, hoặc thậm chí gài bẫy hãm hại. Kết cục của những người này không tốt lành gì hơn Khuất Nguyên, nếu như ai cũng đi lao đầu xuống hồ tự sát thì chỉ e ngũ hồ tứ hải của Thần Châu đã lấp đầy tử thi từ lâu rồi.

https://thuviensach.vn

Trung Quốc hiện tại có rất nhiều Khuất Nguyên, mà trước giờ cũng đã có rất nhiều Khuất Nguyên rồi!

Bởi vậy, tết Đoan Ngọ vốn là một ngày lễ để thương tiếc cho Khuất Nguyên, thương tiếc cho Thần Châu, chẳng hiểu vì sao mọi người lại vui mừng chúc tụng.

Ngay cả Tây hồ lúc này, tuy có nhiều người thả bánh chưng thương tiếc Khuất Nguyên, nhưng trên mặt hồ dập dềnh gợn sóng lại có năm chiếc thuyền rồng đang rượt đuổi nhau, xem thử thuyền ai chạy nhanh nhất, dũng sĩ của ai khỏe nhất mạnh nhất!

Thôn dân bên hồ thấy màn thi đấu đặc sắc này cũng quên hết mọi chuyện mà hí hửng vỗ tay, náo nhiệt vô cùng.

Ngũ long tranh hùng, trên mỗi thuyền đều có hai mươi dũng sĩ, đám dũng sĩ khua mái chèo thật nhanh, chiến ý dồi dào, quyết thắng bằng được, mỗi một dũng sĩ đều có đôi cánh tay cứng rắn như thép, mỗi một dũng sĩ đều có khí thế nam nhi hùng dũng oai phong!

Chính chiến ý và khí thế hùng dũng oai phong ấy, cùng với cuộc ganh đua này đã thu hút...

Hắn!

Ngay thời khắc năm thuyền trăm người đang dốc hết toàn lực lao về phía trước thì đột nhiên có một chuyện khiến cho tất thảy bọn họ đều phải phân tâm!

Bởi vì bọn họ đột nhiên đồng thời thoáng nhìn thấy một chiếc thuyền thứ sáu, chẳng biết từ bao giờ xuất hiện cạnh năm chiếc thuyền rồng kia.

Không! Đây không phải thuyền rồng! Đây chỉ là một vầng hào quang hẹp và dài nổi trên mặt nước đang lao về phía trước như bay!

https://thuviensach.vn

Mà ở trên dải hào quang ấy đang có một người khoác chiến bào màu huyết hồng đang đứng hiên ngang, mái tóc dài nửa đen nửa đỏ tung bay trong gió.

"Ngươi... ngươi là..." Ngay khoảnh khắc đám dũng sĩ còn e sợ, người đang đứng trên dải hào quang kia đã nhe răng cười, nói:

"Bộ óc hùng dũng oai phong của các ngươi, chẳng phải nên trở thành..."

"Bữa trưa của bổn Thần tướng sao? Ha ha..."

Đúng! Hắn chính là Thần tướng! Hắn bị bộ óc của các dũng sĩ chiến ý hừng hực này dẫn dụ đến đây!"

Chỉ là, dải hào quang dài mà hẹp ở dưới chân Thần tướng hiện tại rốt cuộc là thứ gì?

Trong tiếng cười cuồng ngạo, phút chốc Thần tướng khẽ vẩy mũi chân, dải hào quang dưới chân lập tức bị hất bay, nhanh chóng vượt lên trước mặt năm chiếc thuyền rồng, cùng lúc đó, Thần tướng cũng mượn sức nước bắn tới!

"Vèo" một tiếng, thân hình hắn đã như chớp giật lao tới, sau đó ung dung tiếp lấy dải hào quang kia, cùng lúc đó năm chiếc thuyền rồng đã lao đến vị trí cách hắn một trượng...

"Soạt soạt" một cái, dải hào quang trong tay Thần tướng rung rung rồi bỗng nhiên dài ra, trong nháy mắt biến thành một thanh liêm đao khổng lồ phát sáng!

Liêm đao?

Thanh liêm đao sáng chói hoa mắt này dài ít nhất cũng phải hai trượng, còn Thần tướng chỉ nở một nụ cười lãnh khốc, nói:

https://thuviensach.vn

"Đến giờ ăn trưa rồi!"

Nói xong, thanh liêm đao to lớn trong tay lập tức vung lên nhẹ nhàng chém xuống năm chiếc thuyền rồng, sau đó, năm tiếng "phốc phốc phốc phốc phốc" liên tiếp vang lên!

Năm chiếc đầu rồng bị chặt bỏ trong nháy mắt, sau đó là...

Một trăm tiếng kêu cực kỳ gấp gáp, cực kỳ bi thảm vang lên khiến cho ngươi ta sợ vỡ cả mật!

Trong khoảnh khắc máu huyết văng đầy trời, một trăm vật tròn trịa cùng bay vụt lên trời!

Một trăm vật tròn này chính là thủ cấp đầm đìa máu của một trăm dũng sĩ cường tráng kia!

Biến cố bất ngờ xảy ra, thoáng chốc mặt hồ cuộn dâng sóng máu, đầu người bay tung tóe, thôn dân đang hí hửng đứng xem ven hồ thấy tình cảnh này thì nhất thời kinh ngạc đến ngây ngốc, mặt cắt không còn giọt máu, không ít người lớn giọng gào thét:

"A! Sao lại như vậy? Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Trong tiếng kinh hô, mọi người lại thấy một bóng người màu máu đỏ như thiên tướng hạ phàm bay về phía bờ hồ, bóng người lực lưỡng dị thường ấy mang theo dải hào quang chói mắt có hình dạng một thanh trường mâu dài hơn một trượng, dọc theo thân trường mâu lại xuyên qua...

Đầu lâu của năm gã dũng sĩ!

"Oa! Sát nhân! Yêu quái! Cứu mạng!"

Mọi người vừa nhìn thấy xong thì đều náo động cả lên, dẫm đạp lên nhau mà chạy! Phụ nữ trẻ con vừa đi vừa kêu, không chỉ phụ nữ trẻ con mà

https://thuviensach.vn

ngay cả thôn phu mạnh mẽ ngang tàng thân cao bảy thước cũng sợ đến chạy bán mạng!

Phải! Bóng người này chính là yêu quái! Hắn quả thực là yêu quái hút óc người!

Chưa hết thời gian uống cạn một chén trà, hết thảy thôn dân ở ven hồ đều đã chạy sạch không còn một mống, chỉ có điều dường như Thần tướng cũng không có ý định đuổi theo.

Bởi vì ở trên thanh trường mâu hắn cầm đã có năm phần thức ăn, đầu của năm dũng sĩ còn đầm đìa máu chảy!

Chỉ thấy Thần tướng tham lam trừng mắt nhìn năm cái đầu người chết không nhắm mắt, vừa tàn nhẫn vừa biến thái cười nói:

"Khà khà, xem năm tên chiến ý dồi dào các ngươi kìa, miễn cưỡng cũng có thể trở thành bữa trưa của bổn Thần tướng, coi như không uổng công ta phải giết hết cả trăm người, ha ha..."

Giết trăm người cũng chỉ để chọn ra năm cái đầu hợp khẩu vị của mình, hành động thích giết chóc của Thần tướng đã trở thành điên cuồng rồi, xem ra từ lúc đoạt được Vu Bát đến giờ, hắn đã không cần kiêng kị Thần nữa, lại càng không cần nghe theo lời giáo huấn của Thần là không được ngông cuồng nhiễu loạn nhân gian, khiến cho Sưu Thần cung đánh rắn động cỏ...

Cứ như vậy, không cần chờ đến khi hai dòng chảy hiểm yếu kia mang hạo kiếp đến thì đại họa đã giáng xuống nhân gian...

Nhưng Vu Bát mà Thần tướng đã đoạt được hiện giờ ở đâu?

Là ở trong dải hào quang dài và hẹp mà hắn mới cưỡi kia?

Hay là ở trong thanh liêm đao khổng lồ mà hắn mới vung ra lúc nãy?

https://thuviensach.vn

Hay Vu Bát bây giờ là thanh trường mâu đang xuyên qua năm đầu người trên tay hắn?

Có thể tất cả đều không phải, như Thần tướng đã từng nói lúc trước, Vu Bát...

Vốn không phải là thứ gì cả...

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 31

Truyền Nhân Của Pháp Hải

Hai ngày sau, mùng bảy tháng năm.

Từ đây đến ngày hạo kiếp của Thần Châu chỉ còn hai mươi lăm ngày...

Nói một cách chính xác thì đây không hẳn là một bức tường.

Nhưng nhìn thật kỹ thì đây lại giống một bức tường.

Nó vốn đúng là một bức tường.

Nó rõ ràng là một bức tường người do kẻ nào đó tiện tay xếp đầu người mà thành!

Bức tường người được xếp từ đầu người này nằm trong một vùng rừng rậm hoang vu gần Tây hồ, cao ít nhất cũng phải nửa trượng, dài hơn mười trượng, đầu người trong này đều là của đàn ông, tất cả đều bị người nào đó chặt ngang cổ, máu chảy đầm đìa mà vẫn mở mắt trừng trừng, tựa như không thể tin được thứ hung khí giết chết mình lại là như vậy.

Một bức tường xương người khủng bố như thế rốt cuộc là đã dùng bao nhiêu đầu người để xếp thành?

"Đã đến một ngàn không trăm linh tám cái đầu người rồi."

https://thuviensach.vn

Dưới ánh chiều tà, Đại Thần quan nhìn Thần tướng đang ngồi trên bức tường đầu người kia, mặt không lộ cảm xúc gì, nói:

"Thần tướng, năm ngày nay ngài đã giết hết một ngàn không trăm linh tám tráng nam ở Tây hồ rồi, chẳng lẽ còn ngại chưa đủ sao?"

Thần tướng hờ hững liếc nhìn Đại Thần quan một cái rồi nói:

"Giết một ngàn không trăm lẻ tám người nghĩa là sao? Đám người này đều là thứ vô dụng cả! Chỉ có hơn ba mươi bộ óc có thể gắng gượng nuốt xuống, còn những cái khác đều có vị không thể ngửi nổi, thực sự đều là phế vật cả!"

Đại Thần quan hỏi:

"Thần tướng, ngài cứ giết mãi như vậy cũng không phải là cách giải quyết, rốt cuộc thì bộ óc của người nào mới làm ngài thỏa mãn đây?"

Ánh mắt Thần tướng chợt lóe lên, nhe răng cười lớn, đáp:

"Ta thích ăn nhất dĩ nhiên là óc dũng giả và trí giả, về điểm này thì óc của Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong là lý tưởng nhất! Đáng tiếc ta đã giết hết một ngàn không trăm linh tám tráng nam rồi mà cũng vẫn không tìm ra được một kẻ nào đặc biệt bất phàm giống như bọn chúng..."

Hắn thủy chung vẫn nhớ mãi không quên Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong, có lẽ chỉ vì bộ óc trên đầu hai người bọn họ là mĩ vị cực kỳ hấp dẫn.

Đại Thần quan tức giận khuyên bảo:

"Nhưng Thần tướng à, ngài có biết từ ngày tết Đoan Ngọ ngài giết một trăm dũng sĩ trước mặt mọi người, đến hai ngày nay ngài vẫn tiếp tục giết không ngừng tay, những xác chết không đầu đã khiến cho thôn dân khắp vùng Tây hồ hoang mang sợ hãi, lòng người kinh hoảng, bây giờ mọi người

https://thuviensach.vn

không dám bước chân ra khỏi cửa vào ban đêm, hơn nữa nghe nói quan binh đã bắt đầu chú ý đến chuyện này, cũng không thiếu người giang hồ muốn đến điều tra..."

Thần tướng ngang ngược đáp:

"Khà khà, bây giờ ta đã có Vu Bát trong tay, ngay cả Thần cũng phải kiêng dè ta ba phần, nói chi là đám cẩu quan cùng mấy nhân vật giang hồ kia! Bọn chúng muốn tới thì còn gì tốt bằng, dù sao thì chúng cũng biết hoa chân múa tay, bộ óc chắc cũng dễ nuốt hơn của đám vũ phu tầm thường, ta lại đỡ mất công đi tìm đầu người, ha ha..."

Thần tướng nói ra những lời này quả thực đã không còn coi ai ra gì, Đại Thần quan trong lòng chợt thấy bất an, tiếp tục khuyên nhủ:

"Cho dù ngài đã đoạt được Vu Bát trong tay rồi nhưng lại chưa thành môn lập phái, chỉ sợ còn chưa kịp tranh hùng với Thần thì đã sớm bị đám quan binh cùng nhân sĩ giang hồ quấn lấy mà tiêu hao hết khí lực rồi, làm sao mà đi so dã tâm với Thần cho được?"

Thần tướng nghe nói vậy thì sắc mặt trầm xuống, nói:

"Khà khà, Đại Thần quan à, dường như ngươi không tin tưởng lắm vào uy lực của Vu Bát thì phải..."

"Hay là để bổn thần cho ngươi xem thử uy lực của nó, được không?"

Đại Thần quan nghe xong biến sắc, còn Thần tướng thì đã móc từ trong tấm chiến bào màu huyết hồng ra một dải hào quang rực rỡ lạ thường.

Một dải hào quang vô địch thiên hạ!

Hào quang chợt lóe lên!

https://thuviensach.vn

Chẳng biết tại sao, trong lúc lóe lên ấy, dải hào quang thình lình biến thành một cây cung lớn phát sáng, Thần tướng cầm đại cung trong tay, tuy trên cung không có tên nhưng hắn vẫn thản nhiên kéo cung căng dây, sau đó... hắn bật thả dây cung đã được kéo căng hết mức!

Trên cung không có tên thì hắn giương cung kéo dây rồi bắn cái gì? Nhưng hóa ra, Thần tướng không hề bắn tên, mà bắn khí!

Dây cung vừa được thả, lập tức nghe "tưng" một cái, đột nhiên khí lưu xung quanh khẽ động rồi hóa thành một mũi tên vô hình, bay thẳng về phía gò núi cao ba trượng ở ngoài trăm trượng!

Tiếng "ầm ầm" thật lớn vang lên, gò núi nhỏ trúng tên, bị đánh nát thành muôn ngàn mảnh, cát đá bay lên mù mịt khắp trời.

Cả gò núi phút chốc hóa thành hư không, uy lực của khí tiễn kia thật không phải chuyện đùa! Vậy thì cây đại cung phát sáng vừa bắn ra khí tiễn kia lẽ nào chính là Vu Bát mà Thần tướng đoạt được đó chăng?

Không! Cây cung này cũng không phải là Vu Bát! Bởi vì Vu Bát căn bản không thực thự tồn tại!

Mà cây đại cung này cũng giống như Vu Bát, không thật sự tồn tại!

Thứ tồn tại duy nhất chính là... Thần Thạch!

Đại Thần quan được nhìn thấy uy lực của Thần Thạch lần nữa, không khỏi trân trối há hốc mồm.

Thần tướng thích ý liếc nhìn vẻ ngây ngốc của y, hỏi:

"Nhìn thấy chưa? Uy lực Thần Thạch biến hóa khôn lường, trên đời này không có bất kỳ một loại vũ khí nào có thể so sánh với nó cả."

Đại Thần quan không biết gì, chỉ gật đầu tỏ vẻ tán đồng:

https://thuviensach.vn

"Không ngờ trên đời lại có một thứ vũ khí siêu phàm như vậy, nó quả thực không còn là thứ vũ khí của nhân gian nữa, nó hẳn là vũ khí từ trên trời cao..."

"Ừ." Thần tướng cũng nói:

"Có ai mà ngờ được cơ chứ! Thứ gọi là Thần Thạch hóa ra lại là một thứ..."

"Vũ khí hóa lỏng thiên biến vạn hóa!"

Cái gì? Thần Thạch lại có thể là một thứ "vũ khí hóa lỏng" thiên biến vạn hóa sao?

Nếu Thần Thạch đã là đá thì làm sao lại có thể "hóa lỏng" nữa?

Rốt cuộc thì "vũ khí hóa lỏng" là cái gì?

Thần tướng đột nhiên vận kình lắc lắc cây cung phát sáng kia một cái, không biết tại sao cây cung ấy lại đột nhiên biến thành một cái chén phát sáng đường kính chừng ba tấc, đây cũng là... Vu Bát.

Đại Thần quan lặng lẽ liếc nhìn Thần tướng cất Vu Bát trở lại trong chiến bào của hắn, nói:

"Chỉ có điều, Thần tướng à, cho dù ngài đã đoạt được siêu cấp vũ khí Thần Thạch này rồi thì vẫn phải cẩn trọng đề phòng, bằng không còn chưa kịp đánh đổ Thần để trở thành vị thần mạnh nhất mà Vu Bát đã bị cướp mất thì chẳng phải toi công sao..."

Thần tướng lạnh lùng liếc nhìn Đại Thần quan một cái rồi nói:

"Về chuyện này thì ngươi không cần phải bận tâm! Ta đã sớm đề phòng rồi."

https://thuviensach.vn

"Ồ?" Đại Thần quan có chút ngạc nhiên.

Thần tướng nở nụ cười, nụ cười rất thông minh, nói:

"Mấy ngày nay ta vẫn chỉ giết người ăn óc uống máu, không ăn bất kỳ thứ gì khác, ngươi biết vì sao không?"

"Ngài sợ có người hạ độc trong rượu thịt của mình phải không?" Đại Thần quan quả nhiên là Đại Thần quan, ngay cả tâm tư Thần tướng cũng hiểu rõ như lòng bàn tay.

Thần tướng quỷ dị nhìn Đại Thần quan, sau đó cười gằn nói:

"Không sai, hơn nữa người mà ta đặc biệt đề phòng..."

"Chính là ngươi!"

Chữ "ngươi" vừa thốt ra, Đại Thần quan lập tức giật mình kinh hãi, y không ngờ rằng Thần tướng đã bắt đầu sinh lòng cảnh giác với mình, chẳng trách mấy ngày hôm nay y cải trang đi chợ mua thức ăn về, Thần tướng vẫn một mực không đúng tới, khiến cho Đại Thần quan đành phải tự ăn hết toàn bộ rượu thịt một mình.

Y không khỏi nặn ra một nụ cười gượng gạo, một giọt mồ hôi từ trên thái dương chảy xuống, rơi vào vạt áo y, phát ra một thứ âm thanh nhỏ đến mức không thể nghe thấy nhưng lại khiến y kinh tâm động phách, Đại Thần quan trơ mặt ra nói:

"Thần tướng, ngài cũng cẩn thận quá mức rồi. Ngài nên biết ta là một người thông minh, người thông minh thì không làm những chuyện mà mình không nắm chắc, cho nên ta sao dám hạ độc trong rượu thịt của ngài cho được?"

Thần tướng cười khẩy, sau đó đáp:

https://thuviensach.vn

"Nói cũng phải! Ngươi thì làm sao dám hạ độc trong rượu thịt của ta chứ? Nếu như ngươi thông minh như vậy, khôn ngoan như vậy, ha ha..."

Thần tướng đột nhiên ngửa mặt lên trời cười như điên dại, Đại Thần quan toát mồ hôi, cũng đành cười theo hắn.

Gần vua như gần cọp, tin rằng lúc này Đại Thần quan hiểu rõ ý nghĩa câu nói này hơn bao giờ hết. Thần tướng cười một lúc, đột nhiên ngừng cười, hắn không cười nữa, chỉ thản nhiên nói một câu không cảm xúc gì:

"Đại Thần quan, ta lại đói bụng rồi..."

Đại Thần quan lập tức lấy giọng nịnh nọt:

"Vậy ta lập tức đi tìm người về cho ngài ăn..."

Y còn chưa kịp triển thân bay đi thì đột nhiên Thần tướng vỗ vai y, nói:

"Không cần đi tìm nữa đâu, chẳng phải ta đã nói rằng, ta thích ăn nhất chính là óc của dũng giả và trí giả hay sao, ngươi thông minh như vậy, chi bằng..."

Nghe đến đây, Đại Thần quan đã sợ đến mềm nhũn tay chân, lắp bắp cầu xin:

"Thần tướng, ta... ta làm sao có thể thông minh được như ngài? Làm sao có can đảm... hạ độc ngài chứ? Ngài... chớ có ăn ta..."

Thần tướng nhìn vẻ mặt luống cuống sợ hãi của Đại Thần quan thì cảm thấy vô cùng đắc ý, nói:

"Nhưng bây giờ ta đói muốn chết đi được, nếu không ăn ngươi thì còn ăn ai bây giờ?"

https://thuviensach.vn

Đại Thần quan như người chết đuối vớ được cọc, gương mặt lộ vẻ vui mừng, nói:

"Có, vẫn còn bộ óc một người nữa, ngài nhất định rất muốn ăn!"

Y nói xong liền đưa hai tay lên vỗ một tiếng.

Tiếng vỗ tay vừa dứt, một bóng người áo đen từ trong bụi cỏ cách đó không xa chậm rãi bước ra, tiếp tục bước tới trước mặt Thần tướng và Đại Thần quan.

Người áo đen chính là người huynh đệ thân thiết của A Thiết...

A Hắc.

Thần tướng nhìn A Hắc, không khỏi nở nụ cười, nói:

"Hắc, ngay cả bổn thần cũng suýt chút nữa quên mất, ngươi còn có một 'Thú nô' đã ăn Thú hoàn..."

Thú hoàn? Thú nô? Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Chỉ nghe nói Thú hoàn là một loại kỳ dược do chính 'Thần' điều chế, chỉ cần ăn nó vào thì con người sẽ mất đi bản tính, trở thành một 'Thú nô' không có tư tưởng, những Thú nô này chỉ nghe lệnh của người phục thuốc, nếu như không có thuốc giải thì cả đời sẽ đi theo cạnh người ấy, thay y thực hiện bất kỳ chuyện gì, kể cả phải chết...

Trước kia Thần luyện thuốc này với mục đích là để sau khi lão thống trị hết toàn bộ thiên hạ rồi sẽ cho mọi người ăn thú hoàn này, khi đó sẽ không còn ai phản kháng lão, không còn ai cãi mệnh lệnh lão nữa.

Đại Thần quan lại gượng gạo cười nói:

https://thuviensach.vn

"Không sai! Ngài cũng biết ta còn có một thú nô luôn đi theo ta trong bóng tối, nghe theo bất cứ mệnh lệnh nào của ta, thậm chí thay ta làm thức ăn cho ngươi cũng được! Hơn nữa, y giống Bộ Kinh Vân như đúc, ăn y cũng như ăn Bộ Kinh Vân vậy, chắc chắn là ngài sẽ rất thích..."

Thần tướng liếc mắt nhìn A Hắc không có phản ứng kia, lại tiếp tục cười thích thú nói:

"Ha ha! Đúng là chim hết bẻ cung! Đại Thần quan, A Hắc này từng giúp ngươi đánh lén đại ca y và Thần cơ, bây giờ ngươi sao có thể vô lương tâm bán đứng hắn vậy?"

Đại Thần quan cười yếu ớt, một nụ cười yếu ớt nhưng máu lạnh, nói:

"Khà khà, ta cứu sống y xong lại cho y ăn thú hoàn, chính là muốn y đánh lén Thần cơ và Bộ Kinh Vân, hòng rửa mối hận bị hủy mắt của ta, bây giờ giá trị lợi dụng của y đã không còn, ta tiếc gì mà không dâng y cho đại Thần tướng ngài?"

Thần tướng nghe xong thì bỗng nhiên lộ ra một nụ cười còn âm hiểm hơn cả Đại Thần quan, nói:

"Đáng tiếc, lúc trước ở Sưu Thần cung ta cũng từng nếm qua óc của đám thú nô này, bọn chúng không có tư tưởng cho nên bộ óc gần như không có mùi vị gì cả, giống như nhai sáp nến ấy, bởi vậy ta cũng không có hứng thú gì với tên A Hắc giống hệt Bộ Kinh Vân này cả, ta lại bắt đầu cảm thấy hứng thú..." Hắn vừa nói vừa liếc nhìn Đại Thần quan, bàn tay đang đặt trên vai Đại Thần quan đột nhiên nắm chặt lại, nói tiếp:

"Với óc của loại tiểu nhân âm hiểm như người..."

Nói thì chậm nhưng diễn ra lại rất nhanh, Thần tướng chưa nói hết câu, Đại Thần quan đột nhiên ra tay, một trảo thỉnh lình luồn vào trong chiến bào của Thần tướng hòng đoạt Vu Bát, mưu đồ cướp Vu Bát để đối phó

https://thuviensach.vn

Thần tướng, còn giữ lại cái mạng này. Chỉ không ngờ, một trảo này lại bắt vào khoảng không, dưới chiến bào của Thần tướng ngoại trừ thân thể khôi vĩ của hắn ra thì không còn gì nữa, Vu Bát chẳng biết biến mất đi đâu.

Đại Thần quan không khỏi thất kinh, bèn phát lực hòng thoát khỏi bàn tay Thần tướng đang bấu chặt trên vai. Nhưng nội lực của y so với Diệt Thế ma thân khác nhau một trời một vực, cho dù có vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát ra được, mà lúc này Thần tướng lại hờ hững nói:

"Đại Thần quan, vừa rồi ngươi muốn tìm Vu Bát sao?"

Đại Thần quan cố sống cố chết lắc đầu, nói:

"Ta... ta nào dám..."

Thần tướng vừa cười vừa nói:

"Ha ha! Vẫn muốn giả bộ nữa sao? Nếu như ngươi đã muốn thấy Vu Bát như vậy thì ra sẽ cho ngươi được thỏa nguyện!"

"Không... không muốn...!" Đại Thần quan hoảng loạn gào thét, bởi vì y đã nhìn thấy một cánh tay khác của Thần tướng đang nắm một chiếc ống dài phát sáng, vẫn là Vu Bát sao?

Thần tướng cực kỳ khinh bỉ nói:

"Ngươi không muốn cũng không được nữa rồi! Ngươi là một kẻ sẵn sàng bán đứng bất kỳ ai, giữ ngươi lại bên cạnh quả thực quá nguy hiểm! Hơn nữa ta rất muốn nếm thử xem óc của thứ tiểu nhân âm hiểm như ngươi rốt cuộc có vị thế nào. Hơn nữa..."

"Đại Thần quan ngươi còn có chữ "đại" trong tên, thành công vĩ đại, từ trước đến nay đều khiến ta thấy chướng tai!"

https://thuviensach.vn

"Không..." Đại Thần quan kinh hãi kêu lớn một tiếng, muốn vùng vẫy thoát ra nhưng đột nhiên có tiếng "xì" vang lên, cái ống dài phát sáng trên tay Thần tướng đã đâm vào giữa mi tâm Đại Thần quan, Thần tướng không hề do dự há miệng ngậm lấy đầu kia của chiếc ống, đề khí hút một hơi, từng dòng từng dòng chất dịch óc trắng hồng tuôn vào miệng Thần tướng. Thần tướng giống như đang rất khoái chí, chậm rãi hưởng thụ.

Dần dần, thân thể Đại Thần quan cũng thôi giãy giụa, thoi thóp ngã xuống đất tắt thở.

Y từng sát hại Tiểu Tình, dùng thú hoàn khống chế A Hắc, bây giờ trời xanh có mắt, cuối cùng y cũng phải chịu báo ứng...

Thần tướng lau khóe miệng, lạnh lùng liếc nhìn khuôn mặt Đại Thần quan, chỉ thấy một con mắt còn lại của y vẫn mở trừng trừng, chết không nhắm mắt. Thần tướng bèn cười lạnh nói:

"Không ngờ óc của tiểu nhân âm hiểm ăn cũng không tệ chút nào! Từ nay về sau ta lại có thêm một lựa chọn nữa! Khà khà...

Nói xong, đột nhiên Thần tướng vẩy cái ống trong tay chọc thẳng vào con mắt còn sót lại của Đại Thần quan, lôi cả con mắt y ra ngoài.

Chỉ vì Thần tướng rất ghét thứ ánh mắt tiểu nhân cứ nhìn mình trừng trừng của Đại Thần quan!

Hút cạn óc của Đại Thần quan xong, Thần tướng khẽ lắc cái ống phát sáng kia rồi cất nó lại trong chiến bào, quay lại nhìn A Hắc không có phản ứng gì, hắn bèn chậm rãi bước tới trước mặt A Hắc, chậm rãi nói:

"Thật đáng thương! Ngươi chỉ là vật hy sinh cho kế hoạch báo thù của Đại Thần quan! Đáng tiếc ta lại không có giải dược thú hoàn, bằng không ta sẽ cứu ngươi trở lại bình thường, sau đó sẽ hút óc của ngươi..."

https://thuviensach.vn

"Thế này đi! Bởi vì ngươi là nhị đệ của Bộ Kinh Vân, để cho gã tình địch này thêm đau khổ..."

"Bổn Thần tướng sẽ tặng ngươi một chưởng kết thúc..."

Lời này vừa dứt, Thần tướng đã vung chưởng lên cao, kích động đánh xuống thiên linh cái của A Hắc!

Một chưởng này chứa hết lòng oán hận đố kỵ của Thần tướng đối với Bộ Kinh Vân, lực nặng ngàn cân, ắt phải đánh nát đầu A Hắc!

Nhưng lúc này chưởng của Thần tướng đột nhiên dừng lại.

Bởi vì hắn thình lình phát hiện một chuyện vô cùng đáng sợ phát sinh ở trên người mình!

Không ngờ hắn lại không thể vận công lực được!

Hắn trúng độc chăng?

"Hỏng rồi!" Thần tướng kinh hãi hô lên một tiếng, cuống quít ngồi xuống vận khí điều tức, nhưng hắn càng đề khí chống lại độc tính trong cơ thể thì cỗ độc tính này lại càng liều lĩnh ăn mòn hết nội lực của hắn, trong chớp mắt, ngay cả một nửa phần khí lực hắn cũng không sử dụng được...

Thần tướng giật mình, năm ngày nay hắn đã cảnh giác vạn phần, ngay cả rượu và thức ăn cũng không động tới, chỉ ăn óc uống máu kẻ tự mình bắt giết, vậy mà không thể ngờ được cuối cùng mình vẫn trúng độc, rốt cuộc độc này là hạ lúc nào? Là người nào hạ?

Hắn không cần phải đoán mò lâu, bởi vì trong truyện thì người hạ độc thường sẽ hiện thân ngay lúc đối phương bị độc phát, sau đó kể hết nội tình cho người bị độc phát nghe, nhằm tăng sự vui vẻ khoái chí cho thành công của người hạ độc!

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, từ trong bụi có có một âm thanh truyền tới:

"Thần tướng, đừng uổng phí khí lực nữa! Ngươi càng đề khí kháng độc thì càng vô lực thôi, sao không nhân trước lúc hôn mê mà dành khí lực ấy lại để nghe ta tâm sự?"

Người ấy vừa nói vừa bước ra khỏi bụi cỏ, Thần tướng vừa nhìn thấy người đó thì kinh hãi không thôi!

Người này chính là...

"Pháp Trí?"Thần tướng không tự chủ hô nhỏ một tiếng, bởi vì người hạ độc hắn không ai khác chính là truyền nhân đời thứ ba của Pháp Hải, Chấp Pháp trưởng lão cao nhất của Sưu Thần cung..."Pháp Trí".

Ông ta cũng chính là người lấy thân phận Hứa bá để giám thị Bộ Kinh Vân năm năm qua.

Pháp Trí vừa xuất hiện, Thần tướng nghe trong lòng chợt chùng xuống, hắn biết tình thế không ổn rồi, bèn nói:

"Pháp Trí, ngươi... lão già chết tiệt này... dám hạ độc ta ư? Rốt cuộc, ngươi đã... dùng độc gì... với ta?"

Thần tướng không chỉ toàn thân vô lực mà ngay cả sức nói chuyện cũng không còn nữa.

Pháp Trí hiền hòa cười nhẹ, đáp:

"Đúng là trẻ con tò mò lúc nào cũng thích đặt nghi vấn! Được thôi! Lão phu không ngại nói cho ngươi biết, loại độc mà ngươi trúng chính là 'Cách Tường Hữu Độc" mới nhất do Thần luyện ra!"

"Cách Tường... Hữu Độc?"

https://thuviensach.vn

"Đúng là nó!" Pháp Trí đáp.

"Nhưng... năm ngày qua ta đều cực kỳ cẩn trọng, ngươi vốn... không có cơ hội... hạ độc..."

Pháp Trí đáp:

"Vốn là vậy thật. Nhưng có một điều ngươi chưa biết, chỗ lợi hại của độc này là ở chỗ không cần phải trực tiếp hạ độc lên ngươi mà có thể hạ độc thông qua một người khác."

"Thông qua... một người khác? Ý của ngươi là..." Thần tướng bắt đầu hiểu ra sự việc.

"Ý của ta chính là Đại Thần quan ở cạnh ngươi, y cũng chính là độc!"

Pháp Trí vừa nói xong, Thần tướng đột nhiên tỉnh ngộ.

Thứ kỳ độc gọi là "Cách Tường Hữu Độc" này chắc chắn đã bị Pháp Trí cho vào trong rượu thịt mà Đại Thần quan ra ngoài mua về, vì vậy Đại Thần quan thực ra đã trúng độc từ lâu, chỉ có điều loại chất độc này vẫn còn ẩn tàng chưa phát, đợi đến lúc Thần tướng hút óc của y xong, cũng giống như ăn phải thức ăn có độc vậy, mà loại chất độc này sẽ lập tức phát tác khi chuyển từ cơ thể người này sang người khác. Nhưng người này có thể đoán trước được rằng, sau khi Thần tướng đoạt được Vu Bát rồi sẽ cho rằng Đại Thần quan không còn giá trị lợi dụng nữa mà lộ ra sát khí, hút hết óc của Đại Thần quan, cho nên đã hạ độc Đại Thần quan từ trước, chứng tỏ kẻ ấy có thể tính liệu được từng đường đi nước bước của Thần tướng, tâm kế sâu xa vô cùng!

Người nghĩ ra kế sách hạ độc này chắc chắn không phải Pháp Trí kia, vậy chẳng lẽ là...?

https://thuviensach.vn

Bởi vì Thần tướng vẫn còn có chỗ chưa hiểu rõ, nên trước lúc hôn mê hắn còn gượng hỏi:

"Pháp Trí, vậy... vì sao... ngươi lại... muốn... hạ độc ta?"

Đúng thế! Vì sao Pháp Trí lại muốn hạ độc Thần tướng? Ông ta đâu thể nào là người gặp mặt Bộ Kinh Vân trên đỉnh Lôi Phong tháp, bảo rằng có thể đoạt Vu Bát kia?

Chỉ thấy Pháp Trí như một vị phán quan giữ gìn công lý, tuyên án tội trạng của Thần tướng:

"Vì sao ta lại muốn hạ độc ngươi ấy à? Đơn giản là bởi vì Thần đã biết ngươi mang lòng chiếm lấy Vu Bát, vọng tưởng mang dã tâm tranh hùng với ngài, ngài muốn ta bắt ngươi trở về, hơn nữa còn muốn ta dẫn Bộ Kinh Vân quay về gặp Thần. Cho nên ta không thể không có được Vu Bát!

Không! Ông ta dĩ nhiên không phải là người mà A Thiết nhìn thấy ở trên đỉnh tháp, chỉ từ những lời này đã chứng tỏ rõ ràng không phải là ông ta!

Thần tướng không hiểu, hỏi lại:

"Thần muốn... gặp Bộ Kinh Vân? Ông ta... vì sao lại thế?"

"Ai mà biết được!" Pháp Trí đáp:

"Ý chỉ của Thần trước giờ lúc nào chả cao thâm khó đoán, bất quá ta chỉ có thể nói cho ngươi biết thế này, Thần dự định truyền cho Bộ Kinh Vân một sức mạnh còn khủng khiếp hơn cả Di Thiên thần quyết và Diệt Thế ma thân nữa, theo ta phỏng đoán thì có thể Thần muốn tuyển Bộ Kinh Vân làm trợ thủ đắc lực cho mình, hỗ trợ Sưu Thần cung tái xuất giang hồ, thậm chí chọn hắn làm người thừa kế cũng không chừng..."

https://thuviensach.vn

Thoáng nghe thấy Bộ Kinh Vân là nhân vật đặc biệt được Thần lựa chọn, Thần tướng không khỏi cảm thấy ghen ghét dữ dội, trầm giọng nói:

"Thật là không công bằng! Ta tuyệt đối không hề thua kém... Bộ Kinh Vân! Vì sao... Thần lại không chọn ta?"

Pháp Trí lắc đầu:

"Không ai biết được! Chức trách của ta chỉ đơn giản là mang ngươi và Vu Bát trở về thôi!"

Nói xong, Pháp Trí liền bước nhanh tới muốn tóm lấy Thần tướng, không ngờ dưới cơn phẫn nộ, trước khi hôn mê Thần tướng vẫn có thể giận dữ điên cuồng, gầm lên một tiếng:

"Cút..."

Thật là một tiếng gầm giận dữ thật ác liệt! Một chữ "cút" này phát động toàn bộ dư lực còn sót lại của Thần tướng, tiếng gầm ấy mang theo kình lực mạnh mẽ vô cùng giống như từ trong miệng Thần tướng bắn ra, phóng thẳng vào mi tâm Pháp Trí ở trong gang tấc, ý đồ dùng âm thanh này đánh bại Pháp Trí!

Đây đã là một đòn cuối cùng của Thần tướng! Vì một kích này đã vét hết dư lực của hắn nên cho dù có đánh ngã Pháp Trí thì bản thân cũng sẽ kiệt lực mà hôn mê, nhưng dù sao thì vẫn còn một tia hy vọng sống!

Chỉ có điều, Thần tướng đã đánh giá Pháp Trí quá thấp rồi! Pháp Trí là truyền nhân đời thứ ba của Pháp Hải, đã đạt đến mức tinh túy võ học của Pháp Hải ngày xưa rồi, kỳ thực ông ta cũng giống như Nhiếp Phong...

Là một người còn nhanh hơn cả âm thanh!

https://thuviensach.vn

Âm thanh mang theo nội lực của Thần tướng tuy nhanh nhưng Pháp Trí lại còn nhanh hơn!

"Bình"! Một tiếng nổ thật lớn vang lên, trước đó Pháp Trí đã kịp vung chưởng che lấy mi tâm của mình, âm thanh và nội lực bị phản chấn, quay ngược lại đánh thẳng vào mi tâm của Thần tướng!

Thần tướng vạn lần không thể ngờ được âm thanh của mình lại bị phản chấn trở lại, lập tức trúng chiêu, đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm lại, bất tri bất giác ngất đi!

Pháp Trí thở dài, chậm rãi nhếch miệng cười nhẹ, nói:

"Không hổ là Thần tướng độc nhất vô nhị ở trên đời này! Ngay cả trước lúc hôn mê mà cũng có thể đánh ra một chiêu mạnh mẽ như thế, chỉ đáng tiếc ngươi lại gặp phải ta, chớ quên rằng tổ sư Pháp Hải của ta năm đó võ công cũng chẳng kém Thần và Bạch Tố Trinh bao nhiêu..."

Pháp Trí nói xong liền thọc tay vào trong chiến bào huyết hồng của Thần tướng tìm kiếm, sau đó móc ra một chiếc chén phát sáng, chiếc chén phát ra ánh sáng chói mắt nhưng Pháp Trí vẫn nhìn thẳng vào nó, thật cẩn thận tỉ mỉ, rồi thở dài nói:

"Thần Thạch ơi là Thần Thạch! Hôm nay có thể nhìn thấy diện mạo thật của mi, bây giờ lão phu mới hiểu rõ vì sao mi là bát mà cũng là kiếm là đao là cung, lại không phải bát không phải kiếm không phải đao không phải cung, hóa ra lại là như thế..."

Trong tiếng thở dài, Pháp Trí đã rút từ trong ngực áo ra một vuông lụa đen, cẩn thận bọc kỹ Vu Bát vào trong, đang muốn cất lại vào trong ngực thì đột nhiên vào lúc này, một bàn tay bỗng từ phía sau vươn tới cướp lấy Vu Bát!

https://thuviensach.vn

Bởi vì Pháp Trí vừa mới nhìn thấy diện mạo thật của Thần Thạch nên còn đang thầm cảm thấy mình may mắn, không ngờ được ở sau lưng lại đột nhiên có người xông tới cướp Vu Bát, Vu Bát bỗng dưng lại bị người ta cướp mất.

Nhưng Pháp Trí không hổ là Chấp Pháp trưởng lão cao nhất Sưu Thần cung, mặt không đổi sắc, khí định thần nhàn, tay khẽ vung lên đã kịp xoay người lại chộp lấy yết hầu của kẻ đoạt Vu Bát kia, vừa định thần nhìn kỹ liền không tự chủ ngẩn người hô khẽ:

"Là cậu à?"

Hóa ra người dám cướp giật Vu Bát từ trên tay ông ta lại chính A Hắc nãy giờ ngây ngốc không có phản ứng gì.

"Không phải cậu đã ăn thú hoàn rồi sao? Làm sao lại đi cướp Vu Bát chứ hả?" Trong lòng Pháp Trí vô cùng ngạc nhiên, nhưng giữa lúc ấy thì A Hắc đã ném bọc lụa chứa Vu Bát lên cao, đồng thời hô một tiếng:

"Đại ca!"

Chữ "ca" vừa vang lên, một bóng người đã như điện xẹt lao từ trong bụi cỏ lên giữa không trung, nhào về phía Vu Bát!

Bóng người này chính là người đang cõng giá trúc mang Tuyết Duyên trên lưng...

A Thiết!

A Thiết ư? Sao lại có thể là A Thiết? Lẽ nào A Hắc đã khôi phục lại bản tính? Hắn đã có thể nhận ra đại ca của mình?

"Không được bắt lấy!" Pháp Trí dù sao cũng là một cao thủ tuyệt thế nhanh hơn cả âm thanh, vừa quát một tiếng đã ôm lấy A Hắc bay lên, đồng

https://thuviensach.vn

thời nhảy lên giữa không trung.

Pháp Trí quả thực nhanh đến kinh người, đi sau mà đến trước, một trảo vung lên còn nhanh hơn cả A Thiết nữa, mắt thấy Vu Bát đã sắp lọt vào tay ông ta...

Nhưng đột nhiên lúc này lại nghe thấy "đùng" một tiếng, một cước mang đầy kình lực bỗng dưng từ đâu xuất hiện đá văng bàn tay muốn đoạt Vu Bát của Pháp Trí, người xuất ra một cước này không ai khác chính là...

Nhiếp Phong!

Pháp Trí quả thực không thể nào tin được thiếu niên mười sáu tuổi anh tuấn phi phàm trước mặt mình cũng là một kẻ nhanh hơn cả âm thanh giống như mình, gã không chỉ nhanh hơn âm thanh mà có lẽ còn nhanh hơn cả Pháp Trí nữa!

Lúc nãy Pháp Trí còn kịp thấy A Thiết lao ra từ trong bụi cỏ, nhưng Nhiếp Phong thì xuất hiện từ lúc nào? Xuất hiện từ đâu? Ông ta hoàn toàn không hề hay biết, từ đó có thể tưởng tượng được Nhiếp Phong quả thực nhanh đến đáng sợ!

Cùng lúc đó, vì tay Pháp Trí đã bị Nhiếp Phong một cước hất ra, cho nên A Thiết có thể thuận lợi đón lấy Vu Bát!

Nhưng Pháp Trí không cam chịu thất bại, bàn tay bị Nhiếp Phong đá bay kia trở lại vỗ một chưởng vào lồng ngực A Thiết, dự định đánh cho A Thiết loạn chân khí mà tranh thủ cơ hội cướp lại Vu Bát.

Nhưng A Thiết dường như cũng đã sớm tính đến nước cờ này, một chưởng đã súc thế chờ phát ra, mạnh mẽ vung lên nghênh tiếp một chưởng của Pháp Trí!

https://thuviensach.vn

"Ầm" một tiếng nổ vang trời! Di Thiên thần quyết liều mạng đấu ngang cơ với công lực cả người Pháp Trí, bởi vì sức mạnh ngang nhanh nên hai người đều bị lực phản chấn đánh ngã, cực kỳ chật vật.

A Thiết chỉ cảm thấy khí huyết trong cơ thể sôi trào, gắng gượng đứng lên, Nhiếp Phong vội bước tới đỡ hắn dậy, hỏi:

"A Thiết, huynh có bị thương không?"

A Thiết chỉ lẳng lặng lắc đầu, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Pháp Trí ở bên, chỉ thấy Pháp Trí vẫn cứ chộp lấy cổ họng A Hắc không buông, còn nhanh nhẹn điểm ba đại huyệt của hắn, khiến cho A Hắc không thể cử động gì được nữa. Nhưng lần so chiêu liều mạng vừa rồi thì rõ ràng ông ta phải chịu thiệt lớn, bởi vì lúc này bên khóe miệng ông ta đã rỉ ra một dòng tơ máu, còn A Thiết vẫn chưa hề bị thổ huyết!

Pháp Trí bình tĩnh nhìn A Thiết chăm chú, nở một nụ cười sầu thảm, nói:

"Xem ra Di Thiên thần quyết của Thần thủy chung vẫn hơn võ công tổ sư Pháp Hải của ta một bậc, hơn nữa Di Thiên thần quyết do ngươi sử dụng tựa hồ như còn có thể phát huy uy lực đặc biệt của nó, cảm giác như còn cao hơn cả Thần cơ..."

Đúng thế! Cho tới nay thì không chỉ có riêng Pháp Trí nhận xét như vậy, ngay cả Thần tướng từng giao thủ với A Thiết cũng nói thế, A Thiết vốn chỉ là "Di thể" tiếp nhận Di Thiên thần quyết, vì sao lại có thể lợi hại hơn so với "Chính thể" Tuyết Duyên? Chẳng lẽ trong đó có bí mật không ai được biết mà ngay cả Pháp Trí hay Thần mẫu cũng không hay?

A Thiết cũng bình tĩnh nhìn Pháp Trí, nói:

"Tôi cũng vạn lần không ngờ, Hứa bá vô cùng hiền lành, thích kể chuyện cổ cho trẻ con, hơn nữa tôi cũng rất tôn trọng lại có thể là thuộc hạ

https://thuviensach.vn

của Thần, còn là một cao thủ tuyệt thế cao thâm khó dò nữa!"

Pháp Trí gương mặt hơi tái, thoáng lộ vẻ xấu hổ nói:

"Ta xin lỗi, A Thiết, năm năm qua ta vẫn gạt cậu, chẳng qua phải thực hiện kế hoạch của Thần đối với cậu, cũng là việc bất đắc dĩ, hi vọng cậu hiểu..."

"Tôi hiểu." A Thiết nói như chém đinh chặt sắt, năm năm qua hắn đã sống trong quá nhiều dối trá lọc lừa, kết quả là vừa mới tỉnh khỏi giấc mộng đã phát hiện người mẹ mình thương yêu lẫn Hứa bá mình tôn trọng đều là đóng kịch, thử hỏi làm sao trong lòng không thất vọng?

"Cậu hiểu là tốt rồi!" Phải chăng Pháp Trí đang cảm thấy áy náy với A Thiết? Có phải ngày xưa ông ta cũng rất thích sự nhiệt tình chính trực của A Thiết? Có phải ông ta cảm thấy hổ thẹn vì đã dối gạt một người như vậy?

Chỉ thấy ông ta nói tiếp:

"Chỉ có một điều ta không hiểu lắm, A Hắc vốn đã ăn thú hoàn nhưng sao có thể biết mà cướp giật Vu Bát giúp cậu?"

Trong lúc nói, ông ta thoáng liếc nhìn A Hắc không thể động đậy dưới sự khống chế của mình, A Hắc chưa kịp trả lời thì A Hắc đã lạnh lùng nói ra mấy chữ:

"Đó là vì... mẹ."

Pháp Trí ngẩn ra, hỏi:

"Mẹ à? Ý cậu nói là Thần mẫu sao?"

Đột nhiên vào lúc này, một giọng nói của phụ nữ từ trong bụi cỏ truyền đến:

https://thuviensach.vn

"Không sai, là ta!"

Lời ấy vừa dứt, một bóng người áo xanh đã chậm rãi bước bước ra từ trong bụi cỏ, trên mặt bà đã đeo lại chiếc mặt nạ lốm đốm nhiều màu, bà đã trở về nguyên dạng quỷ mị như từ trăm năm nay, bà chính là Thần mẫu!

Pháp Trí liếc nhìn Thần mẫu, cuối cùng cũng đã hiểu ra mọi chuyện, không khỏi ngẩng đầu than thở:

"Kỳ thực ngày đó ba mẹ con bà cửa nát nhà tan, nhìn thấy ánh mắt lưu luyến không rời của bà, ta sớm nên biết rằng bà không thể chạy thoát khỏi hai chữ 'tình thân', cuối cùng bà còn phản bội kế hoạch của Thần! Bà còn đi giúp bọn họ..."

Thần mẫu cũng thở dài nói:

"Pháp Trí, ông nền hiểu rằng, ta dù sống hơn trăm năm, dù đã trải qua rất nhiều chuyện nhưng ta vẫn chỉ là một con người, không phải thần thánh, ta làm sao có thể đứng nhìn đứa con gái mình nuôi lớn mười bốn năm nay phải chết? Có thể nào nhìn hai đứa con trai phải chịu bài bố trong kế hoạch của Thần?"

"Cho nên sau khi Tuyết Duyên rơi vào hôn mê vì A Thiết, bà đã đi tìm A Hắc về, âm thầm cho cậu ta ăn thuốc giải để hồi phục bản tính, sau đó lại tiếp tục ở bên cạnh Đại Thần quan để tìm cơ hội đoạt lại Vu Bát?" Pháp Trí hỏi.

Thần mẫu đáp:

"Nếu ta không làm như vậy thì làm sao A Hắc có cơ hội tiếp cận Thần tướng được, tuy rằng việc này cực kỳ nguy hiểm nhưng Vu Bát quả thực vô cùng lợi hại, muốn đoạt lại nó thì tuyệt đối không thể ngoan cố trực tiếp đến cướp được, chỉ có thể dùng mưu..."

https://thuviensach.vn

A! Hóa ra người mà A Thiết gặp trên đỉnh Lôi Phong tháp đích thực là A Hắc! Chẳng trách lúc đó A Thiết lại kinh ngạc đến như vậy...

Pháp Trí nghe xong liền mỉm cười nói:

"Chỉ có điều các người cũng không thể ngờ tới là ta cũng gia nhập đội ngũ cướp đoạt Vu Bát, ngược lại còn hỗ trợ các người hành sự."

Thần mẫu gật đầu nói:

"Phải, nếu không có 'Cách Tường Hữu Độc', có thể kế hoạch dùng A Hắc cướp đoạt Vu Bát cũng chưa chắc thuận lợi như thế, mà có lẽ còn mất nhiều thời gian hơn."

Pháp Trí cười nhạt một tiếng, liếc mắt nhìn lại A Hắc đang bị khống chê, đột nhiên trong mắt ông ta thoáng lên cảm giác yêu quý đối với A Hắc, hỏi:

"A Hắc, cậu chắc cũng sớm biết tình cảnh hung hiểm mà mình phải trải qua, vì sao cậu lại chấp nhận về bên người Đại Thần quan nằm vùng?"

A Hắc không thích nhiều lời vừa bị hỏi liền không chút nghĩ ngợi, đáp ngay không hối hận:

"Bởi vì, đại ca vĩnh viễn là đại ca của ta!"

Hắn nói xong thoáng liếc nhìn A Thiết, A Thiết cũng đang nhìn A Hắc chằm chằm, trong mắt lộ ra vẻ cảm kích vô cùng, giữa hai người là thứ tình cảm không phải huynh đệ nhưng còn bền chặt hơn cả huynh đệ ruột thịt, không cần nói ra cũng biết.

Trên đời này, có mấy ai dám nói "vĩnh viễn"? A Hắc không cần suy nghĩ đã đáp ngay "A Thiết vĩnh viễn là đại ca của hắn", có thể thấy trong

https://thuviensach.vn

lòng hắn, tình huynh đệ đối với A Thiết vững vàng và kiên định biết bao nhiêu!

Nhiếp Phong vẫn ở bên chăm chú lắng nghe, sau lúc ngưỡng mộ, gã lại nhìn A Thiết rồi liếc nhìn A Hắc, gã đột nhiên phát hiện A Thiết trước mặt này quả thực hạnh phúc hơn Bộ Kinh Vân của năm năm trước rất nhiều, chí ít bây giờ bên cạnh hắn vẫn còn có Thần mẫu - người mẹ không e dè phản bội Thần vì hắn, Tuyết Duyên - người con gái không tiếc hi sinh bản thân để cứu sống hắn, còn có A Hắc - một người huynh đệ nặng tình như vậy. Đời người đã đến nước này thì hỏi còn cầu thêm gì nữa?

Trong khi Bộ Kinh Vân trong quá khứ thì không có gì cả, không có mẹ, không có yêu thương, không có huynh đệ, không cười, không khóc, mà hình như cũng không có... tình cảm...

Chỉ có lạnh lẽo vô cùng vô tận, cùng với số mệnh cô độc tịch mịch của Tử thần...

Nhớ tới những điều ấy, trong lòng Nhiếp Phong đã âm thầm hạ một quyết định, nếu như tất cả những chuyện này qua đi, nếu A Thiết còn sống, nếu như mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa thì lúc trở lại Thiên Hạ hội, gã sẽ không nói với Hùng Bá tất cả những chuyện liên quan đến Bộ Kinh Vân này, để cho A Thiết cùng những người thân bên cạnh có thể tránh được giang hồ hiểm ác, sống một cuộc đời yên bình tĩnh lặng...

Pháp Trí chợt nghe thấy câu trả lời kiên định của A Hắc thì trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị, nói:

"Được lắm! Đúng là huynh đệ đến chết không rời! Đáng tiếc là bây giờ lão phu lại muốn thử tỉnh huynh đệ giữa các ngươi thêm lần nữa!"

Ông ta nói xong nghiêng đầu nói với A Thiết:

https://thuviensach.vn

"A Thiết, rất xin lỗi cậu, cho dù lão phu rất thích hai huynh đệ cậu nhưng vì chức trách của mình nên đành phải mang A Hắc về Sưu Thần cung, nếu như cậu muốn cứu nó thì trong vòng mười ngày phải một mình mang Vu Bát đến Sưu Thần cung gặp Thần, nếu như cậu đến muộn dù chỉ nửa khắc, không chỉ có A Hắc bị thú nô trong Sưu Thần cung phân thây mà cậu cũng sẽ không kịp trả Vu Bát trở về dưới Lôi Phong tháp đâu..."

Pháp Trí nói xong, xoay mình nhấc lấy Thần tướng đang ngất xỉu dưới đất lên, vẫn mỉm cười mà nói:

"Thần mẫu, bà và ta đã làm việc cùng nhau nhiều năm, ta cũng không muốn thấy bà ôm hận mà chết, tốt nhất bà hãy mau chóng quay đầu lại đi, bằng không nhất định Thần sẽ cho bà chết không tử tế đâu, hãy tự thu xếp ổn thỏa đi..."

Chữ "đi" vừa buông, Pháp Trí đã cắp lấy Thần tướng và A Hắc, thoáng chốc triển động thân hình bay ra khỏi rừng rậm, A Thiết vẫn còn có thể nghe thấy tiếng kêu của A Hắc:

"Đại ca, mặc kệ đệ đi! Huynh mau dẫn mẹ và Tuyết Duyên cô nương..."

"Cao... chạy... xa... bay..."

Trong ánh chớp giật, tiếng hò hét của A Hắc càng lúc càng xa, A Thiết và Nhiếp Phong vừa định triển thân đuổi theo thì Thần mẫu đã chặn hai người lại, nói:

"Con à, chớ đuổi nữa! Nếu như con cứ quyết đuổi theo như vậy, chỉ e chưa tới Sưu Thần cung thì A Hắc đã bị Pháp Trí giết chết rồi..."

A Thiết sửng sốt, dừng chân lại hỏi:

"Sao có thể, Hứa bá... à không! Pháp Trí xem chừng cũng không giống ma đầu giết người không chớp mắt, sao ông ta có thể nhẫn tâm hạ thủ

https://thuviensach.vn

được?"

Nhiếp Phong cũng nói:

"Đúng thế, Pháp Trí kia dường như cũng không phải người xấu, có thể ông ta chỉ bắn tiếng đe dọa thế thôi..."

Thần mẫu lắc đầu quầy quậy, nói:

"Hai đứa không biết đâu, mẹ cùng làm trưởng lão với Pháp Trí, ở chung hết nửa đời, không ai hiểu rõ ông ta hơn mẹ đâu, bản tính ông ta không phải đại ác, nhưng lại có một nguyên tắc..."

"Nguyên tắc gì?" Nhiếp Phong vội hỏi.

"Đó chính là..."

"Từ bi tất sát!"

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 32

Ba Bộ Kinh Vân

"Từ bi tất sát", A Thiết càng nghe càng cảm thấy mơ hồ.

"Phải." Thần mẫu đáp lời, bắt đầu kể lại một khúc chuyện cũ liên quan đến Pháp Trí trước kia:

"Năm đó Pháp Hải tin nhầm lời Thần, cho rằng nếu như thật sự có thể lật đổ đế chế để vạn dân sẽ được bình đẳng, cho nên mới chấp nhận gia nhập Sưu Thần cung, Pháp Trí bây giờ cũng mù quáng tin vào điều này, ông ta cho rằng chỉ cần giúp Thần lật đổ đế chế thì vạn dân sẽ được hạnh phúc..."

Nhiếp Phong ngạc nhiên hỏi:

"Gì cơ? Lẽ nào ông ta vẫn chưa nhìn thấy dã tâm muốn thống trị toàn bộ thiên hạ đến thiên vu vạn kiếp của Thần hay sao?"

Thần mẫu đáp:

"Ông ta làm sao có thể không biết chứ! Ông ta đã biết từ lâu, chỉ có điều đây lại chính là nguyên nhân ông ta quyết chí thề hỗ trợ cho Thần."

Điều này khiến cho ngay cả A Thiết cũng không nhịn được mà thốt lên:

"Vậy là ông ta trợ Trụ vi ngược?" (*)

https://thuviensach.vn

"Không đến nỗi nghiêm trọng như vậy! Chỉ là ông ta cảm thấy Thần Châu trăm ngàn năm qua toàn sinh ra hôn quân bạo chúa, sưu cao thuế nặng, còn có chư hầu cát cứ, chiến loạn liên miên, bách tính lầm than, tuy rằng thỉnh thoảng cũng sẽ có vua hiền nhưng dù sao thì cũng chẳng được bao lăm, xét đến cùng, nếu muốn thiên hạ có thể giữ được cục diện phồn vinh hạnh phúc lâu dài thì tốt nhất vẫn cần có một vị thần trường sinh bất tử có thể thống trị nhân dân thiên thu vạn kiếp!"

Đúng thế! Đối với dân chúng thấp hèn mà nói thì sưu cao thuế nặng còn chưa đáng sợ bằng chiến loạn! Trong chiến tranh loạn lạc, quan binh hung hãn cướp phá bừa bãi, gian dâm cướp bóc, thậm chí trộm cướp còn hơn cả quân trộm cướp bình thường...

Kiến giải này của Pháp Trí còn đặc biệt rõ ràng hơn cả Pháp Hải năm xưa nữa, ông ta không thể trường sinh, lại đang ở độ xế chiều của đời mình, điều ông ta muốn thấy nhất trong lúc còn sống này là có thể nhìn ngàn vạn dân có thể ở dưới sự thống trị của một vị thần suốt ngàn vạn năm, vĩnh viễn được phồn vinh hạnh phúc...

Đây cũng là một loại từ bi, một loại từ bi không có lựa chọn nào khác, không thể làm gì khác...

Chỉ là, sao lại gọi là... tất sát?

Thần mẫu tiếp tục giải thích:

"Vì lý tưởng này, Pháp Trí có ý nghĩ thà rằng hi sinh một người thay vì ngàn vạn người còn lại, nếu chúng ta không làm theo lời của ông ta thì chắc chắn Pháp Trí sẽ không lưu tình với A Hắc đâu!"

Hóa ra Pháp Trí bề ngoài trông hiền lành thế mà lại có tâm tư phức tạp như vậy, A Thiết và Nhiếp Phong nghe xong, trong lòng cũng phải âm thầm cảm thán, con người đúng là một loại động vật phức tạp khó hiểu lạ thường.

https://thuviensach.vn

A Thiết bỗng nhiên nói:

"Nếu đã nói như thế, chỉ sợ con đường duy nhất của chúng ta là phải đối phó với Sưu Thần cung."

Thần mẫu gật đầu:

"Không còn cách nào khác! Chỉ có vâng lời ông ta mang Vu Bát về Sưu Thần cung thôi, bằng không A Hắc chỉ có con đường chết."

Nhiếp Phong lộ vẻ xúc động nói:

"Vậy có khác gì bảo A Thiết đưa dê vào miệng hổ?"

Thần mẫu tỏ vẻ bất đắc dĩ nói:

"Hy vọng không phải như vậy, bởi vì lúc nãy Pháp Trí đã nói với Thần tướng, kế hoạch của Thần chỉ là truyền cho A Thiết một loại thần công còn lợi hại hơn cả Di Thiên thần quyết và Diệt Thế ma thân mà thôi, nếu là như vậy thì tình hình cũng không đến nỗi xấu như chúng ta tưởng tượng, có lẽ Thần chỉ muốn có thêm một kẻ hỗ trợ cho kế hoạch tái xuất giang hồ thôi, đến lúc đó rồi còn phải xem ý A Thiết thế nào..."

"Chỉ có điều chúng ta cũng nên chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất, đó là Thần còn có mục đích khác còn giấu chưa nói ra, lần này A Thiết đi là không có khả năng sống sót mà rời khỏi Sưu Thần cung nữa..." Thần mẫu vừa nói vừa u uẩn nhìn A Thiết.

Vẻ mặt A Thiết lúc này vừa lạnh lùng vừa kiên quyết, tựa như vẻ mặt của A Hắc lúc nãy vậy, hắn nói:

"Vì A Hắc, con nhất định phải đi!" Tám chữ đơn giản ấy mới mạnh mẽ kiên định biết bao!

Thần mẫu không khỏi thở dài nói:

https://thuviensach.vn

"Tốt lắm, A Hắc cho dù chết đi thì nó cũng có một người đại ca không tiếc vì mình mà lao vào núi đao biển lửa, mà mẹ cũng có... hai đứa con... khiến cho mẹ... mãi mãi... thấy kiêu hãnh, hoài niệm..."

Thần mẫu nói tới đây thì bất chợt nghẹn ngào, không nói nên lời. Những người làm mẹ trên đời, có ai lại không hi vọng có được hai đứa con để mình có thể ưỡn ngực tự hào trước mặt người khác, cả đời không hối hận cơ chứ!

A Thiết nhìn đôi mắt thấp thoáng lệ quang dưới mặt nạ của Thần mẫu, vẻ kiên định trên mặt chợt hòa hoãn lại, lập tức vỗ nhẹ vai bà, thấp giọng khẽ nói:

"Mẹ, lần này con đi chẳng biết đến khi nào mới có thể trở về hầu hạ bên cạnh mẹ đây!"

Âm thanh của hắn rất trầm thấp, từ lúc lọt lòng tới nay đây là lần đầu tiên gã nghe được lời nói như vậy từ trong cổ họng Bộ Kinh Vân, trong lòng âm thầm cảm động.

Thần mẫu cố gắng nén nước mắt xuống, không để một giọt nào rơi ra, nhưng vẫn nghẹn ngào nói:

"Mẹ... đã sống hơn trăm năm rồi, chẳng lẽ còn không biết tự chăm sóc mình hay sao? Con không cần phải bận tâm về mẹ đâu! Nhưng mà trước khi khởi hành con vẫn còn một chuyện phải làm cho thỏa đáng."

"Con biết." A Thiết bình tĩnh đáp.

Hắn đương nhiên biết chứ, bởi vì đây vốn là mục đích hắn xông vào Lôi Phong tháp! Trước khi đi, hắn nhất định phải dùng Vu Bát để cứu sống Tuyết Duyên đã, bằng không cho dù có thể toàn mạng rời khỏi Sưu Thần cung thì cũng chẳng cứu được nàng.

https://thuviensach.vn

A Thiết nói xong bèn mở lớp lụa đen bọc Vu Bát ra, ngay lúc lớp lục vừa bóc ra, cả hắn và Nhiếp Phong đều nhìn thấy một cái chén phát sáng rực rỡ hoa mắt, Nhiếp Phong không khỏi hô khẽ:

"Cái này... chính là Vu Bát sao?"

Thần mẫu đáp:

"Đây có thể gọi là Vu Bát, nhưng thực ra cũng không phải Vu Bát..."

Gì thật gì giả, giống thật mà lại giả, cho dù ngay cả A Thiết lúc này đang cầm Vu Bát cũng cảm thấy vô cùng hoang mang:

"Ý của mẹ là..."

Thần mẫu ra vẻ thần bí đáp:

"Ý của mẹ là Vu Bát vốn không phải chén..."

"Nó chỉ là một hình thái do Thần dùng Thần Thạch biến thành hơn trăm năm trước!"

Thần mẫu cầm lấy Vu Bát trong tay A Thiết, đột nhiên vận kình lắc một cái, lập tức chuyện lạ phát sinh ngay trước mặt A Thiết và Nhiếp Phong!

Chỉ thấy Vu Bát rung lên trong tay Thần mẫu rồi đột nhiên biến thành một tấm khiên chắn!

A Thiết và Nhiếp Phong ngẩn người ra, cuối cùng hai người đã hiểu rõ rốt cuộc Thần Thạch là thứ gì rồi!

Nước, là một thứ rất tầm thường.

Một chén nước tầm thường nhìn ngang liếc dọc đều không thấy gì, càng không khiến cho ai chú ý tới.

https://thuviensach.vn

Nhưng chớ quên những sự vật tầm thường đều có chỗ độc đáo của nó, giống như... nước.

Ở chỗ lạnh nó sẽ kết thành băng, gặp nóng lại hóa thành hơi nước, ở nhiệt độ không lạnh không nóng sẽ trở về trạng thái lỏng, như vậy nước vô cùng tầm thường cũng có thể mang ba loại hình thái, nhẹ nhàng khiến cho người ta phải nhìn mà khâm phục thiên nhiên kỳ diệu!

Nhưng thiên nhiên lại có rất nhiều vật chất kỳ lạ mà chưa ai phát hiện ra, cũng không biết trong rất nhiều thứ vật chất kỳ lạ mà con người phát hiện có loại nào có thể biến thành ba hình thái như nước hay không, thậm chí...

Có nhiều hình thái hơn?

Đã là nửa đêm.

Chỉ có điều ở nơi này thì ngày và đêm vốn chẳng hề khác gì nhau, chỉ bởi vì nơi này trước giờ chưa bao giờ được đón ánh mặt trời, chỉ có đêm đen vĩnh cửu.

Nơi này chính là phân đàn dưới đáy Tây hồ của Sưu Thần cung.

Đại Thần quan đã chết, Thần tướng bị bắt, A Thiết, Nhiếp Phong, Thần mẫu không cần phải trốn trên đỉnh Lôi Phong tháp nữa, sau khi đoạt được Vu Bát, bọn họ lập tức mang Tuyết Duyên trở về phân đàn này của Sưu Thần cung để cứu chữa.

Chỉ thấy trên chiếc giường đất trong tẩm thất của phân đàn Sưu Thần cung này, A Thiết đang ngồi khoanh chân, hai mắt nhắm nghiền, gân xanh trên trán nổi lên, trông rất khổ sở, còn Nhiếp Phong và Thần mẫu thì đang ngồi hai bên hắn, tựa như đang bảo vệ hắn.

https://thuviensach.vn

A Thiết sao lại khổ sở như vậy? Hóa ra giờ khắc này song chưởng của hắn đang duỗi về phía trước, chống vào một quả cầu phát sáng đường kính tầm năm thước, nơi song chưởng tiếp xúc với quả cầu còn bốc lên từng sợi khói trắng, lẽ nào đây chính là nguyên nhân khiến A Thiết khổ sở?

Không sai! Bởi vì hắn đang dồn hết chân nguyên Di Thiên thần quyết trong cơ thể sang quả cầu phát sáng ở trước mặt này.

Vì sao hắn lại phải làm thế?

Tất cả là bởi vì Tuyết Duyên đang dở sống dở chết, lúc này đang được bao bọc trong quả cầu bạc phát sáng kia.

Mà quả cầu này lại chính là...

Thần Thạch!

Bởi vì từ lúc hoàng hôn trở về đến giờ, A Thiết đã vận công liên tục ít nhất ba canh giờ, toàn thân mồ hôi đầm đìa, nhưng Tuyết Duyên ở trong quả cầu vẫn không hề có phản ứng gì, Nhiếp Phong không khỏi cất tiếng hỏi Thần mẫu:

"Thần mẫu, viên Thần Thạch này... thật sự có thể cứu sống Tuyết Duyên cô nương sao?"

"Chắc chắn!" Thần mẫu đáp chắc nịch.

"Trừ khi đã chết ít nhất một thời thần trở lên, bằng không thì với tình trạng nửa sống nửa chết này của Tuyết Duyên, Thần Thạch vẫn còn thể cứu sống."

Nhiếp Phong nghe thấy vậy thì an tâm không ít, ngay cả A Thiết đang nhắm mắt ngưng thần vận khí nghe xong, có vẻ cũng không thấp thỏm bất an như vậy, chỉ tăng cường vận khí.

https://thuviensach.vn

Nhiếp Phong nhìn quả cầu phát sang trên song chưởng A Thiết, đột nhiên lại trầm ngâm nói:

"Trời đất rộng lớn, thực sự là không gì không có! Những điều thần bí trong tự nhiên mà con người có thể nhìn thấy quả thực quá ít, trước khi nhìn thấy diện mạo thực của Thần Thạch, tôi có nằm mơ cũng chẳng ngờ trên đời lại có một viên đá kỳ lạ như thế!"

Thần mẫu nói:

"Vẻ mặt của cậu lúc nhìn thấy Vu Bát biến thành tấm khiên chắn cũng y hệt như ta hơn trăm năm trước khi nhìn thấy uy lực Vu Bát lần đầy, ai mà ngờ được Thần Thạch lại là một thứ binh khí hóa lỏng biến ảo vô cùng thế chứ?"

Đúng thế! Ngay lúc Thần mẫu biến Vu Bát thành tấm khiên chắn, Nhiếp Phong và A Thiết đã hiểu rõ, hóa ra Thần Thạch của Nữ Oa trong truyền thuyết lại là như thế...

Cái gọi là Thần Thạch kia thật ra là một viên tinh thể trong suốt như thủy tinh, bản thân còn có thể phát sáng, chỉ có điều, Thần Thạch tuy là đá rắn nhưng cũng đồng thời là đá lỏng!

Nói như vậy là sao? Có thể nó cũng giống như băng đun nóng thì thành nước, mà Thần Thạch thì có đặc tính giống như băng, sau khi bị tác động thì sẽ biến thành đá lỏng.

Mà cũng không hẳn, thứ tác động khiến cho Thần Thạch biến thành chất lỏng không phải là sức nóng thông thường mà là một loại lực lượng đặc thù trong cơ thể con người...

Nội lực của cao thủ!

https://thuviensach.vn

Nội lực chính là mấu chốt để biến hóa Thần Thạch, chỉ cần người sử dụng truyền một chút nội lực vào trong Thần Thạch thì Thần Thạch liền có thể biến thành một loại dịch thể dính sền sệt như bùn nhão, nhưng trạng thái dịch thể này chỉ có thể duy trì trong một chớp mắt, sau đó Thần Thạch sẽ rất nhanh chóng đông lại, biến thành đá cứng.

Bởi vậy người sử dụng nhất định phải nhân cơ hội một chớp mắt Thần Thạch biến thành dịch thể kia, ngưng thần dùng nội lực bản thân truyền vào Thần Thạch, nặn dịch thể Thần Thạch ấy thành hình dạng to nhỏ mà mình muốn, thậm chí... là bất kỳ loại vũ khí nào!

Đây chính là chỗ khác thường của Thần Thạch so với các loại đá thông thường. So với nước thông thường càng kỳ diệu hơn, ngoại trừ lấy nội lực hóa lỏng nó trong chớp mắt, Thần Thạch còn là một loại đá cứng chắc vô cùng, tin rằng trên đời này không có thứ sức mạnh nào có thể hủy diệt được nó, cho dù là lửa dung nham cũng vậy, đó cũng là nguyên nhân mà Thần Thạch có thể chia tách Địa Ngục Chi Hỏa và Hoàn Tuyền Chi Lệ! Hơn nữa, điều kỳ diệu nhất chính là, Thần Thạch có một ưu điểm quái dị, nội lực do người dùng phát ra đi qua Thần Thạch...

Thì sức mạnh ấy sẽ được tăng lên gấp hai mươi lần!

Cho nên, Thần Thạch càng là một thứ siêu cấp vũ khí mạnh mẽ vô cùng!

Cho dù là kẻ không hiểu võ nghệ dùng Thần Thạch đánh ra thì khí lực của kẻ ấy cũng cao gấp hai mươi lần người bình thường, nghiễm nhiên trở thành cao thủ! Nếu như Thần Thạch trong tay cao thủ nhất lưu thì càng khó tưởng tượng, uy lực cao thủ thông qua Thần Thạch đánh ra, quả thực đã là...

Thiên! Hạ! Vô! Địch!

https://thuviensach.vn

Cũng chính vì nguyên nhân này mà Thần Thạch còn có thể trở thành thánh vật kéo dài tính mạng...

Cho dù đã kề cận cái chết, chỉ cần thông qua thần thạch thì một chút nội lực nhỏ cũng có thể hóa thành nội lực mạnh mẽ gấp hai mươi lần, nội lực mạnh mẽ đương nhiên là cái gốc của tính mạng, lại càng hỗ trợ lớn cho việc trị thương.

Tựa như A Thiết bây giờ vậy, hắn đã dùng Di Thiên thần quyết biến Vu Bát thành một quả cầu bọc lấy Tuyết Duyên vào trong, sau đó lại không ngừng dồn chân nguyên Di Thiên thần quyết vào trong quả cầu.

Nếu như hoán đổi bình thường, với 'Di thể' Di Thiên thần quyết của A Thiết căn bản không thể nào truyền lại chân nguyên vào cơ thể Tuyết Duyên để nàng sống lại được, nhưng lúc này chân nguyên xuyên thấu qua quả cầu do Thần Thạch biến thành, trở thành chân nguyên mạnh gấp hai mươi lần, mà lực ép của chân nguyên lớn gấp hai mươi lần này quả thực không tầm thường chút nào, cho dù là 'Chính thể' Di Thiên thần quyết không thể nào nhận lại chân nguyên từ 'Di thể' cũng không thể không nhận!

A Thiết còn đang nỗ lực vận khí không ngừng, qua lại một lúc lâu, rốt cuộc trong quả cầu truyền ra một âm thanh nhỏ, hai mắt A Thiết chợt mở choàng ra.

Thần mẫu không giấu được nét mặt vui mừng, hỏi:

"Được rồi à?"

A Thiết không trả lời, song chưởng đầm đìa mồ hôi xoay quả cầu sang trái một cái, quả cầu theo nội lực của A Thiết biến trở lại thành một cái chén phát sáng, mà ngay lúc quả cầu biến mất ấy, ba người rốt cuộc đã nhìn thấy Tuyết Duyên đã biến thành bộ dạng gì.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy Tuyết Duyên đã nhận lại chân nguyên, đôi tay khô héo nhăn nheo đã trở lại đầy đặn, gương mặt xám xịt đã biến đâu mất, thay bằng vẻ diễm lệ như xưa, chỉ có điều nàng vẫn như một phong tượng xinh đẹp đang say ngủ, không có phản ứng gì, hơn nữa mái tóc dài của nàng vẫn trắng xóa như tuyết.

A Thiết vội vàng ôm lấy Tuyết Duyên vào lòng, dò tìm hơi thở của nàng, chỉ thấy hơi thở đều đặn, nội tức bình thường, không hỏi hoảng hốt nhìn Thần mẫu hỏi:

"Sao lại như vậy được?"

Thần mẫu nhìn mái tóc bạc phơ của Tuyết Duyên, thở dài đáp:

"Nó đã không sao nữa rồi. Nhưng đã trong cảnh dở sống dở chết quá lâu, bây giờ muốn cơ thể trở lại như trước thì cũng phải sau bảy ngày nữa, chỉ là... mái tóc dài này đã hóa bạc phơ, không có cách nào trở lại như trước được nữa..."Đúng thế! Cho dù có thể sống lại được nhưng cũng không có nghĩa là có thể khôi phục như trước, trên đời này không có chuyện gì là hoàn mỹ tuyệt đối cả.

Nhiếp Phong nhìn vẻ buồn bã sầu thảm trên mặt A Thiết bèn nói:

"A Thiết, tuy rằng Tuyết Duyên không thể khôi phục dung mạo như cũ, nhưng dù sao có thể sống lại được cũng là chuyện tốt rồi. Đừng có nản lòng..."

Thần mẫu cắt lời:

"Nhiếp Phong à, A Thiết không phải nản lòng vì chuyện mái tóc của Tuyết Duyên đâu."

"Ồ?" Nhiếp Phong cảm thấy hơi kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Thần mẫu nhẹ nhàng vỗ vai A Thiết, nói:

"Con à, mẹ biết là vì trong vòng mười ngày con phải đến Sưu Thần cung gặp Thần, cho nên ngày mai nhất định phải khởi hành, mà Tuyết Duyên thì ít nhất bảy ngày sau mới có thể tỉnh lại..."

A! Nhiếp Phong vừa nghĩ đến đây chợt hiểu ra, sau bảy ngày nữa A Thiết đã lên đường rồi, mà Tuyết Duyên cô nương...

Không ngờ hắn và nàng thay nhau chết đi sống lại, đến lúc nàng sắp tỉnh lại thì hắn lại phải đi, có thể lần này ra đi...

Lại chẳng có duyên gặp lại.

A Thiết nhìn gương mặt mỉm cười mãn nguyện của Tuyết Duyên thật lâu, nhìn đôi tay của nàng vì hắn mà làm hết bao việc nặng nhọc, nghĩ đến tình yêu của nàng dành cho mình, ngay cả tự tôn cả thân phận cũng dẹp bỏ sang bên, mà hắn thì...

Ngay cả một câu thích nàng hắn cũng chưa thể nào nói cho nàng nghe được, không thể nào mang thêm chút hồi ức đẹp đẽ nào cho cuộc đời trường sinh khó đoán của nàng...

Thần mẫu và Nhiếp Phong nhìn tình cảnh này của hắn, hai người cũng không nhịn được cúi mặt buồn bã.

Một lúc sau, vẻ buồn bã trên mặt A Thiết đột nhiên biến mất, nhường chỗ cho vẻ kiên quyết tựa như đã hạ quyết tâm, hắn đột nhiên dùng ngữ điệu hết sức bình tĩnh hỏi Thần mẫu:

"Sưu Thần cung ở đâu?"

Thần mẫu không đáp thẳng câu hỏi mà lại hỏi ngược:

https://thuviensach.vn

"Lần này có khi con sẽ không thể nào gặp lại người con yêu, có thực con muốn đi không?"

"Con không thể bỏ mặc A Hắc được!"

Không sai, hắn không thể bỏ mặc A Hắc! Nếu như hắn thật sự nhẫn tâm bỏ mặc A Hắc thì hắn không đáng để Tuyết Duyên yêu thương, nếu như sau khi tỉnh dậy mà Tuyết Duyên oán hận A Thiết vì sao bỏ nàng để đi cứu A Hắc thì nàng cũng không đáng để hắn yêu!

Đây mới thực là một tình yêu chân chính!

A Thiết nói tiếp:

"Hơn nữa, con hy vọng lúc con một mình đi tới theo lời Pháp Trí, hai người có thể ở lại chiếu cố Tuyết Duyên."

Hy vọng những người ở lại chiếu cố Tuyết Duyên là mục đích của hắn, nhưng có lẽ mục đích thật sự của hắn là không muốn hai người cùng hắn chịu chết.

"Nhưng..." Nhiếp Phong nhất thời không biết phải làm sao, kỳ thực gã vô cùng lo lắng cho chuyến đi này của A Thiết, gã rất muốn đồng hành với A Thiết trong chuyến đi đến Sưu Thần cung này, chỉ là lúc này đột nhiên Thần mẫu lại nhẹ nhàng ra dấu bảo hắn im lặng, bà cướp lời đáp A Thiết:

"Con à, nếu như con đã kiên quyết như thế thì mẹ sẽ thuận theo ý con."

Nhiếp Phong nghe thấy Thần mẫu nói như thế thì càng lo lắng, gã không rõ vì sao Thần mẫu lại dễ dàng để cho một mình A Thiết dấn thân vào hang hùm miệng sói như vậy.

Nhưng khi gã đang muốn lên tiếng lần nữa thì đột nhiên Thần mẫu đã móc trong tay áo ra một cuộn giấy vàng ố, dùng xảo kình ném tới trước mặt

https://thuviensach.vn

A Thiết nói:

"Đây chính là bản đồ chi tiết của Sưu Thần cung, con mang nó theo đi."

A Thiết khẽ gật đầu, xoay mình không hề quay nhìn Nhiếp Phong và Thần mẫu, nặng nề nói:

"Mẹ, con hy vọng trước khi lên đường..."

"Có thể yên tĩnh ở bên Tuyết Duyên hết đêm này..."

Thần mẫu đương nhiên hiểu rõ ý hắn, đáp:

"Chuyện này... được thôi! Con tự thu xếp ổn thỏa nhé."

Hai người vừa rời khỏi tẩm thất của Tuyết Duyên, A Thiết đột nhiên không kiềm chế được nữa, ôm Tuyết Duyên thật chặt, đôi mắt tha thiết nhìn khuôn mặt mỉm cười của nàng, một lúc lâu sau, A Thiết rốt cuộc suy sụp buông xuống, vẻ bình tĩnh kiên định giả vờ trước mặt Nhiếp Phong và Thần mẫu cuối cùng cũng hoàn toàn đổ sụp...

Đơn giản là bởi vì suốt cuộc đời mười chín năm của mình, đây là lần đầu tiên hắn yêu.

Kiếp sống thì dài, yêu thương lại quá ngắn, tình yêu này tuy ngắn ngủi nhưng cho dù vật đổi sao dời, thì vẫn mãi mãi khắc sâu ở trong đáy tim A Thiết, chỉ có điều dù thế nào đi nữa, trước khi bình minh lên thì tất cả đều sẽ hóa thành bọt nước...

Tiền thân của A Thiết vốn cô độc một mình, Bộ Kinh Vân khi xưa rất có tiềm chất bá vương, mà A Thiết của hôm nay cuối cùng vẫn cứ phải gánh vác bá mệnh như tử thần của Bộ Kinh Vân khi trước, thứ vận mệnh bá vương của Bộ Kinh Vân mà Thần muốn lên kế hoạch sắp xếp cho!

https://thuviensach.vn

Cho dù hắn ngàn vạn lần không muốn, cho dù hắn không nỡ lòng rời xa Tuyết Duyên nhưng nếu hắn không có cách nào khiến cho bình minh không tới, thì hắn vẫn bắt buộc phải rời xa Tuyết Duyên, bước lên con đường bá vương vĩnh viễn không thể quay đầu kia.

Bá vương, sắp...

Biệt cơ! (*)

Ngày thứ hai, Nhiếp Phong và Thần mẫu từ sớm tinh mơ đã đi tới tẩm thất của Tuyết Duyên, liền phát hiện bóng dáng A Thiết chẳng còn thấy đâu nữa, chỉ còn lại mình Tuyết Duyên đang nằm an tĩnh trên giường, cùng với hai mảnh giấy nhỏ, trong đó một mảnh giấy chỉ viết đơn giản:

"Mẹ, Nhiếp Phong.

Bảo trọng!

A Thiết."

Không có tình cảm quyến luyến! Ngàn lời vạn tiếng chỉ hóa thành hai chữ bảo trọng, Nhiếp Phong ngơ ngác nhìn mảnh giấy nhắn ấy, đờ đẫn nói:

"Huynh ấy rốt cục đã đi rồi."

Nói xong gã lại đặt bức thư A Thiết viết cho Tuyết duyên vào trong tay nàng, bức thư này dĩ nhiên gã sẽ không xem.

Thần mẫu vẫn xem như không có chuyện gì xảy ra, nói:

"Ta đã sớm biết nó sẽ ra đi không lời từ biệt, nó không muốn nhìn thấy bộ dạng nước mắt lưng tròng yếu đuối sướt mướt của ta."

"Nhưng mà chí ít chúng ta cũng nên kiên quyết đi cùng huynh ấy chứ, lần này huynh ấy đi quả thực quá hung hiểm." Nhiếp Phong liếc mắt nhìn

https://thuviensach.vn

Thần mẫu nói.

Thần mẫu đáp:

"Ta biết chứ, ta còn biết hiện giờ nó đã không còn Di Thiên thần quyết nữa."

Nhiếp Phong cả kinh hỏi:

"Sao cơ? Huynh ấy không còn Di Thiên thần quyết?"

"Không sai, nó đã trả lại chân nguyên cho Tuyết Duyên rồi, bây giờ chỉ còn lại võ công ngày trước của nó thôi, nhưng không cần lo lắng quá, nó còn có Thần Thạch mà..." Hóa ra A Thiết đã không còn có Di Thiên thần quyết nữa, như thế thì chuyến đi này của hắn còn hung hiểm hơn nhiều.

"Nhưng..." Nhiếp Phong không biết phải nói thế nào, gã chỉ cảm thấy Thần mẫu không nên để A Thiết đơn độc đi vào hang hùm.

"Nhiếp Phong." Thần mẫu đột nhiên nói:

"Ta biết ngươi nhất định đang cảm thấy rất kỳ quái, vì sao ta lại nhẫn tâm để A Thiết đi vào miệng sói một mình có phải không?"

"Phải." Nhiếp Phong không hề phủ nhận, Thần mẫu bèn nói tiếp:

"Chuyện này đơn giản là vì ta hiểu rõ A Thiết, nếu chúng ta đi cùng nó thì nó sẽ rất lo lắng cho chúng ta, trái lại không thể chuyên tâm đối mặt kẻ địch của mình là... Thần."

"Nhưng mà dù sao bà cũng không nên để huynh ấy đi một mình..."

"Thật thế sao, lẽ nào cậu thật sự khẳng định ta sẽ không ở trong bóng tối theo dõi nó sao?" Thần mẫu giảo hoạt hỏi ngược lại.

https://thuviensach.vn

"Bà... sẽ làm thế sao?" Nhiếp Phong ngạc nhiên hỏi.

Đôi mắt Thần mẫu ẩn hiện ý cười, gian xảo liếc nhìn gã hỏi:

"Lẽ nào cậu không à?"

Chợt nghe thấy thế, Nhiếp Phong dần hiểu ra ý của Thần mẫu, gương mặt tuấn lãng của gã cũng dần dần hiện ra một nụ cười hiểu ý.

"Thần mẫu, đến bây giờ tôi mới nhận ra rằng bà đáng yêu hơn nhiều so với tôi tưởng tượng."

Thần mẫu vừa cười vừa đáp:

"Ta cũng phát hiện, so với những gì ta nghe về Nhiếp Phong thì Phong Thần cước Nhiếp Phong quả thực cũng đáng yêu hơn nhiều."

Không sai! Chính là bởi vì trên đời còn có những người như Nhiếp Phong, như Thần mẫu cho nên con người mới không đến nỗi quá bi ai...

"Vậy thì, Thần mẫu, chúng ta phải thu xếp thế nào cho Tuyết Duyên cô nương đây?" Nhiếp Phong đột nhiên nhớ lại hai người bọn họ còn phải chiếu cố cho Tuyết Duyên.

Thần mẫu đáp:

"Không thế nào cả! Lần này chúng ta sẽ cõng nó theo, bởi vì cho dù bảy ngày sau Tuyết Duyên có tỉnh lại thì nhất định cũng không ngồi đây chờ A Thiết chết."

Nhiếp Phong không khỏi ngửa mặt lên trời than thở, gã cũng hiểu rõ rằng nếu như A Thiết không đành lòng nhìn nàng dở sống dở chết thì nàng cũng sẽ không muốn sống một mình.

Nhiếp Phong lại nhìn Thần mẫu, hỏi:

https://thuviensach.vn

"Thần mẫu, vậy bây giờ chúng ta nên đi đâu?"

Thần mẫu đáp ngắn gọn:

"Phong Đô."

"Phong Đô?" Nhiếp Phong ngẩn ra, gã chưa từng nghe nói Thần Châu có vùng đất nào tên như vậy.

"Không sai, Phong Đô chính là nơi âm phủ tối tăm trong truyền thuyết, cũng chính là vị trí của Sưu Thần cung..."

"Quỷ đô..."

"Kinh đô của ngạ quỷ!"

Năm ngày sau, khoảng cách tới đại họa của Thần Châu còn có hai mươi ngày.

Lại là cái nơi lạnh như huyền băng vạn năm này, lại là cái chốn không có năm tháng, không có tương lai này...

Sưu Thần cung.

Đám đồ chúng đã ăn thú hoàn đầu óc không có tư tưởng vẻ mặt cứng đờ như gỗ đang quỳ, tựa hồ như xưa nay chưa hề cử động lần nào, cũng không có tư cách tùy ý di chuyển.

Chỉ có Pháp Trí mới có tư cách di chuyển trước mặt Thần.

Tựa như bây giờ ông ta đã mang Thần tướng và A Hắc về đến đây, nhốt tù nhân vào một phòng giam bí mật của Sưu Thần cung rồi mới quay lại báo cáo tất cả mọi chuyện cho Thần.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy giờ khắc này ông ta đã quỳ trước màn trước của Thần, cúi đầu thật sâu, đồng thời cất cao giọng nói:

"Thần, thuộc hạ bất tài không thể đoạt được Thần Thạch, chỉ có thể bắt tên Thần tướng phản bội trở về, hơn nữa còn bắt đệ đệ của Bộ Kinh Vân là A Hắc, A Hắc này sẽ khiến cho Bộ Kinh Vân mang Thần Thạch đến tấn kiến Thần trong vòng mười ngày..."

Thần ở sau màn trướng yên lặng nghe Pháp Trí báo cáo xong, một lúc sau mới cất giọng uy nghi khen ngợi:

"Rất tốt, Pháp Trí, ngươi làm tốt lắm."

Pháp Trí hỏi:

"Thần, thuộc hạ nên làm gì tiếp để chuẩn bị đón Bộ Kinh Vân đây?"

Thần chậm rãi nói:

"Không cần, ngươi đã làm xong hết rồi, ta chỉ cần y đến đây thôi."

Pháp Trí kinh ngạc nói:

"Nhưng... lẽ nào... Thần không sợ lúc tấn kiến ngài, Bộ Kinh Vân sẽ làm gì mạo phạm hay sao, lẽ nào thật sự không cần thuộc hạ tăng cường phòng bị?"

Thần nghe xong bỗng nhiên cười lạnh:

"Pháp Trí, ngươi thực quá xem thường bản thần rồi, ngươi cho rằng chỉ một Bộ Kinh Vân nhỏ bé kia cũng có thể làm ta bị thương sao?"

Pháp Trí hoảng sợ đáp:

https://thuviensach.vn

"Bộ Kinh Vân đương nhiên không thể, chỉ có điều trên tay y có Thần Thạch..."

Chợt nghe đến hai chữ thần thạch, tiếng cười lạnh lùng của Thần lại càng thêm lớn:

"Khà khà, Thần Thạch ư? Một trăm năm trước bản thần còn ham thích nó, còn bây giờ nó thì có tác dụng gì nữa?"

Sao cơ? Thần không ngờ lại không thèm đến Thần Thạch nữa, lẽ nào lão ta đã có được sức mạnh còn lợi hại hơn cả Thần Thạch?

"Chỉ là, Bộ Kinh Vân cộng thêm Thần Thạch, có lẽ không..." Pháp Trí vốn định nói không nên khinh thường Bộ Kinh Vân, nhưng lúc này Thần đột nhiên cắt lời ông ta, chuyển đề tài:

"Pháp Trí, đừng nói những lời nhụt chí ấy nữa, nhân lúc bản thần hôm nay có nhã hứng, sẽ nói cho ngươi biết một chuyện ngươi rất muốn biết. Không phải ngươi vẫn luôn tò mò đến tột cùng là vì sao bản thần lại truyền hết cho Bộ Kinh Vân sức mạnh Ma Ha Vô Lượng mà mình mới luyện thành hay sao?"

Pháp Trí cả kinh, lập tức ngẩng đầu không dám tin, nhìn bóng Thần thấp thoáng sau màn trướng, nói:

"Thuộc hạ không dám."

"Đây là bản thần ban thưởng cho công lao của ngươi, ngươi không cần không dám, hơn nữa..." Thần hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

"Thần không nói đùa!"

Phải! Thần không nói đùa, Pháp Trí quá hiểu, Thần muốn giết người thì nhất định phải giết!

https://thuviensach.vn

Ông ta chỉ có cách run rẩy bước vào trong màn trướng, chỉ thấy Thần đã đứng quay lưng về phía ông ta từ lúc nào rồi, chắp tay sau lưng đứng hiên ngang.

Từ khi gia nhập Sưu Thần cung tới nay, Pháp Trí sống đến chừng này tuổi cũng chưa bao giờ nhìn thấy gương mặt thật của Thần, cũng hiếm khi đến gần Thần như vậy, đây là lần đầu tiên ông ta đứng sóng vai với Thần mà không cách tấm màn trướng.

Dù rằng Thần đứng quay lưng lại với Pháp Trí, nhưng khí thế vô địch phát tán ra đã khiến cho Pháp Trí dần thấy nghẹt thở, hơn nữa với tu vi cái thế hơn hai trăm năm của lão, đương nhiên đã sớm nghe thấy tiếng bước chân của Pháp Trí bước vào trong trướng, Thần bèn nói:

"Pháp Trí, hôm nay ta muốn nói hết mọi chuyện cho ngươi biết, bởi vì thứ nhất là ngươi cũng giống như bản thần, ôm ấp lý tưởng lớn lao, bây giờ đã là thời điểm thích hợp để ngươi biết tất cả, thứ hai là vì ta vẫn còn một số việc cần nhờ ngươi..."

"Ta muốn truyền Ma Ha Vô Lượng cho Bộ Kinh Vân, đơn giản là vì..."

"Bộ Kinh Vân chính là ta, ta chính là Bộ Kinh Vân..."

Lời vừa dứt, Thần đột nhiên quay đầu lại, Pháp Trí rốt cuộc đã có thể đối mặt với Thần, để nhìn rõ ràng bộ mặt thật của Thần, ông ta liền ngây ngốc tại chỗ!

Không! Không thể nào! Trong lòng Pháp Trí gào thét hàng ngàn lần, ông ta quả thực không thể nào tin được, Thần ở trước mặt mà ông ta nhìn thấy lại chính là...

Bộ! Kinh! Vân!

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 33

Giữ Lại Yêu Thương

"Đáng tiếc, ai dám khẳng định..."

"Trên đời... thực có luân hồi?"

Tuyết Duyên vừa mỉm cười chua xót, vừa nâng bức thư mới đọc xong trong tay lên đọc lại một lần nữa.

Giấy rất mỏng, mệnh của Tuyết Duyên không mỏng như giấy của bức thư này.

Nhưng giấy nhẹ như vậy, mỏng như vậy vẫn lấp đầy tình sâu nghĩ nặng không thể nói hết...

Sau khi gấp bức thư ấy lại, Tuyết Duyên liền cẩn thận nhẹ nhàng cất nó vào trong lòng, sợ nó có mảy may tổn hại nào, đơn giản bởi vì đây chính là những hồi ức duy nhất mà A Thiết đã lưu lại cho nàng, cũng là một bức di thư trước khi chết của hắn.

Mà bây giờ nàng đang ở trong một gian nhà nhỏ sạch sẽ thanh tịnh, ngoài nàng ra không còn ai nữa.

Thần mẫu đâu? Nhiếp Phong đâu? Hai người đang ở nơi nào? Lẽ nào họ đã thay đổi chủ ý, để nàng lại đây rồi tự mình đi tìm A Thiết. Tuyết Duyên tuy mới hôn mê tỉnh lại nhưng cũng không hề kinh ngạc vì sao mình lại ở

https://thuviensach.vn

chốn này, cũng không hề lo lắng vì mái tóc đã hóa thành bạc trắng, nàng căn bản hoàn toàn không để ý đến những điều này, thứ duy nhất nàng quan tâm chính là bức thư hắn để lại trong tay nàng, cùng với trái tim A Thiết đã đặt vào đó.

Người đàn ông xuất sắc luôn có con đường xuất sắc ở phía trước. Một đời xuất sắc, nàng may mắn gặp được một người đàn ông xuất sắc như vậy.

Chỉ là, nàng cũng là một người con gái xuất sắc không kém gì.

Cho nên, nàng sẽ không để cho hắn đơn độc tìm chết.

Nàng có thể nào không đi?

"Két" một tiếng, Tuyết Duyên đã nhẹ nhàng đẩy cửa phòng muốn rời đi, nhưng vào lúc này nàng phát hiện trên ngọn giả sơn giữa tiểu viên ngoài phòng có một nam tử tóc dài tung bay, vô cùng tuấn tú đang ngồi ở đó.

Nam tử kia liếc thấy Tuyết Duyên bước ra khỏi phòng liền nở nụ cười ấm áp nói:

"Tuyết Duyên cô nương, không ngờ cô tỉnh lại còn sớm hơn so với chúng tôi dự tính hắn một ngày..."

Tuyết Duyên kinh ngạc, trong ký ức của nàng tựa hồ như chưa bao giờ thấy hình bóng nam tử này, không khỏi nghi ngờ hỏi:

"Ngươi... làm sao biết được ta là Tuyết Duyên? Ngươi là..."

Nàng còn chưa kịp hỏi tiếp thì đã có một thanh âm từ sau ngọn giả sơn truyền đến, chậm rãi nói:

"Cậu ta là một người không tiếc tính mạng liều lĩnh cùng A Thiết đi tìm Vu Bát cứu cô, cậu ta chính là..."

https://thuviensach.vn

"Sư đệ năm năm trước của Bộ Kinh Vân - Nhiếp Phong."

"Nhiếp Phong?" Tuyết Duyên vô cùng kinh ngạc, nàng còn nhớ rõ năm năm trước khi nàng thoáng nhìn thấy Bộ Kinh Vân lần đầu tiên, thì đồng thời cũng nhìn thấy hai thiếu niên nhỏ tuổi... Nhiếp Phong và Đoạn Lãng, nàng không ngờ một trong hai người đó là Nhiếp Phong lại xuất hiện ở nơi này, mà còn dấn thân vào trong chuyện này nữa.

Nhưng điều khiến nàng kinh ngạc nhất không chỉ có Nhiếp Phong mà còn có cả người đứng sau giả sơn nói chuyện, bởi vì người kia đã chậm rãi bước ra khỏi ngọn giả sơn.

Thanh âm của người nọ vốn rất già nua, nếu như chiếu theo thanh âm kia thì Tuyết Duyên khó có thể ngờ được người bước ra khỏi ngọn giả sơn lại là một cô gái chỉ chừng mười sáu tuổi, còn trẻ hơn cả nàng...

Một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp.

"Cô là..." Tuyết Duyên cảm thấy mơ hồ, tuy rằng nàng chưa từng thấy thiếu nữ xa lạ này nhưng lại cảm thấy ánh mắt thiếu phụ kia lại thân thiết vô cùng.

"Ta là..." Thiếu nữ kia nhìn Tuyết Duyên rất tha thiết, sau đó nở một nụ cười quỷ dị, nói:

"Thị tỳ năm đó của Bạch Tố Trinh - Tiểu Thanh."

"Tiểu Thanh? Cô... cũng chính là Tiểu Thanh cùng thời với Bạch Tố Trinh hơn trăm năm trước? Từ sau khi Thần tha tội chết cho cô, không phải cô đã bị nhốt trong lao ngục bí mật của Sưu Thần cung, không được thấy ánh mặt trời rồi sao?"

Thiếu nữ kia chợt nở nụ cười đáp:

https://thuviensach.vn

"Đó chẳng qua là lời nói dối của Thần mà thôi. Thần muốn lợi dụng ta, lão không muốn để cho những môn chúng Sưu Thần cung năm ấy biết rằng lão không hề bắt giam ta, mới ra lệnh cho ta phải giấu kín thân phận hành sự, ta trước giờ đều ở bên cạnh cô..." Bà ta nói xong bỗng nhiêu phất tay áo lên che mặt, chỉ thấy tay áo lướt qua, khuôn mặt bà ta đột nhiên thay đổi trở thành một khuôn mặt rất đỗi già nua, đây chính là khuôn mặt của...

"Từ má..." Tuyết Duyên không kìm được hô nhỏ một tiếng, người vừa đổi thành gương mặt Từ má lại tiếp tục cất giọng đầy thâm ý:

"Ta không chỉ là Tiểu Thanh, là Từ má, ta còn là một người mà cô cực kỳ quen thuộc."

Nói xong, bà ta lại phất tay áo lên che mặt, Tuyết Duyên vừa nhìn xong đã líu lưỡi đứng ngây người! Nàng quả thực không thể nào tin được Từ má trước mắt lại đột nhiên đeo lên một tấm mặt nạ lốm đốm nhiều màu, tấm mặt nạ này tượng trưng cho thân phận thần bí của chủ nhân nó hơn trăm năm này, tấm mặt nạ ấy cũng mang đến cho Tuyết Duyên một người mẹ ấm áp...

"Thần mẫu! Cô... là Thần mẫu sao?"

Cho đến bây giờ nàng mới hiểu được, những bí mật mình biết được lại ít ỏi đến thế!

Thần mẫu cuối cùng cũng trở lại với giọng nói thật của mình:

"Rất ngạc nhiên đúng không? Đáng tiếc bây giờ không phải lúc để giải thích mọi chuyện mà là thời điểm chúng ta phải dốc toàn lực để đuổi theo A Thiết..."

"Tất cả nguyên nhân kết quả cũng những chuyện xảy ra trong lúc cô hôn mê, hãy để sau rồi nói đi."

https://thuviensach.vn

Tuyết Duyên cố gắng lấy lại bình tĩnh, nói:

"Đuổi theo A Thiết ư? Chẳng phải A Thiết đã đi đến Sưu Thần cung từ lâu rồi sao? Chúng ta làm gì còn thời gian đuổi theo chàng?"

Thần mẫu đáp:

"Ừm. Nhưng mà địa đồ ta đưa cho A Thiết không phải con đường trực tiếp đi đến Sưu Thần cung đâu, mà dẫn nó về một nơi khác..."

Lời này vừa thốt ra, không chỉ Tuyết Duyên ngẩn người ra mà ngay cả Nhiếp Phong vẫn yên lặng từ nãy giờ cũng phải ngẩn ra, gã bèn hỏi:

"Thần mẫu, vì sao bà không đưa địa đồ chính xác cho Nhiếp Phong?"

Thần mẫu mỉm cười trả lời:

"Bởi vì ta muốn nó đến gặp một người trước."

"Gặp ai?"

Thần mẫu nói ra một cái tên ngắn gọn nhưng lại khiến cho người nghe sởn cả tóc gáy:

"Thập điện Diêm La!"

Thập điện Diêm La? Nhiếp Phong nghe thấy vậy thì khẽ cau mày, thầm nghĩ vì sao những điều Thần mẫu nói ra đều khiến cho người ta phải kinh ngạc đến sững sờ như thế nhỉ? Tên gọi "Diêm La" này vốn có nghĩa là "Diêm Vương" trong địa ngục, lẽ nào trên đời có Thần trường sinh bất tử kia vẫn còn sợ không đủ sao?

Còn muốn lôi thêm cả bốn chữ "Thập điện Diêm La", Tuyết Duyên hoa dung thất sắc, gương mặt lúc tím lúc xanh, tựa như đã biết người này là ai, kinh hãi hô nhỏ:

https://thuviensach.vn

"Không! Thần mẫu, bà... làm sao có thể đưa A Thiết đi gặp..."

"Thập điện Diêm La..."

"Mạnh Nguyên Soái?" Mạnh Nguyên Soái rốt cuộc là ai?

Vì sao một cái tên bình phàm lại mang một danh xưng khiến người ta cảm thấy kinh hãi? Thập điện Diêm La? Mà ngay cả Tuyết Duyên mang Di Thiên thần quyết trong người cũng không tự chủ được mà chấn động toàn thân, ngay cả nàng cũng sợ người này sao?

Người này rốt cuộc là một người như thế nào?

Ai mà biết! Có lẽ ngay cả Tuyết Duyên cũng không rõ lắm, nàng chỉ mới nghe đến sự tích Mạnh Nguyên Soái cho nên mới sợ ông ta như vậy chăng?

Chỉ có điều dù thế nào thì "Thần" ở sau bức màn trướng trong Sưu Thần cung kia nhất định sẽ biết!

Hai ngày sau.

Bên trong Sưu Thần cung, Thần vốn đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở choàng hai mắt, bởi vì lão ta chợt nghe thấy rất nhiều tiếng gió ở ngoài trăm trượng!

Từ trước tới nay Sưu Thần cũng vẫn yên tĩnh như mặt nước phẳng lặng, cho dù đám thú nô không tư tưởng kia rất đông nhưng xưa nay cũng chưa bao giờ dám tùy ý di động, càng không nói đến chuyện nói to thở lớn, nếu như có gió thì cũng có nghĩa là có người đến, hoặc là...

Có người trở lại!

Quả nhiên, kẻ đó trở lại!

https://thuviensach.vn

Trong một chớp mắt, Pháp Trí đã lướt đến ngay trước màn trướng, trong một chớp mắt trước đó, ông ta vẫn còn ở cách xa trăm trượng triển động thân hình, có thể nhanh như vậy đã xuất hiện trước mặt Thần, quả nhiên là một kẻ nhanh hơn cả âm thanh!

Mà Thần thì đã nghe thấy tiếng gió rất nhẹ ở ngoài trăm trượng từ trước, đối với danh xưng Thần này quả thực hoàn toàn xứng đáng!

Pháp Trí tuy đã biết gương mặt thật của Thần nhưng không có sự phê chuẩn của Thần, dĩ nhiên ông ta không dám tự ý tiến vào trong màn trướng, ông ta chỉ dám cung kính quỳ ở bên ngoài màn trướng giống như thường lệ.

Thần chậm rãi nói:

"Pháp Trí, từ Tây hồ đến Sưu Thần cung, cao thủ thông thường đi ngựa cũng chỉ cần đến bảy ngày là tới rồi..."

"Bây giờ đã là ngày thứ tám..."

Thần không nói tiếp nữa, chỉ có điều ý tứ lão ta sao Pháp Trí có thể không rõ? Lão ta đang hỏi vì sao Bộ Kinh Vân còn chưa đến?

Gương mặt Pháp Trí lộ vẻ xấu hổ, quống quýt đáp:

"Thần, thuộc hạ... bất tài, không tính được đám người Bộ Kinh Vân và Thần mẫu... dường như... không phải xuất phát về phía bổn cung..."

"Hả?" Thần lạnh lùng phản ứng.

"Dựa theo phi cáp truyền tin do bọn thú nô bí mật giám sát bọn họ báo lại, đám người Bộ Kinh Vân và Thần mẫu không đi cùng nhau. Bộ Kinh Vân cứu Thần cơ xong, Thần mẫu bèn đưa cho y địa đồ của bổn cung, sau đó Bộ Kinh Vân không từ biết mà đi, còn Thần mẫu, Nhiếp Phong cũng cõng Thần cơ hôn mê đuổi theo sau khi Bộ Kinh Vân rời đi không lâu..."

https://thuviensach.vn

Thần đột nhiên truy vấn:

"Nếu bọn chúng đã rồng rắn kéo nhau tới thì sao lại không đi về phía bổn cung?"

Pháp Trí đáp:

"Xin thứ cho thuộc hạ tội không biết! Dựa theo báo cáo của thú nô thì Thần mẫu và Nhiếp Phong cõng Tuyết Duyên đi, lại còn tìm nhà trú chân nên trễ khá nhiều ngày, may mà sáu ngày sau thì Thần cơ tỉnh lại, ba người mới có thể dốc toàn lực đuổi theo, bởi vì khinh công ba người đều cao hơn Bộ Kinh Vân vừa mất Di Thiên thần quyết cho nên bây giờ chỉ còn cách y nửa ngày đường mà thôi, nhưng hôm nay Bộ Kinh Vân vừa đến Phong Đô của bổn cung, thuộc hạ cho rằng y sẽ xông thẳng vào Sưu Thần cung, không ngờ đột nhiên y thay đổi đường đi, lại chuyển về một hướng khác..."

Lại là Phong Đô à? Thần mẫu từng đề cập đến địa danh này với Nhiếp Phong, cũng là nơi đặt tổng đàn của Sưu Thần cung, vậy rốt cuộc nó là nơi nào của Thần Châu?

Thần nghe Pháp Trí nói xong, tựa như không hề cảm thấy bất ngờ chút nào, trái lại cười khanh khách, nói:

"Pháp Trí, vì sao ngươi không dám nói Bộ Kinh Vân chuyển hướng đi về chỗ nào? Chi bằng để bản thần đoán xem..."

"Bộ Kinh Vân chuyển hướng đi về..."

"Đệ Thập điện ở phía tây Phong Đô có phải không?"

Đệ Thập điện là nơi nào? Lẽ nào chính là nơi mà Thần mẫu muốn dẫn A Thiết đến để gặp Thập điện Diêm La Mạnh Nguyên Soái? Nếu như tòa Đệ Thập điện này ở gần Sưu Thần cung như vậy thì vì sao lại không thuộc về Sưu Thần cung? Lẽ nào song phương đối lập?

https://thuviensach.vn

Thần có thể một lời nói toạc ra, Pháp Trí quả thực bội phục muôn phần với trí tuệ cao siêu của lão ta, nói:

"Đúng thế! Bộ Kinh Vân xác thực đã bước vào trong phạm vi của Đệ Thập điện, đó là nơi trước giờ nghiêm cấm người Sưu Thần cung tiến vào."

Thần nói:

"Ha ha, nếu như Thần mẫu muốn dẫn y đến Đệ Thập điện thì chúng ta cứ để y đến đó! Thần mẫu tính toán tuy rất kín kẽ nhưng trước giờ vẫn luôn nằm trong dự liệu của bản thần, ả làm như vậy cũng là cố ý."

Pháp Trí ngẩn ra, hỏi:

"Chuyện này... ý của Thần nói... chẳng lẽ là Thần mẫu cố ý đưa chỉ thị sai cho Bộ Kinh Vân để dẫn y xông thẳng vào 'Đệ Thập điện'?"

"Ừm." Thần khẽ gật đầu, nói:

"Cái này gọi là 'Đi vào đường chết, để tìm đường sống', đó chính là chiến lược mà Thần mẫu đang dùng để đối phó bản thần."

"Đi vào đường chết? Để tìm đường sống? Thần, đây rốt cuộc là chiến lược kiểu gì vậy?"

Thần đột nhiên thở dài nói:

"Pháp Trí, ngươi đã ngoài bảy mươi rồi, luận võ công, ngươi có được chân truyền của Pháp Hải, so với Thần mẫu chẳng hề thua kém, nhưng luận về tài trí thì rõ ràng ngươi thua xa Thần mẫu..." Hóa ra Thần thở dài là vì Pháp Trí không thể cũng trí tuệ được như tên.

"Cái gọi là đi vào đường chết để tìm đường sống này, nguyên nhân là bởi vì Thần mẫu tự biết đám người Bộ Kinh Vân đang ở vị trí chắc chắn thất bại, cho nên mới phải đi tìm đường chết."

https://thuviensach.vn

"Vị trí chắc chắn thất bại?"

"Chính thế, Thần mẫu đã biết nếu như muốn đối phó bản thần thì cho dù sức mạnh hợp lại của ả cùng Thần cơ, Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong và Thần Thạch thì vẫn chưa thể nắm chắc thắng được, cho nên ả không cầu thắng, chỉ cầu chết... cầu Bộ Kinh Vân chết!"

"Nhưng..." Pháp Trí hỏi:

"Vì sao bà ta lại muốn dẫn Bộ Kinh Vân đến Đệ Thập điện tìm cái chết? Thập điện Diêm La Mạnh Nguyên Soái thực sự sẽ giết y sao..."

Thần đáp:

"Nhiều năm nay bản thần và Đệ Thập điện không hề lui tới, đa số môn chúng Sưu Thần cung đều suy đoán Mạnh Nguyên Soái chính là kẻ địch của ta, hơn nữa ở dưới Đệ Thập điện lại còn có một tầng ẩn tàng cơ quan hung hiểm vô cùng, kẻ nào tự tiện xông vào tất phải chết, Bộ Kinh Vân tự tiện xông vào Đệ Thập điện tất sẽ rước phải họa diệt thân, mà ả chắc cũng sớm đoán được kế hoạch của ta cần Bộ Kinh Vân phải còn sống đến Sưu Thần cung, ta nhất định có mục đích không thể thiếu được y..."

Nghe đến đây, Pháp Trí bỗng nhiên tỉnh ngộ, nói:

"Vậy là... thuộc hạ hiểu rồi. Hóa ra Thần mẫu muốn Bộ Kinh Vân đến Đệ Thập điện tìm chết nhưng thật ra là đã đoán được trong kế hoạch của ngài nhất định phải có Bộ Kinh Vân, chắc chắn không để y chết, tất sẽ tự mình đến Đệ Thập điện cứu y, đến lúc đó cho dù võ công ngài cái thế vô địch, thì cũng sẽ bị người Đệ Thập điện đánh bị thương, bà ta liền có thể nhân cơ hội ấy hợp lực với đám người Bộ Kinh Vân để tiêu diệt ngài."

Thần cười nhạt một tiếng, khen:

https://thuviensach.vn

"Nói hay lắm, lần này ngươi đã thông minh hơn nhiều rồi, nhưng vẫn chưa thể nào bằng Thần mẫu được."

"Đúng vậy, trí tuệ Thần mẫu quả thực xuất sắc hơn thuộc hạ rất nhiều."

Thần nói:

"Đâu chỉ có xuất sắc hơn nhiều! Trí tuệ của Thần mẫu tích lũy qua trăm năm, hiện giờ đã vượt xa quá khứ, lúc trước quả thực ta không nên tham một chút giá trị lợi dụng nhỏ nhoi của ả mà tha cho ả một con đường sống, nay đã trở thành cái gai trong bụng, cái đinh trong mắt ta rồi, đáng lẽ ra ta nên giết ả từ lâu."

Pháp Trí nghe nói Thần mẫu có trí tuệ của cả trăm năm, không ngờ lại không hề ngạc nhiên chút nào về tuổi thọ lâu dài của Thần mẫu, xem ra ông ta đã nghe Thần kể bí mật Thần mẫu Tiểu Thanh từ lâu rồi.

Thần nói tiếp:

"Đáng tiếc, mặc dù trí tuệ của ả còn cao hơn cả Gia Cát Khổng Minh khi xưa, nhưng toan tính mưu lược hơn trăm năm của ả sao có thể so với trí tuệ đạo hạnh hơn hai trăm năm của bản thần cho được? Mặc nàng ngàn tính vạn toán, cũng không thể tính được quan hệ của Thập điện Diêm La Mạnh Nguyên Soái với bản thân vô cùng phức tạp..."

Hóa ra Thần và Thập điện Diêm La vốn có quan hệ sâu xa, phải chăng bọn họ là kẻ địch với nhau? Hay là vô cùng phức tạp như Thần nói? Chỉ có điều dù là địch hay bạn thì tại sao Thần lại không diệt trừ Đệ Thập điện? Là bởi vì Mạnh Nguyên Soái? Hay bởi vì bên trong Đệ Thập điện còn có bí mật gì khác?

"Huống hồ, với thân phận một thị tỳ thấp hèn của Thần mẫu thì ả căn bản không có tư cách nhìn thấy bản thần, cho dù ta có gì sai bảo ả đều đối

https://thuviensach.vn

thoại qua màn trướng, căn bản không biết gương mặt thật của bản thần, nếu như ả biết Thần là ai..." Thần đột nhiên ngừng lại, sau đó nói tiếp:

"Ả sẽ hoàn toàn hiểu rõ, ả "đi vào đường chết" lần này vốn không thể nào "tìm được đường sống" mà chỉ có thể nhanh chóng...

"Chuốc lấy cái chết! Khà khà..."

Thần nói đến đây, rốt cuộc buông một tiếng cười, tiếng cười lãnh khốc khiến cho người nghe thấy lạnh cả tim gan.

Pháp Trí cũng không hỏi gì thêm nữa, bởi vì ông ta biết rõ nếu như mình tiếp tục truy hỏi thì Thần cũng sẽ quanh co lòng vòng chứ không nói hết chân tướng ra.

Giống như lần trước, tuy Thần nói sẽ nói hết toàn bộ chân tướng cho ông ta biết, nhưng thực ra cũng chỉ cho ông ta nhìn thấy gương mặt thật của mình mà thôi, lại còn nói mấy thứ khó hiểu đại loại như cái gì mà "Bộ Kinh Vân chính lão" thôi. Kế hoạch mà Thần muốn thực hiện trên người Bộ Kinh Vân đến giờ vẫn là bí mật đối với Pháp Trí...

Chỉ là, vì sao giờ khắc này Thần quan tâm như vậy mà trên mặt Pháp Trí hoàn toàn không có vẻ gì là vui mừng? Mà sao trong lòng bàn tay ông ta lại đổ mồ hôi?

Là bởi ông ta đã từng ở chung với Thần mẫu bao nhiêu năm nay mới lo lắng cho kết cục bi thảm của Thần mẫu?

Hay là bởi vì ông ta đang mơ hồ cảm thấy kế hoạch của Thần sẽ là một kế hoạch khủng bố vô cùng...

Một kế hoạch còn điên rồ hơn cả việc giết chết đứa con gái mình sinh ra - Bạch Tố Trinh?

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 34

Mạnh Nguyên Soái

Trên đời nếu không có người sống thì vạn kiếp chỉ như đêm dài dằng dặc.

Mạnh nguyên soái trong truyền thuyết dân gian lưu truyền hóa ra là một người có thật.

Không chỉ có một người thật mà Mạnh nguyên soái còn có cả sự tích nữa, rất cảm động, chỉ là lời truyền miệng của dân gian có nhiều chi tiết ghép thêm vào khiến cho diễn biến câu chuyện trở thành thần thoại khó người nào tin được...

Tương truyền Mạnh nguyên soái tên thật là Mạnh Sơn, vốn là một vị võ quan quản lý lao ngục.

Có một năm, cuối đông khí trời lạnh buốt khác thường, hơn tám trăm tử tù trong ngục cùng nghĩ đến cha mẹ vợ con ở nhà chịu cơn lạnh lẽo, trong lúc nhớ nhà nhất thời cùng khóc lớn.

Mạnh Sơn bản tính nhân từ, thấy cảnh ấy thì chỉ cảm thấy bọn họ vô cùng đáng thương, trong lòng thấy chẳng đành bèn cả gan giao kèo với tám trăm tên tù nhân này, ông ta đồng ý từ ngày mười lăm tháng mười hai sẽ phóng thích tạm thời đám tù nhân để về thăm nhà trong vòng hai mươi

https://thuviensach.vn

ngày, đoàn tụ gia đình, nhưng nhất định phải tự mình quay lại nhà lao trước ngày mùng năm tháng giêng.

Đám tù phạm dĩ nhiên vui mừng không kể xiết, sau khi trở về nhà đoàn viên với người thân, mọi người vì cảm động ân đức của Mạnh Sơn nên toàn bộ đều tuân thủ lời hứa quay về, không ai lỡ hẹn.

Cứ như vậy, hằng năm Mạnh Sơn đều có ngoại lệ tạm phóng thích bọn họ về quê, dần trở thành thông lệ.

Mấy năm sau, Mạnh Sơn thấy đám tù phạm trước sau vẫn giữ lời hứa, trong lòng đột nhiên lại nghĩ:

Bọn họ vẫn còn nhớ đến người thân, có thể thấy là trong lòng còn có "Hiếu" có "Tình".

Bọn họ hằng năm vẫn giữ lời trở lại nhà lao, có thể thấy là vẫn có "Tín" có "Nghĩa".

Mạnh Sơn suy nghĩ rất lâu, sau cùng kiến nghị với các tù phạm:

"Nếu như bây giờ ta phóng thích toàn bộ các ngươi, vậy các ngươi có còn phạm án hay không?"

Đám tù phạm nói:

"Chúng tôi từng lỡ một bước chân mà thành hận thiên cổ, nếu như có thể làm người lần nữa, sao dám làm điều ác chứ? Chỉ có điều nếu như ngài thật sự phóng thích chúng tôi thì làm sao mà ăn nói với cấp trên? Người ta sẽ xử tử ngài mất!"

Mạnh Sơn không hề suy nghĩ mà đáp ngay:

"Chỉ cần các ngươi thật sự có thể quay đầu hướng thiện, lấy mạng của mình Mạnh Sơn ta đổi lấy mạng tám trăm người, chết có gì tiếc!"

https://thuviensach.vn

Nói xong, liền không chút do dự thả hết toàn bộ hơn tám trăm tên trọng phạm.

Nhưng giấy không bọc được lửa, việc này cuối cùng bị cấp trên là tri phủ Đằng Công biết được, liền quát mắng Mạnh Sơn:

Đồ ngu! Đám tù phạm ấy đều thuộc hàng thập ác bất xá, làm gì có chuyện hối cải thành người tốt? Ngươi mau bắt hết bọn chúng về, bằng không thiếu một ngươi thì ngươi cũng đừng về gặp ta nữa!"

Dưới mệnh lệnh của thượng cấp, Mạnh Sơn đành bất đắc dĩ khởi hành, nhưng ông ta hoàn toàn không muốn bắt tám trăm trọng phạm quyết tâm sửa đổi kia trở về, ông thật sự rất muốn cho bọn họ một cơ hội, nếu không thể giao phó lại với cấp trên thì ông ta quyết chí hy sinh bản thân bị những phạm nhân ấy.

Mạnh Sơn vừa bước đến trước một ngôi miếu đổ, cắm ngọn trường thương của mình xuống mặt đất rồi lao mình vào mũi thương, ý đồ lấy cái chết của mình để giải quyết mọi chuyện.

Không ngờ lúc đó đột nhiên có một đôi thỏ bạch từ trong miếu lao ra hất đổ trường thương, Mạnh Sơn chỉ cảm thấy nhụt chí vô cùng, thầm nghĩ mình đi tự vẫn mà cũng rắc rối đến vậy, nhưng lúc ấy còn kiên quyết muốn chết nên bèn cắm trường thương xuống đất lần nữa, tự tử lần nữa.

Không ngờ lần này cũng giống như lần trước, đôi thỏ bạch kia lại xông tới hất đổ trường thương của ông ta, Mạnh Sơn tức giận cố gắng thêm lần nữa, nhưng cả ba lần thử đều bị thỏ bạch ngăn cản.

Phải chăng thỏ bạch cũng biết ân nghĩa của Mạnh Sơn với đám tử tù mà cảm động?

Ngay lúc Mạnh Sơn không biết làm thế nào cho phải thì đột nhiên có một hòa thượng xuất hiện, tuyên đọc sắc mệnh của "Thần".

https://thuviensach.vn

Hóa ra lòng cao thượng của Mạnh Sơn đã cảm động tới Thần, Thần bèn phong ông ta làm Thập điện Diêm La, biệt hiệu Mạnh nguyên soái, chưởng quản địa ngục Đệ Thập điện ở trong minh phủ Phong Đô.

Đại ân đại đức của Mạnh nguyên soái đối với các tử tù càng khiến người đời sau ca tụng không hết lời, các đời quan cai ngục Trung Quốc cũng đều tôn vị Mạnh nguyên soái này là...

Tổ sư.

Mạnh nguyên soái nếu là một người trọng tình trọng nghĩa như vậy thì vì sao Tuyết Duyên vừa nghe thấy tên ông ta liền hoa dung thất sắc? Vì sao Thần lại có mấy phần kiêng dè ông ta như vậy?

Lẽ nào Thập điện Diêm La Mạnh nguyên soái không phải là Mạnh Sơn mà dân gian lưu truyền?

Hay là...

Có một người khác?

"Diêm La" vốn là một chữ tiếng Phạn, có nghĩa là "vị thần chí công vô tư, chúng sinh đều bình đẳng trước mặt ngài, tất cả đều dùng pháp lý công bằng của địa ngục mà phán xét."

Thập điện Diêm La dĩ nhiên sống trong địa ngục Đệ Thập điện, mà Đệ Thập điện chính là vùng phía tây địa ngục nơi mà chúng sinh về trời.

Nhưng vị trí của địa ngục chân chính rốt cuộc là ở đâu?

Không có ai đi tới địa ngục mà có thể trở về cả, cho nên không ai biết!

Cũng không có ai dám khẳng định!

Chỉ là từ xưa đến nay đều có không ít người suy đoán, khảo cứu.

https://thuviensach.vn

Không biết thời nào đó, có người nói ở huyện Phong Đô tỉnh Tứ Xuyên có Phong Đô quan, mỗi độ đêm về lại nghe thấy tiếng quỷ gào, nên những câu chuyện ma quỷ khiến cho người ta sởn cả tóc gáy liên tiếp từ đó truyền ra, mỗi người nói một kiểu, nhưng tất thảy đều suy đoán Phong Đô chính là kinh đô của ngạ quỷ, cũng chính là địa ngục!

Cũng chính vì vậy, cho dù sau đó không ai có thể chứng minh được huyện Phong Đô này là địa ngục thì đều gọi địa ngục nói chung là Phong Đô!

Nhưng mà Phong Đô trong truyền thuyết, địa ngục trong truyền thuyết có thực sự ở huyện Phong Đô tỉnh Tứ Xuyên không?

Có lẽ chưa chắc!

Chỉ có điều tuy không trúng nhưng cũng không trật nhiều.

Rất có khả năng địa ngục Phong Đô dân gian truyền tụng cho dù không ở huyện Phong Đô thì chắc chắn cũng ở...

Trong vùng Tứ Xuyên.

Tứ Xuyên chiếm một diện tích không nhỏ trên bản đồ Trung Quốc, có thể nói là đất rộng người đông. Mà trong tỉnh Tứ Xuyên cũng có rất nhiều nơi thần bí, còn có băng xuyên.

Tựa như Hải Loa câu (*) ở trong đất Tứ Xuyên, đó là một vùng đất rất kỳ lạ.

Hải Loa câu bốn phía toàn là núi băng, đáng lẽ ra phải vô cùng lạnh giá mới phải, thế nhưng bởi vì bản thân nó là một sơn cốc nên dù gió có lạnh cỡ nào cũng không thể lọt vào bên trong được, còn có ánh mặt trời chiếu xuống, hơi ấm còn vương lại bên trong không mất, nên cho dù xung quanh

https://thuviensach.vn

là tuyết trắng thì Hải Loa Câu bốn mùa đều ấm áp như tiết xuân, phồn hoa như gấm.

Nhưng ra khỏi Hải Loa câu lại là ngập trời băng tuyết, đó quả thực là kỳ cảnh khó gặp ở Thần Châu.

Cũng có khi Hải Loa câu kia lại chính là vị trí của Sưu Thần cung...

Phong Đô.

Đáng tiếc A Thiết cũng không biết.

Theo địa đồ hướng dẫn mà Thần mẫu đưa cho thì A Thiết đã đến một trấn nhỏ phía tây Hải Loa câu tên là Ma Tây trấn, nhưng hắn không biết Thần mẫu đưa chỉ dẫn sai cho mình.

Địa đồ chỉ ra rằng tổng đàn Sưu Thần cung nằm ở trên dòng sông băng ở phía tây Hải Loa câu, cho nên A Thiết cho rằng Hải Loa câu là nơi phải đi qua trên đường tới Sưu Thần cung, cũng không hề để ý Hải Loa câu khả năng không phải nơi hắn cần đến.

Nhưng có một điều hết sức kỳ quái là khi hắn đi vào con đường nhỏ trong Ma Tây trấn thì ánh mắt mọi người đều không hẹn mà cùng nhìn hắn.

A Thiết nghĩ thầm, mình là người từ nơi khác đến, người dân trong trấn chú ý đến một khuôn mặt xa lạ cũng chẳng có gì bất bình thường cả, chỉ là, bất luận giả trẻ gái trai gì đều nhìn hắn một cách hết sức bình tĩnh, trong ánh mắt không phải vẻ tò mò mà là một thứ cảm xúc...

Thiết tha hy vọng lẫn tôn kính.

A Thiết cảm thấy không thoải mái lắm bèn tăng tốc bước về phía cửa trấn mà Thần mẫu đánh dấu, hắn nghĩ, nơi đó đã là cửa tây của Hải Loa

https://thuviensach.vn

câu, chỉ cần bước ra khỏi cửa là sông băng, cũng chính là Sưu Thần cung mà Thần mẫu chỉ.

Nhưng hắn không hề biết nơi này vốn không phải Sưu Thần cung mà lại là bắt đầu phạm vi của Đệ Thập điện mà toàn bộ môn chúng Sưu Thần cung bị cấm tiến vào.

Giữa lúc A Thiết từ từ tiếp cận Hải Loa câu, hắn đã bắt đầu thấp thoáng nhìn thấy một vách đá cao chừng một trượng, rộng năm trượng ở trước cửa câu, bên trên mơ hồ vẽ vài hình ảnh.

Hắn không phải suy đoán nhiều bởi vì rất nhanh hắn đã bước tới gần bức tường đá kia.

Cuối cùng hắn cũng có thể nhìn thấy rõ thứ được vẽ trên vách đá.

Đó là một bức bích họa.

A Thiết vừa nhìn thấy xong liền ngây người sững sốt.

Bởi vì bức bích họa này vẽ lại bốn người.

Một người chính trực mà uy nghi đang ngồi nghiêm chỉnh, hai mắt lấp lánh phát sáng như ánh trăng, tựa như nhìn thấu cả chúng sinh, toàn thân toát ra một cỗ khí khái độc tôn tuyệt thế.

Người này không ai khác, lại chính là...

A Thiết quả thực không thể nào tin được, chân dung của mình lại có thể xuất hiện ở trong Hải Loa câu này. Vì sao ở đây lại vẽ chân dung hắn? Người ở trên bức bích họa này có thực là hắn không?

Còn nữa, trên bức bích họa không chỉ có một người làm hắn giật mình, còn có người con gái ở bên cạnh hắn, không ai khác mà chính là Tuyết Duyên! Tuyết Duyên, gương mặt Tuyết Duyên rất giống với Bạch Tố

https://thuviensach.vn

Trinh, lẽ nào người con gái ở trên bức bích họa này không phải Tuyết Duyên mà chính là Bạch Tố Trinh?

Vậy thì "A Thiết" ở trên bức bích họa này là ai?

A Thiết định thần nhìn kỹ lại, mới phát hiện ở trên vách kia, ngoài mình và Tuyết Duyên còn có hai người nữa, chỉ thấy một trong hai người đó là một người đàn ông khoác áo cà sa, vẻ mặt an tĩnh, có vẻ như là một hòa thượng, người đàn ông này chắc hẳn là Pháp Hải rồi.

Người cuối cùng đứng ở sau lưng ba người là một người đàn ông mặc trang phục võ quan màu đỏ, khóe miệng tuy không nhếch lên nhưng vẫn hàm ẩn nét cười ấm áp, chỉ có điều trong đôi mắt lại chứa lắm ưu phiền, râu ria xồm xoàm, cho dù chỉ là một bức tranh nhưng cũng khiến cho người ta cảm thấy người này mang tâm sự nặng nề lúc được vẽ.

Người đàn ông này thì A Thiết không nhận ra được, ông ta là ai nhỉ?

A Thiết lặng yên nhìn bức bích họa một hồi, nhưng vẫn không có manh mối gì nên đành xoay người tiếp tục hành trình.

Chẳng ngờ vừa mới quay người lại thì cảnh tượng trước mắt còn khiến A Thiết sững sờ hơn cả bức bích họa kia nữa.

Chỉ thấy toàn bộ dân trong trấn, tất thảy già trẻ gái trai đều quỳ trước mặt A Thiết.

Ma Tây trấn tuy ở nơi hẻo lánh nhưng cũng có không dưới ngàn dân, hơn ngàn người đang cùng quỳ trước mặt A Thiết.

Một người đàn ông trông có vẻ như là trưởng trấn ngẩng đầu lên cung kính nói với A Thiết:

"Là ngài, ngài đúng là thần của chúng tôi, không ngờ ngài thật sự đến."

https://thuviensach.vn

"Thần?" A Thiết đứng trước ngàn người đang quỳ gối thì cảm thấy vô cùng khó xử, nhưng đột nhiên nghe thấy một chữ thần này, liền khôi phục lại bình tĩnh, hỏi:

"Ông nói, ta là thần của các vị sao?"

Trưởng trấn đáp:

"Đúng là như thế! Ngài giống hệt người đàn ông trên bức bích họa, ngài chắc chắn là thần của chúng tôi!"

Nhìn thấy những người dân này vô cùng tin tưởng, A Thiết không khỏi than thở:

"Rất tiếc, nhưng các vị nhầm rồi, ta không phải là thần của các vị..."

"Sao lại có thể như thế được." Một thiếu phụ quỳ ở hàng đầu đột ngột cướp lời nói:

"Khắp vùng này đều có lưu truyền một lời tiên tri, nói rằng sẽ có một ngày có một người đàn ông giống như thần tiên ngồi trên bức bích họa xuất hiện, sẽ mang đến một cuộc sống mới cho nhân gian khổ ải chiến loạn liên miên này, sau đó mọi người không phải lo sợ về chiến tranh loạn lạc nữa, có thể bình yên hưởng thái bình vĩnh cửu dưới sự bảo vệ của thần..."

Thiếu phụ này còn chưa nói hết thì một người đàn ông khác đã phụ họa:

"Đúng vậy đó! Chúng tôi vốn không tin lắm, nghĩ rằng đó chỉ là lời đồn địa vô căn cứ, không ngờ bây giờ ngày đã xuất hiện, xin hãy xua tan hết khổ ải nhân gian cho chúng tôi đi..."

Người đàn ông này vừa nói xong liền dập đầu trước mặt A Thiết, những người dân còn lại cũng xúc động vô cùng, ai nấy học theo đồng loạt dập đầu lia lịa với A Thiết, chỉ một thoáng tiếng "bịch bịch" vang lên khắp nơi.

https://thuviensach.vn

A Thiết cảm thấy không biết nên cười hay khóc, hắn tự biết mình không phải là thần của bọn họ, hắn vốn không nên để cho nhiều người như vậy quỳ lạy mình, cũng biết nơi đây không nên ở lại lâu bèn không do dự triển thân bay lên, tiền về phía sông băng ngoài Hải Loa câu.

Đám dân chúng trong trấn nhắm mắt nhắm mũi dập đầu, không hề để ý rằng A Thiết đã triển thân bay mất từ lúc nào rồi, mọi người dập đầu ba cái liên tiếp đã thấy trên trán đau đau, có mấy người dừng lại ngẩng đầu nhìn lên thì đã thấy A Thiết biến mất không thấy tăm hơi, không khỏi xôn xao cả lên, nói:

"A? Thần đâu rồi? Thần đi đâu rồi?"

Đám dân chúng bình thường sống trong u cốc đã bao đời này, vốn không hề biết trên đời này có mấy thứ như khinh công gì gì đó, lại thấy A Thiết đột nhiên biến mất trong khoảnh khắc bọn họ đang dập đầu một cách quá sức thần kỳ, vì thế mọi người càng thêm tin chắc hắn là thần tiên, mấy người vốn đã dừng lại bây giờ tiếp tục dập đầu không ngừng, tiếng bịch bịch vang lên.

Loài người đa số đều có một tật xấu thâm căn cố đế là thích bị thống trị.

Từ xưa đến nay, có không ít người tôn thờ chân lý "Vua bảo tôi chết, tôi không thể không chết", những người này cả đời hy vọng có được một vị hoàng đế tốt, để bọn họ có thể sống yên ổn, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới vì sao vua muốn tôi chết thì tôi nhất định phải chết.

Cứ là hoàng đế thì sẽ có quyền bắt người dân phải chết sao? Người dân đã phải trả sưu cao thuế nặng để nuôi sống hoàng đế, cho ông ta một cuộc sống xa hoa giàu có mà vẫn không có quyền lợi cơ bản nhất là quyền được sống, ngay cả tự do sống chết cũng không được nắm trong tay.

Điều vô lý nhất vẫn là, hoàng đế muốn ngươi chết, ngươi còn phải thể hiện sự trung thành một dạ, cam tâm tình nguyện, mỉm cười mà xuống

https://thuviensach.vn

hoàng tuyền.

Chuyện này quả thực vô cùng bất công!

Nhưng lại có rất hiếm người nghĩ đến vấn đề công bằng tự do, phần lớn vẫn phó mặc việc sống chết lẫn cuộc đời mình cho hoàng đế quyết định, những người này bằng lòng tin rằng hoàng đế là cửu ngũ chí tôn, là hóa thân của rồng, cả đời bọn họ mù quáng tôn kính hoàng đế, tôn kính rồng, đương nhiên họ tôn kính nhất vẫn là thần phật trên trời!

Nếu như trên đời thực sự có Phật, nhìn thấu tất cả, thì kẻ có thể hiểu thấu thế gian ấy đương nhiên đáng để thế nhân tôn kính, học hỏi, nhưng mà...

Trên đời này liệu có một người đặc biệt, tuyệt đỉnh thông minh, không mù quáng sùng bái hoàng đế như thế nhân thường tình, không có nô tính sùng bái thần phật, rồi tự tôn làm thần, lưu truyền lại sự thực mình là thần vào trong dân gian, lại còn phao truyền lời tiên đoán mình sẽ xuất hiện, biến thế gian thành thiên đường?

A Thiết vừa chạy về phía trước, vừa nghĩ như vậy.

A Thiết thầm nghĩ, nếu trên đời này quả thực có một kẻ nhìn thấy loài người, ý đồ lợi dụng thói quen bị thống trị của con người để củng cố thực lực của mình thì e rằng ngoài Thần trong Sưu Thần cung kia không còn ai khác!

Lão muốn trở lại nhân gian! Lão muốn lấy thân phận thần thiên để cai quản nhân gian thiên thu vạn kiếp, lại còn muốn thế nhân phải sùng bái lão, cho nên từ lâu đã truyền lời tiên đoán rằng mình sẽ cứu vớt nhân gian, để chờ sau này tái xuất giang hồ còn dùng để làm việc.

Giả thiết này cũng không phải hoàn toàn không có khả năng, nhưng A Thiết còn chưa rõ lắm, nếu như thật sự Thần lợi dụng bức bích họa này và

https://thuviensach.vn

lời tiên đoán kia để mê hoạc dân chúng thì vì sao người Thần muốn thế nhân sùng bái không phải chính lão mà lại là A Thiết?

Huống chi bức bích họa kia có lai lịch ít nhất cũng đã cả trăm năm ròng, có lẽ nào một trăm năm trước Thần tạc bức bích họa này ở ngoài cửa trấn, lẽ nào một trăm năm trước Thần đã có thể tiên đoán được dung mạo dáng dấp A Thiết?

Tuyệt đối không thể nào! A Thiết càng nghĩ càng thấy không thông.

Còn nữa, thiếu nữ giống Tuyết Duyên và hòa thượng mặc áo cà sa trong bức họa A Thiết vẫn có thể đoán ra là Bạch Tố Trinh và Pháp Hải, nhưng người đàn ông đứng cuối râu ria xồm xoàm vẻ mặt hậm hực kia là ai? Tại sao hắn chưa bao giờ nghe Thần mẫu nhắc đến?

A Thiết càng nghĩ càng thấy thấp thỏm bất an, hắn bắt đầu cảm thấy kế hoạch của Thần dành cho mình cực kỳ không đơn giản.

Trong lúc còn đang tập trung toàn bộ tâm trí vào việc suy đoán này, A Thiết đột nhiên nghe một cơn gió lạnh buốt đập vào mặt, vội vã định thần nhìn lại, chỉ thấy trước mắt vừa khéo hiện lên một kỳ quan.

Lúc này hắn đang ở trong rừng cây xanh ngắt của Hải Loa câu, nhưng một trượng bên ngoài lại là băng tuyết triền miên, băng tuyết trải dài, thoáng như mùa xuân mùa hạ mùa thu đều bị nhốt ở trong Hải Loa câu này, còn bên kia...

Là mùa đông lạnh giá vô cùng!

Bên này hoa thơm chim hót, bên kia gió tuyết rít gào, sông băng biển tuyết trải dài không thấy điểm tận cùng, nơi này giống như vị trí thiên đàng và địa ngục giao với nhân gian, quỷ dị lạ thường.

https://thuviensach.vn

Đúng thế! Sông băng trước mắt chính là địa ngục! Bởi vì nó không phải vị trí Sưu Thần cung mà chính là địa ngục Đệ Thập điện, bức bích họa A Thiết nhìn thấy ngoài cửa trấn chính là mốc đánh dấu phạm vi thế lực của Đệ Thập điện, nhưng cũng chỉ là cấm địa của môn chúng Sưu Thần cung, dòng sông băng này mới chính là căn cứ chính thức của Đệ Thập điện.

Nhưng A Thiết chẳng hay biết gì đã bất tri bất giác đi vào biên giới cấm địa "Kẻ tự tiện đi vào phải chết", hắn dừng lại nghỉ một chút ở nơi mùa xuân giao hòa mùa đông, cuối cùng bước vào trong sông băng.

Gió vẫn còn gào lên giận dữ, tuyết đang gầm thét phẫn nộ.

Cũng không biết đã qua bao lâu, trước mặt vẫn là biển tuyết mênh mông trắng xóa, không có bất cứ dấu hiệu nào của nhà cửa lầu các, vậy thì Sưu Thần cung ở đâu?

Riêng A Thiết vẫn tin tưởng tuyệt đối vào hướng dẫn của Thần mẫu, tiếp tục tiến về phía trước, chẳng quản đến dòng sông băng không thấy điểm cùng kia.

Nhưng những trận gió lạnh buốt quật thẳng vào mặt quả thật lợi hại, không chỉ buốt đến tận xương tủy mà còn như dao cắt lên mặt A thiết đau rát, A Thiết rút tấm lụa trắng của Tuyết Duyên ra quấn lên mặt mình mới cảm thấy dễ chịu được một chút.

Bỗng dưng trong gió tuyết gào rít mơ hồ truyền đến một tiếng nói xa xôi:

"Dừng lại!"

Dừng lại? A Thiết không có Băng Tâm quyết như Nhiếp Phong, mới chỉ thoáng nghe một lần nên cũng không dám khẳng định mình nghe thấy hay không, hắn vẫn cứ dấn bước không ngừng lại.

https://thuviensach.vn

Lúc này, đột nhiên âm thanh bỗng tăng lên, đồng thời mang theo chân khí tràn đầy, xé gió tuyết mà lao tới:

"Dừng lại!"

Lúc này A Thiết mới dừng chân lại, bởi vì hắn thực sự xác định mình đã nghe thấy âm thanh này, là một tràng âm thanh trầm thấp mà uy nghiêm của đàn ông.

"Ai đấy? Ai đang nói chuyện đấy?" A Thiết nhìn quanh quất bốn phía nhưng xung quanh tuyệt không có bóng dáng một ai.

"Nơi này không phải chỗ cho người đến, mau cút đi cho ta!" Âm thanh thần bí kia lại truyền tới!

A Thiết thấy người tới không có ý tốt, lập tức cảnh giác, hỏi ngược lại:

"Không phải chỗ cho con người đến à? Vậy ngươi không phải người sao?"

Chỉ thấy kẻ thần bí kia trầm mặc một hồi, sau đó đột nhiên lại lên tiếng:

"Hỏi hay lắm! Ta phải nói là nơi này tuyệt đối không phải chỗ phàm nhân nên đến."

"Ngươi không phải phàm nhân" A Thiết lại hỏi, liền nghe thấy câu trả lời:

"Không sai, ta không phải phàm nhân, bởi vì ta là chủ nhân nơi này!"

"Thập điện Diêm La... Mạnh nguyên soái!"

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 35

Thập Điện Diêm La

Bảy chữ "Thập điện Diêm La Mạnh nguyên soái" vừa được thốt ra, sắc mặt A Thiết đột nhiên biến đổi, chỉ vì sự tích về Mạnh nguyên soái trong truyền thuyết hắn đã từng nghe trong những ngày tháng ở bên Tây hồ, khi đó hắn đã bị câu chuyện về Mạnh nguyên soái làm cho cảm động vô cùng.

Không ngờ ở giữa vùng sông băng mênh mông không có dấu chân người này, nơi mà A Thiết cứ ngỡ là địa phận Sưu Thần cung thì lại nghe thấy một giọng nói tự xưng là Mạnh nguyên soái!

A Thiết nói:

"Bất luận ông có phải Mạnh nguyên soái hay không, tôi vẫn phải đi tiếp chặng đường của mình!"

"Vì sao lại thế?"

"Bởi vì tôi muốn đến Sưu Thần cung!"

Vừa nghe thấy A Thiết bảo muốn đi tìm Sưu Thần cung, âm thanh ấy đột nhiên im lặng một lúc, sau đó chợt nghe vang lên tiếng cười lạnh, rồi tiếp tục:

"Chàng trai trẻ, cậu đi nhầm đường rồi! Nếu như cậu muốn tìm Sưu Thần cung thì đây càng không nên đi đường này, cậu quay ngược lại về

https://thuviensach.vn

phía nam Hải Loa câu, đó mới là vị trí của Sưu Thần cung..."

A Thiết không có vẻ gì là tin tưởng, nói:

"Ông nói nơi này không phải Sưu Thần cung, vậy đây là chốn nào?"

"Nơi này là..." âm thanh ấy đột nhiên trở nên trịnh trọng lạ thường.

"Nơi người sống tuyệt đối không nên tự tiện xông vào..."

"Đệ Thập điện!"

A Thiết càng nghe càng cảm thấy không đúng, giọng nói bí ẩn kia đầu tiên xưng là Thập điện Diêm La Mạnh nguyên soái, bây giờ lại bảo nơi này là Đệ Thập điện dưới địa ngục, càng nói càng khiến người ta cảm thấy hoang đường, hắn đột nhiên hỏi lại:

"Địa ngục Đệ Thập điện à? Chỉ là lời nói từ một phía, ông có gì chứng minh lời mình nói không? Có gì để tôi tin ông không?" Nói xong, hắn lại tiếp tục tiến lên.

Giọng nói kia dường như cũng không khách khí thêm nữa, đột ngột nói:

"Hôm nay ta đã lưu tình với cậu lắm rồi, kỳ thực ta vốn không cần cậu tin!"

"Kẻ nào cả gan xông vào Đệ Thập điện..."

"Giết tất!"

Vừa nói xong, A Thiết đột nhiên thấy trong màn gió tuyết mịt mù thấp thoáng hai vệt sáng, lao thẳng vào mặt hắn!

Hàn quang cực nhanh, chỉ trong một chớp mắt đã lao tới nơi rồi, ngay lúc hàn quang bay tới vị trí tầm một trượng trước mặt A Thiết, hắn đã nhận

https://thuviensach.vn

ra hai vệt sáng lạnh lẽo ấy chính là...

Đầu trâu!

Mặt ngựa!

Bình thường nhìn thấy đầu trâu đã thấy sợ lắm rồi, huống chi là ở giữa chốn địa ngục âm u này thì còn cảm thấy đáng sợ gấp bội.

Hơn nữa, giờ khắc này lại là đầu trâu mặt ngựa do đối phương bắn tới. Cặp sừng trâu kia, hàm răng ngựa lởm chởm đầy miệng kia cùng hiện lên ánh kim loại sáng xanh lấp loáng, xem ra vô cùng sắc bén, có thể đoạn thạch phân kim!

Đầu trâu mặt ngựa thế tới cực nhanh, A Thiết dường như không có đường nào để né tránh, chắc chắn sẽ bị cặp sừng trâu sắc bén và hàm răng ngựa lởm chởm kia chọc vài chục lỗ thì đột nhiên vào lúc này...

Hàn quang còn hàn hơn, lóe lên!

"Coong coong"! Đầu trâu mặt ngựa bị thanh đại đao phát quang của A Thiết chặn lại tại chỗ, lăn lông lốc trên nền tuyết!

Đơn giản là bởi vì cho dù là thứ vũ khí sắc bén đáng sợ đến thế nào đi nữa thì thủy chung vẫn không thể nào sắc bén, không thể nào đáng sợ bằng thứ vũ khí mà A Thiết đang cầm trong tay!

Đó chính là thứ vũ khí mà A Thiết kịp thời rút trong ngực ra để nghênh địch...

Thần Thạch!

"Thần Thạch?" Thanh âm thần bí nọ dường như nhận ra Thần Thạch, tỏ ra ngạc nhiên:

https://thuviensach.vn

"Thần Thạch tuyệt đối không thể rời khỏi đáy Lôi Phong tháp, sao ngươi lại đoạt được nó? Ngươi không phải người bình thường, ngươi là ai?"

Thanh âm kia đưa ra một loạt vấn đề ấy thì dần dần nghe gần hơn, rõ ràng là người nói cũng đã tới gần, trong lòng A Thiết cũng biết người tới không phải kẻ tầm thường, nắm chặt thanh đại đao do Thần Thạch biến thành, thủ thế sẵn sàng đón địch!

Nhưng mà, hắn vốn cho rằng chỉ cần đợi âm thanh đến gần trong khoảng ba bốn trượng là có thể bắt đầu nhìn thấy cao thủ thần bí kia rồi, chỉ có điều lần này...

Hắn sai rồi!

Trong biển tuyết mênh mông trước mặt vẫn không hề có bóng người!

Không thể nào! Hắn rõ ràng nghe thấy âm thanh ấy tiến đến sát rồi, vì sao bây giờ lại không hề thấy bóng ai?

Chỉ có một khả năng! Chủ nhân của giọng nói thần bí đó thật sự không phải là người mà đúng là Thập điện Diêm La Mạnh nguyên soái!

A Thiết nghe trong lòng mình chùng xuống, trong lúc quả tim hắn còn đập loạn thì giọng nói thần bí kia lại vang lên:

"Ngươi đang nhìn cái gì?"

"Ta, ở chỗ này!"

Lời này vừa thốt ra, A Thiết liền biết ngay vị trí của âm thanh, bởi vì âm thanh này giờ gần trong gang tấc, hắn có muốn lẫn lộn cũng không được nữa rồi.

Âm thanh ấy, ở ngay dưới chân A Thiết!

https://thuviensach.vn

A Thiết cuống quýt nhìn chăm chú xuống dưới chân mình, xuyên qua mặt mặt trong suốt, bây giờ hắn mới phát hiện hóa ra ở dưới mặt tuyết mà mình đứng là cả một vùng sông băng! Hắn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách ở bên dưới lớp băng dày cộp, còn có...

Trời ơi! Người tới nội công mới thâm hậu làm sao! Người này có thể ngâm dưới sông băng mà không bị đông cứng, ngược lại còn có thể truyền âm thanh qua lớp băng dày, công lực không phải người thường có thể tưởng tượng được!

Chỉ có điều, lúc A Thiết phát hiện ra xuất xứ của âm thanh thì đã quá muộn!

Ngay khoảnh khắc hắn nhìn thấy người ở dưới sông băng thì đã nghe thấy một tiếng "Ầm" thật lớn! Một đôi tay to như quạt hương bồ đã vượt trước A Thiết ra chiêu phá băng mà lên, nhanh như chớp chộp lấy hai tay hắn, kéo giật A Thiết xuống dưới sông băng.

Giai đoạn này A Thiết nhờ vào sự hỗ trợ của Di Thiên thần quyết đã bắt đầu dần dần hiểu được cách sử dụng công lực Bộ Kinh Vân năm năm trước, chỉ có điều đôi tay này quả thực quá nhanh, hắn ở trong nước còn không kịp đề khí chống lạnh, tránh bị đông cứng thì khí môn đã bị điểm, nhất thời không thể vận chân khí, mà lúc này nước lạnh đến tê buốt đã làm cho lục phủ ngũ tạng lẫn máu huyết toàn thân hắn như đông cứng lại, mắt tối sầm, lập tức ngất đi,

Ngay lúc A Thiết vừa hôn mê, thì một bóng người cao lớn vạm vỡ đã xách A Thiết từ dưới nước lao lên, ném hắn đánh "Phịch" xuống nền tuyết.

Trong tay người nọ đang cầm thanh đại đao phát quang mà A Thiết dùng Thần Thạch biến thành, hiển nhiên là vừa đoạt được lúc A Thiết ngất đi, chỉ thấy người ấy nhìn chằm chằm vào A Thiết, lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

"Ta đã nói rồi, kẻ nào tự tiện xông vào Đệ Thập điện đều giết chết không tha! Chỉ có điều nếu ngươi có thể chiếm được Thần Thạch thì cũng không phải hạng tầm thường..."

"Để bản nguyên soái giải quyết ngươi trước, xem ngươi rốt cuộc là thứ đồ gì!"

Người thần bí nói xong liền lấy mũi đao phát quang ấy lật ngửa A Thiết ra để nhìn cho rõ, vừa nhìn thấy xong liền ngây người sững sờ, giống như nhìn thấy một thứ mà mình hoàn toàn không ngờ đến.

"Gì đây? Là... ngươi!" Ánh mắt người thần bí vẫn không hề rời khỏi khuôn mặt A Thiết, lẩm bẩm:

"Không! Sao có thể là ngươi được?"

"Ngươi vốn không phải là ngươi! Ngươi là..."

"Ai?"

A Thiết sẽ chết sao?

Kỳ thực con người sống trên đời trước sau gì chẳng phải chết, chết sớm chết muộn gì cũng đều thế cả.

Điều quan trọng nhất chính là có thể biết kiếp này mình không còn gì hối hận!

Như vậy là đủ rồi!

Nhưng có một số người có ý chí cầu sống cực mạnh, hơn nữa dường như trời cao cũng đã an bài vận mệnh cho họ, buộc họ nhất định phải sống mà đối mặt, tuyệt đối không thể trốn tránh!

https://thuviensach.vn

Giống như A Thiết vậy, từ hơn trăm năm trước Thần đã sắp xếp cho hắn rồi, vốn không thể nào trốn tránh được!

Giống như vận mệnh sắp xảy ra đối với hắn, đó có thể nói là một cuộc chiến mà A Thiết bất đắc dĩ phải bước vào!

Nhưng cuộc chiến ấy trong mắt Thần chỉ là một trò chơi mà thôi.

Đúng vậy.

Chỉ là một trò chơi...

A Thiết rốt cuộc không chết, Bộ Kinh Vân cũng không chết.

Khi hắn mở mắt ra lần nữa thì liền thấy mình đang ở trước mặt...

Của chính mình!

Không! Nói cho đúng thì trước mặt hắn chỉ là một bức bích họa!

Hóa ra nơi A Thiết đang nằm hiện tại là một tòa cung điện ở trong lòng đất, tòa cung điện này cực kỳ rộng lớn, hơn nữa tất cả đỉnh điện, tường vách, mặt sàn đều dùng cự thạch màu đỏ như máu điêu khắc thành, người ở trong không gian màu máu đỏ này quả thực không khác gì địa ngục A Tì hừng hực lửa cháy.

Nơi này có phải là địa ngục hay chăng?

A Thiết không dám khẳng định, như hắn biết chắc chủ nhân nơi này có liên quan đến mình.

Bởi vì khi hắn mở mắt ra thì thứ đầu tiên nhìn thấy chính là bức bích họa giống như ở Hải Loa câu nằm ở cuối điện, dĩ nhiên vẫn là bốn người như thế, mà người đang ngồi cũng là A Thiết!

https://thuviensach.vn

A Thiết băn khoăn, nơi này rốt cuộc là nơi nào?

Hắn quay đầu nhìn quanh bốn phía, sau đó liền phát hiện tòa cung điện huyết hồng này tuy vắng vẻ tiêu điều nhưng giờ khắc này không chỉ có một mình hắn ở đây, mà ở trước bức tường huyết hồng kia còn có một người nữa đang cung kính quỳ trước mặt A Thiết.

Mới nhìn qua, A Thiết không thể nhìn ra người này bởi người này đội một chiếc mũ huyết hồng, toàn thân mặc vũ y màu huyết hồng, lại còn cúi đầu rất sâu khiến cho người ấy chỉ rặt một màu đỏ, không còn màu nào khác, tựa như hòa làm một với bức tường huyết hồng phía sau...

Người kia đang cúi đầu nhưng tựa như cũng đã biết A Thiết tỉnh lại, đột nhiên nói:

"Người nên đến cuối cùng cũng đã đến..."

"Ngài có biết, vì đợi ngài, ta đã đợi cả một đời..."

Thanh âm trầm thấp khàn khàn, A Thiết vừa nghe xong đột nhiên biến sắc, hắn đã nhận ra thanh âm này chính là của người đàn ông tập kích hắn ở dưới sông băng, bèn hỏi lại:

"Ông chính là người vừa tự xưng là Thập điện Diêm La?"

"Đúng vậy." Người kia vẫn cúi đầu đáp.

"Vì sao ông lại mang ta tới đây? Nơi này rốt cuộc là nơi nào vậy?"

Người đàn ông kia ngẩng đầu lên, ung dung đáp:

"Ta đem ngài tới đây bởi vì nơi này là nơi ngài nên đến."

"Nơi này nằm sâu mười trượng dưới sông băng, chính là..."

https://thuviensach.vn

"Huyết điện bên trong Đệ Thập điện!"

A Thiết lập tức kinh ngạc! Hắn kinh ngạc không phải vì nghe thấy hai chữ "Huyết điện" này mà bởi vì hắn đã nhìn thấy gương mặt người đàn ông nọ, đó là gương mặt hồng hào của một người đàn ông chừng năm mươi tuổi.

Gương mặt này rất giống với người đàn ông nhiều ưu tư trong bức bích họa kia!

Ông ta có khi nào chính là người trong bức họa?

Người đàn ông nọ thoáng nhìn thấy vẻ ngạc nhiên của A Thiết, bèn mỉm cười nói:

"Bất ngờ lắm đúng không? Nhưng nói thực thì ta cũng không phải người đàn ông ưu tư trong bức họa kia đâu, ta chỉ giống ông ấy được bảy tám phần thôi."

A Thiết hỏi:

"Vậy ông ta mới là đúng hả?"

Người kia đáp:

"Ông ta mới đúng là Thập điện Diêm La Mạnh nguyên soái Mạnh Sơn, còn ta là đứa cháu ruột duy nhất của ông ấy..."

"Mạnh Hận!"

Mạnh Sơn? Mạnh Hận? A Thiết càng nghe càng kinh ngạc.

"Hóa ra... trên đời này quả thực có một Mạnh Sơn như thế sao? Vậy thì truyền thuyết dân gian lưu truyền về ông ấy có phải..."

https://thuviensach.vn

"Truyền thuyết dân gian lưu truyền về tổ phụ của ta có phần thật có phần giả..."

"Cái nào thật? Cái nào giả?..."

"Chuyện liên quan đến việc tổ phụ Mạnh Sơn của ta phóng thích tất cả tử tù là thật, còn những chuyện sau khi đám tù nhân này giành được tự do thì không giống như chuyện kể đời sau."

"Ồ?" A Thiết cảm thấy hứng thú, hắn đột nhiên nhận ra, phần lớn những truyền thuyết thần thoại dân gian đẹp đẽ thê lương đều bắt đầu từ một câu chuyện có thật, trong truyền thuyết Bạch Xà có Bạch Tố Trinh, Pháp Hải, Tiểu Thanh, trong truyền thuyết Địa ngục chi vương có Thập điện Diêm La Mạnh nguyên soái...

Mạnh Hận thổn thức nói:

"Một trăm hai mươi năm trước, tổ phụ Mạnh Sơn của ta thương xót hơn tám trăm tử tù muốn lập chí hối cải làm lại cuộc đời, lòng nhân ái nổi lên, liền tự mình phóng thích hết toàn bộ, còn bản thân thì không bỏ trốn, ngược lại tự biết tội chết khó tránh nên tự mình thỉnh tội với thượng cấp, quyết lấy mạng sống của mình để đổi lấy mạng sống của tám trăm người kia.

Cuối cùng, tổ phụ trăm lời khó biện bạch, bị thượng cấp giam lại trong tù, đợi đến tháng chín cuối thu xử trảm..."

A Thiết nghe vậy, không khỏi xúc động vì tinh thần hy sinh thân mình của Mạnh Sơn năm ấy, nói:

"Sự cao thượng của Mạnh tiền bối thật khiến người ta kính trọng. Chỉ là, những chuyện về sau thế nào?"

Mạnh Hận lắc đầu thở dài, đáp:

https://thuviensach.vn

"Những tao ngộ sau đó của người quả thực bất hạnh hơn truyền thuyết nhiều, đối với tổ phụ ta mà nói thì cái chết của người sớm là một ván cược, có thể chết vì hơn tám trăm người thì có gì phải tiếc. Nhưng sau đó người mới biết trên đời có nhiều chuyện còn khiến cho người ta đau khổ hơn cả chết.

"Ồ?"

"Mấy ngày trước khi tổ phụ ta bị đem đi xử trảm, thượng cấp của người bèn vào ngục tối mỉa mai, bảo rằng tổ phụ ta ngu không ai bằng, chết chưa hết tội, ông ta bảo, tám trăm phạm nhân tổ phụ ta phóng thích đều đã bị quan binh bắt ngược trở về. Bọn họ bị bắt là bởi vì sau khi được ra tù, dẫu có một thời gian đầu cảm tạ ân nghĩ của tổ phụ ta mà sống tốt, nhưng sau cùng mọi chuyện lại chứng thực câu nói 'bản tính khó dời', giặc cuối cùng vẫn là giặc, không lâu sau bọn họ lại chứng nào tật nấy, cuộc sống khốn cùng khiến cho bọn họ dần dần quên mất lời hứa với tổ phụ ta, lại tiếp tục cướp của giết người, cưỡng dâm dân nữ, hãm hại người vô tội không biết bao nhiêu mà kể, tổ phụ ta nghe xong thì ngẩn người, nước mắt đầm đìa...

A Thiết bây giờ đã bắt đầu hiểu được vì sao Mạnh nguyên soái trong bức bích họa lại u buồn như vậy, bèn hỏi:

"Cho nên ông ấy rất đau khổ, rất hận phải không?"

Chính những người mình tin tưởng nhất lại âm hiểm xảo trá, ngựa quen đường cũ, còn bản thân mình thì lại vô duyên vô cớ hi sinh tính mạng cho bọn họ, còn hại rất nhiều sinh mạng vô tội, thử hỏi làm sao không đau, làm sao không hận? Điều này A Thiết cũng hiểu rất rõ.

"Ừm!" Mạnh Hận đáp:

"Tổ phụ ta hết sức giận bản thân mình vì sao dễ tin người khác, càng thất vọng vô cùng với tình người! Người hận, vì sao thế gian không có người trọng nghĩa thực sự? Vì sao? Vì sao? Vì sao?"

https://thuviensach.vn

A Thiết hờ hững nói:

"Thực ra ông ấy không cần phải hận, chính ông ấy đã là một đại trượng phu trọng tín trọng nghĩa, trên đời này người như vậy cũng rất nhiều, chỉ tiếc là ông ấy trùng hợp gặp phải mấy kẻ không ra gì mà thôi."

Mạnh Hận chợt nghe thấy A Thiết gọi tổ phụ mình là người trọng tín trọng nghĩa, trong mắt đột nhiên lộ vẻ cảm kích, nói tiếp:

"Sau chuyện đó, tổ phụ ta ủ rũ tuyệt vọng mất mấy ngày, ngay đêm trước ngày hành hình, giữa lúc đêm khuya thanh vắng, đột nhiên, vách tường nhà tù kiên cố thình lình đổ xuống, một hòa thượng xông vào..."

"Hòa thượng kia là ai?" A Thiết hỏi.

Mạnh Hận thoáng nhìn hòa thượng trên bức bích họa, nói:

"Chính là ông ta - Pháp Hải hòa thượng."

"Pháp Hải hòa thượng?" A Thiết ngạc nhiên nói:

"Chính là Pháp Hải hòa thượng của Sưu Thần cung à?"

Mạnh Hận lại gật đầu:

"Chính là ông ta! Pháp Hải tiến vào trong ngục, hỏi tổ phụ ta có muốn thay đổi nhân gian khiến cho người ta thất vọng này hay không. Nếu như đồng ý thì hãy đi cùng với ông ta. Tổ phụ ta thấy tình cảnh ấy thì ngẩn ra một lúc, sau đó do dự chốc lát, cuối cùng thì cũng đi theo Pháp Hải."

Nghe đến đây, A Thiết dần dần hiểu được biến cố bên trong, bèn hỏi:

"Sau đó, Pháp Hải đưa tổ phụ ông về Sưu Thần cung diện kiến Thần phải không? Còn Thần thì sắc phong ông ấy làm Thập điện Diêm La Mạnh nguyên soái?"

https://thuviensach.vn

Mạnh Hận liếc nhìn A Thiết, tựa như đang khen ngợi sự thông minh của hắn, đáp:

"Ừm! Hơn nữa, để tránh việc quan binh tìm thấy tổ phụ ta mà bắt về, Thần liền cho xây dựng tòa Đệ Thập điện ở dưới sông băng không dấu chân người này cho tổ phụ ta sống, lại còn cho phát tán lời đồn, cố làm ra vẻ thần bí, bảo rằng nơi này là nơi Thập điện Diêm La phán xét thế nhân, hòng dọa bách tính sợ hãi để họ không dám đến đây phát hiện ra tung tích tổ phụ ta..."

A Thiết nghe hết nguyên nhân hậu quả xong, nói:

"Ta có chút không rõ, mỗi chuyện Thần làm đều có mục đích đằng sau, xin thứ lỗi ta nói thẳng, lệnh tổ phụ chỉ là một võ quan coi ngục, làm sao Thần lại có thể phong ông làm Thập điện Diêm La? Chắc chắn không phải là như lời kể dân gian được, không có chuyện Thần cảm động với tính cách trách trời thương người của tổ phụ ông đâu!"

Mạnh Hận cười chua xót:

"Đương nhiên là vậy rồi! Trên đời này hiếm có ai chịu làm những việc không có lợi cho mình như thế, huống chi là Thần khôn khéo lão luyện. Lão cứu tổ phụ ta ra khỏi ngục vì người có một tài năng mà Thần cũng phải tự nhận không bằng."

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 36

Song Thần Hội (1)

Ngày dài đã tắt, bốn phía một màn hương khói ngập tràn.

Thì ra trước bức bích họa trước Hải Loa Câu, người dân còn đứng đó chưa đi, có người còn mang hương khói tới cúng bái, tế thần một phen. Bởi vậy ở miệng câu khói trắng càng lúc càng nồng, xua mãi chẳng tan.

Nhưng dân chúng vẫn quỳ gối trước bức bích họa, tay chắp trước ngực, thành kín khấn bái, tranh nhau cầu nguyện thần linh, kỳ thực ước nguyện của người ta có phải đều na ná như nhau cả hay không? Đều cầu duyên ước tài, có ai thực sự quan tâm đến an nguy của Thần Châu, cầu phúc cho chúng sinh trong thiên hạ?

Đột nhiên, giữa đám dân chúng chợt vang lên một tiếng kêu the thé, lại thấy từ trong sông băng mênh mông đằng sau bức bích họa có một bóng đen lóe lên, rồi một người khôi khô vẹt bầu trời đầy gió tuyết, lăng không bay ra, nhanh như chớp xẹt qua không trung tầm hai trượng trên đầu mọi người. Có kẻ nhanh mắt, liếc qua liền nhận ra người ấy chính là người mà bọn họ nhận định là Thần...

A Thiết!

"A! Là... Thần kìa!" Có mấy người dân kêu to.

https://thuviensach.vn

"Đúng là Thần rồi! Thần... cũng đã trở về rồi?"

"Cầu xin Ngài đừng bỏ chúng con lần nữa! Xin Ngài hãy ban phúc cho chúng con!"

Dân chúng vừa hô to gọi nhỏ, vừa kéo nhau đuổi theo bóng người giữa không trung kia, nhưng bóng người ấy nhanh hơn họ nhiều quá, trong nháy mắt đã biến mất chẳng rõ tung tích.

Một người thấy hình bóng của Thần biến mất, không khỏi cảm thấy kỳ lạ, lẩm bẩm:

"Ôi, sao Thần vừa thấy chúng ta liền bỏ chạy thế nhỉ? Rốt cuộc là sao đây, thật không biết là thần thật hay là ma quỷ nữa!"

Một người dân liền sa sầm mặt bác bỏ:

"Nói bậy! Ngươi không có mắt à? Thần vừa mới bay như gió qua trên đầu mọi người, không thấy à? Ngươi cứ không thành kính như vậy, thảo nào Thần không thèm để ý tới chúng ta, đều là tại ngươi cả!"

Mấy người khác cũng hùa vào mắng:

"Đúng đấy! Chúng ta sao có thể bất kính như vậy được? Chúng ta phải tin tưởng rằng ngài là thần tiên, chỉ có ngài mới có thể ban phúc cho chúng ta thôi!"

Lời ấy vừa nói ra, giữa đám người đột nhiên vang lên một giọng nói già nua trầm thấp:

"Đúng vậy! Hắn đích thực là thần..."

"Tử thần!"

https://thuviensach.vn

Thanh âm vừa dứt, đám trấn dân còn chưa kịp tìm xem là kẻ nào đã nói ra câu ấy thì bất chợt, một thân ảnh nam tử nhanh như chớp từ trong đám đông bạt không trung lao về phía Thần mới bay đi.

Bóng người này thậm chí còn nhanh hơn cả thần tiên mà họ vừa thấy!

Thậm chí còn nhanh hơn cả âm thanh!

Dân chúng trông thấy lại có thêm một bóng đen bay giữa không trung, ai nấy đều ngơ ngác, há hốc cả mồm miệng:

"Ơ, vừa nãy... mới đuổi theo... cũng là thần tiên nữa à?"

"Ôi, thật tốt quá rồi, chúng ta không ngờ lại gặp... hai vị thần tiên, xem ra... ông trời sớm muộn cũng sẽ ban phúc cho chúng ta..."

Trong cái bầu không khí mê tín ấy, trấn dân lại quỳ phục xuống về phía hai bóng đen vừa bay qua, có người còn cúi đầu sát đất...

Chẳng ngờ, giữa lúc mọi người đang thành kính quỳ bái, trên không trung lại truyền tới ba tiếng "Vút vút vút"!

Những người dân ở đó đều ngẩng đầu nhìn lên trời, liền thấy ba bóng người như gió xoáy xẹt qua trên cao, chạy về phía sông băng phía tây Hải Loa câu, phía sau bức bích họa. Trong đó có hai bóng người chừng như là nữ.

Phía tây Hải Loa câu chính là thủ phủ Đệ Thập điện của Thập điện Diêm La, ba bóng người nhanh như gió ấy rốt cuộc là ai? Vì sao bọn họ phải đến Đệ Thập điện?

Đám trấn dân liếc thấy ba bóng người xẹt qua, hết thảy đều ngơ ngác, hơn nữa lần này thực sự là ngây ngốc sững sờ.

https://thuviensach.vn

"Thiệt... thiệt là... thần kỳ quá, chúng ta... chẳng ngờ... trong một ngày..."

"Nhìn thấy... những năm vị thần tiên..."

"Chuyện này... rốt cuộc... là... thế nào?"

"Là điềm lành... hay... điềm gở?"

"Thần tiên ơi! Các vị... rốt cuộc... muốn báo cho chúng con..."

"Điều gì đây?"

Không sai! Người thứ nhất mà dân chúng nhìn thấy bay giữa trời quả thực là A Thiết vừa mới rời khỏi Đệ Thập điện!

Vì sợ dân chúng phát hiện, sinh chuyện phiền hà dây dưa nên A Thiết chỉ dám triển động thân hình bay vút qua trên không, mong mau chóng thoát khỏi bọn họ.

Hiện tại A Thiết đang chạy về phía nam Hải Loa câu, đó là con đường đi về phía Sưu Thần cung mà Mạnh Hận chỉ cho hắn, là một con đường hoàn toàn khác với Đệ Thập điện phía tây Hải Loa câu.

Không ngờ Thần mẫu lại đưa cho hắn một tấm bản đồ sai, A Thiết vẫn không thể nào gỡ bỏ được khúc mắc này, vì sao Thần mẫu lại làm như vậy?

Nhưng hắn chẳng phải băn khoăn lâu, vì rất nhanh, có một người vội vàng tới giải thích cho hắn.

Một người nhanh hơn cả âm thanh!

"Vù" một tiếng, một thân ảnh bất ngờ từ phía sau lướt qua, xoay người một cái đã vượt hắn qua khỏi A Thiết, đáp xuống cách một trượng trước mặt hắn.

https://thuviensach.vn

Khinh công thật là phi phàm! Có thể đạt đến trình độ khinh công như vậy, ngoại trừ Nhiếp Phong, còn có...

Pháp Trí!

"Là lão?" A Thiết thấy người vừa tới là Pháp Trí, trong lòng cảm thấy hơi ngoài dự liệu, tức thời dừng bước, ngưng thần cảnh giác. Nhưng Pháp Trí chỉ ung dung nhàn nhã mỉm cười, nói:

"Thần quả nhiên liệu sự như thần (?!), không ngờ hậu nhân Thập điện Diêm La lại không vì cậu tự tiện xông vào Đệ Thập điện mà giết cậu, còn tha mạng cho đi ra..."

A Thiết ngưng thần nhìn chằm chằm Pháp Trí, hỏi:

"Thần đã biết trước việc ta sẽ đi qua Đệ Thập điện, biết trước ta nhất định sẽ còn sống đi ra à?"

"Ừ." Pháp Trí gật đầu.

"Chỉ vì từ lâu ngài đã đoán được nước cờ cuối này của Thần mẫu, nên hôm nay mới đặc biệt căn dặn ta đến biên giới cấm địa là chỗ bức bích họa nơi cửa Đệ Thập điện này chờ cậu đi ra, rồi dẫn cậu về Sưu Thần cung."

"Nước cờ cuối của Thần mẫu?" Đôi mày của A Thiết khẽ nhíu lại.

"Đúng vậy." Pháp Trí đáp.

"Thần mẫu rất thông minh tinh tế, bà ta hẳn đoán được, nếu Thần đã muốn cậu đến Sưu Thần cung thì chứng tỏ cậu rất quan trọng với Thần, cho nên bà ta cố ý đưa bản đồ sai cho cậu, để cậu đi lạc vào Đệ Thập điện. Bà ta cho rằng Thần sẽ đến Đệ Thập điện cứu cậu, tránh việc cậu bị hậu nhân của Thập điện Diêm La làm hại, đến lúc đó rồi, bà ta liền có thể hợp sức với cậu và Thần cơ, thêm Nhiếp Phong và Thần Thạch, đợi đến khi Thần

https://thuviensach.vn

và hậu nhân Thập điện Diêm La so đấu sức hao lực tổn, bấy giờ mới ra tay, chắc gì đã không có hy vọng thắng..."

Đến lúc này, A Thiết mới hiểu rõ mọi chuyện, thở dài:

"Đáng tiếc, Thần mẫu trước giờ chưa từng gặp Thập điện Diêm La, cũng chẳng biết ông ta là ai, bà ấy trăm tính nghìn toán, vẫn cho rằng Thần có ba phần e ngại Đệ Thập điện, nhất định là bởi vì Thập điện Diêm La là người có võ công không kém gì Thần, cho nên mới sắp xếp để tạo xung đột giữa hai người ấy, hòng khiến cho hai người bọn họ lưỡng bại câu thương, lúc đó bốn người chúng ta là ngư ông đắc lợi..."

Pháp Trí tiếp lời:

"Thế nhưng Thần mẫu có nằm mơ cũng không ngờ được, Thần e ngại Đệ Thập điện không phải vì Thập điện Diêm La mà lại là

bởi vạn khối hỏa thạch và số vũ khí hỏa dược hiếm có kia."

"Hả? Lão cũng biết?" A Thiết ngạc nhiên hỏi lại.

Pháp Trí cười nhạt, đáp:

"Trước khi ta đến đây gặp cậu, Thần đã nói hết chỗ đáng sợ của Đệ Thập điện cho ta biết rồi. Kế hoạch lần này của Thần mẫu hoàn toàn thất bại rồi."

Đúng vậy, tuy rằng kế hoạch của Thần mẫu không thể thực hiện được nhưng A Thiết cũng không khỏi thầm kính nể sự túc trí đa mưu của Thần mẫu, kể cả việc Thần mẫu cố ý dẫn hắn đi lầm vào Đệ Thập điện hắn cũng không hề oán trách bà, bởi vì hắn tin chắc rằng Thần mẫu sẽ không thực sự bỏ hắn lại, để hắn đơn độc đối mặt với Thập điện Diêm La và Thần.

https://thuviensach.vn

A Thiết tin rằng lúc này có lẽ Thần mẫu đã dẫn theo Tuyết Duyên và Nhiếp Phong đến Đệ Thập điện rồi...

Nhưng chuyến đi này, A Thiết đã chuẩn bị sẵn tâm lý để hy sinh tính mạng, cũng không muốn ba người bọn họ phải chết theo. Để tránh đêm dài lắm mộng, hắn nhất định phải mau chóng thực hiện kế hoạch của Pháp Hải, chỉ cần có thể nhanh nhanh dùng sát cục ấy để tiêu diệt Thần, đến lúc Thần mẫu tới, cũng không bị Thần làm hại nữa.

Vừa nghĩ đến đó, A Thiết bèn hỏi:

"Hứa bá, lão đột nhiên chặn đường ta, chẳng lẽ chỉ để nói chuyện phiếm vậy thôi à?"

Hứa bá dường như không có ý định trả lời chuyện đó, nhìn hắn một chút, khẽ cười nói:

"A Thiết, không ngờ rằng cậu vẫn nhớ lão phu từng mang cái tên Hứa bá, cậu thực sự là một người biết nhớ tình xưa, lão phu suốt đời này thích nhất là những người trọng tình trọng nghĩa."

A Thiết ngưng thần nhìn kỹ Hứa bá trước mặt, nói ra lời trong lòng mình đang nghĩ:

"Trong lòng ta, từ trước đến nay, lão vẫn là Hứa bá hay kể chuyện xưa cho lũ trẻ con mà ta tôn trọng vô cùng."

"Ta trước sau vẫn không tin, lão là Pháp Trí vì đại nghiệp thiên hạ mà phải tất sát từ bi."

Đột nhiên nghe thấy lời này, nét mặt Pháp Trí trở nên phức tạp vô cùng, chừng như có chút hổ thẹn, nhưng may mà vẫn có thể khống chế, nhanh chóng phục hồi vẻ bình tĩnh lạnh lùng, cất giọng thổn thức:

https://thuviensach.vn

"A Thiết à, chỉ tiếc dù thế nào đi nữa thì thân phận thật sự của ta vẫn là Pháp Trí, ta có lý tưởng của mình, có trách nhiệm của mình, giống như lần này ta đến là để đưa cậu về Sưu Thần cung."

A Thiết nghe xong, vẻ mặt thoáng đờ đẫn ngây ngốc, giống như thương cảm cho sự cố chấp của Hứa bá, một lúc lâu sau mới làm ra vẻ hờ hững nói:

"Cũng tốt, ta cũng đang muốn tới Sưu Thần cung, có lão dẫn đường thì đỡ mất thời gian hơn..."

A Thiết vừa bước đi vừa nói:

"Pháp Trí đại sư, phiền dẫn đường." Giọng nói lúc này thật sự lạnh lùng, không có lấy một chút tình cảm nữa.

Hứa bá đột nhiên nghe thấy hai chữ "Pháp Trí", không khỏi biến sắc, hỏi:

"A Thiết, rốt cuộc cậu cũng không còn trọng tình xưa nữa rồi, mẹ cậu cũng đổi gọi ta là Pháp Trí sao?"

A Thiết lạnh lùng đáp:

"Ta rất trọng tình xưa, nhưng ta đột nhiên nhận ra..." Nói đến đây, hắn liếc mắt nhìn Pháp Trí.

"Hóa ra, ta chẳng còn gì để nhớ nữa..."

"Hứa bá mà ta quen đã chết rồi."

Lời ấy vừa nói ra, bầu không khí chợt trở nên gượng gạo, sắc mặt Pháp Trí cùng lúc càng tái nhợt, sau cùng ông ta ngẩng đầu nhìn trời, hít một làn hơi lạnh, than thở:

https://thuviensach.vn

"Ừ thì chuyện cũ đã không còn, sao không sớm cùng lão phu giải quyết hết những khúc mắc về chuyện lên Sưu Thần cung gặp Thần, xem tại sao Thần lại chọn cậu?"

A Thiết đáp:

"Ta cũng đang có ý này."

Pháp Trí gật đầu.

"Hay lắm, A Thiết, mời cậu!"

Ông ta vừa nói vừa thong thả bước vào vùng rừng rậm âm trầm tối tăm phía nam Hải Loa câu.

A Thiết lặng lẽ nhìn bóng lưng còm cõi đã bị thời gian đẩy cho còng xuống, ánh mắt khẽ chuyển, tựa hồ như nổi lên một niềm thương xót không lời.

Đứng trên một góc nhìn khác, kỳ thực Hứa bá đâu phải người xấu, chỉ đáng tiếc...

A Thiết chỉ mong trong cái tương lai mịt mờ đang ùa tới kia, không phải giao chiến với người mà hắn hằng tôn kính này.

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 37

Song Thần Hội (2)

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của A Thiết, Thần mẫu, Tuyết Duyên và Nhiếp Phong thật sự đã đến Đệ Thập điện.

Bọn họ cũng chính là ba thân ảnh cuối cùng mà dân chúng thoáng nhìn thấy.

Chỉ có điều, tuy Thần mẫu từng đưa bản đồ Đệ Thập điện cho A Thiết nhưng cũng chỉ là bản tóm tắt phương hướng phạm vi cấm địa Đệ Thập điện chứ bản thân bà chưa bao giờ thực sự đặt chân đến Đệ Thập điện, cho nên cũng không biết vị trí chính xác là ở đâu. May mà Nhiếp Phong còn có năng lực đặc biệt mà người khác không thể biết, đó là Băng Tâm quyết. Cho dù ở giữa gió tuyết rít gào, gã vẫn có thể lấy tai thay mắt, phát hiện ra nền đất dưới sông băng là rỗng.

Ba người tìm tòi xung quanh, cuối cùng tìm thấy lối vào Đệ Thập điện trong một hố tuyết, mọi người đi qua cửa, men theo một địa đạo dài dằng dặc, cuối cùng cũng đến thủ phủ của Thập điện Diêm La - Đệ Thập điện!

Chiếu theo kế hoạch của Thần mẫu, bà vốn dự liệu rằng lúc bọn họ đến Đệ Thập điện thì rất có khả năng Thần và Thập điện Diêm La đã đấu đến lưỡng bại câu thương, cho dù chưa đến mức đó thì lúc này hẳn vẫn còn đấu tiếp. Đến lúc đó rồi, bà cùng Tuyết Duyên, Nhiếp Phong liền có thể nhân cơ hội cứu A Thiết, bốn người lại liên thủ đối phó Thần...

https://thuviensach.vn

Nhưng lúc ba người bước vào điện mới phát hiện, bọn họ đã đến quá trễ!

Chỉ thấy trong Đệ Thập điện, không ngờ hoàn toàn không có trận đánh của Thần và Thập điện Diêm La, cũng chẳng có bóng dáng A Thiết đâu cả, chỉ có một nam tử áo đỏ đã chết vẫn còn ngồi xếp bằng.

Và một bức bích họa khiến ba người bọn họ hết sức kinh hãi!

Đương nhiên là bởi vì trong bức bích họa có A Thiết và Tuyết Duyên, cùng nam tử áo đỏ ngồi xếp bằng mà chết kia nữa.

Tuyết Duyên hết sức ngờ vực, hỏi:

"Thần mẫu, chuyện này... là sao vậy? Ở đây sao lại có bức họa của tôi và A Thiết? A Thiết chàng... chàng giờ đã đi đâu rồi?"

Thần mẫu không đáp lời ngay, lặng lẽ quét mắt nhìn quanh một hồi lâu rồi mới nói:

"Nơi này tất cả đều chỉnh tề ngăn nắp, nam tử áo đỏ kia xem ra mới chết chưa lâu, mà trạng thái cũng rất an tưởng, rõ ràng không có dấu hiệu giao đấu, cho nên ta đoán chừng Thần chưa hề tới nơi này, còn A Thiết cũng an toàn rời khỏi đây...

Nhiếp Phong từ nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên lên tiếng:

"Nhưng bây giờ A Thiết còn có thể đi đâu được?"

Thần mẫu liếc nhìn thi thể của Mạnh Hận, đáp:

"Nếu ta đoán không sai thì người này chắc là Thập điện Diêm La hoặc hậu nhân của ông ta, chừng như cũng không đáng sợ như trong truyền thuyết cho nên cuối cùng mới để A Thiết bình yên rời đi, có lẽ là đã chỉ cho A Thiết con đường đúng đi tới Sưu Thần cung."

https://thuviensach.vn

Tuyết Duyên tái mặt, kêu lên:

"Bà nói, A Thiết đã tới Sưu Thần cung à?"

Thần mẫu an ủi nàng:

"Ta thấy người áo đỏ này mới chết chưa lâu, chắc rằng A Thiết vẫn còn ở trên đường đi, chúng ta vẫn có thể đuổi kịp nó mà."

Nói xong, bà lại liếc mắt nhìn A Thiết và Tuyết Duyên ở trong bức bích họa, rồi nói tiếp:

"Ta lại thấy bức họa khác thường này mới là thứ chúng ta nên quan tâm đầu tiên."

Nhiếp Phong ngạc nhiên hỏi:

"Thần mẫu, bức bích họa này tuy có A Thiết và Tuyết Duyên cô nương nhưng có điểm nào khác thường đâu."

Thần mẫu ra vẻ không đồng tình, hỏi lại:

"Hai người có để ý vị hòa thượng ở trong bức bích họa này không?"

Nhiếp Phong đáp:

"Hóa thượng này pháp tướng trang nghiêm, ngoại trừ ánh mắt hiền từ hơn các hòa thượng tầm thường khác ra thì cũng không có điểm nào đáng chú ý cả."

Thần mẫu lắc đầu, nói:

Không! Cho dù ông ta thoạt trông thì bình bình thường thường thế thôi, ông ta có điểm đặc biệt hơn hẳn các hòa thượng khác đấy."

https://thuviensach.vn

"Ồ?" Nhiếp Phong và Tuyết Duyên không hẹn mà cùng ngước nhìn Thần mẫu, đợi bà ta giải thích.

Thần mẫu nói tiếp:

"Vị hòa thượng này, ta vừa nhìn đã nhận ra xuất thân của ông ta, ông ta có một thân phận vô cùng đặc biệt..."

"Hơn một trăm năm trước, ông ta từng là đồng bào của ta..."

"Pháp Hải hòa thượng!"

Bốn chữ "Pháp Hải hòa thượng" vừa thốt ra, Nhiếp Phong và Tuyết Duyên đều ngẩn người, bởi vì hai người đều chưa từng nhìn thấy dung mạo của Pháp Hải.

Lần trước ở trong Lôi Phong tháp, Nhiếp Phong cũng chỉ thấy được bộ xương trắng còn lại của Pháp Hải, bây giờ nhìn thấy diện mạo thật của vị cao tăng không tiếc tự vùi thân mình dưới Lôi Phong tháp để cứu vớt chúng sinh trong thiên hạ này, lại hiền từ như thế, trong lòng chợt dâng lên niềm tôn kính vô hạn.

Phản ứng của Tuyết Duyên lại không giống Nhiếp Phong, nàng chỉ nghĩ đến một chuyện vô cùng đáng sợ. Nàng e dè cất tiếng hỏi Thần mẫu:

"Thần mẫu, nếu như người này là Pháp Hải, vậy nghĩa là, bức họa này... ít nhất đã được trăm tuổi af"

Thần mẫu gật đầu:

"Không sai, bức họa này đã cũ nát như vậy, đúng là đã trên trăm tuổi rồi."

Tuyết Duyên nói:

https://thuviensach.vn

"Vậy thì, tôi ở trong bức họa này, đã từ hơn trăm năm trước, vậy thì không phải tôi, mà là... Bạch Tố Trinh đích thực, có phải không?"

Thần mẫu đáp:

"Cô đoán không sai."

"Những..." Nhiếp Phong chen vào. "Nếu như người trong bức họa không phải Tuyết Duyên cô nương, vậy sao lại có A Thiết được? Lẽ nào... hơn trăm năm trước có người đã tiên đoán trước được dung mạo A Thiết, đoán được A Thiết sẽ xuất hiện sao?"

Thần mẫu đáp:

"Ta cũng không nghĩ ra được ẩn tình bên trong. Chỉ có điều, nếu có người có thể dự đoán được trăm năm sau A Thiết sẽ xuất hiện trên thế gian thì người này nhất định không thể là ai khác ngoài Thần!"

Nhiếp Phong lập tức suy đoán:

Nếu nói như vậy tức là Thần đã sớm biết sau trăm năm A Thiết sẽ xuất hiện? Cho nên lão ta mới có thể sắp xếp sẵn một kế hoạch cho A Thiết?"

Thần mẫu không thể bác bỏ suy đoán này, đáp:

"Ta cũng nghĩ vậy, hơn nữa không chỉ đơn giản là muốn truyền Ma Ha Vô Lượng cho A Thiết."

Tuyết Duyên ở bên vừa nghe được suy đoán của hai người, gương mặt xinh đẹp đã lộ vẻ lo lắng vô cùng, không nhịn được khẽ kêu lên:

"Trời ạ! Rốt cuộc thì Thần đã an bài kế hoạch gì cho A Thiết đây?"

"Rốt cuộc lão muốn làm gì chàng đây?"

https://thuviensach.vn

Đêm sâu mù mịt, đồi núi trập trùng, xung quanh một màn sương trắng mờ đục bao phủ, tựa như mê trận.

Cũng giống như con đường mờ mịt vô chừng phía trước.

Cuối cùng Pháp Trí cũng đã dẫn A Thiết đến một khúc rừng vừa sâu vừa tối, cổ thụ xòe tán ngút trời, cho dù bây giờ không phải ban đêm thì ánh sáng mặt trời cũng không thể nào lọt tới. Trấn dân bình thường làm gì có can đảm tới đây được.

Nếu như trên đường không có Pháp Trí bẻ cây làm đuốc, ở giữa vùng tối tăm u ám thế này, A Thiết căn bản chẳng biết làm sao để có thể nhìn thấy Pháp Trí, cũng không thể nào theo kịp ông ta.

Cho nên, nếu như tổng đàn Sưu Thần cung mà xây dựng ở chỗ này, được thiên nhiên yểm hộ thì không còn đâu an toàn hơn.

Quả nhiên, đi thêm một lúc, Pháp Trí liền ngừng lại, bảo A Thiết:

"Đến rồi."

A Thiết sửng sốt hỏi lại:

"Đến rồi? Giữa chốn rừng sâu núi thẳm thế này, không một bóng nhà, Sưu Thần cung ở đâu?"

Pháp Trí cười thần bí, nói:

"Nếu như Đệ Thập điện ẩn dưới lòng sông băng, lẽ nào cậu không nghĩ đến việc Sưu Thần cung cũng có thể ở dưới rừng rậm?"

Vừa nói xong, Pháp Trí nhẹ nhàng vỗ một chưởng lên cái mấu nhô ra trên cây cổ thụ che trời bên cạnh. Nói cũng lạ, cái mấu nhô thế mà xẹp xuống, rồi dưới chân hai người vang lên một tiếng động lớn.

https://thuviensach.vn

Sau đó, chuyện lạ xảy ra.

Chỉ thấy bãi cỏ trong phạm vi một trượng quanh hai người chậm rãi lún xuống dưới. Pháp Trí thấy vẻ mặt A Thiết đầy thận trọng, mười phần đề phòng cảnh giác, không khỏi bật cười, giải thích:

"Không cần phải căng thẳng như thế đâu, đây chỉ là cơ quan dẫn tới Sưu Thần cung trong lòng đất thôi. Bây giờ vẫn chưa đến lúc cậu phải căng thẳng đâu."

A Thiết không nói gì, dần dần, bãi cỏ một trượng ấy đã đi thẳng xuống dưới lòng đất sâu, từ từ dừng lại. Pháp Trí dẫn A Thiết bước vào một đường hầm u ám, nhưng vừa đặt chân vào đường hầm, A Thiết liền ngây người ra.

Chỉ thấy hai bên đường hầm đầy những nam tử cường tráng mà vẻ mặt cứng đờ như gỗ, cũng chẳng biết suy nghĩ. A Thiết chợt nhớ lại lúc A Hắc biến thành Thú nô cũng có dáng vẻ như vậy, liền hỏi Pháp Trí:

"Những người này đều là Thú nô à?"

Pháp Trí chậm rãi gật đầu:

"Không sai. Những người này này đều là Thú nô! A Thiết, cậu có biết trong Sưu Thần cung có bao nhiêu Thú nô không?"

A Thiết hỏi:

"Bao nhiêu?"

Pháp Trí thở dài, đáp:

"Cũng không nhiều, một vạn."

A Thiết thoáng biến sắc, hỏi:

https://thuviensach.vn

"Một vạn? Thần cần nhiều Thú nô như vậy làm gì?"

Pháp Trí lại thở dài một tiếng não nuột, đáp:

"Cũng đơn giản thôi, lúc mới thành lập thì Sưu Thần cung đã chiêu mộ được không ít kỳ nhân dị sĩ, nhưng sau đó có một số người không chung ý kiến với Thần, bèn dợm muốn bỏ đi. Dĩ nhiên Thần sẽ không để bọn họ làm như vậy, nếu như không thể khống chế tư tưởng của những người này, thì chỉ còn cách là tự tay giết hết bọn họ...

"Đáng tiếc, Sưu Thần cung từ lúc thành lập đến nay đã có hơn một trăm bảy mươi năm lịch sử, cho dù có nhiều người thề sống thề chết tình nguyện cống hiến cho Thần thì họ cũng không thể trường sinh như Thần, bọn họ lần lượt chết đi, cho đến giờ này thì Sưu Thần cung nhân tài như lá mùa thu, Thần bèn luyện Thú hoàn, biến những người bình thường thành Thú nô..."

A Thiết thắc mắc:

"Nhưng những Thú nô này không có suy nghĩ, làm sao mà bằng những kỳ nhân dị sĩ lúc trước được, rốt cuộc thì có tác dụng gì đâu?"

Pháp Trí đáp:

"Thực ra cũng không phải là không có tác dụng. Những Thú nô này không có suy nghĩ, không thể trở thành quân sư tính kế bày mưu bên cạnh Thần được, nhưng Thần đã vất vả tích lũy tri thức cả hai trăm năm, cũng chẳng cần những kẻ khác suy nghĩ dùm, ngược lại, những Thú nô này bị Thú hoàn biến đổi, thể lực mạnh mẽ gấp mười lần người thường, đối với Thần mà nói, những Thú nô này còn hữu dụng hơn cả những kỳ nhân lúc xưa, vì chúng chỉ biết nghe mệnh lệnh của Thần mà thôi..." Pháp Trí nói tới đây thì ngừng lại một chút, rồi nói tiếp:

https://thuviensach.vn

"Huống chi, lúc trước Thần dự toán, ngoại trừ Thú nô còn có ta và Thần mẫu, Thần cơ, Thần tướng, muốn trở lại giang hồ, vẫn có thể được..."

A Thiết liếc nhìn đám Thú nô hai bên, cảm thán:

"Đáng tiếc những Thú nô này đều vô tội, vô duyên vô cớ trở thành công cụ chiến đấu của Thần."

Pháp Trí thở dài, đáp:

"Xưa nay nhất tướng công thành vạn cốt khô, huống chi là nhất Thần công thành. Đây là con đường mà kẻ mạnh phải đi qua, hơn nữa Thần cũng đồng ý với ta, chỉ cần đại sự thành công, Thần sẽ cho những thú nô này uống thuốc giải, để bọn họ hồi phục bản tính, trở về quê cũ."

A Thiết cười nhạt, hỏi:

"Lão thật sự tin rằng Thần sẽ làm như thế sao? Hay là, để giúp lão ta hoàn thành đại nghiệp, nên tình nguyện lừa dối chính mình, cho là Thần sẽ làm như thế?"

Pháp Trí nghe vậy, đột ngột biến sắc, không trả lời câu hỏi sắc bén của A Thiết, bởi vì lúc đó hai người đã đến cuối thông đạo. Chỉ thấy cuối thông đạo là một thạch thất kiên cố, lúc này Pháp Trí mới nhìn lại A Thiết, nói:

"Không phải cậu muốn cứu A Hắc sao? Đây chính là Thú ngục giam cầm cậu ta. Bây giờ cậu có thể vào để đưa A Hắc ra rồi đấy."

A Thiết hoàn toàn không ngờ nơi đầu tiên mà Pháp Trí dẫn mình tới lại là Thú ngục giam cầm A Hắc, tất cả sao lại thuận lợi như thế? Hắn hoài nghi hỏi Pháp Trí:

"Lão không sợ ta sẽ mang A Hắc bỏ trốn hay sao?"

Pháp Trí mỉm cười, đáp:

https://thuviensach.vn

"Đây là ý của Thần, ngài rất tin tưởng cậu, cũng rất tin tưởng vào bản thân."

https://thuviensach.vn

PHONG VÂN

Đan Thanh
www.dtv-ebook.com

Quyển 2
Chương 38

Song Thần Hội (3)

Pháp Trí mỉm cười, đáp:

"Đây là ý của Thần, ngài rất tin tưởng cậu, cũng rất tin tưởng vào bản thân."

"Hả?"

Pháp Trí giải thích:

"Cơ quan trong Sưu Thần cung vô cùng nghiêm mật, mỗi bước cậu đi, nếu không có sự đồng ý của Thần thì chớ mong có thể toàn thân thoát khỏi nơi này. Huống chi, dẫu rằng cậu có thể rời khỏi Sưu Thần cung đi nữa thì cũng vô pháp thoát khỏi lòng bàn tay Thần. Cho nên Thần cực kỳ tin tưởng vào bản thân."

A Thiết nhận ra lời Pháp Trí không sai, dù cho hắn có thể cứu A Hắc khỏi Sưu Thần cung thì sao? Dù cho có thể trốn đến chân trời góc biển, thì kiểu gì Thần cũng bắt mấy người Tuyết Duyên lại, cho nên biện pháp tốt nhất lúc này...

Chính là tiêu diệt Thần, để lão ta không thể gây họa cho nhân gian được nữa.

https://thuviensach.vn

Trong lúc A Thiết còn mải mê suy nghĩ, Pháp Trí đã bước tới xoay một chiếc đầu sư tử bằng đồng trên tường. "Két" một tiếng, cánh cửa đá nặng nề mở ra.

Pháp Trí dẫn A Thiết tiến vào trong Thú ngục, chỉ thấy nơi này chẳng rộng rãi gì, ước chừng ba trượng mỗi bề, bên trong chỉ có một ngọn đuốc, u ám vô cùng. Nhưng A Thiết vừa liếc mắt qua đã nhìn thấy tại góc ngục tối đen như mực, ở nơi mờ mờ ảo ảo ấy, một người đang cúi đầu phủ phục, trong bóng tối tĩnh mịch vẫn thấy trên thân người ấy quấn đầy xích sắt, ít nhất cũng phải trăm vòng.

A Thiết chầm chậm bước tới, nhưng người ấy vẫn cúi đầu như cũ. Dẫu không nhìn thấy mặt nhưng hắn vẫn cảm nhận được người ấy là ai. Hắn cùng người ấy đã từng nương tựa vào nhau từ lúc lang thang nơi đầu đường xó chợ ở Tây hồ, không cơm ăn không chỗ ngủ. Hắn cùng người ấy đã từng qua biết bao tháng ngày đói khổ hoạn nạn, vẫn yêu thương nhau như anh em, tin rằng suốt đời này hắn chẳng bao giờ quên được A Hắc đã từng vì mình mà đánh nhau với chó dữ, cùng những vết sẹo hằn sâu suốt đời trên lưng kia.

"A Hắc..." A Thiết gọi khẽ.

Người ấy vừa nghe thấy hai chữ này, giọng nói này, toàn thân đột nhiên chấn động, không dám tin, ngẩng đầu lên nhìn A Thiết:

"Là... đại ca sao? Đại ca, là... đại ca à?"

Ánh mắt A Hắc vốn lạnh lẽo như băng thoáng chốc hiện lên một niềm vui sướng không sao tả xiết, vành mắt ửng hồng lên, hắn không ngờ trước lúc chết còn có thể gặp lại người đại ca mà mình đã từng cướp cơm chó cho ăn đến nỗi mình đầy thương tích - A Thiết!

Nhưng niềm vui sướng trong mắt hắn chỉ thoáng qua rồi rất nhanh thay bằng vẻ sợ hãi đến không cùng.

https://thuviensach.vn

A Hắc trước giờ không thích nói năng gì, đột nhiên nổi điên hét lớn:

"Đại ca... đi mau!"

A Thiết vừa tìm cách tháo xích sắt trên người A Hắc, vừa nói:

"Không! Đã nói rồi mà, muốn đi thì cả hai huynh đệ cùng đi!"

A Thiết vừa nói xong, A Hắc đột nhiên nước mắt lưng tròng, nghẹn ngào không tả, nhưng vẫn kiên quyết nói:

"Đại... ca, đa tạ đại ca... vẫn coi đệ là... huynh đệ, nhưng mà... không kịp... nữa rồi..."

A Thiết đột nhiên cảm thấy một cảm giác bất tường dâng lên trong lòng, vội hỏi:

"Không kịp là sao hả A Hắc? Mau nói cho đại ca nghe vì sao lại không kịp nữa?"

A Hắc nghẹn ngào nói:

"Bởi vì, một giờ trước... Thần đã... sai Thú nô cho đệ uống... một thứ thuốc... gọi là..."

"Đoạn tâm!"

"Đoạn tâm?" Pháp Trí đứng bên cạnh nghe thấy hai chữ này còn giật mình hơn cả A Thiết. A Thiết hoảng hốt chụp lấy Pháp Trí mạnh, quát hỏi:

"Mau nói cho ta biết, rốt cuộc Đoạn tâm là thứ quỷ quái gì hả?"

Pháp Trí dường như không tin được Thần có thể cho A Hắc uống Đoạn tâm, lắp bắp:

https://thuviensach.vn

"Đoạn tâm... là loại thuốc mới nhất... mà Thần... luyện thành, so với Thú hoàn... còn đáng sợ hơn gấp chục lần, người bình thường uống Đoạn tâm thì chỉ cần hai canh giờ sẽ bước vào..."

"Cực ác Thú đạo!"

"Cực ác Thú đạo?" A Thiết vừa nghe thấy đã biết không hay, hỏi tiếp:

"Cực ác Thú đạo là thế nào?"

Pháp Trí ngượng ngùng đáp:

"Cực ác thú đạo là một cảnh giới mà con người sẽ không còn nhớ gì về bản ngã nữa, hoàn toàn chỉ có thú tính, bọn họ cũng giống như Thú nô, không còn nhận ra người thân nữa, không có tư tưởng, chỉ còn biết tàn sát, khí lực lại mạnh gấp chục lần Thú nô, mà điều đáng sợ nhất chính là, Cực ác Thú đạo không có thuốc giải, bọn họ sẽ vĩnh viễn trở thành..."

"Thần thú!"

"Thần thú?" A Thiết kinh hoàng lẩm bẩm, trong lòng chìm hẳn xuống.

"Vì sao... Thần lại muốn đối xử với A Hắc như thế?"

Pháp Trí đầy áy náy, đáp:

"Xin lỗi, A Thiết. Ta cũng không biết Thần sẽ cho A Hắc uống Đoạn tâm, Thần đã đồng ý với ta... không làm khó... A Hắc..."

Đồng ý, đồng ý... hai chữ này A Thiết đã nghe đến phát chán rồi. Nhưng lúc này, sau lưng hắn A Hắc đột nhiên gọi lớn:

"Đại ca..."

https://thuviensach.vn

A Thiết và Pháp Trí cùng nhau quay đầu nhìn lại, liền thấy A Hắc mặt nổi gân xanh chi chít, mồ hôi đầm đìa, toàn bộ thân hình đột nhiên phồng to lên. "Bùng" một tiếng, quần áo trên người A Hắc nháy mắt đã bị khối cơ thịt nở ra xé nát thành từng mảnh.

"A Hắc!!!" A Thiết kinh hoàng đau đớn xông tới, không ngờ ngay lúc này, hai mắt A Hắc khẽ đảo, sau đó vung tay lên trời gào lớn:

"À uồm!"

Tiếng gào hung mãnh đầy giận dữ, cùng lúc đó, hơn trăm sợi xích sắt trên thân A Hắc cũng bị hắn dùng sức mạnh giật đứt.

Đáng sợ thay Cực ác Thú đạo! Đáng sợ thay Thần!

A Thiết muốn tiến lên xem tình hình A Hắc, nhưng không ngờ A Hắc không còn nhận ra A Thiết nữa, gầm một tiếng long trời rồi vung nắm đấm to như cái chậu vào mặt A Thiết.

A Thiết không hổ là Bất khốc Tử thần Bộ Kinh Vân năm xưa, trong chân tơ kẽ tóc lại có thể nhanh nhẹn lách mình tránh đi, một quyền này của A Hắc đấm vào tướng. "Ầm" một tiếng, bức tường đá tức thời bị đánh sập.

"A Hắc, bình tĩnh lại đi!" A Thiết vẫn còn hy vọng có thể dùng tiếng nói của mình để kéo A Hắc tỉnh lại, nhưng A Hắc hoàn toàn không có phản ứng gì, xoay người lại vung tiếp một quyền còn nhanh hơn lúc nãy. A Thiết tránh không được, chỉ đành đưa chưởng lên đón đỡ quyền đầu của hắn.

"Bình" một tiếng! A Thiết lấy chưởng lực của Bộ Kinh Vân năm năm trước để tiếp lấy một quyền mạnh như sấm sét của A Hắn. Một quyền ấy tuy chưa thể khiến cho A Thiết bị thương nhưng cũng làm cho lòng bàn tay hắn phát đau.

https://thuviensach.vn

Nhưng lúc xuất chưởng A Thiết cũng đồng thời phát một chỉ vào đại huyệt của A Hắc nhằm kiềm chế hắn trước đã rồi nói sau.

Không ngờ một chỉ này của A Thiết trở thành phí công vô ích, bởi vì bắp thịt A Hắc phát triển quá mạnh, toàn thân đều có khí kình cương mãnh bao phủ, chỉ lực căn bản không thể nào điểm vào huyệt đạo của A Hắc được.

Mà lúc này quyền thứ ba của A Hắc đã lại đánh tới, A Thiết hiểu rằng không thể tiếp tục mù quáng lao vào đánh nhau với A Hắc được, bất đắc dĩ phải rút trong ngực áo ra một vật phát sáng.

Thần thạch!

Ánh sáng lóe lên, Thần thạch trong tay A Thiết run lên rồi biến thành một cây gậy dài ba thước phát sáng. Sao A Thiết lại biến Thần thạch thành gậy?

Đáp án rất nhanh đã có! Quyền thứ ba của A Hắc chưa đến, A Thiết đã dùng cây gậy ánh sáng này nhẹ nhàng điểm vào đại huyệt sau đầu A Hắc.

Trước nay Thần thạch vốn có thể biến sức nhỏ thành lớn, A Thiết tuy chỉ điểm nhẹ nhưng sức mạnh đã thành vô cùng thâm sâu, lần này cho dù khí kình hộ thể của A Hắc có mạnh đến cỡ nào cũng không thể chống lại được.

"Bành" một tiếng rung trời, thân thể to oành của A Hắc rốt cuộc cũng đổ xuống đất.

Trong Thú ngục nhất thời chìm vào tĩnh mịch vô biên.

Pháp Trí cũng không hề động đậy, chỉ vì ông ta đang trân trối nhìn A Hắc, ông ta không rõ vì sao Thần lại muốn biến A Hắc thành một thứ người không giống người, thú không giống thú thế kia.

https://thuviensach.vn

A Thiết cũng không nhúc nhích, khôn mặt hắn cũng không có một chút biến đổi nào.

Nhưng lồng ngực không nhấp nhô không có nghĩa là trong lòng hắn không nổi sóng.

Gương mặt xanh tái, hắn bình tĩnh nhìn A Hắc đang nằm dưới đất, nhìn bộ dạng bị Thần hành hạ đến mức ấy, chỉ có A Thiết mới biết trong lòng hắn có bao nhiêu sóng cuộn ba đào.

Nhiều lắm!

Phẫn nộ cùng cực khiến cho hắn trở nên lạnh lùng, lạnh lùng đến độ không còn là A Thiết nữa mà tựa hồ như lúc này hắn đã khôi phục bộ mặt thực sự của Bất khốc Tử thần trước kia - Bộ Kinh Vân!

Bộ Kinh Vân thuở trước chỉ có một mục đích sinh tồn duy nhất là báo thù! Là phẫn hẫn! Bây giờ, ngay cả A Thiết nhiệt thành chính trực, hắn, cũng muốn hận!

Rất lâu, rất lâu sau, A Thiết cuối cùng cũng trầm giọng buông một câu qua kẽ răng nghiến chặt:

"Thần hiện giờ ở đâu?"

Theo mỗi chữ hắn hói đều có tơ máu phun ra, cho thấy hắn khổ sở thế nào mới có thể nói được mấy chữ này qua hàm răng cắn chặt ấy.

Pháp Trí không biết phải làm sao, từ lúc ông ta lọt lòng đến giờ chưa khi nào cảm thấy mình làm sai điều gì, chỉ có lúc này, ông ta thực sự cảm thấy tựa như mình rất có lỗi với huynh đệ A Hắc A Thiết, nhất là A Thiết, đứa nhỏ này trước nay quan tâm kính trọng ông ta biết bao...

Pháp Trí trong lòng hổ thẹn, hỏi lại:

https://thuviensach.vn

"Cậu... vẫn muốn đi gặp Thần à?"

A Thiết im lặng không đáp, câu hỏi của Pháp Trí căn bản không cần phải nhắc lại.

Pháp Trí cũng hiểu rõ những chuyện sắp sửa xảy ra, nhưng ông ta cũng không có sức mà ngăn cản, chỉ ngập ngừng nói:

"Thần... đang ở ngoài cửa Thú ngục, ở cuối... lối đi mé trái kia..."

A Thiết không quay đầu nhìn Pháp Trí, chỉ hờ hững nói:

"Tốt lắm. Đa tạ ông, Pháp Trí... đại sư..."

"Còn sống sẽ gặp!"

Chữ "gặp" vừa buông, A Thiết đã ôm lấy A Hắc dưới đất, bước nhanh ra khỏi Thú ngục, mỗi bước chân quyết tuyệt vô cùng.

Pháp Trí nghe thấy A Thiết cuối cùng vẫn gọi mình là Pháp Trí, vẻ hổ thẹn trên mặt càng sâu, đứng ngây ngốc nửa ngày, cuối cùng tự lẩm bẩm nói:

"Xin lỗi cậu, A Thiết, ta... thật sự... rất... xin lỗi..."

Nói xong, hai hàng lão lệ đã không kìm được, lã chã rơi xuống.

Không ngờ Pháp Trí "Tất sát từ bi" cũng rơi lệ vì A Thiết...

https://thuviensach.vn